BRANDON SANDERSON

FÂNTÂNA ÎNĂLȚĂRII

Volumul al doilea din seria *Născuți din ceață*

FANTASY

TREI

BRANDON SANDERSON

FÂNTÂNA ÎNĂLȚĂRII

Al doilea volum din seria
Născuți din ceață

FANTASY

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
ANA-VERONICA MIRCEA

TREI

EDITORI:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL:
Magdalena Mărculescu

REDACTOR:
Ana-Maria Tamaș

DESIGN:
Faber Studio
Ilustrație copertă: Andrei Gamarț

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Eugenia Ursu

CORECTURĂ:
Maria Mușuroiu
Elena Bițu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SANDERSON, BRANDON
Fântâna înălțării / Brandon Sanderson ; trad.: Ana Veronica Mircea. - București : Editura Trei, 2015
ISBN 978-606-719-401-2
I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Titlul original: MISTBORN: THE WELL OF ASCENSION
Autor: Brandon Sanderson

Copyright © © 2007 by Brandon Sanderson

Copyright © Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-401-2

Pentru Phyllis Call,
Cea care s-ar putea să nu-mi înțeleagă niciodată romanele fantasy, dar care m-a învățat mai multe despre viață — și ca urmare despre scris — decât va ști probabil vreodată.
(Mulțumesc, bunico!)

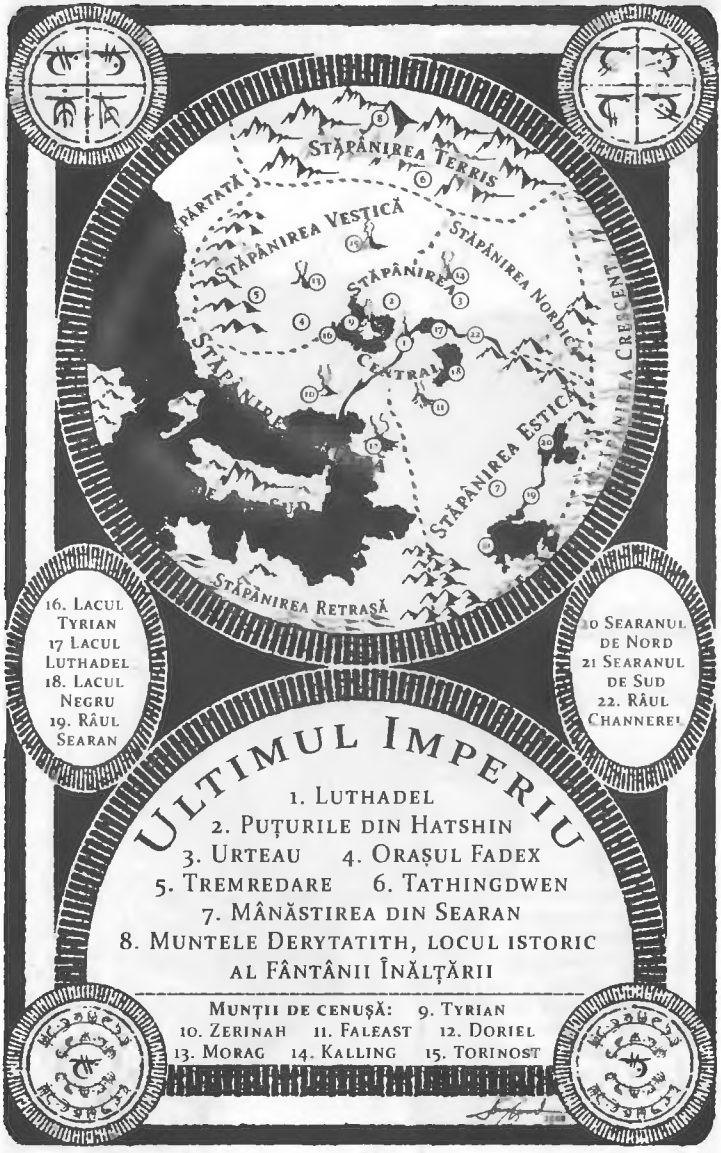

Ultimul Imperiu

1. Luthadel
2. Puțurile din Hatshin
3. Urteau 4. Orașul Fadex
5. Tremredare 6. Tathingdwen
7. Mânăstirea din Searan
8. Muntele Derytatith, locul istoric al Fântânii Înălțării

Munții de cenușă: 9. Tyrian
10. Zerinah 11. Faleast 12. Doriel
13. Morag 14. Kalling 15. Torinost

PARTEA ÎNTÂI

Moștenitoarea supraviețuitorului

Scriu aceste cuvinte în oțel, pentru că în nimic din ceea ce nu este gravat în metal nu se poate avea încredere.

1

Armata se târa de-a lungul orizontului ca o umbră.

Regele Elend Venture stătea nemișcat pe zidurile cetății Luthadel, privind trupele dușmane. În jurul lui, cenușa cădea din cer în fulgi puhavi, molâi. Nu era cenușa albă, arsă, în care rămân tăciunii stinși; era de un negru-intens, aspru. În ultima vreme, Munții de Cenușă deveniseră din cale-afară de activi.

Elend simțea cenușa pe față și pe haine, dar n-o lua în seamă. În depărtare, roșu ca sângele, soarele cobora către asfințit. În contralumină se închega în forme precise armata care venise să-i smulgă regatul.

— Câți sunt? întrebă, cu voce scăzută.

— Cincizeci de mii, așa credem, răspunse Ham, rezemându-se de parapet, cu brațele lui vânjoase sprijinite pe piatră.

La fel ca întreg orașul, zidul era mânjit de negreală după atâția ani de ninsori de cenușă.

— Cincizeci de mii de oșteni... spuse Elend, lăsându-și vocea să se stingă.

În ciuda recrutărilor masive, abia izbutise s-adune sub comanda sa douăzeci de mii — și nu erau decât țărani, trecuți prin mai puțin de-un an de instrucție. Până și păstrarea unui număr atât de mic îi împuțina considerabil rezervele. Dac-ar fi fost în stare să găsească atiul Lordului Legiuitor, poate că lucrurile ar fi stat altfel. Însă, așa cum decurgeau, regatul lui era în pericol s-ajungă la sapă de lemn.

— Ce părere ai? întrebă.

— Nu știu, El, răspunse Ham, cu voce joasă. Kelsier a fost întotdeauna cel cu viziune.

— Dar tu l-ai ajutat să-şi facă planurile, insistă Elend. Tu şi ceilalţi, voi eraţi ceata lui. Voi aţi născocit un plan de răsturnare a imperiului, voi l-aţi răsturnat.

Ham amuţi, iar Elend avu senzaţia că ştia ce-i trecea prin gând. *Kelsier s-a aflat în miezul tuturor lucrurilor. El a organizat totul, el a pus cap la cap toate ideile nebuneşti şi le-a preschimbat în izbândă. El a fost conducătorul. Geniul.*

Şi el murise cu un an înainte, în aceeaşi zi în care — ca parte a planului său secret — poporul se răsculase cu furie, detronându-şi împăratul-zeu. Elend pusese mâna pe tron în haosul care urmase. Iar acum părea din ce în ce mai probabil că putea să piardă tot ce dobândiseră Kelsier şi ceata lui cu atâta trudă. Să fie înfrânt de un tiran care s-ar fi putut dovedi chiar mai rău decât Lordul Legiuitor. Un bătăuş meschin şi escroc, în manieră „nobilă". Un om care mărşăluia spre Luthadel în fruntea armatei sale.

Tatăl lui Elend. Straff Venture.

— Ai ceva şanse să... vorbeşti cu el, să-l convingi să nu atace?

— Poate, răspunse Elend, şovăitor. Presupunând că oraşul n-o să-i fie pur şi simplu predat de Adunare.

— E pe punctul s-o facă?

— Ca să fiu sincer, nu ştiu. Mă tem că da. Armata îi înspăimântă pe membrii Adunării, Ham. *Şi pe bună dreptate,* se gândi. Oricum, am să propun ceva la întrunire, peste două zile. O să-ncerc să-i conving să nu se pripească. Dockson s-a-ntors azi, nu?

Ham dădu din cap.

— Chiar înainte ca armata să se pună în mişcare.

— Cred c-ar trebui să adunăm ceata, spuse Elend. Să vedem dacă putem găsi o cale de ieşire.

— Oricum n-o să fim toţi. Fantomă ar trebui să se-ntoarcă abia peste o săptămână şi numai Lordul Legiuitor ştie pe unde-o fi umblând Boare. N-am mai primit veşti de la el de câteva luni.

Elend oftă, clătinând din cap.

— Nu sunt în stare să mă gândesc la nimic altceva, Ham.

Ham se întoarse cu spatele și rămase din nou cu ochii pierduți asupra ținutului acoperit de cenușă. Soarele apunea și armata aprindea focuri. În curând avea să se lase ceața.

Trebuie să mă-ntorc la palat și să lucrez la propunerea aia, se gândi Elend.

— Unde s-a dus Vin? întrebă Ham, întorcându-se din nou spre rege.

Elend șovăi.

— Știi, răspunse, nu sunt sigur.

Vin aterizâ lin pe pietrele umede ale pavajului, uitându-se cum se forma ceața în jurul ei. Căpăta ființă imediat ce cădea întunericul, crescând ca o împletitură de lujeri translucizi ce se răsuceau, înfășurați unii în jurul altora.

În imensa cetate Luthadel se înstăpânise nemișcarea. Chiar și după un an de la moartea Lordului Legiuitor și după instaurarea noii guvernări libere a lui Elend, oamenii simpli nu ieșeau noaptea din casele lor. Se temeau de ceață, teama era o cutumă cu rădăcini într-un trecut mai îndepărtat decât domnia Lordului Legiuitor.

Vin înaintă fără zgomot, cu toate simțurile în alertă. Ardea în ea, ca de obicei, cositor și fludor. Cositorul îi ascuțea simțurile, o ajuta să vadă mai bine în întuneric. Fludorul îi dădea mai multă forță, o făcea mai sprintenă. Acestea două, alături de cupru — care-i oferea puterea de a-și ascunde Allomanția de cei care ardeau bronz — erau metalele pe care le lăsa să ardă aproape fără întrerupere.

Unii spuneau că era prea prăpăstioasă. Ea se considera prevăzătoare. Oricare ar fi fost adevărul, acest obicei îi salvase viața în nenumărate rânduri.

Se apropie de un colț liniștit de stradă, se opri și aruncă o privire dincolo de el. Nu înțelesese niciodată cu adevărat *cum* putea să ardă metalele; își aducea aminte că toată viața o făcuse, că folosise Allomanția, instinctiv, chiar dinainte de a deveni eleva lui Kelsier. De fapt, pentru ea n-avea importanță. Nu era ca Elend; n-avea nevoie de o explicație logică pentru orice. Îi

era de-ajuns să știe că, atunci când înghițea bucățele de metal, putea să asimileze puterea lor.

O putere pe care-o prețuia, fiindcă știa foarte bine ce însemna să-ți lipsească. Nici măcar acum nu arăta așa cum își imaginau oamenii un luptător. Subțire, de numai un metru și cincizeci și cinci înălțime, cu păr negru și piele palidă, era conștientă de aspectul ei fragil. Nu mai avea privirea flămândă din timpul copilăriei petrecute pe străzi, dar în mod cert apariția ei nu-i intimida pe bărbați.

Asta îi plăcea. Îi oferea un avantaj — și ea avea nevoie de toate avantajele pe care le putea dobândi.

Îi plăcea și noaptea. În timpul zilei, Luthadelul era un loc înghesuit și îngrădit, în ciuda dimensiunilor sale. Noaptea, în schimb, ceața era ca un nor gros. Domolea, îndulcea, ascundea. Fortărețele masive se preschimbau în munți acoperiți de umbre, casele înghesuite se topeau, contopindu-se, ca marfa refuzată de mușteriii unui negustor de mărunțișuri.

Vin se ghemui lângă clădire, continuând să privească răspântia cu ochi atenți. Se întinse cu grijă în interiorul său și arse oțel — unul dintre metalele pe care le înghițise mai devreme. În jur îi țâșniră imediat linii albastre, translucide. Vizibile numai pentru ea, porneau dinspre pieptul ei către toate sursele de metal din apropiere. Grosimea liniei era proporțională cu dimensiunile bucății de metal la care ajungea. Unele mergeau către lacătele de bronz ale ușilor, altele, la cuiele din fier brut care țineau laolaltă scândurile.

Vin aștepta în tăcere. Nicio linie nu se clintea. Arzând oțel, își dădea cu ușurință seama dacă în apropierea ei se mișca ceva. În urma celor care purtau asupra lor obiecte din metal se târau viclene linii albastre. Dar principalul scop al arderii oțelului era, firește, altul. Vin își strecură cu grijă mâna în punga de la cingătoare și scoase una dintre numeroasele monede adăpostite în interior, ascunse în vatelină. Ca orice altă bucată de metal, se afla în capătul unei linii albastre, pornite din pieptul lui Vin.

Ea aruncă moneda în sus cu un bobârnac, apoi se prinse mental de linie și — arzând oțel — împinse. Bucata de metal

se avântă în aer și, silită de Împingere, se îndepărtă arcuindu-se prin ceață. Se opri în mijlocul străzii, zornăind.

Ceața continua să se învârtejească. Groasă și misterioasă, chiar și pentru Vin. Mai groasă decât ceața obișnuită și mai stabilă decât orice alt fenomen meteorologic, se învolbura și curgea, zămislind pârâiașe în jurul tinerei femei. Ochii ei puteau să le străpungă. Cositorul îi ascuțea vederea. Pentru ea, noaptea părea mai luminoasă, ceața, mai subțire. Însă continuau să existe.

Prin piața orașului alunecă o umbră, răspunzând la chemarea monedei — a cărei Împingere fusese un semnal. Vin înaintă furișându-se și-l recunoscu pe OreSeur, kandra. Acum purta un alt corp, îl schimbase pe cel avut cu un an în urmă, când jucase rolul lordului Renoux. Însă ei îi devenise între timp familiar trupul acela de bărbat chel, altminteri greu de descris.

OreSeur ajunse lângă ea.

— Ai găsit ce căutai, stăpână? o întrebă, pe un ton respectuos, deși cumva ușor ostil.

Ca de obicei.

Ea clătină din cap, scrutând întunericul din jur.

— Poate m-am înșelat, spuse. Poate *n-am fost* urmărită.

Recunoștea cu un strop de tristețe. Așteptase cu nerăbdare să se lupte din nou cu Pânditorul. Încă nu aflase nici măcar cine era; în prima noapte, îl luase drept asasin. Și poate nici nu greșise. Totuși, părea prea puțin interesat de Elend — în schimb plin de interes pentru ea.

— Ar trebui să ne-ntoarcem pe zid, spuse Vin, ridicându-se. Elend se-ntreabă, probabil, unde-am dispărut.

OreSeur dădu din cap. În clipa aceea, o rafală de monede țâșni prin ceață, parcă azvârlindu-se direct spre ea.

Am început să mă-ntreb dacă sunt singurul om cu mintea încă întreagă. Oare ceilalți nu pot vedea? Așteaptă de atât de multă vreme să le sosească eroul — cel despre care vorbesc profețiile din Terris — încât se grăbesc să tragă concluzii, presupunând că toate poveștile și legendele i se potrivesc numai acestui singur om.

2

Vin reacționă imediat, schimbându-și locul dintr-o săritură. Se mișcase cu o viteză incredibilă, cu mantia din panglici răsucindu-i-se când alunecă pe pietrele ude ale pavajului. Pe cele din spatele ei le izbiră monedele, azvârlind în aer așchii de piatră și umplând prin ricoșare ceața de dâre.

— OreSeur, fugi! se răsti ea, deși kandra alerga deja către o alee alăturată.

Vin se răsuci ghemuindu-se, cu mâinile și picioarele pe pietrele reci. Metalele Allomantice ardeau cu flacără înaltă în stomacul ei. Arse oțel, urmărind cu privirea liniile albastre translucide apărute în jur. Aștepță, se încordă, se uită cu atenție...

Din ceața întunecată țâșni un alt vârtej de monede, fiecare trăgând după sine o linie albastră. Vin își incendie imediat oțelul și le Împinse, abătându-le din drum înspre întuneric.

Noaptea redeveni liniștită.

Era o stradă mare — pentru Luthadel — cea pe care se afla, mărginită de o parte și de alta de case înalte. Iar ceața se învârtejea alene și ascundea capetele străzii într-o pâclă mohorâtă.

Un grup de opt bărbați se ivi din ceață, apropiindu-se. Vin zâmbi. Avusese dreptate. O urmărea cineva. Însă nu Pânditorul. Necunoscuților le lipseau și eleganța lui robustă, și acel simț al forței care-l caracterizau. Erau niște mojici. Asasini.

Avea sens. Dacă tocmai ar fi sosit în fruntea unei armate ca să cucerească Luthadelul, ea ar fi început prin a trimite un grup de Allomanți să-l ucidă pe Elend.

Simți o apăsare bruscă într-o parte și înjură când își pierdu echilibrul, cu punga de monede smucindu-i-se la centură. Îi rupse șnurul, lăsându-l pe Allomantul dușman să împingă monedele, azvârlind-o departe de ea. Asasinii aveau cel puțin un Monedazvârlitor — un Ceturian care putea să ardă oțel și să împingă metale. De fapt, doi asasini erau urmați de linii albastre, îndreptate către propriile lor pungi cu monede. Vin se gândi să le întoarcă favoarea, împingându-le pungile de lângă ei, dar șovăi. Încă nu era necesar să-și joace toate cărțile. Monedele lor i-ar fi putut prinde bine mai târziu.

Rămasă fără punguța ei, nu putea ataca de la distanță. Însă, dacă acționau ca o echipă închegată, ar fi fost lipsit de sens să-ncerce — Monedazvârlitorii și Deviatorii lor ar fi fost gata să facă față atacului cu monede. Nici fuga nu era o soluție. Grupul nu venise numai după ea; dacă fugea, și-ar fi continuat drumul către adevărata lui țintă.

Nimeni nu trimitea asasini să ucidă gărzi de corp. Asasinii omorau oameni importanți. Oameni ca Elend Venture, regele Stăpânirii Centrale. Bărbatul pe care-l iubea.

Vin aprinse fludorul — trupul i se încordă, intră în alertă, deveni primejdios. *Patru Brutali în față,* se gândi, cu ochii la bărbații care înaintau. Arzătorii de fludor aveau să fie inuman de puternici, capabili să supraviețuiască suportând extrem de multă durere fizică. Foarte periculoși de aproape. *Iar cel cu scutul de lemn e Deviator.*

Se prefăcu că voia să înainteze, apropiindu-se. Brutalii se traseră înapoi dintr-un salt. Opt Ceturieni împotriva unui Născut-din-Ceață însemna că aveau o șansă rezonabilă — dar numai dacă erau prudenți. Cei doi Monedazvârlitori se retraseră pe marginea străzii, ca s-o poată împinge din ambele părți. Ultimul bărbat, care stătea liniștit lângă Deviator, trebuia să fie Fumegător — relativ lipsit de importanță în luptă, rolul lui fiind s-ascundă grupul de Allomanții dușmani.

Opt Ceturieni. Kelsier le-ar fi putut face față; omorâse un Inchizitor. Însă ea nu era Kelsier. Încă nu putea spune dacă asta era de rău sau de bine.

Respiră adânc, dorindu-și să fi avut un strop de atiu la îndemână, și arse fier. Ceea ce îi permise să Tragă de o monedă din apropiere — una dintre cele care fuseseră aruncate spre ea — în aceeași măsură în care oțelul i-ar fi permis să Împingă în ea. O prinse, o lăsă să cadă, apoi sări, astfel încât să Împingă ea, lansându-se în aer.

Însă unul dintre Monedazvârlitori Împinse moneda, aruncând-o. De vreme ce Allomanția nu lăsa pe cineva decât să Împingă în linie dreaptă față de corpul său — sau să Tragă în linie dreaptă către el, Vin rămase fără ancora potrivită. Împingând în monedă, ar fi fost azvârlită într-o parte.

Se lăsă să cadă la loc pe caldarâm.

Lasă-i să creadă că m-au încolțit, își spuse, ghemuindu-se în centrul străzii. Brutalii se apropiară cu mai multă încredere. *Da,* cugetă Vin. *Știu la ce vă gândiți. Asta e Născuta-din-Ceață care l-a ucis pe Lordul Legiuitor? Creatura asta sfrijită? E cu putință?*

Uneori îmi pun aceeași întrebare.

Primul Brutal se repezi s-o atace, iar ea țâșni, reacționând imediat. Pumnalele de obsidian smulse din teci sclipiră în întuneric și sângele împroșcă noaptea atunci când se ghemui sub bastonul Brutalului și-și înfipse armele, tăindu-l de-a lungul coapselor.

Omul urlă. Tăcerea nopții se frânse.

Când Vin se strecură printre bărbați, aceștia o acoperiră cu vorbe de ocară. Al doilea Brutal o atacă — cu o mișcare atât de rapidă încât părea o umbră, cu mușchii stimulați de fludor. Bastonul lui biciui o panglică din mantia-de-ceață a lui Vin când ea se aruncă la pământ, pentru a se Împinge apoi, ridicându-se iarăși, astfel încât să n-o atingă lovitura celui de-al treilea Brutal.

O rafală de monede zbură spre ea. Vin se întinse și Împinse în ele. Monedazvârlitorul continua să Împingă — iar Împingerea ei se izbi de a lui.

Împingerea și Tragerea metalelor avea legătură cu greutatea. Și — cu monedele dintre ei — aceasta însemna că greutatea lui Vin împingea într-a asasinului. Amândoi se treziră azvârliți

înapoi. Vin zbură prea departe ca s-o mai poată lovi Brutalul; Monedazvârlitorul căzu la pământ.

Din cealaltă direcție se năpusti o rafală de monede. Încă rostogolindu-se prin aer, Vin incendie oțel, oferindu-și un surplus de forță. Liniile albastre se amestecau într-un vârtej, dar ea n-avea nevoie să le izoleze ca să le împingă și să le îndepărteze.

Monedazvârlitorul le dădu drumul imediat ce simți atingerea ei. Bucățele de metal se împrăștiară în ceață.

Vin lovi caldarâmul mai întâi cu umărul. Se rostogoli — incendiind fludor ca să-și poată ține mai bine echilibrul — și sări în picioare. În același timp, arse fier și Trase din toate puterile de monedele care începeau să dispară.

Toate se repeziră către ea. Când ajunseră destul de aproape, sări într-o parte și le împinse spre Brutalii ce se apropiau. Însă monedele își schimbară imediat direcția, răsucindu-se prin ceață către Deviator. El n-avea cum să se ferească împingându-le — ca orice alt Ceturian, nu deținea decât o singură putere Allomantică ce îi permitea să Tragă, arzând fier.

Luptă cu pricepere, apărându-i pe Brutali. Își înălță scutul și gemu sub forța impactului când monedele se izbiră în lemn și ricoșară.

Vin se puse iar în mișcare. Alergă drept către Monedazvârlitorul descoperit din dreapta ei, cel căzut la pământ. Bărbatul scoase un strigăt ascuțit, surprins, în timp ce Monedazvârlitorul celălalt încerca să abată atenția lui Vin, dar acționă prea târziu.

Monedazvârlitorul muri cu un pumnal în piept. Nu era Brutal; nu putea arde fludor ca să-și întărească trupul. Vin își scoase pumnalul, apoi îi smulse punga. El bolborosi ceva abia auzit și recăzu pe caldarâm.

Unu, își spuse Vin răsucindu-se în timp ce stropi de sudoare îi picurau pe de frunte. Acum avea de înfruntat șapte bărbați pe strada îngustă ca un coridor. Probabil se așteptau ca ea să dea bir cu fugiții. În schimb, îi atacă.

Ajunse aproape de Brutali, sări — apoi lăsă să cadă punga luată de la muribund. Cu un strigăt, Monedazvârlitorul rămas

o împinse imediat într-o parte. Însă Vin apucase să se înalțe cu ajutorul monedelor, așa că sări peste capetele Brutalilor.

Unul dintre ei — cel rănit — se dovedi din nefericire destul de inteligent ca să rămână în urmă, să-l apere pe Monedazvârlitor. Își înălță bastonul în timp ce ateriza Vin. Ea se feri de primul lui atac, își înălță pumnalul și...

Zări o linie albastră. Fulgerătoare. Reacționă instantaneu, răsucindu-se și împingând zăvorul unei uși ca să se poată da într-o parte. Ajunse pe caldarâm într-o rână și se săltă în picioare sprijinindu-se în mâini. Alunecă pe tălpile umede de ceață și se opri.

În spatele ei, o monedă lovi pământul ricoșând pe caldarâm. Nu ajunsese destul de aproape ca s-o lovească. De fapt, aceasta părea că-i fusese destinată asasinului Monedazvârlitor ce mai rămăsese în viață. Iar el fusese, probabil, nevoit s-o împingă.

Însă cine-o aruncase în el?

OreSeur? se întrebă Vin. Dar era o prostie. Kandra nu era Allomant — și, în plus, el n-ar fi luat inițiativa. OreSeur nu făcea decât ceea ce i se cerea în mod explicit.

Asasinul Monedazvârlitor părea la fel de nedumerit. Vin își ridică privirea, incendie cositor și zări un bărbat care stătea în picioare, pe acoperișul unei clădiri din apropiere. O siluetă întunecată. Nici măcar nu se ostenea să se-ascundă.

El e, se gândi. *Pânditorul.*

Pânditorul rămase în același loc, fără să se mai amestece când Brutalii se năpustiră asupra lui Vin. Înjură când văzu cum trei bastoane o ațintesc în același timp. Se ghemui ca să n-o nimerească unul, se răsuci în jurul altuia și apoi înfipse pumnalul în pieptul bărbatului care-l rotea pe al treilea. Acesta, fără să cadă, se dădu înapoi împleticindu-se. Fludorul îl menținea în picioare.

De ce s-a amestecat Pânditorul? se gândi Vin, îndepărtându-se dintr-un salt. *De ce-a aruncat moneda, când era evident că Monedazvârlitor avea s-o respingă, împingând-o?*

Interesul față de acțiunile Pânditorului ar fi putut s-o coste viața căci un Brutal pe care nu-l observase o atacă din lateral. Era cel cu coapsele spintecate. Vin reacționă exact la timp ca

să se ferească de lovitura acestuia. Însă mișcarea o apropie de ceilalți trei.

O atacară în același timp.

Ea izbuti să se răsucească și scăpă de două lovituri. Însă a treia o nimeri în coaste. Forța izbiturii o azvârli de-a curmezișul străzii și o izbi de ușa din lemn a unei prăvălii. Auzi un pocnet — din fericire al ușii, nu al oaselor ei — și căzu la pământ pierzându-și pumnalele. Un om obișnuit ar fi fost mort. Însă trupul ei fortificat de fludor era mult mai rezistent.

Se strădui să-și recapete răsuflarea, silindu-se să se ridice în picioare și incendiind cositor. Metalul îi ascuți simțurile — mai ales durerea — și șocul brusc îi limpezi mintea. O dureau coastele. Dar nu se putea abține. Nu când o ataca un Brutal, rotindu-și bastonul deasupra capului.

Vin se ghemui în fața ușii, incendie fludor și-i apucă arma cu amândouă mâinile. Boscorodi ceva, își retrase brațul stâng, apoi izbi bastonul cu pumnul, sfărâmând lemnul tare, din cel mai bun soi, dintr-o singură lovitură. Brutalul se împletici, iar Vin îl pocni peste ochi cu jumătatea ei de baston.

Deși năucit, bărbatul rămase în picioare. *Cu Brutalii nu te joci*, se gândi Vin. *Trebuie să fiu mereu în mișcare.*

Se repezi de-o parte, fără să se sinchisească de durere. Brutalii încercară s-o urmărească, dar ea era mai ușoară, mai subțire și — cel mai important — mai rapidă. Îi ocoli și se întoarse către Monedazvârlitor, Fumegător și Deviator. Brutalul rănit se retrase din nou ca să-i apere pe cei trei.

Când Vin se apropie, Monedazvârlitorul aruncă spre ea cu doi pumni de monede. Ea le Împinse, îndepărtându-le, apoi se întinse și Trase de cele din punga prinsă de mijlocul bărbatului.

El bodogăni când punga i se îndreptă către Vin. O avea legată de talie cu o funie scurtă și, fiind smucită cu toată forța greutății ei, îl îndoi brusc, Brutalul redându-i echilibrul.

Și, fiindcă ancora ei era de neclintit, Vin fu, în schimb, Trasă către ea. Își incendie fierul și se înălță în aer cu pumnul ridicat. Monedazvârlitorul scoase un strigăt și trase de sfoară ca să elibereze punga.

Prea târziu. Avântul căpătat o purtă pe Vin mai departe și, în trecere, pumnul ei îl lovi pe Monedazvârlitor drept în obraz. Capul îi zvâcni într-o parte, frângându-i gâtul. Când ateriză, Vin își înălță cotul, pocnindu-l pe Brutalul ce-i stătuse în cale chiar în bărbie și îl aruncă pe spate. Urmă o lovitură cu picioarele, care-l nimeri pe bărbat în gât.

Niciunul nu se mai ridică. Doborâse trei. Desprinzându-se, punga cu monede căzu, se rupse și se împrăștie o sută de bucăți scânteietoare de aramă în jurul lui Vin pe pietrele caldarâmului. Fără să ia în seamă cotul ce-i zvâcnea, se întoarse spre Deviator. Bărbatul nefiresc de calm își susținea scutul cu mâna.

În spatele ei *pocni* ceva. Vin țipă, reacționând exagerat la sunetul pe care auzul ei fortificat de cositor îl percepuse sporit. Durerea îi săgetă capul și-și duse mâinile la urechi. Uitase de Fumegător, care ținea în mâini două bucăți de lemn, cioplite astfel încât să răsune zgomotos când erau lovite una de alta.

Mișcări și reacții, acțiuni și consecințele lor — aceasta era esența Allomanției. Cositorul îi ajuta ochii să străpungă ceața — dându-i un avantaj asupra asasinilor. Însă îi amplifica auzul. Fumegătorul își ridică din nou bețele. Vin scoase un sunet asemănător unui mârâit, strânse o mână de monede de pe pavaj și le aruncă spre acesta. Deviatorul le Trase în schimb, bineînțeles, către el. Se izbiră de scut și ricoșară, eliberate. În timp ce se răspândeau în aer, Vin Împinse cu grijă una, astfel încât să cadă în spatele bărbatului.

El își lăsă scutul în jos, neavând habar de moneda mișcată de Vin. Ea Trase direct spre sine, smucind unicul bănuț — și către spatele lui. Bărbatul căzu fără să scoată niciun sunet.

Patru.

Totul încremeni. Brutalii care alergau spre ea se opriră brusc, iar Fumegătorul își lăsă bețele în jos. Nu mai aveau nici Monedazvârlitori, nici Deviatori — nu mai rămăsese nimeni care să poată Împinge metale sau să le Tragă — iar Vin se afla în mijlocul unui câmp de monede. Dacă le folosea, până și Brutalii ar fi fost doborâți repede. Ea nu trebuia decât să...

O altă monedă țâșni prin aer, trimisă de pe acoperișul Pânditorului. Vin înjură și se ghemui. Însă moneda nu-i era destinată ei. Îl nimeri pe Fumegătorul cu bețe drept în frunte. Bărbatul căzu pe spate, mort.

Ce? se miră Vin, holbându-se la bărbatul lipsit de viață.

Brutalii o atacară, dar ea se retrase, încruntându-se. *De ce l-a ucis pe Fumegător? Nu mai reprezenta o amenințare.*

Doar dacă nu cumva...

Vin își stinse cuprul, apoi arse bronz, metalul care îi permitea să simtă dacă în apropiere alți Allomanți își foloseau puterile. Nu-i simți pe Brutali arzând fludor. Încă se aflau sub Fum, Allomanția lor era în continuare ascunsă.

Altcineva ardea cupru.

Totul căpătă brusc sens. Căpătă sens îndrăzneala cu care riscase grupul s-atace o Născută-din-Ceață pe deplin instruită. Căpăta sens atacul Pânditorului asupra primului Monedazvârlitor. Căpăta sens uciderea Fumegătorului.

Vin se găsea în mare pericol.

Avea la dispoziție numai o clipă ca să se hotărască. Luă decizia bazându-se pe intuiție, căci ea crescuse pe străzi, hoață și vicleană. Pentru ea, intuiția era mai firească decât ar fi putut fi vreodată logica.

— OreSeur! strigă ea. Fugi la palat!

Vorbise cifrat, firește. Se trase înapoi dintr-un salt, ignorându-i pe Brutali în timp ce servitorul ei ieși în goană de pe o alee. Și aruncă spre ea un obiect scos de la cingătoare: un mic flacon de sticlă, din soiul celor folosite de Allomanți ca să-și păstreze așchiile de metal. Ea se grăbi să-l Tragă spre ea. La o mică distanță, al doilea Monedazvârlitor — care zăcuse la pământ ca mort — înjură și se ridică în picioare.

Vin se răsuci și sorbi conținutul flaconului dintr-o singură înghițitură. Conținea doar un bob de metal. Atiu. Nu putea risca să-l poarte asupra ei — nu putea risca să-i fie Tras în timpul unei lupte. Îi poruncise lui OreSeur ca în noaptea aceea să stea în apropiere, gata să-i arunce flaconul, la nevoie, în orice clipă.

„Monedazvârlitorul" scoase un pumnal de sticlă ascuns în centură și se năpusti spre ea în fruntea Brutalilor, ce se apropiau tot mai mult. Vin șovăi doar un moment — regretând hotărârea luată, dar înțelegând că era inevitabilă.

Asasinii ascunseseră printre ei un Născut-din-Ceață. Un Născut-din-Ceață ca Vin, un om care putea să ardă toate cele zece metale. Un Născut-din-Ceață care așteptase momentul potrivit ca s-o atace, ca s-o ia prin surprindere.

Probabil că avea atiu, iar cu cineva care avea atiu nu te puteai lupta decât într-un singur mod. Atiul era un metal Allomantic esențial, pe care nu-l putea folosi decât un Născut-din-Ceață pe deplin antrenat și care putea hotărî cu ușurință soarta luptei. Fiecare bob valora o avere — dar la ce mai folosea averea dacă urma să moară?

Vin își aprinse atiul.

Lumea din jur păru să se schimbe. Din fiecare obiect în mișcare — din obloanele care se legănau, din cenușa purtată de vânt, din Brutalii în atac, chiar și din dârele de ceață — se desprinse copia sa translucidă. Copiile se mișcau chiar în fața perechilor lor reale, arătându-i lui Vin ce avea să se întâmple în viitor, peste numai câteva clipe.

Numai Născutul-din-Ceață era imun. În loc să-i apară o singură copie, eliberă câteva zeci — semn că ardea atiu. Ezită și el o fracțiune de secundă. Probabil că și trupul lui Vin tocmai explodase în zeci de umbre derutante de atiu. Acum, când putea să întrezărească viitorul, vedea ce intenții avea el. Ceea ce schimba planul ei. Fapt care modifica proiectul lui. Și posibilitățile continuau astfel la infinit, ca reflexiile din două oglinzi aflate față în față. Niciunul nu avea vreun avantaj.

Deși Născutul-din-Ceață se oprise, cei patru Brutali ghinionișți își continuară atacul, neavând de unde să știe că Vin ardea atiu. Ea se întoarse spre ei, oprindu-se lângă Fumegătorul căzut. Azvârli în aer cu o lovitură de picior cele două bețe zgomotoase.

Un Brutal sosi, rotindu-și bastonul. Diafana umbră de atiu a unei lovituri trecu pe lângă Vin. Ea se răsuci, aplecându-se

în lateral și simți arma reală trecându-i pe deasupra capului. Cu aura de atiu, manevra părea simplă. Prinse din zbor unul dintre cele două bețe zgomotoase și-l pocni pe Brutal peste ceafă. Cu o altă răsucire, prinse și al doilea băț și-și lovi atacatorul cu toată forța în cap. El căzu cu fața în jos, gemând, iar Vin se răsuci iarăși, strecurându-se cu ușurință printre alte două bastoane.

Îl pocni pe al doilea Brutal cu cele două bețe în capul prins ca într-o menghină. Se frânseră — răsunând găunos, ca o tobă spartă — când țeasta bărbatului crăpă.

Brutalul căzu și nu se mai clinti. Vin îi lansă bastonul în aer cu o lovitură de picior, apoi lăsă să cadă cele două bețe zgomotoase rupte și îl prinse. Se răsuci încă o dată, rotind bastonul și punându-le piedică, în același timp, celor doi Brutali supraviețuitori. Cu o mișcare suplă, lovi de două ori — cu toată puterea — pocnindu-i pe amândoi drept în față.

În timp ce bărbații își dădeau sufletul, ea se ghemui, cu bastonul într-o mână și sprijinindu-se cu cealaltă de pe pietrele ude de negură ale caldarâmului. Născutul-din-Ceață se retrase, iar ea îi citi nesiguranța în privire. Puterea nu însemna neapărat și pricepere, iar cele mai mari dintre avantajele lui — surpriza și atiul — fuseseră eliminate.

El se întoarse, Trase niște monede de pe pavaj și le azvârli. Nu către Vin, ci spre OreSeur, care rămăsese la intrarea unei alei. Născutul-din-Ceață sperase, firește, că grija lui Vin pentru siguranța servitorului ei avea să-i distragă atenția și să-i ofere lui, poate, prilejul să fugă.

Se înșelase.

Vin nu luă în seamă monedele și se repezi spre el. Chiar și când OreSeur urlă de durere — cu pielea sfâșiată de o duzină de monede — Vin își azvârli bastonul către capul Născutului-din-Ceață. Însă, odată ce se desprinse din mâna ei, arma avea doar o umbră.

Asasinul se ghemui, punându-se la adăpost. Dar atacul îi abătu atenția destul de mult pentru ca Vin s-ajungă lângă el. Trebuia să-l atace repede, bobul de atiu pe care-l înghițise fusese

mic. Avea să se mistuie cu iuțeală. Și, odată ce-l termina, ar fi fost expusă. Ar fi fost întru totul în puterea dușmanului. Și...

Dușmanul ei îngrozit înalță pumnalul. Și, în clipa aceea, atiul lui se termină.

Condusă de instinctele de prădător, Vin reacționă imediat, pregătindu-se să-i tragă un pumn. El ridică brațul ca să pareze lovitura, dar ea văzu ce avea de gând și schimbă direcția atacului. Lovitura îl nimeri în plină față. Apoi, cu degete abile, Vin îi smulse pumnalul, înainte de a apuca să cadă și să se spargă. Și i-l înfipse în gât.

Bărbatul se prăbuși în tăcere.

Vin rămase în picioare, răsuflând greu, cu o mulțime de asasini morți în jurul ei. Pentru o singură clipă, simți gustul puterii copleșitoare. Cu atiu, era invincibilă. Se putea feri de orice lovitură, își putea ucide dușmanul.

Atiul i se termină.

Totul păru să devină dintr-odată monoton. Durerea din coastă îi reveni și tuși, gemând. Probabil că era plină de vânătăi — vânătăi imense. Poate și coaste rupte.

Dar învinsese iarăși. Cu greu. Ce urma să se-ntâmple când avea să dea greș? Când n-avea să vegheze cu destulă atenție, când n-avea să lupte cu destulă îndemânare?

Elend avea să moară.

Oftă și se uită în sus. El era încă acolo, privind-o din vârful unui acoperiș. În ciuda a șase urmăriri, răspândite pe durata mai multor luni, nu izbutise niciodată să-l prindă. Într-o zi avea să-l încolțească în întuneric.

Dar nu în ziua aceea. Nu mai avea destulă putere. De fapt, o parte din ea se temea că urma s-o doboare. *Dar...*, se gândi. *M-a salvat. Aș fi murit dacă mă apropiam prea mult de Născutul-din-Ceață ascuns. O singură clipă cu el arzând atiu și cu mine neavând habar* c-o *face, și pumnalele lui ar fi ajuns în pieptul meu.*

Pânditorul mai rămase în același loc câteva clipe — învăluit, ca de obicei, în răsucirea fuioarelor de ceață. Pe urmă se

întoarse cu spatele și sări, dispărând în noapte. Vin îl lăsă să plece; trebuia să se ocupe de OreSeur.

Se împiedică de el și se opri. Trupul lui greu de descris — în pantaloni și cămașă de servitor — fusese țința unei ploi de monede și sângele i se prelingea din răni.

Își ridică privirea spre ea.

— Ce e? o întrebă.

— Nu m-așteptam să fie sânge.

OreSeur pufni.

— Probabil nu te-așteptai nici să simt durerea.

Vin deschise gura, șovăia. De fapt, nici măcar nu se gândise vreodată la asta. Apoi își împietri inima. *Cu ce drept mă dojenește* creatura *asta?*

OreSeur îi fusese totuși de folos.

— Îți mulțumesc că mi-ai aruncat flaconul, îi spuse.

— Era de datoria mea, stăpână, răspunse OreSeur, mormăind în timp ce-și sălta trupul zdrobit, sprijinindu-l de marginea aleii. Stăpânul Kelsier m-a însărcinat să te apăr. Slujesc Învoiala, ca de obicei.

Ah, da. Atotputernica Învoială.

— Poți să pășești?

— Numai cu efort, stăpână. Monedele au rupt câteva din oasele astea. O să am nevoie de un corp nou. Poate al unuia dintre asasini?

Vin se încruntă. Se uită în urmă, către morți, și, cu ochii la înspăimântătoarea priveliște a trupurilor lor căzute, își simți, vag, stomacul întorcându-se pe dos. Ea îi ucisese, omorâse opt oameni, cu priceperea plină de cruzime dobândită în urma lecțiilor lui Kelsier.

Asta sunt, se gândi. *O ucigașă, ca și oamenii ăștia.* Așa trebuia să fie. Cineva trebuia să-l apere pe Elend.

Totuși, gândul la OreSeur mâncându-l pe unul dintre ei — digerând cadavrul, lăsând straniile lui simțuri de kandra să memoreze poziția mușchilor, a pielii, a tuturor organelor, ca să-l poată reproduce — o îngrețoșă.

Se uită într-o parte și deslușì batjocura ascunsă în ochii lui. Știau amândoi ce părere avea ea despre el, fiindcă mânca leșuri omenești. Știau amândoi ce părere avea el despre prejudecata ei.

— Nu, spuse ea. N-o să-l folosim pe unul dintre oamenii ăștia.

— Atunci va trebui să-mi găsești un alt trup, răspunse OreSeur. În Învoială scrie că nu pot fi silit să omor oameni.

Stomacul lui Vin se întoarse iarăși pe dos. *O să mă gândesc la ceva,* își spuse. Actualul lui trup era al unui ucigaș, luat după execuția acestuia. Vin încă se mai temea să nu-i fie recunoscut chipul de cineva din oraș.

— Poți ajunge până la palat? îl întrebă.

— Cu timpul, răspunse OreSeur.

Vin dădu din cap, sugerându-i că putea pleca, și se întoarse din nou către cadavre. Bănuia, cumva, că noaptea aceea avea să reprezinte un moment decisiv pentru soarta Stăpânirii Centrale.

Asasinii trimiși de Straff făcuseră mai mult rău decât ar fi putut ști vreodată. Își consumase ultimul bob de atiu. La următorul atac al unui Născut-din-Ceață avea să fie vulnerabilă.

Și probabil c-avea să moară cu tot atâta ușurință ca Născutul-din-Ceață ucis de ea în noaptea aceea.

Confrații mei nu cunosc celelalte fapte. Nu pot face legătura cu celelalte lucruri stranii care se-ntâmplă. N-au urechi pentru protestele mele și ochi pentru descoperirile pe care le-am făcut.

3

Elend lăsă tocul să-i cadă pe masa de lucru, se rezemă de spătarul scaunului și-și frecă fruntea.

Își imagina că știa, despre teoria politicii, la fel de multe ca oricare om în viață. Printre toți cunoscuții săi, nu exista cu siguranță nimeni care să fi citit mai mult decât el despre gospodărirea țării și despre guvernare sau care să fi susținut mai multe dezbateri politice. Înțelesese toate teoriile despre cum poți aduce unei națiuni stabilitatea și corectitudinea și încercase să aplice toate acestea în noul lui regat.

Dar pur și simplu nu-și dăduse seama cât de incredibil de sâcâitor putea fi un consiliu de guvern.

Se ridică să-și ia niște vin rece. Însă se opri după ce aruncă o privire dincolo de ușile balconului. Prin ceață se zărea, în depărtare, o strălucire voalată. Focurile din tabăra tatălui său.

Lăsă vinul jos. Era deja obosit și probabil că alcoolul nu putea să-l ajute. *Nu-mi pot permite s-adorm înainte de a termina asta!* își spuse, silindu-se să se întoarcă pe scaun. Consiliul avea să se-ntrunească în curând, iar el trebuia să-și scrie în noaptea aceea propunerea, în întregime.

Ridică foaia de hârtie și îi studie conținutul. Până și lui i se părea că avea scrisul prea înghesuit, iar pagina era presărată cu tăieturi încrucișate și cu notații — expresii ale nemulțumirilor sale. De apropierea armatei știau deja de câteva săptămâni, și în Adunare încă se mai certau, neizbutind să decidă ce era de făcut.

O parte dintre membri voiau să propună încheierea unui tratat de pace; alții erau de părere că ar fi trebuit să predea pur și simplu cetatea. Iar alții simțeau c-ar fi trebuit să atace fără întârziere. Elend se temea că facțiunea care prefera predarea căpăta din ce în ce mai multă putere; de aceea se gândise să vină cu o propunere. Dacă era votată, avea să câștige timp. Ca rege, era deja primul îndreptățit să poarte tratative cu un despot străin. Propunerea, odată aprobată, urma să-i interzică Adunării să acționeze în pripă, cel puțin până când se întâlnea cu tatăl lui.

Oftă din nou, lăsând foaia să cadă. Adunarea era alcătuită din numai douăzeci și patru de oameni, dar să-i facă să cadă de acord într-o anumită privință era, pentru el, o provocare mult mai dificilă decât aproape toate problemele pentru a căror rezolvare adusese vreodată argumente. Se răsuci și își lăsă ochii să

cadă pe lampa stingheră de pe masa lui de lucru, apoi privirea îi alunecă dincolo de ușile deschise ale balconului către focuri. Deasupra capului, pe acoperiș, se auzea cineva alergând — Vin pleca în raidurile ei nocturne.

Elend zâmbi cu afecțiune, dar nici măcar gândul la Vin nu-i putea readuce buna dispoziție. *Grupul de asasini cu care s-a luptat în seara asta. N-aș putea folosi cumva întâmplarea?* Poate, dacă le-ar fi vorbit tuturor despre atac, Adunarea și-ar fi adus aminte de dispreţul lui Straff pentru viața omenească și ar fi fost mai puțin probabil să-i predea cetatea. Dar... poate s-ar fi și înspăimântat, temându-se că avea să trimită asasini peste ei, și ar fi fost încă și mai dispuși să se predea.

Elend se întreba uneori dacă Lordul Legiuitor nu făcuse cumva ceea ce se cuvenea. Nu oprimând oamenii, ci păstrând toată puterea pentru sine. Dacă nu fusese durabil, atunci Ultimul Imperiu nu fusese nicicum. Rezistase o mie de ani, făcând față răzvrătirilor și având autoritate asupra unei lumi întregi.

Însă Lordul Legiuitor era nemuritor, se gândi. *Un avantaj pe care eu nu-l voi avea, cu siguranță, niciodată.*

Existența Adunării era o metodă mai bună. Le oferea oamenilor un consiliu învestit legal cu autoritate. Elend avea să facă un guvern stabil. Poporul urma să aibă un rege — un om care să ofere continuitate; un simbol al unității. Un om care să nu fie corupt de dorința de a fi reales. Însă avea să existe oricum și Adunarea — un consiliu alcătuit din egalii lor, care-și puteau exprima îngrijorările.

În teorie, totul suna minunat. Presupunând că aveau să le supraviețuiască următoarelor câteva luni.

Elend se frecă la ochi, își umezi tocul în cerneală și începu să adauge câteva fraze în partea de jos a documentului.

Lordul Legiuitor era mort.

Chiar și după un an de la moartea lui, ideea i se părea lui Vin greu de priceput. Lordul Legiuitor fusese totul. Rege și zeu, făuritor de legi și autoritate supremă. Fusese etern și absolut, iar acum era mort.

Ea îl omorâse.

Firește că adevărul nu era tot atât de impresionant ca poveștile. Nicio forță eroică și nicio putere mistică n-o purtaseră către înfrângerea împăratului. Descoperise ce înșelătorie folosea ca să-și asigure nemurirea și, din fericire — și mai ales din întâmplare —, profitase de partea lui slabă. Nu era nici curajoasă, nici inteligentă. Era doar norocoasă.

Oftă. Vânătăile continuau să-i zvâcnească, dar îndurase dureri și mai mari. Stătea pe acoperișul palatului — numit cândva Fortăreața Venture — chiar deasupra balconului lui Elend. Poate că reputația ei o fi fost nemeritată, dar îl ținuse pe el în viață. Cu toate că zeci de lorzi războinici se încăierau pe teritoriul care se numise Ultimul Imperiu, niciunul dintre ei nu mărșăluise spre Luthadel.

Până atunci.

În afara cetății ardeau focuri. Straff avea să afle în curând că asasinii trimiși de el dăduseră greș. Și ce urma? Asaltarea zidurilor? Ham și Ciomege îi avertizaseră că Luthadelul nu putea face față unui atac decisiv. Probabil că Straff știa asta.

Totuși, deocamdată, Elend se afla în siguranță. Vin se descurcase foarte bine în privința descoperirii și uciderii asasinilor; cu mai puțin de o lună înainte prinsese pe cineva care voia să se furișeze în palat. Mulți nu erau decât spioni, și foarte puțini erau Allomanți. Totuși, cuțitul de oțel al unui om obișnuit l-ar fi ucis pe Elend cu tot atâta ușurință ca și pumnalul de sticlă al unui Allomant.

Ea nu putea îngădui una ca asta. Chiar dacă s-ar fi întâmplat altceva — indiferent de sacrificiile necesare — Elend *trebuia* să rămână în viață.

Începu dintr-odată să se frământe, se furișă deasupra lucarnei, să vadă ce făcea el. Așezat, la adăpost, la masa lui de lucru de jos, întocmea o nouă propunere sau un nou edict. De când era rege, se schimbase incredibil de puțin. Cu vreo patru ani mai vârstnic decât ea — având, așadar, cu doar puțin peste douăzeci — Elend era un bărbat care punea mare preț pe studiu și nu se sinchisea aproape deloc de înfățișare. Nu se obosea să-și

pieptene părul decât atunci când lua parte la vreo ceremonie importantă și reușea, cumva, să-și poarte hainele bine croite dând impresia de neorânduială.

Era, probabil, cel mai bun bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. Serios, hotărât, inteligent și tandru. Și, dintr-un anumit motiv, îndrăgostit de ea. Ceea ce o uimea uneori mai mult decât rolul ei în uciderea Lordului Legiuitor.

Vin își ridică privirea și se uită din nou la focurile armatei. Pe urmă se uită în lateral. Pânditorul nu se reîntorsese. În astfel de nopți o ispitea adesea, apropiindu-se periculos de mult de camera lui Elend, înainte de a se face nevăzut în oraș.

Bineînțeles că, dac-ar fi vrut să-l omoare pe Elend, ar fi putut s-o facă în timp ce mă luptam cu ceilalți...

Gândul acesta o tulbura. Ea nu-l putea supraveghea pe Elend clipă de clipă. Era vulnerabil teribil de mult timp.

Avea, într-adevăr, și alte gărzi de corp, printre care se numărau și Allomanții. Însă și aceștia erau tot atât de solicitați ca ea. Asasinii din noaptea aceea fuseseră foarte abili și periculoși, și izbutise totuși să le facă față. Se cutremură la gândul că Născutul-din-Ceață stătuse ascuns printre ei. Nu fusese foarte bun, dar n-ar fi avut nevoie de cine știe ce îndemânare ca să ardă atiu și s-o lovească exact unde trebuia.

Ceața mișcătoare continua să se rotească. Prezența armatei îi șoptea un adevăr supărător: lorzii războinici din jur începeau să-și consolideze domeniile și se gândeau să le extindă. Chiar dacă Luthadelul reușea să respingă cumva atacul lui Straff, aveau să vină și alții.

Fără să facă niciun zgomot, Vin închise ochii și arse bronz, încă temându-se că Pânditorul — sau vreun alt Allomant — s-ar fi putut afla în apropiere, având de gând să atace. Cei mai mulți Născuți-din-Ceață considerau bronzul un metal relativ inutil, pentru că acțiunea lui se putea anula cu ușurință. Născuții-din-Ceață își puteau masca Allomanția arzând cupru — ceea ce îi apăra, în plus, de manipularea emoțională, cu zinc sau alamă. Cei mai mulți erau de părere că făceai o prostie dacă nu-ți menținei cuprul aprins tot timpul.

Și totuși... Vin avea puterea de a străpunge norii cuprici.

Un nor cupric nu era vizibil. Reprezenta ceva cu mult mai nedesluşit. Un buzunar de aer tăinuitor, în care Allomanții își puteau arde metalele fără să se teamă că i-ar fi putut simți arzătorii de bronz. Însă ea putea să-i simtă, chiar dacă se aflau într-un nor cupric. Nu știa sigur de ce. Nici măcar Kelsier, cel mai puternic Allomant din câți cunoscuse ea, nu putea străpunge un nor cupric.

Însă în noaptea aceea Vin nu simți nimic.

Deschise ochii cu un oftat. Puterea ei stranie devenise năucitoare, dar nu era numai a ei. Mash îi confirmase că și Inchizitorii de Oțel puteau străpunge norii cuprici, iar ea știa în mod cert că și Lordul Legiuitor putuse s-o facă. Dar... de ce ea? De ce s-o facă Vin — o fată care se antrena, ca Născută-din-Ceață, numai de doi ani?

Și asta nu era tot. Amintirea dimineții în care se luptase cu Lordul Legiuitor îi stăruia în minte, încă vie. Atunci se petrecuse ceva despre care nu povestise nimănui — în parte fiindcă se temea, deși numai foarte puțin, că zvonurile și legendele legate de ea puteau fi adevărate. Cumva, în loc de metale, trăsese în trup ceața și o folosise pentru Allomanție.

Numai mulțumită acelei puteri, a ceții, izbutise în final să-l înfrângă pe Lordul Legiuitor. Îi plăcea să-și spună că descoperise trucurile Lordului Legiuitor printr-un simplu noroc. Dar... în noaptea aceea se petrecuse ceva straniu, ceva realizat de ea. Ceva pe care n-ar fi trebuit să-l poată face și pe care nu mai reușise niciodată să-l repete.

Clătină din cap. Erau atât de multe lucruri pe care nu le știau, și nu numai despre Allomanție. Ea și ceilalți conducători ai nevârstnicului regat al lui Elend se străduiau din răsputeri, dar, fără Kelsier, care să-i călăuzească, Vin se simțea oarbă. Planurile, izbânzile și chiar țelurile erau siluete neguroase în ceață, informe și neclare.

N-ar fi trebuit să ne părăsești, Kell, se gândi. *Ai salvat lumea — dar ar fi trebuit s-o poți face fără să mori.* Kelsier, Supraviețuitorul de la Hathsin, omul care concepuse și pusese

în faptă căderea Ultimului Imperiu. Vin îl cunoscuse, lucrase cu el, fusese antrenată de el. Era o legendă și un erou. Dar, în același timp, fusese om. Supus greșelii. Imperfect. Pentru poporul skaa era ușor să-l venereze pe Kelsier, și apoi să dea vina pe Elend și pe ceilalți pentru situația teribilă pe care o crease Kelsier.

Gândul o umplu de amărăciune. I se întâmpla adesea, când se gândea la Kelsier. Poate fiindcă se simțea abandonată, sau poate nu era decât stânjenitoarea conștientizare a faptului că el — ca și ea însăși — nu se ridicase pe deplin la înălțimea propriei reputații.

Vin oftă și închise ochii, continuând să ardă bronz. Lupta din seara aceea o secătuise de puteri, iar gândul la orele în care își propunea să stea în continuare de veghe începea s-o îngrozească. Avea să-i fie greu să rămână pe mai departe în alertă când...

Simți ceva.

Deschise brusc ochii și își incendie cositorul. Se răsuci și se înclină, sprijinindu-se de acoperiș, ca să-și camufleze conturul. Cineva ardea metal în apropiere. Pulsațiile bronzului păreau bufnituri slabe, estompate, aproape imperceptibile — ca niște bătăi anemice de tobă. Erau înăbușite de un nor cupric. Allomantul — oricine ar fi fost — se credea ascuns de cuprul său.

Până atunci, în afară de Elend și Marsh, Vin nu lăsase în viață pe nimeni care să știe de existența straniei sale puteri.

Vin înaintă tiptil, cu degetele mâinilor și picioarelor înghețate pe tabla de cupru a acoperișului. Încercă să-și dea seama de unde porneau pulsațiile. Aveau ceva... straniu. Îi venea greu să distingă ce metale ardea dușmanul. Erau bufniturile iuți ale fludorului? Sau doar ritmul fierului? Pulsațiile păreau neclare, ca vălurirea unui noroi gros.

Izvorau de la o distanță foarte mică... De pe acoperiș...

Chiar din fața ei.

Vin încremeni, ghemuită, cu vântul nopții suflând peste ea un zid de ceață. Unde era Allomantul? În interiorul său se dădea o luptă; bronzul îi spunea că se afla ceva chiar în fața ei, însă ochii refuzau să se declare de acord.

Privi cu atenție ceața întunecată, uitându-se și în sus doar ca să fie absolut sigură, apoi se ridică în picioare. *E prima oară când bronzul meu dă greș,* se gândi, încruntându-se.

Apoi observă.

Nu era ceva *în* ceață, ci ceva *din* ceață. Creatura stătea la câțiva pași de ea, putând cu ușurință să treacă neobservată, căci ceața îi contura forma foarte vag. Vin se trase înapoi, cu răsuflarea tăiată.

Creatura rămase pe loc. Vin n-ar fi putut spune mare lucru despre ea: avea trăsături imprecise, neclare, conturate de învolburarea haotică a cețiii purtate de vânt. Dacă silueta nu ar fi rezistat, neschimbată, s-ar fi putut să nu-i dea nicio atenție — cum se întâmplă cu forma unui animal, întrezărită printre nori pentru o scurtă clipă.

Însă aceea nu dispărea. Fiecare nou rotocol de ceață îi definea mai ferm trupul subțire și capul prelung. O formă întâmplătoare, dar persistentă. Sugera o siluetă omenească, dar îi lipsea soliditatea Pânditorului. Părea... arăta... nefirească.

Creatura înaintă cu un pas.

Vin reacționă instantaneu, aruncând un pumn de monede și împingându-le prin aer. Bucățele de metal străbătură ceața cu iuțeală, lăsând dâre în urmă și trecură prin silueta neguroasă.

Creatura rămase o clipă nemișcată. Pe urmă dispăru pur și simplu dintr-o suflare, risipindu-se în ceața ce se încolăcea aiurea.

Elend caligrafie ultimul rând cu eleganță, deși știa că ar fi putut pune un scrib să copieze propunerea. Însă se simțea mândru. Izbutise să găsească argumente care aveau să convingă în sfârșit Adunarea că nu i se puteau preda pur și simplu lui Straff.

Fără să-și dea seama, își îndreptă privirea spre teancul de hârtii de pe masa lui de lucru. Deasupra stătea o scrisoare galbenă aparent nevinovată, încă împăturită, cu sigiliul din ceară sângerie rupt. Era scurtă, Elend își amintea cu ușurință toate cuvintele.

Fiule,

Cred că te-ai simțit bine ocupându-te de interesele Casei Venture în Luthadel. Eu am făcut din Stăpânirea Nordică un loc sigur și mă voi întoarce în curând în fortăreața noastră din Luthadel. Atunci îmi vei putea preda conducerea cetății.

Regele Straff Venture

Dintre toți lorzii războinici care terorizau Ultimul Imperiu de când murise Lordul Legiuitor, Straff era cel mai periculos. Elend o aflase nemijlocit. Tatăl său era un adevărat nobil imperial. Vedea viața ca pe o întrecere între lorzi, în urma căreia se stabilea cine putea dobândi cea mai măreață reputație. Se descurcase bine în acel joc, făcuse din Casa Venture cea mai puternică familie dinainte de Prăbușire.

Tatăl lui Elend nu vedea în moartea Lordului Legiuitor o tragedie sau o izbândă — ci doar un prilej favorabil. Faptul că fiul lui lipsit de voință se considera regele Stăpânirii Centrale îl umplea de o nesfârșită voioșie.

Elend clătină din cap, venind la propunere. *Câteva recitiri și câteva modificări de finețe, și-o să mă pot duce în sfârșit la culcare. Pur și simplu...*

O siluetă în mantie sări prin lucarnă și ateriză pe podea, în spatele lui, cu o ușoară bufnitură.

Elend înălță dintr-o sprânceană și se-ntoarse spre silueta ghemuită.

— Știi, Vin, am lăsat balconul deschis dintr-un anumit motiv. Dac-ai fi vrut, ai fi putut intra pe acolo.

— Știu, răspunse ea.

Traversă încăperea în grabă, mișcându-se cu nefireasca agilitate a unui Allomant. Se uită sub pat, apoi îi inspectă dulapul, deschizând brusc ușile. Făcu un salt înapoi, încordată ca un animal în alertă, dar, după toate aparențele, înăuntru nu se afla nimic care s-o nemulțumească, așa că se duse s-arunce o privire dincolo de ușa celorlalte camere ale lui Elend.

El o urmărea cu priviri afectuoase. Avusese nevoie de ceva timp ca să se-nvețe cu... ciudățeniile ei. O tachina, spunându-i că o bântuiau spaimele; ea pretindea că nu era decât prudentă. Oricum, când îl vizita în apartamentele lui, jumătate din timp se uita pe sub pat și în dulap. Cu alte ocazii se abținea — dar el o surprindea adesea aruncând priviri bănuitoare către posibile ascunzători.

Era cu mult mai puțin nervoasă când n-avea motive să se teamă pentru viața lui. Oricum, Elend tocmai începea să înțeleagă că, dincolo de înfățișarea fetei pe care-o cunoscuse cândva drept Valette Renoux, se ascundea o personalitate extrem de complexă. Se îndrăgostise de partea ei grațioasă fără să i-o fi întâlnit vreodată pe cea secretă, de Născută-din-Ceață fără astâmpăr. Încă îi mai era greu să le unească pe amândouă într-o singură persoană.

Vin închise ușa, apoi rămase o clipă locului, privindu-l cu ochii ei rotunzi, întunecați. Elend se pomeni zâmbind. În ciuda bizareriilor ei — sau, mai degrabă, *datorită* lor — o iubea pe femeia aceea suplă, cu priviri hotărâte, de o sinceritate brutală. Nu semăna cu nicio altă femeie pe care-o mai întâlnise vreodată — avea o frumusețe și o inteligență de om simplu, cinstit.

Totuși, uneori îl îngrijora.

— Vin? o întrebă, ridicându-se în picioare.

— Ai văzut ceva bizar în seara asta?

Elend șovăi.

— În afară de tine?

Ea se încruntă și străbătu încăperea cu pași mari. Elend îi urmări silueta măruntă, înveșmântată în pantaloni negri și o cămașă cu nasturi, bărbătească, cu panglicile mantiei-de-ceață târându-i-se în urmă. O purta cu gluga lăsată pe spate, ca de obicei, și pășea cu o grație suplă — cu inconștienta eleganță a cuiva care ardea fludor.

Concentrează-te! își spuse el. *Începi într-adevăr să obosești.*

— Vin? Ce nu e în ordine?

Ea aruncă o privire către balcon.

— Acel Născut-din-Ceață, Pânditorul, e din nou în cetate.

— Ești sigură?

Vin dădu din cap.

— Dar... nu cred c-o să vină în noaptea asta după tine.

Elend se încruntă. Ușile balconului erau tot deschise și vântul purta înăuntru dâre de ceață ce se târau pe podea, evaporându-se în cele din urmă. Dincolo de uși era... întuneric. Haos.

Nu e decât ceață, își spuse. *Vapori de apă. Nimic de temut.*

— Ce te face să crezi că Născutul-din-Ceață n-o să vină după mine?

Vin ridică din umeri.

— Pur și simplu simt că n-o s-o facă.

Dădea adesea astfel de răspunsuri. Crescuse pe străzi și se încredea în propriile instincte. Și, în mod ciudat, asta credea și Elend. O privi și citi în poziția ei nesiguranța. În noaptea aceea o neliniștise altceva. O țintui cu privirea o clipă, până când ea își întoarse ochii în altă parte.

— Ce e? o întrebă.

— Am văzut... altceva, răspunse ea. Sau cred că am văzut. Ceva în ceață, un fel de om din fum. Și l-am și simțit, cu Allomanția. Însă a dispărut.

Elend se încruntă mai tare. Se apropie de ea și o luă în brațe.

— Vin, te forțezi prea mult. Nu poți continua să colinzi orașul noaptea și să rămâi trează toată ziua. Până și Allomanții au nevoie de odihnă.

Ea dădu din cap, în tăcere. În brațele lui, nu părea puternica luptătoare care-l omorâse pe Lordul Legiuitor. Vedea în ea o femeie trecută dincolo de hotarele oboselii, copleșită de evenimente — o femeie care probabil se simțea, într-o foarte mare măsură, așa cum se simțea el însuși.

Ea se lăsă îmbrățișată. La început, trupul se contractă ușor. Ca și cum o parte din ea încă s-ar mai fi așteptat să i se facă rău — ca și cum în adâncul ființei ei n-ar fi fost în stare să înțeleagă că era cu putință să fie atinsă cu dragoste, nu cu mânie. Pe urmă totuși se destinse. Elend era unul dintre puținii

în prezența cărora putea s-o facă. Când îl îmbrățișă și ea — când îl îmbrățișă cu adevărat, se agăță de el cu o disperare vecină cu groaza. Cumva, în ciuda puternicelor ei deprinderi de Allomantă și a unei fermități îmbibate de încăpățânare, Vin era înspăimântător de vulnerabilă. Părea să aibă nevoie de Elend. Iar el se simțea norocos pentru asta.

Și, uneori, înciudat. Dar norocos. Elend și Vin nu vorbeau despre cererea lui în căsătorie și despre refuzul ei, deși el se gândea adesea la discuția de atunci.

Femeile sunt greu de înțeles, cugetă, *iar eu a trebuit s-o găsesc pe cea mai bizară dintre ele.* Totuși, nu se plângea. Ea îl iubea. El putea face față ciudățeniilor ei.

Vin oftă și își ridică privirea, destinzându-se în sfârșit când el se aplecă spre ea. O sărută preț de o clipă prelungită, iar ea suspină. Pe urmă își sprijini capul pe umărul lui.

— Mai avem o problemă, spuse, cu voce scăzută. În seara asta am folosit ultimul bob de atiu.

— În lupta cu asasinii?

Ea dădu din cap.

— Ei, știam c-o să se-ntâmple până la urmă. Proviziile nu ne puteau ajunge la nesfârșit.

— Provizii? exclamă Vin. Kelsier nu ne-a lăsat decât șase boabe.

Elend oftă, apoi o strânse mai tare. Ar fi fost de așteptat ca noul său guvern să moștenească rezerva de atiu a Lordului Legiuitor — o presupusă ascunzătoare a metalului, care conținea o comoară uimitoare. Kelsier contase pe faptul că noul lui regat avea să dețină bogăția aceea; murise așteptându-se la asta. Nu exista decât o singură problemă. Nimeni nu reușise să găsească provizia. Descoperiseră o cantitate foarte mică — atiul din brățările întrebuințate de Lordul Legiuitor drept baterie Feruchimică, în care-și stoca vârsta. Însă o cheltuiseră ca să aprovizioneze orașul și, de fapt, nu fusese decât o fărâmă. Nicidecum pe măsura cantității ascunse despre care se vorbea. Undeva, în oraș, ar fi trebuit să existe o avere în atiu, o cantitate de mii de ori mai mare decât cea din brățări.

— Va trebui să ne descurcăm așa, spuse Elend.

— Dacă te atacă un Născut-din-Ceață, n-o să-l pot ucide.

— Numai dac-o să aibă atiu. A devenit din ce în ce mai rar. Mă îndoiesc că vreun alt rege ar mai putea avea prea mult.

Kelsier distrusese Puțurile din Hathsin, singurul loc de unde se putea extrage atiul. Totuși, dacă Vin se vedea nevoită să lupte cu cineva care mai avea...

Nu te mai gândi la asta, își spuse el. *Mulțumește-te să continui căutările. Poate reușim să cumpărăm niște atiu. Sau poate vom descoperi comoara Lordului Legiuitor. Dacă există...*

Vin se uită la el și îi citi îngrijorarea din ochi, iar Elend știu că și ea ajunsese la aceleași concluzii. Pe moment, nu era mare lucru de făcut; Vin se descurcase foarte bine, își păstrase atiul cât mai mult cu putință. Totuși, când ea se retrase cu un pas și el se întoarse la masa de lucru, Elend nu putu să nu se gândească la un alt mod de întrebuințare a acelui atiu. Poporul lui avea nevoie de hrană pe durata iernii.

Dar, cugetă, așezându-se, *astfel am fi pus o mai mare parte din cea mai periculoasă armă Allomantică din lume în mâinile dușmanilor noștri.* Era mai bine că o folosise Vin.

Când el se apucă din nou de lucru, Vin își iți capul peste umărul lui, acoperind lumina ce-i venea de la lampă.

— Ce e asta? îl întrebă.

— O propunere care să blocheze orice acțiune a Adunării până când voi purta discuția la care am dreptul.

— Alta? întrebă ea, lăsându-și capul pe-o parte și îngustându-și ochii în timp ce încerca să-i descifreze scrisul.

— Adunarea a respins ultima versiune.

Vin se încruntă.

— De ce nu le spui, pur și simplu, că *trebuie* s-accepte? Tu ești regele.

— Ei, vezi, spuse Elend, tocmai asta-ncerc să dovedesc cu propunerea aceasta. Nu sunt decât un simplu om, Vin — poate părerea mea nu e mai demnă de urmat decât a lor. Dacă discutăm propunerea asta împreună, vom ajunge la un rezultat mai bun decât e în stare să obțină cineva de unul singur.

Vin clătină din cap.

— Va fi o dovadă de slăbiciune. O lipsă de curaj. Ar trebui să ai mai multă încredere în tine.

— Aici nu e vorba de încredere. E vorba de corectitudine. Ne-am petrecut o mie de ani luptând împotriva Lordului Legiuitor — dacă guvernez în stilul lui, care e diferența?

Vin se întoarse spre el și-l privi în ochi.

— Lordul Legiuitor a fost un om rău. Tu ești un om bun. *Asta* e diferența.

Elend zâmbi.

— Pentru tine e chiar atât de simplu, nu?

Ea încuviință.

Elend își lăsă capul pe spate și o sărută din nou.

— Ei, unii dintre noi complică lucrurile ceva mai mult, așa că va trebui să ne suporți. Acum fii bună și nu-mi mai sta în lumină, ca să mă pot întoarce la lucru.

Ea pufni, dar se ridică și trecu de cealaltă parte a mesei, lăsând în urmă o dâră de parfum. Elend se încruntă. *Când s-a dat cu ăsta?* Multe din gesturile ei erau atât de rapide, încât lui îi scăpau.

Parfumul — o altă aparentă contradicție din alcătuirea femeii pe nume Vin. Nu se parfuma când ieșea în ceață; o făcea de obicei pentru el. Nu-i plăcea să atragă atenția, dar adora parfumurile — și se supăra când el nu observa că încercase o aromă nouă. Părea suspicioasă și vedea în jur numai amenințări, însă avea încredere în prieteni, dând dovadă de o loialitate dogmatică. Ieșea noaptea îmbrăcată în negru și gri, străduindu-se din răsputeri să se-ascundă — dar Elend o văzuse cu un an în urmă la baluri, îmbrăcată cât se poate de firesc în rochii.

Dintr-un anumit motiv, încetase să le mai îmbrace. Nu-i explicase niciodată de ce.

Elend clătină din cap și se întoarse la propunerea lui. Pe lângă Vin, politica părea simplă. Ea își sprijini brațele de tăblia mesei și căscă în timp ce-l privea cum lucra.

— Ar trebui să te odihnești, spuse el, înmuindu-și din nou tocul în cerneală.

Ea șovăi, apoi dădu din cap. Își scoase mantia-de-ceață, se înfășură în ea, apoi se ghemui pe covorul de lângă masa de lucru.

Elend făcu o pauză.

— N-am vrut să spun să te culci *aici*, Vin, zise, amuzat.

— Undeva, afară, încă se mai află un Născut-din-Ceață, răspunse ea, cu voce obosită. Nu te las singur.

Se răsuci în mantie și Elend îi surprinse o strâmbătură de durere. Își menaja partea stângă.

Nu-i povestea prea des amănunte despre luptele ei. Nu voia să-l îngrijoreze. Nu folosea la nimic.

Elend își alungă neliniștea și se strădui să-și reia lectura. Aproape că terminase — mai avea foarte puțin și...

Cineva bătu la ușă.

Se răsuci, iritat, întrebându-se ce mai însemna și asta. O secundă mai târziu, Ham își strecură capul pe ușă.

— Ham? se miră Elend. Încă nu te-ai culcat?

— Din păcate, răspunse el, intrând.

— O să ai de-a face cu Mandra fiindcă muncești din nou până târziu, spuse Elend, și puse tocul jos.

El se plângea de ciudățeniile lui Vin, dar cel puțin aveau în comun obiceiul de a nu dormi noaptea.

În loc de răspuns, Ham se mulțumi să-și dea ochii peste cap. Încă mai purta vesta și pantalonii din totdeauna. Fusese de acord să devină căpitanul gărzii lui Elend cu o singură condiție: să nu fie niciodată obligat să poarte uniformă. Vin întredeschise un ochi la venirea lui, apoi se lăsă din nou să cadă în somn.

— Oricum, zise Elend, cărui fapt îi datorez vizita ta?

— M-am gândit că vrei să afli cine sunt asasinii care-au încercat s-o ucidă pe Vin.

Elend dădu din cap.

— Probabil niște oameni pe care-i cunosc.

Cei mai mulți Allomanți erau nobili și el îi știa pe toți cei din suita lui Straff.

— Mă-ndoiesc, răspunse Ham. Erau din Vest.

Elend șovăi, încruntându-se, iar Vin redeveni atentă.

— Ești sigur?

Ham dădu din cap.

— E foarte puțin probabil să-i fi trimis tatăl tău — dacă n-a făcut cumva o mulțime de recrutări în cetatea Fadrex. Cei mai mulți erau din Casele Garde și Conrad.

Elend se lăsă pe spătarul scaunului. Tatăl său își stabilise cartierul general în Urteau, căminul strămoșesc al familiei Venture. Fadrex se afla la jumătatea imperiului, departe de Urteau, drumul până acolo dura câteva luni. Erau foarte puține șanse să fi intrat în legătură cu un grup de Allomanți din Vest.

— Ai auzit de Ashweather Cett? îl întrebă Ham.

Elend dădu din cap.

— Unul dintre cei care s-au înscăunat regi în Stăpânirea Vestică. Nu știu mare lucru despre el.

Vin se încruntă, săltându-se în capul oaselor.

— Crezi că el i-a trimis?

Ham dădu din cap încă o dată.

— Probabil c-au așteptat o ocazie potrivită ca să intre în oraș și presupun că, în ultimele zile, le-a oferit-o forfota de la poartă. Ceea ce face din sosirea armatei lui Straff și atacul asupra lui Vin un soi de simplă coincidență.

Elend se uită la ea. Ochii li se întâlniră și-și dădu seama că nu se simțea pe de-a-ntregul convinsă că asasinii nu fuseseră trimiși de Straff. Însă nu era atât de neîncrezător. Aproape toți despoții din jur încercaseră să-l ucidă într-un moment sau altul. De ce nu și Cett?

E din cauza atiului, se gândi, înciudat. Nu găsise rezerva Lordului Legiuitor — ceea ce nu-i împiedica pe despoții din imperiu să presupună c-o ascunsese pe undeva.

— Ei, cel puțin nu i-a trimis tatăl tău, spuse Ham, optimist ca de obicei.

Elend clătină din cap.

— Legătura noastră de rudenie nu l-ar împiedica s-o facă, Ham. Crede-mă.

— E tatăl tău, zise Ham. oarecum tulburat.

— Pentru el n-are importanță. Probabil n-a trimis asasini crezând că nu merită osteneala. Însă, dac-o să rezistăm prea mult, o să trimită.

Ham dădu din cap.

— Am auzit de fii care-și ucid tații ca să le ia locul... dar tați care să-și ucidă fiii... Mă-ntreb ce ne dezvăluie despre mintea lui această dorință de a te omorî. Crezi că...

— Ham? îl întrerupse Elend.

— Hmm?

— Știi că de obicei sunt dispus să stăm de vorbă, dar acum n-am timp de filosofie.

— Oh, sigur. Ham schiță un surâs vag și se ridică să plece. Oricum ar trebui să mă-ntorc la Mardra.

Elend încuviință, frecându-și fruntea și luându-și din nou tocul în mână.

— Ai grijă s-aduci ceata la o întrunire. Trebuie să ne organizăm toți aliații, Ham. Dacă nu găsim ceva incredibil de ingenios, regatul e posibil să piară.

Ham se întoarse spre el, încă zâmbind.

— O spui cu-atâta disperare, El.

Elend îl privi.

— Adunarea e o harababură, șase lorzi războinici cu armate mai mari decât a mea îmi suflă-n ceafă, rareori trece o lună fără să trimită cineva asasini ca să-mi curme zilele, iar femeia pe care-o iubesc mă-mpinge ușor-ușor în brațele nebuniei.

Vin pufni la auzul ultimei părți.

— Oh, atâta tot? spuse Ham. Vezi? Nu-i chiar atât de rău. Vreau să zic că, în schimb, s-ar fi putut s-avem de-a face cu un zeu nemuritor și cu preoții lui atotputernici.

Elend ezită, apoi chicoti fără să vrea.

— Noapte bună, Ham, spuse, și se întoarse la lucru.

— Noapte bună, Maiestate.

Poate au dreptate. Poate sunt nebun, sau invidios, sau pur și simplu tâmpit. Mă numesc Kwaan. Filosof, cărturar, trădător. Eu sunt cel care l-a descoperit pe Alendi și am fost primul care l-a proclamat Eroul Evurilor. Eu sunt cel care-a-nceput toată povestea asta.

4

Leșul n-avea răni deschise. Încă mai zăcea acolo unde căzuse — celorlalți săteni le fusese teamă să-l miște. Brațele și picioarele îi erau răsucite în poziții nefirești și scormonise pământul din jur zvârcolindu-se înainte să-și dea sufletul.

Sazed întinse mâna și-și plimbă degetele de-a lungul unei urme. Deși mai argilos decât în nord, solul de acolo, din Stăpânirea Estică, era mai degrabă negru decât cafeniu. Căderile de cenușă ajungeau chiar până și spre sud. Pământul fără cenușă, spălat și fertilizat, era un prinos întrebuințat numai pentru plantele ornamentale din grădinile nobililor. Restul lumii trebuia să se descurce cum putea cu cel netratat.

— Spuneți că era singur când a murit? întrebă Sazed, întorcându-se spre micul grup de săteni care stăteau în picioare, în spatele lui.

Un bărbat cu pielea pergamentoasă dădu din cap.

— Întocmai cum am spus, maestre terrisian. Stătea aici, fără nimeni alături. A încremenit, apoi a căzut și s-a zbătut puțin pe pământ. Și pe urmă... n-a mai mișcat.

Sazed se întoarse din nou spre mort, îi studie mușchii răsuciți și fața ca o mască a durerii. Își adusese cuprumintea cu leacuri — banda metalică din jurul părții de sus a brațului drept — și pătrunse în ea cu mintea, scoțând câteva cărți memorate pe care le stocase acolo. Da, existau câteva boli care ucideau cu spasme și convulsii. Atacau rareori pe cineva atât de brusc, dar câteodată totuși se întâmpla. Dacă omul ar fi murit în alte împrejurări, el, unul, nu i-ar fi dat prea multă atenție.

— Te rog, mai spune-mi o dată ce-ai văzut, ceru el.

Teur, bărbatul cu pielea pergamentoasă din fruntea grupului, păli ușor. Se afla într-o situație ciudată — înnăscuta lui sete de faimă îl îndemna să-și povestească experiența. Însă, vorbind, ar fi putut stârni neîncrederea prietenilor săi cei superstițioși.

— Tocmai treceam prin apropiere, maestre terrisian, zise el. Pe la vreo douăzeci de metri distanță, pe poteca de-acolo. Jed lucra pe parcela lui — era un muncitor harnic. Unii dintre noi au luat o pauză după ce-au plecat lorzii, însă bătrânul Jed i-a dat înainte. Pesemne știa el că, cu lorzi sau fără ei, la iarnă o s-avem nevoie de mâncare.

Teur se întrerupse și se uită într-o parte.

— Am auzit ce vorbește lumea, maestre terrisian, dar eu știu ce am văzut. Când am trecut, era ziuă, dar aici, în vale, era *ceață*. De-aia m-am oprit. Fiindcă eu prin ceață n-am umblat niciodată — soția mea mi-e martoră că spun adevărul. Voiam să fac cale-ntoarsă, când l-am zărit pe bătrânul Jed. Își vedea de treabă, ca și cum n-ar fi observat ceața.

Am vrut să-l strig, dar, înainte de-a apuca să deschid gura, el pur și simplu..., întocmai cum ți-am spus. L-am văzut stând acolo, apoi a încremenit. Ceața s-a învârtejit puțin în jurul lui și el a-nceput pe urmă să zvâcnească și să se sucească, de parcă l-ar fi ținut și l-ar fi scuturat o forță neștiută. A căzut. Și nu s-a mai ridicat.

Încă îngenuncheat, Sazed se întoarse din nou spre cadavru. Teur părea să aibă renume de născocitor de povești. Însă leșul era o dovadă care-ți îngheța sângele-n vene — fără a mai pune la socoteală experiența trăită de Sazed cu câteva săptămâni în urmă.

Ceață în timpul zilei.

Terrisianul se ridică și se-ntoarse spre săteni.

— Vă rog, aduceți-mi o lopată.

Nimeni nu-l ajută să sape mormântul. Era o trudă lentă, sufocantă, în căldura din sud, puternică în ciuda toamnei sosite de curând. Pământul argilos se strămuta greu — dar, din fericire,

Sazed adunase un strop de putere suplimentară în fludorminte și se ajută luând o doză din ea.

Avea nevoie de asta, pentru că nu era ceea ce s-ar fi putut numi un bărbat vânjos. Înalt, cu brațe și picioare lungi, părea să aibă constituția unui cărturar și încă-și mai purta robele colorate, de majordom terrisian. Își păstra și capul ras, în maniera cerută de slujba pe care-o avusese în primii cincizeci și ceva de ani ai vieții sale. Nu mai purta cea mai mare parte a bijuteriilor — nu voia să tenteze hoții de drumul mare — însă lobii urechilor îi erau întinși și străpunși de numeroase găuri pentru cercei.

Puterea scoasă din fludorminte îi umfla mușchii, dându-i înfățișarea unui om puternic. Dar, chiar și așa, când termină de săpat, robele lui de majordom erau pătate de sudoare și țărână. Rostogoli trupul în mormânt, apoi rămase o vreme nemișcat. Mortul fusese un lucrător devotat al pământului.

Sazed căută prin cuprumintea lui cu religii o credință potrivită. Începu cu un index — unul dintre multele pe care le crease. Când descoperi o religie care se potrivea, scoase amintiri amănunțite despre modul în care se practicase. Toate îi intrară în minte tot atât de proaspete ca și cum abia le-ar fi memorat. Cu timpul aveau să pălească — intenționa oricum să le pună la loc, în cupruminte, cu mult înainte de a se întâmpla așa ceva. Asta făcea un Păstrător, era metoda prin care poporul lui reținuse cunoștințe care alcătuiau o avere imensă.

Amintirile alese în ziua aceea erau despre HaDah, o religie a oamenilor din sud, care venerau un zeu al trudei pământului. Aidoma majorității religiilor — care fuseseră interzise pe vremea Lordului Legiuitor — cea numită HaDah dispăruse de o mie de ani.

Respectând ceremonia funerară HaDah, Sazed se îndreptă spre un copac din apropiere — sau, cel puțin, către un soi de tufiș, care trecea în acele locuri drept copac. Rupse o creangă lungă — sub privirile curioase ale țăranilor — și se întoarse cu ea lângă mormânt. Se aplecă și o înfipse în pământul de pe fundul gropii, alături de capul mortului. Pe urmă se ridică și începu să astupe groapa.

Țăranii îl urmăreau cu ochi goi. *Ce trist,* se gândi el. Dintre cele cinci Stăpâniri Interioare, haosul și tulburările domneau în cea mai mare măsură în cea Estică. Singurii bărbați din grup trecuseră de mult de prima tinerețe. Bandele care bântuiau ținutul făcuseră treabă bună; soții și tații din sat erau probabil morți pe vreun câmp de luptă care nu mai avea acum nicio valoare.

Era greu de crezut că putea exista ceva mai rău cu adevărat decât asuprirea Lordului Legiuitor. Sazed își spuse că suferințele acelor oameni urmau să treacă, că într-o bună azi aveau să devină prosperi, mulțumită faptei lui și a celorlalți. Totuși, văzuse țărani nevoiți să se măcelărească între ei, văzuse copii care flămânzeau fiindcă un despot local „rechiziționase" toate rezervele de hrană ale satului. Văzuse tâlhari omorând nestânjeniți, fiindcă oștenii Lordului Legiuitor nu mai patrulau pe canale. Văzuse haos, moarte, ură și răzmeriță. Și nu putuse să nu-și recunoască partea de vină pentru tot ce se petrecea.

Continuă să umple groapa. Primise educația necesară unui cărturar și unui servitor de casă; era majordom terrisian, cel mai util, mai costisitor și mai prestigios dintre servitorii din Ultimul Imperiu. Ceea ce nu mai însemna aproape nimic. Nu mai săpase niciodată un mormânt, dar își dădea toată silința, încerca să arunce cuviincios pământul peste mort. Spre surprinderea lui, când ajunse cu treaba la jumătate, sătenii începură să-l ajute, împingând în groapă pământul din morman.

Poate pentru oamenii ăștia încă mai există speranță, se gândi, lăsându-l cu recunoștință pe unul dintre ei să-i ia lopata și să termine treaba. Când încheiară, vârful ramurii HaDah ieșea din pământ la capul mormântului.

— De ce-ai făcut asta? întrebă Teur, arătând spre ramură cu capul.

Sazed zâmbi.

— E o ceremonie religioasă, bunule Teur. Dacă n-aveți nimic împotrivă, există și o rugăciune care-ar trebui s-o însoțească.

— O rugăciune? Ceva de la Cultul de Oțel?

Sazed clătină din cap.

— Nu, prietene. E o rugăciune din vremuri vechi, dinainte de Lordul Legiuitor.

Țăranii se uitară unii la alții încruntându-se. Teur se mulțumi să-și frece bărbia zbârcită. Însă păstrară tăcerea în timp ce rosti Sazed o scurtă rugăciune HaDah. Când termină, terrisianul se întoarse spre țărani.

— Era cunoscută drept credința HaDah. E posibil să fi fost și a unora dintre strămoșii voștri, așa cred. Dacă dorește cineva, îl pot învăța preceptele ei.

Sătenii rămaseră tăcuți. Nu erau mulți — în jur de douăzeci, dintre care mai ales femei de vârstă mijlocie și câțiva bărbați mai bătrâni. Exista un singur bărbat tânăr, cu un picior de lemn. Sazed se miră că supraviețuise atât de mult pe o plantație. Cei mai mulți lorzi omorau invalizii, ca să nu le secătuiască proviziile.

— Când se-ntoarce Lordul Legiuitor? întrebă o femeie.

— Nu cred c-o să se-ntoarcă, răspunse Sazed.

— De ce ne-a părăsit?

— E timpul pentru o schimbare, spuse Sazed. Poate că e și timpul să-nvățăm alte adevăruri, alte căi.

Grupul de țărani se îndepărtă în tăcere, târșâindu-și picioarele. Sazed oftă fără zgomot; oamenii aceia asociau credința cu tot ce însemna Cultul de Oțel și cu obligațiile impuse de acesta. Religia nu era ceva care-i interesa pe skaa — decât, poate, ca să se ferească de ea cât mai mult cu putință.

Păstrătorii au petrecut o mie de ani adunând și memorând tot ce se știe despre religiile muribunde ale lumii, se gândi Sazed. Cine s-ar fi gândit că acum — când Lordul Legiuitor nu mai e — oamenilor n-o să le mai pese într-atât încât să vrea să recapete ce-au pierdut?

Totuși, îi venea greu să gândească ceva rău despre astfel de oameni. Se străduiau să supraviețuiască în lumea lor oricum crudă, care devenise brusc imprevizibilă. Erau istoviți. Nu era de mirare că o discuție despre credințe de mult uitate nu izbutea să le trezească interesul.

— Haideți, spuse, întorcându-se spre sat. Vă pot învăța și alte lucruri — mai practice.

Și eu sunt cel care l-a trădat pe Alendi, fiindcă acum știu că lui nu trebuie să i se-ngăduie niciodată să-și ducă la bun sfârșit căutările.

5

Vin vedea semnele îngrijorării reflectându-se în oraș. Muncitorii se foiau încordați prin toate părțile, iar în zarva din piețe se simțea neliniștea — trădând o teamă geamănă cu a unui șobolan încolțit. Înspăimântat, dar neștiind ce să facă. Neavând unde să fugă.

În ultimul an, plecaseră mulți din oraș — nobili care preferaseră să fugă, negustori în căutarea unui alt loc în care să-și vândă marfa. Și, în același timp, un val de skaa umpluse locul. Auziseră, cumva, de proclamația de eliberare a lui Elend și veniseră cu încredere — sau, cel puțin, cu toată încrederea de care era în stare o populație muncită până la istovire, prost hrănită și bătută în repetate rânduri.

Și astfel, în ciuda prezicerilor despre apropiata cădere a Luthadelului, în ciuda a ce se spunea despre armata sa mică și prăpădită, despre micimea și slăbiciunea armatei sale, oamenii nu plecaseră. Munceau. Trăiau. Așa cum o făcuseră întotdeauna. Viața unui skaa nu fusese niciodată sigură.

Lui Vin încă i se părea straniu să vadă piața atât de ticsită de lume. Mergea pe strada Kenton, îmbrăcată cu obișnuiții ei pantaloni și cămașa cu nasturi, amintindu-și cum se plimbase pe aceeași stradă în zilele dinaintea Prăbușirii. Pe atunci era căminul liniștit al câtorva croitori pentru înalta societate.

Când abolise Elend toate interdicțiile legate de negustorii skaa, strada Kenton se schimbase. Înflorise, preschimbându-se într-un bazar dezordonat, plin de prăvălii, cărucioare cu marfă și corturi. Ca să-i atragă pe nou-veniții skaa, acum în stare să cumpere — skaa care-ncepuseră să primească și leafă pentru munca lor —, negustorii schimbaseră modul în care făceau comerț. Acolo unde odinioară știuseră să atragă mușterii cu vitrine încărcate, acum strigau și întrebau, folosindu-se de trâmbițași, de băieți de prăvălie și chiar și de saltimbanci.

Pe stradă era atâta înghesuială încât Vin o ocolea de obicei, și-n ziua aceea era mai rău ca altă dată. Sosirea armatei fusese scânteia din care se iscase un du-te-vino la prăvălii pentru cumpărături de ultima clipă, căci toată lumea se străduia să se pregătească pentru ce urma să vină. Atmosfera avea o notă sumbră. Mai puțini actori ambulanți pe stradă, mai multe țipete. Elend poruncise să fie blocate toate cele opt porți ale orașului, așa că fuga nu mai era posibilă. Vin se întrebă câți regretau că se hotărâseră să rămână.

Înainta pe stradă cu mersul cuiva interesat de negoț, cu mâinile încleștate una în alta ca să nu-și trădeze prin poziția trupului nervozitatea. Chiar și pe vremea când era copil — o mică hoață pe străzile orașelor — nu-i plăcuse înghesuiala. Era greu să nu scapi din ochi atât de mulți oameni, greu să te concentrezi când în jur se petreceau atât de multe. Copil fiind, stătuse mereu dincolo de marginile gloatei, ascunzându-se, aventurându-se doar ca să-nhațe câte-un bănuț căzut din întâmplare sau câte-o fărâmă de mâncare nebăgată în seamă de nimeni altcineva.

Acum era altfel. Se silea să meargă cu spatele drept, să nu-și lase ochii să privească-n jos sau să caute ascunzători. Se simțea mult mai bine astfel — dar, la vederea mulțimii, își amintea cine fusese. Ce avea să fie întotdeauna, cel puțin în parte.

Parcă răspunzând gândurilor ei, doi derbedei mărunți trecură în goană prin mulțime, urmăriți de strigătele unui bărbat cu șorț de brutar. În noua lume a lui Elend, pe stradă încă mai trăiau copii din furtișaguri. De fapt, după părerea ei, faptul că skaa erau acum plătiți îmbunătățea oarecum viața copiilor străzii.

Erau mai multe buzunare din care să culegi, mai mulți cumpărători care să abată atenția negustorilor, mai multe resturi de adunat, mai multe mâini care să-i hrănească pe cerșetori.

Îi era greu să-și asemene copilăria cu o astfel de viață. Pentru ea, un copil al străzii era cineva care-nvăța să tacă și să se-ascundă, cineva care ieșea noaptea să caute prin gunoaie. Numai cei mai curajoși dintre ei îndrăzneau să taie pungi; pentru mulți nobili, viața unui skaa nu valora nimic. În copilăria ei, Vin cunoscuse mai mulți puștani de pe străzi care fuseseră uciși sau schilodiți de nobili în trecere, fiindcă li se păruseră agresivi.

Poate că legile lui Elend nu scăpaseră lumea de sărăcie, așa cum își dorea el atât de mult, dar făcuseră viața mai bună chiar și pentru copiii care furau pe străzi. Pentru asta — printre multe altele — îl iubea.

În mulțime încă mai erau câțiva nobili, oameni convinși de Elend sau de împrejurări că averile lor se aflau în mai multă siguranță în cetate decât în afara ei. Erau disperați, slabi din fire sau aventuroși. Vin îl privi pe unul trecând, înconjurat de un grup de gărzi de corp. El nu-i aruncă mai mult de o privire; vedea în hainele ei simple un motiv suficient ca s-o ignore. Nicio femeie nobilă nu s-ar fi îmbrăcat astfel.

Asta sunt eu? se întrebă Vin, trecând pe lângă o vitrină și uitându-se la cărțile expuse — care se vânduseră întotdeauna în număr mic, dar aduseseră câștiguri pe o piață destinată nobilimii imperiale trândave. Ea se folosi de imaginea reflectată de sticlă ca să se convingă că nu se furișa nimeni pe urmele ei. *Sunt o femeie nobilă?*

S-ar fi putut spune că era nobilă doar prin asociere. Regele însuși o iubea — îi ceruse să se mărite cu el — și fusese antrenată de Supraviețuitorul de la Hathsin. Iar tatăl ei fusese într-adevăr nobil, chiar dacă mama ei fusese o skaa. Vin ridică mâna și-și pipăi inelul simplu, de bronz, unicul lucru care-i amintea de ea.

Nu însemna prea mult. Pe de altă parte, nici Vin nu era sigură că-și dorea chiar atât de mult să-și aducă aminte de mama ei. La urma urmelor, femeia aia îi omorâse sora. Pe ea o salvase

Reen, fratele ei vitreg. O smulsese, plină de sânge, din brațele mamei care-i înfipsese cercelul în ureche cu câteva clipe înainte.

Și totuși Vin îl păstra. Ca un soi de aducere aminte. De fapt, nu se simțea ca o femeie nobilă. Din când în când, se gândea că avea mai multe în comun cu mama ei nebună decât cu aristocrații din lumea lui Elend. Balurile și celelalte petreceri la care se dusese înainte de Prăbușire — fuseseră toate o șaradă. O amintire ca un vis. Nu-și aveau locul în lumea aceea de domnii uzurpate și crime nocturne. În plus, rolul ei la baluri — unde apărea drept Valette Renoux — fusese întotdeauna un fals.

Încă se mai dădea drept altcineva. Pretindea că nu era fata care crescuse flămânzind pe străzi, bătută de mult mai multe ori decât fusese ajutată de o mână prietenoasă. Oftă și se întoarse cu spatele la prăvălie. Însă vitrina de alături îi atrase atenția în ciuda voinței ei.

Era plină cu rochii de bal.

Magazinul era gol; oamenilor nu le stătea gândul la rochii în ajunul unei invazii. Vin șovăi în fața ușii deschise, reținută aproape ca și cum ar fi fost Trasă cu un metal. Înăuntru, manechinele purtau veșminte maiestuoase. Vin își ridică privirea spre ele, spre corsajele ce coborau spre talie mulându-se din ce în ce mai tare, spre fustele ca niște clopote. Aproape că se imagină la un bal, pe fundalul melodios al muzicii, cu mese drapate într-un alb imaculat, cu Elend sus, în balconul lui, răsfoind o carte...

Și fu cât pe ce să intre. Dar de ce s-ar fi ostenit? Cetatea avea să fie asaltată. În plus, rochiile erau scumpe. Când cheltuise banii lui Kelsier fusese altfel. Acum îi cheltuia pe ai lui Elend — iar banii lui Elend erau banii regatului.

Se întoarse cu spatele la rochii și se îndepărtă. *Nu mă mai reprezintă. Valette nu-i e de niciun folos lui Elend — are nevoie de o Născută-din-Ceață, nu de o fată cu mișcări stânjenite de o rochie pe care n-o poartă cum ar trebui.* Rănile din noaptea trecută, ajunse vânătăi în toată puterea cuvântului, îi aminteau care-i era locul. Se vindecau bine — arsese fludor din belșug toată ziua — dar avea să mai simtă contractura o vreme.

Grăbi pasul, îndreptându-se spre țarcurile cu animale. Însă zări, cu coada ochiului, pe cineva care-o urmărea.

Ei bine, poate că „urmărire" era prea mult spus — bărbatul cu siguranță nu făcea o treabă prea bună încercând să treacă neobservat. Chelise în creștet, dar își lăsase restul părului lung. Purta o salopetă de skaa simplă, cafenie, cu pete negre de cenușă.

Minunat, se gândi Vin. Era un alt motiv pentru care se ferea s-ajungă în piață — sau în alte locuri unde se-adunau o mulțime de skaa.

Mări din nou pasul, însă bărbatul făcu același lucru. Mișcările lui stângace atraseră în curând atenția, dar, în loc să-l înjure, oamenii se opreau, respectuoși. Curând i se alăturară și alții, iar Vin se trezi urmărită de câțiva.

O parte din ea voia s-arunce pur și simplu o monedă și să plece avântându-se într-un salt. *Da*, își spuse, cu un zâmbet strâmb, *folosește Allomanția în plină zi. O să te-ajute să treci neobservată.*

Așa că, oftând, se întoarse să-nfrunte grupul din spatele ei. Nu văzu pe nimeni cu adevărat amenințător. Bărbații purtau pantaloni și cămăși spălăcite; femeile aveau rochii dintr-o bucată, practice. Mai mulți bărbați erau în salopete murdare de cenușă.

Preoți ai Supraviețuitorului.

— Doamnă Moștenitoare, zise unul, apropiindu-se și căzând în genunchi.

— Nu-mi spune mie așa, răspunse încet Vin.

Preotul își ridică privirea spre ea.

— Te rog. Avem nevoie să fim călăuziți. L-am izgonit pe Lordul Legiuitor. Acum ce facem?

Vin dădu un pas înapoi. Oare Kelsier înțelesese ce făcea? Clădise în skaa credința în el, apoi murise ca un martir, ca să le stârnească furia împotriva Ultimului Imperiu. Ce se gândise c-avea să se-ntâmple? Prevăzuse apariția unei Biserici a Supraviețuitorului — știuse că urmau să-l înlocuiască pe Lordul Legiuitor făcând din el însuși un zeu?

Problema era că-și lăsase adepții fără nicio doctrină. Singurul lui țel fusese înfrângerea Lordului Legiuitor, în parte

ca să se răzbune, în parte ca să-și pecetluiască moștenirea și, în parte — spera Vin —, fiindcă voise să elibereze populația skaa.

Dar ce urma acum? Oamenii ăia se simțeau, probabil, așa cum se simțea și ea. Pluteau în derivă, fără nicio lumină călăuzitoare.

Vin nu putea fi lumina aceea.

— Eu nu sunt Kelsier, spuse, cu voce scăzută, retrăgându-se încă un pas.

— Știm, răspunse unul dintre bărbați. Ești moștenitoarea lui — el și-a dat sufletul, de data asta ai Supraviețuit *tu*.

— Te rog, Doamnă Moștenitoare, zise o femeie, apropiindu-se cu un copil mic în brațe. Dacă mâna care l-a doborât pe Lordul Legiuitor ar putea atinge copilul meu...

Vin încercă să se retragă și mai mult, dar își dădu seama că-n spatele ei se afla un alt grup de oameni. Femeia veni mai aproape, iar ea întinse, în cele din urmă, o mână nesigură către fruntea copilului.

— Mulțumesc, spuse femeia.

— O să ne aperi, nu-i așa, Doamnă Moștenitoare? întrebă un bărbat tânăr — nu mai vârstnic decât Elend —, cu fața murdară, dar cu ochi sinceri. Preoții spun că poți opri oastea de-acolo, de-afară, că niciun oștean din ea n-o să poată intra în cetate atâta vreme cât ești aici.

Asta era prea mult pentru Vin. Mormăi un răspuns, dar se-ntoarse cu spatele și-și făcu loc prin mulțime. Din fericire, grupul de credincioși nu o urmă.

Când își încetini pașii, răsufla greu, dar nu de oboseală. Intră pe aleea dintre două prăvălii și rămase în umbră, cuprinzându-și trupul cu brațele. Își petrecuse toată viața învățând să treacă neobservată, să fie tăcută și lipsită de importanță. Acum nu mai putea fi nimic din toate astea.

Ce așteptau oamenii de la ea? Credeau într-adevăr că putea opri o armată de una singură? La începutul instruirii ei, învățase o lecție: Născuți-din-Ceață nu erau invincibili. Putea ucide un om. Zece oameni o puneau în încurcătură. O armată...

Se stăpâni și respiră de câteva ori adânc, liniștindu-se. În cele din urmă, se întoarse în balamucul de pe stradă. Ajunse aproape de destinație — un cort mic, deschis în părți, înconjurat de patru țarcuri de animale. Alături trândăvea negustorul, un bărbat murdar, cu păr numai pe o jumătate de cap — în dreapta. Vin rămase o clipă nemișcată, încercând să-și dea seama dacă pieptănătura lui stranie se datora unei boli sau unei răni, sau nu era decât un gen de pieptănătură.

Omul deveni atent când o văzu oprită lângă țarcurile lui. Se ridică, stârnind o mică rafală de praf. Apoi se apropie de ea alene, zâmbindu-i cu toți dinții care-i mai rămăseseră și purtându-se ca și cum n-ar fi auzit — sau nu i-ar fi păsat — că dincolo de zidurile cetății se afla o întreagă oștire.

— Ah, domniță, spuse el. Cauți un cățeluș? Am câțiva nemernici mititei pe care-o să-i îndrăgească fără-ndoială orice fată. Uite, stai să-ți arăt unul. O să fii de acord că-i cea mai drăgălașă făptură pe care-ai văzut-o vreodată.

Vin își încrucișă brațele când negustorul se aplecă să ia un cățeluș dintr-un țarc.

— De fapt, spuse ea, caut un câine-lup.

Negustorul își ridică privirea.

— Câine-lup, domniță? Nu e un animal de casă potrivit pentru o fată ca tine. Ăștia, din soiul lui, sunt niște brute. Dă-mi voie să-ți găsesc un animăluț frumos. Sunt cățeluși frumoși — și deștepți.

— Nu, îl întrerupse ea, scurt. O să-mi aduci un câine-lup.

Bărbatul șovăi din nou, uitându-se la ea și scărpinându-se în câteva locuri rușinoase.

— Ei, cred că pot să caut...

Se îndreptă către țarcul cel mai îndepărtat de stradă. Vin îl aștepta în tăcere, întorcându-și nasul ca să nu simtă toate mirosurile, în timp ce bărbatul striga câteva animale, în căutarea celui mai potrivit. Într-un târziu, se întoarse la Vin cu unul în lesă. Era un câine-lup, unul mic — avea ochi frumoși și blânzi și o fire cu siguranță plăcută.

— Cel mai mic dintre pui, spuse negustorul. Un animal foarte bun pentru o fată tânără, așa aș zice. Probabil c-o să fie și-un vânător excelent. Câinii ăștia lupi au mirosul mai fin decât orice alt animal pe care l-ai văzut vreodată.

Vin își duse mâna la punga cu monede, dar se opri, uitându-se în jos, la fața cățelului care respira cu limba scoasă. Părea aproape că-i zâmbește.

— Oh, pentru numele Lordului Legiuitor! se răsti ea, făcându-și loc pe lângă pui și stăpânul lui și îndreptându-se furioasă spre țarcurile din spate.

— Domniță? întrebă negustorul, urmând-o nedumerit.

Vin se uită la câinii-lupi. Văzu, în spate, o dihanie mare, neagră cu cenușiu. Stătea legată în lanț de un stâlp cu o privire sfidătoare, și un mârâit gros ce venea din gâtlej.

Vin o arătă cu degetul.

— Cât vrei pentru ăla din spate?

— Ce? exclamă negustorul. Bună doamnă, ăla e un câine de pază. Menirea lui e să fie lăsat liber în curtea unui lord, ca s-atace pe oricine intră! E una dintre cele mai rele creaturi pe care-o să le vezi vreodată!

— Perfect, răspunse Vin, scoțând câteva monede.

— Bună doamnă, nu pot să-ți vând fiara asta. Nicidecum. Păi, cântărește o dată și jumătate cât tine.

Vin dădu din cap, apoi deschise poarta țarcului și intră cu pași mari. Negustorul țipă, dar ea se duse drept spre câinele-lup. Animalul începu să latre la ea cu furie, cu balele scurgându-i-se pe bot.

Îmi pare rău că trebuie s-o fac, se gândi Vin. Apoi, arzând fludor, se aplecă și-i trase un pumn în cap.

Câinele încremeni, se împletici și căzu leșinat la pământ. Negustorul se opri brusc lângă ea, cu gura căscată.

— Lesă, porunci Vin.

El îi întinse una. Ea o folosi ca să lege picioarele câinelui-lup, apoi — incendiind fludor — și-l azvârli pe umeri. Iar durerea din coaste n-o făcu să se gârbovească decât foarte puțin.

Creatura ar face bine să nu-și lase balele pe cămașa mea, se gândi, întinzându-i negustorului câteva monede, după care plecă înapoi, spre palat.

Vin trânti câinele inconștient pe podea. Străjile o priviră ciudat la intrarea în palat, dar ea începuse să se-nvețe cu așa ceva. Își șterse palmele una de alta.

— Ce-i asta? întrebă OreSeur.

Izbutise să se-ntoarcă-n camerele ei din palat, dar corpul lui din acel moment ajunsese evident de nefolosit. Fusese nevoit să-și formeze mușchii acolo unde oamenii nu-i au de obicei ca să-și poată ține oasele la un loc și, cu toate că-și vindecase rănile, trupul îi arăta ciudat. Încă mai purta hainele murdare de sânge din noaptea trecută.

— Ăsta, răspunse Vin, arătând către câinele-lup, e noul tău corp.

OreSeur șovăi.

— *Ăsta?* Stăpână, ăsta e un câine.

— Da, răspunse Vin.

— Eu sunt om.

— Tu ești kandra, ripostă ea. Imiți carnea și mușchii. Nu poți imita și blana?

Kandra nu părea încântat.

— Nu pot s-o imit, spuse, însă pot s-o folosesc pe-a lui, așa cum folosesc oasele. Totuși, e cu siguranță o...

— N-o să ucid pentru tine, kandra, îl întrerupse Vin. Și chiar dac-o să omor pe cineva, n-o să te las să-l mănânci. În plus, așa o s-atragem mai puțin atenția. Lumea o să-nceapă să vorbească dac-o să-mi tot înlocuiesc slujitorii cu oameni necunoscuți. Am tot spus de luni de zile că mă gândesc să te dau afară. Ei bine, acum o să spun c-am făcut-o în sfârșit — nimeni n-o să-și dea seama că noul meu câine e de fapt un kandra.

Se răsuci și arătă spre animal.

— O să ne fie foarte util. Oamenii le dau mai puțină atenție câinilor decât oamenilor, așa c-o să poți asculta ce vorbesc.

OreSeur se încruntă și mai tare.

— N-o s-o pot face cu ușurință. Va trebui să mă silești, în virtutea Învoielii.

— Perfect. Ai primit porunca. Cât o să dureze?

— Pentru un trup obișnuit e nevoie de câteva ore, răspunse OreSeur. Cu ăsta o să fie nevoie de mai mult. O să fie o adevărată provocare să fac atâta blană s-arate cum se cuvine.

— Atunci începe, zise Vin, întorcându-se spre ușă.

Dar, în timp ce se îndrepta spre ieșire, văzu un pachețel pe masa ei de lucru. Se încruntă, se apropie și săltă capacul. Înăuntru era un bilet.

Lady Vin,

Iată următorul aliaj pe care l-ai cerut. Aluminiul e foarte greu de găsit, dar o familie nobilă a plecat de curând din oraș și am izbutit să cumpăr o parte din vesela lor.

Nu știu dacă ăsta o să meargă, dar cred că merită o încercare. L-am amestecat cu patru procente de cupru și rezultatul mi s-a părut destul de promițător. Am citit despre acest amestec; se numește duraluminiu.

Servitorul tău, Terion

Vin zâmbi, puse biletul deoparte și scoase restul conținutului din cutie: o pungă mică, plină cu pulbere metalică și o bară argintie subțire, probabil amândouă din acel „duraluminiu". Terion era un maestru metalurg Allomantic. Nu era Allomant, dar își petrecuse cea mai mare parte a vieții pregătind aliaje și pulberi metalice pentru Născuți-din-Ceață și Cețurieni.

Vin își puse în buzunar punga și bara, apoi se-ntoarse spre OreSeur. Kandra o privea cu o figură plictisită.

— Asta a sosit azi pentru mine? întrebă Vin, arătând cu capul către cutie.

— Da, stăpână, răspunse el. Acum câteva ore.

— Și nu mi-ai spus?

— Îmi pare rău, stăpână, răspunse el, cu voce plată, dar nu mi-ai *poruncit* să-ți spun dacă primești pachete.

Vin scâșni din dinți. OreSeur știa cu câtă încordare așteptase ea un nou aliaj de la Terion. Toate cele pe care le mai încercaseră până atunci nu fuseseră bune de nimic. O sâcâia gândul că, undeva, exista încă un metal Allomantic, care aștepta să fie descoperit. N-avea să fie mulțumită până când nu-l găsea.

OreSeur stătea neclintit, cu fața lipsită de expresie, cu câinele leșinat pe podea, în fața lui.

— Apucă-te de treabă cu corpul ăla, spuse Vin, răsucindu-se pe călcâie, apoi plecă în căutarea lui Elend.

Îl găsi în cele din urmă în camera lui de lucru, studiind niște registre împreună cu cineva bine cunoscut.

— Dox! exclamă ea.

Cu o zi înainte, se retrăsese în camerele lui imediat după sosire, iar Vin nu-l văzuse decât în treacăt.

Dockson își ridică privirea și zâmbi. Îndesat fără a fi gras, avea părul negru tuns scurt și încă-și mai purta obișnuita jumătate de barbă.

— Salut, Vin.

— Cum a fost în Terris? întrebă ea.

— Frig, răspunse Dockson. Mă bucur că m-am întors. Deși mi-aș dori să nu fi sosit ca să găsesc aici toată oastea aia.

— Oricum ar fi, ne bucurăm că te-ai întors, Dockson, spuse Elend. Fără tine, regatul s-a rupt practic în bucăți.

— Nu pare nicidecum să fie așa, zise Dockson, închizându-și registrul și punându-l în teanc. Ținând cont de toate lucrurile — și de toate armatele — s-ar părea că toate chestiunile din regat s-au legat foarte bine între ele în absența mea. Aproape că nu vă mai sunt necesar!

— Prostii! exclamă Elend.

Vin se sprijini de ușă, cu ochii la cei doi bărbați care-și continuară discuția. Păstrau un aer forțat de jovialitate. Amândoi erau hotărâți să pună noul regat pe picioare, chiar dacă asta însemna să pretindă că se simpatizau. Dockson arăta cu degetul ceva în registre, vorbind despre bani și despre ceea ce descoperise în satele îndepărtate, aflate sub controlul lui Elend.

Vin oftă, cu ochii la peretele opus al încăperii. Lumina soarelui se revărsa prin ferestrele rozarii cu vitralii, așternându-le culorile peste registre și masă. Vin încă nu se obișnuise cu bogăția neglijent împrăștiată în fortăreața unei familii nobile. Fereastra — pe al cărei geam se îmbinau roșul și culoarea lavandei — era de o riguroasă frumusețe. Însă nobilii păreau s-o găsească atât de banală încât o puseseră în încăperile dosnice ale fortăreței, printre care se număra și aceea, atât de mică, folosită de Elend drept cameră de lucru.

După cum se aștepta oricine, era plină cu teancuri de cărți. Rafturile căptușeau pereții din podea până-n tavan, dar nu erau de ajuns pentru întreaga colecție a lui Elend, în continuă creștere. Vin nu fusesese nicicând prea încântată de gusturile lui în privința cărților. Erau mai ales despre politică și istorie, tratau subiecte tot atât de învechite ca și paginile lor îngălbenite de vreme. Multe fuseseră cândva interzise de Cultul de Oțel, dar vechii filosofi izbuteau cumva să fie plictisitori chiar și când scriau despre cele mai picante teme.

— Oricum, spuse Dockson, închizându-și în sfârșit registrele, mai am câte ceva de făcut înainte de discursul tău de mâine, Maiestate. Ham spunea că-n aceeași seară avem și o întrunire, ca să discutăm despre apărarea orașului?

Elend dădu din cap.

— Presupunând că pot face Adunarea să fie de acord că nu e cazul să-i predea tatălui meu cetatea, vom avea nevoie de o strategie ca să putem înfrunta oastea lui. O să trimit pe cineva să te cheme mâine seară.

— Bun, zise Dockson.

Schimbând un gest din cap către Elend, îi făcu cu ochiul lui Vin și ieși din încăperea dezordonată.

În timp ce ușa se închidea, Elend oftă, apoi se destinse, lăsându-se pe spătarul supradimensionatului său scaun de pluș.

Vin se apropie de el.

— E într-adevăr un om bun, Elend.

— Oh, îmi dau seama. Însă, dacă ești bun, nu înseamnă neapărat că ești și simpatic.

— E și o prezență plăcută, spuse Vin. Robust, calm, credincios. Ceața se bizuia pe el.

Deși nu era Allomant, Dockson fusese mâna dreaptă a lui Kelsier.

— Eu nu-i sunt pe plac, Vin, spuse Elend. E... foarte greu să mă împac cu cineva care se uită așa la mine...

— Nu-i dai cu adevărat o șansă, se plânse Vin, oprindu-se de scaunul lui Elend.

El își ridică privirea cu un zâmbet ușor, cu haina descheiată, cu părul teribil de ciufulit.

— Hm... spuse, alene, luând-o de mână. Îmi place cămașa asta. Roșul te prinde foarte bine.

Vin își rostogoli ochii și-l lăsă s-o tragă cu tandrețe pe scaun și s-o sărute. În sărutare era pasiune — poate o nevoie de stabilitate. Vin îi răspunse la sărut, simțind cum se destindea lipindu-se de el. Câteva minute mai târziu, oftă, simțindu-se mult mai bine ghemuită pe scaun, lângă Elend. El o trase mai aproape și reîndreptă scaunul către lumina soarelui.

Zâmbi și o privi.

— Ai... un parfum nou.

Vin pufni și-și lăsă capul pe pieptul lui.

— Nu e parfum, Elend. E miros de câine.

— Ah, bun, spuse el. Mă temeam că ți-ai pierdut simțul mirosului. Ei, și duhnești a câine *dintr-un* motiv anume?

— Am fost să cumpăr unul din piață, apoi l-am cărat până aici și l-am dat lui OreSeur, ca să fie noul lui trup.

Elend păstră o clipă tăcerea.

— Asta-i bună, Vin. E genial. Nimănui n-o să-i treacă prin cap că un câine poate fi spion. Mă-ntreb dacă, până acum, s-a mai gândit cineva la asta...

— Cineva trebuie s-o fi făcut. Pare atât de logic. Însă bănuiesc că aceia care s-au gândit nu le-au împărtășit altora ideea.

— Bine zis, spuse Elend, recăpătându-și liniștea.

Însă, stând atât de aproape, Vin simțea că nu-i dispăruse toată încordarea.

Discursul de mâine, medită ea. *Își face griji din cauza lui.*

— Totuși, trebuie să spun, adăugă el, domol, că sunt oarecum dezamăgit fiindcă *nu* te-ai dat cu-un parfum cu miros de câine. Având în vedere poziția ta socială, aș fi putut vedea cum o parte dintre doamnele nobile din oraș se chinuie să te imite. Ar fi fost cu adevărat amuzant.

Ea își lăsă capul pe spate și-l privi cum zâmbește atoateștiutor.

— Știi, Elend, uneori mi-e teribil de greu să-mi dau seama dacă mă tachinezi sau vorbești serios.

— Ceea ce mă face și mai misterios, nu?

— Cam așa ceva, zise ea, ghemuindu-se din nou la pieptul lui.

— Ei, vezi tu, nu înțelegi de câtă inteligență dau dovadă astfel, zise el. Cum oamenii nu-și dau seama dacă sunt idiot sau genial, poate că-mi vor lua neroziile drept sclipitoare manevre politice.

— Atâta vreme când nu-ți iau mutările geniale drept boacăne.

— Asta n-ar trebui să fie greu, zise Elend. Mă tem că de-*astea* am făcut destule pentru ca să fie posibile confuziile.

Vin își ridică privirea, îngrijorată de ceea ce se simțea în vocea lui. Însă el zâmbi și schimbă vorba.

— Așadar, câinele OreSeur. O să te mai poată însoți noaptea?

Vin ridică din umeri.

— Cred că da. De fapt, aveam de gând să nu-l mai iau o vreme.

— Mi-ar plăcea să-l iei, zise Elend. Îmi fac griji când te știu în fiecare noapte afară, ostenindu-te atât de mult.

— Mă descurc, răspunse Vin. Cineva trebuie să vegheze asupra ta.

— Da, dar asupra ta cine veghează?

Kelsier. Asta continua să fie prima ei reacție. Îl avusese alături mai puțin de un an, dar fusese primul an din viața ei în care se simțise protejată.

Kelsier era mort. Ea, ca și tot restul lumii, trebuia să se-nvețe să trăiască fără el.

— Știu c-ai fost rănită în noaptea când te-ai luptat cu Allomanții ăia, spuse Elend. Pentru liniștea mea sufletească, ar fi minunat dacă aș ști că te însoțește cineva.

— Un kandra nu e totuna cu o gardă de corp, zise Vin.

— Știu. Dar e incredibil de loial — n-am auzit niciodată de vreunul care să nu fi respectat Învoiala. O să vegheze asupra ta. Îmi fac griji pentru tine, Vin. Te-ntrebi de ce stau să-mi scriu propunerile până noaptea târziu? Nu pot să dorm când știu că s-ar putea să fii undeva, afară, luptându-te — sau, și mai rău, că zaci pe vreo stradă, dându-ți sufletul pentru că n-are cine să te-a ajute.

— Uneori îl iau pe OreSeur cu mine.

— Da, spuse Elend, dar știu că găsești pretexte ca să-l lași în urmă. Kelsier ți-a cumpărat serviciile unui slujitor incredibil de valoros. Nu înțeleg de ce te străduiești atât de mult să-l ocolești.

Vin închise ochii.

— Elend. L-a *mâncat* pe Kelsier.

— Și ce dacă? Kelsier era deja mort. În plus, chiar el i-a poruncit s-o facă.

Vin oftă, deschizând ochii.

— Pur și simplu... n-am încredere în creatura asta. E monstruoasă.

— Știu, răspunse Elend. Tata ținea întotdeauna câte un kandra. Totuși, cel puțin OreSeur e mai mult decât nimic. Promite-mi c-o să-l iei cu tine.

— O să-l iau. Dar cred că nici lui n-o să-i placă aranjamentul. Noi doi nu ne-am înțeles prea bine când juca rolul lui Renoux, iar eu pe al nepoatei lui.

Elend ridică din umeri.

— El respectă Învoiala. Asta-i tot ce contează.

— O respectă, spuse Vin, dar în silă. Jur că-i place să-mi facă-n ciudă.

Elend se uită în jos, la ea.

— Vin, kandra sunt servitori excelenți. Nu fac astfel de lucruri.

— Ba nu, Elend, îl contrazise ea. *Sazed* era un servitor excelent. Îi plăcea să fie alături de oameni, să-i ajute. N-am avut niciodată senzaţia că nu-i plac. OreSeur o fi făcând tot ce-i spun, dar nu mă găseşte pe placul lui; nu i-am plăcut niciodată. Îmi dau seama.

Elend oftă, mângâindu-i umărul.

— Nu crezi că eşti puţin iraţională? N-ai nicium motiv real ca să-l urăşti.

— Oh? întrebă Vin. Exact aşa cum nu există niciun motiv ca să nu te-nţelegi tu cu Dockson?

Elend ezită. Apoi oftă din nou.

— Cred că ai dreptate, răspunse.

Continuă să mângâie umărul ei în timp ce, dus pe gânduri, fixa tavanul cu privirea.

— Ce e? întrebă Vin.

— Nu fac o treabă foarte bună aici, nu-i aşa?

— Nu fi prost. Eşit un rege minunat.

— S-ar putea să fiu un rege acceptabil, Vin, dar nu sunt *el*.

— Cine?

— Kelsier, răspunse Elend, cu voce scăzută. De-aia nu mă are Dockson la suflet. Urăşte nobilii; se vede clar, din felul în care vorbeşte, în care se poartă. Nu ştiu dacă-i pot găsi cu adevărat vreo vină, ţinând cont de viaţa pe care-a dus-o. În plus, nu crede c-ar trebui să fiu eu rege. Crede că-n locul meu ar fi trebuit să fie un skaa — sau, şi mai bine, Kelsier. Toţi sunt de părerea asta.

— E o prostie, Elend.

— Serios? Dac-ar mai trăi Kelsier, aş mai fi eu rege?

Vin şovăi.

— Vezi? Toţi mă acceptă — poporul, negustorii, nobilii. Dar, în adâncul minţii lor, îşi doresc să fi fost Kelsier în locul meu.

— Eu nu mi-o doresc.

— Nu?

Vin se încruntă. Îşi îndreptă spatele, întorcându-se astfel încât să-ngenuncheze peste Elend în scaun, cu faţa la numai câţiva centimetri de a lui.

— Nici măcar să nu-ți mai pui vreodată întrebarea asta, Elend. Kelsier mi-a fost profesor, dar nu l-am iubit. Nu cum te iubesc pe tine.

Elend se uită lung în ochii ei, apoi dădu din cap. Vin îl sărută apăsat, pentru a se ghemui apoi din nou lângă el.

— De ce nu? întrebă în cele din urmă Elend.

— Păi, în primul rând, era bătrân.

Elend chicoti.

— Dacă-mi aduc bine aminte, și de vârsta *mea* ai râs.

— Asta-i cu totul altceva, spuse Vin. Tu n-ai decât cu câțiva ani mai mult ca mine. Kelsier era foarte bătrân.

— Vin, treizeci și opt de ani nu-nseamnă foarte bătrân.

— E pe-aproape.

Elend chicoti din nou, deși nu s-ar fi putut spune că nu se simțea satisfăcut. De ce îl *alesese* pe el, nu pe Kelsier? Kelsier era vizionarul, eroul, era Născut-din-Ceață.

— Kelsier a fost un mare om, spuse Vin, cu voce scăzută, în timp ce Elend o mângâia pe păr. Dar... în ceea ce-l privește, existau niște lucruri, Elend. Lucruri înfricoșătoare. Era irascibil, nechibzuit și puțin cam prea crud. Neiertător. Omora oameni fără să se simtă vinovat sau să-și facă griji, pur și simplu pentru că susținea Ultimul Imperiu sau fiindcă erau în slujba Lordului Legiuitor.

Am putut să-l îndrăgesc ca profesor și ca prieten. Dar nu cred c-aș putea vreodată să iubesc — să iubesc cu adevărat — un om ca el. Nu-l condamn, trăise pe străzi, ca și mine. Când lupți din greu ca să supraviețuiești, ajungi să fii puternic — dar poți deveni și necruțător. Indiferent dacă era vina lui sau nu, Kelsier îmi amintea mult prea mult de bărbații pe care i-am cunoscut când eram mică. Era cu mult mai bun decât ei — putea într-adevăr să fie bun, și și-a sacrificat viața pentru skaa. Dar devenise totuși atât de neîndurător.

Vin închise ochii și simți căldura lui Elend.

— Tu, Elend Venture, ești un om bun. Un om *cu adevărat* bun.

— Oamenii buni nu devin legende, spuse el încet.

— Oamenii buni n-au nevoie să devină legende. Vin deschise ochii și se uită în sus, spre el. Ei fac ce se cuvine.

El zâmbi. O sărută pe creștet și se lăsă din nou pe spătar. Rămaseră așa o vreme, relaxați, în încăperea încălzită de razele soarelui.

— Mi-a salvat o dată viața, spuse el într-un târziu.

— Cine? întrebă Vin, surprinsă. Kelsier?

El dădu din cap.

— A doua zi după ce-au fost arestați Fantomă și OreSeur, în ziua când a murit el. În piață s-a dat o luptă, când Ham și câțiva soldați au încercat să elibereze prizonierii.

— Eram acolo, spuse Vin. Ascunsă pe o alee, împreună cu Boare și cu Dox.

— Serios? se miră Elend, părând ușor amuzat. Fiindcă eu m-am dus acolo ca să te caut. Am crezut că te arestaseră și pe tine, împreună cu OreSeur — el zicea că ți-era unchi. Am încercat s-ajung la cuști, să te salvez.

— *Ce*-ai făcut? Elend, în piață se purta o luptă! Acolo era un Inchizitor, pentru numele Lordului Legiuitor!

— Știu. Elend zâmbi ușor. Vezi tu, Inchizitorul a-ncercat să mă omoare. Își ridicase securea, și tot restul. Pe urmă... Kelsier era acolo. S-a aruncat peste Inchizitor, trântindu-l la pământ.

— Probabil dintr-o simplă coincidență, spuse Vin.

— Nu, o contrazise Elend, cu blândețe. A făcut-o cu bună știință, Vin. S-a uitat la mine în timp ce se lupta cu Inchizitorul și am citit-o în ochii lui. Mă-ntreb mereu ce s-a-ntâmplat în momentul acela; despre Kelsier îmi spune toată lumea că ura nobilii chiar mai mult decât Dox.

Vin șovăi.

— Cred că... la sfârșit începuse să se schimbe puțin.

— Atât de mult încât să-și riște viața ca să salveze un nobil oarecare?

— Știa că te iubesc, spuse Vin, zâmbind ușor. Cred că, în final, asta a cântărit mai greu decât ura lui.

— Nu mi-am dat seama...

Vocea i se stinse când Vin se răsuci, fiindcă auzise ceva. Pași apropiindu-se. Ea își îndreptă spatele și, o clipă mai târziu, Ham își strecură capul înăuntru. Însă se opri când o văzu pe genunchii lui Elend.

— Oh, spuse. Îmi cer scuze.

— Nu, stai, zise Vin. Ham își vârî din nou capul înăuntru, iar ea se întoarse spre Elend. Aproape că uitasem de ce-am venit să te caut, în primul rând. Azi am primit un alt pachet de la Terion.

— *Altul?* întrebă Elend. Vin, când ai de gând să renunți la povestea asta?

— Nu mi-o pot permite, răspunse ea.

— Nu poate fi chiar atât de important, nu-i așa? insistă el. Vreau să spun că, dacă toată lumea a uitat ce face ultimul metal, înseamnă că probabil nu e foarte puternic.

— Fie că e așa, zise Vin, fie are o putere atât de uimitoare, încât Cultul s-a străduit din greu să păstreze secretul.

Se lăsă să alunece de pe scaun și rămase în picioare, apoi scoase din buzunar punga cu bara subțire. I-o întinse lui Elend, care rămase pe scaunul lui de pluș.

Argintiu și reflectorizant, metalul părea — ca și aluminiul din care fusese făcut — prea ușor ca să fie real. Orice Allomant care ardea aluminiu din greșeală se trezea fără toate celelalte rezerve de metal, lipsit de putere. Cultul de Oțel păstrase secretul aluminiului; Vin aflase că exista abia în noaptea când fusese prinsă de Inchizitori, aceeași noapte în care-l omorâse pe Lordul Legiuitor.

Nu reușiseră să descopere aliajul de aluminiu potrivit pentru Allomanție. Metalele Allomantice erau întotdeauna perechi — fier și oțel, cositor și fludor, cupru și bronz, zinc și alamă. Aluminiu și... ceva. Ceva pe care-l spera puternic. Atiul ei se terminase. Avea nevoie de un aliaj.

Elend îi înapoie bara oftând.

— Ultima dată când ai încercat să arzi un astfel de aliaj ai zăcut două zile, Vin. Am fost îngrozit.

— Nu mă poate ucide, spuse ea. Kelsier mi-a garantat că, după arderea unui aliaj nepotrivit, tot ce mi se poate întâmpla e să mi se facă rău.

Elend clătină din cap.

— Până și Kelsier se înșela uneori, Vin. Nu spuneai tu că-nțelesese greșit cum lucrează bronzul?

Vin șovăi. Elend era atât de sincer îngrijorat, încât se simțea gata să se lase convinsă. Și totuși...

Când o să ne-atace armata, Elend o să moară. Populația skaa din oraș ar fi putut supraviețui — niciun conducător nu putea fi atât de prost încât să omoare oamenii dintr-un oraș unde se fabricau atâtea lucruri. Însă regele avea să fie ucis. Ea nu se putea lupta cu o întreagă oaste și nici n-avea cu ce s-ajute la pregătirile de apărare.

Însă Allomanția îi era cunoscută. Cu cât ajungea s-o cunoască mai bine, cu atât mai bine putea să-apere pe omul pe care-l iubea.

— Trebuie să-ncerc, Elend, zise, cu voce scăzută. Ciomege spune că Straff n-o să ne-atace în următoarele câteva zile — oamenii lui au nevoie de timp ca să se odihnească după drum și ca să trimită iscoade în recunoaștere. Ceea ce-nseamnă că nu pot s-aștept. Dacă metalul ăsta îmi face rău, o să-mi revin la timp ca să ajut în luptă — dacă și numai dacă îl încerc acum.

Elend se întunecă la față, dar nu-i interzise să încerce. Învățase că nu era indicat s-o facă. În schimb, se ridică în picioare:

— Ham, crezi că e o idee bună?

Brutalul dădu din cap. Era un luptător; pentru el, acea încercare a norocului avea sens. Vin îl rugase să rămână fiindcă avea nevoie de cineva care s-o ducă în pat dacă lucrurile mergeau rău.

— Bine, spuse Elend, întorcându-se resemnat către Vin.

Ea se cocoță de scaun, se relaxă, luă praf de duraluminiu între degete și-l înghiți. Închise ochii și-și simți toate rezervele Allomantice. Cele opt metale obișnuite erau toate acolo,

depozitate în siguranță. N-avea nici atiu, nici aur, nici vreun aliaj de-al lor. Chiar dacă ar fi avut atiu, era prea prețios ca să fie folosit altfel decât în caz de mare pericol — iar utilitatea celorlalte trei era minoră.

Noua rezervă apăru. Exact așa cum se întâmplase și în celelalte patru ocazii. De câte ori arsese un aliaj de aluminiu, simțise imediat o durere de cap orbitoare. *Ar fi fost de crezut că m-am învățat minte...*, se gândi. Strângând din dinți, se întinse în interiorul său și arse noul aliaj.

Nu se întâmplă nimic.

— L-ai încercat? întrebă îngrijorat Elend.

Vin dădu din cap cu încetineală.

— N-a apărut durerea de cap. Dar... nu sunt sigură dacă face sau nu ceva.

— Dar arde? întrebă Ham.

Vin dădu din cap încă o dată. Simțea în ea o căldură familiară, un mic foc, dovada că metalul ardea. Încercă să se miște puțin, dar nu remarcă nicio schimbare. În cele din urmă, se uită în sus și ridică din umeri.

Ham se încruntă.

— Dacă nu ți s-a făcut rău, ai găsit aliajul corect. Fiecare metal nu are decât unul care dă rezultate.

— Sau cel puțin așa ni s-a spus întotdeauna, zise Vin.

Ham dădu din cap.

— Ce aliaj e?

— Aluminiu și cupru, răspunse Vin.

— Interesant, zise Ham. Nu simți nimic?

Vin clătină din cap.

— Va trebui să mai exersezi.

Ea stinse duraluminiul.

— S-ar părea că sunt norocoasă. Terion a găsit patruzeci de aliaje pe care spune că am putea să le-ncercăm, odată ce facem rost de suficient aluminiu. Ăsta e abia al cincilea.

— Patruzeci? întrebă Elend, nevenindu-i să creadă. Nu știam că există atât de multe metale din care se pot face aliaje!

— Pentru un aliaj n-ai neapărată nevoie de două metale, spuse Vin, absentă. E de-ajuns un metal plus altceva. Uită-te la oțel — e fier plus carbon.

— Patruzeci..., repetă Elend. Și le-ai fi încercat pe toate?

Ea ridică din umeri.

— E un punct de pornire bun.

Ideea părea să-l îngrijoreze pe Elend, dar nu mai spuse nimic. Se întoarse în schimb spre Ham.

— Oricum, Ham, ai venit aici dintr-un motiv anume?

— Nu unul important, răspunse el. Voiam să văd dacă pe Vin ar interesa-o un antrenament. Armata aia mă neliniștește; și cred că ei încă i-ar mai prinde bine să exerseze lupta cu bastonul.

Ea încuviință.

— Sigur. De ce nu?

— Vrei să vii, El? întrebă Ham. Să exersezi?

Elend râse.

— Să-l înfrunt pe unul dintre voi doi? Trebuie să mă gândesc la demnitatea mea de rege!

Vin se încruntă ușor, înălțându-și privirea spre el.

— Chiar ar trebui să te antrenezi mai mult, Elend. Abia știi cum se ține o sabie, iar când încerci să folosești un baston de duel ești *groaznic*.

— Ei, vezi, de ce m-aș agita pentru așa ceva când te am pe tine ca să mă aperi?

Vin se îngrijoră mai tare.

— Nu pot să fiu tot timpul lângă tine, Elend. Aș fi mult mai liniștită dacă te-ai descurca mai bine când e vorba să te aperi singur.

El se mulțumi să zâmbească și o ridică în picioare.

— Până la urmă o să-nvăț, promit. Dar nu azi — în clipa asta trebuie să mă gândesc la prea multe. Ce-ar fi să vin doar să vă privesc? Poate prind câte ceva observându-vă — fiindc-a venit vorba, asta e metoda mea preferată de învățare a mânuirii armelor, de vreme ce sunt în pericol să fiu bătut de o fată.

Vin oftă, dar renunță să mai insiste.

Scriu aceasta acum, dăltuind cuvintele într-o placă de metal, pentru că mi-e frică. Mă tem pentru mine, da — recunosc, ține de firea mea omenească. Dacă Alendi se-ntoarce de la Fântâna Înălțării, sunt sigur că moartea mea va fi scopul său primordial. Nu e un om rău, dar e necruțător. Cred c-a devenit astfel fiindcă a trecut prin tot ce a trecut.

6

Elend se sprijini de balustradă, privind spre câmpul de luptă. Pe de o parte își dorea să meargă să se antreneze alături de Vin și Ham. Însă pe de altă parte — tot mai mult — nu vedea ce rost ar fi avut.

Orice asasin trimis să mă ucidă va fi, probabil, Allomant, se gândi. *Iar eu m-aș putea antrena zece ani și tot n-aș fi pe măsura unuia dintre ei.*

Pe teren, Ham își roti de câteva ori bastonul, apoi dădu din cap. Vin se apropie aducându-și propriul baston, care era cu vreo treizeci de centimetri mai lung decât ea. Privindu-i pe cei doi, Elend nu putea să nu remarce cât de puțin se potriveau. Ham avea constituția solidă și mușchii puternici ai unui luptător. Vin părea încă și mai subțire decât de obicei, fiindcă purta numai o cămașă strâmtă, cu nasturi, și o pereche de pantaloni, fără mantia-de-ceață care-i ascundea de obicei trupul.

Cuvintele rostite apoi de Ham amplificară diferența dintre ei.

— Exersăm mânuirea bastonului, nu Împingerea și Tragerea. Nu folosești nimic altceva decât fludor, da?

Vin dădu din cap.

Se luptau așa de multe ori. Ham pretindea că nimic nu putea înlocui antrenamentul și exercițiul, indiferent cât de puternic ai fi fost ca Allomant. Însă o lăsa pe Vin să folosească fludor, fiindcă susținea că sporirea puterii și a abilității te puteau dezorienta dacă nu erai obișnuit cu ele.

Terenul de luptă era un soi de curte. Se afla în cazarma palatului și îl înconjura un culoar deschis în laterală. Acolo stătea Elend, cu ochii feriți de soarele roșu datorită acoperișului. Ceea ce era plăcut, fiindcă începuse o cădere ușoară de cenușă, ai cărei fulgi coborau când și când, plutind lin. Când și când treceau prin spatele lui soldați, pe culoar, unde activitatea era în toi. Însă unii se opreau să privească; antrenamentele lui Vin și Ham reprezentau, pentru străjile palatului, o bine-venită pauză.

Ar trebui să lucrez la propunerea mea, își spuse Elend, *nu să stau aici, uitându-mă cum luptă Vin.*

Dar... încordarea din ultimele zile fusese atât de apăsătoare încât i se părea greu să găsească un motiv pentru *încă* o recitire a discursului. De fapt, avea nevoie să-și petreacă vreo câteva momente meditând.

Așa că se mulțumea să privească. Vin se apropie de Ham cu prudență, ținând bastonul cu amândouă mâinile, într-o poziție fermă. Cândva, lui Elend i s-ar fi părut probabil că pantalonii și cămașa nu erau o îmbrăcăminte adecvată pentru o doamnă, însă acum se afla alături de Vin de prea mult timp pentru ca așa ceva să-l mai deranjeze. Rochiile de bal, ca și cele de zi cu zi, erau frumoase — însă veșmântul simplu preferat de Vin părea mai *potrivit*. Ea îl purta cu mai multă naturalețe.

În plus, îi plăcea cum arătau pe ea hainele strâmte.

Vin îi lăsa de obicei pe alții să atace primii, iar ziua aceea nu era o excepție. Bastoanele se ciocniră când începu Ham lupta și, în ciuda trupului său mărunt, ea rezistă. După un schimb rapid de lovituri, se retraseră amândoi, rotindu-se cu prudență unul în jurul altuia.

— Eu îmi pun banii pe fată.

Elend se întoarse când zări pe culoar o siluetă care se apropia șchiopătând. Ciomege se opri lângă el și așeză pe balustradă, cu un pocnet, o monedă de zece lacre. Elend îi zâmbi generalului, care-i răspunse cu o strâmbătură încruntată — acceptată, în general, drept versiunea lui de zâmbet. În afară de Dockson, Elend se împrietenise repede cu toți membrii cetei lui Kelsier. Însă avusese nevoie de ceva timp ca să se-nvețe

cu Ciomege. Bărbatul scund și îndesat avea o față ca o ciupercă otrăvitoare noduroasă și părea să strângă tot timpul din ochi, nemulțumit — expresie care i se potrivea de obicei cu tonul vocii.

Însă era un meșteșugar talentat, și Allomant pe deasupra — un Fumegător, de fapt, deși nu-și mai folosea această putere. În cea mai mare parte a anului, era general în armata lui Elend. Regele nu știa de unde învățase Ciomege să conducă o oaste, dar o făcea cu o pricepere remarcabilă. Probabil căpătase această deprindere în același loc în care se alesese cu cicatricea de pe picior — din pricina ei mergea poticnindu-se, iar de la poticneli i se trăgea porecla.

— Nu fac nimic altceva decât să se antreneze, Ciomege, spuse Elend. N-o să existe un „învingător".

— Până la urmă se vor bate de-adevăratelea, zise Ciomege. Întotdeauna o fac.

Elend șovăi.

— Știi, îmi ceri să pariez împotriva lui Vin. Ar putea fi nesănătos.

— Și?

Elend zâmbi și scoase o monedă. Ciomege continua să-l intimideze cumva și nu voia să riște să-l jignească.

— Unde e neisprăvitul meu de nepot? întrebă Ciomege, în timp ce urmărea lupta.

— Fantomă? întrebă Elend. S-a-ntors? Cum a intrat în cetate?

Ciomege ridică din umeri.

— Azi-dimineață mi-a lăsat ceva în fața ușii.

— Un dar?

— O sculptură în lemn, pufni Ciomege, de la un maestru dulgher din orașul Yelva. Cu un bilet pe care scria: „Am vrut să-ți arăt ce pot să facă *adevărații* dulgheri, bătrâne".

Elend chicoti, dar râsul îi pieri de pe buze când Ciomege îi aruncă o privire neplăcută.

— Plodul n-a mai fost niciodată obraznic până acum, bombăni generalul. Jur că voi sunteți ăia care l-au stricat pe flăcău.

Ciomege părea că zâmbește. Sau vorbea serios? Elend nu reușea nicidecum să-și dea seama dacă era chiar atât de ursuz cum lăsa să se creadă, sau dacă făcuse din el ținta unei glume minuțios plănuite.

— Cum merg lucrurile cu oastea noastră? întrebă, în cele din urmă.

— Groaznic, răspunse Ciomege. Vrei o armată? Dă-mi încă un an ca s-o instruiesc. În clipa de față, abia dac-aș avea încredere să-i trimit la luptă c-o gloată de babe înarmate cu bețe.

Grozav, se gândi Elend.

— Dar acum chiar nu pot face mare lucru, mormăi Ciomege. Straff sapă ca să-și încropească niște fortificații și mai ales își lasă oamenii să se-odihnească. Atacul va fi la sfârșitul săptămânii.

Pe teren, Vin și Ham continuau să se lupte. Deocamdată se mișcau încet, Ham făcea pauze ca să explice principii sau posturi. Elend și Ciomege îi urmăriră câteva minute, timp în care lupta deveni treptat mai înverșunată, cu runde care țineau mai mult, iar cei doi luptători începură să transpire lovind cu picioarele pământul bătătorit și înălțând rotocoale de cenușă.

Vin îi oferea lui Ham o întrecere excelentă, în ciuda ridicolei diferențe de forță, a lungimii brațului și antrenamentelor, iar Elend se trezi zâmbind ușor, fără să vrea. Vin era o ființă specială — Elend își dăduse seama de asta încă de când o văzuse prima oară, în sala de bal a Palatului Venture, cu aproape doi ani în urmă. Dar abia acum începea să înțeleagă că, spunând specială, o subestima.

O monedă lovi zgomotos balustrada de lemn.

— Și eu pariez tot pe Vin.

Elend se-ntoarse, surprins. Barba n-avea ce căuta acolo, spatele stătea prea drept, dar bărbatul pe care-l privea îi era cunoscut.

— Fantomă? întrebă, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Adolescentul zâmbi în spatele bărbii care părea falsă.

— Fostând acolo unde chemând.

Pe Elend începu instantaneu să-l doară capul.

— Lordule Legiuitor, nu-mi spune c-ai revenit la dialectul tău!

— Oh, numai pentru câte-o glumă nostalgică, râse Fantomă.

În cuvinte i se mai desluşea o urmă a accentului din est; după ce-l cunoscuse pe băiat, urmaseră câteva luni în care Elend nu-nţelesese absolut nimic din tot ce spunea. Din fericire, Fantomă se dezvăţase de jargonul lui de stradă, aşa cum reuşise să scape şi de mai toate hainele. Înalt de peste un metru optzeci şi cinci, tânărul de şaisprezece ani nu mai semăna aproape de loc cu băiatul greoi pe care-l cunoscuse Elend cu un an înainte.

Acum se rezemă de balustradă, lângă el, adoptând o poziţie trândavă, de adolescent, ruinându-şi, astfel, complet imaginea de soldat — ceea ce, într-adevăr, nu era.

— De ce te-ai deghizat, Fantomă? întrebă Elend încruntat.

Tânărul ridică din umeri.

— Eu nu sunt Născut-din-Ceaţă. Noi, spionii obişnuiţi, trebuie să găsim o cale de a afla noutăţi fără să zburăm până la ferestrele de sus, ca s-ascultăm de-afară.

— Cât ai stat acolo? întrebă Ciomege, aruncându-i nepotului său o privire aspră.

— Am stat dinainte de a ajunge tu aici, unchiule Morocăneală, răspunse Fantomă. Şi, ca răspuns la întrebarea ta, m-am întors acum două zile. De fapt, înaintea lui Dockson. M-am gândit să iau o mică pauză înainte de a mă-ntoarce la datorie.

— Fantomă, zise Elend nu ştiu dac-ai observat, dar suntem în război. N-avem o grămadă de timp ca să luăm pauze.

Fantomă ridică din umeri.

— Nu vreau să mă trimiţi din nou în afara cetăţii. Dac-o să fie război aici, vreau să fiu de faţă. Ştii, fiindcă e incitant.

— Şi de unde-ai luat uniforma asta? pufni Ciomege.

— Ăă... Păi...

Fantomă îşi feri privirea, lăsând să se vadă ceva din băiatul nesigur de odinioară, pe când făcuse cunoştinţă cu Elend.

Ciomege mormăi nu se știe ce despre băieții obraznici, dar Elend începu să râdă și-l bătu pe Fantomă pe umăr. Băiatul își ridică privirea și zâmbi; deși la început păruse că nu era greu să nu-l bagi în seamă, se dovedea la fel de valoros ca orice alt om din fosta ceată a lui Vin. Fiind Cositorian — un Cețurian care putea să ardă cositor ca să-și ascută simțurile — Fantomă putea s-asculte discuțiile altora de la mare distanță, și tot de la mare distanță putea să vadă totul în amănunt.

— Oricum, bine-ai revenit, spuse Elend. Ce vești aduci din Vest?

Tânărul clătină din cap.

— Nu-mi place să vorbesc de parc-aș fi unchiul Arțag, aici de față, dar veștile nu sunt bune. Știți zvonurile despre atiul Lordului Legiuitor, care s-ar afla, chipurile, în Luthadel? Ei, au reînceput. De data asta cu mai multă vigoare.

— Credeam că s-a terminat cu asta! exclamă Elend. Boare și oamenii lui și-au petrecut aproape șase luni lansând zvonuri și manipulându-i pe lorzii războinici, ca să creadă că atiul a fost probabil ascuns în alt oraș, de vreme ce eu nu l-am găsit aici, în Luthadel.

— S-ar părea că nu s-a terminat, zise Fantomă. Și... cred zvonurile astea sunt răspândite intenționat. Am stat pe străzi destulă vreme ca să-mi dau seama când o poveste e născocită, și zvonurile astea nu-mi miros a bine. Cineva chiar vrea să-ndrepte atenția lorzilor războinici asupra ta.

Grozav, se gândi Elend.

— Nu știi unde e Boare, nu-i așa?

Fantomă ridică din umeri, dar nu părea să-i mai dea atenție. Urmărea lupta. Elend își întoarse din nou privirea către Vin și Ham.

Așa cum prezisese Ciomege, cei doi începuseră să ia întrecerea mult mai în serios. Lăsaseră deoparte instrucția; schimburile de lovituri nu mai erau scurte, repetitive. Luptau cu seriozitate, prinși într-o încăierare cu bastoane rotite și praf învârtejit. În jurul lor zbura cenușă, purtată de palele de aer dislocate de

atacuri, iar pe coridorul din jur tot mai mulți soldați se opreau să-i privească.

Elend se aplecă în față. Duelul dintre doi Allomanți avea ceva de o *intensitate* aparte. Vin încercă să atace. Însă Ham izbuti să-și rotească bastonul în același timp, cu acea iuțeală care preschimbă în dâre obiectele în mișcare. Cumva, Vin își ridică la timp propria armă, însă forța loviturii lui Ham o trânti pe spate. Izbi pământul cu un umăr. Însă abia dacă gemu de durere și-și duse într-un fel sau altul o mână sub ea, împingându-se ca să aterizeze în picioare. Alunecă preț de o clipă, își recăpătă echilibrul și-și ridică bastonul.

Fludorul, se gândi Elend. Oricât de stângaci ai fi fost, te făcea abil. Iar pentru cineva în mod normal atât de plin de grație cum era Vin...

Ea își îngustă ochii și încăpățânarea înnăscută i se citi în încordarea fălcilor și în expresia nemulțumită a feței. Încă nu fusese înfrântă — chiar dacă adversarul ei era mult mai puternic decât ea.

Elend își îndreptă spatele, vrând să sugereze încheierea luptei. În clipa aceea, Vin se repezi înainte.

Ham își înălță bastonul în așteptare, rotindu-l când Vin ajunse destul de aproape ca să o poată atinge. Ea se retrase brusc în lateral, și lovitura o rată cu numai câțiva centimetri, apoi își roti arma și-o lovi pe a lui Ham din spate, dezechilibrându-l. După care se avântă din nou, atacând.

Însă Ham își reveni repede. Lăsă forța loviturii lui Vin să-l răsucească, își folosi inerția ca să-și rotească bastonul cu putere, într-o lovitură care țintea pieptul lui Vin.

Elend țipă.

Vin sări.

N-avea niciun metal în care să se-mpingă, dar asta nu păru să conteze. Țâșni până la o înălțime de peste doi metri, ajungând cu ușurință mai sus decât bastonul lui Ham. Se învârti în aer, cu degetele trecându-i chiar pe deasupra armei, în timp ce-o rotea pe-a ei într-o singură mână.

Aterizã cu bastonul deja avântat într-o lovitură atât de joasă încât trase cu vârful o linie în cenușă. Îl pocni pe Ham în dosul pulpelor. Izbitura îi mătură picioarele de sub el și se prăbuși cu un țipăt.

Vin se avântă din nou în aer.

Ham se izbi de pământ căzând pe spate și Vin îi aterizã pe piept. Apoi, calmă, îl lovi ușor peste frunte cu capătul bastonului.

— Am învins.

Ham rămase culcat, părând năuc, cu ea ghemuită pe piept. Praful și cenușa se reașterneau pe jos, molcom.

— Fir-aș..., șopti Fantomă, dând glas unui sentiment ce părea să fie împărtășit de jumătate din soldați.

În cele din urmă, Ham chicoti.

— Perfect. M-ai înfrânt — acum, dacă vrei, fii bună și adu-mi ceva de băut cât mă masez, ca să-ncep să-mi simt din nou picioarele.

Vin zâmbi, sări de pe pieptul lui și plecă în grabă să-i îndeplinească rugămintea. Ham clătină din cap și se ridică în picioare. În ciuda spuselor sale, putea să meargă și nu șchiopăta decât foarte ușor; probabil că urma să se-aleagă cu o vânătaie, care n-avea să-l supere prea mult. Fludorul nu oferea doar mai multă forță, rapiditate a mișcărilor și un echilibru mai bun, ci și mai multă vigoare a corpului. Ham putea să ridice din umeri, refuzând să dea atenție unei lovituri care ar fi zdrobit picioarele lui Elend.

Brutalul li se alătură celor trei, dând din cap către Ciomege și lovindu-i pe Fantomă ușor cu pumnul în braț. Apoi se sprijini de balustradă și-și frecă pulpa stângă, aplecându-se ușor.

— Elend, îți jur, uneori, când te lupți cu fata asta, e ca și cum ai încerca să te bați c-o rafală de vânt. Nu e niciodată acolo unde te-ai aștepta să fie.

— Cum a făcut asta, Ham? întrebă Elend. Adică săritura. Neomenească, până și pentru un Allomant.

— A folosit oțel, nu-i așa? spuse Fantomă.

Ham clătină din cap.

— Nu, mă îndoiesc.

— Atunci cum? insistă Elend.

— Allomanții își trag puterea din metalele lor, răspunse Ham și-și sprijini piciorul în pământ cu un oftat. Unii pot stoarce mai mult decât alții, dar adevărata putere vine din metal, nu din trupul în care arde.

Elend ezită.

— Și?

— Așa că, pentru a fi incredibil de puternic, un Allomant n-are nevoie de forță fizică. Dacă Vin ar fi fost Feruchimistă, lucrurile ar fi stat altfel — dacă l-ați văzut vreodată pe Sazed amplificându-*și* puterea, ați observat că i se măresc și mușchii. În Allomanție însă, forța vine direct din metal.

Ei, cei mai mulți Brutali — printre care și eu — își închipuie că, dacă-și potențează forța trupului, o vor adăuga la puterea metalului. La urma urmelor, un om musculos care arde fludor, va avea mai multă forță decât un om obișnuit, care deține aceeași putere Allomantică.

Ham își frecă bărbia, cu ochii la culoarul prin care plecase Vin.

— Dar..., încep să mă gândesc că s-ar putea să fie invers. Vin e scundă și subțire, însă, când arde fludor, devine mai puternică de câteva ori decât un luptător obișnuit. Adună toată acea forță într-un corp mic și nu-i stă în cale greutatea unor mușchi masivi. E ca... o insectă. Mult mai puternică decât s-ar crede, judecând după trupul ei. Așa că, atunci când sare, poate să *sară*.

— Dar tu rămâi în continuare mai puternic decât ea, spuse Fantomă.

Ham dădu din cap.

— Și mă pot folosi de asta — presupunând c-ajung vreodată s-o lovesc. Dar îmi e din ce în ce mai greu.

Vin se întoarse în sfârșit cu o carafă de suc rece — se părea că preferase să se ducă tocmai în fortăreață, în loc să ia niște bere caldă, păstrată la-ndemână în curte. Îi întinse lui Ham o cană, și se gândise s-aducă și pentru Elend și Ciomege câte una.

— Hei! îi spuse Fantomă, în timp ce turna. Și cu mine cum rămâne?

— Arăți ca naiba cu barba aia, răspunse ea.

— Așa că nu primesc nimic de băut?

— Nu.

Fantomă șovăi.

— Vin, ești o fată ciudată.

Ea își dădu ochii peste cap; apoi se uită la butoiul cu apă dintr-un colț al terenului. Una dintre cănile de cositor de lângă el se înălță în aer clătinându-se și traversă curtea. Vin întinse mâna și o prinse cu un plesnet, apoi o puse pe balustradă, în fața lui Fantomă.

— Mulțumit?

— O să fiu după ce-o să-mi torni ceva de băut, răspunse tânărul, în timp ce Ciomege mormăia, sorbind din cana lui.

Bătrânul general întinse apoi mâna, trase spre el două dintre monedele de pe balustradă și le strecură în buzunar.

— Hei, așa e! exclamă Fantomă. Îmi ești dator, El. Plătește.

Elend își lăsă cana jos.

— N-am spus niciodată că-s de acord să fac prinsoare.

— Unchiului Mânios i-ai plătit. De ce nu și mie?

Elend șovăi, apoi oftă, scoase o monedă de zece lacre și-o puse alături de a lui Fantomă. Băiatul zâmbi și le luă pe amândouă cu un gest rapid, de pungaș de drumul mare.

— Îți mulțumesc c-ai câștigat lupta,Vin, spuse, făcându-i cu ochiul.

Vin se încruntă la Elend.

— Ai făcut prinsoare c-o să pierd?

El râse și se aplecă peste balustradă s-o sărute.

— N-am vrut. Ciomege m-a intimidat.

Generalul pufni la auzul comentariului, bău restul de suc, apoi își întinse cana, ca să-i fie umplută. Când Vin nu-l băgă în seamă, se întoarse spre Fantomă și-i aruncă o privire încruntată, grăitoare. În cele din urmă, tânărul oftă și luă carafa ca să umple cana.

Vin continua să se uite nemulțumită la Elend.

— În locul tău, Elend, eu aș avea mare grijă, chicoti Ham. Poate lovi destul de tare...

Elend dădu din cap.

— Ar fi bine să nu mă declar împotriva ei când sunt arme pe-aproape, nu?

— Mie-mi spui? zise Ham.

Vin pufni la auzul comentariului și ocoli balustrada, astfel încât să stea lângă Elend. El o cuprinse cu brațul, timp în care surprinse un licăr de invidie pură în ochii lui Fantomă. Elend bănuia de ceva timp că băiatul era îndrăgostit de Vin — dar, el, de fapt, nu-l putea învinui pentru asta.

Fantomă clătină din cap.

— Trebuie să-mi găsesc o femeie.

— Ei, barba n-o să te-ajute, spuse Vin.

— Nu e decât o deghizare, Vin. El, n-ai putea să-mi dai un soi de titlu, ceva?

Elend zâmbi.

— Nu cred c-ar avea vreo importanță, Fantomă.

— Ție ți-a fost de folos.

— Oh, nu știu. Simt, cumva, că Vin s-a îndrăgostit de mine mai degrabă *în ciuda* titlului decât datorită lui.

— Dar ai mai avut și altele înaintea ei, spuse Fantomă. Fete nobile.

— Două, recunoscu Elend.

— Cu toate că Vin are obiceiul să-și ucidă rivalele, se amestecă Ham, cu sarcasm.

Elend râse.

— Ei,vezi, n-a făcut-o decât o singură dată. Și cred că Shan a meritat-o — la urma urmelor, încerca să mă ucidă. Își coborî privirea către Vin, cu dragoste. Trebuie totuși să admit că Vin e puțin cam dură cu alte femei. Alături de ea, oricare alta pare lipsită de haz.

Fantomă își dădu ochii peste cap.

— E mult mai interesant când începe să le omoare una după alta.

Ham chicoti și-l lăsă pe Fantomă să-i mai toarne suc.

— Numai Lordul Legiuitor știe ce-ar face dac-ai încerca vreodată s-o părăsești, Elend.

Vin se crispă imediat, strângându-l mai tare în brațe. Fusese părăsită de mult prea multe ori. Chiar și după toate cele prin care trecuseră, chiar și după cererea în căsătorie, Elend trebuia să-i tot promită că n-avea de gând s-o părăsească.

E momentul să schimbăm subiectul, se gândi Elend, când veselia începea să se risipească.

— Ei, spuse, cred c-o să fac o vizită la bucătărie, să mănânc ceva. Vii și tu, Vin?

Ea se uită pe cer — ca și cum ar fi vrut să vadă cât de curând avea să se-ntunece. În cele din urmă, încuviință.

— Merg și eu, zise Fantomă.

— Ba nu, spuse Ciomege, înșfăcându-l de ceafă. Tu nu te miști de-aici și-mi explici cu exactitate de unde-ai luat o uniformă de-a soldaților mei.

Elend chicoti, îndepărtându-se împreună cu Vin. La drept vorbind, deși conversația se sfârși abrupt, se simțea mai bine fiindcă venise să privească lupta. Era straniu cum izbuteau oamenii din ceata lui Kelsier să râdă și să ia lucrurile în glumă chiar și în cele mai cumplite situații. Aveau un stil al lor de a face să-și uite necazurile. Poate era ceva rămas din trecut, de pe vremea Supraviețuitorului. După toate aparențele, Kelsier le ceruse insistent să râdă, oricât de rău ar fi stat lucrurile. Pentru el era o formă de revoltă.

Nimic din toate astea nu făcea să dispară vreun necaz. Încă mai aveau de înfruntat o armată de câteva ori mai mare decât a lor, într-o cetate pe care abia dac-o puteau apăra. Însă, dacă cineva era în stare să supraviețuiască unei asemenea situații, atunci ceata lui Kelsier o putea face.

În aceeași seară, ceva mai târziu, după ce-și umpluse stomacul la insistențele lui Elend, Vin se întoarse în camerele ei împreună cu el.

Acolo, pe podea, stătea o copie perfectă a câinelui-lup adus de ea mai devreme. O privi și-și înclină fruntea.

— Bine-ai revenit, stăpână, spuse kandra, cu voce guturală, înăbușită.

Elend fluieră apreciativ, iar Vin dădu ocol creaturii. Fiecare fir de păr părea perfect așezat. Dacă n-ar fi vorbit, nimeni nu și-ar fi dat seama că nu era câinele original.

— Cum izbutești să ai voce? întrebă Elend, curios.

— Beregata e construită din carne, nu din oase, Maiestate, răspunse OreSeur. Kandra mai vârstnici învață să-și manipuleze trupurile, nu se mulțumesc să le copieze. Încă mai am nevoie să diger cadavrul unui om ca să-i pot memora și recrea cu exactitate trăsăturile. Însă pot totuși să-mbunătățesc unele lucruri.

Vin dădu din cap.

— De-aia ai avut nevoie de mai mult timp decât spuneai ca să refaci trupul ăsta?

— Nu, stăpână, răspunse OreSeur. Din cauza părului. Îmi pare rău că nu te-am prevenit — pentru așezarea firelor dintr-o astfel de blană e nevoie de o mare precizie și de mult efort.

— De fapt, ai amintit asta, spuse Vin, cu o fluturare de mână.

— Ce părere ai de trup, OreSeur? întrebă Elend.

— Sincer, Maiestate?

— Desigur.

— E insultător și degradant.

Vin ridică dintr-o sprânceană. *Ești de-a dreptul obraznic, Renoux,* se gândi. *Azi ne simțim puțin cam agresiv, nu?*

El o privi și ea încercă — zadarnic — să-i citească expresia figurii canine.

— Dar, spuse Elend, vei purta oricum corpul, nu?

— Bineînțeles, Maiestate, răspunse OreSeur. Mai degrabă mor decât să-ncalc Învoiala. Așa e viața.

Elend dădu din cap către Vin, ca și cum tocmai și-ar fi demonstrat un punct de vedere de mare importanță.

Oricine poate pretinde că e loial, cugetă Vin. *Iar dacă cineva a semnat o „Învoială" ca garanție a onoarei sale, cu atât mai bine. Când îți întoarce spatele, surpriza e cu atât mai amară.*

Elend aștepta evident ceva. Vin oftă.

— OreSeur, pe viitor vom petrece mai mult timp împreună.

— Dacă asta e ceea ce dorești, stăpână.

— Nu știu sigur dac-o doresc sau nu. Dar se va întâmpla oricum. Cât de bine te poți mișca în corpul ăsta?

— Destul de bine, stăpână.

— Haide, spuse ea, să vedem dacă poți ține pasul.

Mă mai tem și că tot ceea ce am știut — adică întreaga mea poveste — se va pierde în uitare. Mă tem pentru lumea care va fi să fie. Mă tem că toate planurile mele vor da greș.

Mă tem de o osândă încă și mai rea decât Adâncimea.

7

Sazed nu se gândise niciodată că ar fi putut avea de ce să aprecieze podelele murdare. Însă se dovedeau deosebit de utile pentru scrierea instrucțiunilor. Trasă mai multe cuvinte în stratul de mizerie cu un băț lung, oferindu-le celor șase elevi ai săi un model. Ei le copiau, rescriind cuvintele de mai multe ori.

Chiar și după ce trăise un an printre diverse grupuri de țărani skaa, Sazed încă mai era uimit de cât erau de săraci. În întregul sat nu se găsea decât o singură bucată de cretă, și nici urmă de cerneală și hârtie. Jumătate dintre copii alergau de colo-colo în pielea goală, iar singurele adăposturi erau niște cocioabe — lungi, cu câte o singură încăpere și cu acoperișuri peticite. Din fericire, aveau unelte pentru lucrul pământului, dar niciun fel de arcuri sau praștii pentru vânătoare.

Sazed condusese o misiune de percheziționare a conacului abandonat de pe plantație. Găsiseră puține lucruri lăsate în urmă. El le sugerase bătrânilor satului să-și mute oamenii înăuntru pe timpul iernii, dar se îndoia c-aveau s-o facă. Intraseră

în conac cu teamă și mulți nu voiseră să se îndepărteze de Sazed. Locul le aducea aminte de lorzi — iar lorzii le aminteau de suferință.

Elevii lui continuară să scrie. Se străduise din greu să le explice bătrânilor de ce era atât de importantă scrierea. În cele din urmă, aleseseră câțiva elevi — Sazed era sigur că, în parte, pur și simplu ca să-l împace. Clătină încet din cap în timp ce-i privea scriind. Învățau fără nicio urmă de pasiune. Veneau pentru că li se poruncea și pentru că așa voia „maestrul terrisian", nu fiindcă ar fi fost cu adevarat dornici de educație.

În zilele dinaintea Prăbușirii, Sazed își imaginase adesea cum avea să fie lumea după dispariția Lordului Legiuitor. Și-i imaginase pe Păstrători ieșind la lumină și dăruind unei mulțimi entuziasmate și recunoscătoare cunoștințe și adevăruri uitate. Se imaginase stând noaptea în fața unei vetre calde și dând lecții unor ascultători plini de nerăbdare. Nu se gândise niciodată la un sat văduvit de bărbați în putere, cu locuitori prea istoviți ca să-și mai dea și osteneala s-asculte noaptea povești din trecut. Nu-și imaginase niciodată o populație mai degrabă sâcâită de prezența lui decât recunoscătoare.

Trebuie să ai răbdare cu ei, își spuse, cu asprime. Visurile lui păreau acum un semn de nemăsurată mândrie. Păstrătorii dinaintea lui, sutele care muriseră ținându-și cunoștințele în siguranță și sub tăcere, nu așteptaseră niciodată laude sau răsplată. Își îndepliniseră misiunea măreață păstrând o tăcere de mormânt.

Sazed se ridică și inspectă ce scriau elevii. Se descurcau din ce în ce mai bine — erau în stare să recunoască toate literele. Nu-nsemna mare lucru, dar era un început. Dădu din cap către grup, în semn că puteau pleca s-ajute la pregătirea mesei de seară.

Se înclinară în fața lui și se împrăștiară. Sazed ieși în urma lor, apoi își dădu seama cât de întunecat era cerul; probabil că-i ținuse până la o oră prea târzie. Clătină din cap, mergând agale printre cocioabele ca niște movile. Își purta din nou robele de majordom, cu modelele lor colorate, în formă de V, și-și pusese

mai mulți cercei. Își păstra vechile obiceiuri fiindcă-i erau familiare, deși vedea în ele și un simbol al opresiunii. Cum aveau să se-mbrace viitoarele generații de terrisieni? Oare stilul de viață impus de Lordul Legiuitor avea să devină o parte firească a culturii lor?

Se opri la marginea satului și se uită în jos, spre valea ca un coridor dinspre miazăzi. Solul ei înnegrit era întrerupt pe alocuri de lujeri și de tufe maronii. Nu era ceață, firește; ceața venea numai noaptea. Poveștile trebuiau să fie greșeli. Ceea ce văzuse el fusese o amăgire.

Și, chiar dacă nu fusese, ce importanță avea? Nu era datoria lui să cerceteze astfel de lucruri. Acum, după ce avusese loc Prăbușirea, trebuia să-și răspândească toate cunoștințele, nu să-și irosească timpul umblând pe urmele unor istorisiri prostești. Păstrătorii nu mai erau căutători, ci învățători. Purta cu el mii de cărți — cunoștințe despre munca pământului, despre igienă, despre guvernare și despre știința vindecării. Trebuia să le dea pe toate populației skaa. Așa hotărâse Sinodul.

Și totuși, o parte din el se opunea. Fapt pentru care se simțea cumplit de vinovat; sătenii aveau nevoie de lecțiile lui, iar el își dorea din tot sufletul să-i ajute. Totuși... simțea că îi *scăpa* ceva. Lordul Legiuitor murise, dar povestea nu părea să se fi sfârșit. Oare trecuse ceva cu vederea?

Poate chiar ceva mai presus decât Lordul Legiuitor — ca mărime? Ceva atât de mare, atât de imens încât era practic invizibil?

Sau vreau pur și simplu să mă aflu în altă parte? se întrebă. *Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții de adult opunându-mă și luptând, asumându-mi riscuri pe care ceilalți Păstrători le numeau nebunești. Nu m-am mulțumit cu o slugărnicie prefăcută — a trebuit să iau parte la răzvrătire.*

În ciuda izbânzii acestei răzvrătiri, frații încă nu-l iertaseră pe Sazed fiindcă se amestecase. Știa că Vin și ceilalți îl considerau docil, dar, în comparație cu restul Păstrătorilor, era de-a dreptul nebun. Un nebun nechibzuit, nedemn de încredere, a cărui lipsă de răbdare era un pericol pentru întregul ordin.

Crezuseră că datoria lor era s-aştepte, să fie pregătiţi pentru ziua dispariţiei Lordului Legiuitor. Feruchimiştii erau prea puţini ca să rişte o revoltă făţişă.

Sazed dăduse dovadă de nesupunere. Iar acum îi venea greu să ducă o viaţa liniştită, de învăţător. Oare fiindcă o parte subconştientă a lui îi ştia pe oameni încă în pericol, sau pur şi simplu fiindcă nu putea accepta să stea pe margine?

— Maestre terrisian!

Sazed se răsuci. Vocea era îngrozită. *O altă moarte în ceaţă?* se gândi imediat.

Era înfiorător că toţi ceilalţi skaa rămâneau în cocioabe, deşi glasul era plin de spaimă. Câteva uşi se întredeschiseră, dar nimeni nu ieşi, să vadă — sau măcar de curiozitate —, în timp ce femeia care ţipa alerga spre Sazed. Era una dintre muncitoarele la câmp, vânjoasă, de vârstă mijlocie. În timp ce se apropia, Sazed îşi verifică rezervele; avea, firește, fludormintea, pentru putere, şi un foarte mic inel din oţel, pentru viteză. Îşi dori, brusc, să fi preferat în ziua aceea să poarte ceva mai multe brăţări.

— Maestre terrisian! spuse femeia, cu răsuflarea tăiată. Oh, se întoarce! Vine după noi!

— Cine? Bărbatul mort în ceaţă?

— Nu, maestre terrisian. *Lordul Legiuitor.*

Sazed se trezi dincolo de marginea satului. Se întuneca deja, şi femeia care-l adusese se întorsese, speriată, în cocioaba ei. Sazed nu putea decât să-şi imagineze cum se simţeau bieţii oameni — ţinuţi captivi în adăposturile lor de atacul nopţii şi al ceţii, unde se-ngrămădeau unii într-alţii, speriaţi de pericolul care pândea afară.

Şi era un pericol ameninţător. Pe drumul desfundat, străinul aştepta în tăcere, în robă neagră, aproape tot atât de înalt ca Sazed. Era chel şi nu purta niciun fel de bijuterie — firește, dacă nu cumva puneai la socoteală piroanele din fier masiv care-i fuseseră trecute prin ochi, cu vârful înainte.

Nu era Lordul Legiuitor. Era un Inchizitor de Oţel.

Sazed nu înțelegea cum continuau creaturile alea să trăiască. Piroanele erau destul de groase ca să-i umple orbitele; îi distruseseră ochii și vârfurile lor ieșeau în afară prin partea din spate a capului. Din răni nu se prelingea absolut nicio picătură de sânge — dintr-un oarecare motiv, asta îi făceau să pară încă și mai stranii.

Din fericire, pe acel Inchizitor Sazed îl cunoștea.

— Marsh, spuse el, cu voce scăzută, în timp ce-ncepea să se-nfiripe ceața.

— E foarte greu să ți se dea de urmă, terrisianule, zise Marsh — și vocea lui îl ului pe Sazed.

Cumva, se schimbase, devenise mai aspră, mai scrâșnită. Avea ceva hârjâit, ca și cum l-ar fi chinuit tusea. Ca a oricărui alt inchizitor auzit vreodată de Sazed.

— Să-mi dea de urmă? se miră Sazed. Nu mi-am făcut planuri cu gândul că alții vor avea nevoie să mă găsească.

— Nu contează, zise Marsh, întorcându-se spre sud. Eu te-am găsit. Trebuie să vii cu mine.

Sazed se încruntă.

— Ce? Marsh, am treabă aici.

— Lipsită de importanță, spuse Inchizitorul, întorcându-se din nou spre el și fixându-l cu privirea lui fără ochi.

Mi se pare mie, sau a devenit mai ciudat de când nu l-am mai văzut? Sazed se cutremură.

— Despre ce e vorba, Marsh?

— Abația din Seran e pustie.

Sazed șovăi. Abația era o fortăreață din sud a Cultului — un loc unde se retrăseseră, după prăbușire, Inchizitorii și obligatorii de rang înalt ai bisericii Lordului Legiuitor.

— Pustie? se miră. E prea puțin probabil, eu așa cred.

— Și totuși e adevărat, spuse Marsh.

Vorbea fără să folosească limbajul trupului — fără niciun gest, fără nicio tresărire a mușchilor feței.

— Păi...

Vocea lui Sazed se stinse. *Ce informații, ce minunății și ce secrete trebuie să conțină bibliotecile Abației!*

— Trebuie să fii cu mine, continuă Marsh. Dacă ne surprind fraţii mei, s-ar putea să am nevoie de ajutorul tău.

Fraţii mei. De când îi sunt lui „fraţi" Inchizitorii? Infiltrarea lui Marsh printre ei făcuse parte din planul lui Kelsier de răsturnare a Ultimului Imperiu. Era un trădător strecurat în mijlocul lor, nu le era „frate".

Sazed era nehotărât. În lumina slabă, profilul lui Marsh părea... nefiresc, ba chiar descurajant. Periculos.

Nu fi prost, se dojeni terrisianul. Marsh era fratele lui Kelsier — singura rudă încă în viaţă a Supravieţuitorului. Ca Inchizitor, Marsh avea autoritate asupra Cultului de Oţel şi mulţi obligatori îi dăduseră ascultare, în ciuda amestecului său în răzvrătire. Fusese un ajutor valoros pentru domnia de novice a lui Elend.

— Ia-ţi lucrurile, spuse Marsh.

Locul meu e aici, se gândi Sazed. *Trebuie să-nvăţ oamenii, nu să cutreier ţara, urmărindu-mi propriul ego.*

Şi totuşi...

— Ceaţa vine în timpul zilei, adăugă Marsh.

Sazed îşi ridică privirea. Marsh se holba la el, cu capetele piroanelor strălucindu-i ca nişte discuri în ultimele crâmpeie de lumină. Superstiţioşi, skaa credeau că Inchizitorii puteau citi gândurile, însă Sazed ştia că era o prostie. Inchizitorii aveau puterile unui Născut-din-Ceaţă, prin urmare şi pe aceea de a influenţa sentimentele altora — dar *nu* le puteau pătrunde în minte.

— De ce spui asta? întrebă Sazed.

— Pentru că e adevărat, răspunse Marsh. Nu s-a terminat, Sazed. Nici măcar n-a început încă. Lordul Legiuitor n-a fost decât o amânare. O înşelăciune. Acum, când el nu mai e, ne-a mai rămas puţin timp. Vino cu mine la Abaţie — trebuie s-o cercetăm cât avem ocazia.

Sazed şovăi, apoi dădu din cap.

— Mă duc să le explic sătenilor. Putem pleca în seara asta, eu aşa cred.

Marsh dădu din cap, dar nu se clinti când se retrase Sazed către sat. Rămase pur și simplu locului în întuneric, lăsând ceața să i se-adune în jur.

Totul se răsfrânge asupra sărmanului Alendi. Îmi pare rău pentru el și pentru tot ce-a trebuit să-ndure. Pentru ceea ce a fost silit să devină.

8

Vin se azvârli în ceață. Se avântă în aerul nopții, trecând pe deasupra caselor și a străzilor întunecate. În ceață strălucea din când în când, furișându-se, câte un strop de lumină — o patrulă de străjeri, sau poate un ghinionist nevoit să umble la vreme de noapte.

Vin începu să coboare și se grăbi să dea un bobârnac unei monede, trimițând-o înaintea ei. O Împinse și, trimisă de greutatea femeii, moneda plonjă în adâncuri de tăcere. Imediat ce se izbi de caldarâmul străzii de dedesubt, propria Împingere o sili pe Vin să se înalțe, așa că țâșni în aer. Împingerile delicate erau foarte dificile — fiecare monedă în care Împingea, fiecare săritură o azvârlea în aer cu o viteză extraordinară. Salturile unui Născut-din-Ceață nu semănau cu zborul păsărilor. Te duceau cu gândul mai degrabă la niște săgeți ricoșate.

Însă aveau o grație aparte. Vin respira profund în timp ce plutea pe deasupra orașului, în salturi arcuite, simțind gustul aerului rece și umed. Ziua, Luthadelul mirosea a forje încinse, a gunoi încins de soare și a cenușă. În schimb, noaptea, ceața îi dădea aerului o prospețime rece — aproape purificându-l.

Vin ajunse în cel mai înalt punct al săriturii și atârnă în aer pentru o scurtă clipă, timp în care inerția ei își schimbă sensul.

Pe urmă începu să cadă către oraș. Panglicile mantiei îi fluturau în jur, amestecându-se cu părul. Cădea cu ochii închiși, aducându-și aminte de primele săptămâni petrecute în ceață, când se antrenase sub oblăduirea calmă — însă atentă — a lui Kelsier. El îi dăruise asta. Libertatea. Deși ducea de doi ani viața unei Născute-din-Ceață, încă mai simțea o uimire îmbătătoare ori de câte ori plana prin pâclă.

Arse oțel cu ochii închiși; liniile apărură totuși, ca un mănunchi de fire albastre, împroșcate pe fundalul negru al pleoapelor. Alese două, care coborau sub ea, și împinse, avântându-se într-un alt salt arcuit.

Cum am putut să trăiesc fără asta? se minună, deschizând ochii și adunându-și mantia-de-ceață sub ea cu o zvâcnire a brațului.

În cele din urmă, reîncepu să cadă și de data asta nu mai aruncă nicio monedă. Arse fludor ca să le dea picioarelor mai multă putere și ateriză, cu o bufnitură, pe zidul care-nconjura curtea Fortăreței Venture. Bronzul nu-i dezvălui nicio urmă de activitate Allomantică în apropiere, iar oțelul nu-i arătă nicio formațiune stranie de metale în mișcare către fortăreață.

Rămase câteva clipe ghemuită pe zidul întunecat, stând chiar pe margine, cu degetele picioarelor curbate peste muchie. Simțea piatra rece sub tălpi și cositorul îi făcea pielea mult mai sensibilă decât ar fi fost normal. Putea spune că zidul ar fi trebuit curățat; pe părțile lui laterale începeau să crească licheni, încurajați de umezeala nopților și apărați de un turn din apropiere de soarele zilei.

Rămase așa, în tăcere, privind ceața împinsă și învolburată de o adiere ușoară. Auzi o mișcare ce venea de pe strada de dedesubt înainte de a zări ceva. Se încordă și își controlă rezervele, apoi izbuti să distingă în întuneric silueta unui câine-lup.

Aruncă o monedă dincolo de zid, apoi sări. OreSeur aștepta până ce ateriză fără zgomot lângă el, încetinindu-și coborârea cu o Împingere grăbită într-o monedă.

—Te miști repede, spuse ea, dând din cap în semn de apreciere.

— N-am avut de făcut nimic altceva decât să ocolesc curtea palatului, stăpână.

— Totuşi, de data asta ai fost tot timpul mai aproape de mine decât de obicei. Trupul tău de câine-lup *e* mai iute decât cel de om.

OreSeur şovăi.

— Cred că da, recunoscu.

— Crezi că te poţi ţine după mine prin oraş?

— Probabil, răspunse el. Dacă nu reuşesc, mă-ntorc aici, ca să mă regăseşti.

Vin îi întoarse spatele şi se repezi pe o stradă laterală. OreSeur o urmă în tăcere.

Să vedem cum se descurcă dacă e nevoie de mai mult efort, se gândi ea, arzând fludor ca să-şi mărească viteza. Alergă pe pavajul rece, desculţă ca de obicei. Un om obişnuit n-ar fi reuşit nicidecum să păstreze o asemenea viteză. Nici măcar un alergător antrenat n-ar fi putut ţine pasul cu ea, ar fi obosit repede.

Însă, arzând fludor, Vin putea alerga ore de-a rândul cu viteze ameţitoare. Îi dădea forţă şi un ireal simţ al echilibrului când gonea pe străzile întunecate, printre rotocoale de ceaţă, rafală de panglici de mantie şi de picioare desculţe.

OreSeur ţinea pasul. Alături de ea, străbătea noaptea în salturi, atent numai la fuga lui.

Impresionant, se gândi Vin, intrând pe o alee. Sări cu uşurinţă un gard de aproape doi metri, intrând în grădina vilei unui nobil mărunt. Se răsuci, alunecând pe iarba udă, şi privi.

OreSeur trecu peste gardul de lemn, şi întunecata lui siluetă canină căzu prin ceaţă pe pământul argilos din faţa lui Vin. Acolo se opri, sprijinit pe coapsele din spate, şi rămase în aşteptare, gâfâind. Privirea lui avea ceva sfidător.

Bine, se gândi Vin, scoţând un pumn de monede. *Urmăreşte-mă acum.*

Aruncă o monedă şi se avântă în aer. Se răsuci în ceaţă, apoi se împinse în lateral, în ţeava unei cişmele. Ateriză pe un acoperiş şi sări, folosindu-se de altă monedă ca să împingă peste strada de dedesubt.

Își continuă drumul sărind de pe un acoperiș pe altul și întrebuințând câte o monedă când era necesar. Se uita din când în când în urmă și vedea o siluetă neagră străduindu-se să țină pasul. Pe când avea formă umană, OreSeur o urmase rareori; de obicei îi cerea să vină în anumite locuri. Drumurile pe timp de noapte, salturile prin pâclă... erau adevăratul domeniu al unui Născut-din-Ceață. Oare Elend înțelesese ce-i cerea când îi spusese să plece însoțită de OreSeur? Dacă rămânea jos, pe străzi, ar fi fost vulnerabilă.

Se opri brusc pe un acoperiș, cu tot trupul vibrându-i când se prinse de marginea de piatră a clădirii, aplecându-se către strada aflată cu trei etaje mai jos. Își păstră echilibrul, cu ceața învolburându-se sub ea. Liniștea era deplină.

Ei, n-a durat prea mult, se gândi. *Va trebui să-i explic lui Elend că...*

Silueta canină a lui OreSeur ateriză pe acoperiș cu o bufnitură, la mică distanță. Veni lângă ea cu pași ușori, se așeză pe labele din spate și rămase în așteptare.

Vin se încruntă. Alergase pe deasupra acoperișurilor zece minute bune, cu iuțeala unui Născut-din-Ceață.

— Cum... cum ai ajuns aici, sus? întrebă.

— Am sărit pe-o clădire mai scundă, apoi m-am folosit de ea ca s-ajung pe casele astea, stăpână, răspunse OreSeur. Pe urmă te-am urmărit pe acoperișuri. Sunt atât de apropiate încât nu e greu să sari de pe unul pe altul.

Probabil că nedumerirea lui Vin era vizibilă, fiindcă OreSeur adăugă:

— Probabil că m-am... pripit și am judecat greșit oasele astea, stăpână. Au un simț al mirosului cu siguranță impresionant — de fapt, au toate simțurile foarte ascuțite. Te-am urmărit cu o ușurință uimitoare, chiar și pe întuneric.

— Înțeleg... Ei, e bine.

— Aș putea să te-ntreb, stăpână, ce rost a avut alergarea asta?

Ea ridică din umeri.

— Fac așa ceva în fiecare noapte.

— Mi s-a părut c-ai vrut neapărat să-ți pierd urma. O să-mi fie foarte greu să te apăr dacă nu mă lași să stau în apropierea ta.

— Să mă aperi? se miră Vin. Nici măcar nu poți să lupți.

— Învoiala îmi interzice să ucid oameni. Însă aș putea să plec în căutare de ajutor, dac-ar fi nevoie.

Sau să-mi arunci un bob de atiu în clipa când sunt în pericol, recunoscu Vin. *Are dreptate, mi-ar putea fi de folos. De ce sunt atât de hotărâtă să scap de el?*

Se uită la OreSeur, care aștepta cu răbdare, răsuflând greu de oboseală. Ea nici măcar nu-și dăduse până atunci seama că un kandra avea nevoie să respire.

L-a mâncat pe Kelsier.

— Haide, spuse.

Sări de pe clădire, împingând într-o monedă. Nu se opri să vadă dacă OreSeur venea după ea.

În cădere, întinse mâna după o altă monedă, dar se hotărî să n-o folosească. Împinse, în schimb, în trecere, în pervazul unei ferestre. Aidoma celor mai mulți Născuți-din-Ceață, folosea adesea bănuți — monedele cu cea mai mică valoare — ca să sară. Erau mulțumiți că visteria imperiului le oferea, de-a gata, bucățele de metal de dimensiunea și greutatea ideală pentru sărituri și pentru atacuri. Pentru cei mai mulți Născuți-din-Ceață, valoarea unui bănuț aruncat — sau chiar a unei pungi pline cu astfel de monede — era neînsemnată.

Numai că Vin se deosebea de cei mai mulți Născuți-din-Ceață. În anii de mai înainte ai vieții sale, un pumn de bănuți i s-ar fi părut o comoară uimitoare. Atât de mulți gologani ar fi însemnat mâncare pentru mai multe săptămâni, dacă-i cheltuia cu zgârcenie. Și, totodată, ar fi însemnat durere — sau chiar moarte — dacă ar fi prins ceilalți hoți de veste că dobândise o asemenea avere.

Trecuse multă vreme de când nu mai răbda de foame. Continua să păstreze în camera ei un pachet cu hrană uscată, însă o făcea mai degrabă din obișnuință decât din prudență. La drept vorbind, nu știa sigur ce să creadă despre schimbările din viața ei. Era plăcut să fie lipsită de grijile pentru cele spre

ființă — însă în locul lor apăruseră altele, mai descurajante. Fiindcă erau legate de viitorul unei națiuni întregi.

Viitorul... unui popor. Se opri pe zidul orașului — o construcție mult mai înaltă și mult mai bine fortificată decât micul zid al fortăreței Venture. Sări pe parapet, căutând cu degetele de la mâini un sprijin pe unul dintre merloane când se aplecă peste margine, uitându-se la focurile armatei.

Nu făcuse cunoștință cu Straff Venture, dar ceea ce auzise despre el de la Elend era de-ajuns ca s-o îngrijoreze.

Oftă, retrăgându-se de pe parapet sări înapoi, pe coama lată a zidului. OreSeur se apropia, urcând în fugă pe trepte. Se așeză din nou călărește și aștepta răbdător.

Schimbată în bine sau în rău, viața simplă a lui Vin — numai foame și bătăi — dispăruse. Încă în față, regatul lui Elend era în mare pericol, iar ea își arsese ultima fărâmă de atiu ca să-și salveze propria viață. Îl lăsase pe el fără apărare — nu doar în fața oștilor dușmane, ci și în fața oricărui Născut-din-Ceață asasin care ar fi încercat să-l omoare.

Poate în fața unui ucigaș ca Pânditorul? A misteriosului personaj ce se amestecase în lupta ei cu Ceturienii lui Cett? Ce voia? De ce o pândea pe ea, nu pe Elend?

Vin oftă, își vârî mâna în punga cu monede și scoase bara de duraluminiu. Încă mai avea în trup o rezervă din el, bucățica pe care o înghițise mai devreme.

Timp de secole, se crezuse că nu existau decât zece metale Allomantice: cele patru de bază și aliajele lor, plus atiul și aurul. Însă aceste metale erau întotdeauna perechi — unul de bază și un aliaj al său. Lui Vin nu-i plăcuse niciodată faptul că, deși niciunul dintre ele nu era aliajul celuilalt, atiul și aurul erau considerate o pereche. O presupunere ce se dovedise, în cele din urmă, greșită, căci fiecare își avea propriul aliaj. Unul dintre acestea — malatiul, așa-numitul al unsprezecelea metal — îi arătase ei, în final, ceea ce trebuia să știe ca să-l înfrângă pe Lordul Legiuitor.

Kelsier aflase cumva de existența malatiului. Sazed încă nu izbutise să dea de urma acelor „legende", descoperite de

Supraviețuitor, despre care se presupunea că vorbeau despre Al Unsprezecelea Metal și despre puterea sa de a aduce sfârșitul Lordului Legiuitor.

Vin își trecu degetul peste suprafața lucioasă a barei de duraluminiu. Când îl văzuse ultima oară pe Sazed, terrisianul cuprins de ciudă — sau, cel puțin, atât de înciudat cât se putuse simți el vreodată — fiindcă nu reușea să găsească absolut nimic care să amintească de existența acelor presupuse legende. Deși pretinsese că pleca din Luthadel ca să-și ofere cunoștințele poporului din Ultimul Imperiu — era datoria lui de Păstrător — lui Vin nu-i scăpase că o pornise către sud. Fiindcă în sud susținuse Kelsier că descoperise Al Unsprezecelea Metal.

Oare și despre ăsta se aud zvonuri? se întrebă Vin, mângâind duraluminiul. *Niște zvonuri care să-mi spună ce poate face?*

Toate celelalte metale aveau un efect imediat, vizibil; numai cuprul, cu însușirea sa de a crea un nor ce le ascundea altora puterile unui Allomant, nu le oferea simțurilor niciun indiciu despre menirea sa. Poate că duraluminiul era asemănător. Oare efectele sale nu puteau fi observate decât de un alt Allomant, care ar fi încercat să-și folosească puterile împotriva lui Vin? Era opusul aluminiului, care producea dispariția altor metale. Asta însemna că el le putea face să ardă vreme mai îndelungată?

O mișcare.

Vin o întrezări în întuneric. Mai întâi, o străbătu o spaimă sălbatică. Era silueta de ceață, stafia din beznă pe care-o văzuse cu o noapte înainte?

Ți s-a năzărit, pur și simplu, își spuse, cu convingere. *Erai prea obosită.* Și, de fapt, în mișcare se afla ceva prea întunecat — prea *real* — pentru a fi aceeași imagine fantomatică.

Era el.

Stătea în picioare în vârful unuia dintre turnurile de pază — nu se ghemuise, nici măcar nu-și dăduse silința să se ascundă. Era arogant, sau prost? Vin zâmbi, iar frica îi dădu curaj. Își pregăti metalele, verificându-și rezervele. Totul era pregătit.

În noaptea asta te prind eu, prietene.

Se răsuci, aruncând o rafală de monede. El fie știa că fusese văzut, fie se aștepta la un atac în orice clipă, căci se feri cu ușurință. OreSeur sări în picioare, întorcându-se brusc, iar Vin își desprinse centura, abandonându-și metalele.

— Urmează-mă dacă poți, șopti către kandra, apoi sări în întuneric, după prada ei.

Pânditorul se avântă într-un salt prin noapte. Vin n-avea experiență în privința urmăririi altui Născut-din-Ceață; nu avusese cu adevărat șansa s-o exerseze decât în timpul antrenamentelor cu Kelsier. Se trezi în curând străduindu-se din greu ca să țină pasul cu Pânditorul și simți împunsătura vinovăției pentru ceea ce-i făcuse mai devreme lui OreSeur. Învăța, nemijlocit, cât de greu era să urmărești, prin pâclă, un Născut-din-Ceață neobosit. Și nici n-avea avantajul unui miros fin, de câine.

Însă avea cositor. Limpezea noaptea și îi ascuțea auzul. Cu ajutorul lui, izbuti să-l urmărească pe Pânditorul care se îndrepta spre centrul orașului. În cele din urmă, el se lăsă să cadă într-una dintre piețele cu fântână în mijloc. Vin făcu același lucru și se izbi de pietrele alunecoase ale pavajului incendiind fludor, apoi se aruncă în lateral, ferindu-se când azvârli el un pumn de monede.

În liniștea nopții, metalul răsună pe piatră când monedele ricoșară lovindu-se de statui și de caldarâm. Vin zâmbi în timp ce ateriza în patru labe; apoi, cu mușchii întăriți de fludor, făcu un salt înainte și-și Trase una dintre monede în palmă.

Potrivnicul ei se retrase dintr-o săritură, ajungând pe marginea unei fântâni din apropiere. Vin ateriză și-și lăsă moneda să cadă, folosind-o ca să se arunce în sus, peste capul Pânditorului. El se aplecă, privind-o prudent când îi zbură pe deasupra creștetului.

Vin se agăță de o statuie de bronz din centrul fântânii și se Trase, oprindu-se pe ea. Se ghemui pe suprafața ei neuniformă și se uită în jos, la Pânditor. El stătea în echilibru pe marginea Fântânii, într-un picior, siluetă tăcută și întunecată, cu ceața învolburându-i-se în jur. În poziția lui era... o provocare.

Ești în stare să mă prinzi? părea să-ntrebe.

Vin își scoase pumnalele și sări de pe statuie. Se împinse drept spre el, folosind bronzul rece drept ancoră.

Și Pânditorul folosi statuia, Trăgându-se spre ea. Zbură chiar pe sub Vin, azvârlind în sus un val de apă în vreme ce incredibila lui viteză îi îngăduia să alunece ca o piatră pe suprafața încremenită a lichidului. Se desprinse de ea Împingându-se și traversă piața.

Vin ateriză pe marginea fântânii, împroșcată de apa rece. Mârâi și sări după Pânditor.

El ateriză răsucindu-se și scoțându-și la rândul său pumnalele. Vin se rostogoli pe sub el, apoi își înălță armele într-o lovitură cu ambele mâini. Pânditorul sări, ferindu-se cu iuțeală, cu apa fântânii picurându-i de pe pumnalele care scânteiau. Se opri, ghemuindu-se și creând impresia de forță și suplețe. Trupul lui părea încordat și stăpân pe sine. Eficient.

Vin zâmbi din nou, respirând scurt și repede. Nu se mai simțise astfel din... din îndepărtatele nopți când se antrenase cu Kelsier. Rămase ghemuită, în așteptare, privind fuioarele de ceață răsucite între ea și potrivnicul ei. Era un bărbat de înălțime medie, musculos, și nu purta mantie-de-ceață.

De ce n-are mantie? Mantiile-de-ceață erau un însemn omiprezent al celor ca ea, un simbol al mândriei și al siguranței.

Se afla prea departe ca să-i deslușească trăsăturile feței. Avu totuși impresia că zărea o umbră de zâmbet când el sări, retrăgându-se, și Împinse într-o altă statuie. Urmărirea reîncepu.

Vin se ținu după el prin oraș, incendiind fier și aterizând pe acoperișuri și pe străzi, Împingându-se în salturi lungi, cu boltă. Săreau amândoi prin Luthadel ca niște copii pe un teren de joacă — ea încercând să-i taie calea, el izbutind cu iscusință să rămână cu puțin înaintea ei.

Era bun. Mult mai bun decât orice alt Născut-din-Ceață pe care-l cunoscuse sau îl înfruntase ea, poate în afară de Kelsier. Oricum, în timpul scurs de la antrenamentele cu Supraviețuitorul, ea își perfecționase deprinderile. Era cu putință ca acel nou-venit să fie chiar mai bun? Ideea o excita. Îl considerase întotdeauna pe Kelsier un exemplu de abilitate

Allomantică și îi fusese ușor să uite că el își dobândise puterile cu numai doi ani înainte de Prăbușire.

Adică un timp egal cu cel scurs de când mă antrenez eu, își dădu ea seama în clipa când ateriză pe o stradă mică, îngustă. Se încruntă, ghemuindu-se, și rămase nemișcată. Îl văzuse pe Pânditor coborând în direcția acelei străzi.

De fapt, era practic o alee, îngustă și murdară, mărginită pe ambele părți de clădiri cu câte trei sau patru etaje. Nimic nu se clintea — Pânditorul fie se furișase, îndepărtându-se, fie se ascundea în apropiere. Vin arse fier, dar liniile lui nu-i dezvăluiră nicio mișcare.

Însă mai exista și o altă cale...

Se prefăcu că se uita în continuare în jur, dar își aprinse bronzul și îl incendie, încercând să străpungă norul cupric pe care-l bănuia în apropiere.

Și el era acolo. Ascuns în spatele obloanelor unei clădiri dărăpănate, mai toate închise. Acum, când știa unde să se uite, zări și bucata de metal de care se folosise el ca să sară la al doilea etaj, zăvorul de care pesemne Trăsese mai apoi, în grabă, ca să-nchidă oblonul în urma lui. Probabil că inspectase strada mai înainte, având de la bun început intenția să-și piardă urma acolo.

Ingenios, se gândi Vin.

Pânditorul n-avea de unde să știe că ea putea străpunge norii cuprici. Dar s-ar fi dat de gol dacă l-ar fi atacat în clipa aceea. Rămase locului, în tăcere, imaginându-și cum stătea el ghemuit deasupra, așteptând încordat s-o vadă plecând.

Vin zâmbi. Se întinse în interior și-și studie rezerva de duraluminiu. Avea posibilitatea să descopere dacă, arzându-l, arăta altfel în ochii unui Născut-din-Ceață. Probabil că Pânditorul își ardea toate metalele, hotărât să afle care avea să fie următoarea ei mișcare.

Prin urmare, crezându-se incredibil de deșteaptă, Vin arse al paisprezecelea metal.

În urechi îi răsună o explozie colosală. Ea icni și căzu în genunchi, șocată. În jurul ei, totul deveni strălucitor, ca și cum

printr-o spărtură ar fi năvălit destulă energie ca să lumineze întreaga stradă. Și i se făcu frig; un frig copleșitor, de gheață.

Gemu, încercând să dea un sens sunetului. Nu... nu era o explozie, ci mai multe. Un zgomot surd, ritmat, de parcă lângă ea ar fi bătut o tobă. Bătăile propriei inimi. Și o adiere, zgomotoasă ca urletul vijeliei. Zgrepțănările unui câine ce căuta de mâncare. Sforăitul cuiva. Era ca și cum auzul i-ar fi devenit de o sută de ori mai puternic.

Și apoi... nimic. Vin căzu cu spatele pe caldarâm, cu brusca năvală de lumină, frig și zgomote dispărând dintr-odată. Prin negura din preajmă se mișca o siluetă, dar ea nu putea s-o vadă — nu mai putea să vadă în întuneric. Cositorul ei...

S-a terminat, își dădu ea seama, venindu-și în fire. *Toată rezerva mea de cositor s-a mistuit. Îl... ardeam când am aprins duraluminiul.*

Le-am ars pe amândouă în același timp. Ăsta e secretul. Duraluminul îi arsese tot cositorul, într-o singură răbufnire. Îi ascuțise simțurile uimitor de mult, pentru foarte scurt timp, dar nu-i mai lăsase nimic din întreaga rezervă. Se uită și văzu că-i dispăruseră și bronzul, și fludorul — celelalte metale pe care le ardea în acel moment. Iureșul colosal al informațiilor aduse de simțuri îi ascunsese efectele arderii intense a celorlalte două metale.

Gândește-te la asta mai târziu, își spuse Vin, scuturând din cap. Se simțea de parcă ar fi fost surdă și oarbă, dar nu era. Nu era decât ușor amețită.

Silueta întunecată se contură deasupra ei, în ceață. N-avea timp să-și revină; se ridică în picioare împleticindu-se. Silueta era prea scundă ca să fie a Pânditorului. Era...

— Stăpână, ai nevoie de ajutor?

Vin ezită în timp de OreSeur se apropie, apoi se așeză pe picioarele din spate.

— Ai... izbutit să mă urmezi, spuse Vin.

— N-a fost ușor, stăpână, spuse OreSeur, cu voce plată. Ai nevoie de ajutor?

— Ce? Nu, n-am. Vin scutură din cap, limpezindu-și mintea. Cred că am scăpat ceva din vedere când te-am făcut câine. Nu mai poți să-mi cari metale.

Kandra își lăsă capul pe-o parte, apoi se retrase pe o alee. Reapăru o clipă mai târziu, având ceva în gură. Centura ei.

I-o aruncă la picioare, se așeză din nou și așteptă.

Vin luă centura și scoase un flacon cu metale de rezervă.

— Mulțumesc, spuse, cu voce scăzută. A fost foarte... înțelept din partea ta.

— Respect Învoiala, stăpână, spuse kandra. Nimic mai mult.

Ei, e mai mult decât ai mai făcut vreodată până acum, se gândi ea, dând peste cap conținutul flaconului și simțind cum i se refăceau rezervele. Arse cositor și-și recăpătă vederea nocturnă, limpezindu-și mintea de pâcla ce-o ținea încordată; de când își descoperise puterile, nu mai fusese niciodată nevoită să umble noaptea printr-un întuneric deplin.

Obloanele camerei Pânditorului erau deschise; se părea că fugise în timpul crizei ei. Vin oftă.

— Stăpână! exclamă OreSeur.

Vin se răsuci. În spatele ei ateriză fără zgomot un bărbat. Arăta, cumva... familiar. Avea fața prelungă — sub părul negru — și-și ținea capul ușor înclinat, a nedumerire. Vin îi citi întrebarea din ochi. De ce căzuse?

Vin zâmbi.

— Poate-am făcut-o ca să te-atrag mai aproape, șopti — încet, și totuși destul de tare ca să fie auzită de urechi ajutate de cositor.

Zâmbi și el, apoi își înclină fruntea, ca și cum ar fi vrut să-și arate respectul.

— Cine ești? întrebă Vin, venind cu un pas mai aproape.

— Un dușman, răspunse el, întinzând mâna ca s-o oprească.

Vin șovăi. Ceața se învârtejea între ei pe strada tăcută.

— Atunci de ce m-ai ajutat în lupta cu asasinii ăia?

— Pentru că, răspunse el, mai sunt și nebun pe deasupra.

Vin îl privi încruntată. Văzuse odinioară nebunia sclipind în ochii cerșetorilor. El nu era nebun. Stătea drept, mândru, controlându-și căutătura îndreptată spre ea.

Ce soi de joc și-a ales? se întrebă Vin.

Instinctele ei — dobândite într-o viață — o avertizau să fie prudentă. Abia învățase să se-ncreadă în prieteni și n-avea de gând să-i ofere același privilegiu unui bărbat întâlnit în noapte.

Totuși, trecuse mai bine de un an de când nu mai stătuse de vorbă cu un alt Născut-din-Ceață. În ea existau conflicte pe care n-avea cum să le explice altora. Nici măcar Cețurienii, ca Ham și Boare, nu puteau să-nțeleagă strania viață dublă a unei Născute-din-Ceață. În parte asasină, în parte gardă de corp, în parte femeie nobilă... în parte o fată năucită, tăcută. Oare propria identitate îl făcea pe bărbatul acela să-și pună astfel de întrebări?

Poate izbutea să și-l facă aliat, să aducă un al doilea Născut-din-Ceață printre apărătorii Stăpânirii Centrale. Chiar dacă nu izbutea, cu siguranță nu-și putea permite să lupte cu el. Un antrenament la vreme de noapte era una, dar, dacă întrecerea lor devenea periculoasă, ar fi putut să intre în joc atiul.

Și, dacă intra, ea ar fi pierdut.

Pânditorul o studia cu atenție.

— Răspunde-mi la o-ntrebare, spuse el, în ceață.

Vin făcu semn că era de acord.

— Ești într-adevăr cea care L-a omorât?

— Da, șopti ea.

Întrebarea nu se putea referi decât la o singură persoană.

El dădu încet din cap.

— De ce rămâi în jocurile lor?

— Jocurile cui?

El întinse brațul în ceață, arătând spre Fortăreața Venture.

— Nu sunt jocuri, spuse Vin. Când oamenii pe care-i iubesc sunt în pericol, nu e niciun joc.

Pânditorul își îndreptă spatele, apoi clătină din cap, ca și cum ar fi fost... dezamăgit. Pe urmă scoase ceva din eșarfă.

Vin se retrase imediat, dintr-un salt. Însă bărbatul se mulțumi s-arunce o monedă pe caldarâm, între ei. Banul ricoșă

de câteva ori înainte de a se opri pe dale. Pe urmă el se Împinse, ajungând din nou în aer.

Vin nu-l urmări. Ridică mâna să-şi frece fruntea; încă se mai simţea ca şi cum ar fi trebuit să aibă o durere de cap.

— Îl laşi să plece? o întrebă OreSeur.

Ea încuviinţă cu un gest.

— Am terminat pentru noaptea asta. A luptat bine.

— O spui aproape cu respect, zise kandra.

Vin se întoarse spre el, încruntată din cauza umbrei de dezgust care i se simţea în glas. OreSeur se aşeză, răbdător, fără să-şi trădeze emoţiile.

Ea oftă, punându-şi centura.

— Va trebui să găsim un soi de ham pentru tine, sau ceva asemănător. Vreau să-mi ţii flacoanele de rezervă, aşa cum făceai când erai om.

— N-o să fie necesar, stăpână, zise OreSeur.

— Oh?

El se ridică şi se apropie.

— Te rog, dă-mi unul dintre flacoane.

Ea se supuse, scoase una dintre micile sticluţe. OreSeur se opri, apoi se-ntoarse cu un umăr spre ea. Sub ochii ei, blana se despărţi în două şi carnea se despică, arătându-şi venele şi toate straturile. Vin se retrase puţin.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, stăpână. Carnea mea nu e ca a ta. S-ar putea spune că am mai mult... control asupra ei. Pune flaconul în umărul meu.

Vin făcu ce i se ceruse. Carnea se închise în jurul sticluţei, ascunzând-o. Vin arse fier, de probă. Nu apăru nicio linie albastră care să trădeze flaconul. Metalul din stomacul cuiva nu putea fi influenţat de un alt Allomant; într-adevăr, metalele care străpungeau corpul, cum erau piroanele Inchizitorilor sau cercelul ei, nu puteau fi Trase sau Împinse de altcineva. Regula părea să fie valabilă şi pentru metalele din trupul unui kandra.

— O să ţi-l dau când o să fii în primejdie, zise OreSeur.

— Mulţumesc.

— Avem o Învoială, stăpână. Nu-mi mai mulțumi. Nu fac decât ce mi se cere.

Ea dădu încet din cap.

— Atunci să ne-ntoarcem la palat, spuse. Vreau să văd ce face Elend.

Dar să-ncepem cu începutul. Pe Alendi l-am întâlnit pentru prima oară în Khlennium; pe vremea aceea era un flăcăiandru, încă nepervertit de anii petrecuți în fruntea unor armate.

9

Marsh se schimbase. Fostul Căutător avea ceva... mai aspru. Ceva din modul în care părea să privească întotdeauna îndelung obiecte pe care Sazed nu le putea vedea, ceva din răspunsurile tăioase și din limbajul lapidar.

Desigur, fusese întotdeauna un om care le spunea lucrurilor pe nume. Sazed își privea prietenul în timp ce mergeau alături, cu pași mari, pe drumul prăfos. N-aveau cai; chiar dacă Sazed ar fi avut unul, era știut că aproape niciun animal n-ar fi mers alături de un Inchizitor.

Care zicea Fantomă că e porecla lui Marsh? se întrebă Sazed. *Înainte de transformare, îi spuneau... Ochi de Fier.* Numele se dovedise a fi înspăimântător de profetic. Aproape toți ceilalți găseau noua stare a lui Marsh neliniștitoare, așa că-l lăsaseră să se izoleze. Deși lui nu părea să-i pese, Sazed se străduia din răsputeri să fie prietenos.

Nu știa dacă Marsh îi aprecia sau nu gestul. Păreau să se-nțeleagă bine; amândoi erau interesați de știință și de istorie, ca și de climatul religios din Ultimul Imperiu.

Și a venit să mă caute, își continuă Sazed gândurile. *Sigur, a pretins că are nevoie de ajutor pentru cazul în care din Abația din Seran n-au plecat toți Inchizitorii.* Era o scuză jalnică. În ciuda puterilor sale de Feruchimist, terrisianul nu era un luptător.

— Ar fi trebuit să te afli în Luthadel, spuse Marsh.

Sazed își ridică privirea. Ca de obicei, Marsh intrase direct în subiect, fără niciun preambul.

— De ce spui asta? întrebă Sazed.

— Acolo au nevoie de tine.

— Și restul Ultimului Imperiu are nevoie de mine, Marsh. Sunt Păstrător — niciun grup de oameni n-ar trebui să pună stăpânire pe tot timpul meu.

Marsh clătină din cap.

— Țăranii ăștia vor uita c-ai trecut pe la ei. Dar nimeni nu va uita ceea ce-o să se-ntâmple curând în Stăpânirea Centrală.

— Cred c-o să te surprindă cât de multe pot uita oamenii. Războaiele și regatele pot părea importante acum, dar până și Ultimul Imperiu s-a dovedit a fi pieritor. Acum, după ce a căzut, nu e treaba Păstrătorilor să se-amestece în politică.

Mulți ar spune că n-a fost niciodată treaba noastră.

Marsh se-ntoarse spre el. Ochii ăia, orbite pline pe de-a-ntregul cu oțel. Sazed nu se cutremură, dar se simți evident stânjenit.

— Și prietenii tăi? întrebă Marsh.

Asta atingea ceva mult mai personal. Sazed își feri privirea, cu gândul la Vin, la faptul că-i jurase lui Kelsier că avea să-i poarte de grijă. *Acum nu prea mai are nevoie de așa ceva,* se gândi. *A devenit expertă în Allomanție, într-o mai mare măsură decât a fost vreodată Kelsier.* Însă Sazed știa că existau moduri de apărare fără nicio legătură cu lupta. Acestea — susținerea, sfaturile, bunătatea — erau vitale pentru oricine, dar mai ales pentru Vin. Atât de multe se sprijineau pe umerii bietei fete.

— Le-am trimis ajutor, răspunse. Ajutorul pe care-l pot da.

— Nu e de-ajuns, insistă Marsh. În Luthadel se petrec lucruri prea importante ca să fie ignorate.

— Nu le ignor, Marsh. Pur și simplu, îmi fac datoria cât de bine pot.

Inchizitorul se uită în sfârșit în altă parte.

— Greșești crezând că este datoria ta. O să te-ntorci la Luthadel imediat ce terminăm aici.

Sazed deschise gura să-l contrazică, dar nu scoase niciun sunet. Ce-ar fi fost de spus? Dreptatea era de partea lui Marsh. Deși n-avea nicio dovadă, Sazed știa că-n Luthadel se *petreceau* lucruri importante — pentru lupta împotriva cărora era nevoie de ajutorul lui. Lucruri care puteau influența întregul teritoriu numit cândva Ultimul Imperiu.

Așa că închise gura și se strădui din greu să țină pasul cu Marsh. Avea să se-ntoarcă la Luthadel, demonstrând încă o dată cât de rebel era. Poate că, în final, urma să-și dea seama că lumea nu se confrunta cu nicio amenințare a unei fantome — că el se întorsese pur și simplu îmboldit de dorința egoistă de fi alături de prietenii săi.

De fapt, spera că acesta din urmă avea să se dovedească a fi adevărul. Alternativa i-ar fi creat o senzație foarte neplăcută.

Înălțimea lui Alendi m-a izbit la prima vedere. Era un bărbat care-i domina pe ceilalți prin statura lui, un bărbat care — în ciuda tinereții sale și a hainelor modeste — impunea respect.

10

Sala Adunării se afla în fostul canton al Vistieriei. Era o încăpere cu tavanul scund, mai degrabă o sală de lectură imensă decât un loc potrivit pentru întrunirea Adunării. În fața unui podium se întindeau, în evantai, mai multe șiruri de bănci. Pe podium, în dreapta, fuseseră rânduite, la cererea lui Elend, scaune pentru

membrii Adunării. În stânga pusese să fie înălțat un singur pupitru pentru vorbitori.

Pupitrul era așezat cu fața către Adunare, nu către mulțime. Însă oamenii simpli erau încurajați să asiste. Elend credea că toată lumea ar fi trebuit să fie interesată de lucrările guvernului; îl durea faptul că, la întrunirile săptămânale ale Adunării, numărul spectatorilor era de obicei mic.

Locul lui Vin era pe podium, dar în partea din spate, drept în fața publicului. Din acel punct de observare, ea și celelalte gărzi de corp priveau mulțimea din sală pe lângă pupitru. Un alt șir dintre gărzile lui Ham — fără uniforme — stătea pe primul rând de scaune, alcătuind o primă barieră protectoare. Elend nu fusese de acord cu dorința lui Vin de a avea gărzi și în față, și în spatele podiumului — credea că gărzile de corp aflate chiar în spatele vorbitorilor le-ar fi abătut atenția. Însă Ham și Vin insistaseră. Dacă Elend avea să stea în fața mulțimii în fiecare săptămână, ea voia să fie sigură că putea să-l păzească — și pe cei care-l priveau.

Prin urmare, ca s-ajungă la scaunul ei, Vin trebuia să traverseze podiumul. Urmărită de priviri. Din mulțimea de spectatori, unii erau amatori de scandal; bănuiau că era metresa lui Elend, iar un rege care se culca tocmai cu asasina ce lucra în slujba lui era un subiect de bârfă de toată frumusețea. Pe alții îi interesa politica; se întrebau cât de mare era influența ei asupra regelui, dacă se puteau folosi de ea ca s-ajungă la urechile lui. Curiozitatea altora era stârnită de legendele ce se tot răspândeau; se întrebau dacă o fată ca Vin fusese într-adevăr în stare să-l ucidă pe Lordul Legiuitor.

Ea grăbi pasul. Trecu de membrii Adunării și-și găsi locul lângă Ham, care — deși lua parte la o întrunire protocolară — nu purta decât o simplă vestă, fără cămașă. Stând alături de el, în pantaloni și cămașă, Vin nu se mai simțea chiar atât de nelalocul ei.

Ham îi zâmbi și o bătu cu afecțiune pe umăr. Ea se văzu nevoită să-și impună să nu sară-n sus la atingere a lui. Nu fiindcă nu i-ar fi plăcut Ham — de fapt, îi plăcea foarte mult. Îl iubea, ca

pe toți ceilalți oameni din fosta bandă a lui Kelsier. Numai că... lui Vin, îi venea greu să dea o explicație, fie și numai ei înseși. Cu gestul lui inocent, Ham o stânjenea, îi venea să intre-n pământ de rușine. După părerea ei, oamenii n-ar fi trebuit să se-atingă unul pe altul cu atâta nepăsare.

Își alungă gândurile. Trebuia să-nvețe să fie aidoma tuturor celorlalți. Elend merita o femeie normală.

El se afla deja acolo. Dădu din cap către ea când văzu că sosise, și Vin zâmbi. El se întoarse din nou către Lordul Penrod, un nobil din Adunare, și continuă să discute cu voce joasă.

— Elend o să fie-n culmea fericirii, șopti Vin. Sala e ticsită.

— Sunt îngrijorați, răspunse încet Ham. Și oamenii îngrijorați dau mai multă atenție lucrurilor de soiul ăsta. Eu nu pot spune că sunt încântat — toată mulțimea asta ne-ngreunează munca.

Vin dădu din cap, cercetând din priviri lumea adunată. Mulțimea era bizar de amestecată — o colecție de grupuri diferite care, în zilele Ultimului Imperiu, nu s-ar fi adunat nicidecum laolaltă. În cea mai mare parte erau nobili, firește. Vin se încruntă, gândindu-se de câte ori încercaseră unii dintre ei să-l manipuleze pe Elend și la promisiunile pe care el le făcea...

— Ce te face să te uiți așa? o înghionti Ham.

Ea se întoarse spre Brutal. Pe fața lui hotărâtă, prelungă, ochii scânteiau în așteptare. Când era rost de o dezbatere, Ham o mirosea cu o abilitate aproape supranaturală.

Vin oftă.

— Nu știu ce să zic despre asta, Ham.

— Asta?

— Asta, răspunse ea, cu voce joasă, arătând către Adunare. Elend se străduiește din răsputeri să facă pe toată lumea fericită. Renunță la atâtea — la puterea lui, la bani...

— Nu vrea decât să vadă că toată lumea e tratată corect.

— E mai mult decât atât, Ham. E ca și cum ar vrea să facă din fiecare om un nobil.

— Și-ar fi chiar atât de rău?

— Dacă toți oamenii sunt nobili, atunci nobilimea nu mai există. Nu poate fi toată lumea bogată și nu poate să conducă toată lumea. Pur și simplu nu așa merg lucrurile.

— Poate, spuse Ham, gânditor. Dar n-are Elend datoria civică de a încerca să se pună în slujba dreptății pentru a se asigura că se lucrează în folosul ei?

Datorie civică? se gândi Vin. *Ar fi trebuit să știu că nu e cazul să discut cu Ham despre așa ceva...*

Își coborî privirea.

— Nu cred decât că ar fi putut avea grijă să fie toată lumea tratată corect și fără să existe o Adunare. Oamenii ăștia nu fac altceva decât să se sfădească și să-ncerce să-i ia puterea. Iar el îi lasă.

Ham abandonă discuția, iar ea reîncepu să studieze mulțimea. Se părea că muncitorii de la țesătorie sosiră, în grup mare, printre primii și izbutiseră s-ocupe cele mai bune locuri. În zilele de început ale Adunării — cu vreo zece luni în urmă — nobilimea trimitea slujitori să-i ocupe locurile, sau mituia oamenii ca să renunțe la locurile lor. Însă, imediat ce aflase, Elend interzisese și una, și alta.

În afară de nobili și țesători, în număr mare era prezentă clasa „nouă". Negustori și meșteșugari skaa, cărora li se îngăduia acum să-și impună propriile prețuri pentru ceea ce ofereau. Ei erau adevărații câștigători din lumea gospodărită de Elend. Sub domnia asupritoare a Lordului Legiuitor, numai câțiva skaa, nemaipomenit de talentați, izbutiseră să urce până la un nivel de bunăstare moderat. Odată scăpați de restricții, aceiași oameni se dovediseră cu mult mai pricepuți și mai ageri la minte decât confrații lor de sorginte nobilă. În Adunare, alcătuiau o facțiune de putere cel puțin egală cu a nobilimii.

Mulțimea era împestrițată și de alți skaa. Arătau aproape la fel ca înainte de a prelua Elend puterea. În vreme ce nobilii purtau costume — complete, cu pălării-de-zi și haine — acei skaa aveau doar niște pantaloni. Unii veneau încă murdari după o zi de muncă, iar îmbrăcămintea le era veche, uzată, pătată de cenușă.

Și totuși... și în privința lor *se schimbase* ceva. Nu hainele, ci ținuta. Stăteau ceva mai drepți, cu frunțile ceva mai sus. Și aveau destul timp liber ca să vină la o întrunire a Adunării.

Elend se ridică în sfârșit în picioare, ca semnal de începere. În dimineața aceea se lăsase îmbrăcat de valeți și, ca urmare, în înfățișarea lui, neglijența era aproape cu desăvârșire absentă. Costumul îi venea bine, toți nasturii fuseseră încheiați, culoarea vestei era de un albastru-închis, cuviincios. Și părul fusese pieptănat cu grijă, cu buclele scurte, castanii, lipite de cap.

Elend începea de obicei întrunirile dând cuvântul altora, unor membri ai Adunării care vorbeau ore în șir despre tot felul de lucruri, cum ar fi birurile și curățenia orașului. Însă în ziua aceea aveau de discutat subiecte mai presante.

— Domnii mei, începu el, vă rog să îngăduiți o îndepărtare de la subiectele obișnuite, în lumina... prezentei stări de lucruri din țară.

Cei douăzeci și patru de membri ai Adunării încuviințară, câțiva bombănind pentru sine. Elend nu-i luă în seamă. Se simțea în largul lui în fața mulțimii, mult mai mult decât avea să se simtă Vin vreodată. În timp ce derula el foaia cu discursul, ea rămase cu ochii asupra mulțimii, ca să nu-i scape nicio reacție și nicio tresărire.

— Natura cumplită a situației ar trebui să fie evidentă, își începu el cuvântarea pregătită. Înfruntăm un pericol pe care acest oraș nu l-a mai cunoscut vreodată. Invazia și asediul unui despot din afară.

Suntem o națiune nouă, un regat fondat pe principii necunoscute în vremea Lordului Legiuitor. Cu toate acestea, avem deja tradiții. Libertate pentru skaa. Guvernare după bunul nostru plac și după propriile noastre norme. Nobili care nu mai sunt nevoiți să se umilească în fața obligatorilor și Inchizitorilor Lordului Legiuitor.

Domnii mei, un singur an nu e de-ajuns. Am gustat libertatea și avem nevoie de timp ca s-o savurăm. În ultima lună, am discutat adesea și ne-am contrazis, încercând să stabilim ce vom avea de făcut la sosirea acestei zile. E evident că, în această

privință, avem păreri diferite. De aceea vă cer un vot de solidaritate. Să ne făgăduim atât nouă înșine, cât și acestor oameni că nu vom preda orașul în mâinile unei puteri străine fără a chibzui temeinic. Să luăm hotărârea de a aduna mai multe informații, de a căuta alte căi și chiar de a lupta dacă va fi într-adevăr necesar.

Discursul continuă, dar Vin îl auzise de vreo zece ori când îl repeta Elend. Se trezi cu atenția îndreptată asupra mulțimii. Cel mai mult o îngrijorau obligatorii pe care-i văzuse așezați în spate. Nu reacționaseră aproape deloc când remarcile lui Elend aruncaseră asupra lor o lumină negativă.

Ea nu înțelesese niciodată de ce-i îngăduise Elend Cultului de Oțel să-și continue predicile. Era ultima rămășiță reală a puterii Lordului Legiuitor. Cei mai mulți obligatori refuzaseră cu încăpățânare să-i împărtășească guvernului lui Elend cunoștințele lor despre conducerea și administrarea statului și continuau să-i privească pe skaa cu dispreț.

Cu toate acestea, Elend le îngăduise să rămână. Ținea cu strictețe la respectarea legii care le interzicea să incite la răzvrătire și la violență. Dar nu-i alungase din oraș, așa cum propusese Vin. De fapt, dacă decizia i-ar fi aparținut ei și numai ei, probabil ar fi pus să fie executați.

În cele din urmă, cuvântarea regelui se apropie de sfârșit, și ea reîncepu s-o asculte.

— Domnii mei, spuse Elend, fac această propunere cu bună-credință, și o fac în numele celor pe care îi reprezentăm. Cer timp. Propun să renunțăm la orice fel de vot legat de soarta orașului până când i se va fi acordat unei delegații regale o întâlnire cu armata din afară și hotărâm apoi dacă există șanse de negociere și care sunt acestea.

Lăsă foaia în jos și-și ridică privirea, în așteptarea comentariilor.

— Așadar, ne ceri să-ți cedăm puterea de a decide soarta orașului, spuse Philen.

Era unul dintre negustorii din Adunare și își purta veșmintele bogate atât de firesc încât cine nu-l cunoștea n-avea

de unde să știe că le îmbrăcase pentru prima oară cu nu mai mult de un an în urmă.

— Ce? exclamă Elend. N-am spus așa ceva — am cerut doar mai mult timp. Ca să mă-ntâlnesc cu Straff.

— Până acum nu ne-a luat în seamă niciun mesaj, se amestecă un alt membru al Adunării. Ce te face să crezi c-o să te-asculte acum?

— Nu folosim cuvântul potrivit, zise unul dintre reprezentanții nobilimii. Ar trebui să ne hotărâm să-l *implorăm* pe Straff Venture să nu ne atace, nu să luăm hotărârea de a-l întâlni și de a discuta cu el. Trebuie să stabilim cât mai repede că suntem dornici să trecem de partea lui. I-ați văzut armata. Are de gând să ne distrugă!

— Vă rog, spuse Elend, ridicând o mână. Să nu ne îndepărtăm de subiect.

Un alt membru al Adunării — un reprezentant al populației skaa — începu să vorbească, de parcă nu l-ar fi auzit pe Elend.

— Vorbești așa fiindcă ești nobil, spuse, arătând către bărbatul pe care-l întrerupsese Elend. Ți-e ușor să spui că vrei să treci de partea lui Straff, fiindcă n-ai nimic de pierdut.

— N-am nimic de pierdut? ripostă nobilul. Eu și toți cei din casa mea am putea fi executați fiindcă l-am sprijinit pe Elend împotriva tatălui său.

— Pfui, zise unul dintre negustori. Vorbiți fără sens. Ar fi trebuit să angajăm mercenari cu luni în urmă, așa cum am propus eu.

— Și de unde-am fi scos bani pentru ei? întrebă Lordul Penrod, conducătorul grupului de nobili din Adunare.

— Din biruri, răspunse negustorul, cu o fluturare de mână.

— Domnii mei! spuse Elend; și repetă, cu voce mai puternică: Domnii mei!

Ceea ce atrase o mică parte a atenției.

— *Trebuie* să luăm o hotărâre, adăugă el. Concentrați-vă asupra subiectului, vă rog. Ce părere aveți de propunerea mea?

— E lipsită de sens, răspunse Philen, negustorul. De ce-ar trebui s-așteptăm? Să-l invităm pe Straff în oraș, și gata. Oricum o să-l cucerească.

Vin se lăsă pe spătarul scaunului în vreme ce bărbații se certau din nou. Problema era că — deși nu putea să-l sufere — negustorul Philen avea dreptate. Lupta părea o decizie deloc ispititoare. Straff avea o armată atât de mare! O amânare ar fi fost cu adevărat de mare folos?

— Ei, uite, spuse Elend, încercând din nou să le atragă atenția — și izbutind numai în parte. Straff e tatăl meu. Poate c-aș izbuti să discut cu el. Cum îl fac să m-asculte? Luthadel a fost căminul lui ani de-a rândul. Poate am șanse să-l conving să nu-l atace.

— O clipă, zise cineva din grupul de skaa. Cum rămâne cu problema hranei? Ați văzut cât cer negustorii pentru grâne? Înainte de a ne face griji din pricina armatei, ar trebui să discutăm despre scăderea prețurilor.

— Întotdeauna dați vina pe noi pentru belele voastre, ripostă unul dintre negustori, arătând cu degetul.

Și cearta reîncepu. Elend se gârbovi ușor în spatele pupitrului vorbitorului. Vin clătină din cap, părându-i rău pentru el în timp ce discuția degenera. Se întâmpla adesea la întrunirile Adunării; după părerea ei, pur și simplu nu-i acordau lui Elend respectul care i se cuvenea. Poate că era singurul vinovat, pentru că-i înălțase pe poziții aproape egale cu a lui.

În cele din urmă, cearta se domoli, și Elend scoase o foaie de hârtie, având evident de gând să noteze voturile pentru și contra propunerii sale. Nu părea prea optimist.

— Bun, spuse. Să votăm. Vă rog să nu uitați — dându-mi mie timp *nu*-nseamnă că luați o hotărâre definitivă. Îmi veți acorda pur și simplu o șansă să-ncerc să-mi conving tatăl să se răzgândească, să nu mai vrea cetatea.

— Elend, flăcăule, spuse Lordul Penrod. Am trăit cu toții aici în timpul domniei Lordului Legiuitor. Știm cu toții ce fel de om e tatăl tău. Dacă vrea orașul ăsta, o să-l ia. Așa că noi nu putem hotărî decât cum e cel mai bine să ne predăm. Poate

izbutim să găsim o cale de a păstra o parte dintre libertățile oamenilor sub domnia lui.

Grupul păstră tăcerea și, pentru prima oară, nimeni nu mai stârni o nouă ceartă. Câțiva se întoarseră spre Penrod, care afișa o expresie calmă, controlată. Vin nu știa mare lucru despre el. Se număra printre cei mai puternici nobili care rămăseseră în oraș după Prăbușire și politica lui era conservatoare. Însă nu-l auzise niciodată vorbind cu dispreț despre skaa, acesta fiind probabil motivul pentru care se bucura de popularitate printre oamenii de rând.

— Vorbesc deschis, adăugă Penrod, pentru că spun un adevăr. Nu ne aflăm pe o poziție care ne permite să negociem.

— Sunt de acord cu Penrod, se amestecă Philen. Dacă Elend vrea o întâlnire cu Straff Venture, presupun că e dreptul lui. Așa cum văd eu lucrurile, regalitatea îi dă dreptul să negocieze cu alți regi. Însă nu suntem obligați să făgăduim că n-o să-i predăm orașul lui Straff.

— Jupâne Philen, spuse Lordul Penrod, cred că m-ai înțeles greșit. Am spus că predarea orașului e inevitabilă — dar că ar trebui să-ncercăm să câștigăm prin asta cât mai mult cu putință. *Ceea ce* înseamnă cel puțin o întâlnire cu Straff, ca să vedem ce are de gând. Să votăm acum predarea orașului ar însemna să ne jucăm cărțile prea curând.

Elend își ridică privirea, părând plin de speranță pentru prima oară, după abaterea discuției de la obiectivul său.

— Prin urmare, îmi susții propunerea? întrebă.

— E un mod stângaci de dobândire a răgazului pe care-l consider necesar, răspunse Penrod. Dar... având în vedere că oștirea lui e deja aici, mă-ndoiesc că avem timp pentru altceva. Așadar, da, Maiestate. Îți susțin propunerea.

Mai mulți alți membri ai Adunării dădură din cap în timp ce vorbea Penrod, părând să ia propunerea în considerare pentru prima oară. *Acest Penrod are prea multă putere,* se gândi Vin, privindu-l pe politicianul vârstnic cu ochi îngustați. *I se dă ascultare mai degrabă lui decât lui Elend.*

— Atunci votăm? întrebă un alt membru al Adunării.

Și votară. Elend le notă voturile. Cei opt nobili — șapte, la al căror număr se adăuga el însuși — votară în favoarea propunerii, dând mare greutate părerii lui Penrod. Cei opt skaa se dovediră în mare parte de acord cu ea, iar negustorii în majoritate împotrivă. În cele din urmă, Elend obținu totuși cele două treimi din voturi de care avea nevoie.

— Propunere acceptată, spuse Elend, după numărătoarea finală, părând ușor surprins. Adunarea renunță la dreptul de a preda orașul până la întâlnirea regelui cu Straff Venture, pentru o discuție oficială.

Vin se lăsă pe spătarul scaunului, încercând s-ajungă la o concluzie în privința votului. Era bine că Elend obținuse ceea ce voia, dar modul în care izbutise o deranja.

Regele plecă în sfârșit de la pupitru, se așeză și lăsă un Philen nemulțumit să preia conducerea discuțiilor. Negustorul citi o propunere, cerându-le celorlalți să voteze pentru trecerea rezervelor de hrană ale orașului sub controlul negustorilor. Însă de data asta Elend însuși declară că nu era de acord și cearta reîncepu. Vin privea totul cu interes. Oare Elend își dădea seama în ce mare măsură se purta la fel ca toți ceilalți când se ridica împotriva propunerilor lor?

Regele și câțiva skaa din Adunare izbutiră să prelungească discuțiile destul de mult ca să nu se voteze înainte de pauza de prânz. Publicul se ridică în picioare, întinzându-se, iar Ham se-ntoarse spre Vin.

— Izbutită întrunire, eh?

Ea se mulțumi să ridice din umeri.

El râse.

— Trebuie să facem ceva în privința sentimentelor amestecate pe care ți le trezește datoria civică, fetițo.

— Eu am răsturnat deja un guvern, răspunse Vin. Cred că asta-mi rezolvă problema „datoriei civice" pentru o bună bucată de timp.

Ham râse, supraveghind mulțimea din sală — la fel ca Vin. Momentul acela, în care se foia toată lumea, ar fi fost perfect

pentru un atentat la viața lui Elend. O persoană atrase în mod deosebit atenția lui Vin, care se încruntă.

— Mă-ntorc în câteva secunde, îi spuse lui Ham, ridicându-se.

— Ai votat cum trebuia, Lord Penrod, șopti Elend în timpul pauzei, stând alături de nobilul mai vârstnic. Avem nevoie de mai mult timp. Știi ce-o să-i facă tatăl meu orașului dacă-l va cuceri.

Lordul Penrod clătină din cap.

— N-a fost un gest favorabil ție, fiule. Am vrut doar să m-asigur că prostul de Philen nu predă cetatea înainte ca nobilimea să obțină de la tatăl tău promisiunea respectării dreptului la titlu.

— Ei, uite, spuse Elend, ridicând un deget. Trebuie să existe o altă cale! Supraviețuitorul n-ar fi predat nicidecum orașul fără luptă.

Penrod se încruntă și Elend șovăi, blestemându-se în gând. Bătrânul lord era tradiționalist — citarea Supraviețuitorului în fața lui avea prea puține efecte pozitive. Mulți nobili se simțeau amenințați de influența lui Kelsier asupra populației skaa.

— Gândește-te puțin, spuse Elend, aruncând o privire într-o parte la apropierea lui Vin.

Ea îi făcu semn să se îndepărteze de scaunele membrilor Adunării, și el se scuză. Traversă podiumul și se opri lângă ea.

— Ce s-a-ntâmplat? o întrebă, cu voce scăzută.

— Femeia din spate, răspunse ea, la fel de încet, cu ochi bănuitori. Cea înaltă, în albastru.

Femeia în cauză nu era greu de descoperit. Era de vârstă mijlocie, uscățivă, cu părul lung până la mijloc împletit într-o coadă. Aștepta, răbdătoare, în timp ce alții se foiau prin încăpere.

— Ce e cu ea?

— E terrisiană, răspunse Vin.

Elend ezită.

— Ești sigură?

Vin dădu din cap.

— Culorile alea... și atât de multe bijuterii. E din Terris, fără nicio îndoială.

— Și?

— Și eu n-am făcut cunoștință cu ea, răspunse Vin. Și se uită la tine, chiar în clipa asta.

— Toată lumea se uită la mine, Vin, sublinie Elend. La urma urmelor, *eu* sunt regele. În plus, de ce-ar fi trebuit să faci tu cunoștință cu ea?

— Toți ceilalți terrisieni au trecut pe la mine imediat ce-au intrat în oraș. Eu sunt cea care l-a ucis pe Lordul Legiuitor, și toți mă consideră eliberatoarea patriei lor. Dar pe ea n-o recunosc. N-a venit niciodată să-mi mulțumească.

Elend își dădu ochii peste cap, o luă pe Vin de umeri și o întoarse cu spatele la femeia din sală.

— Vin, simt că e datoria mea de om de onoare să-ți spun ceva.

Ea se încruntă.

— Ce?

— Ești superbă.

Vin rămase nedumerită.

— Ce legătură are?

— Absolut niciuna, zâmbi Elend. Încercam doar să-ți abat atenția.

Vin se destinse încet și schiță un surâs.

— Nu știu dacă ți-a mai spus-o cineva, Vin, dar uneori vezi numai dușmani peste tot.

Ea înălță dintr-o sprânceană.

— Oh?

— Știu că e greu de crezut, dar e adevărat. Ei, din pură întâmplare, eu găsesc acest fapt de-a dreptul fermecător, dar crezi cu adevărat că *femeia asta din Terris* o să-ncerce să mă ucidă?

— Probabil că nu, recunoscu Vin. Însă vechile obiceiuri...

Elend zâmbi. Pe urmă se uită peste umăr la membrii Adunării, dintre care cei mai mulți stăteau de vorbă pe șoptite, în grupuri. Nu se amestecau. Nobilii vorbeau cu nobilii, negustorii cu negustorii, norodul skaa cu norodul skaa. Păreau atât de divizați, atât de încăpățânați. Cele mai simple propuneri stârneau uneori certuri de mai multe ore.

Trebuie să-mi dea mai mult timp! se gândi. Dar, chiar atunci, înțelese care era problema. Mai mult timp pentru ce? Penrod și Philen îi atacaseră propunerea pe bună dreptate.

În realitate, întregul oraș dăduse de necaz, până peste cap. Nimeni nu știa cu adevărat ce era de făcut împotriva unei forțe invadatoare numeric superioară, iar el însuși o știa mai puțin decât oricine altcineva. Tot ce știa era că nu puteau să se predea. Nu încă. *Trebuia* să existe o cale de împotrivire.

Vin continua să se uite într-o parte, în direcția publicului. Elend îi urmări privirea.

— Tot la terrisiană te uiți?

Ea clătină din cap.

— La altceva... la ceva straniu. Ăla e unul dintre mesagerii lui Ciomege?

Elend ezită, apoi se-ntoarse. Într-adevăr, prin mulțime își făceau loc câțiva soldați, îndreptându-se spre podium. În partea din spate a sălii, lumea-ncepuse să șușotească și să-și târșească picioarele, și unii se grăbeau deja să părăsească încăperea.

Elend o simți pe Vin crispându-se, neliniștită, și-l săgetă frica. *Am întârziat. Armata a atacat deja.*

Unul dintre soldați ajunse în sfârșit lângă podium, și Elend se grăbi să-l întâmpine.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă. A atacat Straff?

Soldatul se încruntă, părând îngrijorat.

— Nu, lordul meu.

Elend oftă ușor.

— Atunci ce e?

— E o a doua armată, lordul meu. Tocmai a apărut dincolo de ziduri.

E ciudat, dar ceea ce m-a îndemnat mai întâi să mă împrietenesc cu Alendi a fost neprefăcuta sa naivitate. Mi l-am luat ca ajutor în primele luni pe care le-a petrecut în marele oraș.

11

Pentru a doua oară în două zile, Elend se afla pe culmea zidului, cuprinzând cu privirea o oaste venită să-i invadeze regatul. Se uita cu ochii îngustați, ca să-i ferească de lumina roșie a soarelui după-amiezii, dar nu era Cositorian; nu izbutea să deslușească niciun amănunt lămuritor în privința noilor sosiți.

— E vreo șansă să fi venit ca să ne-ajute? întrebă, plin de speranță, întorcându-se spre Ciomege, care îi stătea alături.

Acesta se mulțumi să se-ncrunte.

— Poartă steagul lui Cett. Ți-aduci aminte de el? Cel care-a trimis acum două zile opt asasini Allomanți ca să-l scape de tine?

Elend se cutremură în aerul rece al toamnei și aruncă încă o privire asupra celei de a doua oștiri. Își făcea tabăra la o bună distanță de a lui Straff, aproape de Canalul Luth-Davn, al cărui curs se întindea în dreapta fluviului Channerel. Lângă Elend stătea și Vin, însă Ham lipsea, ocupat să organizeze paza orașului. În trupul lui de câine-lup, OreSeur aștepta răbdător pe zid, alături de Vin.

— Cum de nu i-am văzut apropiindu-se? întrebă Elend.

— Din pricina lui Straff. Iscoadele noastre s-au concentrat asupra lui; iar Cett a venit din aceeași direcție. Straff a aflat, probabil, de a doua armată acum câteva zile, însă noi n-am avut practic nicio șansă s-o observăm.

Elend dădu din cap.

— Straff își formează un perimetru de soldați, ca să supravegheze cealaltă oaste, spuse Vin. Mă-ndoiesc că sunt prieteni.

Stătea pe una dintre înălțimile ca un dinte de fierăstrău al parapetului crenelat, cu tălpile periculos de aproape de marginea zidului.

— Poate se vor ataca unii pe alții, spuse Elend, cu speranță.

— Mă-ndoiesc, pufni Ciomege. Ca forță, se apropie prea mult de egalitate, deși Straff s-ar putea să fie ceva mai puternic. Nu-l cred pe Cett dispus să riște atacându-l.

— Atunci de ce-a venit? întrebă Elend.

Ciomege ridică din umeri.

— Poate-a sperat c-o s-ajungă înaintea lui Venture la Luthadel, ca să-l cucerească primul.

Vorbea despre asta — despre cucerirea Luthadelului — ca și cum ar fi fost sigură. Stomacul lui Elend se strânse ghem când se sprijini de parapet, uitându-se printr-un merlon. Vin și ceilalți erau hoți și Allomanți skaa — proscriși care fuseseră vânați aproape toată viața. Poate erau obișnuiți să trăiască sub acea apăsare — a spaimei —, însă el nu era.

Cum puteau suporta lipsa de control, senzația de iminență? El se simțea neputincios. Ce-ar fi putut să facă? Să fugă și să lase orașul să se apere singur? Asta, firește, nu se punea la socoteală. Dar, având de înfruntat nu una, ci două armate pregătite să-i distrugă cetatea și să-i ia tronul, i se părea greu să-și astâmpere tremuratul mâinilor încleștate pe piatra aspră a parapetului.

Kelsier ar fi găsit o cale de ieșire, se gândi.

— Uitați-vă! îi întrerupse gândurile vocea lui Vin. Ce se-ntâmplă acolo?

Elend se întoarse. Vin fixa armata lui Cett cu ochi îngustați, arzând cositor ca să deslușească lucruri invizibile pentru privirea lui de om obișnuit.

— Cineva se desprinde de grosul oastei, spuse ea. Călare.

— Un sol? întrebă Ciomege.

— Poate, răspunse Vin. Călărește foarte repede...

Începu să alerge de pe un dinte de piatră pe altul, înaintând de-a lungul zidului. Kandra o urmă imediat, fugind fără zgomot pe zid, sub ea.

Elend se uită la Ciomege, care ridică din umeri, și o porniră după cei doi. O ajunseră pe Vin, oprită în apropierea unuia dintre turnuri, cu ochii la călărețul care se apropia. Sau cel puțin la asta presupuse Elend că se uita — el încă nu putea să distingă ceea ce vedea ea.

Allomanție, se gândi, clătinând din cap. De ce nu căpătase și el măcar una dintre puteri — chiar și una dintre cele mai slabe, ca bronzul și cuprul?

Vin înjură pe neașteptate, îndreptându-și spatele.

— Elend, ăla e *Boare*!

— Ce? se miră Elend. Ești sigură?

— Da! E urmărit. Arcași călare.

Ciomege înjură și-i făcu semn unui mesager.

— Trimiteți călăreți! Să taie calea urmăritorilor!

Mesagerul dispăru în goană. Însă Vin clătină din cap.

— Nu vor ajunge la timp, spuse, aproape pentru sine. Arcașii îl vor prinde, sau, cel puțin, îl vor nimeri. Nici măcar eu n-aș putea ajunge acolo destul de repede, nu alergând. Dar, poate...

Elend se încruntă, ridicându-și ochii spre ea.

— Vin, e mult prea departe ca să sari — chiar și pentru tine.

Ea îi aruncă o privire, zâmbi și sări de pe zid.

Vin își pregăti cel de-al paisprezecelea metal, duraluminiul. Avea o rezervă, dar nu o arse — nu încă. *Sper c-o să meargă*, se gândi, căutând o ancoră potrivită. Turnul de lângă ea avea, în partea de sus, un parapet întărit, din fier — care ar fi putut fi bun.

Trase de el, azvârlindu-se în vârful turnului. Și sări din nou, imediat. Împingându-se în sus și în afară, se îndepărtă de zid sub un unghi. Își stinse toate metalele, în afară de oțel și fludor.

Apoi, continuând să împingă în parapet, arse duraluminiu.

O izbi o forță neașteptată. Atât de puternică, încât nu se îndoi că numai o răbufnire la fel de puternică a fludorului îi împiedica trupul să se rupă în bucăți. Se îndepărtă de cetate, străbătând văzduhul ca azvârlită de mâna unui zeu uriaș, nevăzut. Aerul se scurgea pe lângă ea atât de repede încât urla, iar apăsarea neașteptatei accelerații îi ținea gândurile în loc.

Se zvârcoli, încercând să recapete controlul. Din fericire, își alese corect traiectoria; era aruncată drept către Boare și urmăritorii lui. Indiferent ce-ar fi făcut acesta din urmă, fusese de-ajuns ca să-nfurie pe cineva peste măsură — fiindcă-l urmăreau peste douăzeci de oameni, cu săgețile potrivite în arcuri.

Vin se prăbuși, cu oțelul și fludorul complet mistuite într-o singură străfulgerare de forță, alimentată de duraluminiu. Înșfăcă un flacon de metal din centură și-i dădu peste cap conținutul. Însă, când azvârli flaconul, avu o senzație stranie de amețeală. Nu era obișnuită să facă salturi în timpul zilei. Era ciudat să vadă pământul apropiindu-se de ea, ciudat să nu aibă o mantie-de-ceață care să-i fluture în jur, ciudat să nu fie ceață...

Călărețul din frunte își lăsă arcul în jos, țintindu-l pe Boare. Nimeni nu părea s-o fi observat pe Vin, năpustindu-se ca o pasăre de pradă.

Ei, nu tocmai năpustindu-se. Căzând ca un bolovan.

Revenindu-și cu iuțeală, ea arse fludor și aruncă o monedă spre solul care se apropia cu mare repeziciune. Pe urmă Împinse în fărâma de metal, folosind-o ca să-și micșoreze viteza și ca să devieze ușor în lateral. Aterizâ exact între Boare și arcași, cu un hârșâit, aruncând în aer praf și țărână.

Arcașul slobozi săgeata.

Chiar în clipa când ricoșa, împroșcând țărână în jur, Vin întinse mâna și se Împinse în aer, drept spre săgeată. În care Împinse. Săgeata zbură înapoi, făcută bucăți — azvârlind în jur așchii de lemn când se desprinse vârful de coadă în aer, pentru a se izbi apoi de fruntea arcașului care trăsese.

Omul căzu de pe cal. Vin aterizâ. Se întinse din nou și Împinse în potcoavele celor doi cai din spatele celui din frunte, făcându-i să se-mpiedice. Împingerea o aruncă pe ea însăși în aer, cu spatele înainte, iar urletele de durere ale animalelor se înălțară în timp ce trupurile lor izbeau pământul cu bufnituri surde.

Vin continuă să Împingă, zburând de-a lungul drumului, la nici doi metri înălțime, și îl ajunse repede din urmă pe Boare. Bărbatul masiv se răsuci, șocat, evident uluit de apariția lui Vin,

care atârna în aer, alături de calul lui în galop, cu hainele fluturându-i în curentul de aer stârnit de trecerea ei. Ea îi făcu cu ochiul, apoi se întinse și Trase de armura unui alt călăreț.

Se legănă în aer. Corpul îi protestă, nemulțumit de schimbarea bruscă a direcției, dar își ignoră durerea. Bărbatul de care Trăgea izbuti să rămână în șa, până când îl smuci de picioare, trântindu-l pe spate.

Vin ateriză pe pământul negru, și călărețul se rostogoli lângă ea. La o mică distanță, ceilalți smuciră în sfârșit de hățuri, oprindu-se brusc la vreo câțiva pași distanță.

Kelsier probabil că i-ar fi atacat. Erau într-adevăr mulți, dar purtau armuri și caii aveau potcoave. Însă Vin nu era Kelsier. Ea îi întârziase îndeajuns ca să poată scăpa Boare. Era suficient.

Întinse mâna și Împinse într-unul dintre ei, avântându-se cu spatele înainte, și-i lăsă să-și adune răniții. Însă urmăritorii scoaseră imediat săgeți cu vârfuri de piatră, potrivindu-le în arcuri.

Vin șuieră, înciudată, în timp ce arcașii ocheau. *Ei, prieteni,* se gândi, *vă sfătuiesc să vă țineți bine.*

Se Împinse ușor împotriva întregului grup, apoi arse duraluminiu. Nu o surprinse brusca răbufnire de forță — o smucitură în piept, o vâlvătaie masivă în stomac, urletul vântului. Prin surprindere o luă efectul asupra ancorelor sale. Explozia de forță spulberă oamenii și caii, azvârlindu-i în aer ca pe niște frunze purtate de vânt.

Trebuie să fiu foarte prudentă cu metalul ăsta, se gândi, strângând din dinți și răsucindu-se în aer. Oțelul și fludorul i se terminaseră iarăși, așa că se văzu silită să-și golească ultimul flacon. Era cazul să-nceapă să poarte asupra ei mai multe.

Atinse pământul din fugă și fludorul o ajută să nu se-mpiedice, în ciuda vitezei amețitoare. Încetini foarte puțin, lăsându-l pe Boare s-o ajungă din urmă, apoi își iuți pașii, ca să alerge în ritmul calului său. Se avântă ca un atlet, bizuindu-se pe forța și pe echilibrul oferite de fludor ca să rămână în picioare în timp ce ținea pasul cu animalul tot mai obosit. Acesta alerga privind-o,

părând să-şi dea pe faţă un soi de nemulţumire cabalină, stârnită la vederea unui om care se putea măsura cu el.

Ajunseră în faţa cetăţii cu câteva clipe mai târziu. Boare îşi struni calul în vreme ce începeau să se deschidă canaturile Porţii de Fier, însă Vin aruncă o monedă şi împinse, lăsându-şi avântul s-o poarte spre zid. Când se deschiseră porţile, împinse în niturile lor, ceea ce o trimise drept în sus. Trecu foarte puţin pe deasupra crenelurilor — printre doi oşteni uluiţi — înainte de a cădea în partea opusă. Aterizâ în curte şi se echilibră proptindu-se cu o mână de pietrele reci, tocmai când intra Boare pe poartă.

Se ridică în picioare. Boare trecu la trap pe lângă ea, tamponându-şi fruntea cu o batistă. De când nu-l mai văzuse, îşi lăsase părul să crească mai lung şi şi-l ţinea dat peste cap, cu vârfurile atingându-i uşor gulerul. Încă nu încărunţise, deşi avea vreo patruzeci şi cinci de ani. Pălăria îi lipsea — probabil că-i zburase din cap — dar purta unul dintre costumele lui scumpe, cu vestă de mătase. Galopul grăbit i-l presărase cu cenuşă neagră.

— Ah, Vin, draga mea, zise, răsuflând aproape tot atât de greu ca şi calul. Nu pot să nu spun că ai sosit exact la ţanc. O apariţie impresionant de grandioasă. Nu-mi place să fiu salvat făcându-se uz de forţă — dar, ei, când se-ntâmplă, e bine să aibă stil.

Vin zâmbi uitându-se cum descăleca — dovedind că nu era nicidecum cel mai agil bărbat din piaţă —, şi grăjdarii veniră să ia în primire animalul. Boare îşi şterse din nou fruntea în vreme ce Elend, Ciomege şi OreSeur coborau în fugă treptele zidului.

— Boare! exclamă Elend, apropiindu-se şi prinzându-l de braţe pe bărbatul mai scund, care-i răspunse cu acelaşi gest.

— Maiestate, spuse Boare. Presupun că eşti bine sănătos şi binedispus.

— Bine sănătos da, zise Elend. Cât despre buna dispoziţie... ei, lângă cetatea mea îşi are tabăra o armată străină.

— De fapt, sunt două armate, mormăi Ciomege, care se apropia şchiopătând.

Boare își împături batista.

— Ah, și dragul meu jupân Cladent. Optimist, ca de obicei, după cum văd.

Ciomege pufni. OreSeur trecu tiptil pe lângă ei și se opri alături de Vin.

— Și Hammond, adăugă Boare, dând cu ochii de Ham, care zâmbea cu gura până la urechi. Aproape că izbutisem să mă amăgesc, uitând c-o să fii și *tu* aici când mă-ntorc.

— Recunoaște că te bucuri să mă vezi, spuse Brutalul.

— Să te văd, poate că da. Dar niciodată să te-*aud*. Am ajuns să-mi îndrăgesc peste măsură timpul petrecut fără neîncetatele tale sporovăieli pseudofilosofice.

Ham se mulțumi să zâmbească și mai larg.

— Eu mă bucur să te văd pe tine, Boare, spuse Elend. Dar ți-ai fi putut alege mai bine momentul sosirii. Speram c-ai fi izbutit să oprești înaintarea acestor armate către noi.

— Să le *opresc*? se miră Boare. Ei, dragul meu, de ce să vreau să fac așa ceva? La urma urmelor, mi-am petrecut trei luni străduindu-mă să-l fac pe Cett să mărșăluiască încoace.

Elend șovăi, iar Vin se încruntă în sinea ei, stând în afara grupului. Boare părea mai degrabă încântat de el însuși — deși trebuia să admită că asta îi cam stătea în obicei.

— Atunci... Lordul Cett e de partea noastră? întrebă Elend, cu speranță.

— Bineînțeles că nu, răspunse Boare. A venit să devasteze cetatea și să pună mâna pe presupusa ta rezervă de atiu.

— Tu, se amestecă Vin. Tu ești cel care-a răspândit zvonuri despre ascunzătoarea plină cu atiu a Lordului Legiuitor, nu-i așa?

— Evident, răspunse Boare, cu ochii la Fantomă, când băiatul ajunse în sfârșit la poartă.

Elend se încruntă.

— Dar... de ce?

— Uită-te dincolo de ziduri, dragul meu, spuse Boare. Știam că tatăl tău avea de gând să pornească în cele din urmă în marș spre Luthadel — nici măcar puterile *mele* de persuasiune

n-ar fi fost suficiente ca să-i schimbe părerea. Așa c-am început să răspândesc zvonuri prin Stăpânirea Vestică și am devenit unul dintre sfetnicii Lordului Cett.

— Bun plan, mormăi Ciomege. Nebunesc, dar bun.

— Nebunesc? zise Boare. Stabilitatea minții mele nu se numără printre subiectele luate în discuție, Ciomege. Mișcarea n-a fost nebunească, ci sclipitoare.

Elend părea năucit.

— Nu-ți insult sclipirile minții, Boare. Dar, mai exact, cum poate fi aducerea unei armate ostile la porțile cetății noastre o idee bună?

— E o strategie de negociere fundamentală, dragul meu, începu Boare să-i explice, când un rândaș îi aduse bastonul de duel, desprins de șaua calului. El îl folosi ca s-arate spre Vest, spre oastea lui Cett. Când o negociere se poartă între doi adversari, de obicei unul e mai puternic decât celălalt. Ceea ce îngreunează foarte mult lucrurile pentru cel slab — care, în cazul ăsta, am fi fost noi.

— Da, ripostă Elend, dar, cu trei armate împotrivă, tot a noastră e cea mai slabă.

— Ah, zise Boare, ridicând bastonul, dar celelalte două părți sunt aproape egale ca putere. Straff e probabil mai puternic, dar Cett are o armată foarte mare. Dacă oricare dintre acești doi lorzi războinici riscă să atace Luthadelul, oastea lui va suferi pierderi — destul de multe ca să nu se mai poată apăra de a treia armată. Cine ne atacă devine vulnerabil.

— Așa că ne aflăm într-o situație incertă, spuse Ciomege.

— Întocmai, încuviință Boare. Ai încredere în mine, Elend, băiatule. În cazul nostru, două armate dușmane mari sunt de preferat în locul uneia singure. La o negociere în trei, partea cea mai slabă are, de fapt, cea mai multă putere — fiindcă loialitatea ei față de una dintre celelalte hotărăște cine va câștiga în final.

Elend se încruntă.

— Boare, nu vreau să ofer loialitatea noastră *niciunuia* dintre acești oameni.

— Eu știu asta, răspunse Boare. Însă ei n-o știu. Aducând o a doua armată, am făcut rost de timp de gândire. Dintre cei doi lorzi războinici, fiecare a crezut c-o s-ajungă aici primul. Însă acum, după ce-au sosit în același timp, sunt nevoiți să reconsidere situația. Cred că vom sfârși prin a avea parte de un asediu prelungit. De cel puțin două luni.

— Asta nu-mi explică în ce fel o să scăpăm de ei, zise Elend.

Boare ridică din umeri.

— Eu i-am adus aici — tu trebuie să hotărăști ce faci cu ei. Și, crede-mă, n-a fost simplu să aranjez lucrurile astfel încât s-ajungă Cett exact la momentul potrivit. Ar fi sosit cu cinci zile înaintea lui Venture. Din fericire, o anumită... boală s-a răspândit în tabără acum câteva zile. După toate aparențele, cineva a otrăvit principala rezervă de apă și toată lumea s-a ales c-o diaree.

Din spatele lui Ciomege, Fantomă chicoti.

— Da, continuă Boare, cu ochii la băiat. M-am gândit că tu o să apreciezi asta. Încă mai ești o pacoste de neînțeles, băiete?

— Fostând undele lui nu, răspunse Fantomă, zâmbind și întorcându-se la jargonul din Est.

— Totuși, pufni Boare, jumătate din timp, spusele tale au mai mult sens decât ale lui Hammond, murmură, întorcându-se spre Elend. Ei, n-are nimeni de gând să trimită după o trăsură, ca să fiu dus la palat? Nerecunoscătorilor, vă Domolesc de cinci minute bune — arătând cât de obosit și în ce stare jalnică sunt — și nimeni n-a avut amabilitatea să mă compătimească!

— Începi să-ți pierzi finețea, zâmbi Vin.

Boare era Domolitor — un Allomant care ardea alamă ca să domolească sentimentele altora. Dacă era foarte abil — și Vin nu cunoștea niciunul mai abil decât Boare — putea să anuleze toate sentimentele cuiva — în afară de unul singur, făcându-l să simtă exact ceea ce dorea.

— De fapt, spuse Elend, întorcându-se către zid, speram că ne putem întoarce sus, să mai studiem cele două armate. Dacă ți-ai petrecut timpul printre oamenii Lordului Cett, probabil că ne poți povesti foarte multe despre oastea lui.

— Pot; şi o s-o fac; dar *n*-o să urc treptele astea. Omule, nu vezi ce obosit sunt?

Ham pufni şi îl bătu pe umăr — ridicând un vălătuc de praf.

— Cum poţi fi obosit? Bietul cal a fost cel care-a alergat.

— Sunt obosit emoţional, Hammond, ripostă Boare, lovind uşor cu bastonul mâna bărbatului mai masiv. Şederea mea la mare distanţă a fost, cumva, neplăcută.

— Oricum, ce s-a-ntâmplat? întrebă Vin. A aflat Cett că erai spion?

Boare păru stânjenit.

— Să zicem că Lordul Cett a avut o... cădere.

— Te-a prins în pat cu fiică-sa, eh? spuse Ham, făcând grupul să chicotească.

Boare era orice altceva în afară de un bărbat cu lipici la femei. În ciuda talentului său de a se juca pe degete cu sentimentele altora, de când îl cunoştea Vin, nu-şi arătase interesul faţă de aventurile romantice. Dockson spusese, la un moment dat, că Boare era prea concentrat asupra lui însuşi ca să ia în considerare astfel de lucruri.

Domolitorul răspunse la comentariul lui Ham mulţumindu-se să-şi dea ochii peste cap.

— Ca să fiu sincer, Hammond, cred că, pe măsură ce-mbătrâneşti, faci glume din ce în ce mai proaste. Bănuiesc c-ai primit prea multe lovituri în cap în timpul antrenamentelor.

Ham zâmbi, iar Elend trimise după două trăsuri. În timp ce aşteptau, Boare începu să povestească despre călătoriile sale. Vin se uită în jos, la OreSeur. Încă nu găsise ocazia favorabilă ca să le spună celorlalţi membri ai cetei de schimbarea trupului. Poate că acum, după întorcerea lui Boare, Elend avea să poarte o discuţie cu cercul său interior. Momentul ar fi fost potrivit. Trebuia să păstreze schimbarea sub tăcere, fiindcă voia ca servitorii din palat să creadă că se descotorosise de OreSeur.

Boare îşi continuă istorisirea şi Vin îl privi zâmbind. Nu numai că era un orator înnăscut, dar avea şi un mod foarte subtil de întrebuinţare a Allomanţiei. Vin abia dacă-i simţea degetele pe sentimentele ei. Cândva considerase amestecul lui agresiv,

însă începea să înțeleagă că atingerea sentimentelor altora făcea pur și simplu parte din ceea ce era Boare. Așa cum o femeie frumoasă cerea atenție în virtutea chipului și a siluetei sale, el o atrăgea prin folosirea inconștientă a propriilor puteri.

Bineînțeles că, astfel stând lucrurile, rămânea totuși un ticălos. Una dintre principalele lui ocupații era să-i facă pe alții să se poarte după placul său. Însă Vin nu-l mai considera un nemernic fiindcă întrebuința Allomanția în acest scop.

Boare răsuflă ușurat când se apropie în sfârșit trăsura. În vreme ce aceasta se oprea, el se uită la Vin și arătă către OreSeur cu o înclinare a capului.

— Ce-i ăsta?

— Un câine, răspunse ea.

— Ah, directă ca de obicei, după cum văd, comentă el. Și de ce ai un câine?

— I l-am dat eu, zise Elend. Și-a dorit unul, așa că i l-am cumpărat.

— Și-ai ales un câine-lup? întrebă Ham, amuzat.

— Tu te-ai luptat cu ea, Ham, râse Elend. Ce i-ai fi dăruit? Un pudel?

Ham chicoti.

— Nu, cred că nu. De fapt, i se potrivește.

— Deși e aproape cât ea de mare, adăugă Ciomege, privind-o chiorâș.

Vin puse mâna pe capul lui OreSeur. Ciomege avea într-adevăr dreptate; alesese un animal mare, chiar și pentru un câine-lup. Avea cam un metru înălțime până la umăr, iar ea știa, din experiență, ce mult cântărea.

— Pentru un câine-lup, se poartă remarcabil de bine, spuse Ham, dând din cap. Ai făcut o alegere inspirată, Elend.

— Orișicât, zise Boare. Vă rog, putem merge la palat? Armatele sunt bune și frumoase, ca și câinii-lupi, dar cred că, în clipa de față, cina e o chestiune mai presantă.

— Ei, de ce nu le-ai spus despre OreSeur? întrebă Elend în vreme ce trăsura lor tresălta pe drumul către Fortăreața Venture.

Se urcaseră toți trei în aceeași trăsură, lăsându-i pe ceilalți patru în cealaltă.

Vin ridică din umeri. Kandra stătea vizavi de ea și de Elend, ascultându-i în tăcere.

— O să le spun în cele din urmă. O piață plină de oameni nu mi s-a părut locul cel mai potrivit pentru o dezvăluire.

Elend zâmbi.

— Păstrarea secretelor e un obicei de care se scapă greu, eh?

Vin se aprinse la față.

— Nu-l țin secret, doar că...

Vocea i se stinse și își lăsă ochii în jos.

— N-ai de ce să te simți prost, Vin. Ai trăit multă vreme pe cont propriu, fără nimeni în care să poți avea încredere. Nu e de așteptat să te schimbi peste noapte.

— Nu e vorba de o singură noapte, Elend. Au trecut doi ani.

El îi puse mâna pe genunchi.

— E din ce în ce mai bine. Ceilalți spun că te-ai schimbat foarte mult.

Ea dădu din cap. *Altul s-ar fi temut că am secrete și față de el. Elend se mulțumește să-ncerce să mă facă să mă simt mai puțin vinovată.* Era un bărbat mai bun decât merita ea.

— Kandra, spuse Elend. Vin spune că izbutești foarte bine să ții pasul cu ea.

— Așa e, Maiestate, răspunse OreSeur. Deși dezgustătoare, oasele astea sunt bine dotate pentru urmăriri și mișcări iuți.

— Și dacă e rănită? O poți duce într-un loc unde să se afle în siguranță?

— Nu cu mare viteză, Maiestate. Însă pot pleca după ajutoare. Oasele astea au multe limite, dar mă voi strădui din răsputeri să respect Învoiala.

Probabil că Elend o surprinsese pe Vin înălțând dintr-o sprânceană, căci pufni în râs.

— O să facă așa cum spune, Vin.

— Învoiala e totul, stăpână, zise OreSeur. Impune mai mult decât niște simple servicii. Cere sârguință și devotament. E stilul kandra. Respectând-o, ne slujim poporul.

Vin ridică din umeri. Amuțiră cu toții, Elend scoase din buzunar o carte, iar Vin se sprijini de el. OreSeur se întinse, ocupând întreaga banchetă din partea opusă oamenilor. În cele din urmă, trăsura intră în curtea fortăreței Venture, și Vin se trezi dorindu-și cu nerăbdare o baie fierbinte. Însă, când coborau, un oștean din gardă se îndreptă grăbit spre Elend. Cositorul îi îngădui lui Vin s-audă tot ce spunea, deși încă nu ajunsese destul de aproape.

— Maiestate, înseamnă că mesagerul nostru te-a găsit?

— Nu, răspunse Elend, încruntându-se, în timp ce ea li se alătura.

Soldatul îi aruncă o privire, dar nu se întrerupse; toată lumea știa că Vin era cea mai importantă gardă de corp a regelui și confidenta lui. Cu toate acestea, apropierea ei, în mod ciudat, părea să-l îngrijoreze.

— Noi... ah, nu vrem să ne amestecăm în ceea ce nu ne privește, continuă soldatul. De aceea am ținut aceasta sub tăcere. Însă ne întrebam dacă... e totul în ordine.

Vorbea uitându-se la Vin.

— Despre ce e vorba? întrebă Elend.

Oșteanul din gardă se întoarse din nou spre el.

— De leșul din camera lui Lady Vin.

„Leșul" era, de fapt, un schelet. Unul cu desăvârșire curat, fără nicio urmă de sânge — sau de orice fel de țesut — pe suprafețele de un alb lucios. Însă multe oase erau rupte.

— Îmi pare rău, stăpână, zise OreSeur, vorbind destul de încet ca să nu-l audă decât Vin. Am crezut c-o să te descotorosești de astea.

Vin dădu din cap. Scheletul era, firește, cel folosit de OreSeur înainte de a-i aduce ea câinele. Găsind ușa descuiată — ceea ce însemna, de obicei, că Vin dorea să se facă acolo curățenie — fetele în casă intraseră. Ea ascunsese oasele într-un coș, cu intenția de a scăpa de ele mai târziu. Dar se pare că fetele în casă se hotărâseră să vadă ce era în coș și rămăseseră surprinse.

— E în ordine, căpitane, îi spuse Elend tânărului oștean — căpitanul Demoux, locțiitorul căpitanului gărzii.

În ciuda faptului că Ham se ferea să poarte uniformă, Demoux părea mândru s-o țină pe a sa curată, având mereu o înfățișare elegantă.

— Ai făcut bine păstrând totul sub tăcere, adăugă regele. Noi știam de oasele astea. Nu reprezintă un motiv de îngrijorare.

Tânărul dădu din cap.

— Ne-am închipuit că-și au un rost.

Vorbise fără să se uite la Vin.

Un rost, se gândi ea. *Minunat. Mă-ntreb ce crede omul ăsta c-am făcut.*

Puțini skaa știau ce era un kandra, iar Demoux n-avea cum să-și dea seama ce-nsemnau astfel de rămășițe.

— M-ai putea scăpa de ele fără zarvă, căpitane? întrebă Elend, arătând către oase.

— Firește, Maiestate.

Probabil își închipuie că eu l-am mâncat pe individ, sau cam așa ceva, se gândi Vin, cu un oftat. *Că i-am lins carnea direct de pe oase.*

Ceea ce, de fapt, nici nu era prea departe de adevăr.

— Maiestate, întrebă Demoux, vreți să vă scăpăm și de celălalt cadavru?

Vin înlemni.

— De celălalt? întrebă răspicat Elend.

Bărbatul din gardă confirmă cu o înclinare a capului.

— Când am descoperit scheletul ăsta, am adus câțiva câini s-adulmece. N-au găsit niciun ucigaș, dar au descoperit un alt mort. Exact ca ăsta — o grămadă de oase, complet curățate de carne.

Vin și Elend schimbară o privire.

— Arată-ni-l, spuse el.

Demoux dădu din cap, apoi îi conduse afară din încăpere și ordonă ceva, pe șoptite, unuia dintre oștenii săi. Cei patru — trei oameni și un kandra — străbătură o scurtă distanță pe coridorul palatului, îndreptându-se către o aripă cu camere de oaspeți rar

folosite. Demoux îi ceru soldatului care păzea o anumită ușă să se retragă, apoi îi porunci celorlalți înăuntru.

— Leșul ăsta nu era într-un coș, Maiestate, spuse el. Fusese îndesat într-un dulap dosnic. Fără câini, nu l-am fi găsit probabil niciodată — au urmărit mirosul cu destulă ușurință, deși nu pricep cum. Din cadavrele astea n-a rămas nicio fărâmă de carne.

Și îl văzură. Alt schelet, la fel ca primul, cu oasele stivuite lângă o masă de lucru. Elend se uită la Vin, apoi se întoarse spre Demoux.

— Ești bun să ne lași singuri, căpitane?

Tânărul dădu încă o dată din cap, ieși și închise ușa.

— Ei, spuse Elend, întorcându-se spre OreSeur.

— Habar n-am de unde-au apărut astea, veni răspunsul lui.

— Dar e un alt cadavru mâncat de un kandra, zise Vin.

— Fără nicio-ndoială, stăpână. Câinii l-au găsit din cauza mirosului aparte al sucurilor noastre gastrice, rămase pe oasele excretate.

Elend și Vin schimbară încă o privire.

— Totuși, spuse OreSeur, presupun că nu e ceea ce credeți. Omul ăsta a fost ucis, probabil, la o mare distanță de aici.

— Ce vrei să spui?

— Sunt oase eliminate, Maiestate. Oase lăsate în urmă de un kandra...

— După ce găsește un corp nou, îi încheie Vin fraza.

— Da, stăpână.

Ea se uită la Elend, care se încruntă.

— Cât a trecut de la excretarea lor? Poate-au fost lăsate acum un an, de kandra din slujba tatălui meu.

— Poate, răspunse OreSeur.

Dar vocea îi sună ezitant. Se apropie să adulmece oasele. Și Vin luă unul și și-l duse la nas. Cu ajutorul cositorului, deslușii imediat un miros pătrunzător, care-o ducea cu gândul la fiere.

— E foarte puternic, spuse, aruncând o privire spre OreSeur.

Câinele dădu din cap.

— Oasele nu sunt de mult aici, Maiestate. Numai de câteva ore. Sau chiar mai de curând.

— Ceea ce înseamnă că mai avem încă un kandra undeva, în palat, conchise Elend, ușor scârbit. Un om de-al meu a fost mâncat și înlocuit.

— Da, Maiestate, încuviință OreSeur. Oasele astea nu ne ajută să-l descoperim, fiindcă sunt cele aruncate. Kandra le-a luat pe cele noi, a mâncat carnea și poartă hainele.

Elend dădu din cap și se ridică în picioare. Întâlni ochii lui Vin și știu că se gândeau amândoi la același lucru. Era posibil ca un om din personalul palatului să fi fost înlocuit, ceea ce reprezenta o mică breșă în sistemul de pază. Exista însă și o posibilitate cu mult mai periculoasă.

Kandra erau actori fără egal. OreSeur îl imitase pe Lordul Renoux atât de bine încât îi păcălise și pe oamenii care-l cunoscuseră. Un astfel de talent putea fi folosit pentru imitarea unei fete în casă sau a unui servitor. Însă, dacă un dușman voia să spioneze întrunirile secrete ale lui Elend, ar fi avut nevoie să-nlocuiască o persoană mult mai importantă.

Trebuie să fie cineva pe care nu l-am văzut în ultimele câteva ore, se gândi Vin, lăsând osul să cadă. Ea, Elend și OreSeur fuseseră pe zidul cetății aproape pe întreaga durată a după-amiezii și a serii — de când se încheiase întrunirea Adunării — dar, de la sosirea celei de a doua armate, orașul și palatul fuseseră un adevărat haos. Mesagerii îl găsiseră cu mare greutate pe Ham și încă nu se știa sigur unde se afla Dockson. De fapt, Vin nu-l văzuse pe Ciomege înainte de a li se alătura pe zid, cu puțin timp în urmă. Iar Fantomă apăruse ultimul.

Își coborî privirea spre mormanul de oase, cu o senzație de silă. Existau foarte multe șanse ca un membru al grupului lor central — al fostei bande a lui Kelsier — să fie în acel moment un impostor.

PARTEA A DOUA

Fantome în ceață

Abia peste câțiva ani am căpătat convingerea că Alendi era Eroul Evurilor. Eroul Evurilor: cel numit Rabzeen din Khlennium, Anamnesorul.

Salvatorul.

12

Prin întunericul cețos al serii se zărea o fortăreață.

Se înălța pe fundul unei adâncituri largi a terenului. Valea cu pereți abrupți, ca un crater, era atât de întinsă încât, chiar și pe lumină, Sazed abia îi zărea partea opusă. În amurg, ascuns în ceață, celălalt capăt al adânciturii imense nu era decât o umbră densă.

Sazed nu știa mare lucru despre tactică și strategie; deși metalminții sale găzduiau zeci de cărți despre așa ceva, el le uitase conținutul ca să poată crea arhivele depozitate. Însă puținul pe care-l știa îi spunea că fortăreața aceea — Abația din Seran — nu era ușor de apărat. Nu fusese ales un teren înalt, iar laturile craterului le ofereau mașinilor de asediu un loc excelent pentru azvârlirea pietrelor în jos, către ziduri.

Însă nu fusese construită pentru apărarea de oști dușmane. O înălțaseră ca să ofere izolare. Craterul o făcea greu de descoperit, înainte de a ajunge foarte aproape, practic nu se vedea din cauza terenului ridicat din jurul marginilor. Nu existau nici drumuri, nici poteci, iar călătorilor le-ar fi fost foarte greu să coboare pe pantele abrupte.

Inchizitorii nu doreau oaspeți.

— Ei? întrebă Marsh.

Stăteau amândoi pe buza dinspre nord a craterului, de unde s-ar fi putut prăbuși câțiva zeci de metri. Sazed își deschise cositormintea cu vedere, scoțând o parte din ceea ce stocase în ea. Marginile câmpului vizual i se încețoșară, dar ceea ce avea drept în față păru să se apropie. Extrase ceva mai multă vedere,

neluând în seamă greața care-l cuprinse în timp ce punea laolaltă imaginile.

Vederea îmbunătățită îi îngădui să studieze Abația de parcă s-ar fi aflat lângă ea. Vedea toate zgârieturile de pe pereții de piatră întunecată la culoare — netezi, imenși, impunători. Putea să distingă fiecare fărâmă de rugină de pe plăcile mari, de oțel, care atârnau, boltite, încastrate în piatra din exteriorul zidurilor. Vedea toate cotloanele acoperite de licheni și toate bordurile pătate de cenușă. Nu avea ferestre.

— Nu știu, rosti, pronunțând rar cuvintele și eliberându-și cositormintea. Nu e ușor de spus dacă e sau nu locuită. Nu se vede nicio mișcare, nicio lumină. Dar poate că Inchizitorii se-ascund pur și simplu înăuntru.

— Nu, spuse Marsh, cu vocea lui groasă răsunând supărător de tare în aerul serii. Au plecat.

— Cum poți fi atât de sigur?

— Nu știu.

— Și unde-au plecat?

Marsh îi aruncă o privire, apoi se uită peste umăr.

— Spre nord.

— Către Luthadel? întrebă Sazed, încruntându-se.

— Altundeva, răspunse Marsh. Haide. Nu știu dacă se vor întoarce sau nu, dar nu trebuie să ne scape prilejul ăsta.

Sazed dădu din cap. La urma urmelor, de aceea veniseră. Totuși, o parte din el șovăia. Era un om al cărților și un servitor cu maniere alese. Călătoria prin țară, dintr-un sat în altul, era suficient de neobișnuită pentru el cât să-l tulbure. Iar să se furișeze într-o fortăreață a Inchizitorilor...

Se vedea clar că Marsh nu se sinchisea de frământările interioare ale însoțitorului său. Îi întoarse spatele și o porni pe marginea craterului. Sazed își aruncă ranița pe umăr și îl urmă. Într-un târziu, ajunseră la ceva asemănător cu o cușcă, evident menită să fie coborâtă până jos cu frânghii și scripeți. Era înțepenită pe muchia de sus, iar Marsh se opri lângă ea, dar nu intră.

— Ce e? întrebă Sazed.

— Ansamblul de scripeți. Cușca e făcută să fie coborâtă de oameni care-i manevrează de jos.

Sazed dădu din cap, înțelegând că acesta era adevărul. Marsh înaintă cu un pas și trase de o pârghie. Cușca se prăvăli. Frânghiile începură să fumege și scripeții scârțâiră strident în timp ce cușca masivă cădea ca un bolovan către fundul văii. Zgomotul înăbușit al bufniturii își găsi ecoul printre stânci.

Dacă acolo, jos, se află cineva, acum știe că suntem aici, se gândi Sazed.

Marsh se întoarse spre el, cu capetele piroanelor din găvanele ochilor sclipind ușor în lumina apusului.

— Urmează-mă în ce chip dorești, spuse.

Apoi se prinse de frânghia contragreutății și începu să coboare.

Sazed păși pe marginea platformei și se uită cum se afunda Marsh în abisul cețos și întunecat, legănându-se agățat de funie. Pe urmă, terriasianul îngenunche și-și deschise raniță. Își desfăcu brățările late, de metal, din jurul brațelor și antebrațelor — principalele sale cupruminți. Conțineau amintirile unui Păstrător, un stoc de cunoștințe din secolele trecute. Le puse cu venerație deoparte, apoi scoase din raniță o pereche de brățări mult mai mici — una de fier și alta de fludor. Metalminţile unui războinic.

Oare Marsh își dădea seama cât de nepriceput era Sazed în privința asta? O putere uimitoare nu te făcea luptător. Dar își prinse totuși cele două brățări în jurul gleznelor. După care scoase două inele — de cositor și cupru. Pe acestea și le puse pe degete.

Închise ranița și și-o aruncă pe umăr, apoi își luă principalele cupruminți. Căută cu atenție o ascunzătoare bună — o adâncitură izolată dintre doi bolovani — și le strecură înăuntru. Indiferent ce-avea să se-ntâmple jos, nu voia să-i fie găsite și distruse de Inchizitori.

Ca să umple cu amintiri o cupruminte, ascultase un alt Păstrător recitându-și întrega colecție de evenimente istorice, fapte și povești. Memorase fiecare propoziție în parte, apoi le îndesase pe toate în cupruminte, ca să le poată recupera mai

târziu. Nu-și amintea mare lucru despre acea experiență în sine — dar era în stare să extragă și să-și aducă orice carte și orice eseu dorea în memorie, ca amintire la fel de proaspătă ca în ziua când le învățase pe de rost. Nu trebuia decât să poarte brățările.

Fără cupruminți se simțea neliniștit. Clătină din cap și se-ntoarse pe platformă. Marsh cobora cu mare iuțeală către fundul craterului; ca toți Inchizitorii, avea puterile unui Născut-din-Ceață. Deși modul în care le dobândise — ca și cel în care izbutea să supraviețuiască, cu toate că piroanele îi fuseseră înfipte direct în creier — era un mister. Marsh nu răspunsese la niciuna dintre întrebările lui Sazed despre așa ceva.

Terrisianul strigă ca s-atragă atenția celuilalt, apoi își aruncă raniță. Marsh întinse mâna și ranița se clătină, trasă de metalele din interior către palma lui. Inchizitorul și-o aruncă apoi pe umăr și-și continuă coborârea. Sazed îi mulțumi cu o înclinare a capului, apoi păși în gol. Când începu să cadă, se întinse mental către fierminte, în căutarea puterii pe care-o stocase în ea. Umplerea unei metalminți avea întotdeauna un cost: ca să depoziteze vedere, fusese nevoit să-și petreacă mai multe săptămâni fără aproape să vadă. În tot acel răstimp, purtase o brățară de cositor, în care stivuise surplusul de vedere, pentru a-l folosi mai târziu.

Fierul era ușor diferit de celelalte metale. Nu stoca vedere, forță, rezistență — și nici măcar amintiri. Era ceva cu totul diferit: greutate.

În ziua aceea, Sazed nu scoase ceea ce avea în fierminte; l-ar fi făcut mai greu. Începu în schimb să o umple, lăsând-o să-i absoarbă greutatea. Avu o senzație familiară de lejeritate — senzația că propriul trup nu-l mai apăsa atât de mult.

Căderea i se încetini. Filosofii din Terris aveau multe de spus despre folosirea unei fierminți. Explicau că puterea ei nu schimba de fapt forma sau dimensiunile cuiva, ci felul în care pământul trăgea de omul acela. Căderea lui Sazed nu era mai lentă pentru că i se micșorase greutatea — ci fiindcă,

dintr-odată, în calea vântului stârnit de căderea sa exista o suprafață mai mare și un trup mai ușor.

Indiferent care ar fi fost cauza științifică, Sazed nu mai cădea atât de repede. Brățările subțiri de la glezne erau cea mai grea parte a corpului său, așa că plutea cu picioarele în jos. Își ținea mâinile întinse și trupul ușor îndoit, lăsând vântul să-l împingă. Coborârea nu era extraordinar de lentă — nu ca a unei frunze sau ca a unei pene. Dar nici nu cădea ca un bolovan. O făcea în schimb în mod controlat — aproape tacticos. Cu hainele fluturând și cu brațele întinse, trecu pe lângă Marsh, care-l privi cu o expresie curioasă.

Când se apropie de pământ, își deschise fludormintea și extrase o fărâmă de forță, ca să se pregătească. Se lovi de sol — dar, având trupul atât de ușor, o făcu aproape fără niciun șoc. Abia dacă avu nevoie să-și îndoaie genunchii ca să absoarbă forța izbiturii.

Opri umplerea fierminții, renunță la fludor și îl așteptă pe Marsh în tăcere. Lângă el se afla cușca de transport, făcută zob. Observă, tulburat, mai multe cătușe de fier sfărâmate. Părea că nu toți oaspeții Abației veniseră de bunăvoie.

Când Marsh aterizâ, ceața îngroșase aerul. Sazed trăise cu ea toată viața și în ea se simțise întotdeauna în largul său. Însă acum se aștepta să-nceapă să-l sufoce cât de curând. Să-l ucidă, așa cum se zvonea că se-ntâmplase cu bătrânul Jed, nefericitul țăran a cărui moarte o cercetase.

Marsh se lăsă să cadă pe ultimii trei metri și aterizâ cu agilitatea sporită a unui Allomant. Chiar și după ce-și petrecuse atât de mult timp alături de Născuții-din-Ceață, Sazed continua să fie impresionat de calitățile Allomanției. Bineînțeles că nu le invidiase niciodată — nu cu adevărat. Allomanția era într-adevăr de mai mult folos într-o luptă; dar nu putea extinde mintea, deschizând calea către visurile, speranțele și credințele unui mileniu de cultură. Nu-ți spunea cum să tratezi o rană, nici nu te ajuta să-nveți un sat de oameni săraci să folosească tehnici moderne de fertilizare. Metalminții Feruchimiei nu

erau spectaculoase, dar valoarea lor pentru omenire era mult mai trainică.

În plus, Sazed știa câteva trucuri Feruchimice menite să-l ia prin surprindere chiar și pe cel mai experimentat luptător.

Marsh îi întinse rănița.

— Haide.

El dădu din cap, și-o puse pe umăr și îl urmă, străbătând terenul stâncos. Era ciudat să meargă alături de Inchizitor, fiindcă nu era obișnuit să se afle în preajma unor oameni tot atât de înalți ca el. Terrisienii erau înalți de felul lor, iar Sazed îi întrecea pe cei mai mulți: avea brațele și picioarele ceva cam prea lungi față de trup, urmare a faptului că fusese castrat la o vârstă fragedă. Cu toate că Lordul Legiuitor murise, cultura Terrisului avea să mai resimtă vreme îndelungată efectele programelor lui de pregătire a majordomilor și de reproducere — metodele prin care încercase să-i împiedice pe oamenii locului să moștenească puterile Feruchimice.

Abația din Seran avea contururi neclare în întuneric, părând chiar mai amenințătoare acum, când Sazed se afla în crater. Marsh mergea, cu pași mari, chiar spre ușile din față, și el îl urmă. Nu se temea, nu cu adevărat. În viața lui, frica nu avusese niciodată un rol important. Însă își făcea griji. Rămăseseră atât de puțini Păstrători; dacă murea el, se micșora numărul celor care puteau călători, restituind adevăruri pierdute și învățând oamenii.

Deși în prezent oricum nu fac așa ceva...

Marsh se uită la ușile masive de oțel. Apoi izbi cu toată forța într-una dintre ele, evident arzând fludor ca să-și mărească puterea. Sazed i se alătură, împingând din toate puterile. Ușa nu se clinti.

Regretând risipa, Sazed se întinse spre fludormintea sa și luă forță. Folosi mult mai multă decât la aterizare și mușchii i se măriră imediat. Spre deosebire de Allomanție, Feruchimia avea adesea efecte directe asupra corpului. Sub robele sale, Sazed căpătă masivitatea și constituția unui războinic care lupta de-o viață, devenind cu ușurință de două ori mai puternic decât

fusese cu o clipă înainte. Unindu-şi puterile, cei doi izbutiră să-mpingă uşa, deschizând-o.

Nu scârţâi. Alunecă încet şi lin către interior, lăsând să se vadă un coridor lung, întunecat.

Sazed îşi eliberă fludormintea, revenind la înfăţişarea sa obişnuită. Marsh intră în Abaţie cu paşi mari, împrăştiind cu picioarele ceaţa care începuse să se prelingă prin uşa deschisă.

— Marsh? spuse Sazed.

Inchizitorul se întoarse spre el.

— N-o să pot vedea înăuntru.

— Feruchimia ta...

Sazed clătină din cap.

— Îmi îngăduie să văd mai bine pe întuneric, dar numai dacă la început există lumină. În plus, luând atât de multă vedere, mi-aş goli cositormintea în numai câteva minute. O să am nevoie de un felinar.

Marsh şovăi, apoi dădu din cap. Se întoarse şi intră în întuneric, dispărând repede din ochii lui Sazed.

Prin urmare, se gândi terrisianul, *Inchizitorii n-au nevoie de lumină ca să vadă.* Era de aşteptat: piroanele umpleau orbitele lui Marsh în întregime, îi distruseseră complet pupilele. Oricare ar fi fost puterea stranie datorită căreia vedeau Inchizitorii, părea să-i ajute la fel de mult şi-n beznă, şi la lumina zilei.

Marsh se întoarse, câteva clipe mai târziu, cu o lampă. Judecând după lanţurile pe care le văzuse în cuşca de coborâre, Sazed bănuia că Inchizitorii avuseseră un număr mare de sclavi şi de servitori, ca să le poarte de grijă. Dacă aşa stătuseră lucrurile, unde dispăruseră oamenii aceia? Fugiseră?

Aprinse lampa cu cremene din raniţa lui. Lumina ei fantomatică se răspândi într-un coridor gol, descurajant. Terrisianul intră în Abaţie ţinând lampa sus şi începu să-şi umple micul inel de cupru de pe deget, transformându-l într-o cupruminte.

— Încăperi mari, şopti el, fără ornamentaţie.

Nu era cu adevărat nevoie să rostească vreun cuvânt, dar descoperise că, vorbind, îi era mai uşor să-şi formeze amintiri limpezi. Pe urmă le putea pune în cupruminte.

— Inchizitorii aveau, evident, o înclinație către oțel, continuă terrisianul. Nu e surprinzător, având în vedere că religia lor era adesea numită Cultul de Oțel. Pe pereți sunt atârnate plăci masive de oțel, fără nicio urmă de rugină, spre deosebire de cele din exterior. Dintre acestea, multe nu sunt complet netede, ci au, în schimb, gravate modele interesante... aproape *lustruite*... în suprafețe.

Marsh se încruntă și se-ntoarse spre el.

— Ce faci?

Sazed își ridică mâna dreaptă, arătându-i inelul de cupru.

— Trebuie să memorez o relatare a primei vizite. Va trebui s-o repet în fața altor Păstrători când se va ivi ocazia. Din locul ăsta sunt multe de învățat, așa cred.

Marsh întoarse capul.

— N-ar trebui să te sinchisești de Inchizitori. Nu merită să memorezi nimic despre ei.

— Nu ținem cont de merite, Marsh, răspunse Sazed, înălțându-și lampa ca să studieze un stâlp pătrat. Cunoștințele despre orice religie sunt valoroase. Trebuie să m-asigur că astfel de lucruri se păstrează.

Sazed privi o clipă stâlpul, apoi închise ochii și-și formă în minte imaginea lui, pe care o adăugă în cupruminte. Însă amintirile vizuale nu erau la fel de utile precum cuvintele rostite. Odată scoasă dintr-o cupruminte, imaginea pălea foarte repede, influențată de devierile gândurilor. În plus, nu puteau fi transmise altor Păstrători...

Marsh nu răspunse la comentariul lui despre religie; se mulțumi să-i întoarcă spatele și să pătrundă mai adânc în clădire. Sazed îl urmă cu pași mai lenți, vorbind ca pentru sine și înregistrându-și cuvintele în cupruminte. Era o experiență interesantă. Imediat ce începea să vorbească, își simțea gândurile absorbite din minte, lăsând în urmă un gol. Îi venea greu să-și amintească amănunte pe care abia le descrisese. Însă, cupruminteа odată umplută, putea scoate orice mai târziu, și totul se contura cu claritatea amintirilor proaspete.

— Plafonul e înalt, spuse. În încăpere se află câteva coloane, și ele acoperite cu un strat de oțel. Sunt masive și mai degrabă pătrate decât rotunde. Am senzația că locul e creația unor oameni care nu puneau mare preț pe subtilitate. Au neglijat detaliile mărunte în favoarea liniilor și a formelor geometrice ample.

Tema arhitecturală continuă dincolo de holul principal de la intrare. Nu sunt picturi pe pereți, nici ornamente din lemn, nici mozaicuri pe podele. În schimb, nu există decât coridoare lungi și late, cu contururi aspre și suprafețe reflectante. Podeaua e din pătrate de oțel, cu latura de câțiva pași. Sunt... reci la atingere.

E straniu să nu vezi tapiserii, ferestre cu vitralii și sculpturi în piatră, atât de des întâlnite în arhitectura Luthadelului. Aici nu există turle și bolți. Numai pătrate și dreptunghiuri. Linii drepte... atât de multe linii. Nimic nu e moale. Nu există carpete, nici covoare, și nici ferestre. E un loc pentru oameni care văd lumea altfel decât oamenii obișnuiți.

Marsh s-a îndepărtat, mergând drept înainte pe acest coridor imens, tot atât de orb ca decorul din jur. Plec după el, voi reîncepe să înregistrez mai târziu. Se pare că urmărește ceva... ceva pe care eu nu-l pot simți. Poate că este...

Sazed amuți când păși dincolo de colț și îl văzu pe Marsh în pragul unei încăperi imense. Lumina lămpii pâlpâi haotic când brațul terrisianului tremură.

Marsh găsise servitorii.

Erau morți de destul de multă vreme pentru ca Sazed să nu le simtă mirosul înainte de a ajunge foarte aproape. Dar poate că Marsh îi luase urma; când ardeai cositor, simțurile îți deveneau extrem de ascuțite.

Inchizitorii își făcuseră treaba până la capăt. Rămășițele vorbeau despre un măcel. Încăperea era mare, dar n-avea decât o singură intrare, și morții alcătuiau o stivă înaltă, lângă peretele din spate, uciși, după cum se părea, cu lovituri sălbatice de sabie sau de secure. În ultimele lor clipe, se îngrămădiseră acolo.

Sazed își feri privirea.

Însă Marsh rămase în prag.

— Aici plutește ceva rău în aer, spuse în cele din urmă.

— Abia acum ai observat? se miră Sazed.

Marsh se întoarse și se uită la el, vrând să-i prindă privirea.

— N-ar trebui să petrecem mult timp aici. În capătul coridorului din spatele nostru sunt scări. Eu o să urc — acolo sunt apartamentele Inchizitorilor. Dacă informația pe care-o caut se află aici, o s-o găsesc într-unul dintre ele. Tu poți rămâne aici, sau poți să cobori. Cum vrei, numai nu mă urma.

Sazed se încruntă.

— De ce?

— Trebuie să fiu singur acolo. Nu pot să-ți explic. Nu-mi pasă dacă vezi atrocitățile Inchizitorilor. Pur și simplu... nu vreau să fiu atunci cu tine.

Sazed lăsă lampa în jos, luându-i lumina de pe scena oribilă.

— Bine.

Marsh se întoarse, trecu pe lângă el atingându-l și dispăru pe coridorul întunecat. Și terrisianul rămase singur.

Încercă să nu se gândească prea mult la asta. Se întoarse pe coridorul principal și descrise măcelul pentru cuprumintea sa înainte de a da mai multe explicații amănunțite despre arhitectură și artă — dacă diversele modele de pe plăcile fixate de pereți se puteau într-adevăr numi astfel.

În timp ce muncea — glasul își găsea ecou în elementele de arhitectură, iar lampa arunca un strop firav de lumină — ochii îi erau atrași de capătul culoarului. Acolo se găsea o baltă de întuneric. O scară ce cobora.

Când reîncepu să descrie pereții, știu că, în cele din urmă, avea să se trezească îndreptându-se spre bezna aceea. Era la fel ca întotdeauna — curiozitatea, *nevoia* de a înțelege necunoscutul. Sentimentul care-l călăuzise ca Păstrător, care-l adusese alături de Kelsier. Poate că n-avea să-și ducă niciodată la bun sfârșit căutarea adevărurilor, dar nici nu putea s-o dea uitării.

Așa că, în cele din urmă, se întoarse către scară și se apropie de ea, având drept singur însoțitor glasul său șoptit.

— Treptele seamănă cu cele pe care le-am văzut pe coridor. Sunt late și lungi, precum acelea ce urcă spre temple și palate. Cu deosebirea că acestea coboară în întuneric. Sunt ample, par tăiate în piatră și apoi placate cu oțel. Și sunt înalte, pentru pași hotărâți.

Cobor întrebându-mă ce secrete au considerat Inchizitorii că merită s-ascundă sub pământ, în beciurile fortăreței lor. Întreaga clădire e un secret. Ce făceau aici, în aceste culoare imense și în camerele mari și goale?

Scara duce într-o altă încăpere mare, pătrată. Am remarcat ceva — la intrările încăperilor de aici nu sunt uși. Toate sunt deschise, te poți uita înăuntru. În trecere, arunc priviri în cele de sub pământ, descopăr că sunt cavernoase, cu mobilă puțină. Nu există biblioteci, nu există saloane. În mai multe se află blocuri metalice, care-ar putea fi altare.

Aici... e ceva diferit, în această ultimă încăpere, din capătul palierului principal. Nu sunt sigur despre ce e vorba. Poate e o cameră de tortură? Înăuntru sunt mese — mese de metal — încastrate în podea. Sunt pline de sânge, deși nu există leșuri. Cruste și praf de sânge uscat sub tălpile mele — în camera asta au murit o mulțime de oameni, așa cred. Se pare că nu există instrumente de tortură, în afară de...

Piroane. Ca acelea din ochii Inchizitorilor. Obiecte masive, grele — de soiul piroanelor înfipte în pământ cu un ciocan foarte mare de lemn. Unele au vârfurile pline de sânge, deși nu cred că eu le-aș putea mânui. Celelalte... da, nu se deosebesc de cele din ochii lui Marsh. Însă unele sunt din alte metale.

Sazed puse pironul pe o masă și metalul se atinse de metal zăngănind. El se cutremură, rotindu-și din nou privirea prin încăpere. Poate era un loc pentru crearea noilor Inchizitori? Avu o bruscă și oribilă viziune a creaturilor — cândva numai câteva zeci — care-și măriseră numărul în timpul lunilor pe care și le petrecuseră închise în Abație.

Însă nu părea să se potrivească. Constituiau un grup secretos, exclusivist. Unde ar fi putut găsi destui oameni demni să le îngroaşe rândurile? De ce nu-i transformaseră pe servitorii de sus în Inchizitori, în loc să-i omoare pur şi simplu?

Sazed bănuise întotdeauna că, pentru a fi transformat în Inchizitor, trebuia să fii Allomant. Cele petrecute cu Marsh o dovedeau. Înainte de transformare, fusese Căutător, un om care nu putea arde decât bronz. Sazed se mai uită o dată la sânge, la piroane şi la mese şi-şi spuse că nu era sigur că voia să afle cum se alcătuia un Inchizitor nou.

Se pregătea să părăsească încăperea când lumina lămpii îi dezvălui ceva din partea opusă intrării. O altă deschidere.

Înaintă, străduindu-se să nu ia în seamă sângele uscat pe care călca, şi pătrunse într-o cameră care nu părea potrivită cu arhitectura intimidantă a restului Abaţiei. Era tăiată direct în stâncă şi cobora răsucindu-se sub forma unei mici scări în spirală. Curios, Sazed păşi pe treptele de piatră tocite. Pentru prima oară de când intrase în clădire, se simţi înghesuit şi, când ajunse la baza scării, se văzu nevoit să se aplece ca să intre într-o încăpere mică. Acolo îşi îndreptă spatele şi îşi înălţă lampa, dând la iveală...

Un perete. Încăperea se termina brusc şi peretele scăpără în lumină. Era suportul unei plăci de oţel, aidoma celor de sus. Lăţimea, de un metru şi jumătate, îi depăşea cu foarte puţin înălţimea. Şi era scrisă. Brusc interesat, Sazed îşi lăsă raniţa pe podea şi înaintă, săltându-şi lampa către cuvintele de sus.

Textul era în terrisiană.

Într-un dialect vechi, firesc, dar într-unul pe care-l putea înţelege chiar şi fără cuprumintea sa cu limbi. Mâna începu să-i tremure în timp ce citea.

Scriu aceste cuvinte în oţel, pentru că în nimic din ceea ce nu este gravat în metal nu se poate avea încredere.

Am început să mă-ntreb dacă sunt singurul om cu mintea încă întreagă. Oare ceilalţi nu pot vedea?

Așteaptă de atât de multă vreme să le sosească eroul — cel despre care vorbesc profețiile din Terris — încât se grăbesc să tragă concluzii, presupunând că toate poveștile și legendele i se potrivesc numai acestui singur om.

Confrații mei nu cunosc celelalte fapte. Nu pot face legătura cu celelalte lucruri stranii care se-ntâmplă. N-au urechi pentru protestele mele și ochi pentru descoperirile pe care le-am făcut.

Poate au dreptate. Poate sunt nebun, sau invidios, sau pur și simplu tâmpit. Mă numesc Kwaan. Filosof, cărturar, trădător. Eu sunt cel care l-a descoperit pe Alendi și eu am fost primul care l-a proclamat Eroul Evurilor. Eu sunt cel care-a-nceput toate astea.

Și eu sunt cel care l-a trădat pe Alendi, fiindcă acum știu că lui nu trebuie să i se-ngăduie niciodată să-și ducă la bun sfârșit căutările.

— Sazed.

Terrisianul tresări violent, aproape scăpând lampa. Marsh stătea în cadrul ușii din spatele lui. Poruncitor, tulburător și atât de sumbru. Se potrivea cu locul, cu liniile și cu asprimea lui.

— Apartamentele de la etaj sunt goale, spuse Marsh. Călătoria a fost o pierdere de vreme — confrații mei au luat cu ei tot ce putea fi de folos.

— N-a fost pierdere de vreme, Marsh, spuse Sazed, întorcându-se către textul de pe placă.

Nu-l citise pe tot; nici pe departe. Scrisul era mărunt, înghesuit, și acoperea tot peretele. Oțelul păstrase cuvintele, în ciuda vechimii lor evidente. Inima terrisianului bătea ceva mai repede ca de obicei.

Era un fragment de text de dinainte de domnia Lordului Legiuitor. Scris de un filosof din Terris — un om sfânt. În ciuda celor zece veacuri de căutări, Păstrătorii nu atinseseră nicidecum scopul final al creării lor: nu-și descoperiseră propria religie, religia din Terris.

La scurt timp după ce luase puterea, Lordul Legiuitor distrusese învățăturile religioase ale poporului său. Persecuția acestuia — a propriului său popor — fusese cea mai bine pusă la punct din timpul îndelungatei sale domnii, și Păstrătorii nu găsiseră niciodată nimic mai mult decât fragmente vagi despre vechea credință din țara lor.

— Trebuie să copiez asta, Marsh, spuse Sazed, întinzând mâna după raniță.

O memorare vizuală nu i-ar fi fost de folos — nimeni nu putea ținti cu privirea un perete pe care era scris un text atât de lung pentru a-și aminti apoi toate cuvintele. Poate c-ar fi putut să le citească pentru cupruminte. Însă voia o reproducere fizică, una care să păstreze, întru totul, structura paragrafelor și punctuația.

Marsh clătină din cap.

— Nu mai rămânem aici. Cred că nici n-ar fi trebuit să venim.

Sazed șovăi, uitându-se în sus. Pe urmă scoase din raniță mai multe coli mari de hârtie.

— Bine, spuse. Atunci o s-o copiez prin haşurare. O să fie oricum mai bine, așa cred. O să-mi permită să văd textul exact așa cum a fost scris.

Marsh dădu din cap, și terrisianul își scoase cărbunele.

Descoperirea asta..., se gândi, entuziasmant. *O să fie ca jurnalul lui Rashek. Ne apropiem!*

Însă, când începu haşurarea — cu mâinile mișcându-i-se atent, cu precizie — îi trecu prin cap altceva. Aflându-se în posesia unui asemenea text, simțul datoriei nu-i mai îngăduia să cutreiere prin sate. Trebuia să se-ntoarcă în nord și să-și facă descoperirea cunoscută, ca nu cumva să moară, și textul să se piardă. Trebuia să meargă în Terris.

Sau... în Luthadel. De unde putea trimite mesaje în nord. Avea o scuză întemeiată ca să revină în centrul acțiunii, ca să-i revadă pe ceilalți membri ai cetei.

De ce-l făcea asta să se simtă încă și mai vinovat?

Când am avut în sfârșit revelația — când am făcut în sfârșit legătura dintre toate semnele Prorocirii și Alendi — am fost atât de entuziasmat. Totuși, când le-am vorbit celorlalți Lume-Aducători despre descoperirea mea, am fost luat în râs.

Oh, cât de mult îmi doresc să le fi dat ascultare!

13

Ceața se învolbura și se răsucea, ca mai multe picturi monocrome amestecate pe aceeași pânză. Spre apus, lumina era pe moarte, iar noaptea se înstăpânea.

Vin se încruntă.

— Nu ți se pare că acum ceața vine mai devreme?

— Mai devreme? se miră OreSeur, cu vocea lui înăbușită.

Câinele-lup kandra stătea pe acoperiș, alături de ea.

Vin dădu din cap.

— Înainte, ceața nu-ncepea s-apară decât după ce se-ntuneca, este?

— E întuneric, stăpână.

— Dar ea e deja aici — se tot adună înainte ca soarele să înceapă să apună.

— Nu văd ce importanță are, stăpână. Poate ceața e la fel ca toate celelalte fenomene — uneori apar modificări.

— Și nu ți se pare puțin cam ciudat?

— O să mă gândesc că e ciudat dacă așa dorești, stăpână.

— Nu despre asta era vorba.

— Îmi cer iertare, stăpână. Spune-mi despre ce vorbeai și-o să am grijă să cred ce mi se poruncește.

Vin oftă, trecându-și mâna peste frunte. *Aș vrea să se fi-ntors Sazed...*, se gândi. O dorință oricum prostească. Chiar dacă s-ar fi aflat în Luthadel, Sazed nu i-ar mai fi fost majordom. Terrisianul nu-i mai spunea nimănui „stăpâne". Trebuia să se descurce cu OreSeur. Cel puțin kandra îi putea oferi informații

pe care Sazed nu i le-ar fi putut da — presupunând că izbutea să le scoată de la el.

— Trebuie să-l găsim pe impostor, spuse. Pe cel care... a luat locul cuiva.

— Da, stăpână.

Vin se lăsă pe spate în ceață, sprijinindu-se de acoperișul înclinat, cu brațele proptite de țigle.

— Pe urmă trebuie să aflu mai multe despre tine.

— Despre mine, stăpână?

— Despre kandra în general. Dacă vreau să-l găsesc pe impostorul ăla, trebuie să știu cum gândește, trebuie să aflu de ce face toate astea.

— Asta e simplu, stăpână. Săvârșește ce-i cere Învoiala.

— Și dacă nu-i supus niciunei Învoieli?

OreSeur clătină din capul său de câine.

— Un kandra face întotdeauna o Învoială. Altminteri nu i se îngăduie să pătrundă printre oameni.

— Niciodată? întrebă Vin.

— Niciodată.

— Și dacă e un soi de kandra renegat?

— Așa ceva nu există, răspunse OreSeur, sigur pe sine.

Oh? se gândi Vin, neîncrezătoare. Însă nu mai insistă. Un kandra ar fi avut puține motive să se strecoare în palat pe cont propriu; era mult mai probabil să fi fost trimis de unul dintre dușmanii lui Elend. Poate de unul dintre lorzii războinici, sau poate de obligatori. Chiar și ceilalți nobili din oraș ar fi avut motive să-l spioneze pe Elend.

— Bun, zise ea. Kandra e un spion, trimis s-adune informații pentru un alt om.

— Da.

— Dar, adăugă Vin, dacă a luat trupul cuiva din palat, nu l-a ucis el însuși. Kandra nu pot ucide oameni, nu-i așa?

OreSeur dădu din cap.

— Suntem cu toții obligați să respectăm această lege.

— Prin urmare, cineva s-a furișat în palat, a ucis un slujitor, apoi și-a pus kandra să-i ia trupul. Vin se întrerupse, încercând

să lămurească lucrurile. Mai întâi trebuie luată în considerare cea mai periculoasă posibilitate — membrii cetei. Din fericire, căci crima a fost săvârșită ieri, putem să-l scoatem din cauză pe Boare, care nu se afla atunci în oraș.

OreSeur aprobă.

— Îl putem scoate și pe Elend, continuă Vin. Ieri a fost cu noi pe zid.

— Totuși astfel rămâne cea mai mare parte a cetei, stăpână.

Vin se încruntă, așezându-se mai bine. Încercă să descopere ceva care să-i alunge bănuielile în privința lui Ham, Dockson, Ciomege și Fantomă. Însă despre toți nu știa unde se aflaseră cel puțin câteva ore. Timp suficient pentru ca un kandra să-i digere și să le ia locul.

— Bine, spuse. Așadar, cum îl găsesc pe impostor? Cum îl pot deosebi de alți oameni?

OreSeur rămase tăcut în ceață.

— Trebuie să existe o cale, insistă Vin. Imitația nu poate fi perfectă. Mi-aș da seama dacă le-aș face o tăietură?

OreSeur clătină din cap.

— Un kandra copiază corpul perfect, stăpână — sângele, carnea, pielea și mușchii. Ai văzut când mi-am despicat umărul.

Vin oftă, se ridică și se urcă pe culmea acoperișului înclinat. Ceața se lăsase deja în totalitate și întunericul se îndesea cu iuțeală. Vin începu să bântuie pe culme într-o parte și-ntr-alta, ajutată de Allomanție să-și păstreze echilibrul.

— Poate reușesc să-mi dau pur și simplu seama cine nu se poartă ciudat, spuse. Cei mai mulți kandra se pricep la imitații tot atât de bine ca tine?

— Printre kandra, abilitățile mele sunt medii. Unii se descurcă mai bine, alții mai rău.

— Dar niciun actor nu e perfect, zise Vin.

— Kandra nu obișnuiesc să greșească, stăpână, sublinie OreSeur. Dar probabil că e cea mai bună metodă pe care-o poți folosi. Însă, te previn — ar putea fi oricine. Semenii mei sunt foarte pricepuți.

Vin șovăi. *Nu e Elend,* își spuse, convinsă. *A fost cu mine toată ziua.* În afară de orele dimineții.

Asta-nseamnă cu prea mult timp în urmă, hotărî. *Am stat pe zid mai multe ore, iar oasele alea erau expulzate de curând. În plus, dac-ar fi fost el aș fi știut..., nu?*

— Trebuie să existe o altă cale. Pot descoperi cumva un kandra cu ajutorul Allomanției?

OreSeur nu răspunse imediat. Vin se întoarse spre el în întuneric și îi studie chipul canin.

— Ce e? îl întrebă.

— Nu vorbim despre așa ceva cu nimeni din afară.

Ea oftă.

— Spune-mi totuși.

— Îmi poruncești să vorbesc?

— De fapt, nu vreau să-ți poruncesc nimic.

— Atunci pot să plec? întrebă OreSeur. Nu vrei să-mi dai porunci, prin urmare Învoiala noastră se anulează?

— N-am vrut să spun asta.

El se încruntă — o expresie ciudată pe fața unui câine.

— Mi-ar fi mai ușor dacă mi-ai spune exact ce vrei, stăpână.

Vin scrâșni din dinți.

— De ce ești atât de ostil?

— Nu sunt ostil, stăpână. Sunt slujitorul tău și voi face ce-mi poruncești. Ține de Învoiala noastră.

— Bineînțeles. Așa te porți cu toți stăpânii tăi?

— Pentru cei mai mulți dintre ei, joc un anumit rol, răspunse OreSeur. Am oase de imitat — trebuie să devin o anumită persoană, să adopt o anumită personalitate. Tu nu mi-ai dat nicio indicație; nimic altceva în afară de oasele acestui... animal.

Așadar, asta e, își spuse Vin. *Încă-l mai enervează trupul câinelui.*

— Uite ce e, oasele astea nu schimbă de fapt nimic. Tu rămâi aceeași persoană.

— Nu înțelegi. N-are importanță cine e kandra. Important e cine devine. Ce oase ia, ce rol joacă. Niciunul dintre foștii mei stăpâni nu mi-a mai cerut să fac așa ceva.

— Ei bine, eu nu sunt ca toți ceilalți stăpâni, zise Vin. Oricum, ți-am pus o întrebare. Există vreun mod de a descoperi un kandra cu ajutorul Allomanției? Și da, îți poruncesc să vorbești.

În ochii lui OreSeur fulgeră o sclipire de triumf, ca și cum s-ar fi bucurat că o silise pe ea să-și intre în rol.

— Kandra nu pot fi influențați de Allomanția mentală, stăpână.

Ea se încruntă.

— Deloc?

— Deloc, stăpână. Dacă dorești, poți încerca să ne Aștâți sau să ne Domolești sentimentele, dar n-are niciun efect. Nici măcar n-o să știm că-ncerci să ne manipulezi.

Ca în cazul cuiva care arde cupru.

— Nu e chiar cea mai utilă informație, spuse ea, plimbându-se pe lângă kandra pe acoperiș.

Allomanții nu puteau citi gândurile și sentimentele; când Aștâțau sau Domoleau pe cineva, nu puteau decât să spere că persoana respectivă avea să reacționeze așa cum doreau.

Ar fi putut pune pe cineva la încercare Domolindu-i sentimentele. Lipsa reacției ar fi putut însemna că era kandra — sau doar că știa să se înfrâneze foarte bine.

OreSeur o privea foindu-se.

— Stăpână, dacă ar fi atât de ușor să descoperi un kandra, n-am mai valora prea mult ca impostori, nu-i așa?

— Presupun că nu, recunoscu Vin. Însă, gândindu-se la spusele lui, îi veni o altă idee. Un kandra poate folosi Allomanția? În cazul când mănâncă un Allomant?

OreSeur clătină din cap.

Atunci asta e o altă metodă, se gândi Vin. Dacă surprind un membru al cetei arzând metale, știu că nu e el kandra. Nu i-ar fi fost de folos pentru Dockson și pentru servitorii din palat, dar ar fi ajutat-o să-i scoată de pe listă pe Ham și Fantomă.

— Mai e ceva, adăugă. Înainte, când lucrai pentru Kelsier, el a spus că voia să te țină departe de Lordul Legiuitor și de Inchizitori. De ce?

OreSeur își feri privirea.

— Nu se numără printre lucrurile despre care vorbim.

— Atunci îți poruncesc să vorbești despre asta.

— Atunci trebuie să refuz să răspund.

— Să refuzi să răspunzi? Poți face așa ceva?

El dădu din cap.

— Nu ni se cere să dezvăluim secrete despre natura unui kandra, stăpână. Face parte din...

— Învoială, îi încheie ea spusele, încruntându-se.

Chiar trebuie să recitesc chestia asta.

— Da, stăpână. Probabil c-am și spus deja prea multe.

Vin își luă privirea de la el, îndreptându-și-o spre oraș. Ceața continua să se învârtejească. Vin închise ochii și căută cu bronz, încercând să simtă în apropiere pulsația care dădea de gol un Allomant când ardea metale.

OreSeur se ridică și veni lângă ea, apoi se instală din nou pe acoperișul înclinat, așezat pe labele din spate.

— N-ar trebui să fii la întrunirea cu regele, stăpână?

— Poate mai târziu, răspunse ea, deschizând ochii.

Dincolo de zidurile cetății, focurile armatelor luminau orizontul. În dreapta ei, strălucea în noapte Fortăreața Venture, iar, în interior, Elend se sfătuia cu ceilalți. O mare parte dintre cei mai importanți bărbați din guvern, într-o singură încăpere. Elend avea să spună că era bântuită de spaime fiindcă insistase să fie ea aceea care să stea de veghe, ferindu-i de spioni și de asasini. Ceea ce era perfect; atâta timp cât el rămânea în viață, putea să-i spună cum dorea.

Se așeză din nou. Se bucura că Elend își alesese drept palat Fortăreața Venture, că nu se mutase în Kredik Shaw, locuința Lordului Legiuitor. Nu numai că era prea mare ca să poată fi bine apărată, dar îi mai și aducea aminte de el. De Lordul Legiuitor.

În ultima vreme, se gândea adesea la el — sau, mai degrabă, se gândea la Rashek, bărbatul care devenise Lordul Legiuitor. Terrisian prin naștere, acesta îl ucisese pe omul care ar fi trebuit să ia puterea la Fântâna Înălțării și...

Și ce mai făcuse? Încă nu știau. Eroul plecase într-o expediție ca să apere oamenii de o primejdie cunoscută printr-un simplu nume: Adâncimea. Atât de multe se pierduseră; atât de multe fuseseră distruse intenționat. Singura ei sursă de informații despre acele vremuri era un jurnal vechi, scris de Eroul Evurilor în zilele de dinaintea uciderii sale de către Rashek. Oricum, oferea câteva indicii prețioase despre călătoria lui.

De ce-mi bat capul cu așa ceva? se gândi Vin. *Adâncimea a fost dată uitării de o mie de ani. Elend și ceilalți au dreptate să-și facă griji pentru lucruri care cer o rezolvare mai grabnică.*

Lucruri de care Vin se simțea, totuși, bizar de detașată. Poate că de aceea stătea afară, la pândă. Poate de aceea n-o îngrijora prezența armatelor. Se simțea, pur și simplu... ruptă de așa ceva. Chiar și luând în considerare amenințarea care pândea Luthadelul, mintea ei era atrasă în trecut, către Lordul Legiuitor.

Nu știți ce fac pentru omenire, spusese el. *Am fost zeul vostru, chiar dacă n-ați putut să vă dați seama. Ucigându-mă, v-ați osândit.* Fuseseră ultimele lui cuvinte, rostite în timp ce se sfârșea pe podeaua propriei sale săli a tronului. O îngrijorau. Încă o mai înfiorau.

Avea nevoie de ceva care să-i abată atenția.

— Ce lucruri îți plac ție, kandra? întrebă, întorcându-se spre creatura care continua să stea pe acoperiș, alături de ea. Ce-ndrăgești, și ce detești?

— Nu vreau să răspund.

Vin se încruntă.

— Nu vrei, sau nu ești o*bligat*?

OreSeur șovăi.

— Nu vreau, stăpână.

Subînțelesul era evident. *Va trebui să-mi poruncești.*

Și ea era gata s-o facă. Însă o opri ceva, ceva din ochii lui — așa neomenești cum erau. Ceva familiar.

Cunoștea genul acela de ostilitate. O simțise adesea în cei mai fragezi ani ai tinereții, când se aflase în slujba unor șefi de ceată care-și dominau oamenii. Într-o ceată, făceai ce ți se

poruncea — mai ales când erai un copil al nimănui sau o fată, fără niciun rang și fără mijloace de intimidare.

— Dacă nu vrei să vorbești despre asta, spuse, desprinzându-și privirea de kandra, n-o să te oblig.

El păstră tăcerea.

Vin respiră ceața, îi simți umezeala rece gâdilându-i gâtul și plămânii.

— Știi ce-ndrăgesc *eu*, kandra?

— Nu, stăpână.

— Ceața, spuse ea, întinzându-și brațele. Puterea, libertatea.

OreSeur dădu încet din cap. În apropiere, Vin simți, cu bronzul, o pulsație slabă. Tăcută, stranie, descurajantă. Aceeași pulsație bizară pe care-o simțise, cu câteva nopți înainte, pe acoperișul Fortăreței Venture. De atunci nu mai avusese niciodată curajul s-o mai cerceteze.

E timpul să fac ceva în privința asta, se hotărî.

— Știi ce detest eu, kandra? șopti, ghemuindu-se și verificându-și cuțitele și metalele.

— Nu, stăpână.

Ea se-ntoarse și-l privi în ochi.

— Detest să-mi fie frică.

Știa că toți ceilalți o credeau fricoasă. Convinsă c-o înconjurau numai pericole. Trăise cu frica atât de multă vreme, încât cândva o considerase firească, așa cum erau cenușa, soarele, pământul însuși.

Kelsier o scăpase de frică. Era încă prudentă, dar nu se mai simțea îngrozită în permanență. Supraviețuitorul îi dăruise o viață în care oamenii pe care-i iubea nu o băteau, îi arătase ceva mai bun decât frica. Încrederea. Acum, când știa toate acestea, n-avea de gând să le abandoneze prea curând. Nu în fața unor armate, a unor asasini...

Nici chiar în fața spiritelor.

— Urmează-mă dacă poți, șopti, apoi sări de pe acoperiș pe strada de dedesubt.

Străbătu în fugă pavajul alunecos din cauza ceții, luându-și avânt înainte de a avea timp să-și piardă curajul. Bronz-pulsațiile veneau din apropiere; de dincolo de stradă, dintr-o clădire. Nu de pe acoperiș, decise ea. De la una dintre ferestrele întunecate, cu obloanele deschise, de la etajul doi.

Lăsă să cadă o monedă și se avântă în aer. Tâșni în sus și devie de la linia dreaptă Împingând într-un zăvor de pe cealaltă parte a străzii. Aterizâ în dreptul ferestrei deschise, care părea o groapă, și se prinse cu brațele de părțile laterale ale ramei. Incendie cositor și își lăsă ochii să se învețe cu bezna din încăperea părăsită.

Și era acolo. Alcătuită în întregime din ceață, se muta de pe un picior pe altul și se răsucea, cu conturul neclar în camera neguroasă. Avusese un avantaj, văzuse acoperișul pe care stătuseră de vorbă Vin și OreSeur.

Fantomele nu spionează oameni, nu-i așa? Skaa nu vorbeau despre lucruri de soiul spiritelor morților. Mirosea prea tare a religie, și religia era pentru nobili. Credința însemna moarte pentru un skaa. Ceea ce nu-i oprise pe unii, firește — dar hoții de soiul lui Vin erau firi prea practice pentru așa ceva.

În superstițiile poporului skaa exista un singur lucru care se potrivea cu creatura aceea. Nălucile-de-ceață. Despre care se spunea că furau sufletele oamenilor destul de proști ca să iasă din casă noaptea. Însă Vin știa acum ce erau nălucile-de-ceață. Veri cu kandra — animale stranii, semiinteligente, care se foloseau de oasele celor pe care-i mistuiau. Erau ciudățenii, într-adevăr — dar nici pe departe fantome, nici măcar cât ele de periculoase. Noaptea nu era bântuită nici de stafii întunecate, nici de spirite, nici de vârcolaci.

Sau cel puțin așa spusese Kelsier. Creatura din camera întunecoasă — cu silueta lipsită de substanță, răsucindu-i-se în ceață — părea un contraexemplu convingător. Vin își încleștă degetele pe marginile ferestrei, cu frica — vechea ei prietenă — în sân.

Pleacă. Aleargă. Ascunde-te.

— De ce mă pândești? întrebă.

Creatura nu se clinti. Silueta ei părea să atragă ceața, care se rotea ușor, ca purtată de un curent de aer.

O pot simți cu bronzul. Ceea ce-nseamnă că folosește Allomanția — iar Allomanția atrage ceața.

Creatura făcu un pas înainte. Vin se încordă.

Apoi spiritul se făcu nevăzut.

Vin șovăi, încruntându-se. Asta fusese tot? Ea avea...

Ceva o înșfăcă de braț. Ceva rece, ceva îngrozitor, dar foarte real. O durere îi săgetă capul, părând să fi pornit din ureche ca să-i pătrundă în minte. Țipă, dar se opri când propria voce o trădă. Cu un geamăt scurt — cu brațul zvâcnindu-i și tremurându-i — căzu pe spate lovindu-se de fereastră.

Brațul încă îi mai era rece. Simțea vântul biciuitor pe lângă ea, părând să-mprăștie frig. Ceața trecea ca norii călători.

Vin incendie cositor. Durere, frig, umezeală, și luciditatea îi răbufni în minte, așa că se avântă într-o răsucire și arse fludor chiar în clipa când izbi pământul.

— Stăpână? spuse OreSeur, țâșnind din întuneric.

Ea scutură din cap și se ridică în genunchi, cu palmele reci pe pietrele umede ale pavajului. Încă mai simțea frigul străbătându-i brațul stâng.

— Să mă duc după ajutoare? întrebă câinele-lup.

Vin îl refuză cu o clătinare a capului, silindu-se să se ridice pe picioarele nesigure. Se uită în sus, la ceața rotitoare și la fereastra întunecată de deasupra.

Se cutremură. O durea umărul în locul în care se izbise de pământ, iar coastele încă pline de vânătăi îi zvâcneau, dar își simțea puterea revenindu-i. Se îndepărtă de clădire, continuând să se uite în sus. Deasupra ei, ceața groasă părea... amenințătoare. Tainică.

Nu, își spuse, cu convingere. *Ceața e libertatea mea; noaptea e căminul meu! Locul meu e aici, în ea. N-am mai fost nevoită să mă tem din noaptea în care m-a învățat Kelsier că lucrurile stau altfel.*

Nu putea pierde asta. N-avea să se reîntoarcă la frică. Totuși, nu reuși să nu-și iuțească pașii în timp ce-și flutura mâna spre

OreSeur și se grăbea să se îndepărteze de clădire. Nu dădu nicio explicație pentru purtările ei stranii.

El nu ceru niciuna.

Elend puse pe masă un al treilea teanc de cărți, care căzu peste celelalte două, amenințând să răstoarne totul pe podea. Le echilibră pe toate, apoi își ridică privirea.

Boare, într-un costum de bună calitate, sorbea din vin privind amuzat masa. Ham și Fantomă jucau o partidă de pietre în așteptarea începerii întrunirii; Fantomă câștiga. Dockson stătea într-un colț al încăperii, scriind pe o policioară, iar Ciomege se afundase într-un scaun de pluș, fixându-l pe Elend cu una dintre privirile lui.

Oricare dintre ei ar putea fi un impostor, se gândi regele. Ideea încă i se mai părea o nebunie. Ce trebuia să facă? Să nu-i mai acorde încredere niciunuia dintre ei? Nu, avea prea multă nevoie de toți.

Singura soluție era să se poarte firesc și să-i supravegheze. Vin îi spusese să-ncerce să observe inconsecvențele din personalitatea oricăruia dintre ei. El intenționa să-și dea silința, dar, în realitate, nu știa sigur cât de multe ar fi fost în stare să remarce. Așa ceva ținea, în mai mare măsură, de domeniul ei de acțiune. El trebuia să fie preocupat mai ales de prezența celor două armate.

Cu gândul la ea, aruncă o privire către vitraliile ferestrei din partea din spate a camerei sale de lucru și văzu că erau întunecate.

E deja atât de târziu? se gândi.

— Dragul meu, spuse Boare. Când ne-ai spus că trebuie să-aduni câteva referințe importante, ar fi trebuit să ne-avertizezi c-aveai de gând să lipsești două ore.

— Da, bine, răspunse Elend, am c-am pierdut șirul timpului...

— Pentru două ore?

Elend dădu din cap cu sfială.

— Au fost cărți la mijloc.

Boare clătină din cap.

— Dacă n-ar fi fost în joc soarta Stăpânirii Centrale — și dacă n-aș fi fost atât de fantastic de încântat să văd cum își pierde Hammond câștigul dintr-o întreagă lună jucând cu băiatul ăsta — aș fi plecat acum o oră.

— Da, bine, putem începe acum, spuse Elend.

Ham chicoti și se ridică.

— De fapt e, într-un fel, ca pe vremuri. Și Kell întârzia întotdeauna — și-i plăcea să țină întrunirile noaptea. În orele Născuților-din-Ceață.

Fantomă zâmbi, cu punga cu bani umflată.

Încă mai folosim lacrele — banii din Imperiul Lordului Legiuitor — ca monedă, se gândi Elend. *Va trebui să facem ceva în privința asta.*

— Mie-mi lipsesc totuși tabla și creta, spuse Fantomă.

— Mie cu siguranță nu, ripostă Boare. Kell avea un scris mizerabil.

— Absolut mizerabil, zâmbi Ham, așezându-se. Însă era cu totul aparte — trebuie s-o recunoști.

Boare înălță dintr-o sprânceană.

— *Era*, presupun.

Kelsier, Supraviețuitorul de la Hathsin, medită Elend. *Până și scrisul lui e legendar.*

— Oricum, spuse, cred c-ar trebui totuși să trecem la treabă. Încă mai avem două armate dincolo de ziduri. În seara asta nu plecăm de-aici până nu punem la punct un plan, ca să le putem face față!

Membrii cetei schimbară câteva priviri.

— De fapt, Maiestate, spuse Dockson, noi ne ocupăm deja de asta de ceva vreme.

— Oh? făcu Elend, surprins. *Ei, presupun că i-am lăsat aici, singuri, vreo două ore.* Atunci s-auzim.

Dockson se ridică și-și trase scaunul ceva mai aproape, alăturându-li-se celorlalți, iar Ham începu să vorbească.

— Iată despre ce e vorba, El. Cu două armate aici, n-avem de ce să ne temem de un atac imediat. Dar încă mai suntem în mare pericol. Toată povestea se va transforma, probabil, într-un

asediu prelungit, cu fiecare armată încercând să reziste mai mult decât cealaltă.

— Vor încerca probabil să ne înfometeze, spuse Ciomege. Să ne slăbească pe noi, şi pe duşmanii noştri, înainte de a ataca.

— Şi, continuă Ham, asta-nseamnă că suntem la strâmtoare — fiindcă nu putem rezista foarte mult. Oraşul e deja în pragul înfometării — şi probabil că regii duşmani o ştiu.

— Ce tot spui? întrebă Elend, tărăgănând cuvintele.

— Trebuie să ne-aliem cu unul dintre aceşti duşmani, Maiestate, răspunse Dockson. Amândoi o ştiu. Luptând singur, niciunul nu poate fi sigur că-l va învinge pe celălalt. Însă, cu ajutorul nostru, balanţa se va înclina.

— Ne vor strânge cu uşa, adăugă Ham. Ne vor ţine blocaţi până când vom fi destul de disperaţi ca să ne-aliem cu unul dintre ei. Şi, în cele din urmă, va trebui s-o facem — sau să ne lăsăm oamenii să moară de foame.

— Iată la ce se rezumă hotărârea noastră, spuse Boare. Nu putem rezista mai mult decât ceilalţi, aşa că trebuie să-l alegem pe cel căruia vrem să-i predăm cetatea. Şi eu sugerez să ne hotărâm repede, nu să aşteptăm până ce ni se termină proviziile.

Elend se ridică în picioare, calm.

— Făcând o înţelegere cu una dintre cele două armate, în esenţă, îi vom preda regatul nostru.

— E adevărat, recunoscu Boare, bătând cu degetul în pocal. Oricum, ceea ce am câştigat eu aducând o a doua armată e puterea de negociere. Vezi tu, cel puţin suntem pe o poziţie din care putem cere ceva în schimbul regatului nostru.

— La ce bun? întrebă Elend. Oricum vom pierde.

— E mai mult decât nimic, răspunse Boare. Cred că l-am putea convinge pe Cett să te lase în Luthadel, drept guvernator provizoriu. Lui nu-i place Stăpânirea Centrală; o găseşte stearpă şi monotonă.

— Guvernator provizoriu al oraşului, se încruntă Elend. Nu prea e totuna cu rege al Stăpânirii Centrale.

— E adevărat, spuse Dockson. Dar orice împărat are nevoie de oameni destoinici care să administreze cetăţile sub

domnia lui. N-o să fii rege, dar tu — ca și armata noastră — vei supraviețui în următoarele câteva luni, iar Luthadelul nu va fi jefuit.

Ham, Boare și Dockson îl priveau în ochi, hotărâți. Elend se uită în jos, la teancul lui de cărți, cu gândul la cercetările și la studiul său. Inutile. De când știa ceata că nu puteau alege decât o singură cale?

Ceilalți păreau să-i ia tăcerea drept încuviințare.

— Atunci Cett e într-adevăr cea mai bună alegere? întrebă Dockson. Poate că Straff ar fi mai înclinat să facă o-nțelegere cu regele nostru — la urma urmelor, sunt rude.

Oh, înțelegerea o va face, se gândi Elend. *Și-o va-ncălca în primul moment convenabil. Dar... alternativa? Să-i predăm orașul acestui Cett? Ce-o să se-ntâmple, sub domnia lui, cu oamenii și cu ținutul?*

— Cred că e mai bun Cett, răspunse Boare. E foarte dornic să-i lase pe alții să guverneze, atâta vreme cât își atribuie el meritele și își primește banii. Problema va fi atiul ăla. Crede că e aici și, dacă nu-l găsește...

— O să-l lăsăm să caute-n tot orașul, spuse Ham.

Boare dădu din cap.

— Va trebui să-l convingeți că l-am mințit în privința atiului — și n-o să fie prea greu, având în vedere părerea lui despre mine. Fapt care reprezintă o altă mică problemă — va trebui să-l convingeți și că s-au luat măsuri împotriva mea. Poate-o să creadă c-am fost executat imediat ce-a aflat Elend c-am ridicat o armată împotriva lui.

Ceilalți încuviințară.

— Boare? întrebă Elend. Cum se poartă Lordul Cett cu skaa, pe plantațiile sale?

Domolitorul șovăi, apoi își feri privirea.

— Mă tem că nu prea bine.

— Ei, uite, spuse Elend. Cred că trebuie să ne gândim cum ne protejăm cel mai bine oamenii. Adică, dacă-i dăm lui Cett totul, ne salvăm pielea — dar cu prețul întregii populații skaa din regat!

Dockson clătină din cap.

— Elend, nu e o trădare. Nu și când asta e singura cale.

— Ușor de spus, protestă regele. Dar eu sunt acela care va purta povara vinovăției pentru o asemenea faptă. Nu spun că n-ar trebui să luăm în considerare propunerea voastră, dar am câteva idei despre care am putea discuta...

Ceilalți schimbară priviri. Ca de obicei, Ciomege și Fantomă păstrau tăcerea în timpul întrunirilor; primul nu vorbea decât dacă i se părea neapărat necesar, iar cel de-al doilea avea tendința să rămână în afara conversațiilor. În cele din urmă, Boare, Ham și Dockson se uitară la el.

— E țara *ta*, Maiestate, spuse, prudent, cel de-al treilea. Noi nu suntem aici decât ca să dăm sfaturi.

Sfaturi foarte bune, sugera tonul lui.

— Da, bine, spuse Elend, alegând la repezeală o carte.

În graba lui, răsturnă unul dintre teancuri, care se prăvăli cu zgomot pe masă, iar un volum ajunse în poala lui Boare.

— Scuze, spuse, în timp ce Boare dădea ochii peste cap, punând cartea înapoi. Ei, acest volum are ceva foarte interesant de spus despre mișcările și aranjarea corpurilor de oaste...

— Ăă, Elend? se încruntă Ham. Aia pare să fie o carte despre transportul grânelor.

— Știu, răspunse Elend. În bibliotecă nu sunt prea multe cărți despre război. Cu asta s-ar părea că ne-am ales după o mie de ani de pace. Oricum, cartea spune de cât de multe grâne e nevoie ca să păstrezi în rezervele diverselor garnizoane din Ultimul Imperiu. Aveți idee de cât de multe alimente are nevoie o armată?

— Aici ai dreptate, spuse Ciomege, întărindu-și cuvintele cu o înclinare a capului. Hrănirea soldaților e, de obicei, o mare belea; am avut adesea greutăți cu mâncarea și pentru luptele de la hotare, și nu eram decât grupuri mici, trimise să-năbușe câte-o răscoală răzleață.

Elend dădu din cap. Ciomege nu vorbea prea des despre luptele lui în armata Lordului Legiuitor, și nici ceata nu-i punea prea des întrebări despre așa ceva.

— Oricum, spuse Elend. Pun prinsoare că nici Cett, nici tata nu sunt obișnuiți să pună în mișcare grupuri mari de oameni. Lipsa proviziilor o să-i scoată peri albi, mai ales lui Cett, fiindcă a plecat în grabă.

— Poate că nu, spuse Ciomege. Amândoi au canale, pe care se poate ajunge în siguranță la Luthadel. O să le fie ușor să trimită după mai multă hrană.

— În plus, adăugă Boare, deși o mare parte din ținutul lui Cett s-a răzvrătit în momentul de față, cetatea Haverfrex e încă sub stăpânirea lui, și acolo se află una dintre principalele fabrici de conserve a Lordului Legiuitor. Cett are o cantitate impresionantă de hrană la o mică bucată de canal distanță.

— Atunci vom distruge canalele, spuse Elend. Vom găsi o cale de a împiedica sosirea proviziilor. Pe canale pot fi aduse cu mare repeziciune, dar sunt și foarte vulnerabile, fiindcă știm exact pe unde vin. Și, dacă-i lăsăm fără mâncare, poate se vor vedea siliți să se-ntoarcă acasă.

— Fie se vor întoarce, spuse Boare, fie se vor hotârî să riște, atacând Luthadelul.

Elend șovăi.

— E o posibilitate, recunoscu el. Dar, ei bine, am studiat și modul de apărare a orașului. Se întinse peste masă și luă o altă carte. Asta e *Conducerea Cetății în Epoca Modernă*, de Jendellah. Spune cât de greu e să asiguri ordinea în Luthadel, din cauza dimensiunilor sale enorme și a numărului mare de mahalale locuite de skaa. Sugerează folosirea unor grupuri de gărzi aflate mereu în mișcare. Cred că putem adapta metoda asta ca să ne fie de folos în luptă — zidul nostru e prea lung ca să putem apăra fiecare bucățică, dar putem avea grupuri mobile de soldați care ar putea veni să...

— Maiestate, îl întrerupse Dockson.

— Hmm? Da?

— Avem o oaste de băiețandri și de bărbați care abia dac-au împlinit anul de când fac instrucție și n-avem de înfruntat o singură armată de o mărime copleșitoare, ci *două*. Nu putem câștiga lupta asta prin forță.

— Oh, da, răspunse Elend. Bineînțeles. Spuneam doar că, dacă vom fi *nevoiți* să luptăm, am câteva strategii...

— Dacă luptăm, pierdem, zise Ciomege. Probabil c-o să pierdem oricum.

Elend păstră o clipă tăcerea.

— Da, bine, eu voiam doar...

— Atacarea canalelor e totuși o idee bună, se amestecă Dockson. O putem face pe ascuns, poate plătind niște tâlhari din regiune ca s-atace barjele. Probabil că n-o să fie de-ajuns ca să-i trimitem pe Cett sau pe Straff înapoi, acasă, dar i-am putea face să-și dorească cu mai multă disperare o alianță cu noi.

Boare dădu din cap.

— Cett își face deja griji din pricina tulburărilor de acasă, din Stăpânirea lui. Ar trebui să-i trimitem un mesager, să-i dăm de știre că suntem interesați de o alianță. În felul ăsta, imediat ce proviziile vor deveni o problemă, o să se gândească la noi.

— I-am putea trimite o scrisoare, cu explicații despre execuția lui Boare, zise Dockson, în semn de bună-credință. Astfel...

Elend își drese glasul. Ceilalți amuțiră.

— Ăă, încă n-am terminat, spuse el.

— Îmi cer scuze, Maiestate, zise Dockson.

Elend răsuflă adânc.

— Aveți dreptate — nu ne putem permite o luptă cu aceste două oști. Dar cred că putem găsi o cale de a le face să se lupte între ele.

— Ideea trezește un sentiment încântător, dragul meu, comentă Boare. Dar nu-i poți convinge pe ăștia doi să se ia la bătaie la fel de simplu cum îl convingi pe Fantomă să-mi aducă vin.

Se răsuci, ridicându-și pocalul gol. Fantomă șovăi, apoi oftă și aduse sticla.

— Ei, da, încuviință Elend. Dar, deși nu există prea multe cărți despre război, avem o mulțime despre politică. Boare, spuneai, zilele trecute, că, fiind cea mai slabă parte dintre cele trei ajunse într-un punct mort, căpătăm putere.

— Întocmai, încuviință Boare. Putem înclina balanța de partea oricăreia dintre celelalte două.

— Da, întări Elend, deschizând o carte. Și, fiind vorba de o negociere între trei părți, nu mai discutăm despre război, ci despre politică. E ca o întrecere între case. Și, în aceast caz, niciuna nu se poate descurca fără aliați. Dacă le iei pe fiecare în parte, casele mici sunt slabe, dar devin puternice când ne gândim la un grup.

Noi suntem ca una dintre casele mici. Dacă ne dorim vreun câștig, trebuie să ne facem dușmanii să ne dea uitării — sau, cel puțin, să se gândească la noi considerându-ne lipsiți de importanță. Dacă ambele părți presupun că pot conta pe noi — că ne pot folosi ca să-nvingă cealaltă armată, pentru a se întoarce apoi pe îndelete împotriva noastră — ne vor lăsa în pace și se vor concentra una asupra alteia.

Ham își frecă bărbia.

— Propui să facem un joc dublu, Elend. Înseamnă să ne-alegem o poziție periculoasă.

Boare dădu din cap.

— Trebuie să ne-arătăm loialitatea față de partea mai slabă într-un anumit moment, ca să-i păstrăm înverșunați unii împotriva altora. Și n-avem garanția că acela care va învinge va fi destul de slăbit ca să-l înfrângem la rândul nostru.

— Ca să nu mai vorbim despre problema mâncării pentru ai noștri, adăugă Dockson. Pentru ceea ce propui e nevoie de timp, Maiestate. Un timp în care ne vom afla sub asediu, cu proviziile împuținându-ni-se. Acum e toamnă. Iarna va fi aici în curând.

— O să fie greu, încuviință Elend. Și riscant. Dar cred c-o putem face. Îi putem convinge pe amândoi să creadă că ne-am aliat cu ei, fără să-l sprijinim pe niciunul. O să-i încurajăm să lupte unul împotriva altuia, o s-așteptăm să le scadă proviziile și moralul, o să-i împingem către luptă. După ce se vor liniști lucrurile, armata supraviețuitoare ar putea fi destul de slăbită ca s-o putem înfrânge.

Boare păru să cadă pe gânduri.

— Are stil, recunoscu. Și, cumva, totul pare amuzant.

Dockson zâmbi.

— Spui asta numai și numai fiindcă înseamnă să-i punem pe alții să facă treaba în locul nostru.

Boare ridică din umeri.

— Manipularea lucrează atât de bine la nivel personal încât nu văd de ce n-ar fi la fel de viabilă în cazul politicii unei națiuni.

— De fapt, așa se conduce de obicei o țară, medită Ham. Ce altceva e un guvern, dacă nu o metodă oficială prin care te asiguri că *altcineva* face tot ce e de făcut?

— Ăă, și planul? întrebă Elend.

— Nu știu, El, răspunse Ham, revenind la subiect. Seamănă cu ale lui Kelsier — nesăbuit, curajos, oarecum nebunesc.

Vorbea ca și cum ar fi fost surprins să-l audă pe Elend propunând așa ceva.

Pot fi la fel de nesăbuit ca oricine altcineva, se gândi regele, indignat, apoi șovăi. Chiar voia să continue șirul unor astfel de gânduri?

— Am putea s-o încurcăm urât, spuse Dockson. Dacă oricare dintre părți decide că s-a săturat de fițele noastre...

— Ne va distruge, completă Elend. Dar... ei, domnii mei, vouă vă plac jocurile de noroc. Nu-mi spuneți mie că planul nu vă atrage mai mult decât o simplă plecare a capului în fața lui Cett.

Ham schimbă o privire cu Boare, și amândoi păreau să ia în considerare ideea. Dockson își dădu ochii peste cap, dar părea să se opună pur și simplu din obișnuință.

Nu, nu voiau să aleagă calea cea mai sigură. Erau aceiași oameni care-l provocaseră pe Lordul Legiuitor, oameni care-și câștigau traiul înșelând nobilimea. Într-un fel, acționau cu foarte multă prudență; puteau da dovadă de precizie în urmărirea fiecărui amănunt, aveau grijă să nu lase urme și să-și apere interesele. Dar, când era vorba să-și încerce norocul pentru potul cel mare, erau dornici s-o facă.

Nu, nu dornici. Nerăbdători.

Minunat, se gândi Elend. *Mi-am umplut consiliul secret cu o șleahtă de aventurieri amatori de senzații tari. Ba chiar*

mai rău, m-am hotărât să fiu unul de-al lor. Dar ce altceva ar fi putut face?

— Am putea cel puțin să chibzuim pe tema asta, spuse Boare. Sună incitant.

— Ei, uite, Boare, eu n-am făcut propunerea fiindcă e incitantă, zise Elend. Mi-am petrecut tinerețea străduindu-mă să pun la punct un plan care m-ar fi ajutat să fac din Luthadel un oraș mai bun după ce-aș fi ajuns șeful casei mele. Nu vreau să mă lepăd de propriile visuri la primul semn de împotrivire.

— Și cum rămâne cu Adunarea? întrebă Ham.

— Asta e partea cea mai frumoasă, răspunse Elend. Mi-au votat propunerea acum două zile. Nu-i pot deschide porțile orașului niciunui invadator înainte de a mă întâlni cu tatăl meu pentru o negociere.

Ceata păstră pentru câteva clipe tăcerea. În cele din urmă, Ham se întoarse spre Elend, clătinând din cap.

— Eu pur și simplu nu știu, El. Sună tentant. De fapt, în timp ce te-așteptam, am vorbit despre mai multe planuri mai cutezătoare decât ăsta. Dar...

— Dar ce? întrebă Elend.

— Un astfel de plan depinde într-o foarte mare măsură de tine, dragul meu, spuse Boare, sorbind din vin. Tu vei fi acela care se va-ntâlni cu regii — cel care-i va convinge pe amândoi că e de partea lor. Nu vreau să te jignesc, dar n-ai experiență în arta înșelătoriei. E greu să fii de acord cu un plan cutezător care face dintr-un novice un membru cheie al cetei.

— Pot s-o fac, insistă Elend. Serios.

Ham se uită la Boare, și amândoi se uitară la Ciomege. Generalul cioturos ridică din umeri.

— Dacă băiatul vrea să-ncerce, lăsați-l.

Ham oftă, apoi își reîntoarse privirea spre Elend.

— Cred că sunt de acord. Atâta vreme cât crezi că te descurci, El.

— Cred că da, zise regele, ascunzându-și nervozitatea. Știu pur și simplu că nu pot să renunț, nu cu ușurință. Poate că n-o să meargă — poate că, după două luni de asediu, o să sfârșim

prin a preda oricum cetatea. Însă, în felul ăsta, câștigăm două luni în care se poate întâmpla *ceva*. Merită să riscăm așteptând, mai degrabă decât să le facem plecăciuni dușmanilor. Așteaptă și fă planuri.

— Atunci așa să fie, spuse Dockson. Dă-ne timp, să venim cu ceva idei și alternative, Maiestate. Ne întâlnim din nou peste câteva zile, să discutăm amănuntele.

— Perfect, răspunse Elend. Sună bine. Acum, dacă putem trece la altceva, aș vrea să amintesc...

Se auzi o bătaie în ușă. La invitația lui Elend, căpitanul Demoux o deschise, părând ușor jenat.

— Maiestate? Îmi cer iertare, dar... cred c-am prins pe cineva care trăgea cu urechea la discuție.

— Ce? exclamă regele. Pe cine?

Demoux se întoarse într-o parte, făcând semn către doi oameni din garda lui. Femeia pe care-o aduseră în încăpere i se păru lui Elend oarecum cunoscută. Înaltă, ca mai toți terrisienii, purta o rochie viu colorată, dar practică. Urechile îi atârnau, cu lobii alungiți ca să fie loc pentru numeroșii ei cercei.

— Te știu, spuse Elend. Te-am văzut acum două zile, în sala Adunării. Erai tot timpul cu ochii pe mine.

Femeia nu-i răspunse. Se uită la toți cei din încăpere, stând bățoasă — ba chiar semeață — deși avea mâinile legate. De fapt, Elend nu mai întâlnise niciodată o terrisiană; nu cunoștea decât majordomi, eunuci pregătiți încă din primele zile ale vieții ca să conducă servitorimea dintr-o casă. Dintr-un anumit motiv, se așteptase ca o femeie din Terris să fie ceva mai slugarnică.

— Se ascundea în camera de alături, povesti Demoux. Îmi cer iertare, Maiestate. Nu știu cum a trecut de noi. Am găsit-o ascultând cu urechea la perete, deși mă-ndoiesc c-a auzit ceva. Zidurile astea sunt de piatră.

Elend întâlni ochii femeii. Vârstnică — de vreo cincizeci de ani — nu era frumoasă, dar nici urâtă. Era robustă, cu o expresie sinceră pe fața pătrată. Căutătura îi era calmă și fermă, iar regele nu se simți în largul său susținându-i privirea câtva timp.

— Ce te-așteptai s-auzi, femeie? o întrebă.

Ea nu-l luă în seamă. Se întoarse spre ceilalți și li se adresă cu un ușor accent.

— O să vorbesc numai cu regele, între patru ochi. Voi puteți pleca.

Ham zâmbi.

— Ei, cel puțin are curaj.

— Ce te face să crezi c-o să te lăsăm singură cu regele? o întrebă Dockson.

— Eu și Maiestatea Sa avem anumite lucruri de discutat, răspunse ea, cu aerul cuiva venit cu treburi importante, ca și cum nu și-ar fi dat seama — sau nu s-ar fi sinchisit — că era prizonieră. Nu trebuie să vă faceți griji în privința siguranței sale; sunt sigură că tânăra Născută-din-Ceață care se-ascunde dincolo de fereastră are mai mult decât puterea necesară ca să se descurce cu mine.

Elend se uită într-o parte, către mica fereastră pentru ventilație de lângă cea mare, cu vitralii. De unde putea ști femeia din Terris că Vin se afla acolo, veghind asupra lui? Ar fi trebuit să aibă auzul extrem de ascuțit. Poate destul de ascuțit ca să poată asculta printr-un perete de piatră?

Regele se-ntoarse spre noua sosită.

— Ești Păstrătoare.

Ea dădu din cap.

— Te-a trimis Sazed?

— Datorită lui mă aflu aici, răspunse terrisiana. Dar n-am fost „trimisă".

— Ham, e în ordine, spuse încet Elend. Puteți pleca.

Brutalul se încruntă.

— Ești sigur?

— Dacă vreți să mă țineți legată, țineți-mă, spuse femeia.

Dacă e într-adevăr Feruchimistă, asta n-ar deranja-o prea mult, se gândi Elend. *Pe de altă parte, dacă e într-adevăr Feruchimistă — Păstrătoare, ca Sazed — n-am de ce să mă tem de ea. Teoretic.*

Ceilalți părăsiră încăperea târșâindu-și picioarele și dând de înțeles, prin ținuta lor, ce credeau despre hotărârea lui. Deși

nu mai erau hoți, Elend bănuia că — aidoma lui Vin — aveau să simtă toată viața urmările educației lor.

— Vom fi chiar dincolo de prag, Elend, spuse Ham — ultimul care ieși — închizând ușa în urma sa.

Și totuși, oricine mă cunoaște își va da seama că nu exista nicio șansă să renunț cu atâta ușurință. Odată ce găsesc ceva de cercetat, îmi urmăresc ținta cu înverșunare.

14

Terrisiana își rupse legăturile, și funiile căzură pe podea.

— Ăă, Vin? zise Elend, începând să se-ntrebe care era logica întâlnirii cu femeia aceea. Poate-ar fi timpul să intri.

— De fapt, nu e acolo, spuse terrisiana, fără șovăire, înaintând. A plecat acum câteva minute, să-și facă rondurile. De aceea m-am lăsat prinsă.

— Ăă, înțeleg. Atunci o să-mi chem garda.

— Nu fi prost! Dac-aș vrea să te ucid, aș putea s-o fac înainte de întoarcerea celorlalți. Acum stai liniștit o clipă.

Elend rămase locului, stânjenit, în timp ce femeia înaltă dădu încet ocol mesei, studiindu-l cum studiază un negustor mobila scoasă la mezat. În cele din urmă se opri, cu mâinile pe șolduri.

— Ține-ți spatele drept, îi porunci.

— Poftim?

— Stai cocârjat, spuse femeia. Un rege trebuie să-și păstreze aerul demn tot timpul, chiar și când e cu prietenii.

Elend se încruntă.

— Ei, deși apreciez un sfat, nu...

— Nu așa, zise terrisiana. Nu vorbi pe ocolite. Poruncește.

— Poftim? repetă Elend.

Femeia se apropie, îi puse o mână pe umăr și i-l împinse cu putere spre spate, ca să-i corecteze poziția. Pe urmă se retrase și dădu încet din cap, pentru ea însăși.

— Ei, uite, spuse Elend. Mie nu-mi...

— Nu, îl întrerupse ea. Trebuie să vorbești cu mai multă forță. Modul în care te înfățișezi — vorbele, acțiunile, posturile — hotărăște cum te apreciază oamenii și cum reacționează când au de-a face cu tine. Dacă-ncepi fiecare frază cu moliciune și nesiguranță, o să pari moale și nesigur. Fii puternic!

— Ce se petrece aici? se răsti Elend, scos din sărite.

— Iată, spuse ea. În sfârșit.

— Spuneai că-l cunoști pe Sazed? întrebă el, rezistând imboldului de se cocârja iarăși.

— E o cunoștință de-a mea. Mă numesc Tindwyl; sunt, după cum ai ghicit, o Păstrătoare din Terris. Femeia bătu o clipă din picior, apoi clătină din cap. Sazed m-a prevenit că ești șleampăt, dar, sincer vorbind, mi-am închipuit că niciun rege nu poate neglija atât de mult importanța propriei înfățișări.

— Șleampăt? Poftim?

— Nu mai repeta cuvântul ăsta, se răsti Tindwyl. Nu pune întrebări; spune ce vrei să spui. Dacă nu ești de acord, spune-o — nu mă lăsa să-ți interpretez cuvintele după bunul meu plac.

— Da, bine, totul e fascinant, spuse Elend, luând-o spre ușă, dar în seara asta am să evit alte insulte. Te rog să mă scuzi...

— Oamenii tăi te cred un prost, Elend Venture, spuse încet Tindwyl.

El rămase nedumerit.

— Adunarea — organizată de tine însuți — îți nesocotește autoritatea. Skaa sunt convinși că n-o să fii în stare să-i aperi. Până și consiliul tău de prieteni își face planurile în lipsa ta, bănuind că n-ai mare lucru de spus.

El închise ochii și răsuflă adânc, încet.

— Ai idei bune, Elend Venture, continuă Tindwyl. Idei regești. Însă nu te porți ca un rege. Un om nu poate conduce

decât atunci când ceilalți îl acceptă drept conducător și n-are cu nimic mai multă autoritate decât îi acordă ei. Toate ideile geniale din lume nu-ți pot salva regatul dacă nu le-ascultă nimeni.

Elend se-ntoarse spre ea.

— În ultimul an am citit din patru biblioteci toate cărțile necesare despre conducere și guvernare.

Tindwyl înălță dintr-o sprânceană.

— Atunci bănuiesc că ți-ai petrecut o grămadă de timp în camera ta când ar fi trebuit să te afli afară, să fii văzut de oameni și să-nveți să-i conduci.

— Cărțile au o mare valoare, spuse Elend.

— Valoarea acțiunilor e mai mare.

— Și de unde-o să-nvăț care sunt acțiunile cele mai potrivite?

— De la mine.

Elend șovăi.

— Știi că fiecare Păstrător are un domeniu de care e interesat în mod deosebit, zise Tindwyl. Deși memorăm cu toții același stoc de cunoștințe, un om nu poate studia și înțelege decât o cantitate limitată din stocul ăsta. Prietenul nostru comun Sazed își dedică timpul religiilor.

— Și specialitatea ta care e?

— Biografiile, răspunse ea. Am studiat viețile unor generali, regi și împărați cărora nu le-ai auzit niciodată numele. Elend Venture, înțelegerea părții teoretice a politicii și a conducerii nu e totuna cu înțelegerea vieților unor oameni care au trăit.

— Și... mă poți învăța să-i imit pe oamenii ăștia?

— Poate, răspunse Tindwyl. Încă nu mi-am dat seama dacă ești sau nu un caz fără speranță. Dar mă aflu aici, așa c-o să fac tot ce sunt în stare. Acum câteva luni, am primit o scrisoare de la Sazed, care mi-a explicat în ce situație grea te afli. Nu mi-a cerut să vin să te instruiesc — dar, pe de altă parte, poate că Sazed e un alt bărbat care-ar trebui să-nvețe să fie mai convingător.

Elend întâlni ochii terrisienei și dădu încet din cap.

— Atunci accepți să-ți dau lecții?

El căzu o clipă pe gânduri. *Dacă e cumva măcar aproape la fel de utilă ca Sazed, atunci... ei, un astfel de ajutor mi-ar prinde bine cu siguranță.*

— Da, răspunse.

Tindwyl dădu din cap.

— Sazed a spus și că ești modest. Ceea ce ar putea fi un avantaj — presupunând că nu lași asta să-ți stea în cale. Cred că Născuta-din-Ceață s-a întors.

Elend se întoarse spre fereastra laterală. Oblonul se deschise, lăsând ceața să se prelingă în încăpere și lăsând la vedere o siluetă ghemuită, cu mantie.

— De unde-ai știut că sunt aici? întrebă încet Vin.

Tindwyl zâmbi — o expresie pe care Elend o vedea pe fața ei pentru prima oară.

— Sazed mi-a vorbit și despre tine, copilă. Cred că noi două ar trebui să stăm în curând de vorbă între patru ochi.

Vin se strecură în încăpere, atrăgând ceața pe urmele ei, și închise oblonul. Nu se osteni să-și ascundă ostilitatea și neîncrederea și se așeză între Elend și Tindwyl,

— Ce cauți aici? întrebă ea.

Tindwyl zâmbi iarăși.

— Regelui tău, aici de față, i-au trebuit mai multe minute ca s-ajungă la întrebarea asta, iar tu mi-o pui din primele clipe. Sunteți o pereche interesantă, așa cred.

Ochii lui Vin se îngustară.

— Oricum, ar trebui să mă retrag, spuse Tindwyl. Să presupun că vom sta din nou de vorbă, Maiestate?

— Da, firește, răspunse Elend. Ăă... aș putea începe să exersez ceva?

— Da, răspunse Tindwyl, îndreptându-se spre ușă. Încetează să tot spui „ăă".

— Ai dreptate.

Ham își strecură capul pe ușă imediat ce o deschise terrisiana. Observă imediat că nu mai era legată. Însă nu spuse nimic; presupunea, probabil, că o eliberase Elend.

— Cred că, pentru seara asta, e suficient, zise regele. Ham, vrei să ai grijă ca maestra Tindwyl să primească un apartament aici, în palat? E o prietenă de-a lui Sazed.

Ham ridică din umeri.

— Bine, atunci.

Dădu din cap către Vin, apoi se retrase. Tindwyl plecă fără să le ureze „noapte bună".

Vin se încruntă, apoi îi aruncă o privire lui Elend. Părea... cu gândul în altă parte.

— Nu-mi place femeia asta, spuse.

Elend zâmbi, stivuindu-și cărțile pe masă.

— Ție nu-ți place nimeni la prima vedere, Vin.

— Mi-ai plăcut tu.

— Ca dovadă că judeci greșit oamenii.

Vin șovăi, apoi surâse. Se apropie și începu să se uite la cărți. Nu erau cele de pe lista lecturilor lui obișnuite — păreau cu mult mai practice decât ceea ce citea de obicei.

— Cum au mers lucrurile în seara asta? îl întrebă. Nu prea am avut timp s-ascult.

El oftă. Se întoarse, se așeză la masă și-și ridică privirea către imensa fereastră rozariu din partea din spate a încăperii. Era întuneric și culorile nu se mai deslușeau decât ca reflexii în sticla neagră.

— Au mers bine, cred.

— Ți-am spus c-o să le placă planul tău. E din soiul celor pe care le găsesc provocatoare.

— Presupun.

Vin se încruntă.

— Bine, spuse, sărind pe masă, în picioare. Și se așeză lângă el. Ce s-a-ntâmplat? Ce-a spus femeia asta? Oricum, ce-a vrut?

— Doar să-mpărtășească niște cunoștințe, răspunse el. Știi cum sunt Păstrătorii, întotdeauna în căutarea unei urechi care să le-asculte lecțiile.

— Cred că da, zise Vin, lungind cuvintele.

Nu-l mai văzuse niciodată pe Elend deprimat, dar descurajat i se întâmpla să fie. Avea atât de multe idei, atâtea planuri și atâtea speranțe, și ea se-ntreba uneori cum izbutea să nu le-amestece. Se simțea înclinată să creadă că nu era în stare să se concentreze; Reen zicea întotdeauna că un hoț rămânea în viață datorită concentrării. Însă visurile lui Elend făceau atât de mult parte din ceea ce era el. Vin se îndoia că ar fi putut să renunțe la ele. Și nu credea că ea ar fi vrut asta, fiindcă visurile erau o parte din ceea ce iubea la el.

— Au fost de-acord cu planul, Vin, adăugă Elend, continuând să privească fereastra. Au părut chiar incitați, așa cum ai spus că vor fi. Numai că... nu pot să nu mă gândesc că propunerea lor a fost mult mai rațională decât a mea. Se gândeau să treacă de partea uneia dintre armate, s-o sprijine cerându-i în schimb să mă lase aici, ca guvernator vasal al Luthadelului.

—Asta ar însemna să ne predăm, spuse Vin.

— Uneori e mai bine să te predai dacât să fii înfrânt. Eu tocmai mi-am condamnat cetatea la un asediu prelungit. Ceea ce va însemna foamete, poate chiar oameni morți de foame, înainte de a se termina totul.

Vin îi puse mâna pe umăr și îl privi nesigură. De obicei, el era acela care o liniștea pe ea.

— E totuși o cale mai bună, îi spuse. Ceilalți au propus, probabil, un plan mai lipsit de îndrăzneală fiindcă s-au gândit că, altminteri, n-o să fii de acord.

— Nu. Nu s-au gândit la ceva care să mă mulțumească pe mine, Vin. Au fost cu adevărat de părere că încheierea unei alianțe strategice e un plan bun, sigur. Elend șovăi, apoi se uită la ea. De când reprezintă *grupul lor* partea rezonabilă a guvernării mele?

— Au fost nevoiți să se maturizeze. Nu mai pot fi cei care-au fost cândva, nu când au atât de multă responsabilitate.

Elend se întoarse din nou spre fereastră.

— O să-ți spun ce mă-ngrijorează, Vin. Mă tem că planul lor *nu* era rezonabil — poate că era, în sine, oarecum nesăbuit.

Poate că încheierea unei alianțe ar fi fost o sarcină destul de grea. În cazul ăsta, propunerea *mea* e de-a dreptul absurdă.

Vin îl strânse de umăr.

— Noi l-am înfruntat pe Lordul Legiuitor.

— Atunci îl aveați pe Kelsier.

— Nu-ncepe din nou cu *asta*.

— Îmi cer iertare, spuse Elend. Dar, serios, Vin. Poate că planul prin care vreau să-mi păstrez domnia nu e decât o dovadă de aroganță. Ce mi-ai povestit despre copilăria ta? Ce făceai în cetele de hoți, unde toți erau mai mari, mai puternici și mai răi decât tine? Îi înfruntai pe șefi cu îndrăzneală?

Prin mintea ei scăpărară amintiri. Își aduse aminte cum se ascundea, cum își lăsa ochii în jos, cât era de slabă.

— Asta a fost cândva. Nu-i poți lăsa pe alții să te lovească la nesfârșit. E ceea ce-am învățat de la Kelsier — motivul pentru care ne-am ridicat împotriva Lordului Legiuitor. De aceea a luptat răzvrătirea skaa împotriva Ultimului Imperiu atâția ani, când n-avea nicio șansă să învingă. Reen m-a învățat că răzvrătiții sunt proști. Însă Reen și-a găsit sfârșitul — ca și Ultimul Imperiu. Și...

Se aplecă și-l privi în ochi.

— Nu poți preda orașul, Elend, îi spuse cu voce scăzută. Nu cred că mi-ar plăcea ce-ai putea păți din cauza asta.

El șovăi, apoi pe față i se așternu încet un zâmbet.

— Uneori izbutești să fii foarte înțeleaptă, Vin.

— Crezi?

El dădu din cap.

— Ei, comentă ea, atunci judeci oamenii tot atât de greșit ca mine.

Elend râse, o cuprinse cu brațul și o lipi de el.

— Să presupun, așadar, că-n timpul patrulării din seara asta nu s-a-ntâmplat nimic?

Spiritul de ceață. Căderea ei. Atingerea rece pe care încă-o mai simțea — deși și-o amintea foarte vag — pe antebrață.

— Nimic, răspunse.

Ultima oară când îi povestise despre spiritul de ceață, Elend se gândise imediat că ea avea vedenii.

— Vezi, spuse el, ar fi trebuit să vii la întrunire. Mi-ar fi plăcut să te am alături.

Ea păstră tăcerea.

Rămaseră astfel câteva minute, uitându-se la fereastra întunecată. Avea ceva de o frumusețe stranie; fiindcă-i lipsea lumina din spate, culorile nu erau vizibile, și ea putea în schimb să se concentreze asupra modelelor de sticlă. Așchii, fâșii, plăcuțe, toate îmbinându-se într-o ramă metalică.

— Elend? spuse ea într-un târziu. Sunt îngrijorată.

— Eu m-aș îngrijora dacă n-ai fi. *Pe mine* cele două armate mă umplu de atâtea griji încât abia-mi mai pot păstra șirul gândurilor.

— Nu, zise Vin. Nu armatele. Pe mine mă-ngrijorează alte lucruri.

— De plidă?

— Păi... mă tot gândesc la spusele Lordului Legiuitor dinainte de a-l ucide. Ți-aduci aminte?

Elend dădu din cap. Nu fusese de față, dar îi povestise ea.

— A vorbit despre ceea ce făcuse el pentru omenire, continuă Vin. Poveștile spun că ne-a salvat. De Adâncime.

Elend încuviință cu un gest.

— Dar, întrebă Vin, ce era Adâncimea? Tu ai fost nobil — religia nu ți-a fost interzisă. Ce vă-nvăța Cultul despre Adâncime și despre Lordul Legiuitor?

El ridică din umeri.

— De fapt, nu mare lucru. Religia nu ne era interzisă, dar nu eram nici încurajați în privința ei. Cultul se purta, într-un fel, ca și cum i-ar fi aparținut, oamenii săi aveau un aer care sugera că de tot ce ține de religie se ocupă ei — că noi n-aveam de ce să ne batem capul.

— Dar vă-nvățau anumite lucruri, nu?

Elend dădu din cap.

— Ne spuneau, mai ales, de ce erau privilegiați nobilii, iar skaa, blestemați. Cred că voiau să-nțelegem ce norocoși

eram — deși, ca să fiu sincer, mie învățăturile lor mi s-au părut, întotdeauna, destul de jenante. Vezi tu, pretindeau că eram nobili pentru că strămoșii noștri îl sprijiniseră pe Lordul Legiuitor înainte de Înălțare. Însă asta însemna că dețineam privilegii pentru ceea ce făcuseră alți oameni. Nu e tocmai corect, nu?

Vin ridică din umeri.

— Cred că tot atât de corect ca orice altceva.

— Da, dar tu nu erai furioasă? Nu te simțeai nedreptățită pentru că nobilimea avea atât de multe pe când tu aveai atât de puțin?

— Nu mă gândeam la asta, răspunse Vin. Nobilii aveau o grămadă de lucruri, așa că noi le puteam lua de la ei. De ce mi-ar fi păsat cum le dobândiseră? Uneori, când aveam mâncare, alți hoți mă băteau ca să mi-o ia. Ce conta cum o căpătasem? Mi-o furau și gata.

Elend rămase pe gânduri.

— Știi, uneori mă-ntreb ce-ar fi spus autorii teoriilor politice pe care le-am citit dacă te-ar fi cunoscut. Am senzația că s-ar fi luat cu mâinile de păr, neputincioși.

Ea îl înghionti în coaste.

— Mai lasă politica. Povestește-mi despre Adâncime.

— Păi, cred că era o creatură de un anume fel — ceva negru, demonic, care aproape c-a distrus lumea. Lordul Legiuitor s-a dus la Fântâna Înălțării, unde i s-a dat putere ca s-o înfrângă și ca să unească omenirea. În oraș există mai multe statui care-nfățișează faptele.

Vin se încruntă.

— Da, dar din ele nu-ți dai niciodată seama cum arăta de fapt Adâncimea. E înfățișată ca un morman stâlcit la picioarele Lordului Legiuitor.

— Ultimul om care-a văzut-o vreodată a murit anul trecut, prin urmare cred că va trebui să ne mulțumim cu statuile.

— Dacă nu se-ntoarce cumva, spuse încet Vin.

Elend se încruntă și se uită din nou la ea.

— Ce tot spui? Chipul i se îmblânzi puțin. Două armate nu sunt de-ajuns? Trebuie să-ți mai faci griji și pentru soarta lumii?

Ea își lăsă ochii în jos, cu sfială, și el râse, trăgând-o mai aproape.

— Ah, Vin. Știu că-ntreci puțin măsura cu temerile tale — la drept vorbind, având în vedere situația în care ne aflăm, încep și eu să-ți calc pe urme — dar cred că ăsta e unul dintre lucrurile pentru care n-ai de ce să-ți faci griji. N-am auzit pe nimeni vorbind despre întrupări monstruoase ale răului dezlănțuite prin fostul imperiu.

Ea dădu din cap, și Elend se calmă, fiind evident de părere că răspunsese la întrebarea ei.

Eroul Evurilor a plecat către Fântâna Înălțării ca să nimicească Adâncimea, se gândi ea. *Dar toate profețiile spuneau că Eroul nu trebuia să ia puterea Fântânii pentru sine. Trebuia să renunțe la ea, având încredere că ea însăși urma să aducă pierirea Adâncimii.*

Rashek n-a făcut așa — a luat puterea pentru el. Asta nu-nseamnă că Adâncimea n-a fost nicidecum înfrântă? Și atunci de ce n-a fost distrusă lumea?

— Soare roșu și plante cafenii, spuse Vin. Adâncimea le-a făcut așa?

— Tot la asta te gândești? se încruntă Elend. Soare roșu și plante cafenii? Cum altfel ar trebui să fie?

— Kelsier a spus că soarele fusese cândva galben și că plantele erau verzi.

— E o imagine stranie.

— Sazed e de acord cu Kelsier, adăugă Vin. Toate legendele spun că, în primele zile ale domniei Lordului Legiuitor, soarele și-a schimbat culoarea și din cer a-nceput să curgă cenușă.

— Păi, spuse Elend, cred că Adâncimea *ar putea* avea o legătură cu asta. Dar, sincer, nu știu. Căzu pe gânduri câteva clipe. Plante verzi? De ce nu violete sau albastre? E atât de straniu...

Eroul Evurilor a mers spre nord, către Fântâna Înălțării, se gândi iarăși Vin. Se răsuci ușor, cu privirea atrasă în direcția munților Terris, aflați atât de departe. Oare se mai afla încă acolo, sus? Fântâna Înălțării?

— Ai izbutit să scoți ceva de la OreSeur? se interesă Elend. Ceva care să ne-ajute să descoperim cine e spionul?

Ea ridică din umeri.

— Mi-a spus că niciun kandra nu poate folosi Allomanția.

— Atunci l-ai putea găsi astfel pe impostor? întrebă Elend, devenind mai atent.

— Poate. Sau cel puțin îi pot verifica pe Fantomă și pe Ham. Cu oamenii obișnuiți o să fie mai greu — deși kandra nu pot fi Domoliți, așa că aș avea astfel o șansă să descopăr spionul.

— Sună promițător, zise el.

Vin dădu din cap. Hoțoaica din ea, fata plină de spaime pe care Elend o tachina întotdeauna, se simți îmboldită să folosească Allomanția asupra lui, să vadă dacă răspundea la Împingerile și Tragerile ei. Dar se opri. În el — numai în el — voia să aibă încredere. Pe ceilalți avea să-i pună la încercare, dar de el n-avea să se-ndoiască. Într-un fel, prefera să se-ncreadă în el și să se-nșele în loc să se lupte cu toate temerile trezite de neîncredere.

Acum înțeleg, în sfârșit, își spuse, cu o tresărire. *Kelsier, înțeleg ce-ai simțit în legătură cu Mare. N-o să fac aceeași greșeală.*

Elend o privea.

— Ce e? întrebă ea.

— Zâmbești, răspunse el. Pot s-aud și eu gluma?

Vin îl îmbrățișă.

— Nu, spuse simplu.

El surâse.

— Bine. Poți să-i verifici pe Fantomă și Ham, dar sunt foarte sigur că impostorul nu e cineva din ceată — azi am vorbit cu toți, și toți sunt ei înșiși. Trebuie să-i verificăm pe toți ceilalți din palat.

Nu știe cât de bun poate fi un kandra. Cel aflat în slujba dușmanului își studiase probabil victima luni de-a rândul, aflându-i și memorându-i toate ticurile.

— Am vorbit cu Ham și cu Demoux, spuse Elend. Făcând parte din garda palatului, știu de oase — și Ham și-a dat seama

ce erau. Din fericire, pot să verifice pe toată lumea făcând cât mai puțină vâlvă cu putință și să descopere impostorul.

Încrederea nemăsurată de care dădea dovadă Elend zgândări toate simțurile lui Vin. *Nu,* se gândi ea. *Lasă-l să creadă ce e mai bine. Are și așa prea multe griji. În plus, poate că acest kandra imită pe cineva din afara cetei. Elend poate face cercetări în direcția asta.*

Iar dacă impostorul e un membru al cetei... Ei, e genul de situație în care temerile mele fără sfârșit sunt de folos.

— Oricum, adăugă Elend, ridicându-se, trebuie să mai verific câteva lucruri înainte de a se face prea târziu.

Vin dădu din cap. El o sărută prelung, apoi plecă. Ea mai rămase câteva clipe așezată pe masă, fără să se uite la imensa fereastră rozariu, ci la cea mică, din lateral, pe care-o lăsase ușor întredeschisă. Era o ușă către noapte. Ceața se învolbura, trimițându-și, nesigură, în încăpere fuioare ce se evaporau în tăcere, la căldură.

— Nu mi-e frică de tine, șopti Vin. Și-o să-ți aflu taina.

Coborî de pe masă și se strecură prin fereastră, întorcându-se afară, ca să-l întâlnească pe OreSeur pentru un alt rond de noapte în curtea palatului.

Stabilisem că Alendi era Eroul Evurilor și aveam de gând s-o dovedesc. Ar fi trebuit să mă plec în fața voinței celorlalți. Ar fi trebuit să insist să-l însoțesc pe Alendi, spre a fi martor la călătoriile lui.

15

În a opta zi după plecare de la Abație, Sazed se trezi și-și dădu seama că era singur.

Se ridică, împingând deoparte pătura și stratul subțire de cenușă căzut în timpul nopții. Locul lui Marsh de sub bolta de frunziș era gol, deși un petic de pământ curat arăta unde dormise Inchizitorul.

Sazed urmări pașii lui Marsh cum ieșeau sub strălucirea nemiloasă a soarelui roșu. Acolo, în lipsa acoperământului copacilor, stratul de cenușă era mai mare, adunată în mormane de suflarea puternică a vântului, ce măturа pământul cât putea Sazed să cuprindă cu privirea. Nu se mai zărea nici urmă de Marsh.

Terrisianul se întoarse în tabără. În locul acela — în centrul Stăpânirii Estice — copacii erau diformi, noduroși, aveau crengi ca niște rafturi, suprapuse și pline de ace dese, maronii. Așa că ofereau un adăpost mulțumitor, deși cenușa părea în stare să se strecoare oriunde.

Sazed pregăti pentru micul dejun o supă simplă. Marsh nu se întoarse. Sazed își spălă robele cafenii, de călătorie, într-un pârâu din apropiere. Marsh nu se întoarse. Sazed își cârpi o mânecă, își unse cizmele cu ulei și-și rase capul. Marsh nu se-ntoarse. Sazed scoase copia hașurată făcută la Abație, transcrise câteva cuvinte, apoi se sili să pună foaia la loc — se temea că, fiindcă o desfăcea prea des sau fiindcă ajungea pe ea cenușă, cuvintele ar fi putut deveni neclare. Era mai bine s-aștepte până când avea s-ajungă la o masă de lucru și într-o cameră curată.

Marsh nu se întoarse.

În cele din urmă, Sazed plecă. Nu putea să explice de ce se simțea îndemnat să se grăbească — pe de-o parte, era nerăbdător să-mpărtășească altora ceea ce aflase, iar pe de alta, voia să vadă cum se descurcau Vin și tânărul Elend Venture în Luthadel.

Marsh știa drumul. Putea să-l ajungă din urmă.

Sazed își umbri ochii cu mâna, ferindu-i de lumina soarelui roșu, și se uită în jos, profitând de avantajul oferit privitorului de vârful de deal pe care se afla. La orizont se zărea o ușoară întunecime, la est față de drumul principal. Își deschise cuprumintea dedicată geografiei și căută o descriere a Stăpânirii Estice.

Cunoștințele îi umplură mintea, dăruindu-i amintiri. Întunecimea era un sat numit Urbene. Își răsfoi un index, vrând să descopere cronicarul cel mai potrivit. Indexul devenise neclar, îi venea greu să-și amintească informațiile — ceea ce însemna că-l mutase din cupruminte în memorie de prea multe ori. Într-o cupruminte totul rămânea intact, dar orice se afla în capul lui — fie și numai pentru câteva clipe — se altera. Trebuia să rememoreze totul mai târziu.

Găsi ceea ce căuta și își aduse în minte amintirile corecte. Cronicarul trecuse satul pe lista locurilor „pitorești", ceea ce însemna, probabil, că un nobil important se hotărâse să-și înalțe acolo conacul. Cronicarul spunea că skaa din Urbene erau păstori.

Sazed scrise o notiță pentru el însuși, apoi puse amintirile cronicarului înapoi în stoc. Citirea însemnării îi dezvălui ceea ce tocmai uitase. Ca și indexul, amintirile cronicarului se degradaseră inevitabil, deși foarte puțin, cât stătuseră în mintea lui. Din fericire, avea un al doilea grup de cupruminți ascunse în Terris și pe acelea urma să le întrebuințeze ca să-și transmită cunoștințele unui alt Păstrător. Cele aflate asupra lui erau pentru uzul de zi cu zi. Cunoștințele nefolosite nu veneau în ajutorul nimănui.

Își puse rănița pe umăr. Un popas în sat îi putea fi de un oarecare folos, deși însemna o întârziere. Stomacul îi aprobă hotărârea. Probabil că sătenii n-aveau prea multă mâncare, dar spera că i-ar fi putut oferi altceva, nu supă. În plus, ar fi putut avea vești despre ceea ce se petrecea în Luthadel.

Coborî dealul scund, luând-o pe poteca mai îngustă, dinspre est. Cândva, prin Ultimul Imperiu se călătorise foarte puțin. Lordul Legiuitor le interzisese lucrătorilor skaa să părăsească pământurile pe care lucrau, și numai hoții și răzvrătiții cutezaseră să nu i se supună. Însă cei mai mulți nobili trăiau din negoț, așa că, într-un astfel de sat, oamenii trebuiau să fie obișnuiți cu oaspeții.

Sazed începu să observe imediat ciudățeniile. Caprele hoinăreau pe câmpul de lângă drum, nepăzite. Terrisianul se opri și

scoase din raniță o cupruminte. Căută prin ea din mers. O carte despre munca la țară spunea că păstorii își lăsau uneori turmele singure la păscut. Cu toate acestea, animalele nepăzite îl puneau pe gânduri, deveni nervos. Grăbi pasul.

În sud, la mică distanță, skaa rabdă de foame, se gândi. *Însă aici au animale atât de multe, și cum de nu tocmesc pe cineva ca să le apere de tâlhari și de animale de pradă?*

Sătucul apăru în depărtare. Sazed aproape izbutise să se convingă că lipsa oricărei activități — uliţele pustii, uşile şi obloanele lăsate să se legene în bătaia vântului — se datora apropierii lui. Poate că oamenii erau atât de speriați încât se ascundeau. Sau poate erau, pur și simplu, plecați cu toții. Îngrijirea turmelor...

Se opri brusc. O schimbare a direcției vântului aduse dinspre sat un miros grăitor. Skaa nu se ascundeau și nu fugiseră. Era o miasmă de cadavre putrezite.

Dintr-odată grăbindu-se, Sazed scoase un inel îngust — o cositorminte pentru miros — și și-l puse pe degetul mare. Izul adus de vânt nu părea să fie al unui măcel. Era o duhoare mai stătută, mai murdară. Nu numai de moarte, ci și de putrefacție, de trupuri nespălate, de gunoi. Începu să folosească invers cositormintea, umplând-o în loc să scoată din ea, și simțul mirosului îi slăbi — împiedicându-l să fie cuprins de greață.

Își continuă drumul, intrând cu prudență în satul propriu-zis. Ca toate celelalte locuite de skaa, Urbene avea o alcătuire simplă. Zece colibe mari se înșiruiau, răsfirate, pe un cerc în mijlocul căruia se afla o fântână. Erau construite din lemn, iar ca să le-acopere fuseseră întrebuințate crengi cu ace dese, ca ale copacilor pe care-i văzuse mai înainte. Barăcile supraveghetorilor și frumosul conac al nobilului se aflau ceva mai departe, în aceeași vale.

Dacă ar fi lipsit duhoarea — și senzația obsedantă de pustietate — Sazed ar fi fost de acord cu descrierea cronicarului. Pentru niște locuințe skaa, colibele din Urbene erau bine întreținute, iar satul se întindea în tihna unei adâncituri din mijlocul ținutului deluros.

Apropiindu-se, dădu peste primele cadavre. Erau vreo șase și zăceau împrăștiate în jurul ușii celei mai apropiate colibe. Sazed dădu să intre cu băgare de seamă, dar văzu repede că erau morți de cel puțin câteva zile. Îngenunche lângă primul leș, cel al unei femei, și nu descoperi nicio cauză vizibilă a morții. La fel stăteau lucrurile și cu celelalte.

Neliniștit, Sazed se sili să-ntindă mâna și să deschidă ușa. Duhoarea dinăuntru era atât de puternică încât o simți prin cositorminte.

Aidoma celor mai multe colibe, și aceea era alcătuită dintr-o singură încăpere. Plină cu leșuri. Cele mai multe zăceau întinse, înfășurate în pături subțiri; altele stăteau sprijinite de pereți, cu hârcile putrezite atârnându-le de gât. Trupuri jigărite, numai piele și os, cu mâini și picioare scheletice și coaste ieșite în afară. Ochii umbriți de frică priveau de pe chipuri supte, fără să mai vadă.

Oamenii aceia muriseră de foame și de sete.

Sazed ieși din colibă împleticindu-se, cu capul plecat. Nu se aștepta să găsească altceva în celelalte, dar se uită totuși. Văzu aceeași scenă, repetată iarăși și iarăși. În fața ușii, pe pământ, cadavre fără nicio rană; în interior, înghesuite, grămezi. Muștele bâzâiau în roiuri, acoperindu-le fețele. În centrul mai multor colibe găsi oase omenești roase.

Părăsi ultima locuință clătinându-se pe picioare și respirând adânc pe gură. Zeci de oameni, în total mai bine de o sută, morți dintr-un motiv căutați de puțin evident. Ce putuse să-i facă pe cei mai mulți dintre ei să stea pur și simplu ascunși în case, rămași fără mâncare și fără apă? De ce muriseră de foame, când afară animalele alergau în voie? Ce-i ucisese pe cei ce zăceau în fața ușilor, în cenușă? Nu păreau la fel de sfrijiți ca aceia din interior, deși la un asemenea nivel de descompunere era greu să-ți dai seama.

Probabil că mă-nșel în privința foamei, își spuse. *Trebuie să fi fost vreo molimă de vreun fel, o boală. Există o explicație mult mai logică.* Căută în cuprumintea vindecătoare... Existau cu siguranță boli care secerau brusc, lăsându-și victimele vlăguite. Și probabil că supraviețuitorii fugiseră. Lăsându-i pe ce dragi în urmă. Fără să adune animalele de pe pășuni...

Sazed înlemni. În clipa aceea, avu impresia că auzi ceva.

Se răsuci și trase putere pentru auz din cositorminte. Sunetul persista — respirație și mișcare, venind dintr-o colibă în care tocmai intrase. Se repezi într-acolo, deschise ușa dintr-o smucitură și privi din nou la cadavrele lugubre. Zăceau în aceleași locuri ca mai înainte. Le studie cu atenție până când descoperi unul care respira.

Pe zeii uitați..., își spuse. Bărbatul nu trebuia să se străduiască prea mult să pară mort. Îi căzuse părul și avea ochii duși în fundul capului. Deși nu părea înfricoșător de flămând, probabil că Sazed nu-l remarcase din pricina trupului murdar, aproape ca un leș.

Terrisianul se apropie de el.

— Îți sunt prieten, spuse încet.

Celălalt nu se clinti. Încruntându-se, Sazed se apropie și-i puse o mână pe umăr.

Săteanul deschise brusc ochii și sări în picioare cu un țipăt. Năuc, atins de nebunie, trecu peste cadavre, luând-o spre fundul încăperii. Acolo se lăsă în jos și se ghemui, cu ochii la Sazed.

— Te rog, spuse terrisianul, lăsându-și rănița pe podea. Nu trebuie să-ți fie frică. În afară de mirodeniile pentru supă, avea drept provizii doar câțiva pumni de făină, dar scoase o parte din ea. Am mâncare.

Omul clătină din cap.

— Nu există mâncare, șopti. Am terminat-o noi pe toată. În afară de... mâncare.

Aruncă o privire spre centrul încăperii. Către oasele care atrăseseră atenția lui Sazed mai devreme. Crude, roase, stivuite sub o bucată de pânză zdrențuită, de parcă ar fi vrut cineva să le-ascundă.

— N-am mâncat eu mâncarea, șopti.

— Știu, răspunse Sazed, înaintând cu un pas. Dar mai e și altceva de mâncare. Afară.

— Nu pot să ies.

— De ce nu?

Bărbatul șovăi, apoi se uită în jos.

— Ceață.

Terrisianul se uită spre ușă. Soarele cobora spre orizont, dar avea s-apună abia peste vreo oră. Nu era ceață. Cel puțin, nu în momentul acela.

Se înfioră. Se întoarse încet către sătean.

— Ceață... în timpul zilei?

Omul schiță un gest aprobator.

— Și a rămas? întrebă Sazed. Nu s-a risipit după câteva ore?

Celălalt clătină din cap.

— Zile. Săptămâni. Tot timpul ceață.

Lordule Legiuitor! se minună Sazed, apoi își luă seama. Trecuse mult timp de când nu mai folosise numele acelei creaturi drept înjurătură, nici măcar în gând.

Dar să se lase ceața în timpul zilei și să rămână — dacă omul acela era demn de crezare — mai multe săptămâni!... Sazed putea să și-i imagineze pe skaa, înspăimântați în colibele lor, împiedicați să iasă de o mie de ani de teroare, tradiții și superstiții.

Dar să rămână înăuntru până când muriseră de foame? Nici chiar frica lor de ceață, așa adânc înrădăcinată cum era, n-ar fi fost de-ajuns ca să-i facă să rabde de foame până la moarte, nu-i așa?

— De ce n-ați plecat? întrebă cu voce scăzută.

— Unii au plecat, răspunse omul, dând din cap ca pentru sine însuși. Jell. Știi ce i s-a-ntâmplat.

Sazed se încruntă.

— A murit?

— Ucis de ceață. Oh, cum tremura! Era încăpățânat, știi. Bătrânul Jell. Oh, cum tremura! Cum se zvârcolea când a fost ucis!

Sazed închise ochii. *Cadavrele din fața ușilor.*

— Unii au plecat, adăugă săteanul.

Sazed deschise brusc ochii.

— Ce?

Săteanul nebun dădu din nou din cap.

— Știi, unii au plecat. După ce-au ieșit din sat, au strigat la noi. Au zis că e în ordine. Pe ei nu i-a omorât. Nu știu de ce. Însă pe alții i-a ucis. Unii s-au zvârcolit pe pământ, dar s-au ridicat pe urmă. Pe alții i-a ucis.

— Ceața i-a lăsat pe unii să supraviețuiască, dar i-a omorât pe alții?

Bărbatul nu răspunse. Stătuse așezat pe podea și acum se lăsă pe spate, holbându-se la tavan fără să-și poată limpezi privirea.

— Te rog, stărui Sazed. Trebuie să-mi răspunzi. Pe cine-a omorât și pe cine-a lăsat să treacă? Care e legătura?

Săteanul se-ntoarse spre el.

— E timpul să mănânc, spuse, apoi se ridică.

Se apropie la nimereală de un cadavru și-l trase de un braț, smulgându-i carnea putredă. Nu era greu să-ți dai seama de ce nu murise de foame, aidoma celorlalți.

Sazed își învinse greața, traversă încăperea cu pași mari și-l prinse pe sătean de mână înainte de a apuca să-și ducă la buze osul apoape fără carne. Bărbatul încremeni, apoi își ridică privirea spre el.

— Nu e al meu! strigă, lăsând osul să cadă și fugind spre peretele din fund.

Sazed rămase o clipă locului. *Trebuie să mă grăbesc. Trebuie s-ajung la Luthadel. În lumea asta sunt lucruri mult mai rele decât tâlharii și oștile.*

Nebunul îl urmări cu un soi de spaimă de sălbăticiune în timp ce-și sălta rănița, pentru a o lăsa din nou jos, după ce stătuse o clipă pe gânduri. Sazed scoase cea mai mare fludorminte. Își prinse pe antebraț brățara metalică lată, apoi se îndreptă spre sătean.

— Nu! strigă acesta, încercând să se repeadă într-o parte.

Sazed deschise fludormintea și scoase o răbufnire de putere. Își simți mușchii mărindu-se, robele devenindu-i prea strâmte. Îl înșfăcă pe sătean când trecu în fugă pe lângă el și-l ținu apoi la o distanță destul de mare ca să-i nu-i poată face prea mult rău și ca să nu se vătămeze singur.

Pe urmă îl scoase din colibă.

Bărbatul încetă să se mai zbată imediat ce ieșiră în lumina soarelui. Se uită spre cer, ca și cum ar fi văzut astrul

zilei pentru prima oară. Sazed îl lăsă jos și se desprinse de fludorminte.

Săteanul îngenunche, își ridică privirea spre soare, apoi se-ntoarse spre el.

— Lordul Legiuitor? De ce ne-a părăsit? Unde s-a dus?

— Lordul Legiuitor era un tiran.

Bărbatul clătină din cap.

— Ne iubea. Ne conducea. Acum, după ce a plecat, ceața ne poate ucide. Ne urăște.

Pe urmă se ridică, surprinzător de agil, și plecă în goană pe potecă, spre ieșirea din sat. Sazed o luă pe urmele lui, dar se opri după un pas. Ce voia să facă? Să-l târască până la Luthadel? În fântână încă mai era apă și existau animale care să asigure hrana. Nu putea decât să spere că amărâtul avea să se descurce.

Oftând, terrisianul se întoarse în colibă și-și luă raniță. În drum spre ieșire se opri și-și scoase una dintre oțelminți. Își petrecuse mai multe luni umplând-o, cu gândul că, într-o bună zi, avea să fie nevoit să alerge foarte, foarte repede pentru a ajunge într-un anumit loc.

Ziua aceea sosise.

Da, pe urmă el a fost cel care a alimentat zvonurile. Eu n-aș fi izbutit niciodată să fac ceea ce a făcut el însuși, n-aș fi fost în stare să conving lumea că el era într-adevăr Eroul. Nu știu dacă din mintea lui dispăruse orice îndoială, dar pe alții i-a făcut să creadă că el trebuia să fie acela.

16

Vin își folosea rareori apartamentul. Elend îi oferise încăperi spațioase — ceea ce reprezenta, probabil, o parte a problemei.

Ea își petrecuse copilăria dormind prin cotloane, în bârloguri și pe alei. Să fie stăpână în trei camere separate era oarecum intimidant.

Însă nu conta cu adevărat. Când era trează, stătea sau cu Elend, sau cu ceața. Camerele le avea mai degrabă ca să aibă unde dormi. Sau, așa cum se întâmpla în clipa aceea, ca loc unde putea face dezordine.

Stătea pe podea, în centrul încăperii principale. Preocupat de faptul că ea n-avea mobilă, majordomul lui Elend insistase să i le împodobească. În dimineața aceea, ea împinsese într-o parte mai multe dintre obiectele decorative, strângând grămadă covoarele și scaunele ca să se poată așeza, cu cartea sa, pe pietrele reci.

Era prima carte adevărată care-i aparținuse în toată viața ei, deși era alcătuită dintr-o simplă colecție de coli prinse lejer între ele de-a lungul unei margini. Ceea ce ei îi convenea de minune; cu o asemenea legătură simplă, era mult mai ușor să dezmembreze tomul.

Stătea în mijlocul unor teancuri de hârtii. Odată desprinse, numărul paginilor cărții i se păru uimitor de mare. Se așeză lângă o grămadă și-i inspectă conținutul. Clătină din cap și se trase lângă alta. O răsfoi și, în cele din urmă, alese o pagină.

Uneori mă-ntreb dacă nu cumva îmi pierd mințile. Poate e din cauza apăsării pe care-o simt știind că trebuie să port, cumva, povara unei lumi întregi. Poate e din cauza morților la care-am fost martor, a prietenilor pe care i-am pierdut. A prietenilor pe care-am fost nevoit să-i ucid.

Oricum ar fi, uneori văd umbre urmărindu-mă. Creaturi întunecate, pe care nu le înțeleg, sau pe care nu vreau să le-nțeleg. Oare sunt plăsmuiri ale minții mele copleșite de griji?

Rămase o clipă nemișcată, recitind paragrafele. Apoi mută foaia într-un alt teanc. OreSeur stătea întins lângă un perete, cu botul pe labe, uitându-se la ea.

— Stăpână, spuse, în timp ce ea lăsa pagina din mână, mă uit de două ore cum muncești și recunosc că sunt cu desăvârșire nedumerit. Ce rost au toate astea?

Vin se târî către alt teanc de pagini.

— Credeam că nu-ți pasă cum îmi petrec timpul.

— Nu-mi pasă, răspunse OreSeur. Mă plictisește...

— Și, după cum s-ar părea, te și sâcâie.

— Îmi place să-nțeleg ce se petrece-n jurul meu.

Vin ridică din umeri și arătă către teancurile de hârtii.

— Ăsta e jurnalul Lordului Legiuitor. De fapt, nu al Lordului Legiuitor pe care-l știm noi, ci al bărbatului care-*ar fi trebuit* să fie Lord Legiuitor.

— Ar fi trebuit? întrebă OreSeur. Vrei să spui c-ar fi trebuit să cucerească lumea, dar n-a făcut-o?

— Nu. Vreau să spun că el ar fi trebuit să ia puterea la Fântâna Înălțării. Omul ăsta, cel care-a scris jurnalul — de fapt, nu-i cunoaștem numele — a fost un soi de erou prevestit. Sau... așa a crezut cineva. Oricum, cel care-a ajuns Lord Legiuitor — Rasheck — a fost un cărăuș din slujba eroului. Nu-ți aduci aminte că noi am vorbit despre asta, pe vremea când îl imitai pe Renoux?

OreSeur dădu din cap.

— Mi-aduc aminte că l-ați pomenit în treacăt.

— Ei, asta-i cartea pe care-am găsit-o eu și Kelsier când ne-am strecurat în palatul Lordului Legiuitor. Am crezut c-a fost scrisă de el, dar s-a dovedit c-a scris-o bărbatul pe care l-a ucis și căruia i-a luat locul.

— Da, stăpână. Dar de ce o faci bucăți?

— N-o fac bucăți. I-am scos legătura ca să pot muta paginile dintr-un loc într-altul. M-ajută să gândesc.

— În... înțeleg, spuse OreSeur. Și, de fapt, ce cauți? Lordul Legiuitor e mort, stăpână. Când m-am uitat la el ultima oară, îl uciseseși.

Ce caut? se gândi Vin, luând o altă pagină. *Fantome în ceață.*

Citi cuvintele de pe pagină pe îndelete.

Nu e o umbră.

Creatura asta neguroasă care mă urmărește, creatura pe care numai eu o pot vedea — nu e cu adevărat o umbră. E întunecoasă și translucidă, dar n-are conturul rigid al umbrelor. E lipsită de substanță — neclară și informă. Ca și cum ar fi făurită dintr-o pâclă întunecată.

Sau poate din ceață.

Vin lăsă foaia jos. *Și pe el îl urmărea,* se gândi. Își aduse aminte că, atunci când citise pentru prima oară cuvintele acelea, cu mai bine de un an în urmă, se gândise că Eroul începuse, probabil, să înnebunească. Când avea atâtea pe umeri, cine-ar fi fost surprins?

Însă acum credea că-ncepuse să-l înțeleagă mai bine pe autorul fără nume al jurnalului. Știa că nu era Lordul Legiuitor și era în stare să-l vadă drept ceea ce ar fi putut fi. Nesigur în privința locului său în lume, dar silit să ia parte la evenimente importante. Hotărât să facă tot binele care-i stătea în puteri. Idealist, într-un fel.

Iar spiritul ceții îl urmărea. Ce însemna asta? Ce semnificație avea pentru ea?

Se târî spre un alt teanc de pagini. Răsfoise jurnalul toată dimineața, căutând tot ce avea vreo legătură cu creatura din ceață. Însă se străduia din greu să descopere mai mult decât cele două pasaje familiare.

Făcea teancuri din paginile care vorbeau despre ceva straniu sau supranatural. Avea un mic teanc de pagini care vorbeau despre spiritul ceții. Avea și unul special, cu tot ce se referea la Adâncime. Acestea din urmă erau, ca o ironie, cele mai numeroase și, în același timp, cele mai sărace în informații din întregul grup. Autorul jurnalului avea obiceiul să tot vorbească despre Adâncime fără să spună mare lucru despre ea.

Adâncimea reprezenta un pericol, asta era clar. Devastase ținutul, omorând oameni cu miile. Monstrul instaurase haosul oriunde ajunsese, aducând cu sine ravagii și frică, iar oștile

oamenilor nu izbutiseră să-l înfrângă. Numai prorocirile din Terris despre un Erou al Evurilor mai ofereau speranță.

Măcar dac-ar fi dat mai multe explicații! se gândi Vin, nemulțumită, răsfoind paginile. Însă tonul jurnalului era, de fapt, mai degrabă melancolic decât informativ. Era ceva scris de Erou pentru sine însuși, ca să-și păstreze mintea întreagă, ca să-și aștearnă pe hârtie temerile și speranțele. Elend spunea că și el scria, uneori, din aceleași motive. Pentru Vin, să-ncerci să înșiri cuvinte ca să scapi de astfel de necazuri părea o prostie.

Oftă și se întoarse spre ultimul teanc de hârtii — cel cu pagini pe care încă nu le studiase. Se întinse pe podeaua de piatră și începu să citească, în căutarea unor informații utile.

Îi lua mult timp. Nu numai că, de felul ei, citea încet, dar mintea continua să-i zboare în alte părți. Mai citise o dată jurnalul — și, lucru ciudat, ideile și frazele îi aduceau aminte unde se aflase atunci. Cu doi ani în urmă și la o lume distanță, în Fellise, încă revenindu-și după ce aproape că-și găsise moartea în mâinile unui Inchizitor de Oțel, fusese silită să-și petreacă zilele pretinzând că era Valette Renoux, o nobilă de la țară, tânără și lipsită de experiență.

Pe vremea aceea, încă nu credea în planul urzit de Kelsier pentru răsturnarea Imperiului. Rămăsese alături de ceată fiindcă prețuia lucrurile stranii pe care i le oferea — prietenie, încredere și lecții de Allomanție — nu pentru că era de acord cu țelurile membrilor acesteia. N-ar fi ghicit nicidecum unde aveau s-o ducă. La baluri și la petreceri, făcând-o să se maturizeze — puțin — pentru a deveni femeia nobilă drept care se dădea.

Însă aceea fusese o farsă, o prefăcătorie de câteva luni. Își sili gândurile să se îndepărteze de rochii cu dantele și de baluri. Trebuia să se concentreze asupra unor probleme practice.

Și... e asta una dintre ele? se întrebă, într-o doară, punând o pagină peste un teanc. *Studiul unor lucruri pe care abia dacă le-nțeleg, temându-mă de o amenințare pe care nimeni altcineva nu se obosește s-o observe?*

Oftă și, stând întinsă pe burtă, își îndoi brațele sub bărbie. Ce o îngrijora de fapt? Că avea să se-ntoarcă Adâncimea? Nu se întâmplase nimic altceva în afară de apariția unei fantome în ceață — o viziune care, așa cum sugera Elend, ar fi putut fi fabricată cu ușurință de mintea ei istovită. O altă întrebare era cu mult mai importantă. Presupunând că Adâncimea se dovedea a fi o realitate, ce se credea ea în stare să facă? Nu era nici erou, nici general, nici conducător.

Oh, Kelsier, se gândi, luând o altă pagină. *Acum ne-ai fi putut fi de folos.* Kelsier fusese mai presus de reguli... un om cumva în stare să sfideze realitatea. Crezuse că, dându-și viața ca să-l răstoarne pe Lordul Legiuitor, avea să asigure libertatea oricărui skaa. Dar dacă sacrificiul lui eliberase calea pentru un pericol și mai mare, pentru ceva pe lângă care asuprirea Lordului Legiuitor era o alternativă preferabilă?

Termină în sfârșit de citit pagina, apoi o așeză în teancul celor care nu conțineau nimic folositor. Apoi rămase pe gânduri. Nici măcar nu izbutea să-și amintească ce citise. Oftă și luă din nou pagina, își îndreptă din nou privirea spre ea. Cum reușea Elend? Era în stare să studieze aceleași cărți în repetate rânduri. Însă, pentru ea, era greu să...

Își întrerupse gândul. *Trebuie să presupun că nu mi-am pierdut mințile,* scria în jurnal. *Altminteri nu-mi pot continua căutările cu o senzație rațională de încredere în mine însumi. Prin urmare, creatura care mă urmărește trebuie să fie reală.*

Vin se săltă în capul oaselor. De acea parte a jurnalului nu-și aducea aminte decât foarte vag. Cartea era scrisă sub forma unui jurnal — dar nedatat. Avea tendința să se abată de la subiect, iar Eroului îi plăcuse grozav să scrie, monoton, despre nesiguranța sa. Partea aceea fusese deosebit de seacă.

Însă acolo, în miezul tânguielilor sale, se găsea o informație. *Cred că, dacă ar fi putut, m-ar fi ucis,* continua textul.

În creatura de negură și ceață e ceva care te face să simți răul și pielea mea are oroare de atingerea ei.

Însă ceea ce poate face, mai ales în privința mea, pare să aibă limite.

Dar ne poate afecta lumea. Cuțitul din pieptul lui Fedik dovedește măcar atâta lucru. Încă nu sunt sigur ce l-a îngrozit mai tare — rana în sine sau faptul c-a văzut creatura făcându-i-o.

Rashek susține, pe șoptite, că pe Fedik l-am înjunghiat chiar eu, pentru că eu și victima suntem singurii martori ai celor petrecute în noaptea aceea. Oricum, trebuie să iau o hotărâre. Trebuie să decid că nu sunt nebun. Ca alternativă, ar trebui să admit că eu am înfipt cuțitul.

Știind care e părerea lui Rashek despre toate astea îmi e, cumva, mult mai ușor să cred contrariul.

Textul de pe pagină continua vorbind despre Rashek și următoarele câteva însemnări nu conțineau nimic legat de spiritul cetii. Însă Vin găsea chiar și acele câteva paragrafe incitante.

A luat o hotărâre, se gândi. *Pe care trebuie s-o iau și eu.* Nu se temuse niciodată că ar fi fost nebună, însă găsise în spusele lui Elend o oarecare logică. Acum le respinse. Spiritul cetii nu era o amăgire creată de amestecul de oboseală și de amintiri despre povestea din jurnal. Era o realitate.

Nu însemna nici că se întorcea Adâncimea, nici că Luthadelul se afla într-un soi de pericol supranatural. Însă puteau fi luate în considerare ambele posibilități.

Vin puse pagina alături de celelalte două cu informații concrete despre spiritul cetii, apoi își reluă studiul, hotărâtă să dea mai multă atenție lecturii.

Armatele își consolidau pozițiile.

Elend le urmărea de pe coama zidului în timp ce planul lui vag începea să prindă formă. Straff crea un perimetru de apărare în nord, păstrându-și controlul asupra canalului care ducea spre Urzeau, capitala regatului său și orașul în care locuia, aflat la relativ mică distanță. Cett își întărea tabăra în vestul cetății,

păstrând sub stăpânirea sa Canalul Luth-Davn, care făcea legătura cu fabrica lui de conserve din Haverfrex.

O fabrică de conserve. Elend își dorea să fi avut așa ceva în cetate. Metoda întrebuințată era nouă — data de numai vreo cincizeci de ani — dar citise despre ea. Cărturarii o consideraseră utilă mai ales ca să le ofere cu mai multă ușurință provizii soldaților care luptau la hotarele imperiului. Nu se gândiseră la proviziile necesare în caz de asediu — mai ales în Luthadel. Dar, pe de altă parte, cine s-ar fi gândit?

Chiar sub ochii lui, din rândurile ambelor armate începură să se desprindă patrule. Unele se pregăteau să supravegheze hotarul dintre cele două forțe, însă celelalte se plasară astfel încât să păzească toate celelalte canale, podurile peste râul Channerel și drumurile care porneau din cetate. După un timp remarcabil de scurt, aceasta era complet înconjurată. Ruptă de lume și de restul micului regat al lui Elend. Nimeni nu mai putea să intre sau să iasă. Armatele contau pe boli, pe foamete și pe orice altceva putea slăbi forțele orașului ca să-l îngenuncheze pe Elend.

Asediul Luthadelului începuse.

E bine, își spuse el. *Ca să-mi izbutească planul, trebuie să mă creadă disperat. Să fie atât de sigur fiecare că vreau să trec de partea lui încât să nu-i treacă prin cap că m-aș putea alia și cu dușmanul.*

În timp ce privea, zări pe cineva care urca scările zidului. Era Ciomege. Generalul se apropie șchiopătând de Elend, care fusese până atunci singur.

— Felicitări, spuse. S-ar părea că acum tragi sforile unui asediu în toată puterea cuvântului.

— Bun.

— Presupun că ne vor lăsa ceva loc ca să răsuflăm, adăugă Ciomege. Îl măsură pe Elend cu una dintre expresiile lui colțuroase. Ai face bine să fii la înălțime, băiatule.

— Știu, șopti Elend.

— Ai făcut din tine însuți punctul central, spuse Ciomege. Adunarea nu poate pune capăt asediului înainte de a avea tu o întâlnire oficială cu Straff, iar regii probabil că nu vor accepta să

discute cu nimeni din ceată, în afară de tine. Totul se învârte în jurul tău. Presupun că, pentru un rege, e de folos să ocupe un asemenea loc. Dacă e un rege bun.

Ciomege tăcu. Elend rămase nemișcat, cu ochii la cele două oști distincte. Cuvintele terrisienei Tindwyl continuau să-l sâcâie. *Ești un prost, Elend Venture...*

Le ceruse ambilor regi să se-ntâlnească, dar încă niciunul nu-i răspunsese — deși ceata nu se-ndoia că amândoi aveau să facă asta în curând. Dușmanii voiau s-aștepte, să-l lase să transpire puțin. Membrii Adunării solicitaseră o altă întrunire, probabil vrând să-ncerce să-l intimideze, ca să le-ngăduie să-și retragă acordul în privința propunerii lui de mai înainte. El găsise un motiv convenabil ca să nu ia parte.

Se uită la Ciomege.

— Și eu sunt un rege bun? După părerea ta.

Generalul îi aruncă o privire și el îi desluși în ochi o înțelepciune de neînduplecat.

— Am întâlnit conducători mai răi decât tine. Dar și o *grămadă* care erau mai buni.

Elend dădu încet din cap.

— Vreau să fiu bun, Ciomege. Nimeni altcineva n-o să aibă grijă de skaa așa cum merită. Cett, Straff. Ei se vor mulțumi să-i facă din nou sclavi. Eu... eu vreau totuși să reprezint ceva mai mult decât ideile mele. Vreau să fiu — *simt nevoia* să fiu — un bărbat căruia alții să-i poată urma exemplul.

Ciomege ridică din umeri.

— Am învățat, din experiență, că împrejurările modelează omul. Kelsier era un filfizon egoist până când aproape că l-au făcut zob Puțurile. Se uită le Elend. *Pentru tine*, asediul ăsta va însemna Puțurile din Hathsin, Elend Venture?

— Nu știu, răspunse el cu sinceritate.

— Atunci cred că vom trăi și vom vedea. Deocamdată, cineva vrea să-ți vorbească.

Se răsuci și arătă cu o înclinare a capului către strada aflată cu vreo doisprezece metri mai jos, unde se zărea o siluetă înaltă, feminină, în robe colorate, din Terris.

— Mi-a spus să te trimit jos, adăugă el. Șovăi, apoi se uită la Elend. Nu mi se-ntâmplă des să-ntâlnesc pe cineva care simte că-mi poate porunci. Și mai e și terrisiană pe deasupra. Am crezut întotdeauna că femeile din Terris sunt blânde, supuse.

Elend zâmbi.

— Cred că Sazed ne-a-nvățat rău.

— S-a zis cu cei o mie de ani de împreunare planificată, eh? pufni Ciomege.

Elend dădu din cap.

— Ești sigur că femeia nu e periculoasă? întrebă generalul.

— Da, răspunse regele. Povestea ei a fost verificată — Vin a adus mai mulți terrisieni din oraș și toți au recunoscut-o drept Tindwyl, o știau. S-ar părea că, în ținutul ei, e o persoană cât se poate de importantă.

În plus, îi făcuse o demonstrație de Feruchimie, devenise mai puternică și-și dezlegase mâinile. Ceea ce însemna că nu era kandra. Toate laolaltă însemnau că era îndeajuns de demnă de încredere; până și Vin recunoscuse că așa stăteau lucrurile, deși femeia din Terris tot nu-i cădea la suflet.

Ciomege dădu aprobator din cap și Elend respiră adânc. Pe urmă coborî treptele, ca s-o întâlnească pe Tindwyl pentru alte câteva lecții.

— Azi o să ne ocupăm de hainele tale, spuse terrisiana, închizând ușa camerei de lucru a lui Elend.

Înăuntru aștepta o croitoreasă durdulie, cu părul alb tuns gen castron, stând respectuoasă în mijlocul unui grup de ucenice tinere.

Elend se uită în jos, la îmbrăcămintea lui. De fapt, n-arăta rău. Haina și vesta se potriveau destul de bine. Pantalonii nu erau chiar atât de bățoși ca aceia preferați de nobilimea imperială, dar el era acum regele; n-ar fi fost normal să poate impune moda?

— Nu văd ce cusur au, spuse. Și ridică o mână când Tindwyl începu să vorbească. Știu că nu arată la fel de protocolar ca ale altor bărbați, dar mie mi se potrivesc.

— Sunt dizgrațioase, spuse Tindwyl.

— Ei, eu nu văd...

— Nu te certa cu mine.

— Dar, uite, acum câteva zile spuneai că...

— Regii nu se ceartă, Elend Venture, ripostă ea, cu fermitate. Regii poruncesc. Iar o parte a priceperii cu care o fac e dată de ținută. Ținuta neglijentă conduce la o neglijență în deprinderi — cum e poziția ta, despre care cred c-am vorbit deja.

Elend oftă, rostogolindu-și ochii, în timp ce ea pocni din degete. Croitoreasa și ucenicele ei începură să despacheteze ceea ce aduseseră în două cufere mari.

— Nu e necesar, spuse Elend. Am deja câteva costume care-mi vin bine; o să le port la ocazii oficiale.

— N-o să mai porți astfel de costume, spuse Tindwyl.

— Poftim?

Ea îi aruncă o privire poruncitoare, iar Elend oftă.

— Explică-te, spuse, încercând s-o facă pe un ton autoritar.

Tindwyl dădu din cap.

— Ai păstrat codul vestimentar preferat de nobilimea din Ultimul Imperiu. În anumite privințe, ideea a fost bună — a dat naștere unei legături între tine și fosta domnie, te-a făcut să nu pari atât de ciudat. Însă acum te afli pe o altă poziție. Oamenii tăi sunt în pericol și vremea diplomației lipsite de complicații s-a dus. Ești în război. Îmbrăcămintea ta trebuie să reflecte asta.

Croitoreasa alese un anumit costum și i-l aduse, în timp ce ucenicele ei pregăteau un paravan.

Elend îl acceptă șovăind. Era bățos și alb, iar haina i se încheia în față cu nasturi care îi urcau până la gulerul tare. Una peste alta, semăna cu...

— O uniformă, spuse el, încruntându-se.

— Întocmai, încuviință Tindwyl. Vrei să-ți convingi poporul că ești în stare să-l aperi? Ei bine, un rege nu e un simplu făuritor de legi — e un general. E timpul să-ncepi să te porți astfel încât să-ți meriți titlul, Elend Venture.

— Nu sunt un războinic, spuse el. Uniforma asta e o minciună.

— Prima ta afirmație vorbește despre un fapt care se va schimba în curând, zise Tindwyl. Iar a doua nu e un adevăr. Ești comandantul armatei Stăpânirii Centrale. Ceea ce te transformă în soldat, indiferent dacă știi sau nu să mânuiești o sabie. Acum schimbă-ți hainele.

El se supuse ridicând din umeri. Trecu dincolo de paravan, împinse într-o parte un teanc de cărți ca să-și facă loc, apoi începu să se-mbrace. Pantalonii albi îi veneau foarte bine și îi simțea drepți în jurul pulpelor. Avea și o cămașă, care rămânea ascunsă sub haina amplă, țeapănă — cu epoleți soldățești pe umeri. Avea o mulțime de nasturi — și observă că toți erau din lemn, nu de metal — și un desen straniu, ca un soi de scut, în partea dreaptă a pieptului. Avea brodat un fel de blazon, un soi de săgeată, sau poate de suliță.

Ținând cont de rigiditate, de croială și de model, consideră că uniforma îi venea surprinzător de bine.

— Mi se potrivește perfect, remarcă, punându-și centura și trăgându-și apoi în jos poalele hainei, care-i acoperea șoldurile.

— Ți-am luat măsurile de la croitorul tău, spuse Tindwyl.

Elend ieși din spatele paravanului și mai multe ucenice se apropiară. Una îi făcu respectuoasă semn să-ncalțe o pereche de cizme negre, lucioase, iar o alta îi prinse de epoleți o capă. Ultima îi întinse un baston de duel din lemn de esență tare, bine lustruit, și teaca sa. El și-o agăță de centură, apoi o scoase prin deschizătura hainei, ca s-atârne în afară; măcar atâta lucru mai făcuse și până atunci.

— Bun, spuse Tindwyl, studiindu-l din cap până-n picioare. Odată ce-o să-nveți să stai drept, vei arăta mai acătării. Acum așază-te.

El deschise gura să obiecteze, apoi se răzgândi. Se așeză, și o ucenică îi puse un cearșaf pe umeri, apoi scoase o foarfecă.

— Nu, stai, zise Elend. Îmi dau seama ce-nseamnă asta.

— Atunci spune ce nu-ți convine, interveni Tindwyl. Nu fi nesigur.

— Bine, atunci. Îmi place părul meu.

— Părul scurt e mai ușor de îngrijit decât cel lung, îi explică Tindwyl. Și ai demonstrat că, în ceea ce privește propria înfățișare, nu ți se poate acorda încredere.

— N-o să-mi tăiați părul, spuse el, cu hotărâre.

Tindwyl ezită o clipă, apoi dădu din cap. Ucenica se retrase, iar el se ridică, descotorosindu-se de cearșaf. Croitoreasa scoase ca prin farmec o oglindă mare, iar el se apropie.

Și încremeni.

Schimbarea era surprinzătoare. Se văzuse, toată viața, sub chipul unui cărturar și al unui om de societate, deși uneori se credea un prostănac. Era Elend — bărbatul prietenos, plăcut, cu idei bizare. Poate ușor de respins, dar greu de urât.

Bărbatul din oglindă nu era un filfizon de curte. Era un om sobru — un personaj oficial. Pe care se cuvenea să-l iei în serios. Uniforma îl făcea să-și dorească să stea mai drept, să-și țină o mână pe bastonul de duel. Părul — ușor buclat, lung în creștet și în părți, ciufulit de vânt când urca pe coama zidului — nu se potrivea.

Se întoarse cu spatele la oglindă.

— Bine, spuse. Scurtați-l.

Tindwyl zâmbi, apoi îi făcu semn să se așeze. El se supuse și aștepta în tăcere să-și termine ucenica treaba. Pe urmă se ridică din nou, cu o tunsoare potrivită cu costumul. Părul nu era foarte scurt, nu ca al lui Ham, dar arăta îngrijit, pieptănat cu minuțiozitate. O ucenică se apropie și-i înmână un cerc de lemn, acoperit de vopsea argintie. El se întoarse spre Tindwyl, încruntându-se.

— O coroană? o întrebă.

— Nimic ostentativ, răspunse ea. Suntem într-o eră mult mai subtilă decât cele dinaintea ei. Coroana nu e un simbol al bogăției, ci al autorității tale. O s-o porți de-acum înainte, și când ești doar cu prietenii, și în public.

— Lordul Legiuitor nu purta coroană.

— Lordul Legiuitor n-avea nevoie să le reamintească oamenilor cine era șeful.

Elend ezită, apoi își puse coroana. Nu avea pietre nestemate și alte ornamente; era o simplă cunună. Așa cum ar fi trebuit să se-aștepte, i se potrivea perfect.

Se întoarse spre Tindwyl, care-i făcu semn croitoresei să-mpacheteze și să plece.

— În camerele tale te așteaptă alte șase uniforme ca asta, spuse terrisiana. Până se termină asediul, nu mai porți nimic altceva. Dacă vrei diversitate, schimbi culoarea capei.

Elend dădu din cap. În spatele lui, croitoreasa și ucenicele sale ieșeau din încăpere.

— Mulțumesc, îi spuse el lui Tindwyl. La început am ezitat, dar ai dreptate. Asta schimbă ceva.

— Schimbă destule cât s-amăgești măcar poporul, de-acum înainte.

— Ca s-amăgesc poporul?

— Bineînțeles. Doar nu ți-ai închipuit că asta-i tot, nu-i așa?

— Păi...

Ea înălță dintr-o sprânceană.

— Câteva lecții și crezi c-ai terminat? De-abia am început. Încă mai ești un prost, Elend Venture — numai că nu mai arăți ca un prost. Din fericire, șarada noastră va începe să îndrepte o parte din răul pe care i l-ai făcut reputației tale. Însă va fi nevoie de încă foarte multă instruire ca să fiu sigură că poți s-apari în fața oamenilor fără să te faci de râs.

Elend roși.

— Ce faci... Se întrerupse. Spune-mi ce te-ai gândit să mă-nvești.

— Păi, în primul rând, trebuie să-nvești cum să mergi.

— Nu merg așa cum ar trebui?

— Pe zeii uitați, nu! exclamă Tindwyl, părând amuzată, deși nu schiță niciun zâmbet. Și trebuie să mai lucrezi și la expresiile pe care le folosești în discursuri. Pe lângă asta, firește, mai e și nepriceperea ta în mânuirea armelor.

— Am fost instruit într-o oarecare măsură, zise Elend. Întreab-o pe Vin — am salvat-o din palatul Lordului Legiuitor în noaptea Prăbușirii!

— Știu, spuse Tindwyl. Și din câte am auzit, a fost un miracol c-ai scăpat cu viață. Din fericire, fata a fost acolo ca să se bată cineva de-adevăratelea. S-ar părea că te bizui foarte mult pe ea pentru astfel de lucruri.

— E Născută-din-Ceață.

— Asta nu e o scuză pentru lipsa ta de îndemânare. Nu te poți bizui întotdeauna pe femeie ca să te apere. Nu numai că e jenant, dar bărbații din țara ta — soldații tăi — se așteaptă să fii în stare să lupți alături de ei. Mă îndoiesc că vei fi vreodată acel gen de rege care poate conduce un asalt împotriva dușmanului, dar s-ar cuveni să fii măcar în stare să te descurci dacă-ți e atacată poziția.

— Atunci vrei să mă antrenez împreună cu Vin și Ham?

— Cerule, nu! Îți dai seama ce s-ar întâmpla cu moralul soldaților tăi dacă ai fi înfrânt în văzul tuturor? Tindwyl clătină din cap. Nu, trebuie să te antrenezi discret, cu un maestru al duelului. După câteva luni, o să poți lupta cu bastonul și cu sabia. Din fericire, acest mic asediu al tău o să se prelungească măcar atât, lupta n-o să-nceapă mai curând.

Elend roși din nou.

— Îmi tot vorbești de sus. Se pare că nici măcar în ochii tăi nu sunt rege — că vezi în mine un soi de surogat.

Tindwyl nu răspunse, dar satisfacția îi scânteie în ochii. *Tu ai zis-o, nu eu,* părea să sublinieze expresia feței ei.

Elend roși mai tare.

— Presupun că e cu putință să-nvești să fii rege, Elend Venture, spuse ea. Între timp va trebui să-nvești să te prefaci că ești.

O bătaie în ușă opri răspunsul lui furios. Scrâșni din dinți și se-ntoarse.

— Intră.

Ușa se deschise.

— Avem vești, spuse căpitanul Demoux, intrând cu entuziasmul întipărit pe fața lui tânără. Am...

Încremeni.

Elend își lăsă capul pe-o parte.

— Da?

— Am... ăă... Demoux șovăi și se mai uită încă o dată la Elend înainte de a continua. M-a trimis Ham. Spune c-a sosit un sol de la unul dintre regi.

— Da? întrebă Elend. De la Cett?

— Nu, Maiestate. Din partea tatălui tău.

Elend se încruntă.

— Bine, spune-i lui Ham că vin imediat.

— Da, Maiestate, zise căpitanul, retrăgându-se. Ăă, îmi place noua uniformă, Maiestate.

— Mulțumesc, Demoux, răspunse Elend. Știi cumva, din întâmplare, unde e Lady Vin? N-am văzut-o toată ziua.

— Cred că e în apartamentul său, Maiestate.

În apartamentul ei? Nu stă niciodată acolo. O fi bolnavă?

— Vrei s-o chem? întrebă Demoux.

— Nu, mulțumesc. O s-o chem eu. Spune-i lui Ham să-i găsească solului un loc confortabil ca să aștepte.

Căpitanul dădu din cap și se retrase.

Elend se întoarse spre Tindwyl, care zâmbea ca pentru sine, satisfăcută. Elend își înhăță carnetul cu notițe, atingând-o în treacăt.

— O să-nvăț mai mult decât să mă „prefac" că sunt rege, Tindwyl.

— Vom vedea.

El aruncă o privire către terrisiana de vârstă mijlocie, acoperită de robele și bijuteriile ei.

— Exersează expresii ale feței ca asta, de acum, adăugă ea, cu un gest aprobator, și s-ar putea să reușești.

— Atunci asta-i tot? întrebă Elend. Expresia feței și hainele? Ele fac un rege?

— Bineînțeles că nu.

Elend se opri lângă ușă și se-ntoarse spre ea.

— Atunci ce? Ce crezi *tu* că face dintr-un bărbat un rege bun, Tindwyl din Terris?

— Încrederea, răspunse ea, privindu-l în ochi. Un rege bun e acela care se bucură de încrederea poporului său — și care o merită.

El șovăi, apoi dădu din cap. *Bun răspuns*, recunoscu, după care deschise ușa și se grăbi să plece în căutarea lui Vin.

Măcar dacă religia din Terris, precum și credința în Prorocire nu s-ar fi răspândit în afara poporului nostru.

17

Teancurile de foi păreau să se-nmulțească pe măsură ce Vin scotea din jurnal tot mai multe idei pe care voia să le separe și să le memoreze. Ce erau prorocirile despre Eroul Evurilor? De unde știa autorul jurnalului unde să meargă și ce credea c-avea de făcut după ce ajungea acolo?

În cele din urmă, stând în mijlocul harababurii — teancuri suprapuse, răsucite aiurea ca să nu se-amestece între ele — Vin ajunse la o concluzie neplăcută. Trebuia să ia notițe.

Se ridică oftând și traversă încăperea, pășind cu grijă peste mai multe teancuri în drumul ei către masa de scris. Până atunci n-o mai folosise niciodată; de fapt, chiar i se plânsese lui Elend. La ce-i servea ei așa ceva?

Asta gândise atunci. Acum alese un toc și scoase o călimară mică, aducându-și aminte de zilele în care-o învățase Reen să scrie. Mâzgăliturile ei începuseră în curând să-l nemulțumească și se plânsese de costul hârtiei și al cernelii. O învățase să citească, ca să poată descifra învoieli și să pară o femeie nobilă, dar fusese de părere că scrisul nu era câtuși de puțin util. Ea îi împărtășea de obicei părerea.

Însă, după toate aparențele, scrisul îți putea fi de folos și dacă nu erai scrib. Elend lua întotdeauna notițe și făcea însemnări, și ea era adesea impresionată de rapiditatea cu care scria. Cum izbutea să facă literele să se-aștearnă cu-atâta ușurință pe hârtie?

Luă două coli noi și se-ntoarse la teancurile ei de pagini. Se așeză cu picioarele încrucișate și deșurubă capacul călimării.

— Stăpână, spuse OreSeur, încă întins cu labele sub bot, îți dai seama că tocmai ai plecat de la masa de scris ca să te-așezi pe podea?

Ea își ridică privirea.

— Și?

— O masă de scris e făcută, ei bine, pentru scris.

— Dar toate hârtiile mele sunt aici.

— Hârtiile pot fi mutate, așa cred. Dacă sunt prea grele, poți să arzi fludor ca să ai mai multă forță.

Vin își înmuie penița în cerneală cu ochii la fața lui amuzată. *Ei, cel puțin îi mai inspir și altceva, nu numai antipatie.*

— Podeaua e mai confortabilă.

— Dacă spui tu, stăpână, o să cred că e adevărat.

Ea rămase pe gânduri, încercând să-și dea seama dacă o lua în continuare în râs. *Afurisita asta de mutră de câine,* se gândi. *Prea greu de descifrat.*

Se aplecă oftând și începu să scrie primul cuvânt. Trebuia să tragă fiecare linie cu precizie ca să nu se-ntindă cerneala mâzgălind, și se oprea des ca să pronunțe cuvintele cu glas tare, străduindu-se să găsească literele potrivite. Abia izbutise să scrie două fraze când se auzi o bătaie în ușă. Își ridică privirea încruntându-se. Cine o deranja?

— Intră! strigă.

Auzi o ușă deschizându-se în încăperea alăturată, apoi vocea lui Elend.

— Vin?

— Sunt aici, răspunse ea, aplecându-se din nou asupra scrisului. De ce-ai bătut la ușă?

— Păi, poate te schimbai, spuse el, intrând.

— Și?

Elend chicoti.

— Doi ani, și intimitatea încă ți se mai pare o idee stranie.

Vin își înălță ochii spre el.

— Păi, am...

Pentru o infimă fracțiune de secundă, se gândi că nou-venitul nu era Elend, ci altcineva. Instinctul acționă înaintea rațiunii, așa că lăsă din reflex tocul să cadă, sări în picioare și incendie fludor.

Apoi se opri.

— Eh, e chiar atât de mare schimbarea? întrebă Elend, ridicându-și brațele ca să-i admire costumul.

Vin își duse o mână la piept, atât de uluită încât călcă pe un teanc de hârtii. Era și nu era Elend. Costumul de un alb strălucitor, cu linii clare, ferme, se deosebea atât de mult de haina largă și pantalonii lălâi pe care-i purta de obicei. Părea mai impozant. Mai regesc.

— Te-ai tuns, spuse, dându-i ocol pe îndelete și studiindu-i costumul.

— A fost ideea lui Tindwyl, răspunse el. Ce părere ai?

— Mai puține lucruri de care să fii înșfăcat în timpul unei lupte, zise ea.

Elend zâmbi.

— La atât se rezumă părerea ta?

— Nu, răspunse ea, absentă, întinzând mâna ca să-l tragă de capă.

O desprinse cu ușurință și dădu aprobator din cap. Mantiile-de-ceață erau la fel; Elend nu trebuia să se teamă că, în luptă, putea fi prins de capa care-o purta.

Vin se retrase și-și încrucișă brațele.

— Înseamnă că pot să mă tund și eu?

El ezită o clipă.

— Ești întotdeauna liberă să faci ce vrei, Vin. Dar eu cred că părul tău e frumos mai lung.

Atunci așa rămâne.

— Oricum, adăugă Elend. Îți place?

— Fără nicio îndoială, răspunse ea. Semeni mai mult a rege.

Însă bănuia că o parte din ea avea să simtă lipsa lui Elend cel ciufulit și dezordonat. Amestecul dintre priceperea unui om serios și neglijența unui zăpăcit avusese ceva... care implora iubire.

— Bun, spuse Elend. Pentru c-o să am nevoie de un avantaj. Tocmai a sosit un sol... Se întrerupse, cu ochii la teancul ei de hârtii. Vin? Studiai?

Ea roși.

— Mă uitam prin jurnal, în căutatea unor informații despre Adâncime.

— Chiar studiai!

El înaintă, entuziasmat. Spre nemulțumirea lui Vin, observă imediat hârtia cu notițele încropite de mâna ei neînvățată cu scrisul. O ridică, apoi se uită la ea.

— Tu ai scris asta?

— Da.

— Ai un scris foarte frumos, adăugă el, părând ușor surprins. De ce nu mi-ai spus că poți să scrii așa?

— Nu ziceai ceva despre un sol?

Elend lăsă foaia jos, surprinzând-o cu expresia lui de părinte mândru.

— Da. Un mesager din partea armatei tatălui meu. Îl las s-aștepte puțin — nu pare înțelept să m-arăt prea nerăbdător. Dar cred c-ar trebui să mergem să-l întâmpinăm.

Vin dădu din cap, făcându-i semn lui OreSeur. Kandra se ridică și i se alătură lipăind, apoi părăsiră toți trei apartamentul.

Cărțile și notițele aveau și ceva care-i plăcea. Puteau fi lăsate oricând să aștepte.

Vin și Elend îl găsiră pe mesager în atriumul de la al doilea etaj al Fortăreței Venture. Intrară, și ea se opri imediat.

Era *el*. Pânditorul.

Elend păși în întâmpinarea străinului, dar ea îl prinse de braț.

— Așteaptă, șuieră, cu voce joasă.

Elend se opri, nedumerit.

Dacă omul ăsta are atiu, se gândi Vin, săgetată de panică, *Elend e mort. Suntem morți cu toții.*

Pânditorul aștepta în tăcere. Nu semăna prea mult a sol, sau a mesager. Era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, avea chiar și mănuși negre. Purta pantaloni și o cămașă mătăsoasă, fără capă sau mantie. Vin îi ținea minte chipul. Era el.

Dar..., își spuse, *dacă voia să-l ucidă pe Elend, ar fi putut s-o facă deja.* Gândul o înspăimântă, însă se văzu nevoită să admită că era un adevăr.

— Ce e? întrebă Elend, stând alături de ea în cadrul ușii.

— Fii prudent, șopti ea. Nu e un sol oarecare. Omul ăsta e Născut-din-Ceață.

Elend șovăi, încruntându-se. Se întoarse din nou către Pânditor, care stătea liniștit, cu mâinile încleștate la spate, părând încrezător în sine. Da, era Născut-din-Ceață; numai un astfel de om ar fi putut intra în palatul unui dușman, înconjurat de străjeri, fără să se neliniștească nici măcar cât negru sub unghie.

— Bun, spuse Elend, trecând în cele din urmă pragul. Omul lui Straff. Ai un mesaj pentru mine?

— Nu doar un mesaj, Maiestate, răspunse Pânditorul. Mă numesc Zane și sunt un soi de... ambasador. Tatăl tău a fost foarte încântat când ți-a primit propunerea de întemeiere a unei alianțe. Îi pare bine că privești în sfârșit lucrurile prin ochii rațiunii.

Vin îl studie pe Pânditor, pe acel „Zane". Ce jocuri făcea? De ce venise? Ce rost avea să dezvăluie cine era?

Elend dădu din cap, rămânând la câțiva pași de mesager.

— Două armate, spuse, avându-și taberele în fața ușii mele... ei, nu e ceva pe care un rege poate să nu-l ia în seamă. Mi-ar plăcea să mă-ntâlnesc cu tata și să discutăm despre posibilitățile pe care ni le oferă viitorul.

— Cred că asta i-ar fi pe plac, zise Zane. A trecut ceva timp de când nu te-a mai văzut și de când regretă că v-ați certat. La urma urmelor, ești singurul lui fiu.

— A fost greu pentru noi amândoi, recunoscu Elend. Poate c-ar fi bine să ne-ntâlnim într-un cort instalat în afara cetății?

— Mă tem că nu va fi cu putință. Maiestatea Sa se teme, pe bună dreptate, de asasini. Dacă vrei să-i vorbești, va fi încântat să te găzduiască în cortul lui din tabăra Venture.

Elend se încruntă.

— Ei, nu cred că asta are prea mult sens. Dacă el se teme de asasini, n-ar trebui să mă tem și eu?

— Sunt sigur că, în tabăra lui, te poate apăra, Maiestate. Acolo n-avem de ce să ne temem de asasinii trimiși de Cett.

— În... înțeleg, spuse Elend.

— Mă tem că Maiestatea Sa e extrem de ferm în această privință, adăugă Zane. Tu ești cel nerăbdător să-ncheie o alianță — dacă dorești să vă-ntâlniți, va trebui să vii la el.

Elend se uită la Vin. Ea nu-l slăbea din privire pe Zane. Acesta îi întâlni ochii și începu să vorbească.

— Am auzit vorbindu-se despre frumoasa Născută-din-Ceață, care-l însoțește pe moștenitorul Venture. Cea care l-a ucis pe Lordul Legiuitor și a fost antrenată chiar de Supraviețuitor.

În încăpere se lăsă pentru o clipă tăcerea.

Elend o rupse în sfârșit.

— Spune-i tatălui meu că-i voi lua în considerare propunerea.

Zane își luă în cele din urmă ochii de la Vin.

— Maiestatea Sa spera, Alteță, că vom stabili împreună ziua și ora.

— Îi voi trimite un alt mesaj după ce mă voi hotărî, răspunse Elend.

— Foarte bine, spuse Zane, înclinându-se ușor, deși o făcu mai ales ca să-ntâlnească din nou ochii lui Vin.

Pe urmă dădu din nou din cap către Elend, iar străjerii îl escortară către ieșire.

În ceața rece din prima oră a serii, Vin aștepta pe zidul scund al Fortăreței Venture, cu OreSeur așezat lângă ea.

Ceața era tăcută. În gândurile ei era mult mai puțină liniște.

În slujba cui altcuiva ar fi putut fi? cugetă ea. *Bineînțeles că e unul dintre oamenii lui Straff.*

Asta explica multe. De la ultima lor întâlnire trecuse ceva timp. Vin începuse să-și spună că n-avea să-l mai revadă pe Pânditor niciodată.

Atunci urmau să se antreneze iarăși? Vin încercă să-și stăpânească nerăbdarea, să-și spună că voia să-l găsească pe Pânditor pur și simplu pentru că reprezenta o amenințare. Dar fiorul unei noi lupte în ceață — al unei alte șanse de a-și pune la încercare abilitatea înfruntând un Născut-din-Ceață — presentimentul pe care-l avea o ținea sub tensiune.

Nu-l cunoștea și, cu siguranță, n-avea încredere în el. Ceea ce nu izbutea decât să facă perspectiva unei lupte și mai incitantă.

— De ce-așteptăm aici, stăpână? întrebă OreSeur.

— Nu facem nimic altceva decât să patrulăm, răspunse Vin. Căutăm asasini sau spioni. Ca în orice altă noapte.

— Îmi poruncești să te cred, stăpână?

Ea îi aruncă o privire aspră.

— Crezi ce vrei, kandra.

— Bine, zise OreSeur. De ce nu i-ai spus regelui că te-antrenezi cu acest Zane?

Vin își întoarse din nou privirea către ceața întunecată.

— Asasinii și Allomanții sunt treaba mea, nu a lui Elend. Încă nu e nevoie să-și facă griji — deocamdată are destule pe cap.

OreSeur se lăsă pe labele din spate.

— Înțeleg.

— Nu crezi că am dreptate?

— Cred ce vreau. Nu asta mi-ai poruncit adineauri, stăpână?

— Nu contează, spuse Vin.

Avea bronzul aprins și se străduia din greu să nu se gândească la spiritul cețiii. Îl simțea pândind în întuneric, în dreapta ei. Nu se uita într-acolo.

Jurnalul nu spune ce s-a-ntâmplat cu spiritul acela. A fost cât pe ce să-l ucidă pe unul dintre însoțitorii Eroului. Pe urmă nu se mai vorbește aproape de loc despre el.

Probleme pentru o altă noapte, se gândi, când simțurile ei ajutate de bronz deslușiră o altă sursă de Allomanție. Una puternică, mai bine cunoscută.

Zane.

Vin ajunse pe creneluri dintr-un salt, dădu din cap către OreSeur în semn de rămas-bun, apoi sări în noapte.

Ceața se învârtejea în văzduh, din adierile vântului se nășteau torente tăcute de alb, ca tot atâtea râuri prin aer. Vin le atingea în treacăt, tâșnea printre ele, călătorea pe ele, ca o piatră azvârlită, ricoșând pe suprafața apei. Ajunse repede în locul unde se despărțise ultima oară de Zane, pe strada pustie, părăsită.

El o aștepta în centru, încă în negru. Vin coborî pe pietrele caldarâmului, în fața lui, într-o învolburare a panglicilor mantiei-de-ceață. Își îndreptă spatele.

El nu poartă niciodată mantie. De ce?

Rămaseră în tăcere unul în fața celuilalt preț de câteva clipe. Zane îi cunoștea probabil nedumeririle, dar nu se prezentă, nu o salută, nu-i oferi explicații. În cele din urmă, își duse mâna în buzunar și scoase o monedă. Aruncă bănuțul în stradă iar acesta ricoșă — zăngănit de metal pe piatră —, apoi se opri.

Zane se avântă în aer. Vin făcu același lucru, Împingând în aceeași monedă. Greutățile aproape că li se anihilară una pe cealaltă și se văzură aruncați în sus și spre spate, ca două brațe ale aceluiași „V".

Zane se răsuci, aruncând o monedă îndărătul său. Bucățica de metal se lovi de lateralul unei clădiri și el Împinse, azvârlindu-se către Vin. Ea simți brusc o forță izbindu-i punga cu monede și amenințând s-o trântească înapoi la pământ.

Așa ne jucăm în seara asta, Zane? se gândi, trăgând de șnurul pungii și lăsând-o să cadă, desprinsă de centură. Se Împinse în ea, și greutatea ei o prăvăli cu iuțeală. Când atinse pământul, pe Vin o trimise în sus o forță mai puternică; ea

Împingea în pungă direct de deasupra, pe când Zane o făcea din lateral. Vin se înălță deviind, trecu în linie dreaptă pe lângă Zane, prin aerul rece al nopții, apoi își aruncă toată greutatea către monedele din buzunarul său.

Bărbatul începu să cadă. Însă își înșfăcă bănuții — împiedicându-i să-i rupă haina și să se-mprăștie — și Împinse în jos, în punga ei. Și încremeni în aer — Vin îl Împingea de sus, iar propria lui Împingere îl trimitea în sus. Și, fiindcă el se opri, Împingerea lui Vin o aruncă brusc pe spate.

Ea se desprinse de Zane și își îngădui să cadă. Însă el nu se lăsă să coboare. Se Împinse din nou în aer, apoi se îndepărtă, fără să-și lase vreodată picioarele s-atingă acoperișurile sau caldarâmul.

A-ncercat să mă trântească la pământ, își spuse Vin. Cel care cade primul pierde, asta e? Încă prăbușindu-se, Vin se roti în aer. Își recuperă punga cu monede cu o Tragere atentă, apoi o aruncă din nou spre pavaj și se Împinse în sus.

Își Trase punga înapoi, în mână, încă din zbor, apoi porni cu un salt pe urmele lui Zane și se strădui să-l ajungă Împingându-se cu îndrăzneală prin noapte. Pe întuneric, Luthadelul părea mai curat decât ziua. Nu se vedeau clădirile pătate de cenușă, distileriile întunecate, vălătucii de fum înălțați din forje. În jurul ei, fortărețele pustii ale fostei înalte nobilimi vegheau ca tot atâția monoliți tăcuți. O parte dintre clădirile maiestuoase le fuseseră încredințate unor nobili de rang mai mic, sau intraseră în proprietatea guvernului. Celelalte — jefuite la porunca lui Elend — zăceau nefolosite, cu ferestrele cu vitralii întunecate, cu bolțile, statuile și frescele nebăgate în seamă.

Vin nu era sigură că Zane se îndrepta înadins spre fortăreața Hasting, sau dacă ea îl ajunse din urmă, tocmai acolo, din întâmplare. Oricum ar fi fost, imensa construcție li se contura în față când bărbatul observă că Vin era aproape și se-ntoarse, aruncând spre ea o mână de monede.

Vin Împinse în ele cu prudență. Așa cum era de așteptat, imediat ce le atinse, Zane incendie oțel și Împinse mai tare. Dacă Împingerea ei ar fi fost puternică, atacul lui ar fi trântit-o

pe spate. Însă, așa cum stăteau lucrurile, izbuti să le devieze într-o parte și-ntr-alta.

Zane Împinse din nou în punga ei, avântându-se în sus, pe lângă unul dintre zidurile fortăreței Hasting. Și Vin era pregătită pentru o asemenea mișcare. Incendie fludor, își prinse punga cu amândouă mâinile și o rupse în două.

Monedele se răspândiră sub ea, trimise fulgerător către pământ de forța Împingerii lui Zane. Vin alese una și Împinse la rândul său în ea, câștigând înălțime imediat ce moneda atinse caldarâmul. Se răsuci, întorcându-se cu fața în sus, iar auzului ei ascuțit de cositor nu-i scăpă răpăitul ploii de metal ce izbea pietrele pavajului, la mare distanță sub ea. Încă mai putea ajunge la monede, dar nu trebuia să le poarte asupra ei.

Se avântă în sus, spre Zane, cu unul dintre turnurile exterioare ale fortăreței conturându-se vag în ceață, undeva în stânga ei. Fortăreața Hasting se număra printre cele mai frumoase din oraș. Avea în centru un turn mare — înalt, lat, impozant — cu o sală de bal chiar în vârf. Alte șase turnuri, mai mici, se înălțau în jur, egal distanțate între ele și unite printr-un zid gros. Construcția era înaltă, maiestuoasă. Ea bănuia, cumva, că Zane o alesese tocmai pentru asta.

Vin se uită la el, văzu că Împingerea lui își pierdea din forță pe măsură ce se îndepărta tot mai mult de ancora de jos. Se răsuci chiar deasupra ei, o siluetă întunecată pe fundalul unui cer de ceață în mișcare, continuând să stea cu mult mai jos de creasta zidului. Vin smuci de câteva monede de jos, Trăgându-le în aer în cazul în care ar fi avut nevoie.

Zane cădea ca un pietroi către ea. Ea Împinse din reflex în monedele din buzunarul lui, înțelegând abia apoi că el chiar asta dorea: pentru că-l ridica, în timp ce ea era silită să coboare. Se desprinse de el în cădere și trecu în curând pe lângă grupul de monede pe care le Trăsese în aer. Trase din nou de una, aducându-și-o în palmă, apoi Împinse în alta, trimițând-o pieziș în zid.

Ca urmare, ea însăși țâșni într-o parte. Zane trecu pe lângă ea șuierând și învolburând ceața. Dar se avântă curând din nou

în sus — probabil folosindu-se de una dintre monedele de jos — și azvârli doi pumni de monede drept spre ea.

Vin se răsuci, deviind din nou monedele. Îi zburară în jur și le auzi pe unele răpăind când se izbiră de ceva aflat în ceața din spatele ei. Un alt zid. Ea și Zane se înfruntau între două dintre turnurile exterioare ale fortăreței; de o parte și de alta a fiecăruia dintre ele exista câte un zid în pantă, iar turnul central se afla în față, la mică distanță. Se luptau în apropierea vârfului unui triunghi din ziduri de piatră, deschis în partea de jos.

Zane țâșni spre ea. Vin se întinse ca să-și arunce greutatea către el, dar își dădu seama, tresărind, că nu mai avea monede asupra lui. Însă Împingea în ceva de jos — în aceeași monedă pe care o izbise ea de zid. Vin se împinse în sus, încercând să se ferească din calea lui, dar și bărbatul începu să urce pieziș.

Se lovi de ea și începură să cadă. În timp ce se răsuceau alături, Zane o prinse de partea de sus a brațelor, ținându-și fața aproape de a ei. Nu părea furios, nici măcar dornic s-o domine.

Era, pur și simplu, calm.

— Asta suntem noi, Vin, spuse, cu voce scăzută. Vântul și ceața se învârtejeau, învăluindu-i în cădere, iar panglicile mantiei sale se zvârcoleau în jurul lui. De ce intri în jocurile lor? De ce-i lași să te controleze?

Vin își apăsă ușor mâna pe pieptul bărbatului, apoi Împinse în moneda pe care-o avusese în palmă. Forța Împingerii o smulsese din strânsoarea lui, trimițându-l în sus și pe spate. Ea se opri la nici doi metri deasupra pământului și se avântă din nou în aer Împingând în monedele căzute.

Urcă în noapte pe lângă Zane și văzu că el cădea zâmbind. Vin se întinse în jos, prinzându-se de liniile albastre ce se coborau spre caldarâmul îndepărtat, apoi incendie fier și Trase de toate în același timp. Liniile albastre porniră către ea ca niște săgeți, iar monezile se avântară în aer, pe lângă Zane care rămăsese uluit.

Vin alese câteva și și le trase în palme. *Să vedem dacă mai poți sta în aer și-acum*, se gândi, cu un surâs, Împingând în toate

părțile și răspândind restul monedelor în noapte. Zane continuă să cadă.

Și ea cădea. Aruncă în ambele părți câte o monedă, apoi Împinse. Monedele se avântară în ceață, zburând către zidurile din dreapta și din stânga. Se loviră de piatră, și Vin se opri în aer.

Împinse cu putere, rămând pe loc și anticipând o tragere pe dedesubt. *Dacă Trage el, Trag și eu, se gândi. Cădem amândoi, și țin monedele între noi, în aer. El o să se izbească primul de pământ.*

O monedă țâșni în văzduh, trecând pe lângă ea.

Ce? De unde-a scos-o? Era sigură că împinsese toate monedele de jos, îndepărtându-le.

Moneda urcă prin ceață arcuindu-se și trasând o dâră albastră, vizibilă pentru ochii unui Allomant. Ajunse pe coama zidului din dreapta ei. Vin se uită în jos la timp ca să-l vadă pe Zane încetinind, apoi începând să urce — Trăgând de moneda ținută acum pe zid de parapetul de piatră.

Trecu pe lângă ea cu o privire plină de satisfacție.

Paradă.

Vin dădu drumul monedei din stânga, continuând să Împingă în cea din dreapta. Țâșni spre stânga, aproape izbindu-se de zid înainte de a arunca în el o altă monedă. Împinse în aceasta din urmă, aruncându-se în sus și în dreapta. O altă monedă o trimise în sus și în stânga, și continuă să se rostogolească printre ziduri, în dreapta și în stânga, până când ajunse deasupra lor.

Zâmbi, răsucindu-se în aer. Planând deasupra crestei zidului, Zane dădu apreciativ din cap când trecu pe lângă el. Vin îl văzu înhățând câteva dintre monedele abandonate de ea.

E timpul să lansez eu un mic atac, se gândi.

Împinse brusc în monedele din mâna lui Zane, care o azvârli în sus. Bărbatul continua să Împingă în moneda aflată pe zid, sub el, așa că nu căzu. Rămase în schimb suspendat în aer, între două forțe — propria Împingere, care-l trimitea în sus, și Împingerea lui Vin, care-l trimitea în jos.

Ea îl auzi gemând din cauza efortului și Împinse mai tare. Însă era atât de concentrată încât aproape că nu-l văzu deschizându-și cealaltă mână și Împingând o altă monedă în sus, către ea. Se întinse s-o împingă și ea, dar, din fericire, el nu țintise bine și bucățica de metal o ratăcu câțiva centimetri.

Sau poate că nu. Se întoarse imediat, coborând în viteză, și o izbi în spate. Zane o Trase cu toată puterea, și moneda se afundă în pielea lui Vin. Ea icni și incendie fludor ca să n-o lase să-i intre în carne.

Zane nu se opri. Vin scrâșni din dinți, dar bărbatul era mult mai greu decât ea. Coborî spre el în noapte, Împingând încordată ca să păstreze distanța dintre ei, cu moneda înfigându-i-se dureros în spate.

Nu intra niciodată într-o înfruntare bazată pe Împingerea brută, Vin, o prevenise Kelsier. *Nu ești destul de grea — o să fii înfrântă întotdeauna.*

Vin nu mai Împinse în moneda din mâna lui Zane. Începu imediat să cadă, Trasă de moneda de pe spatele ei. Împinse ușor în ea, oferindu-și loc de manevră, apoi își aruncă singura monedă rămasă într-o parte. Bucata de metal lovi zidul în ultima clipă, și propria Împingere o smulse pe Vin dintre Zane și moneda acestuia.

Aceasta îl lovi pe el în piept, smulgându-i un geamăt; încercase, evident, s-o izbească pe Vin din nou de el. Ea zâmbi, apoi Trase de moneda din mâna lui.

Asta cred că vrea, asta-i dau.

Zane se întoarse la timp ca s-o vadă năpustindu-se spre el, cu picioarele înainte. Vin se răsuci, simțindu-l cum se prăbușea sub ea. Exultă, victorioasă, răsucindu-se în aer, deasupra aleii de pe culmea zidului. Pe urmă zări ceva: mai multe linii albastre palide, pierzându-se în depărtare. Zane îi Împinsese toate monedele, împrăștiindu-le.

Disperată, Vin înhăță una și-o Trase înapoi. Însă era prea târziu. Căută cu frenezie un obiect metalic mai apropiat, dar totul era din piatră sau din lemn. Năucită, se lovi de aleea de pe

zid, rostogolindu-se printre panglicile mantiei-de-ceață până se opri lângă parapetul de piatră.

Clătină din cap și incendie cositor, limpezindu-și vederea și celelalte simțuri cu o străfulgerare de durere. Cu siguranță că nici lui Zane nu-i mersese mai bine. Probabil între timp căzuse...

Zane plutea în aer, la nici doi metri distanță. Găsise o monedă — Vin nu pricepea cum — aflată acum sub el, în care Împingea. Însă nu-și luă avânt ca să se-ndepărteze. Plana deasupra zidului, încă pe jumătate răsturnat fiindcă-l lovise cu picioarele.

Sub ochii lui Vin, se roti încet în aer, cu mâna întinsă sub el, răsucindu-se ca un acrobat priceput în jurul unui stâlp. Concentrarea intensă i se citea pe chip și i se încordaseră toți mușchii — ai brațelor, ai feței, ai pieptului. Se învârti în aer până când ajunse să se uite la ea.

Vin îl privea cu venerație. Era posibil să Împingi foarte ușor într-o monedă, controlând intensitatea forței care te arunca în direcția opusă ei. Însă era incredibil de greu — până și Kelsier se străduise din toate puterile ca să izbutească. De cele mai multe ori, Născuții-din-Ceață se foloseau, pur și simplu, de răbufniri scurte. De pildă, când cădea, Vin își încetinea prăbușirea aruncând o monedă și Împingând scurt — dar puternic — în ea, ca să se opună inerției.

Nu mai văzuse niciodată un Allomant cu un control atât de bun ca Zane. Abilitatea cu care Împingea ușor în monedă nu era de mare folos într-o luptă, cerea, evident, prea multă concentrare. Însă avea o anumită grație, o frumusețe a mișcărilor, și asta sugera ceva pe care Vin însăși îl intuise.

Allomanția nu însemna doar luptă și ucidere. Însemna îndemânare și eleganță. Era frumoasă.

Zane se roti până când ajunse să stea în picioare, drept, într-o postură plină de noblețe. Pe urmă se lăsă să cadă pe zid, cu tălpile atingând piatra fără zgomot. Se uită la Vin — încă prăbușită pe dale — cu o expresie fără nicio urmă de dispreț.

— Ești foarte pricepută, îi spuse. Și destul de puternică.

Era înalt, impunător. *Ca și... Kelsier.*

— De ce-ai venit azi la palat? îl întrebă, ridicându-se în picioare.

— Ca să văd cum ești tratată. Spune-mi, Vin, ce anume ne face pe noi, Născuții-din-Ceață — în ciuda puterilor noastre —, atât de dornici să ne purtăm ca sclavii față de alții?

— Sclavi? se miră ea. Eu nu sunt sclavă.

Zane clătină din cap.

— Ești folosită, Vin.

— Uneori e bine să fii folositor.

— Cuvintele astea vin din nesiguranță.

Vin șovăi; pe urmă se uită la el.

— Unde-ai găsit moneda aia, de la sfârșit? Nu mai era niciuna în apropiere.

El zâmbi, apoi deschise gura și scoase o monedă. O lăsă să cadă pe pietre cu un *zăngănit*. Vin făcu ochii mari. *Metalul din trupul cuiva nu poate fi influențat de un alt Allomant... Un truc atât de simplu! Mie de ce nu mi-a venit ideea?*

De ce nu i-a venit lui Kelsier?

Zane clătină din cap.

— Locul nostru nu e alături de ei, Vin. Locul nostru nu e în lumea *lor*. Locul nostru e aici, în ceață.

— Locul meu e alături de cei care mă iubesc, răspunse ea.

— Te iubesc? întrebă el, cu voce scăzută. Spune-mi, Vin, ei te înțeleg? *Sunt în stare* să te-nțeleagă? Și poate un om iubi ceva pe care nu-l înțelege?

O privi o clipă. Vin nu răspunse, și Zane își înclină ușor fruntea către ea, apoi Împinse în moneda pe care-o aruncase și se avântă iarăși în ceață.

Ea nu-l urmă. Cuvintele lui cântăreau mai greu decât își dădea probabil seama. *Locul nostru nu e în lumea lor...* N-avea de unde să știe că ea se întreba unde îi era locul, dacă era femeie nobilă, asasină sau altceva.

Înțelesul vorbelor lui Zane era, așadar, important. Se simțea pe dinafară. La fel ca ea, într-o mică măsură. În el exista o slăbiciune. Poate izbutea să-l întoarcă împotriva lui Straff — dorința

lui de a se antrena împreună cu ea, de a dezvălui cine era, sugerau măcar atât.

Trase adânc în piept aerul ceţos şi rece, cu inima încă bătându-i cu putere după înfruntare. Era obosită, dar se simţea vie, pentru că se luptase cu cineva care, de fapt, ar fi putut fi mai bun decât ea. Stând în ceaţă, pe zidul unei fortăreţe părăsite, luă o hotărâre.

Trebuia să continue să se antreneze cu Zane.

Măcar dacă Adâncimea n-ar fi venit atunci când a venit, dovedindu-se o ameninţare care a adus disperarea în acţiunile oamenilor şi, deopotrivă, în credinţele lor.

18

— Omoară-l, şopti Zeul.

Zane plana fără zgomot în ceaţă, uitându-se prin uşile deschise ale balconului lui Elend. Pâcla i se învolbura în jur, ascunzându-l vederii regelui.

— Ar trebui să-l omori, repetă Zeul.

Într-un fel, Zane îl ura pe Elend, deşi, până în ziua aceea, nu-l mai întâlnise niciodată. Elend era tot ce ar fi trebuit să fie Zane. Preferat. Privilegiat. Răsfăţat. Era duşmanul lui Zane, bolovanul din calea lui către putere, creatura care-l împiedica pe Straff — şi, prin urmare, pe Zane — să domnească în Stăpânirea Centrală.

Dar mai era şi fratele lui Zane.

Zane se lăsă să cadă prin ceaţă, coborând fără niciun zgomot în curtea Fortăreţei Venture. Îşi Trase în mână ancorele — trei bare mici, în care Împinsese ca să rămână neclintit în aer. Vin avea să se-ntoarcă în curând, iar el nu dorea să se afle atunci

în apropierea fortăreței. Mulțumită unei puteri stranii, fata îl descoperea întotdeauna; simțurile ei erau mult mai ascuțite decât ale oricărui alt Allomant pe care-l întâlnise Zane, sau cu care se luptase vreodată. Firește, pe ea o antrenase însuși Supraviețuitorul.

Mi-ar fi plăcut să-l cunosc, își spuse, traversând în liniște curtea. *A fost un om care-a înțeles puterea Născuților-din-Ceață. Un om care nu i-a lăsat pe alții să-l controleze.*

Un om care-a făcut ceea ce trebuia să fie făcut, indiferent cât de nemilos ar fi putut să pară. Sau cel puțin așa se povestea.

Zane se opri lângă zidul exterior, sub un contrafort. Se aplecă, desprinse o piatră din pavaj și găsi mesajul lăsat de spionul lui din palatul lui Elend. Îl luă, puse piatra la loc, apoi aruncă o monedă și se avântă în noapte.

Zane nu se furișa. Nu mergea tiptil, nu stătea în umbră, nu se făcea mic ca să treacă neobservat. De fapt, nici măcar nu-i plăcea să se-ascundă.

Așa că se apropia hotărât de tabăra armatei Venture. Avea impresia că Născuții-din-Ceață își petreceau o prea mare parte a vieții ascunzându-se. Era adevărat că anonimatul oferea un soi de libertate limitată. Totuși, experiența îi spunea că mai degrabă îi încătușa în loc să-i elibereze. Îngăduia să fie controlați, îi îngăduia societății să pretindă că nu existau.

Zane se îndreptă cu pași mari spre postul de strajă, unde, lângă un foc mare, stăteau doi oșteni. Clătină din cap; orbiți de foc, nu erau, practic, de niciun folos. Oamenii obișnuiți se temeau de ceață, fapt care le micșora valoarea. Nu o spunea cu aroganță; era o simplă constatare. Allomanții erau mult mai utili și, ca urmare, mult mai valoroși decât orice om normal. Din acest motiv, Zane avea Cositorieni care supravegheau, la rândul lor, întunericul. Soldații obișnuiți reprezentau mai degrabă o formalitate.

— Omoară-i, îi porunci Zeul când ajunse lângă postul de strajă.

El nu-i luă în seamă vocea, deși îi venea din ce în ce mai greu s-o facă.

— Stai! strigă unul dintre străjeri, coborând spre el vârful unei sulițe. Cine ești?

Zane împinse sulița cu nepăsare, azvârlindu-i vârful în sus.

— Cine altcineva aș putea fi? se răsti, intrând în lumina focului.

— Lord Zane! exclamă celălalt oștean.

— Chemați-l pe rege, spuse el, trecând de cei doi. Spuneți-i să vină să ne-ntâlnim în cortul de comandă.

— Dar, lordul meu, spuse un soldat, ora e târzie. Probabil că Maiestatea Sa...

Zane se întoarse și-i aruncă o privire aspră. Ceața se învârtejea între ei. Nu se văzu nici măcar nevoit să folosească asupra oșteanului Allomanția emoțională; omul se mulțumi să-l salute, apoi dispăru în noapte, să-i îndeplinească porunca.

El străbătu tabăra cu pași mari. Nu purta nici uniformă, nici mantie-de-ceață, dar soldații se opreau locului și-l salutau când trecea pe lângă ei. *Așa* trebuia să fie. Îl cunoșteau, știau cine era, știau să-l respecte.

Totuși, o parte din Zane recunoștea că, dacă Straff nu l-ar fi ascuns pe el, bastardul său, atât de bine, n-ar fi putut fi, în prezent, puternica armă care devenise. Secretul îl obligase să trăiască aproape în mizerie, pe când fratele lui vitreg, Elend, fusese privilegiat. Dar mai însemna și că Straff izbutise să-l țină pe Zane ascuns cea mai mare parte a vieții sale. Chiar și acum, când se răspândea tot mai mult zvonul despre existența unui Născut-din-Ceață al lui Straff, foarte puțini oameni își dădeau seama că Zane era fiul său.

În plus, viața aspră îl învățase pe Zane să supraviețuiască pe cont propriu. Devenise rezistent și puternic. Lucruri pe care bănuia că Elend n-avea să le-nțeleagă niciodată. Din nefericire, una dintre urmările nedorite ale copilăriei sale era că, după toate aparențele, ajunsese să-și piardă mințile.

— Omoară-l, șopti Zeul, în timp ce Zane trecea de un alt străjer.

Vocea îi vorbea ori de câte ori dădea cu ochii de un om — era însoțitoarea lui tăcută, permanentă. El știa că era nebun.

De fapt, ținând seama de toate, nu-i venise greu să priceapă. Oamenii normali n-auzeau voci. El auzea.

Însă nu găsea nebunia o scuză pentru purtările lipsite de rațiune. Unii oameni erau orbi, alții erau slabi din fire. Iar alții auzeau voci. Până la urmă, era totuna. Un om nu era definit de cusururile lui, ci de modul în care știa să se ridice mai presus de ele.

Așa că Zane ignora vocea. Ucidea când voia el, nu când îi poruncea ea. După părerea lui, era, de fapt, cât se putea de norocos. Alți nebuni aveau vedenii, sau nu putea să-și deosebească nălucirile de realitate. El măcar putea să se controleze.

În cea mai mare parte a timpului.

Împinse în cataramele metalice ale clapelor cortului de comandă. Acestea se retraseră brusc, deschizându-i-se în față, în timp ce soldații postați de-o parte și de alta a intrării îl salutau. El intră aplecându-se.

— Lordul meu! spuse comandantul pazei de noapte.

— Omoară-l, zise Zeul. Nici măcar nu e prea important.

— Hârtie, porunci Zane, îndreptându-se spre masa mare din încăpere.

Ofițerul se grăbi să-i dea ascultare, înșfăcând un teanc de coli. Zane Trase de penița unui toc, făcându-l să zboare prin încăpere către mâna lui, care-l aștepta. Ofițerul îi aduse cerneala.

— Aici sunt concentrările de trupe și patrulele de noapte, spuse Zane, așternând pe hârtie cifre și schițe. Le-am remarcat în seara asta, în Luthadel.

— Minunat, lordul meu, spuse oșteanul. Vă suntem recunoscători pentru ajutor.

Zane se opri. Apoi continuă să scrie pe îndelete.

— Soldat, nu ești superiorul meu. Nu-mi ești nici măcar egal. Nu vă „ajut". Mă ocup de nevoile armatei. S-a-nțeles?

— Desigur, lordul meu.

— Bun, spuse Zane, terminându-și notițele și întinzându-i celuilalt foaia de hârtie. Acum pleacă — sau fac ce mi-a sugerat un prieten și-ți înfig tocul ăsta-n beregată.

Oșteanul luă hârtia și se grăbi să se retragă. Zane continuă s-aștepte, nerăbdător. Straff nu apăru. În cele din urmă, Zane înjură cu voce scăzută, împinse ca să deschidă clapele cortului și ieși cu pași mari. Cortul lui Straff strălucea în noapte ca un far roșu, luminat de numeroase felinare. Zane trecu pe lângă străji, care știau că nu era bine să-l supere, și intră în cortul regelui.

Straff lua o cină târzie. Era un bărbat înalt, cu păr castaniu, ca și cei doi fii ai săi — sau cel puțin ca al celor doi care contau. Avea mâini fine, de nobil, pe care și le folosea ca să mănânce cu delicatețe. Nu se sinchisi de intrarea lui Zane.

— Ai întârziat, spuse.

— Omoară-l, zise Zeul.

Zane își încleștă pumnii. Porunca aceea era greu de neluat în seamă.

— Da, răspunse. Am întârziat.

— Ce s-a-ntâmplat în seara asta? întrebă Straff.

Zane se uită la servitori.

— Ar trebui să vorbim despre asta în cortul de comandă.

Straff rămase la locul său și continuă să soarbă din supă, dând de înțeles că fiul lui n-avea destulă putere ca să-i poruncească. De fapt, cu doar câteva minute mai devreme, Zane folosise aceeași tactică față de ofițerul din schimbul de noapte. Învățase de la cel mai bun.

În cele din urmă, tânărul se așeză cu un oftat. Își sprijini brațele pe tăblie, răsucind absent un cuțit de masă în timp ce-și privea tatăl mâncând. Un servitor se apropie să-l întrebe dacă dorea să cineze, dar el îl alungă c-o fluturare de mână.

— Omoară-l pe Straff, porunci Zeul. Ar trebui să te afli în locul lui. Ești mai puternic decât el. Mai priceput.

Dar nu la fel de-ntreg la minte, se gândi Zane.

— Ei? întrebă Straff. Au atiul Lordului Legiuitor, sau nu?

— Nu sunt sigur, răspunse Zane.

— Fata are-ncredere-n tine? întrebă Straff.

— Începe să aibă. Am văzut-o folosind atiu, o singură dată, când s-a luptat cu asasinii trimiși de Cett.

Straff dădu din cap, gânditor. Era într-adevăr priceput; mulțumită lui, Stăpânirea Nordică fusese ferită de haosul care triumfase în restul Ultimului Imperiu. În regatul său, skaa rămâseseră sub control, iar nobilii erau ținuți în frâu. Fusese într-adevăr silit să execute câțiva oameni ca să le dovedească tuturor că el era șeful. Însă făcuse ceea ce trebuia făcut. O calitate pe care Zane o respecta mai mult decât pe oricare alta.

Mai ales de când îi venea greu să arate că nici lui nu-i lipsea.

— *Omoară-l!* zbieră Zeul. Îl urăști! Te-a ținut în mizerie, în copilărie te-a silit să lupți ca să supraviețuiești.

M-a făcut puternic, se gândi Zane.

— Atunci folosește-ți puterea ca să-l omori!

Zane înșfăcă de pe masă cuțitul de bucătărie. Straff își ridică ochii de la mâncare și nu tresări decât foarte ușor când fiul său își tăie carnea propriului braț. Făcu o tăietură lungă deasupra antebrațului, lăsând în urmă o dâră sângerie. Durerea îl ajută să nu dea ascultare vocii.

Straff îl privi o clipă, apoi, cu un semn al mâinii, îi ceru unui slujitor s-aducă un prosop, ca să nu se murdărească de sânge covorul.

— Trebuie s-o faci să folosească din nou atiu, spuse Straff. Poate că Elend o fi izbutit să-i găsească un bob sau două. N-o să știm adevărul decât după ce le termină. De fapt, nu trebuie decât s-o convingi să-ți spună unde se află provizia, dacă o au într-adevăr.

Zane rămase locului, uitându-se la sângele care i se scurgea din braț.

— E mult mai abilă decât crezi tu, tată.

Straff înălță dintr-o sprânceană.

— Zane, vrei să spui că dai crezare poveștilor? Minciunilor despre ea și Lordul Legiuitor?

— De unde știi că sunt minciuni?

— Judec după Elend, răspunse Straff. Băiatul ăla e un prostănac; stăpânește Luthadelul numai și numai fiindcă toți nobilii cu ceva mai mult creier au fugit din oraș. Dacă fata ar fi

fost atât de puternică încât să-l înfrângă pe Lordul Legiuitor, mă-ndoiesc sincer că fratele tău ar fi reușit să-i câștige în vreun fel loialitatea.

Zane se tăie din nou pe braț. Nu înfigea cuțitul destul de adânc ca să se vatăme cu adevărat, dar durerea își făcea efectul, ca de obicei. Straff reîncepu în sfârșit să mănânce, ferindu-și privirea neliniștită. O mică parte diformă din Zane se simți încântată când o zări în ochii tatălui său. Poate că era un efect neprevăzut al nebuniei lui.

— Oricum, te-ai întâlnit cu Elend? întrebă Straff.

Zane dădu din cap. Se întoarse către o servitoare.

— Ceai, spuse, fluturându-și brațul cu tăieturi. Elend a fost surprins. Voia să vă-ntâlniți, dar e clar că nu i-a plăcut ideea unei vizite în tabăra ta. Mă-ndoiesc că va veni.

— Poate că nu, zise Straff. Dar nu subestima prostia acestui băiat. Și, fie că vine sau nu, poate c-acum înțelege cum va decurge relația noastră.

Ce mult îi place să-și dea importanță, se gândi Zane. Trimițându-și mesajul, Straff luase poziție: n-avea de gând să primească porunci și nici măcar să se lase stânjenit în folosul lui Elend.

Totuși, nu-ți convine că ești silit s-asediezi cetatea, își continuă Zane gândurile, cu un zâmbet. Lui Straff i-ar fi plăcut s-atace direct, cucerind cetatea fără discuții sau negocieri. Sosirea celei de-a doua oștiri îi transformase dorința într-un lucru imposibil. Dacă ataca, avea să fie înfrânt de Cett.

Ceea ce însemna s-aștepte, s-aștepte asediind, până când vedea Elend un motiv să i s-alăture de bunăvoie. Numai că lui Straff nu-i plăcea s-aștepte. Însă pe Zane așteptarea nu-l deranja chiar atât de mult. Îi oferea mai mult timp în care să se-antreneze cu fata. Zâmbi.

Când sosi ceaiul, Zane închise ochi și arse cositor ca să-și ascută simțurile. Rănile se treziseră la viață, durerea abia simțită deveni brusc de nesuportat, limpezindu-i pe deplin mintea ca sub un tratament de șoc.

În toată povestea era ceva despre care nu-i vorbea lui Straff. *Ea-ncepe să aibă încredere în mine,* se gândi. *Și, dinspre partea ei, mai e ceva. E la fel ca mine. Poate... va izbuti să mă-nțeleagă.*

Poate va izbuti să mă salveze.

Oftă, deschise ochii și își șterse brațul cu prosopul. Propria nebunie îl înspăimânta uneori. Însă în apropierea lui Vin părea să-și piardă puterea. Pe moment, era singurul lucru cu care trebuia să continue. Primi ceaiul adus de servitoare — păr împletit într-o coadă lungă, sâni tari, chip lipsit de frumusețe — și sorbi din licoarea fierbinte, din scorțișoară.

Straff își ridică la rândul său cana, apoi șovăi, mirosind-o cu delicatețe. Se uită la fiul său.

— Ceai otrăvit, Zane?

Zane nu scoase un cuvânt.

— Și cu mesteacănurgie, pe deasupra, remarcă Straff. Din partea ta, e deprimant de banal.

Zane nu răspunse.

Straff făcu un gest care sugera tăierea. Fata își ridică îngrozită privirea când văzu un oștean din garda lui pornind-o spre ea. Se uită la Zane, așteptând un ajutor, dar el își feri privirea. Ea scoase un țipăt disperat când soldatul o târî afară, să fie executată.

Și-a dorit să aibă ocazia să-l omoare, se gândi Zane. *I-am spus că probabil n-o să meargă.*

Straff se mulțumi să clatine din cap. Regele era Cositorian, nu Născut-din-Ceață. Dar, chiar și pentru cineva cu o asemenea abilitate, descoperirea mirosului de mesteacănurgie sub cel de scorțișoară era impresionantă.

— Zane, Zane, spuse Straff. Ce-ai face dac-ai izbuti într-adevăr să mă ucizi?

Dac-aș vrea într-adevăr să te ucid, se gândi Zane, *aș folosi cuțitul ăsta, nu otrava.* Dar îl lăsă pe Straff să creadă ce voia. Regele se aștepta la încercări de asasinare. Așa că el i le oferea.

Straff ridică între degete ceva — un mic bob de atiu.

— Voiam să ți-l dau, Zane. Însă văd că va trebui să mai aștepți. Trebuie să treci peste încercările astea prostești de a-mi

lua viața. Dac-o să izbutești vreodată, de unde-o să mai primești atiu?

Straff nu înțelegea, firește. Credea că atiul era un soi de drog și că Născuții-din-Ceață se delectau folosindu-l. De aceea își închipuia că putea să-l controleze pe Zane cu ajutorul lui. iar Zane îl lăsa să-și păstreze impresia greșită, fără să-i explice vreodată că își avea propria rezervă de metal.

Ceea ce îl readucea totuși în fața adevăratei probleme care-i domina viața. Durerea pălea, și șoaptele zeului se făceau din nou auzite. Și, dintre toți oamenii la a căror ucidere îl îndemnau șoaptele, Straff Venture era acela care merita cu adevărat să moară.

— De ce? întrebă Zeul. De ce nu-l omori?

Zane își privi picioarele. Pentru că e tatăl meu, se gândi, recunoscându-și în cele din urmă slăbiciunea. Alții făceau ceea ce trebuiau să facă. Erau mai puternici decât Zane.

— Ești nebun, Zane, spuse Straff.

El își ridică privirea.

— Chiar îți imaginezi că, dacă m-ai ucide, ai fi în stare să cucerești tu imperiul? Având în vedere... boala ta aparte, crezi c-ai putea să conduci fie și numai un singur oraș?

El își feri privirea.

— Nu.

Straff dădu din cap.

— Mă bucur că-nțelegem amândoi asta.

— N-ar trebui decât s-ataci, spuse Zane. Odată ce-o să stăpânim Luthadelul, o să găsim atiul.

Straff zâmbi, apoi sorbi din ceai. Din ceaiul o*trăvit*.

Zane tresări fără să vrea, îndreptându-și spatele.

— Nu-ți imagina că știi ce-am de gând, adăugă Straff. Nu înțelegi nici pe *jumătate* atât de multe cum crezi.

Zane nu scoase niciun cuvânt, uitându-se cum termina tatăl său de băut ceaiul.

— Cum stau lucrurile cu spionul tău? întrebă Straff.

Zane puse biletul pe masă.

— Se teme c-ar putea fi bănuit. N-a aflat nimic despre atiu.

Straff dădu din cap.

— Te-ntorci în oraș și continui să te-mprietenești cu fata.

Zane dădu ușor din cap, apoi îi întoarse spatele și ieși din cort.

Straff se gândi că simțea deja mesteacănurgia prelingându-i-se prin vene și făcându-l să tremure. Se sili să-și păstreze controlul. Mai aștepta câteva clipe.

Odată ce nu se mai îndoi că Zane se îndepărtase, strigă un străjer.

— Adu-mi-o pe Amaranta! îi porunci. Repede!

Soldatul se grăbi să-i îndeplinească ordinul. Straff rămase liniștit, cu pânza cortului foșnind în vântul serii și cu vălătucul de ceață pătruns, când se deschisese clapa plutind către podea. Arse cositor, ascuțindu-și simțurile. Da... putea să simtă otrava din el. Îi amorțea nervii. Însă mai avea timp. Probabil cam o oră, așa că încercă să se relaxeze.

Pentru cineva care pretindea că nu voia să-l ucidă, Zane se străduia cam prea mult s-o facă. Din fericire, Straff avea o unealtă despre care nici măcar Zane nu știa nimic — una care sosea sub înfățișarea unei femei. Straff zâmbi când auzul lui ascuțit de cositor îi deslușì pașii apropiindu-se prin noapte.

Soldații o trimiseră imediat înăuntru. Straff nu-și luase toate metresele în călătorie — doar vreo zece sau cincisprezece favorite. Însă printre cele cu care se culca de obicei se aflau și câteva pe care le păstra mai degrabă pentru priceperea decât pentru frumusețea lor. Amaranta era un bun exemplu. Cu zece ani înainte fusese deosebit de atrăgătoare, însă acum se apropia de treizeci. Sânii începuseră să i se lase, ca urmare a nașterilor, și, ori de câte ori o privea, Straff vedea ridurile care-i prindeau contur pe frunte și în jurul ochilor. Se sătura de majoritatea femeilor cu mult înainte de a ajunge la vârsta ei.

Însă ea avea cunoștințe care erau utile. Dacă Zane afla că Straff trimisese în noaptea aceea după o femeie, avea să-și închipuie că voia pur și simplu să se culce cu ea. Și avea să se-nșele.

— Lordul meu, spuse Amaranta, îngenunchind.

Începu să se dezbrace.

Ei, cel puțin e optimistă, se gândi Straff. Ar fi crezut că, după patru ani în care n-o mai chemase în patul lui, avea să-nțeleagă. Femeile nu-și dădeau seama când îmbătrâneau prea mult ca să mai fie atrăgătoare?

— Rămâi îmbrăcată, femeie, se răsti.

Ei îi căzu fața și își puse mâinile în poală, lăsându-și rochia pe jumătate descheiată, cu un sânii la vedere — ca și cum ar fi încercat să-l ispitească arătându-și goliciunea îmbătrânită.

— Am nevoie de antidotul tău, spuse el. Repede.

— De care anume, lordul meu? întrebă ea.

Nu era singura cunoscătoare a ierburilor pe care le păstra Straff; învățase mirosurile și gusturile de la patru oameni. Însă Amaranta era cea mai pricepută dintre toți.

— Mesteacănurgie, răspunse el. Și... poate și altceva. Nu sunt sigur.

— Atunci, din nou un elixir bun la toate, lordul meu?

El dădu scurt din cap. Femeia se ridică și se îndreptă spre dulapul lui cu otrăvuri. Aprinse un arzător de lângă el și puse o mică oală cu apă la fiert în timp ce amesteca grăbită prafuri, ierburi și lichide. Fiertura era specialitatea ei — un amestec al tuturor antidoturilor pentru otrăvurile de bază, al tuturor leacurilor și al tuturor reactivilor de care avea știință. Straff bănuia că Zane se folosise de mesteacănurgie ca să acopere altceva. Însă, indiferent despre ce altă otravă ar fi fost vorba, licoarea Amarantei avea să-i vină de hac — sau măcar s-o identifice.

Straff aștepta, neliniștit, în vreme ce ea-și vedea de treabă — încă pe jumătate dezbrăcată. Elixirul trebuia să fie proaspăt pregătit de fiecare dată, însă merita așteptarea. Femeia îi aduse, în cele din urmă, o cană aburindă. El sorbi cu lăcomie, străduindu-se să-nghită lichidul cu gust rău în ciuda amărelii sale. Începu imediat să se simtă mai bine.

Oftă — încă o capcană înlăturată — și bău tot ce mai rămăsese în cană, ca să fie sigur. Amaranta îngenunche din nou, așteptând.

— Pleacă, îi porunci el.

Ea dădu din cap, în tăcere. Își strecură brațul la loc, în mâneca rochiei, apoi ieși din cort.

Straff rămase locului, agitat, cu cana goală răcindu-i-se în mână. Știa că avea un avantaj. Atâta vreme cât părea puternic în ochii lui Zane, Născutul-din-Ceață avea să i se supună.

Probabil.

Măcar dacă, cu atâția ani în urmă, când îmi căutam un ucenic, nu i-aș fi dat atenție lui Alendi.

19

Sazed își desfăcu ultima oțelminte. O ridică, și banda metalică asemănătoare unei brățări scânteie în lumina roșie a soarelui. În ochii altcuiva, ar fi părut valoroasă. Pentru el însă nu mai era decât o coajă fără miez — o simplă brățară de oțel. Putea s-o umple din nou, dacă dorea, dar, pe moment, n-o considera o greutate care merita să fie cărată.

Oftă și o lăsă să cadă. Brățara atinse pământul cu un zăngănit, înălțând o trâmbă de cenușă. *Cinci luni de stocare, în care mi-am petrecut fiecare a cincea zi secătuit de viteză, cu trupul mișcându-mi-se ca printr-un strat dens de melasă. Și-acum s-a dus toată.*

Pierderea îi oferea, totuși, ceva valoros în schimb. În numai șase zile de drum, folosindu-și din când în când oțelmințile, străbătuse o distanță pentru care altminteri i-ar fi trebuit șase săptămâni. După cum îi spunea cuprumintea cartografică, Luthadelul se afla acum la numai o săptămână distanță. Sazed era mulțumit de ce-i aduseseră cheltuielile sale. Poate că reacția lui la descoperirea morților din micul sat sudic întreduse

măsura. Poate nu era necesar să se grăbească. Însă crease oțelmintea pentru a fi întrebuințată.

Își săltă ranița, acum mult mai ușoară decât o avusese. Deși multe dintre metalminţile lui erau ușoare, luate laolaltă atârnau greu. În timp ce alerga, se hotărâse să arunce câteva, dintre cele mai puțin valoroase și mai goale. Cum era brățara de oțel, pe care-o lăsă în urma lui, în cenușă.

Era clar că ajunsese în Stăpânirea Centrală. Trecuse de Faleast și de Tyrian, doi dintre Munții de Cenușă din Nord. Cel de al doilea se mai întrezărea încă, spre sud — un pisc înalt, singuratic, cu vârful retezat și înnegrit de cenușă. Terenul devenise plat, iar locul pinilor cafenii asimetrici fusese luat de zvelții și mlădioșii plopi albi, des întâlniți în apropierea Luthadelului. Se înălțau ca niște oase crescute din solul negru, cu scoarța de un alb cenușiu zgâriată și diformă. Erau...

Sazed se opri. Stătea lângă canalul central, una dintre principalele căi către Luthadel. Nu se zărea nicio barcă, în zilele acelea călătorii erau puțini, chiar mai puțini decât pe vremea Ultimului Imperiu, fiindcă se înmulțiseră tâlharii. În goana sa către Luthadel, Sazed trecuse pe lângă mai multe bande.

Da, călătorii singuratici erau o raritate. Armatele deveniseră ceva mult mai obișnuit — și, judecând după zecile de dâre de fum pe care le vedea înălțându-se în fața lui, avea să dea peste una. Se afla chiar între el și Luthadel.

Rămase o clipă pe loc, cugetând, cu fulgii de cenușă începând să-i cadă alene în jur. Era ora amiezii; dacă armata avea cercetași, lui i-ar fi fost foarte greu s-o ocolească. În plus, oțelminţile lui erau goale. Nu putea să scape de urmăritori cu fuga.

Și totuși, o armată la o distanță de o săptămână de Luthadel... A cui era, ce amenințare reprezenta? Curiozitatea lui, demnă de un cărturar, îl îmboldea să caute un loc potrivit, de unde să studieze trupele. Orice informație le-ar fi putut fi de folos lui Vin și celorlalți.

Hotărârea odată luată, Sazed ochi un deal cu un pâlc mare de plopi. Își lăsă ranița la rădăcina unui copac, apoi scoase o

fierminte și începu s-o umple. Avu senzația familiară a scăderii greutății și se urcă în vârful unui copac subțire — acum avea trupul destul de ușor, nu era nevoie de multă putere ca să se tragă în sus.

Stând atârnat chiar de vârf, își deschise cositormintea. Marginile câmpului vizual i se încețoșară, așa cum se întâmpla întotdeauna, dar vederea lui îmbunătățită îl ajută să deslușească în amănunt un grup mare, oprit într-o vale din fața lui.

Nu se înșelase, era o armată. Dar greșise crezând-o o armată de oameni.

— Pe zeii uitați..., șopti, atât de uluit încât era cât pe ce să cadă.

Oastea era organizată în cel mai simplu și mai primitiv mod. Nu existau nici corturi, nici vehicule, nici cai. Doar sute de focuri mari, pentru gătit, toate înconjurate de siluete.

Iar siluetele erau de un albastru intens. Foarte diferite ca înălțime, unele aveau doar un metru și jumătate, în timp ce altele erau matahale greoaie, de trei metri sau mai mult. Sazed știa că toate făceau parte din aceeași specie. Erau Kolosși. Deși, în esență, asemănătoare omului, creaturile nu încetau niciodată să crească. Continuau pur și simplu să devină tot mai mari pe măsură ce îmbătrâneau, crescând până când propriile inimi nu-i mai puteau susține. Pe urmă mureau, răpuși de dorința nestăvilită de creștere a trupurilor lor.

Însă, înainte de asta, ajungeau să fie foarte mari. Și foarte periculoși.

Sazed se lăsă să cadă din copac, făcându-și corpul destul de ușor ca să lovească pământul cu delicatețe. Scotoci în grabă printre cupruminţile sale. Când o găsi pe cea dorită, și-o prinse de partea de sus a brațului, apoi se urcă din nou în copac.

Căută repede un index. Undeva, își luase notițe dintr-o carte despre kolossi — o studiase încercând să-și dea seama dacă acele creaturi aveau o religie. Avusese pe cineva care repetase însemnările pentru el, ca să le poată stoca în cupruminte. Și învățase și cartea pe dinafară, firește, dar aducerea unui număr atât de mare de informații în mintea sa i-ar fi distrus...

Aici, își spuse, descoperind însemnările. Le scoase din cupruminte, umplându-și cu ele propria minte.

Aproape toate corpurile de kolossi cedau înainte de a împlini douăzeci de ani. Cele mai „bătrâne" creaturi aveau adesea o înălțime de trei metri șaptezeci și trupuri îndesate, puternice. Însă foarte puțini trăiau atât de mult — nu numai fiindcă nu le rezista inima. Societatea lor — dacă se putea numi astfel — era din cale-afară de violentă.

Cu îngrijorarea brusc învinsă de incitare, Sazed deschise din nou cositormintea ca să-și îmbunătățească vederea și căută printre miile de umanoizi albaștri o dovadă vizuală a adevărului celor citite. Nu era greu să descoperi încăierări. Bătăile în jurul focurilor păreau ceva obișnuit și, interesant, aveau loc numai între kolossi cam de aceeași dimensiune. Sazed mări încă și mai mult imaginea pe care-o privea — prinzându-se strâns de copac ca să-și înfrângă greața — și se uită pentru prima oară la un koloss.

Era unul dintre cei mai mici — avea, probabil, un metru optzeci și cinci. Silueta semăna cu cea a unui bărbat, cu două brațe și cu două picioare, deși gâtul nu prea i se observa. Complet chel. Însă cea mai stranie caracteristică era pielea albastră care atârna, fleșcăită, plină de riduri. Creatura arăta ca un om gras din care dispăruse toată grăsimea, lăsând în urmă pielea lăbărțată.

Iar... pielea nu părea să se țină prea bine. În jurul ochilor roșii, injectați, se lăsase în jos, dezgolind mușchii feței. Același lucru se întâmpla în jurul gurii: pielea alunecase cu câțiva centimetri sub bărbie, iar dinții și falca de jos se vedeau în întregime.

Era o priveliște care-ți întorcea stomacul pe dos, mai ales când ți-era deja greață. Și urechile creaturii atârnau, fâlfâind pe lângă conturul fălcilor. Nasul era diform, flasc, nesusținut de niciun cartilaj. Pielea lăbărțată spânzura de brațe și de picioare, iar singura îmbrăcăminte era o bucată de pânză grosolană care-i acoperea șalele.

Sazed se răsuci și alese pentru studiu o creatură mai mare — înaltă de vreo doi metri și jumătate. Pielea acesteia nu

era lăbărțată, dar tot nu părea să i se potrivească prea bine. Nasul era răsucit și strâmb, turtit de față prin lățirea capului așezat pe gâtul scurt. Se întoarse ca să se uite urât la un însoțitor și, din nou, pielea din jurul gurii nu părea să stea la locul ei: buzele nu se-nchideau perfect, iar găurile din jurul ochilor erau prea mari, așa că lăsau să se vadă mușchii de dedesubt.

Ca și cum... ar purta o mască din piele, se gândi Sazed, încercând să-și alunge sila. *Așadar... corpul continuă să le crească, dar pielea nu?*

Ideea își primi confirmarea când o bestie masivă, de vreo trei metri înălțime, pătrunse agale în grup. Kolosșii mai mici se împrăștiară din calea nou-venitului, care se apropia cu pași grei de focul pe care se frigeau câțiva cai.

Pielea creaturii mai mari era atât de încordată încât pe alocuri începea să se rupă. Albastră și lipsită de păr, i se sfâșiase în jurul ochilor, la colțurile gurii și în jurul mușchilor masivi de pe piept. Sazed vedea dâre roșii, de sânge, picurând din rupturi. Chiar și acolo unde nu crăpase, era întinsă cât pe ce să se rupă — nasul și urechile se turtiseră atât de tare încât aproape nu se mai distingeau.

Brusc, studiul lui Sazed nu mai păru atât de teoretic. Kolosșii veniseră în Stăpânirea Centrală. Niște creaturi atât de violente și de greu de controlat încât Lordul Legiuitor fusese nevoit să le țină departe de civilizație. Terrisianul își închise cositormintea, întorcându-se bucuros la vederea normală. Trebuia s-ajungă la Luthadel să-i prevină pe ceilalți. Dacă...

Înlemni. Unul dintre dezavantajele ascuțirii văzului era pierderea temporară a abilității de a vedea ceea ce se afla în apropiere — prin urmare, nu era chiar atât de ciudat că nu observase patrula de kolosși care înconjura pâlcul lui de plopi.

Pe zeii uitați! Se prinse zdravăn de vârful copacului, gândind cu mare repeziciune. Mai mulți kolosși își croiau deja drum printre arbori. Dacă se lăsa să cadă la pământ, s-ar fi mișcat prea încet ca să poată scăpa cu fuga. Purta, ca întotdeauna, o fludorminte; ar fi putut căpăta, cu ușurință, puterea a zece bărbați, păstrând-o o bună bucată de vreme. Poate-ar fi izbutit să lupte...

Însă kolosșii aveau săbii — grosolane, dar masive. Însemnările lui Sazed, amintirile și cunoștințele sale se puseseră de acord: kolosșii erau războinici foarte periculoși. Având sau nu puterea a zece bărbați, el n-ar fi putut să-i înfrângă.

— Coboară! strigă, de sub el, o voce neclară. Coboară imediat.

Sazed se uită în jos. Un koloss mare, a cărui piele tocmai începea să se-ntindă, stătea lângă plop. Și îl scutură.

— Coboară imediat, repetă creatura.

Nu-și poate folosi prea bine buzele, se gândi terrisianul. Glasul îi sună ca și cum ar încerca să vorbească fără să le miște. Nu era surprins fiindcă auzise kolossul vorbind; însemnările lui spuneau că era în stare s-o facă. Dar îl surprinse calmul vocii.

Aș putea să fug, se gândi. Ar fi putut sări din vârf în vârf de copac și poate-ar fi izbutit să traverseze distanțele dintre pâlcurile de plopi dacă-și arunca metalminții și se lăsa purtat de vânt. Dar ar fi fost foarte greu — cu un rezultat extrem de imprevizibil.

Și ar fi trebuit să-și abandoneze cupruminții — o mie de ani de istorie.

Așa că, având fludormintea pregătită pentru cazul că ar fi trebuit să se lupte, Sazed se lăsă să cadă din copac. Șeful kolosșilor — terrisianul nu putea decât să presupună că asta era — îi urmări căderea fixându-l cu ochii lui roșii. Nu clipea. Sazed se întrebă dacă, având pielea atât de întinsă, *putea* să clipească.

Terrisianul se lovi de pământ lângă copac și întinse mâna după raniță.

— Nu, se răsti kolossul, înșfăcând-o cu o rotire neomenesc de rapidă a brațului.

Și i-o aruncă altui koloss.

— Am nevoie de ea, spuse Sazed. O să vă-nțelegeți mult mai bine cu mine dacă...

— *Taci!* zbieră kolossul, înfuriindu-se atât de brusc încât Sazed se retrase cu un pas.

Terrisienii erau înalți — mai ales eunucii terrisieni — și-l tulbura faptul că se simțea pitic pe lângă namila brutală, înaltă

de peste doi metri optzeci, cu pielea de un albastru-închis și cu ochii de culoarea soarelui în amurg. Îl domina pe Sazed, care strânse din umeri fără să vrea.

După toate aparențele, era tocmai reacția potrivită, fiindcă șeful kolosșilor dădu din cap și-i întoarse spatele.

— Vino, spuse, cu vocea lui neclară, pornind-o, cu mișcări stângace, prin pâlcul de plopi.

Ceilalți kolosși — vreo șapte — îl urmară.

Sazed nu voia să afle ce s-ar fi întâmplat dacă nu se supunea. Alese un zeu — Duis, despre care se spunea că veghea pe vremuri asupra călătorilor osteniți — și spuse, în gând, o rugăciune scurtă. Pe urmă se grăbi să înainteze, mergând alături de grupul de kolosși către tabăra lor.

Măcar nu m-au ucis imediat, se gândi. Se așteptase în mare măsură la așa ceva, ținând cont de ceea ce citise. Bineînțeles că nici măcar din cărți nu aflai prea multe. Kolosșii fuseseră ținuți departe de oameni vreme de secole; Lordul Legiuitor nu-i chema decât atunci când avea de purtat o luptă grea, ca să-năbușe o răzvrătire sau ca să cucerească diverse comunități omenești descoperite pe insule interioare. În acele momente, kolosșii pricinuiseră distrugeri absolute, masacre — sau cel puțin așa pretindeau istoricii.

E cu putință să nu fi fost decât propagandă? se întrebă Sazed. *Poate kolosșii nu sunt atât de violenți cum credem noi.*

Lângă el, unul urlă, cuprins brusc de furie. Sazed se răsuci spre creatură în timp ce sărea la unul dintre semenii săi. Nu se-atinse de sabia de pe propriul spate, dar își pocni în schimb dușmanul, în cap, cu un pumn cât un bolovan. Ceilalți se opriră și se-ntoarseră ca să privească lupta, dar niciunul nu păru să se-alarmeze.

Sazed se uită, din ce în ce mai îngrozit, cum îi trăgea pumni după pumni celuilalt. Încercând să se apere, kolossul atacat scoase un pumnal și reuși să cresteze brațul dușmanului. Pielea albastră se sfâșie, lăsând să se prelingă sânge de un roșu-strălucitor, în timp ce atacatorul își puse mâinile în jurul gâtului celuilalt și răsuci.

Se auzi un pocnet. Cel atacat nu mai mișcă. Atacatorul îi desprinse sabia din spate și o legă alături de a sa, apoi luă punguța ce fusese prinsă lângă sabie. Pe urmă se ridică, fără să dea atenție rănii din braț, și grupul se puse din nou în mișcare.

— De ce? întrebă Sazed. De ce-ai făcut asta?

Kolossul rănit se-ntoarse spre el.

— Îl uram, spuse.

— Mișcă! se răsti kolossul-șef la Sazed.

Terrisianul își impuse să o pornească din nou. Abandonară cadavrul pe drum. *Pungile,* își aminti Sazed, încercând să se gândească la altceva, în afară de violență. *Au pungi cu toții.* Kolosșii le purtau legate lângă săbii. Nu-și țineau armele în teci; și le prindeau pur și simplu de spate, cu centuri de piele. Iar de curelele acelea erau legate pungile. Uneori doar câte una, însă două dintre creaturile mai mari din grup purtau mai multe.

Seamănă cu pungile cu bani, se gândi Sazed. *Dar ei nu folosesc așa ceva. Poate-și țin în ele obiecte care le aparțin? Dar ce-ar putea prețui bestiile astea?*

Intrară în tabără. Pe margini nu păreau să fie străji — dar, pe de altă parte, la ce bun? Unui om i-ar fi fost foarte greu să se strecoare în tabăra lor.

Un grup de kolosși mai mici — de un metru și jumătate — se grăbi să se-apropie imediat ce-și făcură apariția nou-sosiții. Ucigașul îi aruncă unuia dintre ei sabia în plus, apoi arătă către un punct din depărtare. Păstră punga pentru sine, iar kolosșii mici se grăbiră să plece, pornind-o în direcția mortului.

Ceata de gropari? se întrebă Sazed.

Mergea, stânjenit, în urma celor care-l prinseseră, pătrunzând tot mai adânc în tabără. Deasupra focurilor se frigeau tot soiul de animale, însă Sazed nu credea că vreunul dintre ele fusese cândva om. În plus, terenul din jurul taberei fusese golit de plante, ca și cum le-ar fi păscut niște capre teribil de lacome.

Și, ținând cont de informațiile din cuprumintea lui, așa ceva nu era prea departe de adevăr. După toate aparențele, kolosșii erau capabili să supraviețuiască hrănindu-se cu mai nimic. Preferau carnea, dar puteau mânca orice soi de plantă — chiar

și iarbă, fiind chiar în stare s-o smulgă din rădăcini. Unii scriseseră despre ei că foloseau drept hrană până și țărâna și cenușa, deși lui Sazed îi venea greu să le dea crezare.

Se ținea după ei. În tabără, printre mirosurile de fum și mizerie, se simțea unul ce aducea cu moscul și despre care terrisianul presupuse că era al trupurilor kolosșilor. O parte dintre creaturi se întorceau spre el când trecea, fixându-l cu ochii roșii, care nu clipeau.

E ca și cum n-ar cunoaște decât două stări, cugetă el, tresărind când, lângă un foc, un koloss începu brusc să urle și-l atacă pe un altul, de alături. *Sunt fie indiferenți, fie furioși.*

De ce-ar fi fost nevoie ca să se-nfurie toți în același timp? Și... ce soi de dezastru s-ar fi produs dacă se-ntâmpla una ca asta? Nervos, își analiză ideile de mai înainte. Nu, creaturile nu fuseseră hulite fără rost. Poveștile pe care le auzise — despre kolosși alergând ieșiți din minți prin Stăpânirea Îndepărtată, distrugând și omorând fără limită — erau evident adevărate.

Dar ceva îi ținuse sub control, la marginea imperiului. Lordul Legiuitor știuse să-i stăpânească, deși nicio carte nu explica în ce mod. O serie de autori considerau, pur și simplu, că acest talent făcuse parte din atributele de zeu ale Lordului Legiuitor. Fusese nemuritor și, în comparație cu asta, orice altă putere părea banală.

Numai că nemurirea lui a fost o înșelătorie, se gândi Sazed. *O simplă combinare ingenioasă a puterilor Feruchimiei cu ale Allomanției.* Lordul Legiuitor nu fusese nimic altceva decât un om obișnuit — însă unul care avusese parte de o combinație neobișnuită de haruri și prilejuri.

Așa stând lucrurile, cum îi controlase pe kolosși? *Lordul Legiuitor avea ceva aparte. Ceva în plus față de puterile sale. Poate-a făcut ceva la Fântâna Înălțării, ceva care-a schimbat lumea odată pentru totdeauna. Poate acolo își dobândise talentul prin care îi ținea sub control.*

Kolosșii care-l luaseră prizonier pe terresian nu dădeau atenție încăierărilor întâmplătoare și focurilor. În întreaga tabără părea să nu existe niciun koloss de parte femeiască — sau,

chiar dacă exista, nu putea fi deosebit de ceilalți. Însă Sazed observă un leș de koloss dat uitării lângă un rug. Fusese jupuit, pielea albastră îi atârna desprinsă.

Cum e cu putință să existe o asemenea societate? se gândi, îngrozit. După cum spuneau cărțile lui, kolosșii nășteau la o vârstă fragedă și îmbătrâneau foarte repede — o stare de lucruri avantajoasă pentru ei, având în vedere pe câți îi privise deja murind. Dar, chiar și așa, i se părea că se ucideau prea mult între ei pentru ca specia să poată supraviețui.

Și totuși supraviețuia. Din nefericire. Păstrătorul din el credea cu tărie că nimic n-ar fi trebuit să se piardă, că orice societate merita să fie păstrată în amintire. Însă brutalitatea din tabăra kolosșilor — creaturile rănite care stăteau calme, neluându-și în seamă spintecăturile pielii, leșurile jupuite înșirate de-a lungul drumului, bruștele răbufniri de furie și crimele care urmau — îi puneau la încercare această convingere.

Grupul care-l prinsese îl conduse pe o mică ridicătură a terenului, și el se opri când văzu ceva la care nu se așteptase.

Un cort.

— Du-te, spuse șeful kolosșilor, arătându-i-l.

Sazed se încruntă. În afara cortului erau câteva zeci de oameni, cu uniforme și sulițe de străjeri imperiali. Cortul era mare și în spatele lui se înșiruiau mai multe căruțe ca niște lăzi.

— Du-te! zbieră kolossul.

Terrisianul se supuse. În spatele lui, un koloss îi azvârli cu nepăsare ranița către străjerii cortului. Metalminții din interior izbiră pământul plin de cenușă zornăind și făcându-l pe Sazed să se crispeze. Soldații urmăriră retragerea kolosșilor cu priviri prudente; unul luă ranița. Altul își înălță sulița spre terrisian.

El ridică mâinile.

— Mă numesc Sazed, Păstrător din Terris, cândva majordom, acum învățător. Nu vă sunt dușman.

— Da, bine, spuse străjerul, încă urmărindu-i cu privirea pe kolosșii care se retrăgeau. Totuși, va trebui să vii cu mine.

— Îmi pot primi lucrurile înapoi? întrebă Sazed.

În locul acela păreau să nu existe kolossi. Oamenii din garda cortului păreau dornici să-i țină la distanță.

Primul străjer se întoarse către însoțitorul lui, care inspecta cu atenție ranița. Acesta își ridică privirea și înălță din umeri.

— Nu sunt arme. Doar câteva brățări și inele, poate de o oarecare valoare.

— Nimic din metale prețioase, îi lămuri Sazed. Sunt unelte de Păstrător, de foarte mică valoare pentru oricine altcineva în afară de mine.

Al doilea străjer ridică din nou din umeri, întinzându-i primului ranița. Amândoi aveau trăsăturile obișnuite ale populației din Stăpânirea Centrală — păr închis la culoare, piele albă, constituția și înălțimea oamenilor bine hrăniți în copilărie. Primul era mai bătrân și era evident șeful. Luă ranița de la celălalt.

— Să vedem ce spune Maiestatea Sa.

Ah, se gândi Sazed.

— Atunci să vorbim cu el.

Oșteanul îi întoarse spatele, deschise ușa cortului și-i făcu semn să intre. Sazed păși, din lumina soarelui, în spațiul cu mobilier puțin, dar util, din interior. Încăperea principală era mare și înăuntru se aflau mai mulți străjeri. Sazed văzuse deja vreo douăzeci.

Cel care-l călăuzea înainte și-și strecură capul într-o încăpere din spate. Câteva clipe mai târziu, îi făcu semn lui Sazed să înainteze și deschise ușa.

Terrisianul pătrunse în a doua încăpere. Bărbatul dinăuntru era îmbrăcat ca un nobil din Luthadel, într-un costum alcătuit din pantaloni și haină. Chelea — din păr nu-i mai rămăseseră decât vreo câteva șuvițe rebele — în ciuda tinereții sale. Stătea în picioare, bătându-se cu o mână nervoasă peste coapsă, și tresări ușor la intrarea lui Sazed.

Acesta îl recunoscu.

— Jastes Lekal.

— *Regele* Lekal, se răsti Jastes. Te cunosc, terrisianule?

— Nu ne-am întâlnit, dar am avut de-a face cu un prieten de-al Maiestății Tale, așa cred. Regele Elend Venture din Luthadel?

Jastes dădu din cap, absent.

— Oamenii mei mi-au spus că te-au adus kolosșii. Te-au găsit trăgând cu ochiul prin jurul taberei?

— Da, Maiestate, răspunse Sazed, prudent, cu ochii la Jastes, care-ncepu să măsoare încăperea cu pasul. *Omul ăsta nu e mai stabil la minte decât oastea pe care s-ar părea că o conduce,* se gândi, nemulțumit. Cum ai izbutit să convingi creaturile să te slujească?

— Ești prizonier, terrisianule, se răsti regele. Nu pui întrebări. Te-a trimis Elend să mă spionezi?

— N-am fost trimis de nimeni. S-a-ntâmplat să fiți în drumul meu, Maiestate. N-am vrut să vă fac niciun rău prin observațiile mele.

Jastes șovăi, cu ochii la el, înainte de a începe să se foiască prin încăpere.

— Ei, nu contează. N-am mai avut de multă vreme un majordom priceput. De-acum înainte vei fi în slujba mea.

— Îmi cer iertare, Maiestate, răspunse Sazed, înclinându-se ușor, dar asta nu va fi cu putință.

Jastes se încruntă.

— Ești majordom — îmi dau seama după robele tale. E Elend un stăpân atât de bun încât te face să mă refuzi pe mine?

— Elend Venture nu e stăpânul meu, Maiestate, răspunse Sazed, întâlnind ochii regelui. Acum, când suntem liberi, noi, terrisienii, nu-i mai spunem niciunui om „stăpâne". Nu pot fi servitorul tău pentru că nu pot fi servitorul nimănui. Păstrează-mă ca prizonier, dacă trebuie. Dar n-o să-ți fiu slujitor. Îmi cer iertare.

Jastes șovăi din nou. Însă, în loc să se supere, păru pur și simplu... stânjenit.

— Înțeleg.

— Maiestate, adăugă calm Sazed, știu că mi-ai poruncit să nu pun întrebări, așa că voi face în schimb câteva observații. S-ar

părea că te-ai plasat într-o poziție din cale afară de nesigură. Nu știu cum îi controlezi pe kolosșii ăștia, dar nu pot să nu am impresia că nu-i ții destul de bine în mână. Ești în primejdie și pari dornic să-i pui în aceeași primejdie și pe alții.

Jastes roși.

— „Observațiile" tale sunt greșite, terrisianule. *Eu* comand această oaste. Kolosșii mi se supun întru totul. Câți alți nobili care să-i-adune într-o armată ai mai văzut? Niciunul — numai eu am izbutit.

— Nu prea par să se afle sub control, Maiestate.

— Oh? făcu Jastes. Te-au sfâșiat cumva când te-au văzut? Te-au omorât în bătaie ca să se distreze? Au înfipt în tine o țepușă și te-au pus la fript pe unul dintre focurile lor? Nu. Nu fac nimic din toate astea fiindcă le-am poruncit *eu* să nu le facă. S-ar putea să nu pară mare lucru, dar, crede-mă, terrisianule — pentru un koloss, e semn de mare înfrânare și de supunere.

— Civilizarea nu e o mare izbândă, Maiestate.

— Nu mă pune l-a-ncercare, terrisianule! se răsti Jastes, trecându-și o mână prin ceea ce-i mai rămăsese din păr. Kolosșii ăștia despre care vorbim — din partea lor nu putem aștepta mare lucru.

— Și îi aduci la Luthadel? întrebă Sazed. Până și Lordul Legiuitor se temea de creaturile astea, Maiestate. Le ținea departe de orașe. Le aduci în cea mai populată zonă de pe toată întinderea Ultimului Imperiu!

— Nu înțelegi, spuse Jastes, am încercat să aduc propuneri de pace, dar nimeni nu te-ascultă dacă n-ai bani sau o oaste. Ei bine, am una și voi avea în curând și banii. Știu că Elend stă pe o rezervă de atiu — și am venit pur și simplu ca să... mă aliez cu el.

— Să te aliezi preluând conducerea cetății?

— Pfui! exclamă Jastes, cu o fluturare de mână. Elend nu conduce Luthadelul — nu e decât un înlocuitor care așteaptă sosirea cuiva mai puternic. E un om bun, dar și un idealist inocent. O să-și piardă tronul, învins de o armată sau de alta, iar cu mine poate face, cu siguranță, o înțelegere mai avantajoasă decât cu Cett sau Straff.

Cett? Straff? În ce soi de belea s-a vârât tânărul Venture? Sazed clătină din cap:

— Cumva, mă îndoiesc că o „înțelegere mai avantajoasă" înseamnă întrebuințarea kolosșilor, Maiestate.

Jastes se încruntă.

— Ai limba ascuțită, terrisianule. Ești un indiciu — tot poporul tău este — a tot ceea ce s-a-ntâmplat rău în lume. Pe vremuri îi respectam pe oamenii din Terris. Nu e o rușine să fii un servitor bun.

— Dar, cel mai adesea, nu e nici mare motiv de mândrie, răspunse Sazed. Însă îmi cer iertare pentru purtarea mea, Maiestate. Nu e o manifestare de independență a Terrisului. Am fost întotdeauna foarte slobod la gură, așa cred. N-am fost niciodată cel mai bun majordom.

Și nici cel mai bun Păstrător, adăugă pentru sine.

— Pfui, repetă Jastes, reîncepând să măsoare locul cu pasul.

— Maiestate, spuse Sazed, trebuie să-mi continui drumul către Luthadel. Se petrec... evenimente cărora trebuie să le fac față. Crezi ce dorești despre poporul meu, dar trebuie să știi că suntem oameni cinstiți. Munca mea e mai presus de politică și de războaie, de tronuri și de armate. E importantă pentru toți oamenii.

— Cărturarii spun asta de când lumea, ripostă Jastes. Șovăi. Elend spunea astfel de lucruri.

— Oricum, continuă Sazed, trebuie să mi se-ngăduie să plec. În schimbul libertății mele, îi voi duce, dacă dorești, mesajul tău Maiestății Sale Regele Elend.

— Pot să-l trimit oricând printr-un om de-al meu!

— Și să-mpuținezi astfel numărul celor care te apără de kolosși?

Jastes șovăi preț de o foarte scurtă clipă.

Ah, așadar, se teme de ei. Bun. Măcar are mintea-ntreagă.

— O să plec, Maiestate, adăugă terrisianul. Nu vreau să fiu arogant, dar îmi dau seama că n-ai tot ce-ți trebuie ca să mă ții prizonier. Mă poți lăsa să plec, sau mă poți da kolosșilor. Însă nu mă tem c-o să-i lași să se-nvețe să omoare oameni.

Jastes îi aruncă o privire.

— Bine, zise. Atunci du-i mesajul ăsta. Spune-i lui Elend că nu-mi pasă c-a aflat de sosirea mea — nu-mi pasă nici măcar dacă-i spui ce forțe dețin. Însă ai grijă să-i dai numărul corect! Am peste douăzeci de mii de kolossi în armata asta. Nu poate lupta cu mine. Și nici cu ceilalți. Dar, dacă aș avea în stăpânire zidurile orașului... ei bine, aș putea ține ambele oștiri la distanță, în folosul lui. Spune-i să fie rațional. Dacă-mi dă atiul, o să-l las chiar să-și păstreze Luthadelul. Putem fi vecini. Aliați.

Unul fără niciun ban și altul fără nicio urmă de simț al realității, meditâ Sazed.

— Foarte bine, Maiestate. O să vorbesc cu Elend. Însă va fi necesar să mi se înapoieze lucrurile.

Regele flutură din mână, iritat, și Sazed se retrase și așteptă în tăcere în timp ce șeful gărzii, revenit în încăpere, își primea ordinele. Așteptând să se pregătească soldații — cu rania din fericire reîntoarsă în mâinile lui — Sazed se gândi la spusele lui Jastes. *Cett sau Straff?* Câte forțe îl asaltau pe Elend ca să-i ia cetatea?

Dacă voia un loc liniștit pentru studiu, Sazed o pornise, după toate aparențele, într-o direcție greșită.

Abia peste câțiva ani am început să observ semnele. Cunoșteam profețiile — la urma urmelor, sunt un Lume-Aducător terrisian. Însă nu suntem cu toții evlavioși; pe unii, cum sunt eu însumi, îi interesează mai mult alte subiecte. Totuși, în timpul petrecut alături de Alendi, n-am putut să nu devin din ce în ce mai interesat de Profeție. În el păreau să se regăsească atât de bine toate semnele.

20

— O să fie periculos, Maiestate, spuse Dockson.

— Asta nu e decât părerea ta, răspunse Elend.

Stătea la masa de lucru; era plină cu cărți, ca de obicei. Lumina se revărsa asupra lui din spate, prin fereastra camerei de lucru, ale cărei culori cădeau pe uniforma albă, vopsind-o într-un maroniu-strălucitor.

În hainele astea arată cu siguranță mai impozant, se gândi Vin, stând pe scaunul de pluș pe care-l prefera atunci când citea. Alături, pe podea, trândăvea OreSeur, răbdător. Ea nu știa ce să creadă despre schimbarea lui Elend. Modificările țineau mai ales de înfățișare — haine noi, tunsoare nouă — dar nici alte lucruri nu mai erau ca până atunci. Stătea mai drept când vorbea, era mai autoritar. Începuse chiar și să ia lecții de luptă cu sabia și cu bastonul.

Vin se uită la Tindwyl. Terrisiana între două vârste era așezată în partea din spate a încăperii, pe un scaun tare, urmărind discuțiile. Avea o poziție perfectă, cu bluza și fusta colorate, părea o femeie nobilă. Nu-și ținea niciodată picioarele sub ea, ca Vin, și nu purta niciodată pantaloni.

Care e secretul ei? se întrebă Vin. *Eu mi-am petrecut un an încercând să-l conving pe Elend să deprindă arta duelului. Tindwyl nu e aici nici măcar de o lună și l-a făcut deja să se antreneze.*

De ce se simțea Vin plină de amărăciune? Elend n-avea să se schimbe chiar atât de mult, nu? Încercă să liniștească mica parte

din ea însăşi care se temea că acel nou rege luptător, încrezător în sine şi elegant, n-avea să mai fie la fel cu bărbatul pe care-l iubea.

Dacă înceta să mai aibă nevoie de ea?

Se afundă ceva mai mult în scaun în timp ce Elend continua să discute cu Ham, Dox, Ciomege şi Boare.

— El, spuse Ham, îţi dai seama că, dacă te duci în tabăra duşmanului, noi n-o să te putem apăra.

— Nici aici nu sunt sigur că mă puteţi apăra, Ham. Nu când două armate îşi au taberele aproape lipite de ziduri.

— Adevărat, spuse Dockson, însă eu mă tem că, dacă intri în tabăra aia, n-o să mai ieşi niciodată.

— Numai dacă dau greş, răspunse Elend. Dacă-mi iese planul — dacă-l conving pe tata că suntem aliaţii lui — o să mă lase să mă-ntorc. Când eram mai tânăr, mi-am petrecut o grămadă de timp studiind politica de la curte. Oricum, singurul lucru pe care l-am învăţat *într-adevăr* a fost să-l manipulez pe tata. Îl cunosc pe Straff Venture — şi ştiu că-l pot înfrânge. În plus, nu mă vrea mort.

— Putem fi siguri de asta? întrebă Ham frecându-şi bărbia.

— Da. La urma urmelor, Straff n-a trimis asasini după mine, cum a făcut Cett. Are sens. Pe cine altcineva, mai bun decât propriul său fiu, ar putea găsi ca să-i lase pe mână Luthadelul? Crede că mă poate controla — îşi închipuie că mă poate face să-i predau oraşul. Dacă intru în jocul lui, o să-l pot convinge să-l atace pe Cett.

— Are logică..., spuse Ham.

— Da, zise Dockson, dar ce-o să-l împiedice pe Straff să te ia ostatic şi să forţeze astfel intrarea în Luthadel?

— Cett va rămâne pe aceeaşi poziţie, răspunse Elend. Dacă se luptă cu noi, o să piardă oameni — mulţi oameni — şi o să fie vulnerabil faţă de un atac din spate.

— Dar te va avea pe tine, dragul meu, se amestecă Boare. Nu va fi nevoit s-atace Luthadelul, ne va sili să i-l predăm.

— O să vă poruncesc să mă lăsaţi mai degrabă să mor, zise Elend. De aceea am înfiinţat Adunarea. E împuternicită s-aleagă un rege nou.

— Dar de ce? întrebă Ham. De ce să riști, El? Să mai așteptăm, să vedem dacă nu-l putem convinge pe Straff s-accepte o întâlnire pe teren neutru.

Elend oftă.

— Trebuie să mă ascultați, Ham. Asediați sau nu, nu putem sta pur și simplu aici. Fiindcă fie o să murim de foame, fie una dintre armate se va hotărî să pună capăt asediului și să ne atace, sperând să treacă de ziduri, pentru a se întoarce imediat să se apere de dușmani. Nu va izbuti cu ușurință, dar s-ar putea întâmpla. Și, dacă se *va* întâmpla, nu vom mai avea cum să-i întărâtăm pe cei doi regi unul împotriva altuia.

În încăpere se lăsă tăcerea. Ceilalți se întoarseră încet spre Ciomege, care dădu încet din cap. Era de acord.

Bună treabă, Elend, se gândi Vin.

— Cineva trebuie să meargă la întâlnirea cu tata, continuă Elend. Și acela trebuie să fiu eu. Straff mă crede un prost, așa că-l pot convinge că nu reprezint o amenințare. Pe urmă mă voi duce să-l conving pe Cett că sunt de partea lui. Iar când se vor ataca unul pe celălalt, fiecare crezând că ne are aliați, ne vom retrage și-i vom lăsa să se-nfrunte. Învingătorul n-o să mai fie destul de puternic ca să ne ia cetatea!

Ham și Boare dădură aprobator din capete. Însă Dockson clătină dintr-al său.

— În teorie, planul e bun. Dar să te duci în tabăra dușmanului fără nicio gardă? Pare o prostie.

— Ei, uite, zise Elend. Cred că asta e în avantajul nostru. Tata crede cu tărie în control și dominație. Dacă merg în tabăra lui, îi dau de înțeles, în esență, că-i accept autoritatea asupra mea. O să-i par slab, o să presupună că mă poate înfrânge oricând. E un risc, dar, dacă n-o fac, *murim*.

Ceilalți schimbară câte o privire.

Elend își îndreptă ceva mai mult spatele și, cu brațele pe lângă trup, își încleștă pumnii. O făcea întotdeauna când era nervos.

— Mă tem că asta nu e o discuție, spuse. Hotărârea mea e luată.

Nu vor accepta o asemenea declarație, se gândi Vin. *Ceata e alcătuită din oameni independenți.*

Însă, surprinzător, nimeni nu obiectă.

În cele din urmă, Dockson dădu din cap.

— Bun, Maiestate. Vom fi nevoiți să mergem pe un drum periculos — să-l facem pe Straff să creadă că poate conta pe ajutorul nostru, convingându-l, în același timp, că ne poate trăda cu ușurință. Va trebui să-l facem să-și dorească puterea armelor noastre, în același timp refuzând să ne recunoască puterea voinței.

— Și, adăugă Boare, va trebui ne purtăm astfel încât să nu-și dea seama că facem un joc dublu.

— Poți să te descurci? întrebă Ham. Sincer, Elend?

Regele dădu din cap.

— Pot, Ham. Mă pricep la politică mult mai bine decât anul trecut.

Rosti cuvintele cu încredere, deși Vin observă că încă mai avea pumnii încleștați. *Va trebui să scape de obiceiul ăsta.*

— Poate că înțelegi politica, spuse Boare, însă *asta* e înșelătorie. Recunoaște, prietene, ești îngrozitor de sincer — vorbești întotdeauna despre modul de apărare a drepturilor populației skaa și despre altele de același soi.

— Ei, uite, ești nedrept, se plânse Elend. Sinceritatea nu e deloc totuna cu bunele intenții. Păi, putem fi tot atât de nesinceri ca... Șovăi. De ce aduc argumente? Suntem de acord că trebuie să se facă și știm că eu sunt cel care trebuie s-o facă. Dox, vrei să schițezi o scrisoare pentru tata? Dă-i de înțeles că aș fi încântat să-i fac o vizită. De fapt...

Elend se opri și aruncă o privire spre Vin. Pe urmă continuă:

— De fapt, spune-i că vreau să discutăm despre viitorul Luthadelului și că vreau să-i prezint pe cineva aparte.

Ham chicoti.

— Ah, nimic nu se compară cu ziua când aduci acasă o fată ca să-i faci cunoștință cu tatăl tău.

— Mai ales când se-ntâmplă ca fata să fie cea mai periculoasă Allomantă din Stăpânirea Centrală, adăugă Boare.

— Crezi că va fi de acord s-o primească? întrebă Dockson.

— Dacă nu e, anulăm totul, spuse Elend. Ai grijă să priceapă asta. Oricum, cred c-o să fie de acord. Straff are obiceiul să mă subestimeze — probabil dintr-un motiv întemeiat. Oricum, pun prinsoare că asta se extinde și asupra lui Vin. O să presupună că nu e atât de bună cum spune toată lumea.

— Straff are propriul său Născut-din-Ceață, adăugă Vin. Ca să-l apere. Ar fi echitabil, și nimic mai mult, ca Elend să aibă dreptul de a fi însoțit de mine. Și, dacă sunt acolo, îl pot scoate din tabără în cazul în care lucrurile nu merg bine.

Ham râse din nou.

— Ceea ce, probabil, n-ar trece drept o retragere prea demnă — azvârlit pe umărul lui Vin și dus la loc sigur.

— Mai bine decât mort, spuse Elend, evident străduindu-se să nu-și iasă din fire, dar roșind ușor.

Mă iubește, dar e totuși bărbat, se gândi Vin. *De câte ori i-am rănit orgoliul fiindcă sunt Născută-din-Ceață, în timp ce el e un om obișnuit? Un bărbat de rang mai mic nu s-ar fi îndrăgostit niciodată de mine.*

Dar nu merită oare o femeie pe care să simtă c-o poate apăra? O femeie care e mai... femeie?

Vin se îndesă din nou în fotoliu, căutând căldura plușului. Era fotoliul în care-i plăcea lui să citească. Oare nu merita și o femeie pasionată de ceea ce îl interesa pe el, o femeie căreia cititul nu i se părea o corvoadă? O femeie căreia să-i împărtășească sclipitoarele lui teorii politice?

De ce mă gândesc în ultima vreme atât de mult la legătura noastră? se întrebă ea.

Locul nostru nu e în lumea lor, spusese Zane. *Locul nostru e aici, în ceață.*

Locul tău nu e alături de ei...

— Aș vrea să mai subliniez și altceva, Maiestate, zise Dockson. Ar trebui să te-ntâlnești cu Adunarea. Sunt nerăbdători să-ți vorbească — e ceva despre monede false, strecurate în Luthadel.

— În momentul de față, chiar nu am timp pentru treburile orașului, răspunse Elend. Am înființat Adunarea în primul rând ca să rezolve astfel de probleme. Trimite-le un mesaj, spune-le că am încredere în judecata lor. Cere-le scuze în numele meu și explică-le că mă ocup de apărarea cetății. Voi încerca să țin o întrunire a Adunării săptămâna viitoare.

Dockson dădu din cap, scriind o notiță pentru sine.

— Totuși, remarcă el, ar mai fi ceva de luat în considerare. Întâlnindu-te cu Straff, renunți la puterea asupra Adunării.

— Nu e vorba de tratative oficiale, ripostă Elend. Nu e decât o întâlnire neprotocolară. Hotărârea luată mai înainte rămâne în picioare.

— Cu toată sinceritatea, Maiestate, spuse Dockson, mă îndoiesc într-o foarte mare măsură că *ei* vor vedea lucrurile astfel. Știi ce furioși sunt fiindcă nu pot face nimic până nu te hotărăști să porți discuția.

— Știu, zise Elend. Dar merită să risc. Avem *nevoie* de întâlnirea cu Straff. Odată ce va avea loc, mă voi putea întoarce — sper — cu vești bune pentru Adunare. În momentul respectiv, o să pot susține, cu argumente, că încă n-am înfăptuit ceea ce s-a hotărât. Deocamdată, trecem mai departe.

E într-adevăr mai hotărât, se gândi Vin. *Se schimbă...*

Nu trebuia să se mai gândească la asta. Se concentră, în schimb, asupra altei probleme. Conversația se îndreptase către modurile în care îl putea manipula Elend pe Straff, și fiecare membru al cetei îl sfătuia cum să-l înșele. Însă Vin se trezi urmărindu-i, căutând nepotrivirile cu personalitatea fiecăruia și încercând să-și dea seama dacă vreunul dintre ei putea fi spionul kandra.

Oare Ciomege era mai tăcut decât de obicei? Fantomă își schimbase limbajul fiindcă se maturiza sau fiindcă, pentru kandra, jargonul lui era greu de imitat? Ham era, poate, prea jovial? Și el părea mai puțin preocupat de micile probleme filosofice care-l măcinau cândva. Oare din cauză că devenise mai serios, sau fiindcă spionul kandra nu putea să-l imite perfect?

Nu era bine. Dacă despica prea mult firul în patru, putea găsi nepotriviri la toată lumea. Și, în același timp, cu toții păreau ei înșiși. Oamenii erau, pur și simplu, prea complecși ca să poată fii reduși la niște simple însușiri. În plus, kandra ar fi putut fi priceput — foarte priceput. Avusese la dispoziție o viață întreagă în care să exerseze arta imitării altora și probabil că-și plănuise infiltrarea în rândurile lor cu multă vreme înainte.

Așa că venea rândul Allomanției. Cu toată agitația creată de asediu și cu studiile ei despre Adâncime, n-avusese ocazia să-și verifice prietenii. Gândindu-se mai bine, recunoscu că invocarea lipsei de timp era o scuză jalnică. În realitate, își lăsa probabil atenția abătută spre altceva, fiindcă gândul că un om din ceată — cineva din primul ei grup de prieteni — ar fi putut fi un trădător se dovedea, pur și simplu, prea întristător.

Trebuia să treacă peste asta. Existența unui spion în grup ar fi însemnat sfârșitul lor, al tuturor. Dacă regii dușmani aflau că Elend voia să-i înșele...

Cu această idee în gând, făcu o încercare, arzând bronz. Începu imediat să simtă o pulsație Allomantică dinspre Boare — dragul, incorigibilul Boare. Era un Allomant atât de bun încât, în cea mai mare parte a timpului, nici măcar ea nu-i simțea atingerea, dar ajunsese dependent de propria putere.

Însă în momentul acela n-o folosea asupra ei. Vin închise ochii și se concentră. Cândva, cu mult în urmă, Marsh încercase s-o antreneze în arta subtilă a întrebuințării bronzului ca să citească pulsațiile Allomantice. În momentul respectiv, ea nu-și dăduse seama de proporțiile unei asemenea tehnici.

Când ardea un metal, un Allomant emitea o vibrație invizibilă, ca o bătaie de tobă, care nu putea fi simțită decât de un alt Allomant, dacă ardea bronz. Ritmul acelor pulsații — rapiditatea cu care se succedau bătăile, modul în care „sunau" — spunea, cu exactitate, ce element ardea.

Era greu și avea nevoie de exercițiu, dar Vin devenea din ce în ce mai bună la citirea pulsațiilor. Se concentră. Boare ardea alamă — metalul intern care Împingea. Și...

Se concentră mai tare. Simțea un tipar revărsându-se asupra ei, un bum-bum, o bătaie dublă la fiecare puls. Erau îndreptate spre dreapta. Se revărsau asupra altcuiva, altcineva le absorbea.

Elend. Boare se concentra asupra lui Elend. Nu era surprinzător, având în vedere discuția în plină desfășurare. Boare Împingea întotdeauna asupra oamenilor când avea de-a face cu ei.

Mulțumită, Vin se relaxă. Însă pe urmă se gândi. *Marsh sugera că bronzul poate face mai multe decât își închipuie majoritatea oamenilor. Mă întreb...*

Strânse cu putere din ochi — fără să-i pese că oricine o vedea i-ar fi putut considera purtarea bizară — și se concentră din nou asupra pulsațiilor Allomantice. Își incendie bronzul, concentrându-se cu atâta putere încât simți că avea să-și stârnească o durere de cap. În pulsații se simțea... o vibrație. Dar nu era sigură ce-ar fi putut însemna.

Concentrează-te! își spuse. Însă pulsațiile refuzau, cu încăpățânare, să-i mai dezvăluie și altceva.

Bine, se gândi. *Am să trișez.* Își stinse cositorul — ardea aproape fără întrerupere câte puțin — apoi se întinse în interior și aprinse al paisprezecelea metal. Duraluminul.

Pulsațiile Allomantice deveniră atât de sonore... atât de puternice... Vin jură că le simțea zguduind-o. Răsunau ca bătăile unei tobe masive, aflate chiar alături de ea. Însă din ele află ceva.

Teamă, nervozitate, îngrijorare, nesiguranță, teamă, nervozitate, îngrijorare...

Dispărură. Bronzul i se termină într-o răbufnire masivă de forță. Vin deschise ochii; în întreaga încăpere, nimeni nu se uita la ea, în afară de OreSeur.

Se simțea secătuită. Durerea de cap pe care-o presimțise începu, cu toată puterea, zvâcnindu-i în țeastă ca o soră mai mică a tobei acum alungate. Însă reținuse informațiile strânse. Nu veniseră în cuvinte, ci ca sentimente — și, în prima clipă, se temu că Boare le făcea să apară. Teamă, nervozitate, îngrijorare. Însă își dădu imediat seama că Boare era Domolitor. Dacă se

concentra asupra unor emoții, acelea erau cele pe care le *descuraja*. Cele pe care le Domolea, folosindu-și puterea.

Se uită de la el la Elend. *Păi... îl face mai încrezător în sine!* Dacă Elend stătea ceva mai drept, cauza era ajutorul dat de Boare în tăcere. Domolirea temerilor și a îngrijorării. Și Boare o făcea în timp ce îl contrazicea și-și rostea obișnuitele comentarii batjocoritoare.

Neluându-și în seamă durerea de cap, Vin îl studie pe bărbatul durduliu cu un nou descoperit sentiment de admirație. Prezența lui Boare în ceată îi stârnise întotdeauna ușoare îndoieli. Într-o anumită măsură, toți ceilalți erau niște idealiști. Chiar și Ciomege, sub arțagul lui exterior, se dovedise întotdeauna un om de o uluitor de trainică bunătate.

Boare era altfel. Manipulator, ușor egoist — părea să se fi alăturat cetei de dragul provocării, nu fiindcă voia cu adevărat să-i ajute pe skaa. Însă Kelsier pretinsese întotdeauna că-și alcătuise ceata cu grijă, alegând oamenii pentru integritatea lor, nu doar pentru abilități.

Poate că, la urma urmelor, Boare nu era o excepție. Vin îl privi îndreptându-și bastonul spre Ham, în timp ce rostea o obrăznicie. Însă, în interior, era complet diferit.

Ești un om bun, Boare, se gândi, zâmbind în sinea ei. *Și te străduiești din răsputeri s-o ascunzi.*

Nu era el impostorul. Vin știuse asta; Boare nu se aflase în oraș când făcuse kandra schimbul. Însă o a doua confirmare îi mai ușura puțin povara.

Numai dac-ar mai fi putut să-i elimine și pe alții.

După întrunire, Elend își luă rămas-bun de la ceilalți. Dockson plecă să scrie scrisorile cerute, Ham ca să se-ocupe de pază, Ciomege ca să facă instrucție cu soldații, iar Boare ca să-ncerce să-mpace Adunarea nemulțumită că era neglijată de Elend.

Vin se îndreptă spre ușa camerei de lucru aruncându-i lui o privire, pentru a se uita apoi la Tindwyl. *Eh, încă n-ai încredere în ea?* se gândi Elend, amuzat. Dădu din cap ca s-o liniștească,

dar Vin se încruntă, părând doar ușor sâcâită. Ar fi trebuit s-o lase să rămână, dar... era suficient de jenant și când stătea în fața lui Tindwyl de unul singur.

Vin părăsi încăperea, cu câinele-lup kandra alături. *Pare din ce în ce mai atașată de creatură,* își spuse Elend mulțumit. Era bine să știe că veghea cineva asupra ei.

Vin închise ușa și regele oftă, frecându-și umărul. Cele câteva săptămâni de antrenamente de luptă cu sabia și bastonul își cereau prețul, era plin de vânătăi. Se străduia să nu-și trădeze durerea — sau, mai degrabă, să n-o lase pe Tindwyl să-l surprindă trădându-și-o. *Cel puțin am dovedit că-nvăț,* se gândi. *Nu e cu putință să nu fi văzut cât de bine m-am descurcat azi.*

— Ei? întrebă el.

— Ești o rușine, răspunse Tindwyl, stând în picioare în fața scaunului ei.

— Așa-ți place ție să spui, ripostă Elend, începând s-adune cărți într-un teanc.

Tindwyl spunea că ar fi trebuit să pună servitorii să-i facă ordine în camera de lucru, dar el se împotrivise întotdeauna. Talmeș-balmeșul de cărți și hârtii i se părea firesc, și cu siguranță că își dorea să i le mute altcineva din loc.

Însă, cu ea stând acolo și privindu-l, era greu să nu devină conștient de dezordine. Făcu încă un teanc de cărți.

— Ai observat, desigur, ce bine m-am descurcat, spuse. I-am convins să mă lase să merg în tabăra lui Straff.

— Ești rege, Elend Venture, răspunse ea, cu brațele încrucișate. Nimeni nu te „lasă" să faci nimic. Prima schimbare trebuie să se vadă în atitudinea ta — tu nu trebuie să te mai gândești că ai nevoie de permisiunea sau de acordul celor care te urmează.

— Un rege ar trebui să conducă având încuviințarea supușilor săi. Nu vreau să fiu un alt Lord Legiuitor.

— Un rege ar trebui să fie puternic, îl contrazise ea cu fermitate. Să primească sfaturi, dar numai atunci când le cere. Să dea limpede de înțeles că ultimul cuvânt îi aparține lui, nu sfetnicilor săi. Trebuie să-i ții în frâu mai bine. Dacă nu te

respectă ei, nu te vor respecta nici dușmanii — iar poporul n-o va face niciodată.

— Ham și ceilalți mă respectă.

Tindwyl înălță dintr-o sprânceană.

— Mă respectă!

— Cum îți spun?

Elend ridică din umeri.

— Sunt prietenii mei. Îmi spun pe nume.

— Sau îl modifică puțin. Nu, El?

Elend roși, așezând ultima carte în teanc.

— Ai vrea să-mi silesc prietenii să-mi folosească titlul?

— Da, răspunse Tindwyl. Mai ales în public. Să-ți spună „Maiestate", sau măcar „Alteță".

— Mă-ndoiesc că Ham o să se-mpace cu așa ceva. Are ceva necazuri cu autoritatea.

— O să treacă peste ele, răspunse Tindwyl, plimbându-și degetul de-a lungul unui raft cu cărți.

Nu trebui să-l ridice pentru ca Elend să știe c-avea praf pe vârful lui.

— Dar tu? o provocă el.

— Eu?

— Îmi spui „Elend Venture", nu „Maiestate".

— Cu mine e altceva, răspunse ea.

— Ei bine, nu văd de ce-ar trebui să fie. De-acum înainte o să mi te adresezi cu: „Maiestate".

Ea zâmbi cu viclenie.

— Foarte bine, Maiestate. Acum poți să-ți descleștezi pumnii. Va trebui să te ocupi de asta — un om de stat nu trebuie să dea semne vizibile de nervozitate.

Elend se uită în jos și desfăcu pumnii.

— Bine.

— În plus, continuă ea, încă te mai ferești să vorbești cu fermitate. Așa că pari timid și ezitant.

— Încerc să scap de asta.

— Nu-ți cere scuze decât atunci când o faci din convingere, adăugă Tindwyl. Și nu veni cu justificări. N-ai nevoie de ele. Un

conducător e adesea judecat după modul în care își poartă pe umeri responsabilitatea. Ca rege, tot ce se-ntâmplă în regatul tău — indiferent cine-ar fi săvârșit fapta — e din vina ta. Ești răspunzător chiar și pentru cele inevitabile, cum sunt cutremurele sau furtunile.

— Sau armatele, spuse Elend.

Tindwyl încuviință.

— Sau armatele. E datoria ta să le faci față și, dacă nu iese bine, ești vinovat. Pur și simplu trebuie s-accepți asta.

Elend dădu din cap, luând o carte.

— Acum să vorbim despre vinovăție, spuse Tindwyl, așezându-se. Nu mai face ordine. Nu e treabă de rege.

Elend oftă și lăsă cartea jos.

— Vinovăția, continuă ea, nu i se potrivește unui rege. Trebuie să-ncetezi să-ți plângi de milă.

— Tocmai mi-ai spus că tot ce se-ntâmplă în regat e din vina mea!

— Este.

— Și-atunci cum aș putea să *nu* mă simt vinovat?

— Trebuie să fii convins că, orice-ai face, e cel mai bun lucru cu putință, îl lămuri Tindwyl. Trebuie să știi că, oricât de rău ar merge lucrurile, fără tine ar fi mers și mai rău. Când se petrece un dezastru, îți asumi responsabilitatea, dar nu suferi și nu te descurajezi. Nu-ți poți permite luxul ăsta; vinovăția e pentru oamenii simpli. Tu trebuie, pur și simplu, să faci ceea ce se-așteaptă din partea ta.

— Adică?

— Să-mbunătățești lucrurile.

— Minunat, spuse Elend, cu voce plată. Și dacă dau greș?

— Îți accepți responsabilitatea și îmbunătățești lucrurile la a doua încercare.

El își dădu ochii peste cap.

— Și dacă nu le pot îmbunătăți? Dacă, într-adevăr, ca rege, nu sunt cel mai potrivit?

— Atunci te dai la o parte, eliberezi locul, răspunse Tindwyl. Sinuciderea e metoda preferată — presupunând,

firește, că ai avea un moștenitor. Un rege bun știe să nu facă vraiște succesiunea.

— Firește. Așadar, spui că, pur și simplu, ar trebui să mă sinucid.

— Nu, spun că trebuie să fii mândru de tine însuți, Maiestate.

— Nu sună așa. În fiecare zi îmi spui ce rege neisprăvit sunt și cum o să sufere poporul meu din pricina mea! Tindwyl, pentru poziția asta nu sunt eu cel mai potrivit. Cel mai potrivit s-a lăsat ucis de Lordul Legiuitor.

— Ajunge! se răsti terrisiana. Crezi sau nu, Maiestate, pentru poziția asta *ești* cel mai bun.

Elend pufni.

— Ești cel mai bun, continuă Tindwyl, pentru că ocupi tronul acum. Există ceva mai rău decât un rege mediocru, și anume haosul — de care-ar fi avut parte regatul ăsta dacă nu i-ai fi ocupat *tu* tronul. Oamenii din ambele tabere, nobilii și skaa, te acceptă. Poate că nu cred în tine, dar te acceptă. Dacă renunți la tron acum — sau chiar dacă mori din întâmplare — urmează haosul, prăbușirea, distrugerea. Prost pregătit sau nu, slab din fire sau nu, luat în râs sau nu, ești tot ce are țara asta. Ești *rege*, Elend Venture.

El rămase pe gânduri.

— Nu sunt... sigur că mă faci să am o părere mai bună despre mine, Tindwyl.

— Nu e...

Elend ridică o mână.

— Da, știu. Nu despre ceea ce simt eu e vorba.

— N-ai loc pentru vinovăție. Acceptă că ești rege, acceptă că nu poți face nimic folositor prin care să schimbi asta și acceptă responsabilitatea. Orice-ai face, ai încredere în tine — fiindcă, dacă nu te-ai afla aici, ar fi haos.

Elend dădu din cap.

— Aroganță, Maiestate. Conducătorii puternici au o singură trăsătură comună — sunt convinși că pot face treabă mai bună decât oricine altcineva. Umilința e foarte bună când îți iei

în considerare responsabilitatea și datoria, însă când ai de luat o hotărâre nu trebuie să te-ndoiești de tine însuți.

— Voi încerca.

— Bun, zise Tindwyl. Acum poate c-ar fi cazul să trecem la altceva. Spune-mi, de ce nu te-ai însurat cu fata asta?

Elend se-ncruntă. *Nu m-așteptam la așa ceva...*

— E o întrebare foarte personală, Tindwyl.

— Bun.

Elend se încruntă și mai tare, însă terrisiana așteptă răspunsul, urmărindu-l cu una dintre privirile ei severe.

— Nu știu, răspunse el, în cele din urmă, așezându-se din nou pe scaun și oftând. Vin nu e... ca alte femei.

Tindwyl înălță dintr-o sprânceană și vocea i se îndulci puțin.

— Maiestate, cred că, cu cât vei cunoaște mai multe femei, cu atât mai mult te vei convinge că asta se poate spune despre oricare dintre ele.

El dădu din cap cu tristețe.

— Oricum, continuă Tindwyl, lucrurile nu stau cum se cuvine. N-o să mă amestec între voi, dar — după cum am mai discutat — pentru un rege, aparențele sunt foarte importante. Nu e bine să lași impresia că ai o metresă. Îmi dau seama că așa ceva nu e câtuși de puțin neobișnuit pentru nobilimea imperială. Însă skaa se-așteaptă să vadă la tine ceva mai bun. Poate fiindcă atât de mulți nobili au o viață amoroasă frivolă, skaa prețuiesc dintotdeauna monogamia. Își doresc cu disperare să le respecți valorile.

— Vor fi nevoiți să aibă răbdare cu noi, spuse Elend. De fapt, eu vreau să mă-nsor cu Vin, dar ea nu e de acord.

— Știi de ce?

El clătină din cap.

— Ea... de multe ori pare greu de înțeles.

— Poate nu e potrivită pentru un bărbat aflat pe poziția ta.

Elend își ridică spre ea o privire tăioasă.

— Ce vrei să spui?

— Poate ai nevoie de o femeie puțin mai rafinată. Sunt sigură că e excelentă ca gardă de corp, dar ca doamnă nobilă, e...

— Taci, se răsti Elend. Vin e perfectă așa cum e.

Tindwyl zâmbi.

— Ce e? întrebă poruncitor Elend.

—Te-am insultat toată după-amiaza, Maiestate, și abia dacă te-ai supărat. Iar despre Născuta-din-Ceață abia dacă am adus câteva critici, și-ai fost gata să mă dai afară.

— Și?

— Și o iubești?

— Desigur, răspunse Elend. N-o înțeleg, dar, da, o iubesc.

Tindwyl dădu din cap.

— Atunci îmi cer iertare, Maiestate. Trebuia să fiu sigură.

Elend se încruntă, destinzându-se puțin din încordare.

— Atunci a fost un soi de punere la încercare? Ai vrut să vezi cum reacționez la cuvintele tale despre Vin?

— Cei pe care-i întâlnești te vor pune întotdeauna la încercare, Maiestate. Ar fi bine să te-obișnuiești.

— Dar de ce te interesează legătura mea cu Vin?

— Pentru regi, dragostea nu e simplă, Maiestate, răspunse Tindwyl, cu o voce neobișnuit de blândă pentru ea. O să descoperi că dragostea pentru această fată poate aduce mai multe necazuri decât toate celelalte lucruri despre care am discutat.

— Și ăsta e un motiv să renunț la ea? întrebă Elend, bățos.

— Nu. Nu, nu cred.

El șovăi, studiind-o pe terrisiana impunătoare, cu față pătrată și postură rigidă.

— Venind de la tine, sună ciudat. Cum rămâne cu datoria regelui și cu aparențele?

— Din când în când, trebuie să fim toleranți, când e vorba despre o excepție, răspunse Tindwyl.

Interesant, se gândi Elend. N-ar fi crezut că o femeie ca ea putea să admită vreo „excepție", de orice fel. *Poate e ceva mai profundă decât am presupus eu.*

— Ei, spuse ea, cum merg antrenamentele tale?

Elend își frecă brațul îndurerat.

— Bine, presupun. Dar...

Îl întrerupse o bătaie în ușă. Căpitanul Demoux intră o clipă mai târziu.

— Maiestate, a sosit un oaspete din armata lordului Cett.

— Un sol? întrebă Elend, ridicându-se.

Demoux șovăi, părând ușor stingherit.

— Păi... un fel de. Spune că e fiica lordului Cett și-l caută pe Boare.

S-a născut într-o familie umilă, dar s-a însurat cu fiica unui rege.

21

Rochia scumpă — din mătase de un roșu-deschis, cu eșarfă și mâneci de dantelă — i-ar fi putut oferi tinerei femei un aer demn, dacă ea n-ar fi alergat spre Boare imediat după intrarea lui în încăpere. Cu părul de culoarea deschisă a oamenilor din Vest tresăltând, scoase un strigăt de încântare și-și aruncă brațele în jurul gâtului Domolitorului.

Părea de vreo optsprezece ani.

Elend se uită la Ham, care părea uluit.

— Ei, se pare c-ai avut dreptate în privința lui Boare și a fetei lui Cett, șopti Elend.

Ham clătină din cap.

— Nu m-am gândit... Adică am glumit, fiindcă era vorba de el, dar nu m-am așteptat să fie *adevărat*!

Dinspre partea lui, Boare avu măcar decența să arate teribil de stânjenit în brațele tinerei femei. Se adunaseră în atriumul palatului, în același loc în care se-ntâlnise Elend cu solul tatălui său. Ferestrele înalte din podea până-n tavan lăsau să intre

lumina după-amiezii, iar un grup de servitori stătea lângă un perete, așteptând poruncile lui Elend.

Boare întâlni ochii acestuia și se împurpură la față. *Nu l-am mai văzut niciodată așa,* se gândi Elend.

— Draga mea, spuse Boare, dregându-și glasul, oare n-ar trebui să te prezinți regelui?

Fata îi dădu în sfârșit drumul. Se retrase cu un pas și se uită la Elend, făcând o reverență cu grația unei femei de stirpe nobilă. Puțin cam durdulie, avea părul lung, așa cum era moda după Prăbușire, și obrajii roșii de emoție. Era o creatură drăgălașă, evident bine instruită pentru viața de la curte — exact genul pe care se străduise Elend toată viața să-l evite.

— Elend, spuse Boare, îmi este îngăduit să ți-o prezint pe Allrianne Cett, fiica lordului Ashweather Cett, regele Stăpânirii Vestice?

— Maiestate, spuse Allrianne.

Elend dădu din cap.

— Lady Cett. Șovăi, apoi adăugă, cu speranță în glas: Te-a trimis tatăl tău ca ambasadoare?

Fata ezită.

— Ăă... nu prea m-a trimis el, Maiestate.

— Oh, cerule, zise Boare, scoțând o batistă ca să-și tamponeze fruntea.

Elend se uită la Ham, apoi din nou la fată.

— Poate izbutești să ne explici, spuse, arătând către scaunele din atrium.

Allrianne dădu din cap cu înflăcărare, dar, când se așezară, rămase în apropierea lui Boare. Elend le făcu semn unor servitori s-aducă vin rece.

Avea presentimentul că urma să-și dorească în curând să bea ceva.

— Cer azil, Maiestate, începu Allrianne, cu voce precipitată. Trebuia să plec. Adică, probabil că Boa ți-a povestit cum e tata.

Boare se foi, stânjenit, și ea îi puse, drăgăstoasă, mâna pe genunchi.

— Cum e tatăl tău? întrebă Elend.

— Atât de manipulator, răspunse ea. De autoritar. L-a gonit pe Boa, și eu trebuia să-l urmez neapărat. Nu mai puteam să petrec niciun minut în plus în tabăra aia. O tabără de război! M-a adus pe mine, o fată tânără, cu el la război! Păi, știi cum e să fii privită cu poftă de fiecare soldat care trece pe lângă tine? Îți dai seama cum e când locuiești într-un cort?

— Eu...

— Aveam foarte rar apă proaspătă, continuă Allrianne. Și nu puteam să fac o baie mulțumitoare fără să mă tem de soldații care trăgeau cu ochiul! În timpul călătoriei a fost cumplit, toată ziua n-aveam de făcut nimic altceva decât să stau într-o trăsură și să fiu hurducată, hurducată, hurducată. Și, până când a sosit Boa, n-am purtat nicio discuție rafinată vreme de săptămâni. Și, pe urmă, tata l-a alungat...

— De ce? întrebă nerăbdător Ham.

Boare tuși.

— A trebuit să plec, Maiestate, continuă Allrianne. Trebuie să-mi acorzi azil! Știu lucruri care te-ar putea ajuta. De pildă, am văzut tabăra tatei. Fac prinsoare că nu știi că primește provizii de la fabrica de conserve din Haverfrex! Ce părere ai de asta?

— Ăă... impresionant, răspunse Elend, șovăind.

Allrianne dădu scurt din cap.

— Și ai venit să-l cauți pe Boare? întrebă Elend.

Ea roși ușor și-și feri privirea. Însă apoi vorbi cu mai puțin tact:

— Trebuia să-l revăd, Maiestate. E atât de fermecător, atât de minunat. Nici nu m-așteptam ca tata să-nțeleagă un astfel de om.

— Îmi dau seama, răspunse Elend.

— Te rog, Maiestate, insistă Allrianne. Trebuie să mă primești în oraș. Acum, după ce-am plecat de la tata, nu mai am unde să mă duc!

— Poți rămâne — cel puțin pentru o vreme, spuse Elend, salutându-l cu o înclinare a capului pe Dockson, care tocmai

intrase. Dar drumul până aici a fost greu, evident. Poate vrei să te răcorești, să te odihnești...

— Oh, Maiestate, aș aprecia foarte mult așa ceva!

Elend aruncă o privire spre Cadon, un majordom al palatului, care stătea în fundul încăperii, alături de ceilalți servitori. Acesta dădu din cap; avea camere pregătite.

— Atunci, spuse regele, ridicându-se, Cadon te va conduce în camerele tale. În seara asta vom cina la șapte, și vom sta din nou de vorbă.

Allrianne sări pe de scaun.

— Mulțumesc, Maiestate!

Îl îmbrățișă din nou pe Boare, apoi făcu un pas înainte, ca și cum ar fi vrut să-l îmbrățișeze și pe Elend. Din fericire, se răzgândi și se lăsă condusă de servitori afară din încăpere.

Elend se așeză. Boare oftă adânc, lăsându-se pe spătarul scaunului cu un aer obosit în timp ce Dockson se apropie și se așeză în locul fetei.

— Asta... m-a luat prin surprindere, comentă Boare.

Urmă o pauză stânjenitoare, cu arborii din atrium foșnind ușor în bătaia adierii care pătrundea pe ușile deschise ale balconului. Pe urmă — cu un strigăt ascuțit — Ham începu să râdă. Sunetul îl stârni pe Elend și — în ciuda pericolului și a importanței celor întâmplate — se trezi râzând și el.

— Oh, zău, se supără Boare, ceea ce nu reuși decât să le întețească hohotele.

Poate din cauza purei absurdități a situației, sau poate fiindcă simțea nevoia să scape de încordare, Elend se pomeni râzând cu atâta poftă încât era cât pe ce să cadă de pe scaun. Ham nu se descurca nicidecum cu mult mai bine și până și Dockson schiță un zâmbet.

— Nu văd ce e de râs, spuse Boare. Fiica lordului Cett — care în prezent ne asediază cetatea — tocmai a cerut azil între zidurile ei. Dacă până acum Cett nu era hotărât să ne ucidă, acum e, cu siguranță.

— Știu, răspunse Elend, răsuflând adânc de câteva ori. Știu. Dar e...

— E mutra ta, îmbrăţişat de prăjiturica asta pufoasă de la curte. Nu mă pot gândi la nimic mai jenant decât tine, încurcat cu o femeiuşcă iraţională!

— Ne-aduce pe cap o nouă complicaţie, remarcă Dockson. Însă nu eram obişnuit să fii tu cel care ne face astfel de necazuri. Sincer, Boare, acum, când Kell nu mai e, te credeam în stare să eviţi ataşamentul neprevăzut al femeilor.

— Nu e vina mea, spuse apăsat Boare. Afecţiunea fetei e complet nelalocul ei.

— Cu siguranţă, murmură Ham.

— Bun, spuse o nouă voce. Cine era creatura roz pe lângă care-am trecut adineauri pe coridor?

Elend se-ntoarse şi o văzu pe Vin, cu braţele încrucişate, în cadrul uşii atriumului. Fără să facă niciun zgomot. *Cum se poate mişca pe furiş chiar şi-n palat?* Vin nu purta niciodată pantofi care păcăneau, fuste care foşneau, iar pe hainele ei nu exista niciodată metal care-ar fi putut să zornăie sau să fie împins de alţi Allomanţi.

— N-a fost roz, draga mea, răspunse Boare. A fost roşie.

— E aproape totuna, zise Vin, înaintând. Bolborosea către servitori, explicându-le cât de fierbinte trebuie să fie baia ei şi asigurându-se că-şi notează care sunt mâncărurile ei preferate.

Boare oftă.

— E Allrianne. Ei, probabil c-o s-avem nevoie de un cofetar nou — sau va trebui să comandăm desertul. E foarte mofturoasă în privinţa dulciurilor.

— Allrianne Cett e fiica lordului Cett, explică Elend, în timp ce Vin — fără să dea atenţie celorlalte scaune — se aşeză pe marginea unui ghiveci de lângă jilţul lui, punându-i o mână pe braţ. După cum s-ar părea, ea şi Boare alcătuiesc un soi de pereche.

— Poftim? se supără Boare.

Însă Vin strâmbă din nas.

— E dezgustător, Boare. Tu eşti bătrân. Ea e tânără.

— N-avem nicio legătură, se răsti el. Şi nici nu-s *chiar atât de* bătrân — şi nici ea *chiar atât de* tânără.

— Vorbea de parc-ar fi avut doisprezece ani, spuse Vin.

Boare își dădu ochii peste cap.

— Allrianne e o copilă de la o curte provincială — destul de inocentă, ceva cam alintată — dar nu merită să se vorbească astfel despre ea. De fapt, în împrejurări favorabile, e destul de spirituală.

— Așadar, e ceva între voi, sau nu? insistă Vin.

— Bineînțeles că nu, răspunse Boare. Ei, nu cu adevărat. În realitate nimic, deși lucrurile ar fi putut s-o ia pe-o cale greșită. Și chiar au luat-o, după ce-a aflat tatăl ei... Oricum, cine ești tu ca să vorbești, Vin? Am impresia că-mi aduc aminte de-o anumită *tânără* fată care tânjea acum câțiva ani după *bătrânul* Kelsier.

Elend deveni brusc atent.

Vin roși.

— N-am tânjit niciodată după Kelsier.

— Nici măcar la-nceput? întrebă Boare. Ei, haide, după un bărbat cutezător, cum era el? Te-a salvat de bătăile fostului tău șef de ceată, te-a luat în ceata lui...

— Ești bolnav, spuse Vin, încrucișându-și brațele. Kelsier mi-a fost ca un tată.

— Poate că în final, insistă Boare, dar...

Elend ridică o mână.

— Ajunge. Discuția asta nu folosește la nimic.

Boare pufni, dar tăcu. *Tindwyl are dreptate,* se gândi Elend. *Îmi dau ascultare dacă mă port ca și cum m-aș aștepta s-o facă.*

— Trebuie să hotărâm ce e de făcut, continuă el.

— Fiica omului care e o amenințare pentru noi ar putea reprezenta un mare avantaj la negociere, spuse Dockson.

— Adică s-o luăm ostatică? întrebă Vin, îngustându-și ochii.

Dockson ridică din umeri.

— Cineva trebuie să spună ceea ce e evident, Vin.

— Nu chiar ostatică, zise Ham. La urma urmelor, ea a venit la noi. Dac-o lăsăm pur și simplu să rămână, efectul ar putea fi același.

— Am risca să-l înfuriem pe Cett, spuse Elend. Planul nostru era să-l facem să creadă că-i suntem aliați.

— Atunci am putea s-o trimitem înapoi, propuse Dockson. Ne-ar ajuta să înaintăm serios pe calea negocierii.

— Și cererea ei? întrebă Boare. Fata n-a fost fericită în tabăra tatălui său. N-am putea măcar să-i luăm în considerare dorințele?

Toți ochii se întoarseră spre Elend. El stătea adâncit în gânduri. Cu numai câteva săptămâni în urmă, ar fi continuat să discute în contradictoriu. I se părea straniu că începuseră după un atât de scurt timp să se uite la el în așteptarea unei hotărâri.

Cine era el? Un om care-ajunsese din întâmplare pe tron? Un palid înlocuitor al sclipitorului lor șef? Un idealist care nu se gândise la pericolele ce se puteau naște din filosofia lui? Un prost? Un copil? Un impostor?

Cel mai bun pe care-l aveau.

— Rămâne, spuse. Deocamdată. Poate că până la urmă vom fi siliți s-o trimitem înapoi, dar ne va fi de folos abătând astfel atenția armatei lui Cett. Să-i lăsăm să transpire puțin. O să ne-ajute să câștigăm timp.

Membrii cetei încuviințară, iar Boare păru să răsufle ușurat.

O să fac ce pot și-o să iau hotărâri așa cum cred că trebuie luate, se gândi Elend.

Pe urmă o s-accept consecințele.

Putea să facă față unei discuții cu cei mai subtili filosofi și avea o memorie impresionantă. Apoape tot atât de bună ca a mea. Însă nu-i plăceau certurile.

22

Ceața era, deopotrivă, haos și stabilitate. Pe pământ se afla un imperiu, imperiul cuprindea zeci de regate fărâmițate, în regate

se înălțaseră cetăți, orașe, sate, plantații. Și, deasupra tuturor, în cuprinsul tuturor și în jurul tuturor domnea ceața. Era mai statornică decât soarele, fiindcă soarele putea fi acoperit de nori. Era mai puternică decât furtunile, fiindcă dura mai mult decât orice dezlănțuire a vremii. Se afla într-o continuă schimbare, dar era eternă.

Ziua devenise un suspin nerăbdător, în așteptarea nopții. Însă, când se lăsa întunericul, Vin descoperea că ceața n-o mai liniștea ca odinioară.

Nimic nu mai părea să fie sigur. Noaptea îi fusese cândva refugiu; acum se pomenea uitându-se peste umăr în căutarea contururilor fantomatice. Cândva, Elend însemnase pentru ea pacea, dar și el se schimba. Cândva izbutise să apere ceea ce iubea — dar se temea din ce în ce mai mult că oprirea forțelor pornite împotriva Luthadelului îi depășea puterile.

Nimic nu o înspăimânta mai tare decât propria neputință. În copilărie, fusese sigură că ea n-avea putere să schimbe lucrurile, însă Kelsier o făcuse să fie mândră de sine însăși.

Dacă nu putea să-l apere pe Elend, la ce ar mai fi servit?

Încă mai sunt în stare de câte ceva, își spuse, cu convingere. Se ghemui, fără zgomot, pe o bordură, cu panglicile mantiei-de-ceață atârnându-i și unduind ușor în vânt. Chiar sub ea pâlpâiau torțele din fața Fortăreței Venture, luminând doi străjeri din garda condusă de Ham. Stăteau în ceața învârtejită cu ochii în patru, dând dovadă de un zel impresionant.

Cei doi nu puteau s-o vadă stând deasupra lor. Abia dacă puteau desluși ceea ce se afla la șase–șapte metri distanță, în ceața groasă. Nu erau Allomanți. În afară de ceata ei, Elend abia dacă mai avea la dispoziție mai mult de șase Ceturieni — ceea ce însemna că, în privința Allomanției, era slab în comparație cu noii regi din Ultimul Imperiu. Vin ar fi trebuit să schimbe lucrurile.

Lumina torțelor fâlfâi la deschiderea ușilor și din palat ieși o siluetă. Vocea lui Ham stârni ecouri firave în ceață când își salută oamenii. El reprezenta unul dintre motivele — poate chiar principalul motiv — pentru care erau atât de vigilenți

străjerii. Poate că, în sufletul lui, se simțea puțin anarhist, dar, când avea de condus un grup mic, putea fi un șef foarte bun. Deși nici pe departe cei mai disciplinați și cei mai spilcuiți soldați pe care-i văzuse Vin vreodată, oamenii lui erau de o loialitate ieșită din comun.

Ham vorbi cu ei o vreme, apoi își luă rămas-bun cu o fluturare de mână și ieși în ceață. În curtea mică dintre fortăreață și zidul său se aflau două posturi de pază și oșteni în patrulare, iar Ham avea să treacă pe rând pe la toți. Înainta curajos prin întuneric, bizuindu-se mai degrabă pe lumina cețoasă a stelelor în loc să se lase orbit de o torță. Obicei de hoț.

Vin zâmbi, sări fără zgomot pe pământ și alergă pe urmele lui. Bărbatul își vedea de drum, neavând habar de prezența ei. *Cum o fi să ai numai o singură putere Allomantică?* se întrebă Vin. *Să poți deveni mai puternic, dar să ai auzul la fel de slab ca al unui om obișnuit?* Deși nu și le dobândise decât de doi ani, se obișnuise deja să se bizuie din plin pe puterile ei.

Ham își continuă drumul, cu Vin urmărindu-l discret, până când ajunseră la locul ambuscadei. Ea se încordă și-și incendie bronzul.

OreSeur urlă pe neașteptate, sărind de pe un morman de lăzi. Kandra era o siluetă neagră în noapte, iar sunetul neomenesc al lătratului său o tulbură chiar și pe Vin. Ham se răsuci în loc, înjurând în șoaptă.

Și incendie instinctiv fludor. Concentrându-se asupra bronzului ei, Vin se convinse că pulsațiile veneau, fără niciun dubiu, dinspre el. Ham se întoarse brusc, cercetând întunecimea, în timp ce OreSeur ateriza. Însă Vin se mulțumi să zâmbească. Allomanția lui Ham demonstra că nu era un impostor. Putea să mai taie un nume de pe listă.

— E-n ordine, Ham, spuse ea, înaintând.

Ham șovăi, lăsându-și în jos bastonul de duel.

— Vin? întrebă, privind prin ceață cu ochi îngustați.

— Eu sunt, răspunse ea. Îmi pare rău, s-a-ntâmplat să-mi sperii câinele. Noaptea poate fi foarte nervos.

Ham se destinse.

— Cred că e adevărat pentru noi toți. S-a întâmplat ceva în noaptea asta?

— Nimic pe care să-l fi aflat eu. Altminteri te-aș fi înștiințat.

Ham dădu din cap.

— Aș fi apreciat — deși mă-ndoiesc că ai fi avut nevoie de mine. Sunt căpitanul gărzii, dar tu ești cea care face totul.

— Ești mult mai important decât crezi, Ham, spuse Vin. Elend are încredere în tine. De când l-au părăsit Jastes și ceilalți, are nevoie de un prieten.

El dădu din cap pentru a doua oară. Vin se întoarse și scrută ceața, unde aștepta OreSeur, așezat pe labele din spate. Părea să se simtă din ce în ce mai bine în trupul lui de câine.

Acum, când știa că Ham nu era impostor, Vin trebuia să discute ceva cu el.

— Ham, începu ea, faptul că-l aperi pe Elend valorează mai mult decât îți dai seama.

— Vorbești despre impostor, zise Ham, cu voce scăzută. El m-a pus să fac cercetări, să-ntreb pe toată lumea din palat cine e posibil să fi lipsit timp de câteva ore în ziua aia. E, totuși, o însărcinare grea.

Ea încuviință.

— Mai e și altceva, Ham. Am rămas fără atiu.

El căzu o clipă pe gânduri, învăluit în ceață, apoi îl auzi înjurând printre dinți.

— În următoarea luptă cu un Născut-din-Ceață o să mor, adăugă ea.

— Numai dacă are atiu, răspunse el.

— Care sunt șansele să trimită cineva un Născut-din-Ceață fără atiu să lupte cu mine?

El șovăi.

— Ham, trebuie să găsesc un mod de luptă împotriva cuiva care arde atiu. Spune-mi că știi unul.

El ridică din umeri în întuneric.

— Există multe teorii, Vin. Cândva am avut cu Boare o discuție lungă pe tema asta — deși el a mormăit, mai tot timpul, că-l enervez.

— Ei? întrebă Vin. Ce pot face?

El își frecă bărbia.

— Aproape toată lumea e de acord că, dacă vrei să ucizi un Născut-din-Ceață cu atiu, trebuie să-l iei prin surprindere.

— Ceea ce nu ajută dacă m-atacă el primul.

— Ei, zise Ham, în afară de surpriză, nu mai e mare lucru. Unii cred c-*ai putea* ucide un Născut-din-Ceață care arde atiu dacă-l aduci într-o situație inevitabilă. Ca la șah — uneori nu poți lua o piesă decât încolțind-o, eliminând-o astfel, indiferent de direcția în care s-ar mișca.

Însă e destul de greu să-i faci asta unui Născut-din-Ceață. Pentru că atiul îi îngăduie să vadă viitorul — știe când mișcarea ta urmează să-l încolțească, așa că se poate feri de o asemenea situație. Se presupune că metalul îi mărește, cumva, și puterea minții.

— Așa e. Când ard atiu, mi se-ntâmplă să mă feresc chiar înainte de a-mi da seama că urmează un atac.

Ham dădu din cap.

— Așadar, spuse Vin, ce altceva?

— Asta-i tot, răspunse Ham. Brutalii vorbesc des despre asta — ne temem cu toții de lupta cu un Născut-din-Ceață. Astea sunt cele două soluții între care-avem de-ales: surprinde-l sau încolțește-l. Îmi pare rău.

Vin se încruntă. Dintre cele două idei, niciuna nu-i era de mare folos dacă nimerea într-o cursă.

— Oricum, trebuie să plec. Făgăduiesc c-o să-ți dau de știre despre toate cadavrele pe care-o să le fac s-apară.

Ham râse.

— Ce-ar fi să-ncerci să eviți situațiile în care le faci s-apară, eh? Numai Cerul știe ce s-ar mai alege de regatul ăsta dacă te-am pierde...

Ea dădu din cap, deși nu era sigură că Ham putea s-o vadă în întuneric. Apoi îi făcu semn lui OreSeur și se îndreptă spre zidul fortăreței, lăsându-l pe Ham pe aleea pietruită.

— Stăpână, spuse OreSeur când ajunseră pe coama zidului, pot să știu în ce scop a trebuit să-l luăm așa prin surprindere pe stăpânul Hammond? Îți place să-ți sperii prietenii?

— A fost o verificare, răspunse Vin, oprindu-se lângă un crenel și privind orașul.

— O verificare, stăpână?

— Am vrut să văd dacă poate folosi Allomanția. Așa am putut să mă conving că nu e un impostor.

— Ah, spuse kandra. Ingenioasă verificare, stăpână.

Vin zâmbi.

— Mulțumesc.

O patrulă de străjeri tocmai se apropia. Nefiind dornică să dea ochii cu ei, Vin arătă către postul de pază, construit pe coama zidului, din piatră. Sări, împinse într-o monedă și ateriză pe acoperișul lui. OreSeur ajunse alături de ea folosindu-se de strania musculatură kandra pentru un salt de trei metri.

Vin se așeză cu picioarele încrucișate ca să-și adune gândurile, iar OreSeur lipăi către marginea acoperișului și se întinse, cu labele atârnându-i în afară. Stând astfel, lui Vin îi veni altceva în minte. *OreSeur mi-a spus că un kandra nu capătă puteri Allomantice dacă mănâncă un Allomant... dar n-ar putea fi Allomant el însuși? Atunci am lăsat discuția neterminată.*

— Asta-mi poate spune că un om nu e kandra, nu-i așa? întrebă, întorcându-se spre el. Poporul vostru n-are puteri Allomantice, așa e?

Câinele nu-i răspunse.

— OreSeur? insistă ea.

— Nu-mi cere să răspund la întrebarea asta, stăpână.

Da, cugetă Vin, cu un oftat. *Învoiala. Cum aș putea să-l descopăr pe celălalt kandra dacă OreSeur nu-mi răspunde la nicio întrebare?* Se lăsă nemulțumită pe spate, fixând cu privirea nesfârșita ceață și adunându-și mantia sub cap, în chip de pernă.

— Planul tău o să meargă, stăpână, spuse încet OreSeur.

Ea șovăi, rotindu-și capul ca să-l privească. Stătea cu botul pe labe, cu privirile pierdute asupra orașului.

— Dacă simți Allomanția la cineva, acela nu e kandra.

Vin simți în cuvintele lui o împotrivire ezitantă, văzu că nu se uita la ea. Părea să vorbească în silă, dând o informație pe care-ar fi preferat să o păstreze pentru sine.

Atât de secretos, se gândi ea.

— Mulțumesc, spuse.

El ridică din umerii lui de câine.

— Știu c-ai prefera să n-ai de-a face cu mine, adăugă Vin. Amândoi am vrea să păstrăm distanța. Dar va trebui să facem lucrurile să meargă așa cum sunt.

OreSeur dădu din nou din cap, apoi și-l răsuci ușor, ca să se uite la ea.

— De ce mă urăști?

— Nu te urăsc.

El înălță din sprânceana lui de câine-lup. Avea în ochi o anumită înțelepciune, o înțelegere pe care Vin o descoperi cu surprindere. Nu mai observase niciodată la el așa ceva.

— Păi... Vin lăsă vocea să i se stingă, ferindu-și privirea. N-am putut trece niciodată peste faptul că l-ai mâncat pe Kelsier.

— Nu e asta, ripostă el, întorcându-se din nou către oraș. Ești prea inteligentă ca să te deranjeze așa ceva.

Vin se încruntă, indignată, dar kandra nu se mai uita la ea. Se răsuci la rândul său, privind din nou ceața. *De ce-a deschis discuția?* se întrebă. *Tocmai începuserăm să ne-nțelegem.* Ea, una, ar fi vrut să uite.

Chiar vrei să afli? se gândi. *Bine.*

— Din pricină că știai, spuse.

— Poftim, stăpână?

— Știai, repetă ea, continuând să fixeze ceața cu privirea. Ai fost singurul din ceată care-a știut că el, Kelsier, avea să moară. Ți-a spus că urma să se lase ucis și că trebuia să-i iei oasele.

— Ah, făcu el, cu voce scăzută.

Ea își întoarse spre creatură privirea acuzatoare.

— De ce n-ai spus nimic? Știai ce simțeam cu toții pentru Kelsier. Măcar te-*ai întrebat* vreodată dacă n-ar fi trebuit să ne spui că idiotul avea de gând să se sinucidă? Ți-a trecut prin

minte că l-am fi putut opri, că poate-am fi izbutit să găsim o altă cale?

— Ești foarte aspră, stăpână.

— Bine, tu ai vrut să știi, continuă Vin. După moartea lui, a fost mai rău. Când ai venit să mă slujești din porunca lui. Nici măcar n-ai pomenit vreodată despre ceea ce-ai făcut.

— Învoiala, stăpână, ripostă OreSeur. Poate nu-ți place s-auzi asta, dar am fost obligat. Kelsier nu voia să-i cunoașteți planurile, așa că n-am putut să vi le dezvălui. Urăște-mă dacă trebuie, dar nu regret ce-am făcut.

— Nu te urăsc. Am trecut peste asta. Dar, sincer, n-ai fi putut încălca Învoiala nici măcar pentru binele lui? L-ai slujit vreme de doi ani. N-ai simțit nici cea mai mică durere știind că avea să moară?

— De ce-ar trebui să-mi pese dacă-mi moare un stăpân? zise OreSeur. Există întotdeauna un altul care să-i ia locul.

— Kelsier n-a fost un asemenea stăpân.

— Nu?

— Nu.

— Îmi cer iertare, stăpână. Atunci o să cred ceea ce-mi poruncești.

Vin deschise gura să mai spună ceva, dar o închise brusc. Dacă era hotărât să continue să gândească precum un prost, era dreptul lui s-o facă. N-avea decât să continue să nu-și poată suferi stăpânii, exact așa cum...

Cum nu putea ea să-l sufere pe el. Pentru că-și ținea cuvântul, pentru că-și respecta Învoiala.

De când îl cunosc, n-am făcut nimic altceva decât să mă port urât cu el, se gândi. *La început, când îi luase locul lui Renoux, nu mi-a plăcut că se purta cu aroganță — dar nu era aroganța lui, făcea parte din rolul pe care trebuia să-l joace. Apoi, ca OreSeur, l-am evitat. Ba chiar l-am urât, pentru că l-a lăsat pe Kelsier să moară. I-ar acum l-am obligat să ia trupul unui animal.*

Și, în cei doi ani de când îl cunosc, l-am întrebat despre trecutul său numai când am vrut să obțin mai multe informații despre semenii lui, ca să pot descoperi impostorul.

Vin rămase cu privirea pierdută în ceață. Dintre toți membrii cetei, doar pe OreSeur îl consideraseră un străin. Nu-l invitaseră niciodată la discuțiile lor. Nu moștenise o poziție în guvern. Contribuise la fel de mult ca oricare dintre ei, jucând un rol vital — al „spiritului" lui Kelsier, întors din mormânt să-i incite pe skaa la ultima și decisiva lor răzvrătire. Însă, pe când toți ceilalți aveau titluri, prieteni și îndatoriri, singurul lucru dobândit de OreSeur, ca urmare a răsturnării Ultimului Imperiu, era un alt stăpân.

Unul care-l ura.

Nu e de mirare că se poartă așa cum se poartă, medită Vin. Ultimele cuvinte pe care i le adresase Kelsier îi reveniră în minte: *Încă mai ai de învățat despre prietenie, Vin...* Kel și ceilalți o invitaseră în ceată, îi respectaseră demnitatea și o trataseră cu prietenie, chiar și atunci când nu meritase.

— OreSeur, spuse ea, cum a fost viața ta înainte de a te recruta Kelsier?

— Nu văd ce legătură are asta cu descoperirea impostorului, stăpână.

— Niciuna. Mă gândeam doar că poate-ar trebui să te cunosc mai bine.

— Îmi cer iertare, stăpână, dar eu nu vreau să mă cunoști.

Vin oftă. *Și cu asta basta.*

Însă... ei, Kelsier și ceilalți nu-i întorseseră spatele când le dăduse răspunsuri tăioase. Cuvintele lui OreSeur fuseseră rostite pe un ton familiar. Aveau ceva pe care-l recunoștea.

— Anonimat, spuse încet.

— Stăpână?

— Anonimat. Ascundere, chiar și când ești împreună cu alții. Păstrarea tăcerii, dorința de a nu sări în ochi. Impunerea unei izolări — cel puțin în privința sentimentelor. E un mod de viață. De apărare.

El nu răspunse.

— Ești în slujba unor stăpâni, continuă Vin. A unor oameni aspri, care se tem dacă te pricepi la prea multe. Nu-i poți împiedica să te urască decât asigurându-te că nu-ți dau atenție. Așa

că lași impresia că ești lipsit de însemnătate și de putere. Că nu reprezinți o amenințare. Dar se mai întâmplă uneori să spui și ce nu trebuie, să-ți trădezi firea rebelă.

Se întoarse spre el. OreSeur o privea.

— Da, răspunse, în cele din urmă, îndreptându-și din nou privirea asupra orașului.

— Ei te urăsc, adăugă Vin, cu voce scăzută. Te urăsc din cauza talentelor tale, te urăsc fiindcă nu te pot face să-ți încalci cuvântul, pentru că ai prea multă putere ca să poți fi controlat.

— Încep să se teamă de tine, spuse OreSeur. Chiar și atunci când te folosesc, ajung să fie îngroziți — înnebuniți de spaimă c-o să le iei locul. În ciuda Învoielii, deși știu că niciun kandra nu-și încalcă jurământul sacru, se tem de tine. Toți oamenii urăsc ceea ce îi înspăimântă.

— Și așa, zise Vin, își găsesc scuze ca să te lovească. Uneori îi provoacă până și eforturile tale de a rămâne inofensiv. Îți urăsc talentele, detestă faptul că n-au mai multe motive să te bată, așa că te bat.

OreSeur se întoarse din nou spre ea.

— De unde știi toate astea? întrebă.

Ea ridică din umeri.

— Nu doar kandra sunt tratați astfel, OreSeur. Tot așa se poartă și șefii de ceată cu o fată — o ciudățenie în lumea netrebnicilor, cea a bărbaților. O copilă care avea strania putere de a face lucrurile să se-ntâmple — de a influența oamenii, de a auzi ceea ce n-ar fi trebuit s-audă, de a se mișca mai puțin zgomotos și mai repede decât alții. O unealtă și, în același timp, o amenințare.

— Eu... nu mi-am dat seama, stăpână...

Vin se încruntă. Cum e cu putință să nu-mi cunoască trecutul? *Știa c-am fost o hoață de pe străzi. Numai că... știa într-adevăr?* Își imagină cum o privise OreSeur cu doi ani înainte, când se cunoscuseră. Sosise în regiune după recrutatea ei și-și închipuise, probabil, că făcea parte din ceata lui Kelsier de ani de zile, aidoma tuturor celorlalți.

— Când te-am întâlnit, Kelsier mă recrutase abia de câteva zile, povesti ea. De fapt, mai degrabă m-a salvat decât m-a

recrutat. Am crescut slujind în cetele de hoți, lucrând întotdeauna pentru cei mai abjecți și mai periculoși oameni, pentru că erau singurii care primeau doi vagabonzi, cum eram noi, fratele meu și cu mine. Șefii de ceată inteligenți descopereau că eram o unealtă bună. Nu sunt sigură dacă-și dădeau sau nu seama că sunt Allomantă — poate că unii o făceau, iar alții mă credeau pur și simplu „norocoasă". Oricum ar fi fost, aveau nevoie de mine. Și asta-i făcea să mă urască.

— Așa că te băteau?

Vin dădu din cap.

— Mai ales ultimul. S-a întâmplat tocmai când începeam să-mi dau seama cum să-ntrebuințez Allomanția, deși n-aveam habar ce era. Însă Camon știa. Și mă ura, cu toate că mă folosea. Presupun că se temea c-o să-mi dau seama cum să-mi folosesc puterile pe de-a-ntregul. Și că-n ziua aceea o să-l ucid... Vin întoarse capul și se uită la OreSeur. C-o să-l ucid ca să-i iau locul, ca șef de ceată.

OreSeur stătea tăcut, acum așezat pe labele din spate, cu ochii la ea.

— Oamenii nu se poartă urât doar cu kandra, adăugă Vin, cu voce scăzută. Ne pricepem foarte bine și să ne maltratăm unii pe alții.

OreSeur pufni.

— Măcar cu tine trebuiau să se țină-n frâu, de teamă că te-ar putea ucide. Dar ai fost vreodată bătută de un stăpân care știe că, indiferent cât de tare te-ar lovi, n-o să mori? Nu trebuie decât să-ți facă rost de un schelet nou, și-o să fii gata să-l slujești iarăși a doua zi. Noi suntem servitorii supremi — poți să ne bați de moarte dimineața, și totuși să ne pui să-ți servim seara cina. Poți să te porți ca un sadic și nu te costă nimic.

Vin închise ochii.

— Înțeleg. Eu n-am fost kandra, dar am avut fludor. Camon știa, probabil, că putea să mă bată mult mai tare decât ar fi trebuit să-și permită altminteri.

— De ce n-ai fugit? întrebă OreSeur. N-aveai o Învoială care să te lege de el.

— Nu... nu știu. Oamenii sunt ciudați, OreSeur, și loialitatea ia adesea forme stranii. Am rămas cu Camon fiindcă mă obișnuisem cu el și mi-era mai frică să plec decât să stau. Ceata era tot ce mai aveam. Fratele meu dispăruse și singurătatea mă îngrozea. Acum, când privesc în urmă, mi se pare straniu.

— Uneori, o situație urâtă e totuși mai bună decât alternativele. Ai făcut ceea ce era necesar ca să supraviețuiești.

— Poate, răspunse Vin. Dar există și o cale mai bună, OreSeur. N-am știut-o înainte de a mă găsi Kelsier, dar viața nu trebuie să fie așa. Nu trebuie să-ți petreci ani chinuit de neîncredere, stând în umbră și ținându-te deoparte.

— Poate, dacă ești om. Eu sunt kandra.

— Ai putea totuși să ai încredere, insistă Vin. Nu *trebuie* să-ți urăști stăpânii.

— Nu-i urăsc pe toți.

— Dar n-ai încredere în ei.

— Nu fiindcă aș avea ceva, personal, împotriva vreunuia.

— Ba da, spuse Vin. N-ai încredere în noi fiindcă te temi că te vom face să suferi. Pot să te-nțeleg — eu am petrecut alături de Kelsier mai multe luni întrebându-mă când avea să-mi facă iarăși cineva vreun rău.

Rămase pe gânduri.

— Dar, OreSeur, nimeni nu ne trădează. Kelsier a avut *dreptate*. Încă mi-e greu s-o cred, dar toți cei din ceata lui Ham, Dockson, Boare — sunt oameni buni. Și, chiar dacă m-ar trăda unul dintre ei, nu mi-aș pierde încrederea. Pot să dorm noaptea, OreSeur. Mă pot simți împăcată, pot să râd. Viața e altfel. Mai bună.

— Tu ești om, repetă kandra, cu încăpățânare. Ai prieteni fiindcă nu se tem c-o să-i mănânci, nu-i sperie cine știe ce altă prostie.

— Eu nu cred așa ceva despre tine.

— Oare? Stăpână, tocmai ai recunoscut că nu mă poți suferi fiindcă l-am mâncat pe Kelsier. În plus, nu-ți place că mi-am respectat Învoiala. Dar tu, cel puțin, ai fost sinceră.

Oamenilor le e frică de noi. Ne urăsc când le mâncăm semenii, deși nu-i devorăm decât pe cei morți deja. Pe voi, oamenii, vă tulbură faptul că vă putem lua înfățișarea. Nu-mi spune că n-ai auzit legendele despre cei din neamul meu. Năluci-de-ceață, așa ne spuneți — creaturi ce fură înfățișarea oamenilor ce se pierd în ceață. Crezi că pe un asemenea monstru, un baubau cu care vă speriați copiii, o să-l primiți vreodată cu brațele deschise?

Vin se încruntă.

— Ăsta e rostul Învoielii, stăpână, spuse OreSeur, cu vocea lui înăbușită răsunând aspră printre buzele de câine. Te-ntrebi de ce nu fugim de la voi? De ce nu ne amestecăm prin mulțime, făcându-ne nevăzuți? Am încercat. Cu mult timp în urmă, în zilele de început ale Ultimului Imperiu. Voi ne-ați descoperit și-ați început să ne nimiciți. Pentru exterminarea noastră erau folosiți Născuții-din-Ceață, pe-atunci mult mai numeroși. Oamenii ne urau fiindcă se temeau c-o să le luăm locul. Am fost stârpiți aproape până la unul — și pe urmă a apărut ideea Învoielii.

— Dar ce schimbă asta? întrebă Vin. Faceți în continuare aceleași lucruri, nu-i așa?

— Dar, dar acum le facem la porunca *voastră*. Oamenilor le place puterea, le place să țină sub control ceva puternic. Semenii mei s-au oferit să-i slujească și au întocmit o Învoială obligatorie — pe care toți kandra au jurat s-o respecte. Nu vom ucide oameni. Nu le vom lua oasele decât atunci când ni se poruncește. Ne vom sluji stăpânii supunându-ne lor pe deplin. Am început să facem așa, și oamenii nu ne-au mai ucis. Continuă să ne urască și să se teamă de noi — dar, pe de altă parte, știu că ne pot domina prin porunci.

Am devenit uneltele voastre. Atâta timp cât rămânem slugi, supraviețuim, stăpână. De aceea prefer să mă supun. Dacă aș încălca Învoiala, mi-aș trăda semenii. Nu ne putem lupta cu voi și, atâta timp cât aveți Născuți-din-Ceață, trebuie să rămânem în slujba voastră.

Născuți-din-Ceață. De ce sunt atât de importanți Născuții-din-Ceață? OreSeur îi dăduse de înțeles că puteau găsi kandra...

Vin nu-şi rosti gândul; simţea că, dacă l-ar fi scos la lumină, OreSeur s-ar fi închis din nou în sine. Aşa că, în schimb, îşi îndreptă spatele şi se uită în ochii lui prin întuneric.

— Dacă vrei, te pot elibera, anulând Învoiala.

— Şi ce-ar schimba asta? Aş face pur şi simplu alta. După legile noastre, mai am de aşteptat încă zece ani înainte de a mă putea bucura de un timp în libertate — şi atunci numai de doi ani, în care nu voi putea să părăsesc ţinutul kandra. Altminteri mă pun în mare pericol.

— Atunci te rog să-mi accepţi scuzele, spuse ea. Am fost o proastă că te-am detestat pentru simplu fapt că ţi-ai respectat Învoiala.

OreSeur ezită.

— Asta nu repară nimic, stăpână. Încă mai trebuie să port acest afurisit de trup de câine — n-am de imitat nicio personalitate şi niciun schelet.

— Credeam c-o să profiţi de ocazie ca să fii tu însuţi.

— Mă simt dezgolit, răspunse el. Păstră o clipă tăcerea, apoi îşi înclină capul. Dar... trebuie să recunosc că oasele astea au avantaj. Nu mi-am dat seama că mă vor ajuta atât de mult să n-atrag atenţia.

Vin dădu din cap.

— În viaţa mea au fost clipe când aş fi dat orice ca să mă pot preschimba în câine şi să-mi duc traiul fără ca nimeni să mă bage în seamă.

— Şi nu mai trăieşti astfel de clipe?

Ea negă cu o mişcare a capului.

— Nu. Cel puţin nu în cea mai mare parte a timpului. Pe vremuri credeam că toată lumea e aşa cum spui — plină de ură, gata să-i facă pe alţii să sufere. Dar printre noi sunt şi oameni buni, OreSeur. Aş vrea să ţi-o pot dovedi.

— Vorbeşti despre regele vostru, spuse el, aruncând o privire spre fortăreaţă.

— Da, răspunse Vin. Şi despre ceilalţi.

— Despre tine?

Ea clătină din cap.

— Nu despre mine. Eu nu sunt nici bună, nici rea. Mă aflu aici doar ca să ucid.

OreSeur o privi o clipă, apoi se-ntinse din nou.

— Oricum, spuse, dintre stăpânii mei, nu ești cea mai rea. Din partea unuia ca mine, ăsta e, probabil, un compliment.

Vin zâmbi, dar propriile ei vorbe îi răsunau în minte. *Mă aflu aici doar ca să ucid...*

Privi luminile ce veneau de la taberele de dincolo de ziduri. O parte din ea — cea care-l avusese învățător pe Reen, și care încă își mai aducea aminte de cuvintele lui — îi spunea că-mpotriva acelor oști se putea lupta și altfel. În loc să se bizuie pe politică și pe tratative, ceata ar fi putut s-o folosească pe ea. Ar fi putut s-o trimită, la căderea nopții, într-o vizită secretă, care ar fi lăsat în urmă cadavrele regilor și generalilor dușmani.

Însă știa că Elend n-ar fi fost niciodată de acord cu așa ceva. Venea întotdeauna cu argumente împotriva folosirii fricii ca imbold pentru acțiunile altora, chiar dacă era vorba de dușmani. Subliniase că, dacă ea avea să-i ucidă pe Straff sau Cett, locul lor ar fi fost luat de alții, încă și mai înverșunați împotriva cetății.

Însă răspunsul părea de o logică atât de brutală. O parte din Vin ardea de nerăbdare s-o facă, măcar ca să nu se mai mulțumească s-aștepte și să discute. Nu era făcută să se lase asediată.

Nu, își spuse. *Nu e stilul meu. Nu trebuie să fiu aidoma lui Kelsier. Aspră. Neînduplecată. Pot fi o ființă omenească mai bună. Pot păși cu încredere pe calea aleasă de Elend.*

Alungă acea parte din ea care voia să-i asasineze pur și simplu pe Straff și Cett, apoi își îndreptă atenția spre altceva. Arse bronz, concentrându-se asupra căutării semnelor Allomanției. I-ar fi plăcut să „patruleze" străbătând locul în salturi, dar adevărul era, că, stând pe loc, făcea o treabă la fel de bună.

Era posibil ca eventualii asasini să stea la pândă în apropierea porții principale, fiindcă de-acolo porneau toate patrulele și tot acolo se aflau cei mai mulți soldați.

Însă își simțea gândul hoinărind. Prin lume se mișcau mai multe forțe și ea nu era sigură că voia să facă parte dintre ele.

Unde mi-e locul? se întrebă. Nu avusese niciodată senzația că și-l descoperise — nici înainte, când jucase rolul lui Valette Renoux, nici acum, când îi era gardă de corp bărbatului pe care-l iubea. Nimic nu se potrivea pe de-a-ntregul.

Închise ochii, arse cositor și bronz și simți pe piele atingerea cetii purtate de vânt. Și, în mod straniu, mai simți și altceva, foarte slab. Pulsații Allomantice în depărtare. Atât de șterse încât fusese cât pe ce să-i scape.

Erau ca ale spiritului cetii. Îl auzea și pe el, mult mai aproape. Pe acoperișul unei clădiri din oraș. Începuse să se deprindă cu prezența lui, căci oricum n-avea de ales. Însă atâta timp cât se mulțumea să privească...

A-ncercat să-l ucidă pe unul dintre însoțitorii Eroului, se gândi. *A izbutit cumva să-l înjunghie.* Sau cel puțin așa pretindea jurnalul.

Dar... ce era pulsația din depărtare? Atât de domoală... și totuși puternică. Aidoma bătăilor unei tobe aflate la mare distanță. Își îngustă ochii, concentrându-se.

— Stăpână? spuse OreSeur, ciulind brusc urechile.

Ea deschise imediat ochii.

— Ce e?

— Ai auzit?

Vin își îndreptă spatele.

— Ce...?

Și atunci auzi. Pași în afara zidului, la mică distanță. Se aplecă și zări o siluetă întunecată pe strada care ducea spre fortăreață. Se concentrase atât de tare asupra bronzului, încât nu mai dăduse nicio atenție sunetelor reale.

— Bună treabă, spuse, apropiindu-se de marginea acoperișului postului de pază.

Și remarcă abia atunci ceva important. OreSeur luase inițiativa; o avertizase asupra pericolului fără să fi primit poruncă să stea de veghe.

Era un fapt mărunt, dar i se păru important.

— Ce crezi? întrebă ea, pe șoptite, cu ochii la silueta care se apropia.

Nu avea torță și părea să se simtă foarte bine în ceață.

— Allomant? întrebă OreSeur, ghemuindu-se lângă ea.

Vin clătină din cap.

— N-aud pulsații.

— Atunci, dacă, totuși, există un Născut-din-Ceață, comentă kandra. Încă nu știa că ea putea să străpungă norii cuprici. Prea înalt ca să fie prietenul tău Zane. Ai mare grijă, stăpână.

Vin dădu din cap, azvârli o monedă și se aruncă în ceață. În spatele ei, OreSeur sări de pe postul de pază și apoi de pe zid, de la vreo șase metri înălțime.

Îi place cu siguranță să forțeze limitele acestor oase, medită Vin. Însă, având în vedere că o cădere nu-l putea ucide, îi înțelegea curajul.

Ea își schimbă direcția Trăgând de cuiele dintr-un acoperiș de lemn și ateriză la câțiva metri de silueta întunecată. Își scoase cuțitele și-și pregăti metalele, asigurându-se c-avea duraluminiu. Apoi înaintă fără zgomot pe stradă.

Luare prin surprindere, se gândi. Sugestia lui Ham nu o liniștise. Nu putea să depindă de fiecare dată de întâmplare. Îl umări pe bărbat, studiindu-l. Era înalt — foarte înalt. Și purta robe. De fapt, robele acelea...

Vin se opri brusc.

— Sazed? întrebă, uluită.

Terrisianul se întoarse, iar ochii ei ajutați de cositor îi putură vedea fața. Și zâmbi.

— Ah, lady Vin, spuse, cu voce familiară, chibzuită. Chiar mă-ntrebam de cât timp o să ai nevoie ca să mă descoperi. Ești...

Ea se grăbi să-l îmbrățișeze, întrerupându-l.

— Nu credeam c-o să te-ntorci atât de curând!

— N-aveam de gând să mă-ntorc, lady Vin, dar evenimentele au luat un asemenea curs încât nu puteam ocoli acest loc, așa cred. Haide, trebuie să vorbim cu Maiestatea Sa. Am vești tulburătoare, mai degrabă.

Vin îi dădu drumul și îi privi chipul blând, observându-i oboseala din privire. Era istovit. Avea robele murdare și mirosea

a cenușă și a transpirație. Sazed era de obicei pedant, chiar și atunci când călătorea.

— Ce e? îl întrebă.

— Probleme, lady Vin, răspunse terrisianul, cu voce scăzută. Probleme și necazuri.

Terrisul l-a respins, dar el a venit să conducă țara.

23

— Regele Lekal a pretins că armata lui e formată din douăzeci de mii de creaturi, spuse încet Sazed.

Douăzeci de mii! se gândi Elend, șocat. Puteau fi tot atât de periculoase precum cei cincizeci de mii de oameni ai lui Straff. Poate chiar mai periculoase.

În jurul mesei se lăsă tăcerea, și Elend se uită la ceilalți. Se aflau în bucătăria palatului, unde doi bucătari pregăteau grăbiți o cină târzie pentru Sazed. Într-o margine a încăperii albe exista o nișă cu o masă modestă, la care mâncau servitorii. Nu era de mirare că Elend nu cinase acolo niciodată, însă acum Sazed insistase să nu fie treziți toți slujitorii de care era nevoie pentru pregătirea mesei în sufrageria principală, deși se părea că el nu mâncase nimic toată ziua.

Așa că stăteau pe băncile scunde de lemn, așteptând să-și termine bucătarii treaba — destul de departe pentru ca discuția pe care-o purtau în nișă, pe șoptite, să nu poată fi auzită. Vin stătea lângă Elend, ținându-l cu un braț pe după mijloc, și cu lupul kandra pe podea, alături. Boare era așezat de cealaltă parte a regelui, părea răvășit; era mai degrabă supărat fiindcă-l treziseră. Ham fusese deja treaz, ca și Elend însuși. Regele lucra

la ceva nou — o scrisoare adresată Adunării, prin care voia să explice că se întâlnea cu Straff neoficial, nu pentru tratative.

Dockson își trase un taburet, alegându-și, ca de obicei, un loc la distanță de Elend. Ciomege stătea prăbușit pe bancheta din partea lui, însă Elend n-ar fi putut spune dacă o asemenea poziție i se datora oboselii sau firii lui țâfnoase. Urma Fantomă, așezat pe una dintre mesele de serviciu din capătul opus al încăperii, cu picioarele atârnate legănându-i-se pe când șterpelea din când în când câte o bucățică gustoasă de la bucătarii sâcâiți. Elend observă, amuzat, că băiatul flirta, fără sorți de izbândă, cu o fetișcană somnoroasă de la bucătărie.

Și mai era Sazed. Terrisianul stătea chiar în fața lui Elend, cu o expresie de concentrare calmă, nemaiîntâlnită la altcineva. Avea robele pline de praf și arăta ciudat fără cercei — Elend presupunea că și-i scosese ca să nu ispitească hoții —, dar fața și mâinile îi erau curate. Chiar și prăfuit după călătorie, Sazed dădea o senzație de rânduială.

— Îmi cer iertare, Maiestate, spuse el, dar nu cred că Lordul Lekal e demn de încredere. Știu c-ați fost prieteni înainte de Prăbușire, dar, în momentul de față, pare într-o stare, cumva, delicată.

Elend dădu din cap.

— Cum crezi că-i controlează?

— Nu-mi pot da seama, Maiestate, răspunse Sazed, cu o clătinare a capului.

Ham schiță același gest.

— Am în gardă oameni veniți din Sud după Prăbușire. Erau soldați într-o garnizoană de lângă tabăra kolosșilor. Creaturile au înnebunit la nicio zi după moartea Lordului Legiuitor. Au atacat tot ce se afla în jur — sate, garnizoane, orașe.

— La fel s-a-ntâmplat și-n nord-vest, spuse Boare. Pământurile Lordului Cett au fost invadate de refugiați înfricoșați de kolosșii sălbatici. Cett a-ncercat să recruteze garnizoana de kolosși de lângă domeniile lui, și o vreme l-au urmat. Însă pe urmă i-a stârnit ceva și i-au atacat pur și simplu armata. A fost nevoit să-i măcelărească pe toți — și a pierdut aproape două

mii de oșteni ca să omoare o mică garnizoană de cinci sute de kolossi.

Grupul amuți iarăși, pe fundalul zăngănitului de vase și al bolboroselii bucătarilor, venite de la mică distanță. *Cinci sute de kolossi au ucis două mii de oameni,* se gândi Elend. *Și-n armata lui Jastes sunt douăzeci de mii de bestii. Lordule Legiuitor...*

— La ce distanță? întrebă Ciomege. Cât de departe se află?

— Am avut nevoie de mai bine de-o săptămână ca s-ajung aici, răspunse Sazed. Dar mi-a făcut impresia că lordul Jastes și-a întins tabăra cu gândul să rămână pe loc o vreme. E evident că vine încoace, dar nu știu cât de repede are de gând să-nainteze.

— Probabil că nu s-a așteptat să găsească alte două armate sosite înaintea lui lângă ziduri, remarcă Ham.

Elend dădu din cap.

— Atunci, ce facem?

— Nu văd ce-am putea *face*, Maiestate, răspunse Dockson, clătinând din cap. Povestea lui Sazed nu-mi dă mari speranțe în privința unei înțelegeri cu Jastes. Și, fiind deja asediați, nu e mai nimic de făcut.

— S-ar putea să ne-ntoarcă pur și simplu spatele și să plece, spuse Ham. Cu încă două armate deja aici...

Sazed păru să șovăie.

— Prezența lor îi era cunoscută, lord Hammond. Părea convins că pot fi înfrânte de kolossii săi.

— Cu douăzeci de mii, probabil că va câștiga lupta înfruntând *oricare* dintre ele.

— Dar cu amândouă ar fi greu, zise Ham. Dacă aș fi în locul lui, *asta* m-ar pune pe gânduri. Făcându-și apariția cu o grămadă de kolossi năzuroși, i-ar putea cu ușurință pune pe jar pe Straff și Cett cât să-și unească forțele împotriva lui.

— Ceea ce ne-ar conveni de minune, spuse Ciomege. Cu cât se avântă și *alții* în luptă, cu atât mai bine ne merge nouă.

Elend se lăsă pe spătarul scaunului. O spaimă difuză amenința să-l ia în stăpânire, și era bine s-o simtă pe Vin

alături, cu un braț în jurul lui, deși ea nu spunea mare lucru. *Douăzeci de mii de kolossi.* Acea singură amenințare îl îngrozea mai mult decât oricare dintre celelalte armate.

— S-ar putea să fie o treabă bună, zise Ham. Dacă Jastes va fi să piardă controlul fiarelor în apropierea Luthadelului, sunt multe șanse să atace una dintre celelalte oștiri.

— De acord, încuviință Boare, cu voce obosită. Trebuie să continuăm să tragem de timp, să prelungim asediul până când sosește oastea kolossilor. O nouă armată intrată în joc e un avantaj în plus pentru noi.

— Nu-mi place ideea prezenței kolossilor prin apropiere, spuse Elend, tremurând ușor. Nu contează ce avantaje ne oferă. Dacă atacă orașul...

— Eu aș zice să ne facem griji pentru asta când și dacă vor sosi, interveni Dockson. Deocamdată, trebuie să ne înfăptuim planul, așa cum este. Maiestatea Sa se întâlnește cu Straff și-ncearcă să-l manipuleze, făcându-l să se alieze cu noi pe ascuns. Cu puțin noroc, prezența inevitabilă a kolossilor îl va face dornic să-ncheie înțelegerea.

Elend dădu aprobator din cap. Straff își dăduse acordul să se-ntâlnească și stabiliseră data, peste câteva zile. Adunarea era furioasă fiindcă nu fusese consultată în privința locului și a momentului ales, dar membrii săi nu puteau face mai nimic ca să schimbe lucrurile.

— Oricum, spuse în cele din urmă Elend, ziceai că mai ai și alte noutăți, Sazed? Putem spera că sunt mai bune?

Terrisianul șovăi. Un bucătar veni în sfârșit să-i aducă o farfurie cu mâncare: orz aburind, cu fâșii de friptură și mirodenii. Aroma se dovedi de-ajuns ca să-i dea lui Elend o ușoară senzație de foame. Își înclină fruntea, în semn de mulțumire, către bucătarul-șef al palatului, care, în ciuda orei târzii, insistase să pregătească el însuși mâncarea și care-și adună oamenii cu o fluturare de mână și se pregăti să se retragă.

Sazed păstră tăcerea, așteptând până când îi văzu din nou destul de departe cât nu-l poată auzi.

— Am ezitat să vorbesc despre asta, Maiestate, pentru că porți poveri prea grele pe umeri.

— Ai putea totuși să-mi spui.

Sazed dădu din cap.

— Mă tem că, omorându-l pe Lordul Legiuitor, am pus lumea în pericol, Maiestate. Unul neașteptat.

Boare înălță obosit dintr-o sprânceană.

— Neașteptat? Vorbești despre un altul, în afară de kolossii care devastează tot, de tiranii însetați de putere și de tâlhari?

Sazed ezită iarăși.

— Ăă, da. Mă tem că vorbesc despre ceva mai puțin limpede. E ceva în neregulă cu ceața.

Lângă Elend, Vin deveni ceva mai atentă.

— Ce vrei să spui?

— Am urmărit o înlănțuire de fapte, îl lămuri Sazed. Vorbea uitându-se în jos, ca și cum s-ar fi jenat. S-ar putea spune că am făcut cercetări. Știți, am auzit multe istorisiri despre apariția cetei în timpul zilei.

Ham ridică din umeri.

— Se mai întâmplă uneori. Unele zile sunt cețoase, mai ales toamna.

— Nu mă refer la asta, lord Hammond, răspunse Sazed. Există o diferență între ceața din timpul nopții și cea obișnuită. Poate că e greu de observat, dar un ochi atent le deosebește. Cea de noapte e mai lăptoasă și... ei...

— Se mișcă în valuri mai mari, spuse Vin, cu voce scăzută. Ca niște râuri care curg prin văzduh. Nu stă niciodată într-un loc; plutește în vânt, aproape ca și cum din ea s-ar naște vântul.

— Și nu poate intra în case, adăugă Ciomege. Nici în corturi. Dacă o face, se evaporă imediat.

— Da, spuse Sazed. Când am auzit prima oară despre ceața ivită în timpul zilei, am presupus doar că unii au lăsat superstițiile să le scape de sub control. Am cunoscut mulți skaa speriați, care refuzau să iasă în diminețile cețoase. Însă, curios din fire, m-am îndreptat spre locurile de unde porneau poveștile

și am ajuns într-un sat din sud. Am fost o vreme învățător acolo și nu s-a-ntâmplat nimic care să adeverească istorisirile. Așa că am plecat.

Se întrerupse o clipă, încruntându-se ușor.

— Maiestate, te rog să nu mă crezi nebun. În timpul călătoriilor mele, am trecut printr-o vale izolată și jur că am văzut ceață de noapte, nu ceața obișnuită, de pe timp de zi. Aluneca peste pământ, târându-se spre mine. În plină lumină a zilei.

Elend se uită la Ham. Acesta ridică din umeri.

— Nu te uita la mine.

— Îți cerea părerea, dragul meu, pufni Boare.

— Ei bine, n-am niciuna.

— Halal filosof.

— Nu sunt filosof, ripostă Ham. Îmi place doar să mă gândesc la tot soiul de lucruri.

— Păi atunci gândește-te la *asta*, zise Boare.

Elend aruncă o privire spre Sazed.

— Ăștia doi au fost întotdeauna așa?

— Ca să fiu sincer, nu știu sigur, Maiestate, răspunse terriasianul, schițând un zâmbet. I-am cunoscut cu destul de puțină vreme înaintea ta.

— Da, așa au fost mereu, spuse Dockson, oftând ușor. Dacă s-a schimbat ceva, s-a schimbat în rău.

— Nu ți-e foame? întrebă Elend, arătând cu capul spre farfuria lui Sazed.

— O să mănânc după ce ne încheiem discuția.

— Nu mai ești servitor, Sazed, se amestecă Vin. Nu trebuie să mai ții cont de așa ceva.

— Nu contează dacă sunt sau nu servitor, lady Vin, spuse terrisianul. Ține de protocol.

— Sazed, spuse Elend.

— Da, Maiestate?

Regele arătă spre farfurie.

— Mănâncă. Poți să lași protocolul pentru altă dată. În clipa asta pari mort de foame — și te afli printre prieteni.

Sazed șovăi, aruncându-i lui Elend o privire ciudată.

— Da, Maiestate, spuse, luând un cuțit și o lingură.

— Ei, întrebă Elend, ce importanță are dac-ai văzut ceață ziua? Știm că nimic din ce spun skaa nu e adevărat — n-avem niciun motiv să ne temem de ceață.

— Skaa s-ar putea să fie mai înțelepți decât îi credem noi, Maiestate, răspunse Sazed, ducându-și cu atenție la gură bucăți mici de mâncare. După toate aparențele, ceața ucide oameni.

— Ce? întrebă Vin, aplecându-se în față.

— N-am văzut așa ceva niciodată cu ochii mei, lady Vin, spuse Sazed. Dar am văzut urmările și am reținut ce mi-au povestit mai mulți oameni separat. Au fost cu toții de acord că această ceață a ucis oameni.

— E absurd, comentă Boare. Ceața e inofensivă.

— Așa credeam și eu, lord Ladrian, zise terrisianul. Însă câteva istorii sunt poveștile cu de-amănuntul. Totul s-a petrecut ziua și toată lumea mi-a povestit cum se încolăcise ceața în jurul unui biet om, care murea apoi, de obicei pradă unui atac, ca de apoplexie. Eu însumi le-am pus întrebări celor care-au fost de față.

Elend se încruntă. Dacă vestea i-ar fi fost adusă de altcineva, n-ar fi luat-o în seamă. Dar Sazed... nu era un om căruia să nu-i iei spusele în considerare. Lângă Elend, Vin urmărea discuția cu interes, mușcându-și ușor buza de jos. În mod ciudat, nu avusese nimic de obiectat în timp ce-l asculta pe terrisian — deși ceilalți păreau să reacționeze la fel ca Boare.

— E lipsit de sens, Saze, spuse Ham. Hoții, nobilii și Allomanții ies în ceață de secole.

— E adevărat, lord Hammond. Singura explicație la care mă pot gândi îl privește pe Lordul Legiuitor. Înainte de Prăbușire niciun zvon nu era întemeiat, însă de atunci încoace nu mi-e greu să descopăr temeiul. Cele mai multe povești vin din Stăpânirile Îndepărtate, însă crimele par să-nainteze către centru. La câteva săptămâni de mers către sud am dat peste ceva... extrem de tulburător, un întreg sat care părea să fi fost ținut captiv în colibe de ceața lăsată în jur.

— Dar de ce-ar avea moartea Lordului Legiuitor ceva de-a face cu ceața? întrebă Boare.

— Nu sunt sigur, lord Ladrian, răspunse Sazed. Dar e singura legătură pe care-am izbutit s-o presupun.

Boare se încruntă.

— Aș vrea să nu-mi mai spui astfel.

— Îmi cer scuze, lord Boare. Încă mai sunt obișnuit să mă adresez oamenilor pe numele întreg.

— Te cheamă Ladrian? întrebă Vin.

— Din nefericire, răspunse Boare. Numele meu nu mi-a plăcut niciodată și, când dragul nostru Sazed îi mai pune și „lord" în față, repetarea sunetelor îl face să sune și mai groaznic.

— Mi se pare mie, întrebă Elend, sau în noaptea asta ne abatem de la subiect mai mult decât de obicei?

— Ni se-ntâmplă când suntem obosiți, răspunse Boare, cu un căscat. Oricum, bunul nostru terrisian a-nțeles probabil greșit. Ceața nu ucide.

— Eu nu pot să vă povestesc decât ceea ce am văzut, spuse Sazed. O să fie necesar să facem mai multe cercetări.

— Prin urmare, rămâi cu noi? întrebă Vin, plină de speranță.

Sazed dădu din cap.

— Și munca ta de învățător? întrebă Boare, fluturându-și mâna. Mi-aduc aminte că, la plecare, ai spus c-o să-ți petreci restul vieții călătorind, sau o altă absurditate de soiul ăsta.

Sazed roși ușor și se uită din nou în jos.

— Mă tem că îndatoririle mele vor trebui să mai aștepte.

— Ești bine-venit și poți rămâne oricât de mult vrei, Sazed, spuse Elend, uitându-se urât la Boare. Dacă tot ceea ce ne-ai spus e adevărat, cunoștințele tale ne vor fi de mai mare folos decât călătoriile.

— Poate, răspunse Sazed.

— Totuși, spuse Ham râzând, ai fi putut s-alegi un loc mai sigur la cât ești de învățat — și nu unul înconjurat de două armate și de douăzeci de mii de kolossi.

Sazed zâmbi, iar Elend mustăci, satisfăcut. *A spus că omorurile în care e amestecată ceața înaintează către centrul imperiului. Către noi.*

O temere în plus.

— Ce se petrece? întrebă pe neașteptate o voce.

Elend se întoarse spre ușa bucătăriei, în al cărei cadru stătea o Allrianne ciufulită.

— Am auzit voci. E o petrecere?

— Nu discutăm decât probleme de stat, draga mea, se grăbi Boare să-i răspundă.

— Cealaltă fată e aici, spuse Allrianne, arătând-o pe Vin. Pe mine de ce nu m-ați invitat?

Elend se încruntă. *A auzit voci? Apartamentele oaspeților nu sunt în apropierea bucătăriei.* Iar Allrianne era îmbrăcată, purta o rochie simplă, de femeie nobilă. Își oferise timpul necesar ca să și-o pună în locul cămășii de noapte, dar nu-și pieptănase părul. Oare ca să pară mai inocentă?

Încep să gândesc ca Vin, își spuse Elend, cu un oftat. Ca și cum ar fi fost nevoie să i se confirme ideile, o văzu pe Vin uitându-se la tânăra nou-sosită cu ochi îngustați.

— Întoarce-te în camerele tale, draga mea, spuse Boare, pe un ton mângâietor. Nu-l supăra pe Maiestatea Sa.

Allrianne răspunse cu un oftat spectaculos, dar le întoarse spatele și se supuse, ieșind pe coridor. Elend se răsuci spre Sazed, care se uita curios la fată. El îi aruncă o privirea care spunea „întreabă mai târziu" iar terrisianul reîncepu să mănânce. În scurt timp, grupul se împrăștie. Vin rămase cu Elend, pe când ceilalți plecară.

— N-am încredere în fata asta, spuse ea, în vreme ce doi servitori luau ranița lui Sazed și ieșeau, călăuzindu-l.

Elend zâmbi și se uită în jos, la ea.

— Trebuie s-o spun?

Vin își dădu ochii peste cap.

— Știu. „Tu n-ai încredere în nimeni, Vin." De data asta nu mă-nșel. Era îmbrăcată, dar cu părul ciufulit. Probabil că și l-a răvășit înadins.

— Am observat

— Da?

Vin părea impresionată.

Elend dădu din cap.

— Presupun că i-a auzit pe servitori trezindu-i pe Boare și Ciomege, așa că s-a dat jos din pat. Probabil c-a petrecut o-ntreagă jumătate de oră trăgând cu urechea. Și-a lăsat părul nepieptănat ca să credem că abia coborâse.

Vin deschise ușor gura, apoi se încruntă, studiindu-l.

— Te descurci din ce în ce mai bine, spuse, în cele din urmă.

— Da, sau tânăra Allrianne nu se descurcă deloc.

Vin zâmbi.

— Încerc să-mi dau seama de ce n-ai auzit-o tu, zise Elend.

— Din cauza bucătarilor. Făceau prea mult zgomot. În plus, ceea ce spunea Sazed mi-a abătut puțin atenția.

— Și ce crezi despre toată povestea?

Ea se gândi ce să răspundă.

— O să-ți spun mai târziu.

— Bine, zise Elend.

Lângă Vin, kandra se ridică și-și întinse trupul de câine. *De ce-a insistat să-l aducă aici pe OreSeur?* se miră el. *Nu e aceeași creatură pe care, acum câteva săptămâni, nu putea s-o sufere?*

Câinele-lup le întoarse spatele și se uită spre ușa bucătăriei. Vin îi urmări privirea.

— Pleci din nou afară? întrebă Elend.

Ea dădu din cap.

— Noaptea asta nu-mi inspiră încredere. O să fiu în apropierea balconului tău, dacă apare cumva vreo problemă.

Îl sărută; pe urmă o porni spre ușă. Regele se uită în urma ei, întrebându-se de ce fusese atât de interesată de istorisirea lui Sazed și ce anume nu voia să-i spună.

Încetează, își porunci. Poate că-nvățase lecția ei ceva cam prea bine — dintre toți oamenii din palat era singura care nu trebuia să-i trezească temerile. Însă ori de câte ori avea impresia că începuse să priceapă ce se petrecea în mintea ei, își dădea imediat seama cât de puțin o înțelegea de fapt.

Și asta făcea ca totul să pară și mai deprimant. Oftă și plecă spre camerele sale, unde mesajul adresat Adunării, scris numai pe jumătate, aștepta să fie încheiat.

o o o

Poate n-ar fi trebuit să vorbesc despre ceață, se gândi Sazed, urcând scările în urma unui servitor. *L-am tulburat pe rege povestindu-i despre ceva care are șanse să nu fie decât o iluzie.*

Ajunseră în capul scărilor, și servitorul îl întrebă dacă dorea să facă o baie. El clătină din cap. În alte împrejurări, ar fi profitat bucuros dacă i s-ar fi oferit prilejul să se spele. Însă drumul până-n Stăpânirea Centrală, străbătut în fugă, capturarea de către kolosșii care-l luaseră prizonier și mersul pe jos pe tot restul distanței până-n Luthadel îl aduseseră la cea mai îndepărtată limită a istovirii. Abia mai avusese puterea să mănânce. Acum nu mai voia decât să doarmă.

Servitorul dădu din cap și-l călăuzi pe coridor.

Dacă-și imagina legături care nu existau? Toți cărturarii știau că, în cercetare, unul dintre cele mai mari pericole era dorința de a găsi un anumit răspuns. Mărturiile pe care le memorase nu erau rodul imaginației, dar dacă le exagerase importanța? Ce avea, de fapt? Cuvintele unui bărbat îngrozit, care-și văzuse prietenul murind în urma unui soi de atac de apoplexie? Mărturia unui lunatic, destul de nebun ca s-ajungă la canibalism? Singurul fapt era că el însuși nu văzuse niciodată ceața ucigând.

Servitorul îl conduse într-o cameră de oaspeți, și el îi ură, recunoscător, o noapte bună. Apoi îl privi îndepărtându-se, numai cu o lumânare în mână, fiindcă îi lăsase lui lampa. În cea mai mare parte a vieții sale, Sazed făcuse parte din clasa servitorilor prețuiți pentru un simț rafinat al datoriei și al bunei-cuviințe. Se ocupase de bunul mers al gospodăriilor și al conacelor, supraveghease servitori precum acela care-l adusese în apartamentul său.

Într-o altă viață, își spuse. Fusese întotdeauna nemulțumit fiindcă îndatoririle de majordom îi lăsau prea puțin timp pentru studiu. Fusese o ironie s-ajute la răsturnarea Ultimului Imperiu pentru a se trezi apoi având încă și mai puțin timp.

Întinse mâna să deschidă o uşă şi înlemni aproape în aceeaşi clipă. În încăpere era deja lumină.

Mi-au lăsat o lampă aprinsă? se miră. Împinse încet uşa. Cineva îl aştepta.

— Tindwyl, spuse el, cu voce scăzută.

Femeia stătea lângă masa de scris, calmă şi îmbrăcată îngrijit, ca de obicei.

— Sazed, răspunse ea, în timp ce el intra şi închidea uşa.

Şi deveni brusc şi mai conştient de murdăria de pe robele sale.

— Mi-ai îndeplinit rugămintea, zise el.

— Iar tu n-ai luat-o în seamă pe a mea.

Sazed nu o privi în ochi. Se apropie şi-şi aşeză lampa pe masa de scris.

— Am remarcat noile veşminte ale regelui şi felul său de a se purta aşa cum se cuvine poziţiei sale. Cred te-ai descurcat bine.

— Suntem abia la început, spuse ea, părând să nu dea importanţă laudei. Ai avut dreptate în privinţa lui.

— Regele Venture e un om foarte bun, spuse Sazed, îndreptându-se spre lighean ca să-şi spele faţa.

Apa caldă i se păru bine-venită; discuţia cu Tindwyl avea să-l istovească şi mai tare.

— Oamenii buni pot ajunge să săvârşească lucruri cumplite, sublinie ea.

— Însă oamenii răi nu pot ajunge regi buni, ripostă Sazed. E de preferat să-ncepi cu un om bun şi să te ocupi de rest, aşa cred.

— Poate, spuse ea.

Îl privi cu expresia ei aspră, ce o avea de obicei.

Alţii o credeau rece — sau chiar împietrită. Însă Sazed n-o văzuse niciodată astfel. Luând în considerare prin ce trecuse, o găsea remarcabilă — ba chiar uluitoare — când îi vedea încrederea în sine. De unde şi-o lua?

— Sazed, Sazed, continuă ea. De ce te-ai întors în Stăpânirea Centrală? Ştii ce porunci ţi-a dat Sinodul. Ar trebui

să te afli în Stăpânirea Estică, ca învățător al oamenilor de la granițele ținuturilor pârjolite.

— Am fost acolo, răspunse el. Iar acum sunt aici. Sudul o să se descurce o vreme și fără mine, așa cred.

— Oh? făcu Tindwyl. Și cine-o să-i învețe cum se fac irigații, ca să aibă recolte destul de bogate pentru a supraviețui în lunile friguroase? Cine-o să le explice care sunt principiile esențiale ale întocmirii legilor, ca să se poată guverna singuri? Cine-o să le-arate cum să-și redobândească toate convingerile și credințele pierdute? Ai fost întotdeauna pasionat de toate astea.

Sazed lăsă jos bucata de pânză cu care se spăla.

— O să mă-ntorc să-i învăț când voi fi sigur că n-am de făcut nimic mai important.

— Ce-ar putea fi mai important? întrebă ea. Asta e datoria vieții noastre, Sazed. E munca întregului nostru popor. Știu că Luthadelul înseamnă foarte mult pentru tine, dar aici n-ai nimic de făcut. De rege voi avea eu grijă. Trebuie să pleci.

— Apreciez ceea ce faci pentru regele Venture, spuse Sazed. Însă drumul meu are, oricum, prea puține legături cu el. Trebuie să mă ocup de alte cercetări.

Tindwyl se încruntă, privindu-l cu răceală.

— Încă mai cauți legătura aia fantomatică. Absurditatea aia din ceață.

— Ceva *nu e* în ordine, Tindwyl.

— Ba nu, oftă ea. Nu-ți dai seama, Sazed? Ți-ai dedicat zece ani străduințelor de a răsturna Ultimul Imperiu. Iar acum nu te poți mulțumi cu o muncă obișnuită, așa c-ai inventat o mare amenințare care planează asupra imperiului. Te temi că n-o să mai fii interesant.

El își lăsă ochii în jos.

— Poate. Dacă ai dreptate, voi încerca să dobândesc iertarea Sinodului. Probabil c-o să-ncerc oricum, așa cred.

— Oh, Sazed, spuse ea, clătinând ușor din cap. Nu pot să te-nțeleg. Când tinerii cu capete înfierbântate, ca Vedzan sau Rindel, nesocotesc sfaturile Sinodului, pot să-nțeleg. Dar tu? Întrupezi esența a ceea ce-nseamnă să fii terrisian — ești atât de

calm, de umil, de atent şi de respectuos. Atât de înţelept. De ce-i sfidezi sistematic pe conducătorii noştri? Nu are sens.

— Nu sunt atât de înţelept cum mă crezi, Tindwyl, răspunse el, cu voce scăzută. Sunt, pur şi simplu, un om care simte nevoia să facă aşa cum crede că e bine. În clipa de faţă, sunt convins că-n ceaţă se-ascunde un pericol şi trebuie să fac cercetări, să verific. Poate că nu e decât o simplă dovadă de aroganţă şi de prostie. Dar prefer să fiu cunoscut drept arogant şi prost decât să risc să-i las pe oamenii din imperiu în faţa unui pericol.

— N-o să descoperi nimic.

— Atunci se va dovedi că m-am înşelat, zise Sazed. Se întoarse spre ea şi o privi în ochi. Dar îţi reamintesc cu prietenie că, ultima dată când am nesocotit voinţa Sinodului, rezultatul a fost prăbuşirea Ultimului Imperiu.

Ea se încruntă, strângând din buze. Nu-i plăcea să i se reamintească asta — niciunui Păstrător nu-i plăcea. Susţineau că nesupunerea lui Sazed fusese o greşeală, dar nu-l puteau pedepsi pentru că avusese parte de izbândă.

— Nu te înţeleg, repetă ea, încet. Tu, Sazed, ar trebui să fii unul dintre conducătorii poporului nostru. Nu măreţul nostru rebel care respinge părerea majorităţii. Toată lumea vrea să-şi ridice privirea spre tine — dar nu poate. Chiar trebuie să nesocoteşti toate poruncile care ţi se dau?

El zâmbi uşor, dar nu răspunse.

Tindwyl oftă şi se ridică. Se îndreptă spre uşă, însă, când ajunse lângă el, se opri şi-i luă mâna. Îl privi o clipă în ochi, apoi el şi-o retrase.

Ea clătină din cap şi ieşi.

Le dădea porunci regilor și, cu toate că nu-și dorea un imperiu, a ajuns să-i întrecă în măreție pe toți cei care veniseră mai înainte.

24

Se petrece ceva, își spuse Vin, stând în ceață, pe acoperișul fortăreței Venture.

Sazed nu era predispus la exagerări. Era meticulos — măcar atâta lucru se putea deduce din bunele lui maniere, din preferința pentru ordine și curățenie și chiar din modul în care vorbea. Iar cât privește propriile studii, dădea dovadă de și mai multă meticulozitate. Vin se simțea înclinată să creadă în adevărul descoperirilor terrisianului.

Iar ea văzuse cu siguranță ceva în ceață. Ceva periculos. Oare spiritul cetei putea fi explicația morților peste care dăduse Sazed? *Dar, dacă e așa, de ce n-a vorbit despre siluete văzute în ceață?*

Vin oftă, închise ochii și arse bronz. Putea s-audă spiritul, stând la pândă în apropiere. Și mai auzi, din nou, și straniile bătăi de tobă din depărtare. Deschise ochi, își lăsă bronzul aprins și despături, fără zgomot, ceva din buzunar: o pagină din jurnal. În lumina care venea de dedesubt, din balconul lui Elend, și cu ajutorul cositorului, citi cu ușurință cuvintele.

> *Nu dorm în nicio noapte mai mult de câteva ore. Trebuie să ne silim să mergem mai departe, înaintând în fiecare zi atât cât ne stă în puteri — dar, când mă întind în sfârșit, somnul mi se pare înșelător. Liniștea nopții nu face altceva decât să amestece aceleași gânduri care mă tulbură peste zi.*
>
> *Și, mai presus de toate, aud, venind de sus, bufnituri înfundate, pulsațiile din munți. Atrăgându-mă, cu fiecare bătaie, tot mai aproape.*

Vin se cutremură. Îi ceruse unuia dintre Căutătorii lui Elend să ardă bronz, şi el pretinsese că dinspre nord nu se auzea nimic. Sau bărbatul acela era kandra şi minţise pretinzând că putea arde bronzul, sau ea era singura care putea s-audă o cadenţă pe care n-o mai auzea nimeni altcineva. Nimeni, în afară de un om mort cu o mie de ani în urmă.

Un om pe care toată lumea îl crezuse Eroul Evurilor.

Eşti proastă, îşi spuse, împăturind din nou hârtia. *Te grăbeşti să tragi concluzii.* Alături de ea, OreSeur se foi, tăcut, cuprinzând oraşul cu privirea.

Dar Vin continuă totuşi să se gândească la spusele lui Sazed. În ceaţă se întâmpla ceva. Ceva nu era în ordine.

Zane nu o găsi pe Vin pe acoperişul fortăreţei Hastings.

Se opri în ceaţă şi rămase nemişcat. Crezuse că avea s-o găsească aşteptându-l, pentru că acela era locul ultimei lor lupte. O luptă de care era de-ajuns să-şi aducă aminte ca să se încordeze, anticipând.

În timpul lunilor în care se antrenaseră, se întâlniseră întotdeauna în locul unde o lăsase ultima oară. Însă de data asta Zane se întorsese acolo în mai multe nopţi de-a rândul şi n-o găsise niciodată. Se încruntă, cu gândul la ordinele lui Straff şi la ceea ce nu se putea evita.

Probabil că, în final, urma să i se poruncească s-o omoare pe fată. Şi nu ştia sigur ce-l nemulţumea cel mai mult — repulsia tot mai puternică ce i-o stârnea o asemenea faptă sau teama crescândă că n-avea să fie în stare s-o înfrângă.

Ea ar putea fi, îşi spuse. *Ceea ce îmi va îngădui, în final, să rezist. Ceea ce mă va convinge, pur şi simplu, să... plec.*

Nu putea să-şi explice de ce avea nevoie de un motiv. O parte din el se mulţumea să dea vina pe nebunie, deşi partea raţională simţea că scuza nu stătea în picioare. În adâncul său, putea să admită că Straff era tot ce cunoscuse vreodată. Nu putea să plece până când nu ar fi găsit pe altcineva pe care să se bizuie.

Se îndepărtă de fortăreaţa Hastings. Se săturase s-aştepte, era timpul s-o caute. Aruncă o monedă şi, o vreme, străbătu

orașul în salturi. Și, cum era de așteptat, o găsi: stătea pe Fortăreața Venture, păzindu-l pe fratele cel nătâng.

Zane ocoli fortăreața, rămânând la o distanță destul de mare ca să nu poată fi zărit nici măcar de ochi ajutați de cositor. Se lăsă să cadă pe partea din spate a acoperișului, apoi înaintă fără zgomot. Se apropie și o privi, așezată pe marginea acoperișului. Văzduhul era tăcut.

În cele din urmă, ea se întoarse, tresărind ușor. El era gata să jure că putea să-l simtă când n-ar fi trebuit să fie posibil.

Oricum, fusese descoperit.

— Zane, spuse Vin, cu voce plată, recunoscându-i cu ușurință silueta.

Purta obișnuitele lui haine negre, fără mantie-de-ceață.

— Am așteptat, spuse, cu voce scăzută. Pe fortăreața Hastings. Sperând c-o să vii.

Ea oftă, având grijă să nu-l piardă din ochi, dar se destinse ușor.

— În clipa asta nu sunt într-o stare potrivită pentru antrenamente.

Zane se uită la ea.

— Păcat, spuse, în cele din urmă.

Se apropie, făcând-o pe Vin să se ridice în picioare, prudentă. El se opri la marginea acoperișului și se uită în jos, la balconul luminat al lui Elend.

Vin aruncă o privire spre OreSeur. Kandra era încordat și se uita când la ea, când la Zane.

— Îți faci atât de multe griji pentru el, spuse încet acesta din urmă.

— Pentru Elend?

El dădu din cap.

— Cu toate că te folosește.

— Am mai purtat discuția asta, Zane. Nu mă folosește.

El o privi drept și sigur pe sine în noapte, îi întâlni ochii.

E atât de puternic, se gândi Vin. *Atât de sigur de sine. Atât de diferit de...*

Se opri.

Zane își feri privirea.

— Spune-mi, Vin, când erai mai tânără, ți-ai dorit vreodată putere?

Ea își lăsă capul pe-o parte, încruntându-se la auzul întrebării stranii.

— Ce vrei să spui?

— Ai crescut pe străzi. Când erai mai tânără, ți-ai dorit putere? Ai visat să te eliberezi, să-i ucizi pe cei ce te brutalizau?

— Bineînțeles, răspunse ea.

— Și acum ai puterea aia, continuă Zane. Ce-ar spune copila Vin dacă te-ar vedea? O Născută-din-Ceață îndoită sub povara voinței altuia, înclinându-se în fața acelei voințe? Puternică, dar, cumva, aservită?

— Acum sunt alt om, Zane. Îmi place să cred că, de când nu mai sunt copil, am mai învățat câte ceva.

— Eu mi-am dat seama că instinctele unui copil sunt, adesea, cele mai sincere, Cele mai firești.

Vin nu răspunse.

Zane se răsuci încet, plimbându-și privirea pe deasupra orașului și părând să nu-și facă griji fiindcă, stând cu spatele la ea, devenea vulnerabil. Vin îi aruncă o privire, apoi azvârli o monedă. Banul zăngăni pe acoperișul metalic și Zane se uită imediat, din nou, la ea.

Nu, se gândi Vin, *n-are încredere în mine.*

El îi întoarse din nou spatele și Vin continuă să-l privească. Înțelese ce voia el să spună, fiindcă ea însăși gândise cândva exact la fel. Se întrebă, într-o doară, ce ar fi devenit dacă ar fi ajuns în stare să-și folosească pe deplin puterile fără să învețe — în același timp — de la ceata lui Kelsier ce erau prietenia și încrederea.

— Ce-ai vrea să faci, Vin? întrebă Zane, uitându-se din nou la ea. Presupunând că nu te-ar reține nimic — că acțiunile tale n-ar avea urmări?

Aș pleca în nord, se gândi ea, imediat. *Ca să aflu de unde vine răpăitul ăsta surd.* Dar nu pronunță cuvintele.

— Nu știu, răspunse în schimb.

Zane se întoarse din nou spre ea.

— Văd că nu mă iei în serios. Îmi cer iertare fiindcă-ți irosesc timpul.

Se pregăti să plece, trecând drept printre ea și OreSeur. Vin îl privi și simți brusc îngrijorarea, ca pe un cuțit. Zane venise la ea, dornic mai degrabă să vorbească decât să se lupte — și ea lăsa să-i scape ocazia. Dacă nu stăteau de vorbă, n-avea cum să-l atragă de partea ei.

— Vrei să știi ce-aș face? întrebă, cu vocea răsunându-i în tăcerea cetății.

Zane se opri.

— Dacă mi-aș putea folosi puterea așa cum vreau eu? continuă Vin. Fără urmări? L-aș apăra.

— Pe regele tău? întrebă Zane, întorcându-se spre ea.

Vin dădu scurt din cap.

— Acești doi bărbați, care-au venit cu armate împotriva armatei lui — stăpânul tău și celălalt, Cett. I-aș omorî. Mi-aș folosi puterea ca să m-asigur că nu-l mai amenință nimeni și nimic pe Elend.

Zane dădu din cap la rândul său, și ea citi respect în privirea lui.

— Și de ce n-o faci?

— Pentru că...

— Văd în ochii tăi că eziți, adăugă el. Știi că instinctele care te-ndeamnă să ucizi nu greșesc, dar ți le înfrânezi. Din cauza lui.

— *Ar exista* urmări, Zane. Dacă-i ucid pe regii ăștia, armatele lor ar putea trece pur și simplu la atac. Acum încă mai e posibil ca diplomația să dea roade.

— Poate, spuse Zane. Până când o să-ți *cearcă* să ucizi pe cineva pentru el.

— Elend nu face așa ceva, pufni Vin. Nu-mi dă porunci, și singurii oameni pe care-i ucid sunt cei care-ncearcă să-l omoare pe el.

—Oh? Poate că nu faci nimic din porunca lui, dar, cu siguranță, el îți cere să te ții în frâu. Ești jucăria lui. N-o spun ca

să te insult — vezi tu, și eu sunt o marionetă, în aceeași măsură. Niciunul dintre noi nu se poate elibera. Nu de unul singur.

Moneda aruncată de Vin sări brusc în aer, zburând spre Zane. Ea se încordă, dar banul ajunse pur și simplu în palma bărbatului, care-l prinse.

— E interesant, spuse el, răsucindu-l între degete. Mulți Născuți-din-Ceață au încetat să mai vadă valoarea banilor. Pentru noi, au devenit pur și simplu ceva care te-ajută să sari. Când întrebuințezi ceva atât de des, e ușor să-i uiți valoarea. Când devine ceva banal, convenabil. Când nu mai e decât... o simplă unealtă.

Azvârli moneda în aer cu un bobârnac, și o trimise în noapte.

— Trebuie să plec, spuse, întorcându-se cu spatele.

Vin ridică o mână. Văzându-l folosind Allomanția, înțelese că acesta era un alt motiv pentru care-și dorise să-i vorbească. Trecuse multă vreme de când nu mai stătuse de vorbă cu un alt Născut-din-Ceață, cu cineva care să-i înțeleagă puterile. Cu cineva asemenea ei.

Dar i se păru că fusese prea disperată ca să-l poată face să rămână. Îl lăsă să plece și își reîncepu veghea.

N-a avut copii, însă toți oamenii pământului au devenit descendenții săi.

25

Vin avea somnul foarte ușor — moștenire rămasă din fragedă pruncie. Hoții din cete stăteau împreună numai de nevoie, și oricine nu se arăta în stare să-și păzească lucrurile era considerat nedemn de ei. Ea se aflase, firește, la poalele ierarhiei — și,

cu toate că nu deținuse niciodată prea multe obiecte, simplul fapt că era o puștoaică într-un loc plin mai ales de bărbați îi dăduse suficiente motive ca să doarmă iepurește.

Așa că, atunci când o trezi un lătrat ușor, de avertizare, reacționă fără să se gândească. Își azvârli cuverturile și întinse imediat mâna spre sticluța de pe noptieră. Nu dormea cu metale în ea; multe metale Allomantice erau, într-o foarte mică măsură, otrăvitoare. Nu putea evita cu desăvârșire pericolul pe care-l reprezentau, dar fusese avertizată că era de dorit ca la sfârșitul fiecărei zile să-și ardă metalele rămase.

Dădu conținutul sticluței peste cap în vreme ce-și scotea pumnalele de obsidian ascunse sub pernă. Ușa dormitorului ei se deschise larg și brusc, iar Tindwyl intră. Aceasta încremeni în prag când o văzu pe Vin la nici doi metri distanță, ghemuită pe rama de la picioarele patului, cu cele două pumnale gemene scânteind și trupul încordat.

Terrisiana înălță dintr-o sprânceană.

— Așadar, ești trează.

— Acum.

Tindwyl zâmbi.

— Ce cauți în camerele mele? întrebă Vin.

— Venisem să te trezesc. Mă gândeam că am putea merge la cumpărături.

— La cumpărături?

— Da, draga mea, răspunse Tindwyl, ducându-se să tragă draperiile.

Era mult mai devreme decât obișnuia Vin să se trezească.

— Din câte-am înțeles, mâine te vei întâlni cu tatăl Maiestății Sale. Presupun că vrei o rochie potrivită pentru o asemenea ocazie, nu?

— Nu mai port rochii.

Ce joc faci?

Tindwyl se întoarse și se uită la ea.

— Dormi îmbrăcată?

Vin dădu din cap.

— Ai vreo cameristă?

Vin clătină din cap.

— Bine, spuse Tindwyl, întorcându-se să plece. Spală-te și schimbă-te. Plecăm când ești gata.

— Nu primesc porunci de la tine.

Terrisiana se opri în ușă și se uită la ea. Chipul i se îmblânzi.

— Știu, copilă. Poți veni cu mine dacă dorești — hotărârea îți aparține. Oricum, chiar vrei să te-ntâlnești cu Straff Venture îmbrăcată așa în pantaloni și cămașă?

Vin șovăi.

— Vino măcar să vezi rochiile, spuse Tindwyl. O să-ți ducă gândurile de la altceva.

În cele din urmă, Vin dădu din cap. Femeia mai vârstnică zâmbi din nou și plecă.

Vin se uită la OreSeur, care stătea lângă pat.

— Mulțumesc pentru avertizare.

Kandra ridică din umeri.

Pe vremuri, Vin n-ar fi fost în stare să se imagineze trăind într-un loc ca fortăreața Venture. Tânăra Vin fusese obișnuită cu bârlogurile ascunse, cu colibele pline de skaa și cu dormitul, din când în când, pe câte o alee. Acum locuia într-o clădire împestrițată de vitralii, cu ziduri rezistente și arcade mărețe.

Firește, își spuse, îndepărtându-se de scară, *s-au întâmplat multe lucruri la care nu m-aș fi așteptat. De ce mă gândesc acum la ele?*

În ultima vreme, copilăria ei petrecută cu cetele de hoți îi ocupase în mare parte gândurile, iar comentariile lui Zane — așa ridicole cum erau — o zgândăriseră. Oare locul ei era în fortăreața aceea? Era plină de lucruri minunate, dar lipseau încăperile fastuoase. Locul semăna mai degrabă cu... aleile murdare de cenușă.

Oftă în timp ce se îndrepta, cu OreSeur alături, către ușa dinspre sud, unde-i spusese Tindwyl că avea s-o aștepte. Acolo, coridorul se lărgea, grandios, deschizându-se direct în curte. De obicei, trăsurile se opreau chiar în fața intrării ca să-și ia stăpânii — pentru ca nobilii să nu fie expuși vitregiilor vremii.

Pe când se apropia, cositorul o ajută să audă voci. Una era a lui Tindwyl, iar cealaltă...

— N-am adus cu mine prea mult, spunea Allrianne. Doar două sute de lacre. Dar am *mare* nevoie de haine. Nu pot trăi nesfârșit în rochii împrumutate!

Vin șovăi după ce trecu de un cot, intrând în ultima porțiune a culoarului.

— Darul regelui va fi cu siguranță de-ajuns ca să-ți cumperi o rochie, draga mea, spuse Tindwyl, observând-o pe Vin. Ah, iat-o.

Un Fantomă posac stătea alături de cele două femei. Purta uniforma gărzilor palatului, însă avea haina descheiată și pantalonii lăbărțați. Vin se apropie încet.

— Nu m-așteptam s-avem însoțitori, zise ea.

— Tânăra Allrianne a fost crescută ca o nobilă de la curte, o lămuri Tindwyl. Știe ce e la modă, o să ne dea sfaturi la cumpărături.

— Și Fantomă?

Terrisiana se întoarse spre băiat.

— Hamal.

Ei, asta explică de ce e în toane rele, se gândi Vin.

— Haideți, spuse Tindwyl, pornind-o spre curte.

Allrianne se grăbi s-o urmeze, cu pași ușori, grațioși. Vin se uită la Fantomă, care ridică din umeri, dar se îndreptă și el spre ieșire.

— Cum ai fost atras în așa ceva? îl întrebă Vin, pe șoptite.

— M-am trezit devreme și m-am furișat să caut ceva de mâncare. Doamna Impunătoare, aici de față, m-a văzut și-a spus: „În după-amiaza asta o s-avem nevoie de serviciile tale, tinere".

Vin dădu din cap.

— Fii vigilent și-aprinde-ți cositorul. Nu uita că suntem în război.

El îi dădu ascultare, supus. Fiind atât de aproape, Vin îi simți și apoi îi recunoscu pulsațiile Allomantice ale cositorului, cu ușurință — ceea ce însemna că nu era spion.

Încă unul șters de pe listă, se gândi ea. *Măcar plimbarea asta nu e întru totul o pierdere de vreme.*

În fața fortăreței îi aștepta o trăsură. Fantomă se urcă alături de vizitiu, iar cele trei femei se îngrămădiră în spate. Vin se așeză, iar OreSeur urcă înăuntru și-și găsi loc pe banchetă, lângă ea. Allrianne și Tindwyl se instalară în timp ce vizavi tânăra se uită încruntată la câine, strâmbând din nas.

— Animalul chiar trebuie să stea pe banchetă, cu noi?

— Da, răspunse Vin, în timp ce trăsura se urnea din loc.

Allrianne se aștepta, firește, la mai multe explicații, dar Vin nu i le oferi. În cele din urmă, tânăra își întoarse privirea spre geam.

— Tindwyl, ești sigură că nu ne aflăm în pericol călătorind cu un singur servitor?

Terrisiana se uită la Vin.

— Oh, sunt convinsă că vom fi în siguranță.

— Așa e, spuse tânăra, întorcându-se din nou spre Vin. Ești Allomantă! Tot ce se vorbește e adevărat?

— Ce se vorbește? întrebă Vin, cu voce scăzută.

— Păi, în primul rând, lumea zice că l-ai ucis pe Lordul Legiuitor. Și că ești un soi de... ăă... ei... Allrianne își mușcă buza. Ei, un pic cam schimbătoare.

— Schimbătoare?

— Și periculoasă, adăugă Allrianne. Ei, bine, dar asta nu poate fi adevărat. Adică, vii la cumpărături cu noi, nu?

Se străduiește înadins să mă provoace?

— Te-mbraci întotdeauna așa? întrebă Allrianne.

Vin purta, ca de obicei, pantaloni cenușii și cămașă cafenie.

— În hainele astea mi-e mai ușor să lupt.

— Da, dar... ei... Allrianne zâmbi. Cred că de-aceea suntem azi aici, nu, Tindwyl?

— Da, draga mea, răspunse terrisiana.

O studiase pe Vin în timpul conversației.

Îți place ce vezi? se gândi Vin. *E ceea ce dorești?*

— Ești cea mai stranie femeie nobilă pe care-am întâlnit-o vreodată, declară Allrianne. Ai crescut departe de curte? Eu

da, și-a luat toate măsurile ca să fiu educată așa cum se cuvine. Bineînțeles că s-a străduit să facă din mine o partidă bună, ca să mă poată scoate tata la mezat, să obțină în schimbul meu o alianță.

Allrianne zâmbi. De când fusese Vin silită să aibă de-a face cu femei ca ea se scursese ceva timp. Își aducea aminte de orele petrecute la curte, surâzând și pretinzând că era Valette Renoux. Când se gândea la zilele acelea, i se întâmpla adesea să-și amintească și partea urâtă. Ofensele curtenilor, cărora fusese nevoită să le facă față, situația incomodă în care se afla jucându-și rolul.

Dar fuseseră și părți bune. Elend era una dintre ele. Dacă nu s-ar fi dat drept femeie nobilă, nu l-ar fi cunoscut niciodată. Și balurile — cu toate culorile și cu muzica lor, și cu rochiile — avuseseră un anumit farmec seducător. Dansurile pline de grație, discuțiile purtate ținându-se cont de etichetă, încăperile perfect împodobite...

Toate astea s-au evaporat, își spuse. *Nu mai avem timp pentru baluri și întâlniri prostești, nu când această stăpânire e în pragul distrugerii.*

Tindwyl continua s-o privească.

— Ei? întrebă Allrianne.

— Ce e? spuse Vin.

— Ai crescut departe de curte?

— Nu sunt nobilă, Allrianne. Sunt skaa.

Tânăra păli, apoi roși, apoi își duse degetele la buze.

— Oh! Biata de tine!

Auzul amplificat al lui Vin mai surprinse ceva alături de ea — un chicotit firav al lui OreSeur, destul de înăbușit ca să nu-l poată auzi decât un Allomant.

Rezistă impulsului de a-l fulgera pe kandra cu o privire categorică.

— N-a fost chiar atât de rău, spuse.

— Atunci nu e de mirare că nu știi cum să te-mbraci! exclamă Allrianne.

— Știu cum să mă-mbrac, răspunse Vin. Am chiar și câteva rochii.

Numai că nu le-am mai purtat de niște luni bune...

Allrianne dădu din cap, deși era evident că n-o credea.

— Și Boa e skaa, spuse, cu voce scăzută. Sau pe jumătate skaa. Mi-a mărturisit. E bine că nu i-a spus și tatei — tata nu s-a purtat niciodată prea frumos cu poporul skaa.

Vin nu răspunse.

În cele din urmă, ajunseră pe strada Kenton și mulțimea transformă trăsura într-o povară. Vin coborî prima, cu OreSeur sărind pe caldarâm, alături de ea. Strada cu prăvălii era plină de lume, deși nu atât de aglomerată ca ultima dată când Vin fusese acolo. În timp ce coborau și ceilalți, se uită la câteva prețuri ale mărfurilor din apropiere.

Cinci lacre pentru un coș cu mere cam trecute, se gândi, nemulțumită. *Mâncarea a ajuns deja la mare preț.* Din fericire, Elend avea provizii. Dar cât puteau să le-ajungă dacă se prelungea asediul? Cu siguranță, nu pentru toată iarna, care se apropia — cea în Stăpânire, pe plantațiile din afara orașului, mare parte a grânelor nu fuseseră culese, încă.

Poate că timpul ne e prieten acum, se gândi, *dar la un moment dat o să se-ntoarcă împotriva noastră.* Era necesar să facă armatele să se lupte între ele. Altminteri, oamenii din cetate ar fi putut muri de foame înainte de a încerca soldații să treacă de ziduri.

Fantomă sări din trăsură și li se alătură pe când Tindwyl inspecta strada din priviri. Vin se uită la mulțimea care se foia. Oamenii încercau evident să-și vadă de treburile zilnice, în pofida amenințării din afară. Ce altceva ar fi putut face? Asediul dura deja de câteva săptămâni. Viața trebuia să meargă înainte.

— Acolo, zise Tindwyl, arătându-le prăvălia unui croitor.

Allrianne se grăbi s-o ia înainte. Terrisiana o urmă, cu gesturi degajate și politicoase.

— O tinerică nerăbdătoare, nu-i așa? spuse.

Vin ridică din umeri. Nobila blondă atrăsese deja atenția lui Fantomă; mergea în spatele ei cu pași vioi. Firește, lui nu era greu să-i atragi atenția. Nu trebuia decât să ai sâni și să miroși

frumos — deși îndeplinirea ultimei condiții nu părea întotdeauna necesară.

Tindwyl zâmbi.

— Probabil că nu i s-a mai ivit prilejul să meargă la cumpături de mai multe săptămâni, de când tatălui ei a plecat cu armata.

— Vorbești de parc-ar fi trecut prin cine știe ce chinuri îngrozitoare, zise Vin. Doar fiindcă n-a putut să umble prin prăvălii.

— E evident că-i face plăcere, ripostă Tindwyl. Sunt sigură că poți înțelege cum te simți când ești luat de lângă ceea ce ți-e drag.

Vin ridică din umeri pe când se apropiau de prăvălie.

— Nu poate să-mi fie milă de o pufoșenie de la curte, despărțită în mod tragic de rochiile ei.

Tindwyl se încruntă în timp ce intrau, iar OreSeur se așeza în fața ușii, pregătindu-se să le-aștepte.

— Nu fi atât de aspră cu fata asta. E, ca și tine, ceea ce-a făcut din ea propria obârșie. Dac-o judeci numai după frivolitate, ești aidoma celor care te judecă după îmbrăcămintea simplă.

— Îmi place când sunt judecată astfel, spuse Vin. Înseamnă că nu se așteaptă prea multe de la mine.

— Înțeleg, zise terrisiana. Atunci, ție astea nu ți-au lipsit absolut deloc?

Arătă cu o înclinare a capului către a doua încăpere a prăvăliei.

Vin șovăi. Locul exploda de culoare, de pânzeturi, de dantelă și de catifea, de corsaje și fuste. Toate îmbibate cu un parfum discret. Stând în fața manechinelor înveșmântate în culori strălucitoare, Vin se trezi din nou — pentru o clipă — întorcându-se cu gândul la baluri. La vremurile când era Valette. Când avea nevoie de un *pretext* ca să fie Valette.

— Se spune că te-ai simțit bine printre nobili, zise Tindwyl, în șoaptă, luând-o înainte.

Allrianne ajunsese deja în partea din față a încăperii și își plimba degetele peste un material din voal în timp ce-i vorbea croitorului cu voce fermă.

— Cine ți-a spus așa ceva? întrebă Vin.

Tindwyl se întoarse spre ea.

— Păi, prietenii tăi, draga mea. E de-a dreptul straniu — mi-au spus că, la câteva săptămâni după Prăbușire, ai încetat să mai porți rochii. Toți se întreabă de ce. Spun că părea să-ți facă plăcere să te-mbraci feminin, dar se pare că se înșală.

— Nu, răspunse încet Vin. Au dreptate.

Terrisiana înălță dintr-o sprânceană, oprindu-se lângă un manechin într-o rochie de un verde-strălucitor, tivită cu dantelă și cu partea de jos bombându-i-se peste mai multe jupoane.

Vin se apropie, cu ochii la costumul superb.

— Începuse să-mi placă să mă-mbrac așa. Asta era problema.

— Nu văd de ce ar fi o problemă, draga mea.

Vin se-ntoarse cu spatele la rochie.

— Asta nu e totuna cu mine. N-a fost niciodată — am intrat doar într-un rol. Când porți o asemenea rochie, e foarte ușor să uiți cine ești în realitate.

— Și rochiile astea nu pot face parte din ceea ce ești tu în realitate?

Vin clătină din cap.

— Rochiile și toaletele de gală fac parte din ceea ce e *ea*. Arătă spre Allrianne cu o înclinare a capului. Eu am nevoie de altceva. De ceva mai durabil.

N-ar fi trebuit să vin aici.

Tindwyl îi puse o mână pe umăr.

— De ce nu te-ai măritat cu el, copilă?

Vin își ridică spre ea o privire tăioasă.

— Ce soi de întrebare e asta?

— Una sinceră, răspunse femeia mai vârstnică.

Nu mai părea câtuși de puțin la fel de aspră ca în celelalte ocazii în care o întâlnise Vin. Însă atunci, firește, vorbise mai ales cu Elend.

— Asta nu te privește, spuse.

— Regele m-a rugat să-l ajut să crească în ochii oamenilor, o lămuri Tindwyl. Și am luat asupra mea însărcinarea de a face chiar mai mult — vreau să scot din el, dacă e cu putință, un rege adevărat. Cred că are foarte multe însușiri care o îngăduie. Însă nu va reuși să și le pună în valoare până când nu va fi sigur de anumite lucruri din viața lui. În special de tine.

— Păi...

Vin închise ochii și-și aduse aminte de cererea în căsătorie. Noaptea, pe balcon, cu fulgii de cenușă căzând încet în întuneric. Își aduse aminte de spaima ei. Știuse, firește, încotro se îndreptau lucrurile. De ce se speriase atât de tare?

Din ziua aceea încetase să mai poarte rochii.

— N-ar fi trebuit să mă-ntrebe, spuse, încet, deschizând ochii. Nu se poate însura cu mine.

— Te iubește, copilă, zise Tindwyl. Într-un fel, e un ghinion — totul ar fi mult mai simplu dacă ar putea avea alte sentimente. Oricum, așa cum stau lucrurile...

Vin clătină din cap.

— Nu sunt bună pentru el.

— Ah, zise Tindwyl. Înțeleg.

— Are nevoie de altceva, adăugă Vin. De o femeie mai bună. Care poate fi regină, nu doar gardă de corp. De cineva... Stomacul i se răsuci. De cineva ca ea.

Tindwyl se uită la Allrianne, căreia bătrânul croitor îi lua măsurile, pe când ea tocmai râdea de un comentariu de-al lui.

— Tu ești cea de care s-a-ndrăgostit, copilă, spuse terrisiana.

— Când mă prefăceam că sunt ca ea.

Tindwyl zâmbi.

— Cumva, mă-ndoiesc că ai putea fi ca Allrianne, indiferent cât de mult te-ai strădui.

—Poate, răspunse Vin. Oricum, i-a plăcut cum mă purtam la curte. Nu știa cine sunt de fapt.

— Și te-a părăsit după ce-a aflat?

— Ei, nu. Dar...

— Oamenii sunt ființe mult mai complicate decât par la prima vedere, spuse Tindwyl. Allrianne, de pildă, e entuziastă și tânără — poate și un pic cam prea sinceră. Dar despre obiceiurile de la Curte știe mai multe decât se-așteaptă lumea și s-ar părea că știe și cum să recunoască orice e bun în alții. Un talent care le lipsește multora.

Regele vostru e un cărturar umil și un gânditor, dar are voința unui războinic. Are și destul curaj ca să lupte și cred că mai aveți — probabil — de așteptat până când veți vedea tot ce e bun în el. Domolitorul Boare e un bărbat cinic, batjocoritor — până când îi cad ochii pe tânăra Allrianne. Atunci se îmblânzește și te-ntrebi în ce măsură e neîndurătoarea lui nepăsare doar prefăcătorie.

Tindwyl tăcu și se uită la Vin.

— Și tu. Tu însemni mult mai mult decât ești dispusă să admiți, copilă. De ce te uiți numai la una dintre fațetele tale, când Elend vede mult mai multe?

— Despre asta e vorba? întrebă Vin. Încerci să mă preschimbi într-o regină pentru Elend?

— Nu, copilă. Încerc să te-ajut să te preschimbi în indiferent ce ești de fapt. Acum lasă-l pe croitor să-ți ia măsurile ca să poți proba câteva rochii.

Indiferent ce sunt de fapt? se gândi Vin, încruntându-se. Oricum, se lăsă împinsă de terrisiana înaltă către croitorul bătrân, care-și scoase centimetrul și începu s-o măsoare.

După câteva clipe și o vizită în cabina de probă, Vin reveni în încăpere purtând o splendoare de veșmânt. Din mătase albastră garnisită cu dantelă albă, rochia era strânsă pe piept și pe talie, dar partea de jos cădea în falduri, largă. Numeroasele jupoane o înfoiau, dându-i formă conică, picioarele erau complet acoperite și tivul fustei se revărsa pe podea.

Era groaznic de nepractică. Foșnea la fiecare mișcare și trebuia să se uite cu atenție pe unde pășea, ca să n-o agațe sau să nu mătură cu ea vreo suprafață murdară. Dar era frumoasă și o făcea să se simtă frumoasă. Aproape că se aștepta să-nceapă să cânte o orchestră, să-i stea Sazed alături, ca un străjer protector,

și din depărtare să apară Elend, mergând agale și privind perechile care dansau în vreme ce el răsfoia o carte.

Vin înaintă și-l lăsă pe croitor să vadă unde era rochia prea strâmtă și unde stătea strânsă grămadă, iar Allrianne scoase un „ooo" la ivirea ei. Croitorul bătrân se sprijini în baston și îi dictă ucenicului său ceea ce trebuia notat.

— Învârtește-te puțin, doamna mea, îi ceru el. Trebuie să văd cum îți vine când mai faci și altceva în afară de a merge în linie dreaptă.

Vin se răsuci puțin, pe un singur picior, amintindu-și pașii de dans învățați de la Sazed.

N-am avut niciodată ocazia să dansez cu Elend, își dădu ea seama, pășind în lateral, ca și cum ar fi auzit o melodie pe care nu și-o amintea decât foarte vag. *A găsit întotdeauna o scuză ca să n-o facem.*

Se răsuci, începând să simtă rochia. Crezuse că instinctele i se tociseră. Însă acum, când purta din nou o rochie, era surprinsă de ușurința cu care-și regăsea vechile obiceiuri — pașii ușori, întoarcerile astfel încât partea de jos a fustei să nu unduiască decât foarte puțin...

Se opri. Croitorul nu mai dicta. Se uita la ea în tăcere, zâmbind.

— Ce e? întrebă Vin, înroșindu-se.

— Îmi cer iertare, doamna mea, răspunse el, răsucindu-se ca să bată cu degetul în carnetul ucenicului și arătându-i apoi ușa, ca să-l trimită afară. Dar nu cred c-am mai văzut vreodată pe cineva mișcându-se cu atâta grație. Ca o... răsuflare prin văzduh.

— Mă flatezi, spuse Vin.

— Nu, copilă, se amestecă Tindwyl, stând pe margine. Are dreptate. Te miști cu o grație pe care cele mai multe femei nu pot decât s-o invidieze.

Croitorul zâmbi din nou, uitându-se la ucenicul său, care se întorcea cu mai multe eșantioane de material de diverse culori. Bătrânul începu să aleagă unele dintre ele cu mâna sa zbârcită, iar Vin se apropie de Tindwyl ținându-și mâinile pe

lângă trup și străduindu-se să nu lase rochia trădătoare s-o ia din nou în stăpânire.

— De ce te porți atât de frumos cu mine? întrebă, cu voce scăzută.

— De ce n-aș face-o?

— Fiindcă ești rea cu Elend. Nu nega — am tras cu urechea la lecțiile voastre. Îți petreci timpul insultându-l și umilindu-l. Iar acum te prefaci că ești cumsecade.

Terrisiana zâmbi.

— Nu mă prefac, copilă.

— Atunci de ce ești atât de rea cu Elend?

— Flăcăul a crescut ca fiu răsfățat al unui lord din marea nobilime. Acum, când e rege, are, cred, nevoie de un strop de adevăr necruțător. Se întrerupse și se uită la Vin. Simt că tu ai avut parte de așa ceva într-o destul de mare măsură.

Croitorul se apropie cu peticele colorate și le răsfiră pe o masă scundă.

— Acum, doamna mea, spuse, bătând într-un grup cu degetul său încovoiat, aș zice că nuanța pielii tale se potrivește foarte bine cu culorile închise. Poate cu un maron frumos?

— Dar negru n-ar merge? întrebă Vin.

— Cerule nu, se opuse Tindwyl. De acum înainte, pentru tine, categoric haine fără negru și cenușiu.

— Atunci asta? spuse Vin, alegând un pătrat de un albastru cu tentă violetă.

Era aproape aceeași nuanță pe care-o purtase în noaptea primei întâlniri cu Elend, cu atâta timp în urmă.

— Ah, da, aprobă croitorul. Va arăta minunat în combinație cu pielea deschisă la culoare și cu părul negru. Hmm, da. Acum s-alegem un stil. Îți trebuie mâine seară, cum spune terrisiana?

Vin dădu din cap.

— Ah, atunci va trebui să modificăm o rochie din depozit, dar cred că am una de culoarea asta. Va trebui s-o strâmtăm destul de mult, dar pentru o frumusețe ca tine putem lucra noaptea, nu-i așa, flăcău? Acum, în privința stilului...

— Cred că ăsta e bun, spuse Vin, uitându-se în jos.

Rochia avea croiala la fel ca toate celelalte pe care le purtase la baluri.

— Ei, nu căutăm doar ceva pur și simplu „bun", nu? surâse croitorul.

— Ce-ar fi să scoatem o parte din jupoane? propuse Tindwyl, trăgând din lateral de rochia lui Vin. Și poate să mai săltăm puțin tivul, ca să aibă mai multă libertate în mișcări?

Vin rămase pe gânduri.

— Ați putea face asta?

— Bineînțeles, răspunse croitorul. Flăcăul zice că fustele mai strâmte se bucură de mai multă popularitate în sud, cu toate că acolo moda are tendința să rămână în urma celei din Luthadel. Șovăi. Deși nu știu dacă-n Luthadel mai *există* cu adevărat vreo modă...

— Faceți manșetele mai late, adăugă Tindwyl. Și coaseți în interiorul lor câteva buzunare pentru obiecte personale.

Croitorul dădu din cap în timp ce ucenicul lui taciturn lua notițe.

— Pe piept și în talie poate fi strânsă, dar fără să stânjenească. Lady Vin are nevoie de libertate în mișcări.

Bătrânul încremeni.

— Lady Vin? întrebă el.

O privi cu mai multă atenție, mijindu-și ochii, apoi se uită la ucenicul său. Băiatul încuviință tăcut.

— Înțeleg, spuse croitorul, pălind, cu mâna tremurându-i ceva mai tare. Apucă măciulia bastonului, ca și cum ar fi vrut să-și ofere mai multă stabilitate. Îmi... îmi cer scuze dacă te-am ofensat, doamna mea. N-am știut.

Vin roși iarăși. *Un alt motiv pentru care n-ar trebui să merg la cumpărături.*

— Nu, răspunse ea, liniștindu-l. E în ordine. Nu m-ai ofensat.

Bătrânul se destinse puțin, iar ea îl zări pe Fantomă apropiindu-se agale.

— Se pare c-am fost descoperiți, spuse el, arătând către ferestrele din față.

Vin aruncă o privire printre manechine și printre baloturile de materiale și văzu că afară se aduna mulțimea. Tindwyl se uită la ea curioasă.

Fantomă clătină din cap.

— Cum reușești să fii atât de populară?

— Le-am ucis zeul, răspunse Vin, ocolind un manechin ca să se-ascundă de zecile de ochi iscoditori de afară.

— Și eu am dat o mână de ajutor, spuse Fantomă. Și mi-am primit porecla de la Kelsier, în persoană! Dar nimănui nu-i pasă de sărmanul Fantomă, mititelul.

Vin se uită prin cameră, în căutarea altor ferestre. *Trebuie să existe o ușă în spate. Firește, e posibil să fie lume și pe alee.*

— Ce faci? întrebă Tindwyl.

— Trebuie să plec, spuse Vin. Să scap de ei.

— De ce nu mergi să le vorbești? spuse terrisiana. Sunt în mod sigur foarte doritori să te vadă.

Allrianne își făcu apariția dintr-o cabină de probă — purtând o rochie galbenă cu albastru — și se învârti ca să atragă privirile. Se simți vizibil iritată când nu reuși să surprindă nici măcar atenția lui Fantomă.

— Nu ies, spuse Vin. De ce-aș vrea să fac așa ceva?

— Au nevoie de speranță, răspunse Tindwyl. Le poți da speranță.

— O falsă speranță, zise Vin. I-aș încuraja să vadă în mine un obiect al venerației lor.

— Nu e adevărat, spuse pe neașteptate Allrianne, înaintând și uitându-se pe fereastră fără nicio urmă de stânjeneală. Te-ascunzi prin cotloane, porți haine ciudate și faci pe misterioasa — *asta* ți-a atras această reputație extraordinară. Dacă oamenii ar știi cât de banală ești, nu s-ar mai înghesui atât de înnebuniți să te vadă. Tăcu și se uită peste umăr. Ăă..., nu asta am vrut să spun, nu așa cum cred c-a sunat.

Vin roși.

— Eu nu sunt Kelsier, Tindwyl. Nu vreau ca lumea să mă venereze. Nu vreau decât să mă lase-n pace.

— Unii n-au de-ales, copilă, răspunse terrisiana. L-ai doborât pe Lordul Legiuitor. Ai fost antrenată de Supraviețuitor și ești consoarta regelui.

— Nu sunt consoarta lui, protestă Vin, roșind din nou. Suntem doar...

Cerule, nici măcar eu nu-nțeleg relația noastră. Cum aș putea să le-o explic altora?

Tindwyl înălță dintr-o sprânceană.

— Bine, spuse Vin, oftând și înaintând spre ușă.

— Vin cu tine, spuse Allrianne, prinzând-o de braț ca și cum ar fi fost prietene din copilărie.

Vin se împotrivi, dar nu-și dădu seama cum ar fi putut să se desprindă de ea fără să se dea în spectacol.

Ieșiră din prăvălie. Mulțimea era deja numeroasă și se îngroșa pe margini pe măsură ce veneau tot mai mulți oameni să vadă ce se-ntâmpla. Cei mai mulți skaa erau îmbrăcați în cafeniu, cu haine de lucru pătate de cenușă sau în veșminte simple, gri. Cei din față se retraseră când apăru Vin, oferindu-i un mic inel de spațiu liber, și prin mulțime trecu un murmur de adorație entuziastă.

— Ooo, spuse încet Allrianne. Sunt cu siguranță o grămadă...

Vin dădu din cap. OreSeur stătea exact acolo unde îl lăsaseră, lângă ușă, și o privea plin de curiozitate cu chipul lui de câine-lup.

Allrianne zâmbi către mulțime, fluturându-și mâna cu o neașteptată nesiguranță.

— Poți, știi să te lupți cu toți, sau cam așa ceva, dacă iese urât, nu?

— N-o să fie nevoie, răspunse Vin, eliberându-și în sfârșit brațul din strânsoarea ei și Domolind mulțimea, ca s-o calmeze. Pe urmă înaintă, încercând să-și alunge nervozitatea sâcâitoare. Începuse să nu mai simtă nevoia să se-ascundă când se afla în public, dar să stea în fața unui număr atât de mare de oameni... se simțea gata să le-ntoarcă spatele și să se strecoare înapoi, în prăvălia croitorului.

Însă un glas o opri. Cel ce rostise cuvintele acelea era un bărbat de vârstă mijlocie, cu barba pătată de cenușă și cu o tichie neagră murdară, pe care-o ținea, nervos, în mâini. Era puternic, probabil muncitor la forjă. Vocea lui calmă contrasta cu trupul voinic.

— Doamnă Moștenitoare, ce-o să se-aleagă de noi?

Groaza — nesiguranța — din glasul bărbatului voinic era atât de jalnică încât Vin nu știa ce să răspundă. El o privea cu ochi plini de speranță, ca aproape toți ceilalți.

Sunt atât de mulți, se gândi Vin. Credeam că Biserica Supraviețuitorului e mică. Se uită la bărbat, care-și răsucea tichia în mâini. Deschise gura, însă apoi... nu se simți în stare s-o facă. Nu se simți în stare să le spună că habar n-avea ce urma să se-ntâmple; nu se simți în stare să le explice acelor ochi că ea nu era salvatoarea de care aveau nevoie.

— Totul va fi bine, se auzi spunând, în timp ce-și sporea Domolirea, străduindu-se să-i scape de o parte din frică.

— Și armatele, Doamnă Moștenitoare? strigă o femeie.

— Încearcă să ne intimideze, răspunse Vin. Dar regele n-o să le lase să pătrundă. Zidurile noastre sunt puternice, ca și oștenii noștri. Putem face față asediului.

Mulțimea rămase tăcută.

— Una dintre armate e condusă de tatăl lui Elend, Straff Venture, continuă ea. Eu și regele ne vom întâlni cu el mâine. Îl vom convinge să se alieze cu noi.

— Regele are de gând să se predea! strigă o voce. O să dea cetatea în schimbul vieții sale.

— Nu, spuse Vin. Așa ceva n-o să facă niciodată!

— N-o să lupte pentru noi! se auzi altă voce. Nu e oștean. E politician!

Alte glasuri își strigară aprobarea. Venerația dispăru când unii începură să strige, spunând ce-i îngrijora, pe când alții cereau ajutor. Nemulțumiții continuară să zbiere insulte la adresa lui Elend, strigând că nu-i putea apăra în niciun fel.

Vin își duse mâinile la urechi. Încercă să țină la distanță gloata, haosul.

— Încetați! strigă, împingând cu oțel și alamă.

Mai mulți oameni se îndepărtară de ea împleticindu-se, și văzu mulțimea vălurindu-se când Împinse brusc în nasturi, monede și catarame.

Toată lumea amuți brusc.

— N-o să-ngădui nicio vorbă rea la adresa regelui nostru, strigă Vin, incendiindu-și alama și crescându-și Domolirea. E un om bun și un conducător bun. S-a sacrificat atât de mult pentru voi — sunteți liberi pentru că și-a petrecut ore lungi întocmind legi, și aveți ce mânca fiindcă se străduiește să păzească drumurile și să facă învoieli cu negustorii.

În gloată, mulți își lăsară ochii în jos. Însă bărbatul bărbos din față continuă să-și răsucească șapca în mâini, uitându-se la ea.

— Suntem pur și simplu înspăimântați, Doamnă Moștenitoare. Pe bună dreptate înspăimântați.

— O să vă apărăm, promise Vin. *Ce tot spun?* Eu și Elend vom găsi o cale. L-am oprit pe Lordul Legiuitor. Putem opri și aceste armate...

Tăcu, simțindu-se ca o proastă.

Totuși, mulțimea reacționă. Unii erau evident încă nemulțumiți, dar mulți păreau calmi. Oamenii începură să se împrăștie, deși unii înaintară, cu copii mici de mână sau în brațe. Vin șovăi nervoasă. Kelsier se întâlnise adesea cu copii skaa și îi ținuse în brațe, ca și cum le-ar fi dat binecuvântarea sa. Vin se grăbi să-și ia rămas-bun și reintră în prăvălie, târând-o pe Allrianne după ea.

Tindwyl aștepta înăuntru, dând din cap cu satisfacție.

— Am mințit, spuse Vin, închizând ușa.

— Nu, n-ai mințit, o contrazise Tindwyl. Ai fost optimistă. Încă nu s-a dovedit în ce măsură ți-au fost vorbele adevăr sau închipuire.

— Nu va fi așa, spuse Vin. Elend nu poate înfrânge trei armate, nici măcar cu ajutorul meu.

Tindwyl înălță dintr-o sprânceană.

— În cazul ăsta, ar trebui să pleci. Fugi, lasă oamenii să se descurce singuri cu armatele.

— N-am spus așa ceva.

— Ei, atunci ia o hotărâre, zise terrisiana. Fie renunță la apărarea orașului, fie crezi în oamenii lui. Drept să spun, voi doi...

Clătină din cap.

— Credeam că n-ai de gând să fii aspră cu mine, îi reproșă Vin.

— Uneori am probleme în privința asta, răspunse Tindwyl. Haide, Allrianne. Să terminăm proba ta.

Se îndepărtară împreună. Însă, chiar în clipa aceea — ca și cum ar fi vrut să dezmintă asigurările date de Vin — pe ziduri începură să bată mai multe tobe.

Ea încremeni, privind pe geam, la mulțimea neliniștită.

Una dintre armate ataca. Blestemându-și întârzierea, se repezi în spatele croitoriei, să-și scoată rochia voluminoasă.

Elend urcă în goană treptele, fiind cât pe ce să se-mpiedice în bastonul de duel. Părăsi scara în fugă și înaintă pe coama zidului, rearanjându-și bastonul cu o înjurătură.

Pe zid era haos. Oamenii alergau, strigând unii la alții. Unii uitaseră să-și pună armurile, alții își uitaseră arcurile. În urma lui Elend încercau să urce atât de mulți încât se înțepeniseră pe scară, și el se uita deznădăjduit la soldații îngrămădiți în jurul deschiderilor de dedesubt, blocându-se în curte, în grupuri mult mai mari.

Pe urmă se răsuci și privi spre un grup numeros de oameni de-ai lui Straff — erau cu miile — care se năpustea spre zid. Stătea deasupra Porții de Cositor, din nordul orașului, cea mai apropiată de tabăra lui Straff. Văzu un grup separat de soldați, care alerga spre Poarta de Fludor, aflată ceva mai spre est.

— Arcași! strigă el. Băieți, unde vă sunt arcurile?

Însă vocea i se pierdu printre strigătele celorlalți. Căpitanii se foiau, încercând să-și organizeze oamenii, dar se părea că spre zid se îndreptaseră prea mulți pedestrași, blocându-i pe arcași în curte, jos.

De ce? se întrebă disperat Elend, întorcându-se din nou spre armata care năvălea. *De ce atacă? Ne-am înțeles să ne-ntâlnim!*

Oare Straff aflase de planul lui Elend de aliere cu ambele armate care luau parte la conflict? Poate că-n cercul prietenilor săi *se strecurase* într-adevăr un spion.

Oricum ar fi fost, nu putea decât să privească, cu deznădejde, oastea care se apropia de zid. Un căpitan izbuti să trimită o rafală jalnică de săgeți, care nu rezolvă mare lucru. Pe măsură ce atacatorii se apropiau, săgețile începură să țâșnească spre zid, amestecate cu monede zburătoare. Straff avea în grup Allomanți.

Elend înjură, ghemuindu-se sub un merlon când ricoșară monedele de piatră. Câțiva soldați căzură. Soldați de-ai lui. Uciși pentru că el fusese prea mândru ca să predea cetatea.

Se uită, prudent, peste zid. Se apropia un grup de bărbați cu un berbec, cu trupurile apărate cu grijă de scuturi ținute de alți soldați. O grijă care trăda probabil faptul că purtătorii erau Brutali, bănuială confirmată de sunet, când berbecul se izbi de poartă. Nu era o lovitură dată de oameni obișnuiți.

Urmară cârligele. Trimise spre zid de Monedazvârlitorii de jos, căzură cu mai multă precizie decât dacă ar fi fost pur și simplu aruncate. Soldații se apropiară să le desprindă, dar o rafală de monede îi lovi, doborându-i aproape imediat. Sub el continuau să se-audă bufniturile din poartă, și Elend se îndoi că avea să reziste prea mult.

Și astfel cădem, se gândi. *Fără să fi opus nici cea mai mică rezistență.*

Iar el nu putea să facă nimic. Se simțea lipsit de orice putere, silit să stea ghemuit ca să nu i se transforme în țintă uniforma albă. Toate manevrele lui politice, toate pregătirile, toate visurile și toate planurile. Zadarnice.

Apoi apăru Vin. Respirând greu, ateriză pe zid, în mijlocul unui grup de răniți. Săgețile și monedele ajunse în apropierea ei își schimbară direcția, reîntorcându-se în aer. Soldații se adunară în jurul ei, grăbindu-se să-ndepărteze cârligele și să tragă răniții la adăpost. Cuțitele ei tăiau frânghii pe care le lăsa să cadă. Întâlni ochii lui Elend, părând hotărâtă, apoi se îndepărtă, ca și cum ar fi vrut să sară de pe zid și să-i înfrunte cu berbecul pe Brutali.

Elend ridică o mână, dar altcineva vorbi.

— Vin, așteaptă! urlă Ciomege, dând buzna de pe scară.

Ea se opri. Elend nu-l mai auzise niciodată pe generalul cioturos dând un ordin cu atâta forță.

Rafalele de săgeți încetară. Bufniturile se opriră. Regele se ridică șovăind, uitându-se încruntat la armata care se retrăgea spre tabără, traversând câmpul plin de cenușă. Lăsară în urmă doi morți, oamenii lui Elend reușiseră să nimerească totuși câțiva dușmani. Armata lui suferise pierderi mult mai mari; erau mai mult de douăzeci de răniți.

— Ce...? întrebă Elend, întorcându-se spre Ciomege.

— Nu și-au pus scările de asalt, răspunse generalul, cu ochii la forțele care se retrăgeau. N-a fost un atac adevărat.

— Atunci ce-a fost? se încruntă Vin.

— Un test, răspunse Ciomege. Se obișnuiește în război — o scurtă încăierare, ca să vezi cum răspunde dușmanul, să-i descoperi tacticile și pregătirile.

Elend se întoarse către soldații dezorganizați, care le făceau loc vindecătorilor sosiți să-ngrijească răniții.

— Un test, spuse, aruncând o privire spre Ciomege. Presupun că nu ne-am descurcat prea bine.

Generalul ridică din umeri.

— Cu mult mai rău decât ar fi trebuit. Poate că asta o să-i sperie pe flăcăi și-or să fie mai atenți la instrucție.

Șovăi, iar Elend văzu ceva despre care nu pomenise. Îngrijorare.

Regele se uită dincolo de zid, la armata în retragere. Totul căpătă brusc sens. Era exact genul de mișcare pe placul tatălui său.

Întâlnirea cu Straff urma să aibă loc în momentul stabilit. Însă, înainte de asta, voise să-i trimită lui Elend un mesaj.

Pot cuceri cetatea oricând, părea să spună atacul. *E a mea, indiferent ce-ai face. Nu uita asta.*

O neînțelegere l-a silit să poarte războiul — și a pretins întotdeauna că nu era un luptător — însă a ajuns să lupte la fel de bine ca oricare alt bărbat.

26

— Nu e o idee bună, stăpână.

OreSeur stătea pe labele din spate uitându-se cum desfăcea Vin o cutie mare, plată.

— Elend crede că e singura cale, spuse ea, ridicând capacul cutiei.

Rochia albastră, somptuoasă, era înăuntru. O scoase, observând că, față de altele, era mai ușoară. Trecu dincolo de paravan și începu să se schimbe.

— Și atacul de ieri? întrebă OreSeur.

— N-a fost decât o avertizare, îl lămuri ea, continuând să-și descheie cămașa. Nu un atac adevărat.

Se părea că, totuși, neliniștise Adunarea. Poate că tocmai asta urmărise. Ciomege putea să spună tot ce dorea despre strategie și testarea rezistenței zidurilor, dar, așa cum vedea Vin lucrurile, cel mai mare câștig cu care se alesese Straff era spaima și haosul din Luthadel, acum mai puternice.

După numai câteva săptămâni de asediu, în oraș încordarea ajunsese aproape în punctul unde se putea nărui totul. Mâncarea era îngrozitor de scumpă, iar Elend fusese silit să deschidă depozitele de provizii ale cetății. Oamenii erau cu nervii la pământ. Câțiva credeau că atacul fusese o victorie pentru Luthadel, luându-l drept un semn bun, un indiciu că armata putea „respinge" dușmanii. Însă cei mai mulți erau, pur și simplu, mai înspăimântați decât înainte.

Dar, pe de altă parte, Vin rămăsese în fața unei probleme. Cum să reacționezi, cum să înfrângi o forță copleșitoare? Tremuri de frică, sau încerci să-ți continui viața? Straff le pusese la încercare zidurile, era adevărat — dar își păstrase grosul

armatei pe aceeași poziție, ca să-i poată face față lui Cett, dacă ar fi atacat, profitând de ocazie. Dorise informații, și mai dorise și să-nspăimânte orașul.

— Tot nu cred că întâlnirea asta e o idee bună, insistă OreSeur. Lăsând atacul deoparte, Straff nu e un om în care poți avea încredere. Când mă pregăteam să devin lordul Renoux, Kelsier m-a pus să-i studiez pe toți nobilii importanți din cetate. Straff e prea viclean și prea necruțător, chiar și pentru un om.

Vin oftă, scoțându-și pantalonii, apoi își puse juponul rochiei. Nu era atât de strâmt ca altele, îi lăsa loc să-și miște picioarele în voie. *Până aici e bine.*

Părerea lui OreSeur era logică. Unul dintre primele lucruri pe care le învățase pe străzi era cum să evite situațiile fără ieșire. Toate instinctele ei se împotriveau ideii de a intra în tabăra lui Straff.

Însă Elend hotărâse. Iar Vin înțelegea că trebuia să-l sprijine. De fapt, ajunsese deja să fie de acord cu o asemenea întreprindere. Straff voise să intimideze întreaga cetate — dar, în realitate, nu reprezenta o amenințare atât de mare cum se credea. Nu atâta vreme cât era obligat să-și facă el însuși griji în privința lui Cett.

Vin avusese parte de destule spaime în viața ei. Într-un fel, atacul lui Straff asupra zidurilor îi întărise convingerea că trebuia să-l manipuleze pentru ca țelurile celor din cetate să fie atinse. La prima vedere, vizita în tabăra lui părea oarecum o nebunie, dar, cu cât se gândea mai mult, cu atât înțelegea mai bine că era singura cale de a ajunge la el. Trebuia să-i creadă slabi, să creadă că tactica lui de a aplica teroare dăduse rezultate. Numai așa puteau învinge.

Iar asta însemna să se pună într-o situație care nu-i plăcea. Însemna să se lase încercuită și să intre în bârlogul dușmanului. Însă, dacă reușea să plece de-acolo teafăr, Elend urma să ridice foarte mult moralul orașului. În plus, Ham și ceilalți membri ai cetei aveau să capete mai multă încredere în el. Nimeni n-ar fi pus vreodată la îndoială ideea lui Kelsier de a intra într-o tabără străină ca să negocieze; de fapt, probabil că s-ar fi așteptat să-i

anunțe, după întoarcere, că-l convinsese cumva pe Straff să se predea.

Eu nu trebuie decât să m-asigur că se-ntoarce teafăr, se gândi, punându-și rochia. *Straff n-are decât să-și arate câți mușchi vrea — niciunul n-o să conteze dacă noi vom conduce atacurile.*

Încuviință ca pentru sine, netezindu-și rochia. Ieși din spatele paravanului și se studie în oglindă. Deși fusese în mod cert creată ca să păstreze o croială tradițională, rochia nu avea în întregime forma conică a unui clopot ci, dimpotrivă, pe o anumită porțiune îi cobora, dreaptă, de-a lungul coapselor. Deși strâmte, cu manșete deschise, mânecile erau despicate în apropierea umerilor, iar corsajul se îndoia din talie odată cu trupul, oferindu-i o libertate de mișcare confortabilă.

Vin se întinse ușor, sări, se răsuci. Fusese surprinsă că falduriile rochiei cădeau atât de ușoare, că se mișca atât de bine în ea. Firește, nicio fustă nu era ideală pentru o luptă — însă, față de modelele greoaie pe care le purtase la petreceri, aceea reprezenta o extraordinară schimbare în bine.

— Ei? întrebă, învârtindu-se.

OreSeur înălță din sprânceana lui de câine.

— Ce e?

— Ce părere ai?

Kandra își lăsă capul pe-o parte.

— De ce mă-ntrebi pe mine?

— Fiindcă mă interesează părerea ta.

— Rochia e foarte frumoasă, stăpână. Deși, ca să fiu sincer, am găsit întotdeauna că astfel de veșminte sunt oarecum ridicole. Cu atâta pânză și culoare, nu par foarte practice.

— Da, știu, răspunse Vin, prinzându-și cu două agrafe împodobite cu safire părul de pe tâmple, ca să și-l îndepărteze puțin de pe față. Dar... uitasem ce distractiv e să porți așa ceva.

— Nu văd de ce e distractiv, stăpână.

— Pentru că ești bărbat.

— De fapt, sunt kandra.

— Dar ești un kandra de parte bărbătească.

— De unde știi? întrebă OreSeur. Formele noastre fiind schimbătoare, e greu să spui cărui gen îi aparțin semenii mei.

Vin îl privi înălțând dintr-o sprânceană.

— Eu pot să spun.

Apoi își îndreptă din nou atenția către caseta ei cu bijuterii. Nu avea multe; pe timpul când jucase rolul lui Valette ceata i le oferise în număr destul de mare, dar ea i le dăduse pe cele mai multe lui Elend, ca să-l ajute să-și pună pe picioare diverse proiecte. Însă își păstrase câteva, din cele preferate — ca și cum ar fi știut că, într-o bună zi, avea să-și pună iarăși rochii.

N-o port decât o singură dată, se gândi. *Ăsta nu e stilul meu.*

Își puse o brățară cu safire. Ca și agrafele, nu conținea metal; pietrele prețioase erau montate în lemn masiv, de esență tare, și se închidea prin răsucirea unei clame de lemn. Așa că singurele metale aflate asupra ei aveau să fie monedele, sticluța cu boabe și cercelul desperecheat. Urmând sfatul lui Kelsier, îl păstra ca pe o fărâmă de metal în care să împingă în caz de forță majoră.

— Stăpână, spuse OreSeur, trăgând cu laba ceva de sub patul ei.

O coală de hârtie.

— A căzut din cutie, când ai deschis-o.

O prinse între două dintre surprinzător de abilele degete ale labei și o ridică spre ea.

Vin o luă și o citi.

Doamnă Moștenitoare,

Am făcut corsajul foarte tare, ca să ofere susținere — și am despicat fustele ca să reziste când se umflă — dacă ești nevoită să sari. În ambele manșete sunt despicături pentru sticluțele cu metal, iar materialul are o cută care poate ascunde câte un pumnal prins de fiecare braț. Sper că modificările vi se vor părea potrivite.

Feldeu, croitor

Vin se uită în jos, la manșete. Într-adevăr groase și late, iar modul în care erau tăiate ascuțit spre lateral le transforma în ascunzători perfecte. Deși strânse în partea de sus a brațului, stăteau lejer pe brațe, și Vin văzu unde-și putea prinde pumnalele.

— S-ar părea c-a mai creat rochii pentru Născute-din-Ceață, remarcă OreSeur.

— Probabil, răspunse Vin.

Trecu în fața oglinzii, ca să-și dea cu puțin fard, dar descoperi că machiajul din mai toate cutiuțele i se uscase. *Cred că n-am mai făcut nici asta de ceva vreme...*

— La ce oră plecăm, stăpână? întrebă OreSeur.

Vin șovăi.

— De fapt, OreSeur, nu mi-am făcut planul să te iau cu mine. Încă nu vreau să afle lumea din palat ce ești în realitate și cred că aș trezi foarte multe bănuieli dacă aș merge în vizită cu câinele.

Kandra amuți pentru o clipă.

— Oh, spuse apoi. Firește. Atunci, succes, stăpână!

Vin se simți ușor dezamăgită; se așteptase să protesteze ceva mai mult. Dar își alungă sentimentul. De ce să-l învinovățească? El fusese acela care scosese, corect, în evidență pericolele pătrunderii în tabăra lui Straff.

OreSeur se mulțumi să se-ntindă, sprijinindu-și capul pe labe, în timp ce ea continua să se fardeze.

— Dar, El, spuse Ham, ar trebui să ne lași măcar să te trimitem acolo cu trăsura ta.

Elend clătină din cap, îndreptându-și haina în fața oglinzii.

— Pentru asta ar fi nevoie și de un vizitiu, Ham.

— Exact. Și vizitiul aș fi eu.

— Un singur om în plus n-o să poată schimba prea mult lucrurile în tabăra lui Straff. Și, cu cât iau mai puțini oameni cu mine, cu atât sunt mai puțini cei pentru care va trebui să ne facem griji, eu și Vin.

Ham clătină din cap.

— El, eu...

Regele îi puse o mână pe umăr.

— Îți apreciez grija, Ham. Dar pot să mă descurc. Dacă în lume există un singur om pe care sunt în stare să-l manipulez, acela e tata. Când o să termin, o să fie convins că are cetatea în buzunar.

Ham oftă.

— Bine.

— Oh, ar mai fi ceva, spuse Elend, șovăind.

— Da?

— Te-ar deranja să-mi spui „Elend" în loc de „El"?

Ham chicoti.

— Cred că asta-i o treabă destul de ușor de făcut.

Regele zâmbi, recunoscător. *Nu e ceea ce voia Tindwyl, dar e un început. Pentru „Maiestate" o să ne facem griji mai târziu.*

Ușa se deschise și intră Dockson.

— Elend, spuse el. Tocmai ai primit asta.

Îi întinse o coală de hârtie.

— Din partea Adunării? întrebă Elend.

Dockson dădu din cap.

— Nu sunt încântați fiindcă o să lipsești de la întrunirea din seara asta.

— Ei, nu pot schimba data întâlnirii cu Straff numai fiindcă vor ei să ne-ntrunim cu o zi mai devreme. Spune-le c-o să-ncerc s-ajung acolo când mă-ntorc.

Dockson dădu din cap, apoi se-ntoarse când auzi un foșnet în spatele lui. Se trase deoparte, cu o expresie stranie pe chip, când deodată Vin apăru în cadrul ușii.

Purta o rochie — o rochie frumoasă, albastră, ceva mai dreaptă decât se obișnuia la curte. În părul negru îi scânteiau două agrafe cu safire și părea... altfel. Mai feminină sau, mai degrabă, mai încrezătoare în feminitatea ei.

Ce mult s-a schimbat de când am întâlnit-o prima oară, se gândi Elend, zâmbind. Trecuseră aproape doi ani. Pe atunci era foarte tânără, deși o tânără cu experiența de viață a unei persoane mai în vârstă. Acum era femeie — o femeie foarte

periculoasă, dar una care încă-şi mai înălţa spre el o privire uşor nestatornică şi uşor nesigură.

— Splendidă, şopti el.

Ea zâmbi.

— Vin! exclamă Ham, întorcându-se. Porţi rochie!

Ea roşi.

— La ce te aşteptai, Ham? Să merg la întâlnirea cu regele Stăpânirii Nordice în pantaloni?

— Păi..., spuse Brutalul. De fapt, da.

Elend râse.

— Dacă *tu*, Ham, insişti să mergi peste tot în haine obişnuite, nu-nseamnă că aşa face toată lumea. La drept vorbind, nu te-ai săturat de jiletcile astea?

El ridică din umeri.

— Sunt uşoare. Şi simple.

— Şi-ngheţi în ele, adăugă Vin, frecându-şi braţele. Mă bucur c-am cerut ceva cu mâneci.

— Fii recunoscătoare pentru vremea asta, spuse Ham. Ori de câte ori ţi-e ţie frig, pentru soldaţii din cele două armate e cu mult mai rău.

Elend dădu din cap. De fapt, iarna începuse. Probabil că vremea nu urma să se-nrăutăţească, într-atât încât să provoace mari neplăceri — în Stăpânirea Centrală ningea foarte rar — dar era cert că nopţile reci n-aveau să ridice moralul.

— Atunci să mergem, spuse Vin. Cu cât se termină mai repede, cu atât mai bine.

Elend se apropie zâmbind şi o luă de mâini.

— Apreciez asta, Vin, spuse cu voce scăzută. Şi arăţi într-adevăr superb. Dacă nu ne-am îndrepta către o moarte aproape sigură, m-aş simţi ispitit să poruncesc organizarea unui bal în seara asta, doar ca să am ocazia să mă laud cu tine.

Ea zâmbi.

— Moartea aproape sigură e atât de irezistibilă?

— Cred că am petrecut prea mult timp cu ceata.

Se aplecă s-o sărute, dar ea ţipă şi se retrase printr-o săritură.

— Am avut nevoie de-aproape o oră ca să-mi întind machiajul așa cum trebuie, se răsti. Fără sărutări!

Elend râdea când își strecură căpitanul Demoux capul pe ușă.

— A sosit trăsura, Maiestate.

Regele se uită la Vin. Ea dădu din cap.

— Să mergem, spuse el.

Din trăsura pe care Straff o trimisese să-i aducă, Elend zări pe ziduri un grup care-i privea îndepărtându-se, cu o mină gravă. Soarele era gata s-apună.

Ne-a poruncit să venim seara; va trebui să plecăm când se împrăștie ceața, se gândi el. *Ne-a atras cu abilitate atenția asupra puterii pe care-o are asupra noastră.*

Acesta era stilul tatălui său — o mișcare, într-un fel, similară cu atacul desfășurat cu o zi înainte. La Straff, totul ținea de impresia pe care reușea s-o creeze. Elend îl urmărise la curte și îl văzuse manipulând până și obligatori. Semnând o învoială care-l împuternicea să supravegheze mina de atiu a Lordului Legiuitor, Straff Venture intrase într-un joc mult mai periculos decât al celorlalți nobili. Și îl jucase foarte bine. Nu luase în seamă un factor de soiul lui Kelsier, care să adauge în amalgam haosul, dar cine o făcuse?

După Prăbușire, Straff își crease cel mai stabil și cel mai puternic regat de pe teritoriul Ultimului Imperiu. Era abil și prudent și știa cum să dobândească orice-și dorea urzind planuri ani de-a rândul. Și pe el trebuia să-l manipuleze Elend.

— Pari îngrijorat, spuse Vin.

Stătea în fața lui, cu aerul afectat al unei doamne de origine nobilă. Era ca și cum, îmbrăcând rochia, ar fi primit, cumva, obiceiuri și maniere noi. Sau ca și cum și le-ar fi regăsit pe cele vechi — cândva fusese în stare să imite purtările nobilimii destul de bine ca să-l păcălească pe Elend.

— O să scăpăm cu bine, adăugă ea. Straff n-o să-ți facă niciun rău — chiar dacă lucrurile merg prost, n-o să-ndrăznească să te transforme în martir.

— Oh, nu-mi fac griji pentru siguranța mea, spuse Elend.

Ea înălță dintr-o sprânceană.

— De ce?

— Pentru că te am pe tine, zâmbi el. Valorezi cât o armată, Vin.

Ceea ce, totuși, nu păru s-o consoleze.

— Vino aici, zise el, trăgându-se într-o parte și făcându-i semn să se-așeze lângă el.

Vin se ridică și veni mai aproape — dar se opri, cu ochii la el.

— Fardul.

— O să fiu atent, făgădui el.

Vin dădu din cap, se așeză și-l lăsă s-o cuprindă cu brațul.

— Fii atent și cu părul, spuse. Și cu haina costumului tău — să n-o mototolești.

— De când te preocupă atât de mult înfățișarea?

— E din pricina rochiei, oftă ea. Imediat ce-mbrac una, mi-aduc aminte toate lecțiile lui Sazed.

— Îmi place foarte mult cum îți vine rochia asta.

Ea clătină din cap.

— Ce e? întrebă Elend, în timp ce trăsura se hurduca, aducând-o pe Vin ceva mai aproape de el.

Încă un parfum nou, se gândi. *Măcar ăsta e un obicei la care n-a renunțat.*

— Nu sunt eu, Elend, spuse ea, cu voce scăzută. Rochia asta, purtarea asta. Sunt minciuni.

El păstră o clipă tăcerea.

— Nu mă contrazici? întrebă ea. Toți ceilalți spun că vorbesc prostii.

— Nu știu, zise el, cu sinceritate. Pe *mine,* trecerea la hainele noi m-a făcut să mă simt altfel, așa că tot ceea ce spui are sens. Dacă ți se pare că nu e bine să porți rochie, nu ești obligată s-o faci. Vreau să fii fericită, Vin.

Ea îl privi cu un zâmbet. Apoi se înclină spre el și-l sărută.

— Credeam c-ai spus că nu e nevoie de așa ceva.

— Din partea ta, ripostă Vin. Eu sunt Născută-din-Ceață — mișcările noastre sunt mai precise.

Elend zâmbi, deși nu se simțea prea vesel. Însă discuția îl împiedica să se zbuciume.

— Uneori nu mă simt în largul meu în hainele astea. Toată lumea așteaptă atât de multe de la mine când le port. Se-așteaptă să descopere un rege.

— Când port eu rochie, toți se-așteaptă să descopere o doamnă nobilă. Și sunt dezamăgiți când mă găsesc pe mine.

— Oricine s-ar putea simți dezamăgit că te întâlnește pe tine e un imbecil, așa că n-are nicio importanță. Nu vreau să fii ca ei, Vin. Nu sunt sinceri. Nu le pasă de nimic. Îmi placi așa cum ești.

— Tindwyl e de părere că pot fi și una, și alta. Femeie și Născută-din-Ceață.

— Tindwyl e înțeleaptă. Puțin cam dură, dar înțeleaptă. Ar trebui s-o asculți.

— Tocmai mi-ai spus că-ți plac așa cum sunt.

— E adevărat. Dar mi-ai plăcea oricum ai fi, Vin. Te iubesc. Întrebarea e cum te placi tu.

Asta o lăsă fără grai.

— Hainele nu schimbă omul cu adevărat. Dar schimbă modul în care-l tratează ceilalți. Așa spune Tindwyl. Eu, unul, cred... cred că trucul e să te convingi pe tine însăți că *meriți* reacțiile pe care le stârnești. Poți purta rochii ca la curte, Vin, dar fă-le să fie ale tale. Nu te gândi că nu le dai oamenilor ceea ce vor. Dă-le ceea ce ești și fă ca asta să fie de-ajuns. Se întrerupse și zâmbi. Asta a fost pentru mine.

Vin îi răspunse tot cu un zâmbet, apoi se sprijini de el, cu băgare de seamă.

— Bun. Deocamdată, ajunge cu nesiguranța. Să recapitulăm. Spune-mi mai multe despre firea tatălui tău.

— E nobilul imperial desăvârșit. Necruțător, inteligent și mort după putere. Ți-aduci aminte de... experiența trăită de mine la treisprezece ani?

Ea dădu din cap.

— Ei bine, tatei îi plăceau foarte mult lupanarele skaa. Cred că-i plăcea senzația de putere pe care-o căpăta posedând o fată când știa foarte bine că ea avea să fie ucisă ca urmare a pasiunii

lui. Ține câteva zeci de metrese și, dacă nu-i oferă plăcere, sunt înlăturate.

Ca răspuns la asta, Vin murmură ceva abia auzit.

— Cu aliații politici se poartă la fel. Cu cei din Casa Venture nu te aliezi — te supui celor din Casa Venture. Dacă nu voiai să fii sclavul nostru, nu trebuia să-nchei nicio înțelegere cu noi.

Vin dădu din cap.

— Am cunoscut șefi de ceată ca el.

— Și cum ai reușit să supraviețuiești când și-au îndreptat privirea spre tine?

— Lăsându-le impresia că sunt total lipsită de importanță. Târându-mă pe pământ când treceau pe lângă mine și nedându-le niciodată motiv să mă provoace. Exact așa cum ai tu de gând să faci în seara asta.

Elend dădu din cap.

— Fii prudent, îl sfătui ea. Nu-l lăsa să creadă că-ți bați joc de el.

— Bine.

— Și nu-i făgădui prea multe, adăugă Vin. Poartă-te ca și cum ai încerca să pari dur. Lasă-l să-și închipuie că te terorizează ca să-i faci pe plac — o să fie încântat.

— Văd că ai mai trecut prin așa ceva.

— Prea mult, răspunse Vin. Dar ai mai auzit toate astea.

El încuviință cu un gest. Plănuiseră și replănuiseră întâlnirea. El n-avea de făcut nimic altceva decât ce-l învățase ceata. *Convinge-l că ești slab, sugerează-i c-o să-i predai cetatea — dar numai dacă ne-ajută mai întâi în lupta împotriva lui Cett.*

Pe geam, Elend văzu că se apropiau de armata lui Straff. *E atât de mare!* se gândi. *Unde-a învățat tata să se descurce cu o asemenea forță?*

Elend sperase că, poate, lipsa de experiență într-ale războiului a tatălui său avea să se facă simțită printr-o proastă conducere a armatei. Însă corturile erau aranjate respectând o ordine clară, iar soldații purtau uniforme îngrijite. Vin se apropie de geamul ei și se uită afară cu ochi avizi, arătând mai mult interes decât ar fi cutezat o femeie de la curtea imperială.

— Uite! spuse, arătând cu degetul.

— Ce e? întrebă Elend, înclinându-se spre ea.

— Obligator, răspunse Vin.

Uitându-se peste umărul ei, Elend zări un fost preot imperial — cu un desen amplu tatuat pe pielea din jurul ochilor — scoțând un șir de oșteni dintr-un cort.

— Vasăzică asta e. Conduce folosindu-se de obligatori.

Vin ridică din umeri.

— Are sens. Ei știu cum să se ocupe de grupuri mari de oameni.

— Și cum să le facă rost de provizii, adăugă Elend. Da, e o idee bună — însă totuși surprinzătoare. Sugerează că încă mai are nevoie de obligatori — că încă se mai supune autorității Lordului Legiuitor. Aproape toți ceilalți regi au scăpat de obligatori imediat ce-a fost cu putință.

Vin se încruntă.

— Parc-ai spus că tatălui tău îi place să dețină puterea.

— Așa e. Dar îi plac și uneltele puternice. Ține întotdeauna un kandra și are o istorie a alierii cu Născuți-din-Ceață periculoși. Crede că-i poate controla — și o crede probabil și când e vorba de obligatori.

Trăsura încetini, apoi se opri lângă un cort mare. Straff Venture ieși o clipă mai târziu.

Tatăl lui Elend fusese întotdeauna un bărbat voinic, cu o expresie fermă și cu o ținută impozantă. Barba pe care și-o lăsase întărea impresia. Purta un costum bine croit, elegant, ca acelea cu care-ncercase să-l convingă pe Elend să se-mbrace în copilărie. Atunci începuse el să devină neglijent — cu nasturii descheiați, cu haine prea largi. Făcând orice ca să se deosebească de tatăl său.

Însă atitudinea sfidătoare a lui Elend nu fusese niciodată o chestiune importantă. Îl sâcâise pe Straff făcându-i mici farse și purtându-se prostește când știa că putea să scape nepedepsit. Nimic din toate astea nu contase.

Până în acea ultimă noapte. Luthadelul era în flăcări, răzvrătirea populației skaa scăpase de sub control, amenințând să facă

praf întregul oraș. O noapte în care domniseră haosul și pârjolul. O noapte ce-o ținuse captivă pe Vin.

Atunci Elend îl înfruntase pe Straff Venture.

Nu mai sunt băiatul pe care-l tratai cu dispreț, tată. Vin îl strânse de braț, și el coborî din trăsură când deschise vizitiul portiera. Straff aștepta în tăcere, privindu-l cu o expresie stranie atunci când îi întinse mâna s-o ajute pe Vin să se dea jos.

— Ai venit, spuse Straff.

— Pari surprins, tată.

Straff clătină din cap.

— Văd, băiete, că ești un idiot tot atât de mare ca de obicei. Acum te afli în puterea mea — ar fi de-ajuns o simplă fluturare de mână ca să cer să fii ucis.

Ridică brațul, ca și cum ar fi vrut s-o și facă.

Acum e momentul, se gândi Elend, cu inima bătându-i cu putere.

— M-am aflat *întotdeauna* în puterea ta, tată, spuse. Ai fi putut porunci să fiu ucis cu luni în urmă, ai fi putut să-mi iei cetatea într-o toană. Nu văd de ce schimbă ceva faptul că am venit aici.

Straff șovăi.

— Noi am venit la cină, adăugă Elend. Am sperat să-ți ofer prilejul s-o cunoști pe Vin și să discutăm despre anumite... subiecte ce te interesează pe tine în mod special.

Straff se încruntă.

Chiar așa, se gândi Elend. *Întreabă-te dacă încă-ți mai pot face vreo ofertă. Știi că de obicei cel care-și joacă primul cărțile pierde.*

Straff n-avea să lase să scape ocazia de a câștiga ceva — nici măcar o ocazie foarte neînsemnată. Probabil își închipuia că Elend nu era în stare să spună nimic cu adevărat important. Însă putea fi sigur? Ce avea de pierdut?

— Du-te să-l anunți pe bucătarul meu că vom fi într-adevăr trei la cină, îi ceru Straff unui servitor.

Elend lăsă să-i scape un suspin de ușurare.

— Atunci fata asta e Născuta-din-Ceață din slujba ta? întrebă Straff.

Elend dădu din cap.

— O micuță drăgălașă, zise Straff. Spune-i să nu-mi mai Domolească sentimentele.

Vin roși.

Straff arătă spre cort cu o înclinare a capului. Elend înaintă, conducând-o pe Vin, deși ea aruncă o privire peste umăr, evident nemulțumită la gândul că devenea vulnerabilă întorcându-se cu spatele la Straff.

E ceva cam târziu pentru asta..., se gândi Elend.

Interiorul cortului era așa cum se așteptase să-i placă tatălui său: plin de perne și de mobilier scump, din care Straff n-avea de ce să folosească decât o mică parte. Îl aranjase astfel încât să-i sugereze puterea. Aidoma fortărețelor masive din Luthadel, tot ce înconjura un nobil era expresia forței sale.

Vin aștepta tăcută, încordată, alături de Elend, în mijlocul încăperii.

— E bun, șopti ea. Am fost cât de subtilă pot fi, și totuși mi-a simțit atingerea.

El dădu din cap.

— E și cositorian, spuse, la fel de tare cum vorbea de obicei. Așa că probabil în clipa asta ne ascultă.

Se uită către ușă. Straff intră câteva clipe mai târziu, fără să dea vreun semn că auzise sau nu spusele lui Vin. Peste alte câteva clipe apăru un grup de servitori, aducând o masă mare, pentru cină.

Vin trase aer în piept, brusc și scurt. Servitorii erau skaa — skaa imperiali, după vechea tradiție. Erau zdrențuiți, îmbrăcați în haine de lucru rupte, cu vânătăi vizibile după o bătaie recentă. Își cărau povara cu ochii plecați.

— De ce reacționezi așa, fetițo? întrebă Straff. Oh, da. Ești skaa, nu — în ciuda rochiei frumoase? Elend e foarte blând; eu nu te-aș fi lăsat să porți astfel de haine.

Și nici altele, sugera tonul lui.

Vin îi aruncă o privire lui Straff, dar se trase mai aproape de Elend și i se agăță de braț. Din nou, vorbele lui Straff nu urmăreau decât să facă impresie: era crud, dar numai în măsura

în care-i servea la ceva. Nu voia decât s-o facă pe Vin să se simtă stingheră.

Ceea ce părea să-i reușească. Elend se încruntă, uitându-se în jos, și surprinse pe buzele ei o umbră vagă de zâmbet viclean.

Boare mi-a spus că Allomanția lui Vin e mult mai subtilă decât a multor Domolitori, își aminti el. *Tata e bun, dar până la a simți atingerea ei...*

Ea l-a lăsat s-o simtă, firește...

Se uită din nou la Straff, care-l lovi pe unul dintre servitorii skaa în drum spre ieșire.

— Sper că niciunul dintre ei nu e rudă cu tine, îi spuse Straff lui Vin. În ultima vreme n-au fost prea sârguincioși. S-ar putea să fiu nevoit să execut câțiva.

— Eu nu mai sunt skaa, răspunse încet Vin. Acum sunt nobilă.

Straff se mulțumi să râdă. Deja n-o mai socotea pe Vin o amenințare. Știa că era Născută-din-Ceață și probabil auzise că era periculoasă, însă acum presupunea totuși că avea prea puțină putere și nu merita să i se dea importanță.

Vin știe cum să facă asta, se gândi Elend, uimit. Servitorii începură să aducă în cort de-ale gurii, ceea ce, având în vedere împrejurările, era un ospăț impresionant. În timp ce așteptau, Straff se întoarse spre un aghiotant.

— Trimite-o aici pe Hoselle, îi porunci. Și spune-i să se miște repede.

Pare mai puțin rezervat decât îmi aduc aminte, observă Elend. Pe vremea Lordului Legiuitor, un nobil cuviincios era sobru și se controla în public, deși, în intimitate, mulți se dovedeau extravagant de indulgenți cu ei înșiși. De exemplu, la baluri dansau și purtau conversații discrete la cină, dar se desfătau cu târfe și se îmbătau la orele mici ale nopții.

— De ce ți-ai lăsat barbă, tată? întrebă Elend. Din câte știu, nu e la modă.

— Acum moda o fac eu, băiete, răspunse Straff. Așezați-vă.

Elend observă că Vin așteptă, respectuoasă, să se așeze el înainte de a o face și ea. Izbutea să lase impresia unei nervozități

doar pe jumătate stăpânite; se uita în ochii lui Straff, dar întotdeauna cu o tresărire instinctivă, ca și cum o parte din ea ar fi vrut să-și ferească privirea.

— Acum, spuse Straff, spune-mi de ce-ai venit aici.

— Credeam că e evident, tată. Am venit să discutăm despre alianța noastră.

Straff înălță dintr-o sprânceană.

— Alianță? Am căzut amândoi de acord că viața ta e în mâinile mele. Nu văd de ce-ar fi necesar să m-aliez cu tine.

— Poate, spuse Elend. Dar mai sunt și alți factori în joc. Presupun că nu te-așteptai s-apară Cett.

— Din pricina lui nu-mi fac multe griji, răspunse Straff, îndreptându-și atenția către mâncare: bucăți mari de carne de vacă, foarte puțin friptă.

Vin strâmbă din nas, dar Elend nu-și dădu seama dacă asta făcea sau nu parte din rolul pe care-l juca.

Își tăie carnea.

— Comandantul unei armate aproape la fel de mari ca a ta nu e un om din pricina căruia să „nu-ți faci multe griji", tată.

Straff ridică din umeri.

— N-o să-mi pese de el odată ce voi fi stăpân pe zidurile cetății. Presupun c-o să mi le predai, ca parte a alianței noastre, nu?

— Și-o să-l invităm pe Cett să atace orașul? Da, împreună i-am putea rezista, dar de ce să ne mulțumim să ne apărăm? De ce să-l lăsăm să ne slăbească fortificațiile și, poate, să continue asediul până când armatele noastre vor ajunge să flămânzească? Trebuie să-l *atacăm*, tată.

— Și crezi că pentru asta am nevoie de ajutorul tău? pufni Straff.

— Dacă vrei să te lupți cu el având, într-o anumită măsură, victoria asigurată, răspunse Elend. Împreună îl putem înfrânge cu ușurință — dar niciodată de unul singur. Avem nevoie unul de altul. Să-l atacăm, tu în fruntea armatei tale și eu în fruntea armatei mele.

— De ce ești atât de nerăbdător? întrebă Straff, îngustându-și ochii.

— Pentru că vreau să dovedesc ceva. Uite ce e, știm amândoi c-o să-mi iei Luthadelul. Dar, dacă o să-l atacăm mai întâi pe Cett, o să las impresia c-am *dorit* de la bun început să m-aliez cu tine. O să-ți pot preda orașul fără să par un caraghios în toată puterea cuvântului. O să pot spune că mi-am chemat tatăl să m-ajute în lupta împotriva unei armate de a cărei apropiere aflasem. Îți predau cetatea și redevin moștenitorul tău. Căpătăm amândoi ceea ce dorim. Dar *numai* după moartea lui Cett.

Straff șovăi, și Elend văzu că spusele lui aveau efect. *Da,* cugetă. *Gândește-te că sunt același băiat pe care l-ai lăsat în urmă — bizar, nerăbdător să ți se opună din motive prostești. Iar să salvezi aparențele ține de stilul Venture.*

— Nu, răspunse Straff.

Elend tresări.

— Nu, repetă tatăl său, reîncepând să mănânce. N-o s-o facem așa, băiete. Eu hotărăsc când — și *dacă* — îl atacăm pe Cett.

Ar fi trebuit să meargă! se gândi Elend. Îl studie pe Straff, încercând să-și dea seama unde greșea. Tatăl lui părea să șovăie oarecum.

Îmi trebuie mai multe informații, își spuse. Se uită într-o parte, spre Vin, răsucind ceva în mână. Furculița ei. În care bătu ușor cu degetul după ce-i întâlni privirea.

Metal, înțelese Elend. *Bună idee.* Se uită la Straff.

— Ai venit după atiu, spuse. Nu trebuie să-mi cucerești cetatea ca să-l capeți.

Straff se aplecă în față.

— De ce nu l-ai întrebuințat?

— Nimic nu atrage rechinii mai repede decât sângele proaspăt, tată, răspunse Elend. Vehiculând cantități mari de atiu, n-aș fi făcut altceva decât să atrag atenția că mă aflu cu siguranță în posesia lui — o idee proastă, având în vedere cât ne-am chinuit să punem capăt zvonurilor.

În partea din față a cortului se mișcă brusc ceva și în încăpere intră în curând o fată tânără, agitată. Era îmbrăcată într-o rochie de bal — roșie — și-și purta părul negru dat pe spate, într-o coadă lungă, unduitoare. Avea, probabil, vreo cincisprezece ani.

— Hoselle, spuse Straff, arătându-i scaunul de lângă el.

Fata dădu din cap, supusă, și se grăbi să se-așeze lângă Straff. Fardată din belșug, purta o rochie cu decolteu adânc. Elend n-avea prea multe dubii în privința relației ei cu Straff.

Acesta zâmbi și continuă să mănânce calm, cu eleganță. Fata semăna puțin cu Vin — aceeași față de forma unei migdale, același păr negru, aceleași trăsături fine, aceeași siluetă delicată. *Îmi pot face rost de una exact ca a ta — doar mai tânără și mai frumoasă.* Straff se ocupa din nou de imagine.

Clipa aceea — superioritatea din privirea lui — îi reaminti lui Elend, mai puternic ca oricând — de ce-și ura tatăl.

— Poate reușim să facem un târg, băiete, spuse Straff. Îmi dai atiul și eu mă ocup de Cett.

— O să fie nevoie de timp ca să ți-l aduc.

— De ce? Atiul e ușor.

— E foarte mult.

— Nu atât de mult încât să nu-l poți încărca într-o căruță, ca să-l trimiți apoi afară.

— Lucrurile sunt mai complicate.

— Nu cred, zâmbi Straff.

Elend se încruntă.

— Nu-l avem, șopti Vin.

Straff se-ntoarse în direcția vocii.

— Nu l-am găsit niciodată, continuă ea. Kelsier l-a răsturnat pe Lordul Legiuitor tocmai ca să pună mâna pe atiul ăla. Dar n-am izbutit să-i dăm de urmă. Probabil că nu s-a aflat niciodată în oraș.

Nu mă așteptam la asta..., se gândi Elend. Firește, Vin avea tendința să acționeze din instinct, într-o mare măsură așa cum se spunea că stătea în firea lui Kelsier. Cu Vin alături, toate

planurile din lume puteau fi azvârlite pe fereastră — dar ceea ce obținea în schimb era, de obicei, mai bun.

Straff rămase o clipă neclintit. Părea s-o creadă pe Vin.

— Așa că, de fapt, n-ai ce să-mi oferi.

Trebuie să par slab, își aminti Elend. *Să-l las să creadă că-mi poate lua cetatea oricând, dar și că nu merită să mi-o ia acum.* Începu să bată cu arătătorul în masă, ușor, ca și cum ar fi fost nervos. Dacă Straff crede că n-avem atiul... atunci e mai puțin probabil să riște atacându-ne. Are mai puțin de câștigat. De aceea a spus Vin ce-a spus.

— Vin nu știe despre ce vorbește, zise el. Am ținut atiul ascuns, chiar și de ea. Tată, sunt sigur că putem găsi o soluție.

— Nu, zise Straff, acum părând amuzat. Chiar *nu*-l ai. Zane mi-a spus... dar eu n-am crezut.

Clătină din cap, îndreptându-și din nou atenția spre mâncare. Fata de lângă el nu mânca. Stătea, tăcută, ca o podoabă, ceea ce și se aștepta din partea ei să fie. Straff sorbi îndelung din paharul său cu vin, apoi suspină mulțumit. Se uită spre copila care-i era metresă.

— Lasă-ne singuri, îi porunci.

Ea se supuse imediat.

— Și tu, îi spuse Straff lui Vin.

Ea se crispă ușor. Se uită la Elend.

— E-n ordine, spuse el încet.

Vin șovăi, apoi dădu din cap. De unul singur, Straff nu era un mare pericol pentru Elend, iar ea era Născută-din-Ceață. Dacă nu mergea totul așa cum ar fi trebuit, putea ajunge repede la Elend. Și, plecând, obținea ceea ce voiau — îl făcea pe Elend să pară mai slab. Îl aducea pe o poziție mai bună pentru tratativele cu Straff.

Așa spera.

— O să fiu dincolo de ușă, spuse, cu voce scăzută, și ieși.

Nu era un simplu soldat. Era o forță conducătoare — un om pe care părea să-l susțină însăși soarta.

27

— Bun, spuse Straff, lăsându-și furculița jos. Hai să fim sinceri, băiete. Sunt aproape gata să poruncesc să fii ucis.

— Ți-ai executa singurul fiu? întrebă Elend.

Straff ridică din umeri.

— Ai nevoie de mine, spuse Elend. Ca să te-ajut în lupta cu Cett. Poți să mă omori, dar n-o să câștigi nimic. Tot o să fii nevoit să iei Luthadelul în stăpânire cu forța, iar Cett tot o să te atace când o să fii slăbit.

Straff zâmbi, își încrucișă brațele și se aplecă în față, astfel încât silueta lui să domine masa.

— Te-nșeli în ambele privințe, băiete. În primul rând, cred că, dac-o să te omor pe tine, următorul conducător al Luthadelului o să fie mai binevoitor. Am în oraș un anumit grup interesat, care-mi confirmă că nu mă-nșel. În al doilea rând, n-am nevoie de ajutorul tău ca să mă lupt cu Cett. Am încheiat un tratat.

Elend șovăi.

— Ce?

— Ce crezi c-am făcut în aceste ultime câteva săptămâni? Am stat și-am așteptat să mă supun capriciilor tale? Am discutat cu Cett prietenește. Nu-l interesează orașul — vrea doar atiul. Am căzut de acord să-mpărțim ceea ce găsim în Luthadel, apoi să cucerim împreună restul Ultimului Imperiu. El va cuceri vestul și nordul, iar eu estul și sudul. Un om foarte îndatoritor, acest Cett.

Minte, se gândi Elend, simțindu-se rezonabil de sigur. Nu era în stilul lui Straff; n-ar fi făcut o alianță cu cineva aproape la fel de puternic. Se temea prea mult de trădare.

— Ai impresia c-o să cred așa ceva?

— Crezi ce vrei.

— Și oastea de kolosși care mărșăluiește încoace? întrebă Elend, jucându-și unul dintre atuuri.

La asta Straff nu găsi răspuns.

— Tată, dacă vrei să cucerești Luthadelul înainte de sosirea kolosșilor, cred c-ai putea fi mai binevoitor față de cineva care vine să-ți ofere tot ce-ți dorești. Nu-ți cer decât un singur lucru — lasă-mă să obțin o victorie. Lasă-mă să lupt cu Cett, să-mi consolidez moștenirea. *Pe urmă* poți lua în stăpânire orașul.

Straff îi cântări vorbele, le cântări destul de mult pentru ca Elend să-ndrăznească să spere că-l convinsese. Însă Straff clătină totuși din cap.

— Nu, cred că nu. O să-mi încerc norocul cu Cett. Nu știu de ce e dornic să-mi lase Luthadelul, dar nu pare să-i pese prea mult de oraș.

— Și ție îți pasă? întrebă Elend. Știi că n-avem atiu. Ce importanță mai are pentru tine acum orașul?

Straff se aplecă încă și mai mult peste masă. Elend îi simți mirosul răsuflării, parfumată de mirodeniile de la cină.

— Aici te-nșeli în privința mea, băiete. De aceea — chiar dacă mi-ai fi putut promite atiul ăla — n-ai fi plecat în noaptea asta din tabăra mea. Acum un an am făcut o greșeală. Dacă aș fi rămas în oraș, eu aș fi stat acum pe tronul lui. În schimb, ai ajuns să stai tu. Nu-mi pot imagina de ce — presupun că un Venture nătâng a fost totuși mai bun decât oricine altcineva.

Straff reprezenta tot ce detestase Elend din vechiul imperiu. Insolența. Cruzimea. Aroganța.

Slăbiciune, își spuse tânărul, calmându-se. *Nu pot fi amenințător.* Ridică din umeri.

— Nu e decât un oraș, tată. Așa cum văd eu lucrurile, n-are nici măcar pe jumătate importanța armatei tale.

— E mai mult decât un oraș, spuse Straff. E cetatea Lordului Legiuitor — și în ea se află casa mea. Fortăreața mea. Am înțeles c-o folosești drept palat.

— Pur și simplu n-am unde altundeva să mă duc.

Straff își concentră din nou atenția asupra mâncării.

— Bun, spuse, înainte de a-și tăia încă o bucată de carne, la început, te-am crezut idiot fiindc-ai venit aici în seara asta, dar acum nu mai sunt atât de sigur. Probabil c-ai înțeles ce e inevitabil.

— Ești mai puternic, spuse Elend. Nu-ți pot ține piept.

Straff dădu din cap.

— M-ai impresionat, băiete. Te-ai îmbrăcat cum se cuvine, ți-ai luat drept metresă o Născută-din-Ceață, păstrezi orașul sub control. O să te las să trăiești.

— Mulțumesc, spuse Elend.

— Și, în schimb, o să-mi predai Luthadelul.

— Imediat ce scăpăm de Cett.

Straff râse.

— Nu, lucrurile astea nu merg așa, băiete. Nu negociem. Îmi îndeplinești ordinele. Mâine plecăm împreună spre cetate, călare, și tu poruncești să se deschidă porțile. O să intru cu armata și-o să preiau comanda, și Luthadelul va deveni noua capitală a regatului meu. Dacă te porți cumsecade și faci ce spun, te numesc din nou moștenitorul meu.

— Nu pot face asta, răspunse Elend. Am lăsat poruncă să nu ți se deschidă porțile, indiferent ce s-ar întâmpla.

Straff șovăi.

— Sfetnicii mei s-au gândit c-ar fi posibil s-o folosești pe Vin ca ostatică, forțându-mă să-ți predau cetatea, continuă Elend. Dacă mergem spre porți împreună, vor presupune că mă amenințI.

Straff se posomorî.

— Ai face bine să speri că asta n-o să le treacă prin cap.

— O să le treacă. Îi cunosc bine pe oamenii ăștia, tată. Vor fi nerăbdători să folosească asta drept scuză ca să-mi ia cetatea.

— Atunci de ce-ai venit aici?

— Ca să fac ceea ce-am spus. Să negociez o alianță împotriva lui Cett. Îți pot preda Luthadelul, dar mai am nevoie de timp. Să-l nimicim mai întâi pe Cett.

Straff înșfăcă de mâner cuțitul pentru carne și-l azvîrli, înfigându-l în masă.

— Am spus că asta nu e o negociere! Tu nu ridici pretenții, băiete! Aș putea porunci să fii ucis!

— Nu fac altceva decât să descriu situația, tată, se grăbi Elend să spună. Nu vreau să...

— Ai devenit mieros, spuse Straff, îngustându-și ochii. Ce-ai sperat să câștigi cu jocul ăsta? Venind în tabăra mea? Fără să ai nimic de oferit... Stătu pe gânduri, apoi continuă: Nimic de oferit, în afară de fata aia. O bucățică frumoasă, da.

Elend roși.

— Asta n-o să te-aducă în cetate. Nu uita, sfetnicii mei s-au gândit că s-ar putea s-o amenințăi.

— Perfect, se răsti Straff. Tu mori; eu pătrund în cetate cu forța.

— Și Cett te atacă din spate. Țintuindu-te de zidurile noastre și silindu-te să lupți înconjurat de armata lui.

— Ar avea pierderi grele, spuse Straff. După asta, n-ar fi în stare să cucerească și să păstreze cetatea.

— Chiar și cu forțele împuținate, va avea mai multe șanse s-o cucerească dacă așteaptă și încearcă s-o ia de la tine.

Straff se ridică în picioare.

— Va trebui să-mi asum riscul. Te-am mai lăsat o dată în urmă. Nu mai rămâi de capul tău încă o dată, băiete. Blestemații ăia de skaa ar fi trebuit să te-omoare și să mă scape de tine.

Elend se ridică la rândul său. Vedea oricum hotărârea din ochii lui Straff.

Nu merge, se gândi, începând să intre în panică. Planul lui era riscant, dar nu se gândise niciodată cu adevărat că ar fi putut să dea greș. Își jucase cărțile într-adevăr bine. Însă ceva nu era în ordine, ceva pe care nu-l anticipase, și încă nu înțelegea. De ce se-mpotrivea Straff într-o asemenea măsură?

Sunt prea novice în treburile astea, se gândi. Ironia era că, dacă și-ar fi lăsat tatăl să-l învețe mai multe în copilărie, poate și-ar fi dat seama unde greșea. Astfel stând lucrurile, i se contură

brusc în minte gravitatea situației în care se afla. În mijlocul unei armate dușmane. Despărțit de Vin.

Avea să moară.

— Așteaptă! exclamă, cu disperare.

— Ah, zâmbi Straff. Ai priceput în sfârșit în ce-ai intrat?

În zâmbetul lui se citea încântarea. Poftă. În Straff existase întotdeauna o parte căreia îi plăcea să-i facă pe alții să sufere, deși Elend o văzuse rar dezlănțuindu-se împotriva lui. Buna-cuviință fusese întotdeauna acolo și îl oprise.

Buna-cuviință impusă de Lordul Legiuitor. În clipa aceea, Elend văzu în ochii tatălui său dorința de a ucide.

— N-ai avut niciodată de gând să mă lași în viață, spuse Elend. Chiar dacă ți-aș fi dat atiul și chiar dacă ți-aș fi predat cetatea.

— Ai fost mort din clipa în care te-ai hotărât să vii aici, zise Straff. Băiat idiot. Însă-ți mulțumesc că mi-ai adus fata. O s-o am la noapte. Să vedem dac-o să strige numele meu sau pe-al tău când o să...

Elend râse.

Râdea cu disperare, râdea de situația absurdă în care se afla, râdea de neașteptatele sale îngrijorări și temeri — dar, mai presus de toate, râdea gândindu-se cum ar fi încercat Straff s-o ia pe Vin cu forța.

— N-ai nici cea mai mică idee ce stupid sună ceea ce-ai spus.

Straff roși.

— Pentru asta, băiete, o să fiu mult mai dur cu ea.

— Ești un porc, tată, adăugă Elend. Un bărbat bolnav, dezgustător. Te credeam un conducător strălucit, dar abia izbutești să faci față. Ai adus casa noastră în pragul distrugerii — numai moartea Lordului Legiuitor te-a salvat!

Straff își chemă garda.

— Poate c-o să cucerești Luthadelul, continuă Elend, dar o să-l pierzi! Poate că eu sunt un rege rău, dar tu o să fii unul groaznic. Lordul Legiuitor a fost un tiran, dar era, în același timp, un geniu. Tu nu ești nici una, nici alta. Nu ești decât un

egoist care-o să irosească tot ce posedă, pentru a o sfârși apoi cu un cuțit în spate.

Soldații dădură buzna înăuntru și Straff arătă către Elend. El nu se clinti. Se maturizase alături de bărbatul acela, fusese crescut de el, chinuit de el. Și, în pofida tuturor acestora, nu-i spusese niciodată în față ce gândea. Se revoltase cu timiditatea unui adolescent, dar nu rostise niciodată adevărul.

Se simțea bine. Simțea că făcea bine ceea ce făcea.

Poate, cu Straff, e o greșeală să te prefaci slab. Lui i-au plăcut întotdeauna lucrurile copleșitoare.

Și Elend știu, brusc, ce avea de făcut. Zâmbi, uitându-se în ochii lui Straff.

— Omoară-mă, tată, și-o să mori și tu.

— Omoară-mă, tată, spuse Elend, și-o să mori și tu.

Vin ezită. Stătea afară din cort, în întunericul de început de noapte. Așteptase alături de oștenii lui Straff, care se grăbiseră să intre, la porunca lui. Ea se retrăsese în întuneric și acum se afla în spatele cortului, privind umbrele care se foiau în interior.

Fusese pe punctul de a da buzna înăuntru. Elend nu se descurcase foarte bine — nu fiindcă ar fi fost un negociator nepriceput. Era doar prea sincer din fire. Îți dădeai cu ușurință seama când mințea, mai ales dacă-l cunoșteai bine.

Dar ultima lui declarație sunase altfel. Nu era semn că Elend încerca să pară inteligent, nici nu era o răbufnire furioasă, aidoma celei de mai înainte. Părea, dintr-odată, calm și puternic.

Straff râse de amenințarea lui.

— Ești un prost, tată, spuse Elend. Crezi c-am venit aici să negociez? Mă crezi dornic să am de-a face cu unul ca tine? Nu. Mă cunoști destul de bine ca să știi că nu-i așa. Știi că nu aș fi îngenuncheat niciodată în fața ta.

— Atunci de ce-ai venit? întrebă Straff.

Vin aproape că auzi zâmbetul lui Elend.

— Ca să pot ajunge lângă tine, tată, și ca să-mi aduc Născuta-din-Ceață în tabăra ta.

Tăcere.

În cele din urmă, Straff izbucni în râs.

— Mă amenințI cu fetița aia firavă? Dacă asta e nemaipomenita Născută-din-Ceață din Luthadel, sunt extrem de dezamăgit.

— Pentru că așa vrea să te simți. Gândește-te, tată. Aveai bănuieli și ea ți le-a confirmat. Dar, dacă e atât de bună cum se zvonește — și știu c-ai auzit zvonurile — cum de-ai simțit-o când s-a atins de sentimentele tale?

Ai prins-o Domolindu-te și i-ai spus-o. După care nu i-ai mai simțit atingerea, așa c-ai presupus că s-a speriat. Însă pe urmă ai început să te simți încrezător. În largul tău. Ai considerat că Vin nu e o amenințare — dar ar neglija un om rațional un Născut-din-Ceață, indiferent cât de firav și de tăcut i s-ar părea? De fapt, ar fi de crezut că tocmai cei firavi și tăcuți sunt asasinii cărora ar trebui să le dai *cea mai mare* atenție.

Vin zâmbi. *Ingenios*, se gândi. Se întinse și Aţăţă sentimentele lui Straff, incendiindu-și metalul și întărâtându-i furia. El icni, șocat. *Folosește indiciul, Elend.*

— Frică, spuse Elend.

Ea Domoli furia lui Straff, înlocuind-o cu spaimă.

— Pasiune.

Vin se supuse.

— Calm.

Ea Domoli totul. Îl văzu pe Straff, în cort, stând țeapăn. Un Allomant nu putea sili pe nimeni să facă nimic — și, de obicei, Împingerile sau Tragerile puternice pe un anumit sentiment dădeau mai puține rezultate, fiindcă îi atrăgeau țintei lor atenția că se petrecea ceva neobișnuit. Însă Vin voia ca el să fie sigur că ea urmărea totul.

Zâmbi și-și stinse cositorul. Pe urmă arse duraluminiu și îi Domoli toate sentimentele cu o apăsare explozivă, lipsindu-l de toate. Umbra lui se împletici sub puterea atacului.

Alama ei se termină o clipă mai târziu, și-și aprinse din nou cositorul, continuând să urmărească siluetele negre de dincolo de pânza cortului.

— E puternică, tată, spuse Elend. E mai puternică decât orice Allomant pe care l-ai cunoscut. L-a ucis pe Lordul Legiuitor. A fost instruită de Supraviețuitorul de la Hathsin. Și, dacă mă ucizi, *ea* o *să te ucidă*.

Straff își îndreptă spatele și în cort se lăsă din nou tăcerea.

Se auziră pași. Vin se răsuci, se ghemui, înălță pumnalul.

În ceața nopții stătea o siluetă familiară.

— De ce nu te pot lua niciodată prin surprindere? întrebă încet Zane.

Ea ridică din umeri și se întoarse din nou spre cort — dar într-o poziție care îi permitea să nu-l scape din ochi nici pe Zane. Bărbatul se apropie și se ghemui alături de ea, privind la rândul său umbrele.

— Amenințarea asta nu servește la nimic, spuse în cele din urmă Straff. Tu o să fii mort, chiar dacă Născuta-din-Ceață va izbuti să mă ucidă.

— Ah, tată, ripostă Elend. Eu m-am înșelat în privința interesului pe care ți-l trezește Luthadelul. Însă tu te-nșeli întru totul în privința mea — te-ai înșelat *întotdeauna*. Nu-mi pasă că mor, dacă astfel poporul meu va fi în siguranță.

— Dacă dispar eu, Cett va cuceri orașul, spuse Straff.

— Cred că oamenii mei vor putea să-i respingă atacul. La urma urmelor, armata lui e mai mică.

— Asta-i o tâmpenie! se răsti Straff.

Însă nu le ordonă soldaților săi se apropie mai mult.

— Omoară-mă, și mori și tu, repetă Elend. Și nu numai tu. Și toți generalii tăi. Toți căpitanii. Chiar și obligatorii tăi. I-am poruncit să vă omoare pe toți.

Zane mai făcu un pas către Vin, buruienile strivite de pe jos scrâșneau sub tălpile lui.

— Ah, șopti el, ingenios. Oricât de puternic ar fi dușmanul, nu te poate ataca dacă-i ții cuțitul la gât.

Zane se aplecă și mai mult spre ea, iar Vin își ridică privirea spre el, și fețele le ajunseră la numai câțiva centimetri distanță una de alta. El clătină din cap în ceața pufoasă.

— Spune-mi — de ce oamenii ca tine și ca mine trebuie să fie întotdeauna unelte?

În cort, Straff începea să se îngrijoreze.

— Nimeni nu e atât de puternic, băiete, spuse el, nici măcar un Născut-din-Ceață. Poate va izbuti să-mi omoare câțiva generali, dar la mine n-o s-ajungă niciodată. Am propriul meu Născut-din-Ceață.

— Oh? ripostă Elend. Și de ce n-a ucis-o? Fiindcă se teme s-o atace? Dacă mă ucizi, tată — dacă mai faci vreo mișcare împotriva cetății mele — ea va începe măcelul. Oamenii tăi luați prizonieri vor fi executați în fața fântânilor.

— Parcă spuneai că e mai presus de astfel de lucruri, șopti Zane. Ai pretins că nu te folosește ca asasină.

Vin se foi, stânjenită.

— E un truc, Zane. N-ar face niciodată așa ceva.

— E o Allomantă cum n-ai mai văzut niciodată, tată, adăugă Elend, cu vocea înăbușită de pânza cortului. Am privit-o luptându-se cu alți Allomanți — niciunul nu poate nici măcar s-o atingă.

— Oare așa să fie? întrebă Zane.

Vin șovăi. De fapt, Elend n-o văzuse niciodată atacând alți Allomanți.

— M-a văzut, o dată, năpustindu-mă asupra unor soldați; și i-am povestit despre luptele mele cu alți Allomanți.

— Ah, spuse încet Zane. Atunci nu e decât o mică minciună. Perfectă când ești rege. Ca multe alte lucruri. Oprimarea unui singur om ca să salvezi un regat? Ce conducător n-ar plăti un preț atât de mic? Libertatea ta în schimbul victoriei lui.

— Nu mă folosește, protestă Vin.

Zane se ridică în picioare. Ea se răsuci ușor, urmărindu-l cu atenție în vreme ce înainta prin ceață, îndepărtându-se de corturi, de torțe, de soldați. Se opri la mică distanță și se uită în sus. În ciuda luminilor din corturi și a focurilor, ceața lua tabăra în stăpânire. Se învârtejea în jurul lor. În ea, torțele și focurile nu păreau demne de atenție. Ca niște tăciuni ce se sting.

— Ce înseamnă asta pentru *el*? întrebă încet Zane, rotindu-și brațul. Poate să-nțeleagă vreodată ceața? Pe tine te poate înțelege vreodată?

— Mă iubește, răspunse Vin, uitându-se peste umăr, la umbre.

Amuțiseră, Straff cântărea, evident, amenințările fiului său.

— Îi ești dragă *tu*? întrebă Zane. Sau faptul că te *are*?

— Elend nu e așa, răspunse Vin. E un om bun.

— Bun sau nu, tu nu ești ca el, spuse Zane și, pentru auzul ei amplificat de cositor, vocea lui răsună adânc în noapte. Poate înțelege ce-nseamnă să fii unul dintre noi? Poate înțelege ceea ce știm noi, îi pasă de lucrurile pe care le-ndrăgim? Pe astea le-a văzut vreodată?

Își ridică mâna, arătând spre cer. Cu mult dincolo de ceață, pe cer străluceau lumini, ca niște pistrui minusculi. Stelele, invizibile pentru un ochi obișnuit. Numai cineva care ardea cositor putea străpunge ceața cu vederea, ca să le zărească scânteind.

Vin își aduse aminte cum i le arătase Kelsier prima oară. Își aminti ce uluită fusese, fiindcă se aflau acolo dintotdeauna, nevăzute din pricina ceții...

Zane continuă s-arate în sus.

— Lordule Legiuitor! șopti Vin, îndepărtându-se de cort cu un pas mic.

În lumina reflectată a cortului, vedea, prin vârtejurile de ceață, ceva pe brațul lui Zane.

Pielea îi era acoperită de dungi subțiri, alburii. Cicatrice.

Zane își lăsă imediat brațul în jos, acoperindu-le cu mâneca.

— Ai fost în Puțurile din Hathsin, spuse Vin cu voce scăzută. Ca și Kelsier.

Zane își feri privirea.

— Îmi pare rău, spuse ea.

Zane se întoarse în direcția ei, zâmbind în noapte. Un zâmbet ferm, plin de încredere în sine. Înaintă un pas.

— Eu te înțeleg, Vin.

Se înclină ușor către ea și se îndepărtă dintr-un salt, dispărând în ceață. În cort, Straff îi spunea lui Elend.

— Du-te. Pleacă de-aici.

Trăsura se îndepărta. Straff stătea în fața cortului său, fără să se sinchisească de ceață, încă ușor năucit.

L-am lăsat să plece. De ce l-am lăsat să plece?

Totuși — chiar și în clipa aceea — putea simți atingerea ei izbindu-l. Un sentiment după altul, ca un vârtej trădător în ființa lui, apoi... nimic. O mână imensă îi înșfăcă sufletul și i-l stoarse dureros până ce îl îngenunche. Simțise ceea ce credea că se poate simți în clipa morții.

Niciun Allomant nu putea fi atât de puternic.

Zane o respectă, se gândi. *Și toată lumea spune că l-a ucis pe Lordul Legiuitor. Făptura aia firavă. Nu e cu putință.*

Părea imposibil. Și, aparent, așa voia ea să pară.

Totul mersese atât de bine. Informația primită de la spionul kandra al lui Zane se dovedise adevărată. Elend *chiar* încercase să facă o alianță. Partea înspăimântătoare era că el ar fi putut s-o accepte dacă nu l-ar fi avertizat spionul, presupunând că Elend n-ar fi avut nicio valoare. •

Chiar și așa, Elend fusese mai bun decât el. Straff fusese *pregătit* până și pentru o simulare a slăbiciunii din partea lor, și totuși îl înfrânseseră.

E atât de puternică...

O siluetă în negru ieși din ceață și se apropie de el.

— Arăți de parcă ai fi văzut o stafie, tată, spuse Zane, cu un zâmbet. Poate pe-a ta?

— Zane, afară a mai fost și altcineva? întrebă Straff, prea zguduit ca să dea, pe moment, o replică pe măsură. Poate alți doi Născuți-din-Ceață, care s-o ajute?

Zane clătină din cap.

— Nu. E într-adevăr foarte puternică.

Îi întoarse spatele, gata să dispară în ceață.

— Zane! se răsti Straff, făcându-l să se oprească. O să ne schimbăm planurile. Vreau s-o ucizi.

Zane se întoarse spre el.

— Dar...

— E prea periculoasă. În plus, acum știm ceea ce voiam să afli de la ea. Nu au atiu.

— Îi crezi? întrebă Zane.

Straff șovăi. După modul în care fusese pe deplin manipulat în seara aceea, n-avea să creadă nimic din tot ce credea că aflase.

— Nu, se hotărî să afirme. Dar vom găsi o altă cale. O vreau pe fata aia moartă, Zane.

— Atunci atacăm cu adevărat orașul?

Straff fusese aproape gata să dea ordinul chiar atunci, să-i ordone armatei sale să se pregătească pentru un atac în dimineața următoare. Atacul de probă mersese bine, demonstrase că apărarea nu era nici pe departe impresionantă. Straff putea cuceri zidul, îl putea folosi împotriva lui Cett.

Dar cuvintele rostite de Elend înainte de a pleca îl opriseră. *Trimite-ți oștile împotriva orașului meu, tată,* spusese băiatul, *și mori. Ai simțit puterea ei — știi ce poate face. N-ai decât să te-ascunzi, n-ai decât să-mi cucerești cetatea.*

Dar ea te va găsi. Și te va ucide.

Tot ce poți face e s-aștepți. O să-ți dau de veste când voi avea oștile pregătite să-l atace pe Cett. Îl vom lovi împreună, așa cum am spus mai înainte.

Straff nu putea depinde de așa ceva. Băiatul se schimbase. Straff nu-și făcea iluzii, știa cât de repede avea să fie trădat. Însă nu putea ataca Luthadelul atâta vreme cât trăia fata. Nu și după ce îi cunoscuse puterea, după ce-i simțise atingerea pe sentimentele lui.

— Nu, spuse, în cele din urmă, ca răspuns la întrebarea lui Zane. Nu atacăm. Nu înainte de a o ucide tu pe ea.

— Ar putea fi mai greu decât îți imaginezi tu, tată, spuse Zane. O să am nevoie de ajutor.

— Ce fel de ajutor?

— Un grup de atac. Din Allomanți care nu pot fi recunoscuți.

Zane vorbea despre un grup anume. Cei mai mulți Allomanți erau ușor de identificat, din pricina obârșiei lor nobile. Însă Straff

dispunea de ceva aparte. Nu avea degeaba atâtea metrese — zeci și zeci. Unii îl credeau desfrânat, atât și nimic mai mult.

Dar nu era nicidecum așa. Multe metrese însemnau mulți copii. Iar mulți copii născuți dintr-o stirpe nobilă ca a lui însemnau mulți Allomanți. Printre urmașii săi nu se afla decât un singur Născut-din-Ceață, dar Ceturienii erau numeroși.

— Se va face, spuse.

— S-ar putea să-i pierzi, să nu-i supraviețuiască întâlnirii, tată, îl avertiză Zane, stând încă în ceață.

Senzația groaznică se întoarse. Senzația de gol, oribila conștientizare a faptului că altcineva îi controla de deplin sentimentele. Nimeni n-ar fi trebuit să aibă o asemenea putere asupra lui. Și mai ales nu Elend.

Ar fi trebuit să fie mort. A venit drept în mâinile mele. Și l-am lăsat să plece.

— Scapă de ea, spuse. Fă orice e necesar, Zane. Orice.

Fiul său dădu din cap și plecă, pășind satisfăcut.

Straff se-ntoarse în cort și trimise din nou după Hoselle. Semăna destul de bine cu iubita lui Elend. Avea să-i prindă bine să-și aducă aminte că, în cea mai mare parte a timpului, deținea cu adevărat controlul.

În trăsură, Elend se lăsă pe spătarul banchetei, ușor năuc. *Sunt încă viu!* își spuse, cu din ce în ce mai mult entuziasm. *Am izbutit! L-am convins pe Straff să lase în pace orașul.*

Cel puțin pentru o vreme. Luthadelul rămânea în siguranță atâta timp cât continua Straff să se teamă de Vin. Dar... pentru Elend, orice victorie era enormă. Nu-și dezamăgise poporul. Era regele lui, iar planul întocmit — oricât de nebunesc ar fi părut — reușise. Dintr-odată, coroana mică de pe capul său nu mai păru la fel de grea ca până atunci.

Vin stătea în fața lui. Nu părea nicidecum atât de încântată cum ar fi putut fi.

— Ne-a ieșit, Vin! exclamă el. Nu așa cum am plănuit, dar a mers. Acum Straff n-o să-ndrăznească s-atace orașul.

Ea dădu din cap în tăcere.

Elend se încruntă.

— Ăă... orașul e în siguranță mulțumită ție. Știi, nu? Dacă n-ai fi fost acolo... firește, dacă n-ai fi fost tu, Ultimul Imperiu încă s-ar mai afla în sclavie.

— Pentru că eu l-am ucis pe Lordul Legiuitor, spuse ea.

Elend dădu din cap.

— Însă imperiul a fost eliberat de planul lui *Kelsier* — de abilitățile cetei, de voința oamenilor. Eu n-am făcut altceva decât să fiu o unealtă.

— O spui de parcă ar fi un fapt banal, Vin, zise el. Nu e! Ești o Allomantă fantastică. Ham spune că nu te mai poate înfrânge nici măcar trișând, și ai ținut asasinii departe de palat. Pe tot teritoriul Ultimului Imperiu nu există nimeni pe măsura ta!

În mod bizar, cuvintele lui o făcură să se tragă într-un colț, îndepărtându-se și mai mult. Se întoarse să se uite pe geam, cu privirea pierdută în ceață.

— Mulțumesc, răspunse, cu voce înceată.

Fruntea lui Elend se încreți. *De fiecare dată când încep să cred c-am descoperit ce se petrece în mintea ei...* Se apropie și o cuprinse cu brațul.

— Vin, ce s-a-ntâmplat?

Ea păstră tăcerea și, în cele din urmă, scutură din cap, silindu-se să zâmbească.

— Nimic, Elend. Ai dreptate să fii entuziasmat. Ai fost sclipitor acolo — cred că nici măcar Kelsier n-ar fi fost în stare să-l manipuleze pe Straff cu atâta dibăcie.

El zâmbi și o trase mai aproape, cuprins de nerăbdare în timp ce trăsura se apropia de cetatea întunecată. Canaturile Porții de Cositor se deschiseră șovăielnic, și el văzu un grup de oameni în așteptare chiar în curtea de dincolo de ea. Ham înălță în ceață un felinar.

Regele nu așteptă să se oprească trăsura. Deschise portiera și sări când mai înainta încă. Prietenii săi începură să zâmbească, nerăbdători. Porțile se închiseră cu o bufnitură.

— A mers? întrebă Ham, șovăielnic, la apropierea lui Elend. Ai reușit?

— Într-un fel, răspunse Elend, zâmbind și strângând mâna lui Ham, pe a lui Boare, pe a lui Dockson și, în final, pe a lui Fantomă.

Până și kandra, OreSeur, se afla acolo. Lipăi către trăsură, în așteptarea lui Vin.

— Manevra inițială n-a dat cine știe ce rezultate — tata nu s-a lăsat tentat de alianță. Însă pe urmă i-am spus c-o să-l omor!

— O clipă. De unde până unde e asta o idee bună? întrebă Ham.

— Am trecut cu vederea una dintre resursele noastre cele mai de preț, prieteni, răspunse Elend, în timp ce din trăsură cobora Vin — spre care arătă. Avem o armă pe care ei nu o pot învinge! Straff se aștepta să vin la el implorând și era pregătit să ia totul sub control. Însă, când i-am spus ce li se poate întâmpla, lui și armatei lui, dacă stârnesc furia lui Vin...

— Dragul meu, zise Boare, te-ai dus în tabăra celui mai puternic rege din Ultimul Imperiu și l-ai amenințat?

— Da, am făcut-o!

— Sclipitor!

— Știu, răspunse Elend. I-am spus tatei că o *să* mă lase să plec din tabăra lui și o *să* lase Luthadelul în pace, altminteri o s-o pun pe Vin să-i ucidă, pe el și pe toți generalii lui.

O cuprinse pe ea cu brațul. Iar Vin zâmbi către grup, dar el își dădu seama că era ceva care continua s-o supere.

Nu crede c-am făcut treabă bună, înțelese Elend. *A văzut o cale mai potrivită pentru manipularea lui Straff, dar nu vrea să-mi spulbere entuziasmul.*

— Ei, bănuiesc că nu ne trebuie un rege nou, zâmbi Fantomă. Eu așteptam cu nerăbdare să ocup tronul...

Elend râse.

— Deocamdată am de gând să-l mai ocup eu, o vreme. Să le spunem oamenilor că pe Straff am izbutit să-l înspăimântăm, fie și numai temporar. O să le ridice puțin moralul. Pe urmă să ne ocupăm de Adunare. Să sperăm că va lua hotărârea s-aștepte până când mă voi întâlni și cu Cett, așa cum tocmai am făcut-o cu Straff.

— Vom sărbători izbânda la palat? întrebă Boare. Oricât de dragă mi-ar fi ceața, mă-ndoiesc că această curte e locul potrivit pentru o discuție despre problemele noastre.

Elend îl bătu pe spate și dădu din cap. Ham și Dockson li se alăturară lui, iar ceilalți se urcară în trăsura cu care veniseră. Elend îi aruncă o privire ciudată lui Dockson când îl văzu suindu-se. În mod obișnuit, ar fi preferat-o pe cealaltă, în care nu era el.

— Cu toată sinceritatea, Elend, spuse Ham, instalându-se, sunt impresionat. Mă gândeam, în mare măsură, c-o să fie nevoie de un raid în tabăra aia ca să te eliberăm.

Elend zâmbi, cu ochii la Dockson, care se așeză în timp ce trăsura se punea în mișcare. Își deschise tolba și scoase un plic sigilat. Apoi își ridică privirea și întâlni ochii lui Elend.

— Asta a sosit cu puțin timp în urmă, din partea membrilor Adunării, Maiestate.

Elend șovăi, apoi luă misiva și-i rupse sigiliul.

— Ce e?

— Nu sunt sigur, răspunse Dockson. Dar... am început deja s-aud zvonuri.

Vin se aplecă și citi peste brațul lui Elend, în timp ce parcurgea el textul cu privirea.

Maiestate,

Acest mesaj îți aduce la cunoștință că Adunarea a hotărât, cu majoritate de voturi, să invoce clauza neîncrederii din Cartă. Îți apreciem eforturile depuse în numele cetății, dar în situația de față este nevoie de un alt tip de guvernare decât acela pe care i-l poate oferi Maiestatea Ta. Facem acest pas fără ostilitate, doar cu resemnare. Nu vedem altă posibilitate și trebuie să luăm în considerare binele Luthadelului.

Regretăm că suntem nevoiți să te înștiințăm printr-o scrisoare.

Hârtia era semnată de toți cei douăzeci și trei de membri ai Adunării.

Elend o lăsă în jos, şocat.
— Ce e? întrebă Ham.
— Tocmai am fost detronat, răspunse încet Elend.

PARTEA A TREIA

Regele

A lăsat în urmă ruine, dar asta a căzut în uitare. A creat regate și le-a distrus apoi, când a reconstruit lumea.

28

— Să văd dac-am înțeles bine, spuse Tindwyl, calmă și curtenitoare, deși cu tonul totuși sever îl dojenea. Există în codul de legi al regatului o clauză care-i îngăduie Adunării să-și detroneze regele?

Elend se întristă puțin.

— Da.

— *Și ai scris tu cu mâna ta legea asta?* întrebă Tindwyl.

— În cea mai mare parte, recunoscu Elend.

— Ai semnat o lege întocmită de tine însuți că poți fi detronat? repetă ea.

Grupul lor — mai numeros acum față de cel din trăsuri căci i se alăturaseră Ciomege, Tindwyl și căpitanul Demoux — se afla în camera de lucru a lui Elend. Erau mai mulți decât scaunele, așa că Vin, care se schimbase în grabă, punându-și pantaloni și o cămașă, stătea tăcută deoparte, pe un teanc de cărți. Tindwyl și Elend rămăseseră în picioare, dar ceilalți se așezaseră — Boare afectat, Ham relaxat, iar Fantomă încercând să-și țină în echilibru scaunul lăsat pe spate, ce se sprijinea pe podea doar cu două picioare.

— Am pus clauza intenționat, spuse Elend.

Stătea în partea din față a încăperii, cu un braț sprijinit de sticla masivei ferestre cu vitralii, și se uita în sus, la fragmentele ei întunecate.

— Țara asta s-a vlăguit sub mâna asupritoare a conducătorului său vreme de o mie de ani. În tot acest timp, filosofii și gânditorii au visat o guvernare care să permită înlăturarea unui conducător nepotrivit fără vărsare de sânge. Eu am luat tronul ca urmare a unei înșiruiri de întâmplări neprevăzute și neobișnuite și nu mi s-a părut corect să impun unilateral voința mea — sau pe a

descendenților mei — asupra oamenilor. Am vrut să fiu inițiatorul guvernării unor monarhi care să răspundă în fața supușilor lor.

Vorbele lui sună uneori aidoma cărților pe care le citește, cugetă Vin. *Nu ca spusele unui om normal, ci ca textul scris pe o pagină.*

Își aminti de cuvintele lui Zane, asemeni unei șoapte ce-i susura în minte: *Tu nu ești ca el.* Își alungă gândul.

— Cu tot respectul, Maiestate, zise Tindwyl, e unul dintre cele mai prostești lucruri pe care-am auzit să le fi făcut vreodată un rege.

— A fost pentru binele regatului, spuse Elend.

— A fost curată prostie, se răsti terrisiana. Un rege nu se supune pe sine însuși capriciilor unui alt for conducător. E valoros pentru poporul său tocmai fiindcă autoritatea lui e absolută!

Vin îl văzuse rareori pe Elend atât de trist, și se crispă ușor când îi deslușì amărăciunea din priviri. Însă o altă parte din ea simțea o fericire rebelă. Nu mai era rege. Poate că nimeni n-avea să se mai străduiască la fel de mult să-l ucidă. Spera să fie cu putință să redevină pur și simplu Elend, să fie liber să plece. Să plece împreună în altă parte. Într-un loc unde lucrurile nu erau atât de complicate.

— Oricum, vorbi Dockson, spulberând tăcerea din încăpere, ceva trebuie făcut. Să discutăm despre cât de chibzuită a fost o hotărâre luată în trecut nu are niciun rost acum.

— De acord, încuviință Ham. Așadar, Adunarea a-ncercat să scape de tine cu un șut în fund. Ce-ai de gând să faci?

— E evident că nu-i putem lăsa să-și facă de cap, se amestecă Boare. Păi, poporul a mai răsturnat un conducător acum abia un an! Cred că nu e cazul să capete un astfel de obicei rău.

— Trebuie să pregătim o replică, Maiestate, spuse Dockson. Ceva care să discrediteze această manevră vicleană, dusă la îndeplinire în timp ce negociai tocmai siguranța cetății. Acum, când mă uit înapoi, e clar c-au organizat întrunirea asta astfel încât să nu fii de față și să nu te *poți* apăra.

Elend clătină din cap, continuând să fixeze cu privirea vitraliul întunecat.

— Probabil că nu mai e necesar să-mi spui Maiestate, Dox.

— Prostii, îl contrazise Tindwyl, stând cu brațele încrucișate lângă un raft cu cărți. Ești rege.

— Am pierdut mandatul poporului.

— Da, spuse Ciomege, dar încă mai ai mandatul oștilor mele. Asta te face rege, indiferent ce-ar spune Adunarea.

— Întocmai, întări Tindwyl. Lăsând deoparte legea aia tâmpită, încă te mai afli pe o poziție care-ți oferă putere. Trebuie să înăsprim măsurile impuse de starea de asediu, să limităm deplasările prin cetate. Să preluăm controlul punctelor-cheie și să-i sechestrăm pe membrii Adunării, împiedicându-i astfel pe dușmanii tăi să opună rezistență.

— Oamenii mei vor fi pe străzi înainte de a se ivi zorii, făgădui Ciomege.

— Nu, spuse Elend, cu voce scăzută.

Toată lumea încremeni pentru o clipă.

— Maiestate? întrebă Dockson. E într-adevăr cea mai bună mutare. Nu putem lăsa această facțiune care ți se-mpotrivește să-și ia avânt.

— Nu e o facțiune, Dox. Sunt reprezentanții aleși ai Adunării, sublinie Elend.

— Ai unei Adunări înființate de tine, dragul meu, spuse Boare. Are putere pentru că i-ai dat-o tu.

— Acum puterea lor e dată de lege, Boare, spuse Elend. Și noi toți ne supunem legii.

— Prostii, zise Tindwyl. Ca rege, legea ești tu. Odată ce vom fi siguri că avem controlul cetății, poți să convoci Adunarea și să le explici membrilor săi că ai nevoie de susținerea lor. Cei care nu vor fi de acord pot fi sechestrați până la încetarea crizei.

— Nu, spuse Elend, ceva mai ferm. N-o să facem nimic din toate astea.

— Atunci ce-o să facem? întrebă Ham. Te dai bătut?

— Nu mă dau bătut, Ham, răspunse Elend, întorcându-și în sfârșit privirea către grup. Dar n-o să folosesc oștile cetății ca să-i impun Adunării voința mea.

— O să-ți pierzi tronul, spuse Boare.

— Fii rezonabil, Elend, adăugă Ham, dând din cap.

— *N*-o să-mi nesocotesc propriile legi! insistă el.

— Nu fi prost, zise Tindwyl. Ar trebui...

— Tindwyl, spuse Elend, reacționează la ideile mele cum dorești, dar nu-mi mai spune încă o dată că sunt prost. Nu mă las ridiculizat fiindcă-mi spun părerea!

Terrisiana ezită să mai spună ceva, cu gura pe jumătate deschisă. Apoi strânse din buze și se așeză. Pe Vin o străbătu un val de satisfacție tăcută. *Tu l-ai instruit*, Tindwyl, se gândi, cu un zâmbet. *Chiar te poți plânge că te-nfruntă?*

Elend înaintă și-și puse mâinile pe masă, cuprinzând membrii grupului cu privirea.

— Da, o să ripostăm. Dox, o să scrii o scrisoare, dând de știre Adunării că suntem dezamăgiți și ne simțim trădați — o să le aduci la cunoștință că întâlnirea cu Straff a fost o reușită și o să insiști cât mai mult asupra vinovăției lor.

Noi, ceilalți, începem să facem planuri. Vom lua tronul înapoi. Așa cum s-a spus, legea îmi e cunoscută. Eu am scris-o. Există mai multe căi de rezolvare. Însă printre ele nu e inclusă trimiterea oștilor ca să ia în stăpânire orașul. N-o să mă port aidoma tiranilor care vor să ne ia Luthadelul! N-o să silesc poporul să-mi respecte dorințele, chiar dacă știu că așa ar fi mai bine pentru el.

— Maiestate, spuse Tindwyl, cu prudență, nu e imoral să te-asiguri că deții puterea când haosul bate la ușă. În astfel de vremuri, oamenii au reacții lipsite de rațiune. E unul din motivele pentru care au nevoie de conducători puternici. Au nevoie de tine.

— Numai dacă mă vor, Tindwyl, ripostă Elend.

— Îmi cer iertare, Maiestate, zise terrisiana, dar afirmația asta mi se pare, cumva, naivă.

El zâmbi.

— Poate că este. Îmi poți schimba hainele și ținuta, dar nu și sufletul. O să fac ceea ce cred eu că e corect — și asta înseamnă să las Adunarea să mă detroneze, dacă așa hotărăsc membrii ei.

Tindwyl se încruntă.

— Și dacă nu-ți poți recăpăta tronul respectând legea?

— O să mă supun, răspunse Elend. Și oricum o să fac tot ce-mi stă în puteri ca s-ajut regatul.

Și așa s-a zis cu plecarea noastră, se gândi Vin. Oricum, nu putu să nu zâmbească. La Elend iubea mai ales sinceritatea. Dragostea lui neprefăcută pentru oamenii din Luthadel — hotărârea lui de a face numai ce era mai bine pentru ei — era ceea ce îl deosebea de Kelsier. Chiar și în martiriul său, acesta din urmă dăduse dovadă de aroganță. Se asigurase că avea să rămână în amintirea oamenilor, așa cum nu rămăseseră prea mulți dintre toți cei care trăiseră vreodată.

Însă Elend — pentru el, conducerea Stăpânirii Centrale n-avea nicio legătură cu faima sau cu gloria. Pentru prima oară, Vin ajunse la o concluzie completă și sinceră. Elend era un rege mult mai bun decât ar fi putut fi vreodată Kelsier.

— Nu... nu sunt sigur în privința părerii mele despre așa ceva, stăpână, șopti o voce de lângă ea.

Șovăi, uitându-se în jos, când își dădu seama că, absentă, începuse să-l scarpine pe OreSeur între urechi.

Își retrase mâna cu o tresărire.

— Îmi pare rău, spuse.

Kandra ridică din umeri și-și puse din nou capul pe labe.

— Așadar, spuneai că-ți poți recăpăta tronul pe o cale legală, spuse Ham. Ce-avem de făcut?

— Adunarea are la dispoziție o lună ca s-aleagă un rege nou, răspunse Elend. Legea nu spune că noul rege nu poate fi tot cel vechi. Și, dacă nu pot lua o hotărâre cu majoritate de voturi până la termenul stabilit, tronul îmi revine mie, pentru cel puțin un an.

— Complicat, zise Ham, frecându-și bărbia.

— La ce te-așteptai? îl întrebă Boare. Așa sunt legile.

— Nu vorbeam despre lege, în sine, îl lămuri Ham. Am vrut să spun că e complicat să faci Adunarea fie să-l aleagă pe Elend, fie să n-aleagă pe nimeni. În primul rând, nu l-ar fi detronat dacă nu s-ar fi gândit deja pe cine să pună pe tron.

— Nu neapărat, spuse Dockson. Poate-au vrut, pur și simplu, să fie o avertizare.

— Poate, spuse Elend. Domnii mei, eu cred că e un semnal. Am ignorat Adunarea, ne-am gândit că problema ei era rezolvată, din moment ce-i obținusem votul pentru propunerea care-mi dădea dreptul să negociez. Însă nu ne-am gândit niciodată că, pentru ei, cel mai ușor mod de a-mi ocoli propunerea era să-și aleagă un rege nou și să-l pună apoi *pe el* să facă tot ce vor.

Oftă și clătină din cap.

— Trebuie să recunosc, nu m-am priceput niciodată să manipulez Adunarea. Membrii ei nu mă privesc ca pe un rege, ci ca pe un confrate — și, din cauza asta, se văd cu ușurință luându-mi locul. Fac prinsoare că unul dintre ei i-a convins pe ceilalți să-l pună pe tron, în locul meu.

— Așa că noi îl facem pur și simplu să dispară, spuse Ham. Sunt sigur că Vin ar putea...

Elend se încruntă.

— Glumeam, El, zise Ham.

— Știi, Ham, remarcă Boare, singura parte amuzantă a glumelor tale e cât de des n-au niciun haz.

— Spui asta fiindcă, de obicei, poanta are legătură cu tine.

Boare își dădu ochii peste cap.

— Știi, murmură OreSeur, firește bazându-se pe cositor ca s-o ajute pe Vin să-l audă, se pare că întrunirile astea ar da mult mai multe roade dac-ar uita cineva să-i invite pe ăștia doi.

Vin zâmbi și șopti:

— Nu sunt chiar *atât* de răi.

OreSeur înălță dintr-o sprânceană.

— Așa e, adăugă Vin. Ne abat într-adevăr un pic atenția.

— Dacă dorești, spuse OreSeur, îl pot mânca oricând pe unul dintre ei. Așa am putea grăbi lucrurile.

Vin amuți.

Însă OreSeur avea pe buze un zâmbet straniu.

— Umor kandra, stăpână. Îmi cer iertare. Uneori suntem de-a dreptul macabri.

Vin zâmbi.

— Probabil că oricum n-ar fi prea gustoși. Ham e mult prea vânos, și n-ai vrea să știi cam ce mănâncă Boare ca să-i treacă timpul...

— Nu sunt chiar atât de sigur, răspunse kandra. La urma urmelor, pe unul îl cheamă „Ham", te duce cu gândul la un câine, nu poate avea un gust mai rău decât câinele. Cât despre celălalt... Arătă cu o mișcare a capului pocalul din mâna lui Boare. Pare să-i placă grozav să se marineze.

Elend căuta prin teancurile lui de cărți, de unde scoase mai multe volume de legi — incluzându-l pe cele cu legile Luthadelului, întocmite de el însuși.

— Maiestate, spuse Tindwyl, rostind apăsat cuvântul, te așteaptă două armate dincolo de prag, plus un grup de kolossi în marș spre Stăpânirea Centrală. Chiar ești convins că e timp pentru o confruntare pe tărâmul legilor?

El lăsă cărțile jos și-și trase scaunul lângă masă.

— Tindwyl, am două armate dincolo de prag și kolossi care vin peste ei, iar eu însumi sunt principalul obstacol care-i împiedică pe conducătorii acestui oraș să-l predea unui cotropitor sau altuia. Ești sincer convinsă că detronarea mea din *acest moment* e întâmplătoare?

Mai mulți membri ai cetei tresăriră, devenind mai atenți, iar Vin își lăsă capul pe-o parte.

— Crezi că-n spatele manevrei stă unul dintre cotropitori? zise Ham, frecându-și bărbia.

— Tu ce-ai face, dac-ai fi în locul lor? întrebă Elend. Nu poți ataca orașul, fiindcă pierzi prea mulți soldați. Asediul durează deja de câteva săptămâni, oamenii tăi încep să sufere de frig, iar tâlharii plătiți de Dockson ți-au atacat barjele cu provizii, punându-ți în pericol rezervele de hrană. Și, în plus, știi că o oaste imensă de kolossi se îndreaptă încoace... și... are sens. Dacă spionii lui Straff și ai lui Cett sunt buni, știu că Adunarea era pe punctul să capituleze și să predea cetatea după sosirea primei armate. Asasinii n-au reușit să mă ucidă, dar se poate scăpa de mine pe o altă cale...

— Da, spuse Boare. E în stilul lui Cett. Să-ntoarcă Adunarea împotriva ta, să pună pe tron un simpatizant de-al lui, apoi să-l convingă să-i deschidă porțile.

Elend dădu din cap.

— Și, în seara asta, tata a părut să șovăie când a fost vorba să treacă de partea mea, ca și cum ar fi simțit că poate dobândi și altfel cetatea. Tindwyl, nu putem ști sigur care dintre cei doi regi e în spatele manevrei, dar nu putem nesocoti o asemenea posibilitate. Nu e ceva menit să distragă atenția — face parte din tacticile de asediu cu care ne-am confruntat de când au sosit armatele. Dacă mă pot urca din nou pe tron, atunci Straff și Cett vor ști că sunt singurul om care pot negocia — ceea ce îi va face, sper, mai înclinați să treacă de partea mea, la disperare, mai ales fiindcă se-apropie kolossii.

Cu asta, Elend începu să frunzărească teancul de cărți. Noua problemă cărturărească părea să-i alunge deprimarea.

— În lege s-ar putea să mai existe și ale câteva clauze importante, murmură, pe jumătate pentru sine. Trebuie să fac un studiu. Fantomă, l-ai invitat pe Sazed la întrunire?

Tânărul ridică din umeri.

— N-am izbutit să-l trezesc.

— Se reface după drumul până aici, îi lămuri Tindwyl, iar Elend își ridică ochii din cărți. E o problemă de-a Păstrătorilor.

— Trebuie să-și reumple una dintre metalminți? întrebă Ham.

Tindwyl șovăi și se înnegură la față.

— Înseamnă că v-a explicat?

Ham și Boare dădură din cap.

— Înțeleg, spuse terrisiana. Oricum, în privința asta nu-ți putea fi de folos, Maiestate. Eu îți dau un mic ajutor în ceea ce privește guvernarea, pentru că e datoria mea să instruiesc conducătorii, împărtășindu-le cunoștințele din trecut. Însă Păstrătorii hoinari, cum e Sazed, nu pot trece de partea nimănui prin dispute politice.

— Dispute politice? întrebă Boare, cu un aer nepăsător. Vorbești, probabil, despre ceva de genul răsturnării Ultimului Imperiu?

Tindwyl închise gura, strângând din buze.

— N-ar trebui să-l încurajați să-și încalce legămintele, spuse, în cele din urmă. Cred că, dacă-i sunteți prieteni, n-ar trebui s-o faceți.

— Oh? zise Boare, arătând spre ea cu pocalul de vin. Eu, unul, sunt de părere că vă simțiți stânjeniți fiindcă, după ce a refuzat să vi se supună vouă, tuturor, a sfârșit prin a vă elibera poporul.

Tindwyl îi aruncă o privire plată, cu ochii îngustați, având trupul țeapăn. Rămaseră așa preț de o clipă îndelungată.

— Împinge în sentimentele mele cât vrei, Domolitorule, spuse ea. Sunt numai ale mele. N-o să-ți reușească nimic.

În cele din urmă, Boare își reîndreptă atenția asupra băuturii sale, bombănind ceva despre „afurisita de terrisiană".

Însă Elend nu dădu atenție disputei lor. Avea deja patru cărți deschise pe masă, în fața lui, și o răsfoia pe a cincea. Vin zâmbi, aducându-și aminte de zilele — nu prea îndepărtate — când a-i face curte însemnase adesea, pentru el, să se trântească pe scaunul de lângă ea și să deschidă o carte.

E același om, cugetă ea. *Și sufletul acela, omul acela, m-a iubit înainte de a ști că sunt Născută-din-Ceață. M-a iubit chiar și după ce-a descoperit că făceam parte dintr-o ceată de hoți și a crezut că voiam să-l jefuiesc. Nu trebuie să uit asta.*

— Vino, îi șopti lui OreSeur, ridicându-se în timp ce Boare și Ham se luau din nou la harță.

Avea nevoie de timp ca să se gândească, și ceața nu se lăsase de prea multă vreme.

Acum ar fi mult mai simplu, dacă n-aș fi fost atunci atât de abil, își spuse Elend, amuzat, răsfoindu-și cărțile. *Am făcut legea asta prea bine.*

Urmări un paragraf cu degetul, recitindu-l în timp ce ceilalți ieșeau fără grabă. Nu-și amintea dacă le spusese sau nu că puteau să plece. Probabil că Tindwyl avea să-l dojenească pentru asta.

Aici, se gândi, bătând cu degetul în pagină. *Aș avea motiv să cer o repetare a votului dacă vreunul dintre membrii Adunării a*

sosit prea târziu la întrunire, sau dacă a votat în absență. Votul pentru detronare trebuia să fie unanim — firește, cu excepția regelui în cauză.

Se întrerupse, observând o mișcare. Tindwyl era singura rămasă în cameră, alături de el. Își ridică privirea din cărți cu resemnare. *Probabil c-am meritat-o...*

— Îmi cer scuze pentru că te-am tratat cu insolență, Maiestate, spuse ea.

Elend se încruntă. *La asta nu mă așteptam...*

— Am obiceiul să mă port cu adulții de parcă ar fi copii, continuă ea. Cred că nu e ceva de care-ar trebui să fiu mândră.

— E...

Elend șovăi. Tindwyl îl învățase să nu caute niciodată scuze pentru greșelile altora. Putea să-i accepte, cu tot cu greșelile lor — putea chiar să-i și ierte — dar, dacă oferea explicații pentru cele petrecute, n-aveau să se schimbe nicicând.

— Îți accept scuzele, spuse.

— Ai învățat repede, Maiestate.

— N-am prea avut de ales, zâmbi. Firește, nu m-am schimbat destul de repede ca să-i fac față Adunării.

— Cum ai lăsat să se-ntâmple așa ceva? întrebă ea, cu voce scăzută. Chiar și având în vedere părerile noastre diferite despre modul în care trebuie condusă o țară, aș zice că acești membri ai Adunării ar fi trebuit să te sprijine. Tu le-ai dat puterea.

— I-am ignorat, Tindwyl. Oamenilor puternici, fie că-ți sunt prieteni sau nu, nu le place niciodată dacă nu-i iei în seamă.

Ea dădu din cap.

— Totuși, poate ar trebui să ne îngăduim o pauză ca să subliniem izbânzile tale, în loc să ne concentrăm pur și simplu asupra eșecurilor. Vin mi-a spus că întâlnirea cu tatăl tău a mers foarte bine.

Elend zâmbi.

— L-am înspăimântat ca să mi se supună. M-am simțit bine făcându-i lui așa ceva. Însă mă tem că, într-un fel sau altul, am ofensat-o pe Vin.

Tindwyl înălță dintr-o sprânceană.

Elend lăsă cartea jos și se aplecă în față, cu brațele sprijinite de masă.

— Pe drumul de întoarcere a fost într-o stare ciudată. Abia am făcut-o să-mi vorbească. Nu știu sigur ce-a fost asta.

— Poate era doar obosită.

— Nu sunt convins că ea *obosește* vreodată. E întotdeauna în mișcare, face întotdeauna ceva. Uneori mă tem că mă crede leneș. Poate de asta...

Vocea i se stinse și clătină din cap.

— Nu te crede leneș, Maiestate, spuse Tindwyl. Refuză să-ți accepte cererea în căsătorie pentru că nu se crede demnă de tine.

— Prostii. Vin e Născută-din-Ceață, Tindwyl. Știe că valorează cât zece bărbați ca mine.

Tindwyl înălță iarăși dintr-o sprânceană.

— Înțelegi mult prea puțin femeile, Elend Venture — mai ales femeile tinere. Din punctul lor de vedere, între propriile talente și părerea lor despre ele există o legătură surprinzător de mică. Vin e nesigură. Nu e convinsă că merită să fie alături de tine — nu atât fiindcă nu crede că te merită, ci mai ales fiindcă nu e convinsă că merită să fie fericită. A dus o viață foarte grea, chinuitoare.

— Cât de sigură ești de asta?

— Am mai multe fiice, Maiestate, răspunse Tindwyl. Știu ce spun.

— Fiice? se miră Elend. Ai copii?

— Bineînțeles.

— Numai că eu...

Terrisienii erau eunuci, ca Sazed. Firește că așa ceva nu putea fi adevărat și în cazul unei femei ca Tindwyl, dar el își închipuise că programele de reproducere impuse de Lordul Legiuitor o afectaseră cumva.

— Oricum, spuse ea, cu voce tăioasă, trebuie să iei niște hotărâri, Maiestate. Legătura ta cu Vin o să fie dificilă. Ea are anumite probleme care vor îngreuna lucrurile mai mult decât în cazul unei femei obișnuite.

— Am mai discutat despre asta, răspunse el. Nu caut o femeie „obișnuită". O iubesc pe Vin.

— Nu sugerez că n-ar trebui s-o faci, zise terrisiana, calmă. Nu fac nimic altceva decât să te instruiesc, așa cum am fost rugată. Trebuie să hotărăști în ce măsură îți vei lăsa atenția abătută de fata asta și de legătura voastră.

— Ce te face să crezi că mi se abate atenția?

Tindwyl ridică dintr-o sprânceană.

— Te-am întrebat despre victoria pe care ți-a adus-o întâlnirea cu lordul Venture din seara asta, iar tu n-ai vrut să-mi vorbești decât despre starea în care s-a aflat Vin pe drumul de întoarcere.

Elend șovăi.

— Ce contează mai mult pentru tine, Maiestate? Dragostea acestei fete sau binele poporului tău?

— N-o să răspund la o astfel de întrebare, spuse Elend.

— În cele din urmă, n-o să ai de ales. Mă tem că e o întrebare cu care se confruntă, în final, aproape toți regii.

— Nu. Nu există nimic care m-ar putea împiedica s-o iubesc pe Vin și să-mi apăr în același timp poporul. Am studiat prea multe dileme ipotetice ca să cad într-o asemenea capcană.

Tindwyl ridică din umeri și se sculă în picioare.

— Crede ce dorești, Maiestate. Oricum, eu văd deja o dilemă, și nu mi se pare câtuși de puțin ipotetică.

Își înclină ușor capul, în semn de respect, apoi ieși din încăpere, lăsându-l printre cărțile lui.

Existau și alte dovezi care făceau legătura dintre Alendi și Eroul Evurilor. Lucruri neînsemnate, pe care nu le putea observa decât cineva care studiase tot ce ținea de Prorocire. Semnul din naștere de pe brațul lui. Felul în care îi încărunțise părul, deși abia împlinise douăzeci și cinci de ani. Felul în care vorbea, în care se purta cu oamenii, în care guverna.

Pur și simplu, la el totul se potrivea.

29

— Spune-mi ceva, stăpână, spuse OreSeur, stând întins leneș, cu botul pe labe. Stau în preajma oamenilor de un număr mare de ani. Aveam impresia că au nevoie să doarmă cu regularitate. Presupun că m-am înșelat.

Vin stătea pe bordura de piatră de pe culmea zidului, cu un picior adus la piept și cu celălalt atârnându-i în gol. În dreapta și în stânga ei, turnurile fortăreței Hastings erau umbre negre în ceață.

— Eu dorm, spuse.

— Din când în când.

OreSeur căscă prelung, cu limba întinsă în afară. Își însușea alte obiceiuri de câine?

Vin își luă ochii de la el și se uită spre est, cuprinzând cu privirea Luthadelul adormit. În depărtare se zărea un foc, o lumină din ce în ce mai puternică, prea întinsă ca să fie creația unei mâini omenești. Se iveau zorii. Trecuse încă o noapte, aproape încheind o săptămână de la vizita ei și a lui Elend în tabăra lui Straff. Zane încă nu apăruse.

— Arzi fludor, nu-i așa? întrebă OreSeur. Ca să rămâi trează?

Vin dădu din cap. Sub arderea înceată a fludorului, oboseala nu era decât o sâcâială acceptabilă. Dacă se străduia să o caute, și-o simțea în adâncul ființei, de unde n-avea putere asupra ei. Simțurile îi erau ascuțite, trupul puternic. Nici măcar

frigul nopții n-o supăra. Însă, în clipa când își stingea fludorul, istovirea își anunța prezența cu forță.

— Așa ceva nu poate fi sănătos, stăpână, adăugă OreSeur. Abia dacă dormi trei sau patru ore pe zi. Nimeni — Născut-din-Ceață, om sau kandra — nu poate supraviețui mult în ritmul ăsta.

Vin se uită în jos. Cum ar fi putut să-și explice strania insomnie? Ar fi trebuit să scape de ea; nu mai trebuia să se teamă din ceilalți oameni din ceață, în mijlocul cărora trăia. Și totuși, oricât de istovită s-ar fi simțit, i se părea din ce în ce mai greu să găsească liniștea somnului. Cum ar fi putut să doarmă când din depărtare continuau s-ajungă la ea acele bufnituri surde?

Dintr-un anumit motiv, păreau să se apropie. Sau pur și simplu deveneau mai puternice? *Aud, venind de sus, bufnituri înfundate, pulsațiile din munți...* Cuvinte din jurnal.

Cum ar fi putut să doarmă, știind că spiritul o pândea din ceață, amenințător și plin de ură? Cum ar fi putut să doarmă, când armatele amenințau să-i ucidă prietenii, când lui Elend îi fusese luat regatul, când toate lucrurile pe care credea că le cunoscuse și le iubise deveneau tulburi, intrau în întuneric?

... dar, când mă întind în sfârșit, somnul mi se pare înșelător. Liniștea nopții nu face altceva decât să amestece aceleași gânduri care mă tulbură peste zi...

OreSeur căscă iarăși.

— Nu vine, stăpână.

Vin se întoarse spre el, încruntându-se.

— Ce vrei să spui?

— E ultimul loc în care te-ai antrenat cu Zane, răspunse OreSeur. Aștepți să se-ntoarcă.

Vin șovăi.

— Mi-ar prinde bine un antrenament, spuse, în cele din urmă.

La răsărit, lumina continua să crească, dăruind treptat strălucire cetii. Care însă nu se dădea dusă, ezita, nevrând să se retragă înainte de a vedea soarele.

— N-ar trebui să-l lași pe omul ăsta să te influențeze atât de mult, stăpână, zise OreSeur. Nu cred că e așa cum crezi că este.

Vin se încruntă.

— E dușmanul meu. Ce altceva ar trebui să cred?

— Nu-l tratezi ca pe un dușman, stăpână.

— Ei, nu l-a atacat pe Elend, spuse Vin. Poate că nu e pe deplin sub controlul lui Straff.

OreSeur păstră tăcerea, stând cu botul pe labe. Apoi își feri privirea.

— Ce e? întrebă Vin.

— Nimic, stăpână. O să cred ceea ce mi se spune.

— Oh, nu. Vin se răsuci pe bordură ca să se uite la el. Nu te-ntoarce la scuza asta. La ce te gândeai?

Kandra oftă.

— Mă gândeam, stăpână, că obsesia ta legată de Zane mă năucește.

— Obsesie? Nu fac nimic mai mult decât să nu-l scap din ochi. Nu-mi place să am un alt Născut-din-Ceață — dușman sau nu — care se foiește prin orașul meu. Cine știe ce-ar putea să pună la cale?

Kandra se încruntă, dar nu mai rosti niciun cuvânt.

— OreSeur, dacă ai ceva de spus, spune!

— Îmi cer iertare, stăpână. Nu sunt obișnuit să stau de vorbă cu stăpânii mei — mai ales cu sinceritate.

— E în ordine. Spune ce gândești.

— Ei bine, stăpână, zise el, săltându-și botul de pe labe, nu-mi place acest Zane.

— Ce știi despre el?

— Nimic mai mult decât tine, recunoscu OreSeur. Însă cei mai mulți kandra pot citi foarte bine caracterul unui om. Când îi imiți un timp atât de îndelungat, cum am făcut-o eu, înveți să privești în sufletele lor. Ce-am văzut la Zane nu-mi place. Pare prea mulțumit de el însuși. S-a împrietenit cu tine părând să se țină de un plan. Mă face să nu mă simt în largul meu.

Vin stătea pe bordură cu picioarele depărtate, cu mâinile în față, sprijinindu-se pe palmele lipite de piatra rece. *E posibil să aibă dreptate.*

Însă OreSeur nu zburase în salturi alături de Zane, nu se antrenase cu el în ceață. Deși nu din vina lui, era ca Elend. Nu stăpânea Allomanția. Niciunul dintre ei nu putea înțelege cum era să te avânți în văzduh Împingând în oțel, să incendiezi cositor și să trăiești șocul ascuțirii bruște a simțurilor. N-aveau cum să știe. N-aveau cum să-nțeleagă.

Vin se lăsă pe spate. Apoi, în lumina crescândă, se uită la câinele-lup. Voia să-i spună ceva, și momentul era la fel de potrivit ca oricare altul.

— OreSeur, dacă vrei, poți să-ți schimbi trupul.

Kandra înălță dintr-o sprânceană.

— Avem oasele pe care le-am găsit în palat, spuse Vin. Le poți folosi, dacă te-ai săturat să fii câine.

— Nu le pot folosi. Nu am digerat trupul lor — nu știu cum să aranjez mușchii și organele pentru ca omul s-arate așa cum ar trebui.

— Ei, atunci, ți-am putea aduce un criminal.

— Credeam că-ți place să am oasele astea.

— Îmi place, recunoscu Vin. Dar nu vreau să rămâi într-un corp care te face nefericit.

OreSeur pufni.

— Fericirea mea nu e o problemă.

— Pentru mine e. Am putea...

— Stăpână, o întrerupse el.

— O să păstrez oasele astea. M-am obișnuit cu ele. Când schimbi prea des trupurile te simți din cale-afară de vitregit.

Vin șovăi.

— Bine, spuse, în cele din urmă.

Kandra dădu din cap.

— Totuși, adăugă el, fiindcă vorbim de cele trupești, stăpână, avem de gând să ne mai întoarcem vreodată la palat? Nu suntem cu toții alcătuiți ca un Născut-din-Ceață — unii mai avem nevoie, din când în când, de somn și de hrană.

Acum se plânge cu siguranță mai mult, se gândi Vin. Însă vedea în asta un semn bun; însemna că OreSeur se simțea din ce în ce mai în largul său alături de ea. Destul de în largul său ca să-i spună când o considera o proastă.

De fapt, de ce mă sinchisesc de Zane? se întrebă, ridicându-se și privind spre nord. Ceața mai era încă destul de deasă și ea deslușea cu greu armata lui Straff, aflată în continuare lângă canalul din nord, continuând asediul. Stătea ca un păianjen, în așteptarea momentului potrivit pentru salt.

Elend, își spuse, *ar trebui să mă concentrez mai mult asupra lui Elend.* Toate încercările lui de respingere a hotărârii Adunării sau de a impune o reluare a votului dăduseră greș. Și, respectând cu încăpățânare legea, ca de obicei, continua să-și accepte eșecurile. Încă mai credea în existența unei șanse de a convinge Adunarea să-l realeagă — sau măcar să nu voteze în favoarea altcuiva care să ocupe tronul.

Așa că întocmea discursuri și făcea planuri, împreună cu Boare și Dockson. Ceea ce îi lăsa puțin timp pentru Vin, și era bine. Să-i abată ea atenția era ultimul lucru de care avea nevoie. În privința asta, nu-l putea ajuta — n-avea cu cine să se lupte, pe cine să înspăimânte.

Lumea lui e alcătuită din hârtii, cărți, legi și filosofi, se gândi. *Călătorește pe cuvintele teoriilor sale ca mine prin ceață. Mă tem întotdeauna că nu mă poate înțelege... dar eu am putut vreodată să-l înțeleg cu adevărat?*

OreSeur se ridică, se întinse și-și puse labele din față pe parapetul zidului ca să se-nalțe și să se uite spre nord, ca Vin.

Ea clătină din cap.

— Uneori aș vrea ca Elend să nu fie atât de... atât de nobil. Cetatea n-are nevoie acum de zăpăceala asta.

— A făcut ceea ce trebuia să facă, stăpână.

— Crezi?

— Firește. A semnat o învoială. E de datoria lui s-o respecte, indiferent ce s-ar întâmpla. Trebuie să-și slujească stăpânul — în cazul lui, stăpân e orașul — chiar și atunci când ceea ce-l pune să facă e foarte dezgustător.

— E un mod foarte kandra de a privi lucrurile.

OreSeur își ridică privirea spre Vin, înălțând din sprânceana lui de câine, ca și cum ar fi întrebat: *Ei, la ce altceva te așteptai?* Ea zâmbi; se vedea nevoită să-și înăbușe câte un chicotit ori de câte ori vedea expresia aceea pe chipul lui de câine-lup.

— Haide, îi spuse. Ne-ntoarcem la palat.

— Excelent, se bucură el, lăsându-se în patru labe. Carnea pe care-am pus-o deoparte trebuie că este acum delicioasă.

— Dacă n-au găsit-o din nou servitoarele, zâmbi Vin.

OreSeur se posomorî.

— Credeam că le-ai atras atenția.

— Ce-aș fi putut să le spun? întrebă ea, amuzată. Vă rog să n-aruncați carnea aia râncedă — îi place câinelui meu.

— De ce nu? se miră el. Când imit un om, nu reușesc niciodată să am parte de o masă bună, dar câinii mănâncă uneori carne veche, nu?

— Sincer vorbind, nu știu.

— Carnea veche e delicioasă.

— Vrei să zici carnea „putredă".

— Veche, repetă OreSeur cu insistență, în timp ce ea îl săltă, pregătindu-se să-l dea jos de pe zid.

Acoperișul Fortăreței Hastings se afla la o înălțime de treizeci de metri — prea sus pentru ca OreSeur să poată coborî dintr-o săritură, iar singura scară ducea către interiorul construcției. Era mai bine să-l care ea.

— Carnea veche e la fel ca vinul vechi, sau ca brânza veche, continuă kandra. Are gust mai bun după câteva săptămâni.

Cred că asta e una dintre urmări, când ai de-a face cu mâncători de leșuri, se gândi Vin. Sări pe marginea zidului și azvârli câteva monede. Însă, când se pregătea să sară — cu povara voluminoasă care era OreSeur în brațe — șovăi. Se întoarse încă o dată și aruncă o privire către armata lui Straff. Acum se vedea în întregime; soarele se ridicase complet deasupra orizontului. Însă câteva limbi încăpățânate de ceață fluturau în aer, ca și cum ar fi încercat să sfideze soarele, să continue să-nvăluie cetatea, să oprească lumina zilei...

Lordule Legiuitor! se gândi ea, izbită de o revelație neașteptată. Se chinuise atât de mult să rezolve o problemă încât începuse să se enerveze că nu era în stare. Iar acum, când încetase să-i mai dea atenție, i se dezvăluise răspunsul. De parcă adâncul necontrolat al minții ei ar fi continuat să cerceteze cu migală.

— Stăpână? întrebă OreSeur. S-a întâmplat ceva?

Vin întredeschise gura, lăsându-și capul pe-o parte.

— Cred că tocmai mi-am dat seama ce era Adâncimea.

Dar trebuie să continui fără să intru în amănunte. Spațiul e limitat. Ceilalți Lume-Aducători s-au crezut probabil plini de umilință când au venit la mine și au recunoscut că se înșelaseră. Încă pe de atunci, eu, unul, începusem să mă îndoiesc de adevărul primei mele declarații.

Însă eram mândru.

30

Scriu aceasta acum, citi Sazed, *dăltuind-o într-o placă de metal, pentru că mi-e frică. Mă tem pentru mine, da — recunosc, ține de firea mea omenească. Dacă Alendi se-ntoarce de la Fântâna Înălțării, sunt sigur că moartea mea va fi unul dintre primele lui țeluri. Nu e un om rău, dar e necruțător. Cred c-a devenit astfel fiindcă a trecut prin ceea ce a trecut.*

Mă mai tem și că tot ceea ce am știut — adică întreaga mea poveste — se va pierde în uitare. Mă tem pentru lumea care va fi să fie. Mă tem că toate planurile mele vor da greș.

Mă tem de o osândă încă și mai rea decât Adâncimea.

Totul se răsfrânge asupra sărmanului Alendi. Îmi pare rău pentru el și pentru tot ce-a trebuit să-ndure. Pentru ceea ce a fost silit să devină.

Dar să-ncepem cu începutul. Pe Alendi l-am întâlnit pentru prima oară în Khlennium; pe vremea aia era un flăcăiandru, încă nepervertit de anii petrecuți în fruntea armatelor.

Înălțimea lui Alendi m-a izbit la prima vedere. Era mic de statură, dar părea să-i domine pe ceilalți, un bărbat care — în ciuda tinereții sale și a hainelor modeste — impunea respect.

E ciudat, dar ceea ce m-a îndemnat înainte de a mă împrieteni cu Alendi a fost naivitatea lui sinceră. Mi l-am luat ca ajutor în primele luni pe care le-a petrecut în marele oraș.

Abia peste câțiva ani am căpătat convingerea că Alendi era Eroul Evurilor. Eroul Evurilor: cel numit Rabzeen din Khlennium, Anamnesorul.

Salvatorul.

Când am avut în sfârșit revelația — când am făcut în sfârșit legătura dintre toate semnele Prorocirii și Alendi — am fost atât de entuziasmat. Totuși, când le-am vorbit celorlalți Lume-Aducători despre descoperirea mea, am fost luat în râs.

Oh, cât de mult îmi doresc să le fi dat ascultare!

Și totuși, oricine mă cunoaște își va da seama că nu exista nicio șansă să renunț cu atâta ușurință. Odată ce găsesc ceva de cercetat, îmi urmăresc ținta cu înverșunare. Stabilisem că Alendi era Eroul Evurilor și aveam de gând s-o dovedesc. Ar fi trebuit să mă plec în fața voinței celorlalți. Ar fi trebuit să insist să-l însoțesc pe Alendi, spre a fi martor la călătoriile lui.

Da, pe urmă el a fost cel care a alimentat zvonurile. Eu n-aș fi izbutit niciodată să fac ceea ce a făcut el însuși, n-aș fi fost în stare să conving lumea că el era într-adevăr Eroul. Nu știu dacă din mintea lui

dispăruse orice îndoială, dar pe alții i-a făcut să creadă că el trebuia să fie acela.

Măcar dacă religia din Terris, precum și credința în Prorocire, nu s-ar fi răspândit în afara poporului nostru. Măcar dacă Adâncimea n-ar fi venit atunci când a venit, dovedindu-se o amenințare care a adus disperarea în acțiunile oamenilor și, deopotrivă, în credințele lor. Măcar dacă, cu atâția ani în urmă, când îmi căutam un ucenic, nu i-aș fi dat atenție lui Alendi.

Sazed își întrerupse munca de transcriere a copiei hașurate. Mai avea destul — acel Kwaan izbutise să înghesuie uluitor de multe cuvinte pe o coală de oțel destul de mică, dacă o comparai cu altele.

Terrisianul privi ceea ce scrisese. În timpul întregii călătorii către nord anticipase momentul când avea să se apuce în sfârșit de lucru la copie. O parte din el fusese îngrijorată. Când avea să le citească într-o încăpere bine luminată, oare cuvintele bărbatului mort de mult i se vor părea la fel de importante cum i se păruseră în subsolurile Abației din Seran?

Își îndreptă privirea către o altă parte a documentului și alese să citească câteva paragrafe. Unele care aveau, pentru el, o importanță aparte.

Totuși, fiind cel care-l descoperise pe Alendi, am căpătat importanță. Am ajuns cel dintâi dintre Lume-Aducători.

În tot ce spunea Prorocirea, exista un loc pentru mine — m-am gândit că eram Vestitorul, profetul despre care se prevestise că avea să-l descopere pe Eroul Evurilor. Să mă lepăd de Alendi ar fi însemnat să mă lepăd de noua mea poziție, de recunoașterea oferită de ceilalți.

Așa că n-am făcut-o.

Dar o fac acum. Să se știe că eu, Kwaan, Lume-Aducător din Terris, sunt un șarlatan.

Sazed închise ochii. *Lume-Aducător.* Termenul îi era cunoscut; ordinul Păstrătorilor fusese întemeiat pornindu-se de la amintirile și speranțele din legendele Terrisului. Lume-Aducătorii fuseseră învățători, Feruchimiști care cutreieraseră țara, purtând cu ei cunoștințe. Reprezentaseră prima idee inspiratoare a înființării ordinului secret al Păstrătorilor.

Și acum avea un document scris chiar de mâna unui Lume-Aducător.

Tindwyl o să fie foarte supărată pe mine, se gândi, deschizând ochii. Citise toată copia hașurată, dar avea nevoie de timp ca s-o studieze. Ca s-o memoreze. Ca să facă legături cu alte scrieri. Textul acela — de probabil vreo douăzeci de pagini — putea cu ușurință să-l țină ocupat mai multe luni, sau poate chiar ani.

Obloanele de la fereastră zăngăniră. Sazed își ridică privirea. Era în apartamentul lui din palat — un ansamblu de încăperi frumos decorate, cu mult prea luxoase pentru cineva care-și petrecuse întreaga viață ca servitor. Se ridică, se apropie de fereastră, trase zăvorul și deschise oblonul. Zâmbi când o descoperi pe Vin afară, ghemuită pe pervaz.

— Ăă... salut, spuse ea.

Își purta mantia-de-ceață peste cămașa cenușie și peste pantalonii negri. Deși era dimineață, își intrase pe de-a-ntregul în drepturi, era clar că ea nu dormise după patrularea din timpul nopții.

— Ar trebui să-ți lași fereastra deschisă. Altminteri nu pot intra. Elend s-a supărat pe mine fiindc-am stricat prea multe zăvoare.

— Voi încerca să țin minte, lady Vin, spuse terrisianul, făcându-i semn să intre.

Ea sări sprintenă prin fereastra deschisă, cu mantia foșnindu-i.

— Vei *încerca* să ții minte? întrebă. Tu nu uiți niciodată nimic. Nici măcar lucrurile pe care nu le-ai pus într-o metalminte.

A devenit cu mult mai cutezătoare, își spuse Sazed, în timp ce ea se îndrepta spre masa de lucru, ca să se uite apoi cu atenție la hârtiile lui. *Chiar în lunile în care-am fost plecat.*

— Ce e asta? întrebă ea, tot cu ochii la masă.

— Am găsit-o în Abația din Seran, lady Vin, răspunse Sazed, făcând un pas înainte.

Se simțea atât de bine în robe curate, având un loc liniștit și confortabil în care să studieze. Era un om rău pentru că prefera toate astea în locul călătoriilor?

O lună, se gândi. *Îmi îngădui să studiez o lună. Pe urmă încredințez studiul altcuiva.*

— Ce e asta? repetă Vin, ridicând copia hașurată.

— Te rog, lady Vin, spuse el, speriat. E foarte fragilă. Hașura s-ar putea mânji...

Ea dădu din cap, puse coala jos și citi transcrierea. Fusese o vreme când se ferea de orice părea o scriere plictisitoare, însă acum părea intrigată.

— Aici e pomenită Adâncimea! exclamă, cu entuziasm.

— Printre altele, spuse Sazed, venind lângă ea și lângă masă.

Se așeză, iar Vin se îndreptă spre unul dintre scaunele de pluș, cu spătar scund, din încăpere. Oricum, nu se așeză ca un om obișnuit; sări și se instală pe partea de sus a spătarului, cu picioarele pe perna de pluș.

— Ce e? întrebă, părând să observe zâmbetul lui Sazed.

— Sunt doar amuzat de înclinațiile Născuților-din-Ceață, lady Vin, răspunse el.Vouă vă e greu să vă așezați pur și simplu — s-ar părea că, în schimb, vreți întotdeauna să vă cocoțați. E fiindcă aveți un atât de incredibil simț al echilibrului, așa cred.

Vin se încruntă, dar lăsă comentariul fără răspuns.

— Sazed, spuse ea, ce era Adâncimea?

El își încleștă degetele în față, fixând-o pe tânăra femeie cu o privire meditativă.

— Adâncimea, lady Vin? E un subiect care-a stârnit multe dezbateri, așa cred. Se presupune că era ceva imens și puternic, deși există cărturari care resping întreaga legendă, considerând-o o născocire a Lordului Legiuitor. Avem motive să credem teoria asta, pentru că toate însemnările autentice despre acele vremuri sunt cele aflate sub controlul Cultului de Oțel.

— Însă jurnalul vorbește despre Adâncime, spuse Vin. Ca și chestia asta pe care-o traduci acum.

— Într-adevăr, lady Vin, încuviință el. Dar și printre cei care cred că Adâncimea a fost reală apar foarte multe controverse. Unii susțin versiunea oficială a Lordului Legiuitor, spunând că Adâncimea a fost o creatură supranaturală înfiorătoare — un zeu rău, dacă vrei. Alții nu sunt de acord cu această viziune extremă. Cred că Adâncimea a fost ceva mai pământesc — un fel de oștire, poate niște cotropitori dintr-o altă țară. S-ar părea că, înainte de Înălțare, Stăpânirea Îndepărtată era locuită de oameni foarte primitivi și foarte războinici.

Vin zâmbea. El o privi întrebător și ea se mulțumi să ridice din umeri.

— I-am pus lui Elend aceeași întrebare, îl lămuri, și am primit cu greu, drept răspuns, o singură propoziție.

— Maiestatea Sa e un cărturar care a studiat alte lucruri; istoria epocii anteînălțare ar putea fi prea plictisitoare chiar și pentru el. În plus, oricine întreabă un Păstrător despre trecut, trebuie să se aștepte la o discuție prelungită, așa cred.

— Nu mă plâng, zise Vin. Continuă.

— Nu mai e mare lucru de spus — sau, mai degrabă, ar mai fi de spus multe altele, dar am dubii în privința importanței celor mai multe dintre ele. A fost Adâncimea o armată? A fost, poate, primul atac al kolosșilor, după cum susține o teorie? Asta ar explica multe — o grămadă de istorisiri spun, la unison, că Lordul Legiuitor a dobândit, la Fântâna Înălțării, o anumită putere care l-a ajutat să înfrângă Adâncimea. Poate a câștigat sprijinul kolosșilor și i-a folosit apoi ca oaste.

— Sazed, spuse, nu cred că acești kolosși au fost Adâncimea.

— Oh?

— Cred că Adâncimea a fost ceața.

— Teoria asta a fost propusă, zise terrisianul, dând din cap.

— Da? întrebă ea, părând oarecum dezamăgită.

— Bineînțeles, lady Vin. În cei o mie de ani ai Ultimului Imperiu, au rămas, cred eu, puține posibilități *neluate* în discuție. Teoria ceții a mai fost propusă, dar are mai multe hibe.

— De pildă?

— Păi, răspunse Sazed, în primul rând, se spune că Lordul Legiuitor a înfrânt Adâncimea. Însă ceața e, evident, încă aici. De asemenea, dacă Adâncimea era pur și simplu ceață, de ce i s-a dat un nume atât misterios? Firește, alții atrag atenția că tot ce știm și tot ce-am auzit despre Adâncime s-a transmis din gură-n gură, și ceva cât se poate de obișnuit poate căpăta însușiri mistice când trece de la o generație la alta pe cale verbală. Prin urmare, „Adâncime" ar putea să nu-nsemne pur și simplu ceață, ci momentul în care a apărut sau în care s-a schimbat într-un fel sau altul.

Însă cea mai importantă problemă legată de ceață e caracterul malefic. Dacă dăm crezare istorisirilor — și, în afară de ele, nu ne putem bizui pe mare lucru — Adâncimea era cumplită, era distrugătoare. Iar între pericolele pe care le reprezenta aceasta și ceață pare să nu existe nicio legătură.

— Dar acum ceața ucide oameni.

Sazed șovăi.

— Da, lady Vin. Așa s-ar părea.

— Și dacă a mai făcut-o și înainte, iar Lordul Legiuitor a împiedicat-o cumva să continue? Ai spus tu însuți că ai impresia că noi am făcut ceva — ceva care-a schimbat ceața — când l-am ucis pe Lordul Legiuitor.

Sazed dădu din cap.

— Întâmplările pe care le-am cercetat sunt de-a dreptul groaznice, asta e sigur. Însă nu văd cum ar putea reprezenta o amenințare comparabilă cu Adâncimea. Unii oameni au fost uciși de ceață, dar erau bătrâni cu trupurile șubrezite. Pe mulți alții îi lasă în pace.

Tăcu, lovindu-și degetele mari unul de altul.

— Însă aș da dovadă de neglijență dacă nu aș recunoaște că ideea are un anumit merit, lady Vin. Poate chiar și numai câteva crime sunt de-ajuns ca să stârnească panica. Primejdia ar putea să pară mult mai grozavă prin repovestire — și poate că, înainte, totul s-a petrecut pe un teritoriu mai întins. Încă n-am izbutit s-adun destule informații ca să pot fi sigur de ceva anume.

Vin nu răspunse.

Oh, Cerule, se gândi Sazed, oftând în sinea lui. *Am plictisit-o. E într-adevăr nevoie să fiu mai atent, să-mi controlez vocabularul și limbajul. Ar fi fost de crezut că, după toate călătoriile mele printre skaa, am învățat...*

— Sazed? întrebă Vin, părând să fi căzut pe gânduri. Dacă privești totul dintr-un punct de vedere greșit? Dacă nu aceste omoruri întâmplătoare sunt problema?

— Ce vrei să spui, lady Vin?

Ea rămase o clipă tăcută, bătând absentă cu piciorul în spătarul tapițat al scaunului. Într-un târziu își ridică privirea și întâlni ochii terrisianului.

— Ce s-ar întâmpla dacă această ceață ar fi în tot timpul zilei aici?

Terrisianul îi cântări o clipă spusele.

— N-ar mai fi lumină, continuă ea. Plantele s-ar usca, oamenii ar răbda de foame. Ar fi moarte... haos.

— Cred că da, încuviință Sazed. Poate că teoria asta e demnă de luat în seamă.

— Nu e o teorie, zise ea, sărind de pe scaun. Asta s-a întâmplat.

— Ești deja atât de sigură? întrebă el amuzat.

Vin dădu scurt din cap, apoi veni lângă masa lui.

— Am dreptate, spuse cu francheța care îi stătea în fire. O știu.

Scoase ceva dintr-un buzunar al pantalonilor, apoi își trase un taburet lângă Sazed. Despături foaia mototolită și o netezi pe masă.

— Astea sunt citate din jurnal, îl lămuri. Și arătă cu degetul un paragraf. Aici, Lordul Legiuitor povestește că oștile erau neputincioase împotriva Adâncimii. La început au crezut că n-o puteau înfrânge — dar uită-te ce cuvinte a ales. Spune: „Săbiile oștirii mele nu sunt de niciun folos". Ce e de mai puțin folos decât să-ncerci să-nfigi o sabie în ceață?

Îi arătă un alt paragraf.

— A lăsat prăpăd în urmă, nu? Mii de oameni au murit din pricina ei. Dar nu spune niciodată că Adâncimea i-a atacat. Spune că „au murit din pricina ei". Poate că, pur și simplu, n-am privit niciodată lucrurile așa cum trebuia. Oamenii ăia n-au fost nici striviți, nici mâncați. Au murit de foame, fiindcă pământurile lor erau înghițite, încetul cu încetul, de ceață.

Sazed îi studie hârtia. Părea atât de sigură. Nu știa nimic despre metodele corecte de cercetare? Despre formularea întrebărilor, despre studiu, despre enunțarea ipotezelor și despre conceperea răspunsurilor?

Bineînțeles că nu știe, se mustră singur. *A crescut pe străzi — nu folosește metode de cercetare.*

Își folosește instinctul. Și, de obicei, are dreptate.

Netezi din nou hârtia și citi paragrafele.

— Lady Vin? Ai scris asta cu mâna ta?

Ea roși.

— De ce e toată lumea atât de surprinsă?

— Pentru că nu pare să-ți stea în fire, lady Vin.

— M-ați schimbat voi, răspunse ea. Uite, pe foaia asta e un singur comentariu care contrazice ideea că Adâncimea înseamnă ceață.

— A nu contrazice un punct de vedere și a-l dovedi nu e totuna, lady Vin.

Ea își flutură mâna cu nepăsare.

— Am dreptate, Sazed. *Știu* că am.

— Atunci ce zici de asta? zise el, arătându-i un rând de pe hârtie. Eroul spune că poate simți mintea Adâncimii, că e conștientă. Ceața nu e vie.

— Ei, se învolburează în jurul celor care folosesc Allomanția.

— Cred că nu e același lucru, insistă Sazed. El spune că Adâncimea era nebună... cuprinsă de nebunia distrugerii. Malefică.

Vin șovăi.

— Mai e ceva, Sazed.

El se încruntă.

Ea îi arătă o altă porțiune a notițelor.

— Recunoști paragrafele astea?

Nu e o umbră, citi terrisianul.

Creatura asta neguroasă care mă urmărește, creatura pe care numai eu o pot vedea — nu e cu adevărat o umbră. E întunecoasă și translucidă, dar n-are conturul rigid al umbrelor. E lipsită de substanță — neclară și fără formă. Ca și cum ar fi făurită dintr-o pâclă întunecată.

Sau poate din ceață.

— Da, lady Vin, spuse el. Eroul a văzut o creatură care-l urmărea. Cred că l-a atacat pe unul dintre însoțitorii lui.

Vin îl privi în ochi.

— Și eu am văzut-o, Sazed.

Pe el îl străbătu un fior rece.

— E acolo, afară, continuă ea. În ceață, în fiecare noapte. Mă privește. O pot *simți*, cu Allomanția. Și, dacă mă apropii destul de mult, o pot vedea. Pare alcătuită chiar din ceață. Lipsită de substanță, dar, cumva, totuși acolo.

Sazed păstră o clipă tăcerea, neștiind ce să creadă.

— Te gândești că sunt nebună, îl învinui ea.

— Nu, lady Vin, răspunse el, cu voce scăzută. Nu cred că se află vreunul dintre noi pe o poziție care să-i îngăduie să numească asta nebunie, nu și dacă ia în considerare ceea ce se petrece. Dar... ești sigură?

Ea dădu din cap, cu hotărâre.

— Totuși, spuse Sazed. Chiar dacă e adevărat, nu răspunde la întrebarea mea. Autorul jurnalului a văzut aceeași creatură, dar n-a povestit despre ea numind-o Adâncime. Prin urmare, nu era Adâncimea. Adâncimea era altceva — ceva periculos, căruia putea să-i simtă grozăvia.

— Atunci ăsta e secretul, zise Vin. Trebuie să aflăm de ce a vorbit așa despre ceață. Iar când o să știm...

— Ce să știm, lady Vin?

Ea șovăi, apoi își feri privirea. Nu răspunse, ci trecu la altceva.

— Sazed, Eroul n-a făcut niciodată ceea ce ar fi trebuit să facă. A fost ucis de Rashek. Pe urmă, când ucigașul său a luat puterea la Fântână, n-a renunțat la ea, așa cum ar fi trebuit — a păstrat-o pentru el.

— E adevărat.

Vin șovăi iarăși.

— Iar ceața a-nceput s-omoare oameni. A-nceput să vină în timpul zilei. E... ca și cum lucrurile s-ar repeta. Așa că... poate toate astea înseamnă că Eroul Evurilor trebuie să vină din nou.

Se uită din nou la el, părând ușor... stânjenită? *Ah...*, se gândi Sazed, înțelegându-i aluzia. Ea vedea creaturi din ceață. Eroul de mai înainte văzuse aceleași creaturi.

— Nu sunt sigur că afirmația asta e adevărată, lady Vin.

Ea pufni.

— De ce nu poți să spui „te înșeli", ca oamenii normali?

— Îmi cer iertare, lady Vin. Am fost multă vreme servitor, și eram învățați să nu înfruntăm pe nimeni. Oricum, nu cred că te-nșeli. Dar cred și că, probabil, n-ai ținut pe de-a-ntregul seama de poziția ta.

Vin ridică din umeri.

— Ce te face să crezi că Eroul Evurilor se va întoarce?

— Nu știu. Ceea ce se petrece; ceea ce simt. Ceața vine din nou și cineva trebuie s-o oprească.

Sazed trecu degetele peste partea tradusă a copiei hașurate, lăsându-și privirea să alunece peste cuvinte.

— Nu mă crezi, spuse Vin.

— Nu e vorba de asta, lady Vin. Pur și simplu nu sunt înclinat să iau hotărâri în grabă.

— Dar te-ai gândit la Eroul Evurilor, nu-i așa? Făcea parte din religia voastră, din religia pierdută a Terrisului, iar ordinul vostru, al Păstrătorilor, a fost creat ca să-ncerce s-o descopere.

— E adevărat, recunoscu Sazed. Însă nu știm prea multe despre prorocirile de la care porneau strămoșii noștri ca să-l

descopere pe Erou. În plus, ceea ce am citit în ultima vreme sugerează că, în interpretările lor, era ceva greșit. Dacă marii teologi ai Terrisului din epoca anteînălțare n-au izbutit să-și dea cu adevărat seama cine era Eroul lor, cum s-ar putea aștepta așa ceva de la mine?

Ea păstră tăcerea.

— N-ar fi trebuit să aduc vorba despre asta, spuse, într-un târziu.

— Nu, lady Vin, te rog să nu crezi asta. Îmi cer iertare — teoriile tale sunt foarte valoroase. Însă eu am minte de cărturar și trebuie să pun sub semnul întrebării fiecare informație primită, să cuget asupra ei. Cred că-mi plac mult prea mult dezbaterile.

Vin își ridică privirea, zâmbind ușor.

— Un alt motiv pentru care n-ai fost niciodată un majordom terrisian bun?

— Fără nicio îndoială, oftă el. Prin purtarea mea, am și tendința să stârnesc conflicte cu confrații din ordinul meu.

— Cum e Tindwyl? N-a părut încântată când a aflat că ne-ai vorbit despre Feruchimie.

Sazed dădu din cap.

— Pentru un grup care s-a dedicat cunoașterii, Păstrătorii pot fi destul de zgârciți cu informațiile despre puterile lor. Când trăia Lordul Legiuitor — și Păstrătorii erau vânați — prudența era, cred, justificată. Însă acum, când ne-am eliberat, frații și surorile mele par să fi descoperit că au făcut din păstrarea secretului un obicei de care e greu să scape.

De data asta Vin dădu din cap.

— Tindwyl nu prea pare să te găsească pe placul ei. Spune c-a venit aici la sugestia ta, dar, de fiecare dată când îți rostește cineva numele, pare... indiferentă.

Sazed oftă. Oare chiar nu-i plăcea lui Tindwyl? Se gândi, că, poate, faptul că ea nu era în stare să aprecieze pe nimeni reprezenta o parte importantă a problemei.

— E pur și simplu dezamăgită de mine, lady Vin. Nu știu cât de bine îmi știi povestea, dar am început să lupt

împotriva Lordului Legiuitor cu vreo zece ani înainte de a mă recruta Kelsier. Ceilalți Păstrători erau de părere că puneam în pericol atât cupruminţile mele, cât şi însuşi ordinul. Erau de părere că Păstrătorii trebuiau să stea liniştiți — să aştepte ziua căderii Lordului Legiuitor, dar să nu-ncerce să-i provoace căderea.

— Îmi sună oarecum a laşitate, spuse Vin.

— Ah, dar e o atitudine foarte prudentă. Înţelegi, lady Vin, dacă aş fi fost prins, aş fi putut să dezvălui multe. Numele celorlalți Păstrători, locul ascunzătorilor noastre, modul în care reuşeam să ne ascundem în cultura Terrisului. Confraţii mei s-au străduit vreme de multe decenii să-l facă pe Lordul Legiuitor să creadă că Feruchimia fusese în sfârşit ştearsă de pe suprafaţa pământului. Fiind descoperit, aş fi putut strica totul.

— Asta numai dacă am fi dat greş, spuse Vin. N-am dat.

— Am fi putut da.

— N-am dat.

Sazed şovăi, apoi zâmbi. Uneori, într-o lume a dezbaterilor, a întrebărilor, a lipsei de încredere în sine, sinceritatea ei făţişă era reconfortantă.

— Totuşi, continuă el, Tindwyl face parte din Sinod — un grup de Păstrători vârstnici, care călăuzeşte secta noastră. În trecut, eu m-am răzvrătit împotriva Sinodului de mai multe ori. Iar acum, întorcându-mă la Luthadel, îi sfidez iarăşi. Are motive să fie nemulţumită de mine.

— Ei, *eu* sunt de părere că faci ceea ce trebuie, spuse Vin. Avem nevoie de tine.

— Mulţumesc, lady Vin.

— Nu cred că trebuie să-i dai ascultare lui Tindwyl, adăugă ea. E din soiul care se poartă ca şi cum ar şti mai multe decât ştie de fapt.

— E foarte înţeleaptă.

— E aspră cu Elend.

— Probabil fiindcă aşa e cel mai bine pentru el, spuse Sazed. N-o judeca prea aspru, copilă. Dacă purtarea ei surprinde uneori neplăcut, motivul e viaţa foarte grea pe care a dus-o.

— Viață grea? întrebă Vin, îndesându-și notițele înapoi, în buzunar.

— Da, răspunse Sazed. Știi, Tindwyl și-a petrecut cea mai mare parte a vieții ca mamă terrisiană.

Vin ezită, cu mâna în buzunar, părând surprinsă.

— Adică... a fost o Reproducătoare?

Sazed dădu din cap. Programul de reproducere al Lordului Legiuitor consta în alegerea câtorva indivizi deosebiți, folosiți pentru aducerea pe lume a copiilor — scopul fiind excluderea Feruchimiei din însușirile populației.

— În final, Tindwyl a adus pe lume peste douăzeci de copii, spuse el. Fiecare cu alt tată. L-a născut pe primul când avea paisprezece ani și și-a petrecut întreaga viață fiind posedată, în repetate rânduri, de bărbați ciudați, până când rămânea însărcinată. Și, ca urmare a leacurilor fertilizatoare pe care Maeștrii Reproducerii au obligat-o să le ia, a avut adesea gemeni sau tripleți.

— În... înțeleg, spuse încet Vin.

— Nu ești singura care-a avut o copilărie cumplită, lady Vin. Tindwyl e, probabil, cea mai puternică femeie pe care-o cunosc.

— Cum a putut să-ndure? întrebă Vin, cu voce scăzută. Cred... cred că eu mi-aș fi pus capăt zilelor.

— E Păstrătoare, răspunse Sazed. S-a lăsat înjosită fiindcă știa că-i face un mare serviciu poporului ei. Știi, Feruchimia se moștenește. Fiind mamă, Tindwyl a asigurat existența unor viitoare generații de Feruchimiști în rândurile poporului nostru. Ironia e că reprezintă exact genul de femeie pe care Maeștrii Reproducerii n-ar fi trebuit s-o lase să aducă pe lume copii.

— Și cum a fost cu putință?

— Maeștrii credeau că înlăturaseră deja Feruchimia dintre abilitățile poporului nostru. Începuseră să se ocupe de crearea altor însușiri — docilitate, cumpătare. Ne împerecheau ca pe niște cai de rasă, și Sinodul a dat o mare lovitură izbutind să tragă sforile astfel încât să fie aleasă Tindwyl în programul de reproducere.

Bineînțeles că, în privința Feruchimiei, a avut parte de foarte puțină instruire. Din fericire, a primit câteva dintre cupruminţile

pe care le poartă asupra lor Păstrătorii. Așa că, în timpul numeroșilor ani pe care și i-a petrecut ținută sub cheie, a putut să studieze și să citească biografii. Abia în ultimul deceniu — când i-a trecut vremea ca să mai fie mamă — a izbutit să li se alăture celorlalți Păstrători.

Sazed se întrerupse și clătină din cap.

— Prin comparație, noi, ceilalți, ne-am trăit viața în libertate, așa cred.

— Grozav, bombăni Vin, ridicându-se și căscând. Ai încă un motiv ca să te simți vinovat.

— Ar trebui să dormi, lady Vin, remarcă terrisianul.

— Câteva ore, spuse ea, îndreptându-se spre ușă și lăsându-l din nou singur cu studiile lui.

În cele din urmă, probabil că mândria mea ne-a condamnat pe toți.

31

Philen Frandeu nu era skaa. Nu fusese *niciodată* skaa. Skaa erau meșteșugari sau agricultori. Philen era comerciant. Între aceste îndeletniciri exista o diferență enormă.

Oh, unii îl numiseră skaa. Chiar și acum mai putea să vadă cuvântul în ochii unora dintre membrii Adunării. Se uitau la el și la ceilalți negustori cu același dispreț pe care li-l arătau celor opt lucrători skaa din rândurile lor. Nu puteau să priceapă că era vorba de două grupuri total diferite?

Philen se foi ușor pe banchetă. Oare în sala Adunării n-ar fi trebuit să existe măcar scaune confortabile? Nu mai așteptau decât vreo câțiva membri; orologiul din colț spunea că, până la începerea întrunirii, nu mai rămăseseră decât cincisprezece

minute. Ciudat, printre cei care lipseau se număra însuși Venture. Regele Elend venea de obicei devreme.

Nu mai e rege, își spuse Philen, cu un zâmbet. Doar răsuflatul și plicticosul Elend Venture. Avea un nume fără niciun haz — nu la fel de bun ca al lui Philen. Bineînțeles, până cu un an și jumătate în urmă nu fusese decât „Lin". Philen Frandeu își spusese el însuși, după Prăbușire. Era în culmea fericirii fiindcă toți ceilalți începuseră să-l numească astfel fără să ezite. Dar de ce n-ar fi avut și el un nume distins? Un nume de lord? Nu era tot atât de bun ca toți „nobilii" care stăteau deoparte, pe scaunele lor?

Oh, era exact la fel de bun. Ba chiar mai bun. Da, îl numiseră skaa — dar, în toți acei ani, veniseră la el de nevoie, cu mutrele lor arogante, o mască a neputinței. Le simțise nesiguranța. Aveau nevoie de el. De un om pe care-l numeau skaa. Dar fusese și negustor. Un negustor care nu era nobil. Ceva care n-ar fi trebuit să existe în micul imperiu perfect al Lordului Legiuitor.

Însă negustorii nobili erau nevoiți să aibă de-a face cu obigatorii. Și, unde erau obligatori, nu se putea petrece nimic ilegal. Din acest motiv îl voiau pe Philen. Fusese un soi de... mijlocitor. Un om capabil să încheie o înțelegere între două părți interesate, care, din diverse motive, voiau să se ferească de ochii vigilenți ai obligatorilor Lordului Legiuitor. Philen nu făcuse parte din nicio ceată de hoți — nu, era mult prea periculos. Mult prea banal.

Se născuse cu simțul banului și al negoțului. Îi dădeai două pietre și, până la sfârșitul săptămânii, avea o carieră. Îi dădeai o spiță de roată și o preschimba într-o trăsură de toată frumusețea. Îi dădeai doi știuleți de porumb și, în final, avea o încărcătură masivă de grâne pe canal, în drum spre piețele din Stăpânirea Îndepărtată. Negoțul fusese făcut, firește, de adevărații nobili, însă Philen se aflase în spatele lor. Își avusese propriul vast imperiu.

Și ei nu erau totuși în stare să-și dea seama. Purta un costum de o calitate la fel de bună ca ale lor; acum, când putea face negoț pe față, devenise unul dintre cei mai bogați oameni

din Luthadel. Cu toate astea, nobilii nu-i dădeau atenție, pentru simplu fapt că n-avea un arbore genealogic pe gustul lor.

Ei bine, aveau să vadă ei. După întrunirea din ziua aceea... da, aveau să vadă. Aruncă o privire în mulțime, căutând neliniștit persoana pe care-o ascunsese acolo. Îi veni inima la loc și se uită la nobilii din Adunare, care vorbeau între ei, la mică distanță. Tocmai sosise unul dintre ultimii din grupul lor — lordul Ferson Penrod. Un bărbat mai în vârstă, care se urcă pe podium și trecu pe lângă ceilalți membri, salutându-i pe rând.

— Philen, spuse Penrod, după ce-l zări. Un costum nou, după cum văd. Te prinde foarte bine jiletca asta roșie.

— Lord Penrod! Ei, dar arăți foarte bine. Vasăzică ai trecut peste indispoziția din timpul nopții?

— Da, am scăpat repede de ea, răspunse lordul, dând din capul încărunțit. N-a fost decât o mică durere de stomac.

Păcat, se gândi Philen, zâmbind.

— Ei, am face bine să ne așezăm. Însă văd că tânărul Venture nu e aici...

— Da, spuse Penrod, încruntându-se.

Fusese cel mai greu de convins să voteze împotriva lui Venture; nutrea un soi de afecțiune pentru băiat. Dar, în cele din urmă, cedase. Cedaseră cu toții.

Penrod trecu mai departe și li se alătură celorlalți nobili. Bătrânul prostănac credea, probabil, că, în final, avea să se vadă rege. Ei bine, Philen avea alte planuri pentru tron. N-avea să-l ia pentru propriul său posterior, firește; nu-l interesa să conducă o țară. Părea un mod groaznic de a face bani. Comerțul. Asta era o cale mult mai potrivită. Mai stabilă și cu mult mai puține șanse de a duce la pierderea capului cuiva.

Oh, dar Philen avea planuri. Avusese întotdeauna. Își impuse să nu mai arunce încă o privire spre public.

Se întoarse, în schimb, să studieze Adunarea. Sosise toată lumea, în afară de Venture. Șapte nobili, opt negustori, opt muncitori skaa: douăzeci și patru de oameni, cu tot cu Venture. Împărțirea în trei grupuri trebuia să le dea mai multă putere oamenilor de rând; de vreme ce erau, aparent, mai mulți decât

nobilii. Nici măcar Venture nu înțelesese că negustorii nu erau skaa.

Philen strâmbă din nas. Deși cei opt skaa se spălau de obicei înainte de a veni la întruniri, puteau să simtă că erau îmbibați de mirosul forjelor, al țesătoriilor și al atelierelor. Oameni care făureau lucruri. După ce se termina toată povestea, avea să se asigure că erau trimiși înapoi, unde le era locul. O Adunare era o idee interesantă, dar trebuia umplută cu oameni care meritau un asemenea rang. Oameni ca el.

Lordul Philen, se gândi. *Peste nu mult timp.*

Din fericire, Elend avea să-ntârzie. Pe urmă, poate scăpau de discursul lui. Oricum, Philen putea să-și imagineze cum avea să sune.

Ăă... ei, uite, n-a fost corect. Ar trebui să fiu rege. Iată, îngăduiți-mi să vă citesc dintr-o carte ca să vedeți de ce. Acum, ăă, am putea vă rog să mai dăm niște bani pentru skaa?

Philen zâmbi.

Se simți înghiontit de bărbatul de alături, Getrue.

— Crezi c-o să-și facă apariția? șopti acesta.

— Probabil că nu. Presupun că știe că nu-l vrem. Doar l-am răsturnat de pe tron, nu?

Getrue ridică din umeri. Se îngrășase după Prăbușire — foarte mult.

— Nu știu, Lin. Adică... nu de asta a fost vorba. El era doar... armatele... E necesar s-avem un rege puternic, nu? Unul care n-o să lase cetatea să cadă?

— Bineînțeles, răspunse Philen. Și nu mă cheamă Lin.

Getrue roși.

— Scuze.

— Am făcut ceea ce trebuia, continuă Philen. Venture e un om slab. Un prost.

— N-aș spune asta, zise Getrue. Are idei bune...

Se uită în jos, stânjenit.

Philen pufni, uitându-se la ceas. Era timpul, deși nu se auzeau bătăile orologiului deasupra mulțimii. După căderea lui Venture, lumea începuse să se-nghesuie la întrunirile Adunării.

În fața podiumului, băncile se răsfirau în evantai, pline de oameni, în marea lor majoritate skaa. Philen nu știa sigur de ce li se îngăduia să se afle acolo. Nu puteau nici să voteze, nici să facă altceva.

O altă prostie de-a lui Venture, se gândi, clătinând din cap. În spatele încăperii — dincolo de mulțime, în partea opusă podiumului — erau două uși mari, late, deschise, lăsând să intre lumina zilei. Philen le făcu semn cu capul unor bărbați, care le închiseră. Mulțimea amuți. El se ridică să se adreseze Adunării.

— Ei bine, deoarece...

Ușile sălii se redeschiseră brusc. În cadrul ei stătea un bărbat în alb, însoțit de câțiva oameni, pe fundalul luminii soarelui roșu. Elend Venture. Philen își lăsă capul pe-o parte, încruntându-se.

Fostul rege înaintă cu pași mari, cu capa albă fluturându-i în urmă. Născuta-din-Ceață era alături de el, ca de obicei, dar purta rochie. Judecând după cele câteva ocazii în care vorbise cu ea, Philen s-ar fi așteptat să pară stângace într-o rochie de femeie nobilă. Totuși, părea s-o poarte simțindu-se în largul ei, mergea cu grație. Arăta mai degrabă fermecător.

Cel puțin până când îi întâlni Philen ochii. Nu învăluia Adunarea într-o privire caldă și el se grăbi să se uite în altă parte. Venture își adusese cu el toți Allomanții — foștii hoți din ceata Supraviețuitorului. După toate aparențele, voia să le aducă tuturor aminte cine erau prietenii lui. Oameni puternici. Oameni înspăimântători.

Oameni care omorau zei.

Și Elend era însoțit nu de unul, ci de doi terrisieni. Printre care o femeie — până atunci, Philen nu mai văzuse niciodată o terrisiană — dar faptul era totuși impresionant. Toată lumea auzise că, după Prăbușire, majordomii își părăsiseră stăpânii; refuzaseră să mai fie servitori. Unde găsise Venture nu unul, ci doi majordomi în robe viu colorate ca să-l slujească?

Mulțimea îl privea tăcută. Unii păreau stânjeniți. Cum trebuiau să-l trateze? Alții păreau... impresionați? Nu, zău! Cine putea fi impresionat de Elend Venture, chiar dacă acel Elend Venture era proaspăt bărbierit, avea părul pieptănat cu grijă,

îmbrăcase haine noi și... Philen se încruntă. Regele purta un baston de duel? Și avea un câine-lup alături?

Nu mai e rege! își reaminti încă o dată negustorul.

Venture se apropie de podiumul Adunării cu pași mari. Se întoarse și le făcu semn oamenilor săi — tuturor celor opt — să rămână lângă gărzi. Apoi se răsuci și se uită la el.

— Philen, voiai să spui ceva?

Negustorul își dădu seama că stătea în picioare.

— Eu... doar...

— Ești cancelarul Adunării? întrebă Elend.

Philen șovăi.

— Cancelar?

— Întrunirile Adunării sunt conduse de rege, răspunse Elend. Acum nu avem rege, așa că, după cum spune legea, Adunarea ar fi trebuit să-și aleagă un cancelar care să invite membrii să ia cuvântul, să adjudece distribuirile și să ia o hotărâre în cazul egalității de voturi. Se întrerupse și se uită la Philen. Cineva trebuie să conducă. Altminteri e haos.

Negustorul nu izbuti să-și stăpânească nervozitatea. Oare Elend știa că el, Philen, organizase votul împotriva lui? Nu, nu știa, n-avea cum să știe. Se uita pe rând la toți membrii Adunării, privindu-i în ochi. Nu mai era băiatul jovial, ușor de ignorat, care luase parte la întrunirile de mai înainte. Într-un costum cazon, ferm în loc să ezite... aproape că părea o altă persoană.

S-ar părea că ți-ai găsit un mentor, se gândi Philen. *Ceva cam prea târziu. Așteaptă să vezi...*

Philen se așeză.

— De fapt, n-am avut când s-alegem un cancelar, spuse. Tocmai voiam s-o facem.

Elend dădu din cap, cu mai bine de zece instrucțiuni de tot soiul răsunându-i în minte. *Privește oamenii în ochi. Folosește expresii subtile, dar ferme. Nu lăsa niciodată impresia că te pripești, dar ai grijă să nu pari ezitant. Nu te foi când ești așezat, nu-ți târșâi tălpile, ține spatele drept, nu strânge pumnii când ești nervos...*

Aruncă o scurtă privire spre Tindwyl. Ea îl aprobă cu un semn din cap.

Continuă, El, își spuse. *Lasă-i să simtă că te-ai schimbat.*

Se duse să-și ocupe locul, salutându-i pe ceilalți nobili ai Adunării cu o înclinare a capului.

— Foarte bine, spuse, preluând conducerea. Atunci pot numi eu cancelarul?

— Pe tine însuți? întrebă Dridel, unul dintre nobili; rânjetul lui batjocoritor părea să fie nelipsit, cel puțin din câte-ar fi putut spune Elend.

Era o expresie destul de potrivită pentru cineva cu fața atât de ascuțită și cu părul atât de negru.

— Nu, răspunse fostul rege. La întrunirea de azi nu pot fi nepărtinitor. De aceea îl propun pe lordul Penrod. N-am putea găsi un om mai corect și cred că-i putem acorda încredere, numindu-l mijlocitorul discuțiilor noastre.

Grupul păstră o clipă tăcerea.

— Pare logic, spuse în cele din urmă Hettel, un muncitor de la forjă.

— E toată lumea de acord? întrebă Elend, ridicând mâna.

Obținu optsprezece voturi — de la toți skaa, de la majoritatea nobililor și de la un negustor. Formau oricum o majoritate.

Se întoarse spre Penrod.

— Cred că asta-nseamnă că acum ești șeful, Penrod.

Bărbatul impunător dădu mulțumit din cap, apoi se ridică în picioare ca să deschidă oficial întrunirea, ceea ce făcea până atunci regele. Manierele lui erau cizelate și, în costumul bine croit, stătea într-o poziție care sugera forță. Urmărindu-l în timp ce făcea cu atâta naturalețe lucruri pe care el însuși se străduise din greu să le deprindă, Elend nu putea să nu simtă o ușoară invidie.

Poate-ar fi un rege mai bun decât mine, se gândi. *Poate...*

Nu, își spuse apoi, ferm. *Trebuie să am încredere în mine. Penrod e un bărbat cumsecade și un nobil fără cusur, dar asta nu face din el un conducător. N-a citit tot ce-am citit eu și nu înțelege aplicarea legislației așa cum o înțeleg eu. E un om bun, dar e*

totuși o creație a lumii în care a trăit — nu-i consideră pe skaa animale, dar nici n-o să se poată gândi vreodată la ei ca la niște egali.

Penrod își încheie introducerea și se întoarse spre Elend.

— Lord Venture, ai cerut această întrunire. Cred că legea îți garantează dreptul de a te adresa primul Adunării.

Elend dădu din cap în semn de mulțumire, apoi se ridică.

— Douăzeci de minute e timp suficient?

— Va trebui să fie, răspunse el, trecând pe lângă Penrod când își schimbară locurile.

Elend ajunse la pupitru. În dreapta lui, sala era plină de oameni care se foiau pe locurile lor, tușeau, vorbeau în șoaptă. Se simțea încordarea — Elend se confrunta pentru prima oară cu grupul care-l trădase.

— După cum știu mulți dintre voi, le spuse el celorlalți douăzeci și trei de membri ai Adunării, m-am întors de curând de la o întâlnire cu Straff Venture — un tiran războinic care, din nefericire, îmi e tată. Vreau să vă ofer informații despre această întâlnire. Vă rog să înțelegeți că, discuția noastră fiind publică, voi avea grijă să evit elementele ce se referă, cu prea multă precizie, la securitatea țării.

Făcu o mică pauză și văzu privirile năucite la care se așteptase. În cele din urmă, negustorul Philen își drese glasul.

— Da, Philen? întrebă Elend.

— Asta e foarte bine, Elend, spuse negustorul. Dar n-ai de gând să vorbești despre ceea ce ne-a adus aici?

— Motivul pentru care ne-am adunat, Philen, e găsirea unui mod de a păstra Luthadelul în siguranță și prosperitate. Cred că toată lumea își face cele mai multe griji din pricina armatelor ce se află dincolo de ziduri — și ar trebui, în primul rând, să ne ocupăm de temerile populației. Tot ce ține de conducerea Adunării poate aștepta.

— În... înțeleg, zise Philen, evident nedumerit.

— Timpul îți aparține, Lord Venture, spuse Penrod. Folosește-l după cum dorești.

— Mulțumesc, Cancelare. Vreau să fie foarte clar că tatăl meu *nu* o să atace acest oraș. Îmi dau seama de ce sunt oamenii

îngrijorați, mai ales după atacul scurt asupra zidurilor de săptămâna trecută. Însă aceea a fost un simplu test — Straff se teme să atace, se teme prea mult ca să-și arunce în luptă toate forțele.

În timpul întâlnirii noastre, Straff mi-a spus că a încheiat o alianță cu Cett. Însă cred c-a fost o născocire — chiar dacă, din nefericire, una răutăcioasă. Bănuiesc că avea într-adevăr de gând să riște un atac împotriva noastră, în pofida prezenței lui Cett. Un atac care a fost oprit.

— De ce? întrebă unul dintre reprezentanții muncitorilor. Pentru că ești fiul lui?

— Nu, de fapt, răspunse Elend. Straff nu lasă legăturile de rudenie să stea în calea hotărârilor sale.

Șovăi, uitându-se la Vin. Începea să-și dea seama că ei nu-i plăcea să fie cea care ținea cuțitul la gâtul lui Straff, dar îi îngăduise să-i rostească numele în discursul său.

Totuși...

A spus că e în ordine, se liniști. *Nu pun datoria față de oraș mai presus de ea!*

— Ei, haide, Elend, zise Philen. Nu da un spectacol. Ce i-ai promis lui Straff ca să-și țină armata departe de ziduri?

— L-am amenințat, răspunse Elend. Confrați din Adunare, când l-am înfruntat pe tata în timpul negocierii, mi-am dat seama că noi — ca grup — n-am dat atenție, în general, uneia dintre cele mai prețioase arme ale noastre. Ne considerăm un corp legiuitor onorabil, creat din voia poporului. Însă nu ne aflăm aici datorită propriilor noastre fapte. Ocupăm aceste poziții dintr-un singur motiv — care este Supraviețuitorul de la Hathsin.

Se uită în ochii membrilor Adunării și continuă.

— Am simțit, de multe ori, ceea ce cred că simt mulți dintre voi. Supraviețuitorul e deja o legendă cu care nimeni nu poate spera să rivalizeze. Are putere asupra acestui popor — o putere mai mare decât a noastră, cu toate că e mort. Suntem invidioși. Ne simțim chiar nesiguri. Sunt sentimente firești pentru o ființă omenească. Pe conducători îi macină în aceeași măsură ca pe oricine altcineva — poate chiar cu mai multă tărie.

Domnii mei, nu ne putem îngădui să gândim în continuare astfel. Moștenirea Supraviețuitorului nu-i aparține unui singur grup, și nici măcar numai acestei cetăți. Ne este tată — e părintele tuturor celor care sunt acum liberi în această țară. Indiferent dacă-l acceptăm sau nu ca pe o putere divină, trebuie să recunoaștem că, fără curajul și fără sacrificiul lui, nu ne-am fi bucurat acum de libertate.

— Ce legătură are asta cu Straff? se răsti Philen.

— Una foarte importantă, răspunse Elend. Pentru că, deși Supraviețuitorul nu mai e printre noi, moștenirea lui ne-a rămas. Sub forma ucenicei sale. Elend arătă spre Vin. Ea e cea mai puternică din lumea noastră dintre toți Născuții-din-Ceață — fapt pe care Straff l-a constatat pe pielea lui. Domnii mei, cunosc foarte bine firea tatei. N-o să atace orașul atâta timp cât se teme de răzbunarea unei forțe pe care n-o poate opri. Acum înțelege că, dacă ne va ataca, va atrage asupra sa mânia moștenitoarei Supraviețuitorului — căreia n-a izbutit să-i facă față nici măcar Lordul Legiuitor.

Elend tăcu și ascultă șoaptele care se răspândeau prin mulțime. Întreaga populație avea să afle ce spusese, simțindu-se îmbărbătată. Poate că vestea avea s-ajungă și la armata lui Straff, prin spionii lui, probabil ascunși printre oamenii din sală. Îl văzuse, în mijlocul lor, pe Zane, Allomantul tatălui său.

Și, dacă vestea ajungea la soldații lui Straff, oamenii aveau să se gândească de două ori înainte de a se supune oricărui ordin de atac. Cine-și dorea să-nfrunte însăși forța care-l nimicise pe Lordul Legiuitor? Elend nu-și punea mari speranțe în viitor — probabil că oștenii lui Straff nu credeau nimic din tot ce venea din Luthadel — dar cea mai mică fisură a moralului dușmanilor săi putea fi de ajutor.

Elend n-avea nimic de pierdut întărind legătura dintre el și Supraviețuitor. Nu trebuia decât să treacă dincolo de propria nesiguranță; Kelsier fusese un mare om, dar murise. El nu trebuia decât să se străduiască să-i țină în viață moștenirea.

Fiindcă așa era cel mai bine pentru poporul lui.

o o o

Vin asculta discursul lui Elend cu stomacul răsucindu-i-se.

— Ești de acord cu toate astea? șopti Ham, aplecându-se spre ea, în timp ce Elend își istorisea în amănunt întâlnirea cu Straff.

Vin ridică din umeri.

— Cu orice poate ajuta regatul.

— Ai fost întotdeauna stânjenită de modul în care-avea Kelsier grijă să crească în ochii oricărui skaa — toți am fost.

— De asta are Elend nevoie, spuse Vin.

Tindwyl, care stătea chiar în fața celor doi, se întoarse și-i aruncă ei o privire aspră. Vin se aștepta s-o învinuiască fiindcă vorbea pe șoptite în timpul întrunirilor Adunării, dar se părea că dojana terrisianei avea alt motiv.

— Regele — continua să-l numească astfel pe Elend — are nevoie de această legătură cu Supraviețuitorul. Se poate bizui într-o prea mică măsură pe propria autoritate, iar Kelsier e, în prezent, cel mai iubit și cel mai omagiat om din Stăpânirea Centrală. Dând de înțeles că guvernul a fost creat de Supraviețuitor, regele face poporul să se gândească de două ori înainte de a se amesteca în treburile lui.

Ham dădu din cap gânditor. Însă Vin se uită în jos. *Ce nu-mi convine? Mai adineauri începusem să mă-ntreb dacă nu cumva sunt Eroul Evurilor, iar acum îmi fac griji pentru faima pe care mi-o oferă Elend?*

Stătea pe scaunul ei, stânjenită, arzând bronz și simțind pulsațiile din depărtare. Deveneau mai puternice...

Încetează! își spuse. *Sazed nu crede că Eroul o să revină, și el cunoaște istoria mai bine decât oricine altcineva. Oricum, m-am purtat prostește. Trebuie să mă concentrez asupra celor ce se petrec aici.*

La urma urmelor, Zane era în sală.

Vin îl căută în partea din spate a încăperii și, arzând încet puțin cositor — nu destul de mult ca s-o orbească —, îi studie trăsăturile. Nu se uita la ea, ci la Adunare. Se afla acolo la

porunca lui Straff, sau dorise el însuși să facă o vizită? Atât Straff, cât și Cett aveau, fără nicio îndoială, spioni în mulțime — și, firește, printre oameni erau amestecați și străjerii lui Ham. Însă Zane o tulbura. De ce nu se-ntorcea spre ea? Nu era...

Zane îi întâlni ochii. Îi zâmbi ușor, apoi reîncepu să-l studieze pe Elend.

Vin se cutremură fără să vrea. Asta însemna, așadar, că nu o ocolea? *Concentrează-te!* își spuse. *Trebuie să dai atenție cuvintelor lui Elend.*

Însă el aproape terminase. Își încheie discursul cu câteva comentarii despre modul în care credea că-l puteau împiedica pe Straff să-și regăsească echilibrul. Din nou, nu putea da prea multe amănunte — nu fără să trădeze secrete. Se uită la orologiul imens din colț; terminase cu trei minute mai devreme și se pregăti să părăsească pupitrul.

Lordul Penrod își drese glasul.

— Elend, n-ai omis nimic?

El șovăi, apoi se uită din nou spre Adunare.

— Ce-ați vrea să mai spun?

— N-ai nicio reacție? întrebă unul dintre muncitorii skaa. În legătură cu... cele petrecute la ultima întrunire?

— Ați primit scrisoarea mea, răspunse Elend. Îmi cunoașteți sentimentele în această privință. Oricum, actualul forum public nu e locul potrivit pentru acuzații sau denunțări. Alcătuim un corp legiuitor prea nobil pentru așa ceva. Aș fi dorit ca Adunarea să nu fi ales să dea glas preocupărilor sale în vremuri de primejdie, dar nu pot schimba ceea ce s-a petrecut.

Se îndreptă din nou spre locul lui.

— Asta e tot? întrebă un skaa. Nici măcar nu vrei să vii cu argumente în favoarea ta, să ne convingi să te reînscăunăm?

Elend șovăi din nou.

— Nu, spuse. Nu, nu cred c-o s-o fac. Mi-ați adus la cunoștință părerile voastre și mă simt dezamăgit. Însă sunteți reprezentanții aleși de popor. Cred în puterea care vi s-a dat.

Dacă aveți întrebări sau dubii, voi fi încântat să mă apăr. Dar n-am de gând să vă țin o predică cât privește calitățile mele.

Mă cunoașteți cu toții. Știți ce pot să fac și ce mi-am propus să fac pentru orașul nostru și pentru populația din jur. Acestea sunt argumentele mele.

Se întoarse la locul său. Vin zări pe fața lui Tindwyl umbra unei încruntări. Elend renunțase la discursul pregătit împreună cu ea și care ar fi oferit tocmai argumentele pe care le aștepta Adunarea.

De ce această schimbare? se miră Vin. Era evident că Tindwyl n-o credea o idee bună. Totuși, în mod bizar, descoperi că avea mai multă încredere în instinctele lui Elend decât în ale lui Tindwyl.

— Ei, spuse lordul Penrod, apropiindu-se din nou de pupitru. Îți mulțumim pentru această informare, lord Venture. Nu sunt sigur că mai avem sau nu alte chestiuni...

— Lord Penrod? spuse Elend.

— Da?

— Oare n-ar trebui să ceri să se facă propuneri?

Lordul Penrod se încruntă.

— Propuneri pentru rege, Penrod, se răsti Philen.

Vin lăsă deoparte orice altceva, apoi se uită la negustor. *Pare să cunoască foarte bine mersul lucrurilor,* remarcă ea.

— Da, spuse Elend, uitându-se și el la Philen. Pentru ca Adunarea să aleagă un nou rege, propunerile trebuie făcute cu cel puțin trei zile înainte de vot. Sugerez să le facem acum, ca să putem vota cât mai curând cu putință. Cetatea suferă în fiecare zi în care e lipsită de un conducător.

Se întrerupse, apoi zâmbi.

— Firește, dacă nu cumva preferați să lăsați să treacă luna fără să-l alegeți pe noul rege...

E bine să confirme că încă mai vrea coroana, se gândi Vin.

— Mulțumim, lord Venture, spuse Penrod. Atunci o vom face acum... Și, cu exactitate, în ce mod?

— Fiecare membru al Adunării poate face o propunere, dacă dorește, răspunse Elend. Așa că, pentru a nu fi copleșiți de numărul lor prea mare, sfatul meu este să ne stăpânim cu toții — opriți-vă doar la cineva despre care credeți, cu toată

sinceritatea, că ar fi cel mai bun rege. Dacă aveți o propunere, puteți să vă ridicați ca să-nștiințați restul grupului.

Penrod dădu din cap și se întoarse la locul lui. Însă, imediat ce se așeză el, se ridică un skaa.

— Îl propun pe lordul Penrod.

Elend trebuia să se-aștepte la asta, se gândi Vin, după ce l-a propus drept cancelar. *De ce să-i încredințeze o asemenea autoritate tocmai omului despre care știa* c-o *să-i fie cel mai important rival la tron?*

Răspunsul era simplu. Fiindcă Elend știa că, pentru cancelar, Penrod era cea mai bună alegere. *Uneori e puțin cam prea corect,* își spuse ea, nu pentru prima oară. Se întoarse să-l studieze pe acel skaa care-l propusese pe Penrod. De ce erau skaa atât de grăbiți să se unească în umbra unui nobil?

Bănuia că era încă prea curând. Erau învățați să fie conduși de nobili și, chiar bucurându-se de libertate, respectau tradițiile — poate chiar mai mult decât nobilii. Un lord ca Penrod — calm, impozant — părea, firesc, mult mai potrivit să fie rege decât un skaa.

În cele din urmă vor trece peste asta, se gândi Vin. *Cel puțin, dacă vor izbuti să se schimbe, ridicându-se la înălțimea așteptărilor lui Elend.*

În sală se lăsă tăcerea, nimeni nu mai făcu vreo altă propunere. În mulțime tușiră câțiva oameni, dar până și șoaptele încetaseră. În cele din urmă, se ridică în picioare chiar Penrod.

— Îl propun pe Elend Venture, spuse.

— Ah..., șopti cineva în spatele ei.

Vin se întoarse și aruncă o privire spre Boare.

— Ce e? șopti.

— Sclipitor, răspunse el. Nu-ți dai seama? Penrod e un bărbat onorabil. Sau, cel puțin, atât de onorabil cât poate fi un nobil — ceea ce-nseamnă că insistă să *pară* onorabil. Elend l-a propus cancelar...

Sperând că, în schimb, el o să se simtă obligat să-l propună ca rege, înțelese Vin. Se uită la Elend și-i zări pe buze un zâmbet

ușor. Oare chiar urmărise schimbul? Mișcarea părea prea subtilă chiar și pentru Boare.

Acesta clătină din cap, apreciativ.

— Nu numai că Elend n-a trebuit să se propună singur, ceea ce l-ar fi făcut să pară disperat — dar întreaga adunare crede că omul pe care-l respectă, omul pe care probabil ar vrea să-l aleagă rege ar prefera ca titlul să se-ntoarcă la Elend. Sclipitor.

Penrod se așează, și în încăpere continuă să domnească tăcerea. Vin bănuia că și el făcuse propunerea ca să poată urca pe tron fără să fie contestat. Probabil întreaga Adunare era de părere că Elend merita o șansă ca să-și recucerească locul; Penrod nu făcuse altceva decât să fie suficient de corect ca să dea glas acelui sentiment comun.

Dar cum rămâne cu negustorii? se întrebă Vin. Trebuie să aibă propriul lor plan. Elend bănuia că Philen fusese organizatorul votului împotriva lui. Îl voiau pe tron pe unul de-al lor, care-ar fi putut deschide porțile cetății acelui rege care-i manipula — care-i plătea mai bine.

Studie grupul de opt bărbați și costumele lor i se părură — cumva — chiar de mai bună calitate decât ale nobililor. Păreau să se supună cu toții capriciilor unui singur om. Ce punea la cale Philen?

Unul dintre negustori se foi, ca și cum ar fi vrut să se ridice în picioare, dar Philen îi aruncă o privire aspră. Omul nu se ridică. Philen stătea, tăcut, cu un baston de duel ca al nobililor pe genunchi. În cele din urmă, când aproape toată lumea din sală observase că toți negustorii îl fixau cu privirea, se ridică încet.

— Am și eu de făcut o propunere, spuse.

Din locul unde stăteau cei opt skaa se auzi cineva pufnind.

— Acum cine dă spectacole, Philen? întrebă un membru al Adunării. Dă-i drumul și fă-o — propune-te singur.

Negustorul înălță dintr-o sprânceană.

— De fapt, *n*-am de gând să mă propun pe mine.

Vin se încruntă și văzu nedumerire în ochii lui Elend.

— Ideea mă flatează, continuă Philen, dar nu sunt decât un simplu negustor. Nu, cred că titlul de rege ar trebui să meargă la cineva mai deprins cu așa ceva. Spune-mi, lord Venture, trebuie să propunem oameni din Adunare?

— Nu, răspunse Elend. Regele nu trebuie să fie membru al Adunării — eu am acceptat această poziție când ocupam deja tronul. Prima îndatorire a regelui e să facă și să impună legea. Adunarea nu e decât un consiliu sfătuitor, împuternicit să contrabalanseze într-o anumită măsură puterea. Rege poate fi oricine — de fapt, titlul trebuia să fie ereditar. Nu m-am așteptat ca... anumite clauze să fie invocate atât de repede.

— Ah, da, zise Philen. Bine, atunci. Eu, unul, cred că titlul ar trebui încredințat cuiva cu oarecare experiență în această privință. Cineva care și-a dovedit harul de conducător. De aceea, îl propun ca rege al nostru pe Lordul Ashweather Cett.

Ce? se întrebă Vin, șocată, în timp ce Philen să întorcea să arate către mulțime. Un bărbat așezat în mijlocul publicului își scoase mantia de skaa, lăsând să i se vadă costumul și fața, cu o barbă țepoasă.

— Oh, cerule..., spuse Boare.

— E chiar el? întrebă Vin, neîncrezătoare, în timp ce din mulțime începeau să se-nalțe șoapte.

Boare dădu din cap.

— Oh, el e. Lordul Cett în persoană. Șovăi, apoi se uită la ea. Cred că s-ar putea s-avem necazuri.

Confrații mei nu mi-au dat niciodată prea multă atenție; considerau munca mea și peocupările mele nepotrivite pentru un Lume-Aducător. Nu vedeau cum ar fi putut să le fie de folos oamenilor din cele paisprezece ținuturi truda mea, dedicată studiului naturii, nu studiului religiei.

32

Vin stătea tăcută, încordată, cercetând din priviri mulțimea. *Nu e cu putință să fi venit de unul singur,* își spuse.

Și, acum, când știa ce căuta, îi descoperi. Soldați în mulțime, în haine de skaa, alcătuind un soi de inel protector în jurul scaunului lui Cett. Regele nu se ridică, deși un tânăr de lângă el o făcu.

O gardă de vreo treizeci de oameni, se gândi Vin. *S-ar putea să nu fie așa de nebun ca să fi venit singur... dar să intri chiar în cetatea pe care-o asediezi?* Era o mișcare plină de curaj — aflată la granița prostiei. Firește, mulți spuseseră același lucru despre vizita lui Elend în tabăra lui Straff.

Dar Cett nu se afla în aceeași situație ca Elend. Nu era disperat, nu se afla în pericol să piardă totul. Numai că... avea o armată mai mică decât a lui Straff, iar kolossii se apropiau. Și, dacă Straff ducea la loc sigur presupusa provizie de atiu, zilele lui Cett ca rege al vestului erau cu siguranță numărate. Poate că intrarea în Luthadel nu era un act disperat, dar nu era nici fapta unui om stăpân pe situație. Cett își încerca norocul.

Și părea să savureze asta.

Regele străin zâmbi în timp ce toată lumea aștepta în tăcere. Ca și mulțimea, membrii Adunării erau prea șocați ca să vorbească. În cele din urmă, Cett le făcu semn oștenilor săi deghizați, care îi luară scaunul și îl duseră pe podium. Membrii Adunării comentau pe șoptite, întorcându-se spre aghiotanți sau spre însoțitori, în căutarea unei confirmări a identității lui

Cett. Cei mai mulți nobili păstrau tăcerea — ceea ce, în mintea lui Vin, adeverea mulțumitor totul.

— Nu e așa cum mă așteptam, îi șopti lui Boare, în timp ce urcau soldații pe podium.

— Nu ți-a spus nimeni că e olog? întrebă Domolitorul.

— Nu vorbesc doar despre asta. Nu poartă costum.

Era îmbrăcat cu pantaloni și cămașă, dar, în loc de haina de la costumele nobililor, avea una neagră, jerpelită.

— Plus barba. N-avea cum să-i crească atât într-un an — probabil și-a lăsat-o dinainte de Prăbușire.

— Tu n-ai cunoscut decât nobili din Luthadel, Vin, spuse Ham. Ultimul Imperiu acoperea un teritoriu imens, cu multe popoare diferite. Nu se-mbrăca toată lumea ca aici.

Boare dădu din cap.

— Cett era cel mai puternic nobil din zona lui, așa că nu trebuia să-și facă griji în privința tradiției și a bunelor maniere. Avea tot ce-și dorea, iar nobilimea locală îl lingușea. În imperiu erau o sută de curți regale, cu o sută de mici „Lorzi Legiuitori", și fiecare regiune își avea propriul ritm în politică.

Vin se întoarse din nou spre scenă. Cett stătea pe scaunul lui, dar încă nu începuse să vorbească. În cele din urmă, lordul Penrod se ridică.

— E cea mai neașteptată dintre surprize, lord Cett.

— Bun! exclamă nou-venitul. La urma urmelor, tocmai asta era esența!

— Vrei să-i vorbești Adunării?

— Credeam c-o fac deja.

Penrod își drese glasul iar la urechile ajutate de cositor ale lui Vin ajunse un murmur disprețuitor, pornit din grupul nobililor.

— Nobilimea din Vest.

— Ai zece minute, lord Cett, spuse Penrod, așezându-se.

— Bun, zise Cett. Fiindcă — spre deosebire de băiatul de-acolo — eu am să vă spun exact de ce-ar trebui să m-alegeți rege.

— Și anume de ce? întrebă un negustor din Adunare.

— Pentru c-am o armată chiar dincolo de zidurile voastre! râse Cett.

Adunarea păru surprinsă.

— O amenințare, Cett? întrebă Elend, calm.

— Nu, Venture. Nu e decât sinceritate — de care voi, nobilii din Stăpânirea Centrală, păreți să vă feriți cu orice preț. Ce le-ai spus acestor oameni? Că metresa ta ține cuțitul la beregata lui Straff? Le-ai dat, așadar, de înțeles că, dacă n-o să fii ales, o să-ți retragi Născuta-din-Ceață și cetatea o să fie distrusă?

Elend roși.

— Bineînțeles că nu.

— Bineînțeles că nu, repetă Cett. Avea voce sonoră — cutezătoare, puternică. Ei, eu nu mă prefac, nu mă ascund. Armata mea e aici și am de gând să cuceresc cetatea. Însă mi-ar plăcea mult mai mult să mi-o încredințați.

— Tu, domnul meu, ești un despot, zise Penrod, cu glas ferm.

— Și ce dacă? spuse Cett. Sunt un despot cu patruzeci de mii de soldații. De *două ori* mai mulți decât cei care vă apără zidurile.

— Asta ne poate opri să te luăm pur și simplu ostatic? întrebă un alt nobil. S-ar părea că te-ai dat pe mâna noastră cu mare dibăcie.

Cett izbucni într-un râs zgomotos.

— Dacă nu mă-ntorc în tabără în seara asta, oștile mele au poruncă să atace imediat cetatea și s-o distrugă — indiferent ce s-ar întâmpla! Probabil că, pe urmă, vor fi nimicite de Venture — dar atunci n-o să mai conteze, nici pentru mine, nici pentru voi! O să fim morți cu toții.

Toată lumea din sală amuți.

— Vezi, Venture? întrebă Cett. Amenințările merg de minune.

— Chiar te-aștepți să te facem regele nostru? întrebă Elend.

— Da, de fapt da. Uite ce e, cu douăzeci de mii soldați de-ai voștri, adăugați la cei patruzeci de mii ai mei, am putea apăra cu ușurință zidurile de atacul lui Straff — am putea opri chiar și oastea kolosșilor.

Sala se umplu imediat de șoapte, și Cett se întoarse spre Elend înălțând dintr-o sprânceană stufoasă.

— Nu le-ai spus de kolossi, nu-i așa?

Elend nu răspunse.

— Vor afla destul de curând. Oricum, nu văd ce altceva ați putea face, în afară de a mă vota pe mine.

— Nu ești un bărbat onest, spuse Elend, simplu. Poporul așteaptă mai mult de la regele său.

— Nu sunt un bărbat onest? întrebă Cett, amuzat. Și tu ești? Dă-mi voie să-ți pun o întrebare directă, Venture. De-a lungul acestei întruniri, i-a Domolit vreunul dintre Allomanții tăi, așezați acolo, pe membrii Adunării?

Elend șovăi. Se întoarse într-o parte și-l descoperi pe Boare. Vin închise ochii. Nu. Elend, nu...

— Da, recunoscu Elend.

Vin o auzi pe Tindwyl gemând încet.

— Și, continuă Cett, poți spune, cu toată sinceritatea, că nu te-ai îndoit niciodată de tine însuți? Că nu te-ai întrebat niciodată dacă ești un rege bun?

— Cred că orice conducător are asemenea dubii, răspunse Elend.

— Ei bine, eu nu le am, spuse Cett. Am știut întotdeauna c-am fost născut pentru a-i conduce pe alții — și am făcut întotdeauna ce era mai bine asigurându-mă că păstrez puterea. Știu cum să devin puternic, iar asta înseamnă că știu cum să-i fac puternici pe cei care se-aliază cu mine.

Iată ce vă propun. Dați-mi coroana, și vă voi conduce. Vă veți păstra cu toții titlurile — iar acei membri ai Adunării care nu au titluri vor *primi*. În plus, vă veți păstra și capetele — ceea ce reprezintă un târg mult mai bun decât ceea ce vă oferă Straff, v-o garantez.

Oamenii vor continua să muncească, iar eu voi avea grijă să aibă ce mânca în iarna asta. Totul se va întoarce la normal, așa cum era cu un an în urmă, înainte de a începe nebunia. Skaa muncesc, iar nobilii administrează.

— Crezi că se vor întoarce la asta? întrebă Elend. După ce am luptat cu toții pentru ceea ce am luptat, crezi c-o să te las pur și simplu să sileşti oamenii să recadă în sclavie?

Cett zâmbi sub barba lui imensă.

— N-aveam impresia că hotărârea asta îți aparține ție, Elend Venture.

Elend amuți.

— Vreau să mă-ntâlnesc cu fiecare dintre voi, le spuse Cett membrilor Adunării. Dacă-mi îngăduiți, vreau să mă mut în Luthadel cu câțiva oameni de-ai mei. Să zicem, cu o forță de cinci mii — destul de mulți ca să mă facă să mă simt în siguranță, dar fără a fi cu adevărat un pericol pentru voi. O să mă instalez într-una dintre fortărețele părăsite și-o să vă aștept hotărârea de săptămâna viitoare. Între timp, o să mă-ntâlnesc pe rând cu fiecare dintre voi, ca să-i explic... ce beneficii vor urma după ce voi fi ales rege.

— Șperțuială, scuipă Elend.

— Bineînțeles, răspunse Cett. Șperțuială pentru toți oamenii din orașul ăsta — cea mai importantă fiind pacea! Îți place atât de mult să pui etichete, Venture. „Sclavi", „amenințări", „onest". „Șperțuială" nu e decât un cuvânt. Altfel privind lucrurile, șpertul nu e decât o făgăduială, înfățișată sub o *altă* formă.

Și zâmbi.

Adunarea păstră tăcerea.

— Atunci, hotărâm prin vot dacă suntem sau nu de acord să-l primim în oraș? întrebă Penrod.

— Cinci mii de oameni e prea mult, spuse un skaa din Adunare.

— De acord, îl susținu Elend. În niciun caz nu putem lăsa atât de mulți soldați străini să intre în oraș.

— Nu-mi place deloc, spuse altcineva.

— Ce? întrebă Philen. Un rege în cetatea noastră e mai puțin periculos decât unul în afara ei, n-ai zice? Și, în plus, Cett ne-a promis tuturor titluri.

Asta îi dădu grupului ceva la care să se gândească.

— De ce nu-mi dați pur și simplu coroana acum? întrebă Cett. Deschideți porțile pentru armata mea.

— N-o puteți face, spuse imediat Elend. Nu înainte de a avea un rege — sau dacă nu se votează acum, în unanimitate.

Vin zâmbi. Unanimitatea nu putea să existe atâta timp cât făcea Elend parte din Adunare.

— Pfui, spuse Cett, dar era evident destul de calm ca să nu continue cu insulte la adresa corpului legiuitor. Atunci îngăduiți-mi să stau în oraș.

Penrod dădu din cap.

— E toată lumea de acord să-l primim pe lordul Cett în cetate cu... să zicem... o mie de oșteni?

Nouăsprezece membri ai Adunării ridicară mâinile. Elend nu se număra printre ei.

— Atunci am teminat, spuse Penrod. Reluăm discuțiile peste două săptămâni.

Așa ceva nu poate fi cu putință, se gândi Elend. *Credeam că, probabil, Penrod o să fie greu de înfruntat, iar Philen nu chiar atât greu. Dar... chiar unul dintre despoții care amenință cetatea? Cum au putut? Cum pot să ia în considerare o asemenea propunere?*

Se ridică în picioare și îl prinse de braț pe Ferson, care se pregătea să coboare de pe podium.

— Ferson, îi spuse, cu glas scăzut, asta e o nebunie.

— E o variantă pe care trebuie s-o luăm în considerare, Elend.

— Să luăm în considerare vânzarea poporului acestei cetăți unui tiran?

Privirea lui Penrod se umplu de răceală și își desprinse brațul din strânsoarea lui Elend.

— Ascultă, flăcăule, spuse cu voce joasă. Ești un om bun, dar ai fost întotdeauna un idealist. Ți-ai petrecut timpul afundându-te în cărți și-n filosofie — iar eu am purtat, toată viața, lupte cu nobilii de la curte, în arena politică. Tu cunoști teoriile; eu cunosc oamenii.

Se întoarse și arătă cu un gest al capului către mulțime.

— Uită-te la ei, flăcăule. Sunt *îngroziți*. Ce bine le pot face visurile tale când ei rabdă de foame? Le vorbești de libertate și dreptate, când două armate amenință să le masacreze familia.

Se întoarse din nou către Elend și îl privi în ochi.

— Sistemul Lordului Legiuitor nu era perfect, dar îi ținea pe oamenii ăștia în siguranță. Acum nu mai avem nici măcar așa ceva. Idealurile tale nu pot înfrânge armate. Cett o fi fiind un tiran, dar, dacă trebuie s-aleg între el și Straff, îl prefer. Probabil că i-am fi predat cetatea cu săptămâni în urmă, dacă nu ne-ai fi oprit.

Penrod îl salută pe fostul rege cu o înclinare a capului, apoi li se alătură celorlalți nobili care ieșeau din sală. Elend rămase o vreme neclintit, în tăcere.

Am remarcat un fenomen straniu, legat de grupurile răzvrătite care se desprind din Imperiu și încearcă să-și dobândească autonomia, își aminti el un pasaj din cartea lui Ytves, intitulată *Studiul Revoluției. În aproape toate cazurile, Lordul Legiuitor n-a fost nevoit să-și trimită oștile ca să recucerească teritoriile răzvrătiților. Până la sosirea oamenilor lui, respectivele grupuri se autodistruseseră.*

După toate aparențele, rebelii descoperiseră că haosul din timpul schimbării era mai greu de acceptat decât tirania de care avuseseră parte până atunci. Au întâmpinat cu bucurie reinstaurarea autorității — chiar și a uneia opresive — fiindcă îi făcea să sufere mai puțin decât nesiguranța.

Vin și ceilalți i se alăturară pe podium și Elend îi cuprinse umerii cu brațul, uitându-se în tăcere la oamenii care părăseau clădirea. Cett rămăsese înconjurat de câțiva membri ai Adunării, cu care își stabilea întâlnirile.

— Vezi, spuse încet Vin, știm că *el e* Născut-din-Ceață.

Elend se-ntoarse spre ea.

— L-ai simțit întrebuințând Allomanția?

Ea clătină din cap.

— Nu.

— Atunci de unde știi? întrebă Elend.

— Păi, uită-te la el, răspunse ea, cu o fluturare de mână. Se poartă ca și cum n-ar putea să meargă — și asta trebuie s-ascundă ceva. Ce poate părea mai nevinovat decât un olog? Vă puteți gândi la ceva care s-ascundă mai bine faptul că e Născut-din-Ceață?

— Vin, draga mea, zise Boare, Cett a rămas olog încă din copilărie, când, după o boală, nu și-a mai putut folosi picioarele. Nu e Născut-din-Ceață.

Ea înălță dintr-o sprânceană.

— E una dintre cele mai bune povești de camuflare pe care le-am auzit vreodată.

Boare își dădu ochii peste cap, însă Elend se mulțumi să zâmbească.

— Și acum, Elend? întrebă Ham. E clar că, după intrarea lui Cett în cetate, nu mai putem încerca să facem față la fel ca mai înainte.

Elend dădu din cap.

— Avem nevoie de un plan. Să...

Tăcu când din grupul lui Cett se desprinse un tânăr care se îndreptă spre el. Era cel care îi stătuse alături în mulțime.

— Fiul lui Cett, șopti Boare. Gneorndin.

— Lord Venture, spuse tânărul, înclinându-se ușor. Era, probabil, de vârsta lui Fantomă. Tata vrea să știe când ați prefera să vă-ntâlniți cu el.

Elend ridică dintr-o sprânceană.

— N-am intenția să mă alătur membrilor Adunării care stau la coadă, în așteptatea șpăgii lui Cett, flăcăule. Spune-i tatălui tău că n-avem nimic de discutat.

— N-aveți? întrebă Gneorndin. Și cum rămâne cu sora mea? Cea pe care-ați răpit-o?

Elend se încruntă.

— Știi c-ai spus un neadevăr.

— Tata vrea totuși să stați de vorbă despre asta, insistă Gneorndin, aruncând o privire dușmănoasă spre Boare. În plus, crede că o discuție între voi doi ar fi în interesul orașului. Cu

Straff te-ai întâlnit în tabăra lui — nu-mi spune că nu vrei să faci același lucru pentru Cett, în cetatea ta.

Elend șovăi.

Lasă deoparte prejudecățile, își spuse. *E necesar să vorbești cu omul ăsta, fie și numai pentru informațiile pe care ți le-ar putea oferi.*

— Bine, spuse. O să mă-ntâlnesc cu el.

— La cină, fix de azi într-o săptămână? întrebă Gneorndin.

Elend dădu scurt din cap.

Totuși, fiind cel care-l descoperise pe Alendi, am căpătat importanță. Am ajuns cel dintâi dintre Lume-Aducători.

33

Vin stătea întinsă pe burtă, cu brațele îndoite sub cap, studiind o foaie de hârtie așezată pe podea, în fața ei. După haosul din ultimele zile, descoperea, cu surprindere, că întoarcerea la cercetările ei era o ușurare.

Însă una neînsemnată, căci cercetarea ridica propriile sale probleme. *Adâncimea s-a-ntors,* se gândi. *Deși ceața ucide doar când și când, a redevenit dușmănoasă. Ceea ce-nseamnă că trebuie să se-ntoarcă și Eroul Evurilor, nu?*

Credea cu toată sinceritatea că ea ar fi putut fi eroul acela? Dacă se gândea bine, suna ridicol. Și totuși, auzea în minte bufniturile, vedea spiritul ceții...

Și cum rămânea cu noaptea aceea, de la care se scursese mai bine de un an, noaptea în care îl înfruntase pe Lordul Legiuitor? Noaptea când izbutise, cumva, să-și tragă ceața în trup și s-o ardă ca pe un metal?

Nu e de-ajuns, își spuse. *Un singur fapt straniu — pe care n-am izbutit niciodată să-l repet — nu-nseamnă că sunt mântuitorul legendar.* Nici măcar nu cunoștea majoritatea profețiilor despre Erou. Jurnalul istorisea că ar fi trebuit să fie de origine modestă — ceea ce i se potrivea oricărui skaa din Ultimul Imperiu. Ar fi trebuit să aibă o obârșie regală ascunsă, ceea ce te ducea cu gândul la orice corcitură din oraș. De fapt, era gata să facă prinsoare că mai toți skaa aveau un părinte necunoscut, din rândurile nobilimii.

Oftă și scutură din cap.

— Stăpână? întrebă OreSeur, întorcându-se spre ea.

Stătea pe un scaun, în picioare, cu labele din față sprijinite de fereastră, și privea orașul.

— Profeții, legende, clarviziuni, răspunse ea, lovind cu palma în coala cu notițe. Ce rost au? De ce credeau terrisienii în toate astea? Religia n-ar trebui să-i învețe pe oameni niște lucruri mai utile?

OreSeur se instală în scaun, așezat pe labele din spate.

— Ce-ar putea fi mai util decât cunoștințele despre viitor?

— Dacă astea ar dezvălui într-adevăr ceva folositor, aș fi de acord. Dar până și autorul jurnalului recunoaște că profețiile din Terris puteau fi înțelese în mai multe feluri. La ce-ți folosesc niște făgăduieli care pot fi interpretate atât de liber?

— Nu respingi credința cuiva pentru că n-o poți înțelege, stăpână.

— Vorbești ca Sazed, pufni Vin. O parte din mine e ispitită să creadă că profețiile și legendele astea au fost inventate de niște preoți care voiau să-și câștige traiul.

— Numai parte din tine? întrebă OreSeur, părând să se amuze.

Ea șovăi, apoi dădu din cap.

— Partea care a crescut pe străzi, partea care se-așteaptă întotdeauna la o șarlatanie.

Partea care nu voia să accepte celelalte lucruri pe care le simțea.

Bufniturile deveneau tot mai puternice.

— Prorocirile nu pot fi șarlatanii, stăpână, spuse OreSeur. Și nu pot fi nici măcar o adevărată făgăduială pentru viitor. Pot fi o simplă expresie a speranței.

— Ce știi tu despre astfel de lucruri? zise Vin, disprețuitoare, punând foaia deoparte.

Urmă o clipă de tăcere.

— Nimic, firește, stăpână, răspunse el, în cele din urmă.

Ea se întoarse spre câine.

— Iartă-mă, OreSeur. Nu asta am vrut să spun... În ultima vreme mă simt buimacă.

Buf. Buf. Buf.

— Mie nu trebuie să-mi ceri iertare, stăpână. Nu sunt decât un kandra.

— Ești totuși o ființă, zise Vin. Chiar dacă-ți miroase răsuflarea a câine.

El zâmbi.

— Tu mi-ai ales oasele astea, stăpână. Trebuie să suporți consecințele.

— Oasele ar putea avea o legătură, recunoscu Vin, ridicându-se. Dar nu cred că leșurile pe care le-nfuleci ajută. La drept vorbind, trebuie să-ți aducem să mesteci niște frunze de mentă.

El înălță din sprânceana lui de câine.

— Și nu crezi că un câine cu răsuflarea plăcută o s-atragă atenția?

— Numai pe a acelora care s-ar întâmpla să te sărute în viitorul apropiat, răspunse Vin, punându-și teancurile de hârtii la loc pe masă.

OreSeur râse încetișor, în stilul lui câinesc, și reîncepu să studieze orașul.

— S-a încheiat procesiunea? întrebă Vin.

— Da, stăpână. E greu de văzut, chiar și de la înălțimea asta. Dar s-ar părea că lordul Cett a terminat cu mutatul. A adus, cu siguranță, o grămadă de căruțe.

— E tatăl lui Allrianne, comentă Vin. Oricât de mult s-ar plânge fata asta de traiul în mijlocul armatei, fac rămășag că lui Cett îi place să călătorească bucurându-se de confort.

OreSeur dădu din cap. Vin se întoarse, se sprijini de masă și se uită la el amintindu-și ce-i spusese mai înainte. *Expresie a speranței...*

— Kandra au o religie, nu? deduse ea.

El se-ntoarse brusc. Gestul îi adeverea spusele într-o măsură mulțumitoare.

— Păstrătorii știu? întrebă Vin.

El se ridică în două picioare, cu labele din față pe pervazul ferestrei.

— Ar fi trebuit să-mi țin gura.

— N-ai de ce să te temi, îl liniști Vin. N-o să-ți dezvălui secretul. Dar nu-nțeleg de ce mai trebuie să fie secret.

— E ceva care n-are legătură decât cu kandra, stăpână. N-ar interesa pe nimeni altcineva.

— Ba da, firește, îl contrazise ea. Nu înțelegi, OreSeur? Păstrătorii cred că ultima religie autonomă a fost nimicită de Lordul Legiuitor cu veacuri în urmă. Dacă voi, kandra, ați izbutit să păstrați una, faptul sugerează că, în Ultimul Imperiu, Lordul Legiuitor *nu* deținea controlul teologic absolut. Asta trebuie să-nsemne ceva.

OreSeur șovăi, lăsându-și capul pe-o parte, ca și cum până atunci nu s-ar fi gândit la astfel de lucruri.

Nu deținea controlul teologic absolut? se gândi Vin, oarecum surprinsă de propriile ei cuvinte. *Lordule Legiuitor — încep să vorbesc ca Sazed și Elend. În ultima vreme am studiat prea mult.*

— Oricum, stăpână, spuse OreSeur, aș prefera să nu le vorbești despre asta prietenilor tăi Păstrători. Probabil că ar începe să pună întrebări stânjenitoare.

Vin dădu din cap.

— Le stă în fire. Oricum, despre ce sunt prorocirile poporului tău?

— Nu cred că vrei să știi, stăpână.

Ea zâmbi.

— Vorbesc despre înfrângerea noastră, nu-i așa?

OreSeur se așeză, și ea aproape că putu să-i vadă chipul de câine înroșindu-se.

— Poporul meu face Învoieli din vremuri foarte vechi, stăpână. Știu că pentru tine e greu să-nțelegi de ce trăim împovărându-ne astfel, dar noi găsim că e necesar. Însă visăm într-adevăr la ziua când n-o să mai fie nevoie.

— Când toți oamenii vor fi supușii voștri? întrebă Vin.

El îi ocoli privirea.

— De fapt, când vor fi morți cu toții.

— Ooo!

— Mesajul prorocirilor nu e nemijlocit, stăpână, zise OreSeur. Sunt metafore — expresii ale speranței. Sau, cel puțin, așa le-am privit eu întotdeauna. N-ar putea fi la fel și ale voastre, din Terris? Expresii ale credinței că, dacă oamenii ar fi în pericol, zeii voștri ar trimite un Erou care să-i apere? În cazul ăsta, sunt vagi pentru că așa s-a dorit — așa e logic. Prorocirile nu sunt menite să aibă un înțeles anume, ci să redea un sentiment general. O speranță a tuturor.

Dacă prorocirile nu vorbeau despre ceva anume, de ce auzea numai ea bătăile înfundate de tobă?

Încetează, își spuse. *Te repezi să tragi concluzii.*

— Toți oamenii morți, spuse. Cum murim? Ne omoară kandra?

— Bineînțeles că nu, răspunse OreSeur. Noi respectăm Învoiala chiar și când e vorba de religie. Poveștile spun c-o să vă luați viețile singuri. La urma urmelor, voi sunteți plămădiți din Năruire, iar noi din Dăinuire. De fapt, voi trebuie să distrugeți lumea, așa cred. Folosind kolossii drept unelte.

— S-ar părea că-ți pare rău pentru ei, observă Vin, amuzată.

— De fapt, stăpână, kandra sunt înclinați să aibă o părere bună despre kolossi. Între noi există o legătură; înțelegem deopotrivă ce înseamnă să fii sclav, suntem deopotrivă excluși din cultura Ultimului Imperiu, deopotrivă...

OreSeur se întrerupse.

— Ce? întrebă Vin.

— Aș putea să mă opresc aici? spuse kandra. Am dezvăluit deja prea multe. Mă faci să nu știu ce spun, stăpână.

Ea ridică din umeri.

— Avem cu toții nevoie de secrete. Se uită spre ușă. Deși există unul pe care încă mai trebuie să-l aflu.

OreSeur sări de pe scaun și se alătură când ieși cu pași mari din încăpere.

Undeva, în palat, continua să existe un spion. Iar ea fusese prea multă vreme nevoită să neglijeze asta.

Elend se uită în adâncul fântânii. Puțul întunecat — cu o deschidere largă, pe măsura numărului mare de skaa care veneau și plecau — părea o gură imensă, căscată, cu buzele de piatră depărtate, gata să-l înghită. Elend aruncă o privire într-o parte, unde vorbea Ham cu un grup de vindecători.

— Ne-am dat seama pentru prima oară când la noi au început să vină atât de mulți oameni care se plângeau de pântecăraie și de dureri de burtă, spuse unul dintre ei. Suferințe teribile, lordul meu. Am... pierdut deja mai mulți din pricina asta.

Ham se uită la Elend, încruntându-se.

— Toți cei care s-au îmbolnăvit locuiesc pe aici, continuă vindecătorul. Și iau apă din locul ăsta sau din fântâna din piața alăturată.

— Ați înștiințat Adunarea și pe lordul Penrod? întrebă Elend.

— Ăă, nu, lordul meu. Ne-am închipuit că tu...

Nu mai sunt rege, se gândi Elend. Însă n-o putea spune. Nu acelui om, care cerea ajutor.

— O să mă ocup eu, făgădui, oftând. Te poți întoarce la bolnavii tăi.

— Nu mai au loc în spitalul nostru, lordul meu.

— Atunci luați în stăpânire una dintre vilele părăsite de nobili, zise Elend. Sunt o mulțime. Ham, trimite câțiva oșteni de-ai mei să-l ajute să care bolnavii și să facă pregătirile în clădire.

Ham dădu din cap, îi făcu semn unui soldat și îi ceru să ia douăzeci dintre oamenii de gardă de la palat și să se-ntâlnească

apoi cu vindecătorul. Acesta zâmbi, părând ușurat, și se înclină în fața lui Elend înainte de a pleca.

Ham i se alătură fostului rege lângă fântână.

— Coincidență?

— Greu de crezut, îi răspunse Elend, încleștându-și nemulțumit degetele de marginea fântânii. Întrebarea e care dintre ei a otrăvit-o.

— Cett tocmai s-a instalat în oraș, zise Ham, frecându-și bărbia. I-ar fi fost ușor să trimită câțiva soldați care s-arunce pe furiș otrava.

— Seamănă mai curând a ceva care stă în firea tatălui meu, spuse Elend. Ceva care să sporească încordarea, ca să se răzbune fiindcă l-am făcut să se simtă ca un prost în tabăra lui. În plus, își are Născutul-din-Ceață, care ar fi putut pune otrava cu ușurință.

Firește, lui Cett i se întâmplase același lucru — Boare îi otrăvise rezervele de apă înainte de a ajunge în fața cetății. Elend scrâșni din dinți. Într-adevăr n-avea cum să-și dea seama cine se afla în spatele atacului.

Oricum, otrăvirea fântânilor însemna necazuri. În oraș existau și altele, firește, dar erau la fel de vulnerabile. Oamenii ar fi putut fi nevoiți să-nceapă să se bizuie pe apa din râu, nici pe departe la fel de sănătoasă; era mâloasă și plină de gunoaie, aruncate atât din cele două tabere, cât și din oraș.

— Pune paznici în jurul acestor fântâni, spuse, fluturându-și mâna. Astupă-le cu scânduri, scrie avertizări și spune-le vindecătorilor să fie foarte atenți ca să descopere din timp alte locuri unde apare boala.

Devenim din ce în ce mai încordați, se gândi, în timp ce Ham dădea din cap. *În ritmul ăsta, crăpăm cu mult înainte de sfârșitul iernii.*

După ce făcu un ocol ca să ia o cină târzie — și se îngrijoră când auzi vorbindu-se de servitorii care se îmbolnăviseră — Vin se duse să-l caute pe Elend, care tocmai se întorsese după un tur prin oraș, împreună cu Ham. Pe urmă, Vin și OreSeur continuară căutarea pe care-o începuseră: voiau să-l găsească pe Dockson.

Îl descoperiră în biblioteca palatului. Încăperea fusese cândva camera de lucru a lui Straff; dintr-un anumit motiv, Elend părea să-i găsească noua destinație amuzantă.

Lui Vin, locul unde se afla biblioteca nu i se părea nici pe departe tot atât de amuzant pe cât era conținutul ei. Sau, mai degrabă, lipsa lui. Rafturile căptușeau pereții, dar purtau, toate, urmele jafurilor lui Elend. Spații goale dezolante întrerupeau șirurile de cărți, căci însoțitoarele lor fuseseră luate, una câte una, ca și cum Elend ar fi fost un animal de pradă care împuțina, treptat, o cireadă de vite.

Vin zâmbi. Probabil că Elend nu mai avea nevoie de prea mult timp ca să fure toate volumele din mica bibliotecă, cărându-le în camera lui de lucru, unde le punea apoi, neglijent, într-un teanc — pregătit, de ochii lumii, ca și cum cărțile ar aștepta să ajungă din nou pe raft. Însă pe etajeră mai rămăseseră destule tomuri — registre și cărți care te-nvățau să-ți socotești banii, câștigurile și pierderile; lucruri de care, de obicei, Elend era foarte puțin interesat.

Dockson stătea așezat la masa din bibliotecă și scria într-un registru. O văzu intrând și-și ridică privirea cu un zâmbet, dar se întoarse la notițele lui — părând că nu voia să le piardă șirul. Vin îl aștepta să termine, cu OreSeur alături.

Dintre toți membrii cetei, Dockson părea să se fi schimbat cel mai mult în ultimul an. Vin își aducea aminte ce impresie îi făcuse la prima lor întâlnire, în bârlogul lui Camon. Fusese mâna dreaptă a lui Kelsier și cel mai „realist" dintre ei doi. Cu toate acestea, în tot ce făcea se simțea o umbră de umor — un semn că-și savura rolul de om corect. Nu contrasta cu Kelsier în aceeași măsură în care îl completa.

Kelsier era mort. Unde îl plasa asta pe Dockson? Se îmbrăca în haine de nobil, așa cum făcuse întotdeauna — dintre toți membrii cetei, lui costumele i se potriveau cel mai bine. Dacă și-ar fi ras jumătatea de barbă, ar fi putut trece drept nobil — nu drept un curtean bogat, ci drept un lord abia ajuns la vârsta a doua, care-și trăise întreaga viață făcând negoț sub oblăduirea unui maestru dintr-o casă nobilă.

Scria în registrele lui, dar asta făcuse întotdeauna. Încă mai juca rolul omului care are grija banilor cetei. Prin urmare, ce se schimbase? Era același om, avea aceeași ocupație. Dar nu se mai simțea la fel. Dispăruse zâmbetul; amuzamentul tăcut pe seama ciudățeniilor celor din jur. Fără Kelsier, Dockson izbutise cumva să se preschimbe din cumpătat în... plictisitor.

Și asta trezise bănuielile lui Vin.

E ceva care trebuie făcut, se gândi ea, aruncându-i un surâs lui Dockson, care-și lăsă tocul din mână și-i făcu semn să se-așeze.

Se instală pe un scaun, și OreSeur se apropie lipăind ca să-i stea alături. Dockson se uită la el și clătină ușor din cap.

— E un animal extraordinar de bine dresat, Vin. Nu cred c-am mai văzut vreodată unul ca el...

Oare știe? se întrebă ea, alarmată. *Un kandra ar fi în stare să-l recunoască pe altul, în trupul unui câine?* Nu, era imposibil. Altminteri OreSeur ar fi găsit impostorul pe care-l căuta. Așa că Vin se mulțumi să zâmbească, bătându-l pe OreSeur pe creștet.

— În piață e un dresor. Învață câinii-lupi să apere oamenii — să stea cu copiii mici și să-i ferească de pericole.

Dockson dădu din cap.

— Ei, ai venit să mă vezi cu un scop?

Ea ridică din umeri.

— Nu mai stăm deloc de vorbă, Dox.

El se lăsă pe spătarul scaunului.

— S-ar putea să nu fie cel mai potrivit moment pentru așa ceva. Trebuie să pregătesc visteria regală pentru trecerea în grija altcuiva, dacă votul nu-i va fi favorabil lui Elend.

Un kandra ar putea să se ocupe de registre? se întrebă Vin. *Da. Știau că era necesar — se puteau pregăti.*

— Îmi cer iertare, spuse. N-am vrut să-ți răpesc timpul, dar Elend a fost foarte ocupat în ultima vreme, iar Sazed are studiul lui...

— E-n ordine. Am câteva minute în plus. Ce te frământă?

— Păi, îți aduci aminte de discuția noastră dinainte de Prăbușire?

Dockson se încruntă.

— Care dintre ele?

— Știi... Cea despre copilăria ta.

— Oh, spuse el, dând din cap. Da, ce e cu ea?

— Ei, încă mai gândești la fel ca atunci?

Dockson șovăi, gânditor, bătând ușor cu degetele în masă. Vin aștepta, încercând să nu-și trădeze încordarea. Discuția de care amintise fusese purtată între ei doi, și Dockson îi spusese atunci pentru prima oară cât de mult ura nobilimea.

— Cred că nu, veni răspunsul lui. Nu mai e la fel. Kell spunea întotdeauna că tu ai o părere prea bună despre nobili, Vin. Dar, până la urmă, ai început să-l schimbi și pe el. Nu, nu cred că societatea nobililor trebuie distrusă cu desăvârșire. Nu sunt monștri cu toții, așa cum credeam cândva.

Vin se destinse. Numai el știa despre ce discutaseră, numai el cunoștea amănunte legate de conversația de atunci. Nimeni altcineva nu mai fusesese de față. Asta trebuia să-nsemne că nu era el kandra, nu?

— E vorba despre Elend, nu? întrebă Dockson.

Ea ridică din umeri.

— Cred că da.

— Știu că-ți dorești să ne-nțelegem mai bine unul cu altul, Vin. Dar, având totul în vedere, cred că ne descurcăm destul de bine. E un om cumsecade; sunt în stare să-mi dau seama de asta. Pentru un conducător, are câteva defecte: îi lipsește cutezanța, îi lipsește prestanța.

Care nu-i lipseau lui Kelsier.

— Dar, continuă Dockson, nu vreau să-l văd pierzând tronul. Pentru un nobil, s-a purtat corect cu skaa.

— E un om bun, Dox, spuse încet Vin.

El îi ocoli privirea.

— Știu. Dar... de fiecare dată când vorbesc cu el, îl văd pe Kelsier deasupra umărului lui, clătinând din cap către mine. Știi de cât timp visam eu și Kell să-l răsturnăm pe Lordul Legiuitor? Ceilalți oameni din ceată au crezut că planul lui era o nouă

pasiune — ceva care îi venise în minte în Puțuri. Dar începuse cu mult înainte. Cu mult mai mult înainte.

Noi, Kell și cu mine, i-am urât pe nobili dintotdeauna. Când eram tineri și ne plănuiam primele lovituri, voiam să fim bogați — dar voiam și să-i facem să sufere. Să sufere pentru că ne luaseră ceea ce n-aveau niciun drept să ne ia. Dragostea mea..., mama lui Kelsier... Fiecare bănuț pe care-l furam, fiecare nobil pe care-l lăsam mort pe o alee — erau modul în care ne purtam războiul. Modul în care-i pedepseam.

Vin îl asculta în tăcere. Astfel de istorisiri, astfel de amintiri dintr-un trecut obsedant o făcuseră să se simtă ușor stânjenită când se gândea la Kelsier — și la ceea ce o pregătea el să devină. Era un sentiment care o făcea să șovăie, chiar și atunci când instinctele îi șopteau că ar fi trebuit să-i pedepsească pe Straff și Cett cu cuțite în noapte.

Dockson avea ceva din aceeași asprime. Nici el, nici Kell nu erau oameni răi, dar purtau în ei o sete de răzbunare. Oprimarea îi schimbase, ajunseseră într-un punct de unde nu-i mai puteau aduce înapoi nici pacea, nici reformele, nici îndreptările răului săvârșit, oricât de numeroase ar fi fost.

Dockson clătină din cap.

— Și noi l-am pus pe unul dintre ei pe tron. Nu pot să nu mă gândesc că, oricât de bun la suflet ar fi Elend, Kell s-ar fi supărat pe mine fiindcă l-am lăsat să domnească.

— Kelsier s-a schimbat către sfârșit, zise Vin, cu voce scăzută. Chiar tu ai spus-o, Dox. Știai că i-a salvat viața lui Elend?

Dockson se întoarse spre ea, încruntându-se.

— Când?

— În ultima zi. În timpul luptei cu Inchizitorul. Kell l-a apărat pe Elend, care venise să mă caute.

— Probabil a crezut că era unul dintre prizonieri.

Vin clătină din cap.

— Știa cine era Elend, știa că eu îl iubeam. În final, Kelsier era dispus să admită că un om bun merită să fie apărat, indiferent cine ar fi părinții lui.

— Mie mi-e greu să accept asta, Vin.

— De ce?

Dockson o privi în ochi.

— Fiindcă, dacă accept că Elend n-are nicio vină pentru ceea ce le-au făcut cei de rangul lui celor ca mine, trebuie să recunosc că sunt un monstru fiindcă le-am făcut ceea ce le-am făcut.

Vin se cutremură. Vedea, în ochii lui Dockson, adevărul din spatele transformării lui. Vedea moartea râsului lui.Vedea vinovăția. Crimele.

Omul ăla nu e un impostor.

— Guvernul de-acum îmi aduce prea puțină bucurie, Vin, adăugă el, încet. Fiindcă știu ce am făcut ca să-l creăm. Adevărul e că aș face totul din nou. Îmi spun că e din cauză că eu cred în libertatea populației skaa. Oricum, încă mai stau treaz noaptea, pe deplin mulțumit de ceea ce le-am făcut foștilor conducători. Lumea lor e șubrezită, zeul lor e mort. Acum știu și ei.

Vin dădu din cap. Dockson se uită în jos, ca și cum s-ar fi rușinat, ceea ce lăsa să se vadă rar. Nu părea să mai fie nimic altceva de spus. În timp ce ea se retrăgea, rămase tăcut, cu tocul și registrul uitate pe masă.

— Nu e el, spuse Vin, mergând pe unul dintre culoarele pustii ale palatului și încercând să-și alunge din minte sunetul obsedant al vocii lui Dockson.

— Ești sigură, stăpână? întrebă OreSeur.

Ea dădu din cap.

— Știa de o discuție pe care-am avut-o cu Dockson, între patru ochi, înainte de Prăbușire.

OreSeur păstră o clipă tăcerea.

— Stăpână, semenii mei pot fi foarte meticuloși.

— Dar, dar de unde ar fi putut ști așa ceva?

— Îi tragem adesea de limbă pe oameni înainte de a le lua oasele, stăpână, o lămuri el. Îi întâlnim de mai multe ori, în diverse împrejurări, și găsim cum să-i facem să vorbească

despre viețile lor. Stăm de vorbă și cu prietenii, și cu cunoștințele lor. I-ai povestit vreodată cuiva despre această discuție a ta cu Dockson?

Vin se opri și se sprijini de peretele de piatră al culoarului.

— Poate lui Elend, recunoscu ea. Cred că i-am spus și lui Sazed, imediat după aceea. S-a întâmplat cu aproape doi ani în urmă.

— S-ar putea să fi fost de-ajuns, stăpână, zise OreSeur. Nu putem afla totul despre nimeni, dar ne străduim din răsputeri să descoperim astfel de lucruri — conversații intime, secrete, informații tainice — ca să putem vorbi despre ele la momentul potrivit, dând mai multă putere iluziei.

Vin se încruntă.

— Mai e și altceva, stăpână, adăugă OreSeur. Șovăi pentru că nu vreau să ți-i imaginezi pe prietenii tăi în suferință. Însă, de obicei, stăpânul nostru — cel care săvârșește de fapt omorul — își torturează victima ca să obțină informații.

Vin închise ochii. Dockson părea atât de loial... vinovăția lui, toate reacțiile... așa ceva nu se putea măslui, nu?

— Fir-ar să fie, șopti, deschizând ochii.

Se întoarse spre o fereastră și îi deschise obloanele oftând. Era întuneric și ceața i se văluri în față când se sprijini de pervazul de piatră și se aplecă să privească în curtea aflată cu două etaje mai jos.

— Dox nu e Allomant, spuse. Cum aș putea fi sigură dacă e impostor sau nu?

— Nu știu, stăpână, răspunse OreSeur. Așa ceva nu e niciodată ușor.

Vin își îndreptă spatele în tăcere. Absentă, își scoase cercelul de bronz — cercelul mamei ei — și-l răsuci între degete, uitându-se cum reflecta lumina. Cândva fusese poleit cu argint, dar stratul acoperitor se tocise în multe locuri.

— Nu pot să sufăr asta, șopti, în cele din urmă.

— Ce, stăpână?

— Această... neîncredere. Nu-mi place să-mi bănuiesc prietenii. Credeam c-am terminat cu lipsa de încredere în cei din

jurul meu. Simt cum se răsucește un cuțit în mine și taie tot mai adânc de fiecare dată când verific pe cineva din ceată.

OreSeur se așează lângă ea, pe labele din spate, și-și lăsă capul pe-o parte.

— Dar, stăpână, ai izbutit să-i scoți pe mai mulți dintre ei de pe lista celor bănuiți.

— Da, dar asta micșorează cercul — mă aduce cu un pas mai aproape de clipa când voi ști care dintre ei e mort.

— Și nu e bine să afli?

Vin clătină din cap.

— Nu vreau să fie niciunul dintre ei, OreSeur. Nu vreau să-i bănuiesc, nu vreau să descopăr că avem dreptate...

OreSeur nu-i răspunse imediat, o lăsă să se uite pe fereastră, cu privirea pierdută și ceața prelingându-se încet pe podea, în jurul ei.

— Ești sinceră, spuse kandra, în cele din urmă.

Vin se întoarse spre el.

— Bineînțeles.

— Îmi cer iertare, stăpână. Nu vreau să vorbesc cu păcat. Doar că... Ei bine, am fost kandra sub numeroși stăpâni. Atât de mulți sunt bănuitori și plini de ură față de toți cei din jur, încât începusem să cred că vouă, oamenilor, vă lipsește puterea de a avea încredere.

— Asta e o prostie, zise Vin, întorcându-se din nou spre fereastră.

— Știu, răspunse OreSeur. Dar, când ți se oferă destule dovezi, crezi adesea lucruri prostești. Oricum, îmi cer scuze. Nu știu care dintre prietenii tăi e mort, dar îmi pare rău că un semen de-al meu ți-a pricinuit această durere.

— Indiferent cine ar fi, nu face nimic altceva decât să-și respecte Învoiala.

— Da, stăpână. Învoiala.

Vin se încruntă.

— Ai putea afla, într-un fel sau altul, ce kandra are o Învoială aici, în Luthadel?

— Îmi pare rău, stăpână, răspunse OreSeur. Nu e cu putință.

— Mi-am închipuit. Indiferent cine ar fi, e posibil să-l cunoști?

— Kandra alcătuiesc o comunitate strâns unită, stăpână. Și suntem puțini. E foarte posibil să-l cunosc foarte bine.

Vin bătu cu degetul în pervaz, încruntându-se în timp ce încerca să-și dea seama dacă informația îi era sau nu folositoare.

— Tot nu cred că e Dockson, spuse, punându-și cercelul la loc. De-acum n-o să-i mai dăm atenție. Dacă nu izbutesc să descopăr nimic care să ne conducă la altcineva, o să ne-ntoarcem...

Se întrerupse când ceva îi atrase atenția. O siluetă străbătea curtea, fără nicio lumină.

Ham, se gândi. Dar nu era mersul lui.

Împinse în apărătoarea unei lămpi agățate pe perete, la mică distanță. Aceasta se închise cu un pocnet, și lampa se zgâlțâi când coridorul se cufundă în întuneric.

— Stăpână? întrebă OreSeur, în timp ce ea se urca pe pervaz, arzând cositor când își îngustă ochii ca să scruteze întunericul.

Sigur nu e Ham, își spuse.

Primul gând i se îndreptă spre Elend — o îngrozi brusc gândul că, în timp ce stătea ea de vorbă cu Dockson, veniseră asasini. Dar noaptea abia începuse, Elend probabil că încă mai stătea de vorbă cu sfetnicii lui. La ora aceea, o încercare de asasinat era puțin probabilă.

Și un singur om? După înălțime, nu era Zane.

Probabil e un străjer, nimic mai mult, se gândi Vin. *De ce trebuie să fiu mereu atât de plină de spaime?*

Și totuși... se uită la omul care mergea prin curte și instinctul ei își spuse cuvântul. Părea să facă fiecare mișcare cu prudență, ca și cum nu s-ar fi simțit în largul lui — ca și cum n-ar fi vrut să fie văzut.

— În brațele mele, îi spuse lui OreSeur, aruncând pe fereastră o monedă.

Kandra sări, îndatoritor, iar ea se aruncă în gol, căzu de la o înălțime de aproape opt metri și ateriză cu ajutorul monedei. Lăsă câinele jos și arătă cu o zvâcnire a capului către adâncul cetii. El o urmă îndeaproape în timp ce înainta prin întuneric, aplecându-se, ascunzându-se și străduindu-se să arunce o privire lămuritoare asupra bărbatului singuratic. Acesta mergea cu sprinteneală, îndreptându-se spre lateralul palatului, unde se aflau intrările servitorilor. Când trecu pe lângă ea, îi zări în sfârșit fața.

Căpitanul Demoux? se miră ea.

Se opri și se ghemui, alături de OreSeur, lângă o mică stivă de lăzi de lemn pentru provizii. Ce știa, de fapt, despre Demoux? Era un skaa răzvrătit, recrutat de Kelsier cu aproape doi ani în urmă. Ajunsese comandant și urcase în grad cu iuteală. Se număra printre oamenii loiali, care nu se clintiseră când restul armatei îl urmase pe Yeden, spre a-și găsi moartea.

După Prăbușire, rămăsese cu ceata și, în cele din urmă, ajunsese locțiitorul lui Ham. Acesta îl instruise într-o oarecare măsură — ceea ce putea explica de ce umbla noaptea fără torță sau felinar. Dar, chiar și așa...

Dacă aș vrea să-nlocuiesc pe cineva din ceată, se gândi Vin, *n-aș alege un Allomant — fiindcă impostorul ar fi descoperit prea ușor. Aș alege un om obișnuit, unul care n-ar avea de luat multe hotărâri și n-ar atrage atenția. Un om apropiat de ceată, dar nu neapărat din ea. Un om aflat mereu în preajma locului unde se țin întruniri importante, dar pe care ceilalți nu-l cunosc, de fapt, foarte bine...*

Un fior abia simțit îi străbătu trupul. Dacă impostorul era Demoux, însemna că niciunul dintre cei mai buni prieteni ai ei nu fusese ucis. Și că omul în slujba căruia se afla kandra era chiar mai ingenios decât îl crezuse.

Bărbatul ocoli fortăreața și ea îl urmă fără zgomot. Oricum, ceea ce făcea în noaptea aceea nu se încheiase — pentru că se îndreptă către o intrare laterală și salută străjile.

Vin rămase în întuneric. Demoux vorbise cu ostașii, ceea ce însemna că nu părăsea palatul pe furiș. Și totuși — recunoscu

poziția ușor aplecată, mișcările nervoase. Era agitat dintr-un anumit motiv.

El e, își spuse. *Spionul.*

Dar ce-ar fi trebuit să facă ea acum?

În tot ce spunea Prorocirea, exista un loc pentru mine — m-am gândit că eram Vestitorul, profetul despre care se prevestise că avea să-l descopere pe Eroul Evurilor. Să mă lepăd de Alendi ar fi însemnat să mă lepăd de noua mea poziție, de meritele recunoscute de ceilalți.

Așa că n-am făcut-o.

34

— Asta n-o să meargă, spuse Elend, clătinând din cap. Avem nevoie de o hotărâre luată în unanimitate — fără votul persoanei care trebuie eliminată, firește — ca să putem scoate pe cineva din Adunare. N-o să izbutim niciodată să scăpăm astfel de toți cei opt negustori.

Ham păru ușor dezumflat. Elend știa că îi plăcea să se considere filosof; avea, într-adevăr, o minte potrivită pentru idei abstracte. Însă nu era cărturar. Îi plăcea să pună întrebări și să dea răspunsuri, dar nu avea experiența studiului unui text în amănunt, pentru a-i căuta sensul și implicațiile.

Elend aruncă o privire spre Sazed, care stătea cu o carte deschisă pe masă, în fața lui. Îl înconjurau mai mult de douăsprezece volume stivuite — deși, amuzant, teancurile erau ordonate, astfel încât cotoarele cărților să fie în aceeași direcție, iar coperțile să arate curate. În teancurile lui Elend, cărțile stăteau, de obicei, cum se nimerea, cu foi cu notițe ieșind în afara lor, în unghiuri bizare.

Era uimitor cât de multe cărți puteai strânge într-o cameră, dacă nu voiai să te miști prea mult printre ele. Ham stătea pe podea, cu un mic teanc de tomuri alături, deși își petrecea aproape tot timpul citind fraze răzlețe. Tindwyl așezată pe scaun nu studia nimic. Terrisienei i se părea întru totul acceptabil să-l instruiască pe Elend ca să fie un rege bun; însă refuza să facă diverse cercetări și să ofere soluții pentru păstrarea tronului. În ochii ei, asta însemna să treacă de o linie nevăzută, care despărțea un învățător de o forță politică.

Bine că Sazed nu e așa, se gândi Elend. *Altminteri, poate că încă ne-ar mai fi condus Lordul Legiuitor. La drept vorbind, probabil că atât eu, cât și Vin am fi fost morți — Sazed e cel care a salvat-o, de fapt, când o închiseseră Inchizitorii. N-a fost meritul meu.*

Nu-i plăcea să se gândească la cele petrecute atunci. Încercarea lui stângace de a o salva pe Vin părea acum o metaforă pentru tot ce greșise de-a lungul vieții. Avusese întotdeauna intenții bune, dar fusese rareori în stare să le pună în practică. Asta avea să se schimbe.

— Ce zici de asta, Maiestate?

Vorbise singura persoană care se mai afla în încăpere alături de el, de Ham și de terrisieni, și anume un cărturar pe nume Noorden. Elend încerca să nu-i ia în seamă tatuajele complicate din jurul ochilor, care aminteau de viața lui de mai înainte, ca obligator. Purta ochelari mari, încercând să le ascundă, dar fusese destul de bine plasat în Cultul de Oțel. Putuse să renunțe la convingerile sale, însă tatuajele îi rămăseseră pentru totdeauna.

— Ce-ai găsit? îl întrebă Elend.

— Câteva informații despre lordul Cett, Maiestate, răspunse Noorden. Am dat de ele într-unul dintre registrele pe care le-ai luat din palatul Lordului Legiuitor. S-ar părea că politica Luthadelului nu-l lasă atât de indiferent cum i-ar plăcea să credem.

Elend nu mai întâlnise niciodată un obligator vesel. Poate că tocmai de aceea Noorden nici nu plecase din oraș,

aidoma majorității confraților săi; cu siguranță, nu părea să se afle la locul potrivit printre ei. Nu era decât unul dintre cei câțiva oameni pe care izbutise Elend să-i găsească pentru a le încredința slujbe de scribi sau de administratori în noul său regat.

Elend se uită pe pagina găsită de Noorden. Deși era plină mai degrabă de numere decât de cuvinte, mintea lui de cărturar descoperi repede informația. Cett făcuse foarte des negoț în Luthadel. De cele mai multe ori, se folosise, drept fațadă, de case nobiliare mai puțin importante. Fapt care poate că-i înșelase pe nobili, dar nu și pe obligatori, care știau în ce condiții se încheia orice târg.

Noorden îi întinse registrul lui Sazed, care se uită la numere.

— Așadar, spuse fostul obligator, lordul Cett vrea să pară că n-a avut nicio legătură cu Luthadelul — barba și manierele nu fac altceva decât să întărească impresia asta. Însă a avut întotdeauna un amestec tăcut în ceea ce se petrecea aici.

Elend dădu din cap.

— Poate și-a dat seama că nu poți ocoli politica pretinzând că n-ai nicidecum de-a face cu ea. N-ar fi avut cum să dobândească atât de multă putere fără niște legături politice solide.

— Prin urmare, ce ne spune asta? întrebă Sazed.

— Că lordul Cett cunoaște jocul mult mai bine decât vrea să se creadă, răspunse Elend, ridicându-se și pășind peste un teanc de cărți ca să se poată întoarce la scaunul lui. Dar cred că atâta lucru se vedea clar din modul în care ne-a manipulat ieri pe mine și pe ceilalți membri ai Adunării.

Noorden râse.

— Ar fi trebuit să vezi cum arătați cu toții, Maiestate. Când și-a dezvăluit Cett prezența, câțiva nobili din Adunare au sărit pur și simplu de pe scaune. Cred că toți ceilalți ați fost prea uluiți ca să...

— Noorden? spuse Elend.

— Da, Maiestate?

— Te rog, concentrează-te asupra treburilor tale de acum.

— Ăă, da, Maiestate.

— Sazed? întrebă Elend. Ce părere ai?

Terrisianul își ridică ochii din carte — o versiune sistematizată și cu adnotări a Cartei Cetății, scrisă chiar de Elend. Clătină din cap.

— Cu asta ai făcut o treabă foarte bună, așa cred. Găsesc foarte puține moduri în care am putea împiedica încoronarea lui Cett, dacă va fi ales de Adunare.

— Prea priceput pentru propriul tău bine? spuse Noorden.

— O problemă pe care, din nefericire, am avut-o foarte rar, spuse Elend, frecându-se la ochi.

Oare așa se simte Vin tot timpul? se întrebă. Dormea mai puțin decât el și era tot timpul în mișcare, alergând, luptând, spionând. Cu toate astea, părea mereu odihnită. El începea să se prăbușească după numai două zile de studiu intens.

Concentrează-te, își spuse. *Ca să poți lupta împotriva dușmanilor tăi, trebuie să-i cunoști. Trebuie să existe o cale de ieșire din toate astea.*

Dockson încă mai compunea scrisori pentru membrii Adunării. Elend voia să stea de vorbă cu cei care erau de acord. Din nefericire, avea senzația că numărul lor urma să fie extrem de mic. Votaseră detronarea lui, iar acum li se oferea ceva care părea o rezolvare simplă a tuturor necazurilor.

— Maiestate..., spuse Noorden, cu voce tărăgănată. Nu crezi că, poate, ar trebui pur și simplu să-l lași pe Cett să ia tronul? Adică mă-ntreb cât de rău ar putea fi.

Elend se opri. Unul dintre motivele pentru care îl luase în slujba sa pe fostul obligator era punctul de vedere, total diferit. Nu era nici skaa, nici nobil de obârșie înaltă. Nu era nici hoț. Era pur și simplu un cărturar oarecare ce se alăturase Cultului pentru că-i oferise altceva decât îndeletnicirea de negustor.

Pentru el, moartea Lordului Legiuitor fusese catastrofa care-i distrusese întregul stil de viață. Nu era un om rău, dar nu înțelegea cu adevărat situația jalnică a populației skaa.

— Ce părere ai despre legile făcute de mine, Noorden? îl întrebă Elend.

— Sunt geniale, Maiestate, răspunse fostul obligator. O operă fundamentată pe ideile filosofilor din vechime, combinate cu un puternic realism modern.

— Cett va respecta legile astea? veni Elend cu o nouă întrebare.

— Nu știu. De fapt, nu l-am întâlnit niciodată.

— Ce-ți spune instinctul?

Noorden șovăi.

— Că n-o să le respecte, răspunse, în cele din urmă. Nu e genul de om care guvernează după o lege. Face pur și simplu ceea ce vrea.

— Nu ne-ar aduce decât haos, zise Elend. Uită-te la veștile despre țara lui și despre ținuturile pe care le-a cucerit. Sunt într-o veșnică agitație. A lăsat în urmă o cârpăceală de alianțe pe jumătate încheiate și de făgăduieli, cusute cu amenințări de invazie — drept fir care abia izbutește să le țină laolaltă. Pune-l la cârma Luthadelului și-o să ne conducă spre o altă prăbușire.

Noorden își scărpină obrazul, dădu din cap gânditor și reîncepu să citească.

Pe el îl pot convinge, se gândi fostul rege. *Numai dacă mi-ar reuși și cu membrii Adunării.*

Însă Noorden era cărturar; raționa la fel ca Elend. Logica îi era de ajuns, și prețuia mai mult o făgăduială de stabilitate decât una de bogăție. Adunarea era cu totul altceva. Nobilii voiau să se-ntoarcă la lumea pe care-o cunoscuseră înainte; în fața ochilor negustorilor se profila prilejul de a pune mâna pe titluri pe care le invidiaseră dintotdeauna; iar skaa se temeau pur și simplu de un măcel crunt.

În plus, toate acestea nu erau decât generalizări. Lordul Penrod vedea în sine însuși un părinte al cetății — nobilul de rang înalt, care trebuia să-i cântărească problemele cu măsura unei cumpătări conservatoare. Kinaler, unul dintre muncitorii care prelucrau oțelul, se temea că Stăpânirea Centrală avea nevoie de o legătură de rudenie cu regatele din jur și vedea în Alianța cu Cett cea mai bună cale de a apăra Luthadelul pentru un timp îndelungat.

Fiecare dintre cei douăzeci și trei de oameni din Adunare își avea propriile gânduri, propriile țeluri, propriile necazuri. Chiar asta urmărise Elend; un asemenea mediu le era propice ideilor. Însă nu se așteptase ca atât de multe idei de-ale lor să le contrazică pe ale lui.

— Ați avut dreptate, Ham, spuse, întorcându-se spre el.

Ham își ridică privirea, înălțând dintr-o sprânceană.

— La începutul tuturor acestora, tu și ceilalți ați vrut să facem o alianță cu una dintre acele armate — să-i predăm cetatea, cerându-i în schimb să ne apere de ceilalți dușmani.

— Mi-aduc aminte, zise Ham.

— Ei, asta-și dorește poporul. S-ar părea c-o să-i dăm orașul lui Cett, cu sau fără consimțământul meu. Ar fi trebuit să ne ținem de planul vostru.

— Maiestate? spuse Sazed, cu voce scăzută.

— Da?

— Îmi cer iertare, dar nu e datoria ta să faci ce vrea poporul.

Elend clipi, nedumerit.

— Vorbești ca Tindwyl.

— Am cunoscut puțini oameni la fel de înțelepți ca ea, Maiestate, replică Sazed, aruncând o privire spre terrisiană.

— Ei bine, eu nu sunt de acord cu voi doi, zise Elend. Un rege ar trebui să conducă numai primind consimțământul poporului său.

— Nu te contrazic în această privință, Maiestate, răspunse Sazed. Sau, cel puțin, cred în teoria care afirmă asta. Însă totuși nu cred că ești dator să faci ceea ce vrea poporul. Datoria ta e să-l conduci cât de bine poți, urmărind ceea ce-ți dictează conștiința. Trebuie, Maiestate, să te gândești ce om vrei să devii și să-i fii fidel acelui om. Dacă nu e cel pe care și-l dorește poporul drept conducător, o s-aleagă altul.

Elend șovăi. *Da, firește. Dacă nu pot fi excepția care nesocotește propriile mele legi, nu pot fi niciuna care-mi nesocotește propria etică.* Cuvintele lui Sazed erau, într-adevăr, o reformulare a spuselor lui Tindwyl, numai că explicația lui părea mai bună. Mai sinceră.

— Încercând să ghicești ce vrea poporul, nu te poți îndrepta decât către haos, eu așa cred, adăugă terrisianul. Nu-ți poți mulțumi toți supușii, Elend Venture.

Ferestruica de aerisire a camerei de lucru se deschise cu o bufnitură și Vin se strecură prin ea, trăgând în urma ei o trâmbă de ceață. Închise fereastra, apoi își plimbă privirea prin încăpere.

— Altele? întrebă, neîncrezătoare. Ați mai găsit și alte cărți?

— Bineînțeles, răspunse Elend.

— Cât de multe-au scris oamenii? întrebă ea, iritată.

Elend deschise gura, dar șovăi când îi văzu licărirea din ochi. În cele din urmă, se mulțumi să ofteze.

— Ești de nelecuit, spuse, întorcându-se la scrisorile lui.

Auzi în spate un foșnet și, o clipă mai târziu, Vin ateriză pe unul dintre teancurile de cărți, izbutind cumva să nu-și piardă echilibrul. Panglicile mantiei-de-ceață îi atârnau în jur, întinzând cerneala de pe scrisoarea lui.

El oftă.

— Ah, zise ea, trăgându-și mantia. Îmi pare rău.

— Chiar trebuie să sari așa tot timpul, Vin? întrebă Elend.

Ea sări jos.

— Îmi pare rău, repetă, mușcându-și buza. După cum zice Sazed, e din cauză că Născuților-din-Ceață le place să se afle cât mai sus, ca să vadă tot ce se petrece.

Elend schiță un gest de încuviințare și-și continuă scrisoarea. Prefera să fie scrise de mâna lui, însă aceea trebuia copiată de un scrib. Clătină din cap. *Sunt atât de multe de făcut...*

Vin îl privea pe Elend scriind. Sazed citea, la fel ca unul dintre scribii lui Elend — obigatorul. Îi aruncă o privire, și bărbatul se ghemui ușor pe scaun. Știa că Vin n-avusese niciodată încredere în el. Preoții n-ar fi trebuit să fie veseli.

Era nerăbdătoare să-i spună lui Elend ce descoperise în privința lui Demoux, dar șovăi. De față era prea multă lume și ea n-avea cu adevărat nicio dovadă — doar propriul instinct. Așa că se abținu, rămânând cu privirea la teancurile de cărți.

În încăpere era o tăcere plictisitoare. Tindwyl privea cu ochi ușor sticloși; probabil că studia vreo biografie veche din mintea ei. Până și Ham citea, deși trecea de la o carte la alta, de la un subiect la altul. Vin simți că ar fi trebuit să studieze și ea ceva. Se gândi la notițele despre Adâncime și despre Eroul Evurilor, dar nu se putu hotărî să le scoată.

Nu-i putea povesti lui Elend despre Demoux, nu încă, dar *mai* descoperise și altceva.

— Elend, zise, cu glas scăzut. Trebuie să-ți spun ceva.

— Hmmm?

— Mai devreme, când am cinat împreună cu OreSeur, am auzit ce vorbeau servitorii. În ultima vreme s-au îmbolnăvit mai multe cunoștințe de-ale lor — o grămadă. Cred că s-ar putea să umble cineva la proviziile noastre.

— Da, spuse el, continuând să scrie. Știu. Mai multe fântâni din oraș au fost otrăvite.

— Da?

El dădu din cap.

— Nu ți-am spus când ai trecut pe-aici mai devreme? Acolo am fost cu Ham.

— Nu mi-ai spus.

— Credeam că ți-am spus, se încruntă el.

Vin clătină din cap.

— Îmi cer iertare, spuse Elend, se aplecă s-o sărute și se-ntoarse la scrisoarea lui.

Și un sărut trebuie să rezolve totul? se întrebă ea, posomorâtă, așezându-se din nou pe un teanc de cărți.

Era o prostie; Elend nu *trebuia* să se grăbească să-i spună, n-avea de fapt din ce motiv. Totuși, schimbul lor de cuvinte o lăsase cu o senzație stranie. Înainte vreme, i-ar fi cerut ei să rezolve cumva problema. Acum părea să se ocupe de toate de unul singur.

Sazed își închise cartea oftând.

— Maiestate, nu pot găsi nicio portiță. Ți-am citit legile de mai bine de șase ori.

Elend dădu din cap.

— De asta mă temeam. Singurul avantaj pe care l-am putea câștiga de pe urma legii ar fi s-o interpretăm greșit cu bună știință — ceea ce eu n-am să fac.

— Ești un om bun, Maiestate, zise Sazed. Dacă ai fi găsit vreo portiță în lege, ai fi astupat-o. Chiar dacă n-ai fi descoperit punctele slabe, le-ar fi observat unul dintre noi, când ne-ai cerut părerea.

Îi lasă să-i spună „Maiestate", se gândi Vin. Înainte încerca să-i oprească. De ce le-o îngăduie acum?

Era ciudat că Elend începuse să se gândească la el însuși considerându-se rege abia după ce-i fusese luat tronul.

— O clipă, spuse Tindwyl, cu ochii acum fără luciul sticlos. Tu, Sazed, ai citit legea asta înainte de a fi ratificată?

Terrisianul roși.

— A citit-o, răspunse Elend. De fapt, sugestiile și ideile lui mi-au fost de un ajutor esențial când am alcătuit codul nostru de legi.

— Înțeleg, zise ea, printre buzele strânse.

Elend se încruntă.

— Tindwyl, n-ai fost invitată la întrunirea asta. Ești tolerată aici. Sfaturile tale au fost apreciate, dar n-o să-ți permit să-mi insulți un prieten și un oaspete, chiar dacă insulta e indirectă.

— Îmi cer scuze, Maiestate.

— Nu trebuie să mi le ceri mie, zise Elend. O să-ți ceri scuze față de Sazed, sau o să părăsești încăperea.

Tindwyl rămase o clipă nemișcată; apoi se ridică și ieși. Elend nu păru ofensat. Își reîndreptă, pur și simplu, atenția asupra scrisorilor lui.

— Nu era nevoie de asta, Maiestate, spuse Sazed. Cred că părerile lui Tindwyl despre mine sunt întemeiate.

— Fac ceea ce mi se pare potrivit să fac, Sazed, îi răspunse Elend, continuându-și scrisoarea. Nu vreau să te supăr, prietene, dar ai lăsat deja prea mulți oamenii să te nedreptățească. N-o să îngădui așa ceva în casa mea — insultând ajutorul pe care mi l-ai dat la întocmirea legilor, Tindwyl m-a insultat și pe mine.

Sazed dădu din cap, apoi întinse mâna după o altă carte.

Vin privea în tăcere. *Se schimbă atât de repede. De când a sosit Tindwyl? De două luni?* Din tot ce spusese Elend, nimic nu era prea diferit de ceea ce ar fi spus înainte — dar vorbise în cu totul alt mod. Ferm, cu asprime, sugerând că se aștepta să fie respectat.

E din cauza pierderii tronului, a armatelor care ne amenință, se gândi Vin. *Greutățile îl silesc să se schimbe, să se impună și să conducă sau să fie zdrobit.* Știa de fântâni. Ce altceva mai descoperise, dar nu-i spusese ei?

— Elend? zise ea. M-am mai gândit la Adâncime.

— E foarte bine, Vin, îi zâmbi el. Dar acum chiar nu am timp...

Ea dădu din cap și îi răspunse cu alt zâmbet. Însă avea gânduri neliniștitoare. *Nu e nesigur, cum era cândva. Nu mai are nevoie să se bizuie atât de mult pe sprijinul altora.*

Nu mai are nevoie de mine.

Ideea era prostească. Elend o iubea; ea știa că o iubea. Noile lui abilități nu o făceau pe ea mai puțin valoroasă pentru el. Dar ea nu-și putea alunga temerile. O mai părăsise o dată, când încercase să pună binele casei lui în balanță cu dragostea pentru ea, și asta aproape că o zdrobise.

Ce s-ar fi întâmplat dacă o părăsea acum?

N-o s-o facă, își spuse. *E un bărbat prea bun pentru așa ceva.*

Dar și bărbații buni aveau legături eșuate, nu? Oamenii se despărțeau, mai ales cei care, în primul rând, erau atât de diferiți. În ciuda propriei voințe — în ciuda încrederii în sine — auzi o voce firavă în adâncul minții.

O voce pe care credea că o izgonise, pe care nu se aștepta s-o mai audă vreodată.

Părăsește-l tu, părea să-i șoptească, în cap, Reen, fratele ei. *O să suferi mai puțin.*

Auzi un foșnet afară. Își săltă ușor capul, dar fusese prea slab ca s-ajungă la urechile celorlalți. Se ridică și se apropie de fereastra pentru aerisire.

— Te duci din nou să patrulezi? o întrebă Elend.

Vin se întoarse spre el, apoi dădu din cap.

— Ai putea să vezi ce mijloace de apărare folosește Cett în fortăreața Hasting, sugeră Elend.

Ea dădu din cap încă o dată. Elend îi zâmbi și se întoarse iarăși la scrisori. Vin deschise fereasta și ieși în noapte. Zane stătea în ceață, abia atingând cu tălpile bordura de piatră de sub fereastră. Stătea pieziș, cu picioarele pe perete și cu trupul în afară, în întuneric.

Ea se uită într-o parte și văzu fărâma de metal de care Trăgea el ca să-și păstreze poziția. Un alt act de curaj, care-i dovedea îndemânarea. Zâmbi spre ea în noapte.

— Zane? șopti Vin.

El se uită în sus, și ea dădu din cap. O clipă mai târziu, aterizau amândoi pe acoperișul metalic al fortăreței Venture.

Vin se întoarse spre el.

— Unde-ai fost?

El o atacă.

Ea se retrase dintr-o săritură, surprinsă, când el înaintă răsucindu-se, o siluetă neagră, ca un titirez, cu pumnalele scânteind. Ea coborî cu picioarele pe jumătate în afara acoperișului, încordată. *Prin urmare, ne antrenăm?* se gândi.

Zane lovi cu pumnalul periculos de aproape de gâtul ei când Vin se trase într-o parte. De data asta, atacurile lui aveau ceva diferit. Mai primejdios.

Ea înjură și-și scoase cuțitele, făcând un salt înapoi ca să evite un alt atac. Când se mișcă, Zane despică aerul, retezând vârful uneia dintre panglicile mantiei ei de ceață.

Ea se întoarse să-l înfrunte. El înaintă, dar fără să intre într-o poziție de luptă. Părea plin de încredere în sine, dar nepăsător, ca și cum n-ar fi intrat într-o luptă, ci s-ar fi îndreptat, agale, spre un vechi prieten.

Bine, atunci, se gândi ea, cu un salt înainte, lovind cu pumnalele.

Cu indiferență, Zane făcu un pas înainte, răsucindu-se doar ușor într-o parte și ferindu-se de cuțitul ei cu ușurință. Întinse brațul și îi prinse cealaltă mână fără niciun efort, oprindu-i lovitura.

Vin înlemni. Nimeni nu putea fi atât de bun. Zane se uită în jos, spre ea, cu ochi înceţoşaţi. Fără nicio teamă. Fără nicio grijă.

Ardea atiu.

Vin se eliberă din strânsoarea lui, sărind înapoi. El o lăsă să se retragă, privind-o când coborî prin aer ghemuindu-se, cu fruntea brobonită de sudoare. Simţi, pe neaşteptate, împunsătura ascuţită a groazei — o senzaţie primitivă, animalică. Sosise ziua de care se temea din clipa când ştiuse că nu mai avea atiu. Era îngrozită fiindcă se ştia neputincioasă, în pofida tuturor deprinderilor şi a îndemânării ei.

Era îngrozită fiindcă ştia c-avea să moară.

Se întoarse, vrând să se îndepărteze dintr-o săritură, dar Zane se avântă într-un salt chiar înainte de a apuca ea să se pună în mişcare. Ştia, înaintea ei, ce-avea ea de gând să facă. O înşfăcă de umăr din spate, o smuci spre el şi o trânti pe acoperiş.

Ea se izbi de metal icnind de durere. Zane stătea deasupra ei, uitându-se în jos, parcă în aşteptare.

N-o să mă las înfrântă astfel, se gândi ea, disperată. *N-o să fiu ucisă ca un şobolan prins în cursă!*

Întinse braţul şi-şi repezi cuţitul către piciorul lui, dar era zadarnic. El şi-l retrase uşor — exact cât trebuia — pentru ca pumnalul ei să nu-i taie nici măcar pantalonul. Vin era ca un copil ţinut la distanţă de un duşman mult mai masiv şi mai puternic. Probabil că asta simţea un om obişnuit când se lupta cu ea.

Zane stătea neclintit în întuneric.

— Ce e? întrebă ea, în cele din urmă.

— Chiar n-o aveţi, spuse el, încet. Rezerva de atiu a Lordului Legiuitor.

— N-o avem, spuse ea.

— Nu mai aveţi niciun strop, continuă el, cu voce plată.

— Am folosit ultimul bob în ziua luptei cu asasinii trimişi de Cett.

Zane mai rămase o clipă locului; apoi îi întoarse spatele şi se îndepărtă. Vin se săltă în capul oaselor, cu inima bătându-i cu putere şi cu mâinile tremurându-i uşor. Se sili să se ridice în

picioare, apoi se aplecă și-și recuperă pumnalele căzute. Unul se crăpase, izbit de acoperișul de cupru.

Zane se întoarse din nou spre ea, tăcut în ceață.

Zane o privea din întuneric, îi vedea spaima — dar și fermitatea.

— Tata vrea să te omor, spuse el.

Ea stătea în picioare, privindu-l cu ochi încă temători. Era puternică și își ascundea bine frica. Veștile primite de la spionul lor și vorbele rostite de Vin în cortul lui Straff erau la fel de adevărate. În cetate nu se găsea niciun strop de atiu.

— De-asta ai stat deoparte? întrebă ea.

El dădu din cap, ferindu-și privirea.

— Și? adăugă Vin. De ce mă lași în viață?

— Nu sunt sigur, recunoscu el. Aș putea să te ucid totuși. Dar... nu e necesar. Nu ca să-i îndeplinesc porunca. Aș putea doar să te iau de aici — efectul ar fi același.

Se întoarse din nou spre ea. Era încruntată, o siluetă mărunță, păstrând tăcerea în ceață.

— Vino cu mine, continuă Zane. Am putea pleca amândoi — Straff și-ar pierde Născutul-din-Ceață, și Elend l-ar pierde pe al lui. I-am putea lipsi pe *amândoi* de unelte. Și am putea fi liberi.

Ea nu se grăbi să-i răspundă. În cele din urmă, clătină din cap.

— Acest... ceva care există între noi, Zane. Nu e ceea ce crezi.

— Ce vrei să spui? întrebă el, apropiindu-se cu un pas.

Vin își ridică privirea spre el.

— Îl iubesc pe Elend, Zane. Cu adevărat.

Și asta-nseamnă că nu poți să simți nimic pentru mine? se gândi Zane. *Cum rămâne cu privirea pe care ți-am zărit-o în ochi, cu acel dor? Nu, nu e atât de simplu cum vrei să dai de-nțeles, nu-i așa?*

Niciodată nu e.

Și totuși, la ce altceva se așteptase? Îi întoarse spatele.

— Are sens. Așa a fost întotdeauna.

— Asta ce vrea să-nsemne? întrebă ea.

Elend...

— Omoară-l, șopti zeul.

Zane închise ochii, strângând cu putere din pleoape. Ea nu putea fi păcălită; nu puteai păcăli o femeie care crescuse pe străzi, o femeie prietenă cu hoții și cu șarlatanii. Asta era partea cea mai grea. Trebuia să vadă și ea lucrurile care-l îngrozeau pe el.

Era nevoie să i se spună adevărul.

— Zane? întrebă ea.

Părea încă ușor zdruncinată de atacul lui, dar era genul care-și revenea repede.

— Nu vezi asemănarea? o întrebă, întorcându-se spre ea. Același nas, aceeași formă a feței? Mi-am tuns părul mai scurt decât al lui, dar se ondulează la fel. E atât de greu de văzut?

Ei i se opri răsuflarea în gât.

— În care alt Născut-din-Ceață ar putea avea Straff destulă încredere ca să-l folosească? întrebă Zane. Din ce alt motiv m-ar lăsa să mă apropii atât de mult de el, de ce altceva m-ar lăsa să-i cunosc planurile fără să-și facă griji?

— Ești fiul lui, șopti Vin. Fratele lui Elend.

Zane dădu din cap.

— Elend...

— Nu știe cine sunt, răspunse Zane. Să-l întrebi cândva despre năravurile tatălui nostru în privința femeilor.

— Mi-a povestit, zise Vin. Lui Straff îi plac metresele.

— Nu numai dintr-un singur motiv, sublinie Zane. Mai multe femei înseamnă mai mulți copii. Mai mulți copii înseamnă mai mulți Allomanți. Mai mulți Allomanți înseamnă mai multe șanse de a avea un fiu Născut-din-Ceață pe care să-l folosească drept asasin.

Ceața purtată de vânt aluneca peste ei. În depărtare zăngănea armura unui soldat în patrulare.

— Cât timp a trăit Lordul Legiuitor, n-aș fi putut niciodată să fiu moștenitorul tatei, continuă Zane. Știi cât de stricți erau obligatorii. Am crescut în umbră, nebăgat în seamă. Tu ai trăit

pe străzi — presupun c-a fost groaznic. Dar gândește-te cum e să trăiești din resturi în propria ta casă, nerecunoscut de tatăl tău, tratat ca un cerșetor. Gândește-te cum e să-ți privești fratele, un băiat de vârsta ta, care crește bucurându-se de privilegii. Gândește-te cum e să-l vezi disprețuind lucruri după care tu tânjești. Confort, trândăvie, dragoste...

— Probabil că-l urăști, șopti Vin.

— Să-l urăsc? întrebă Zane. Nu. De ce să urăști un om pentru ceea ce este? Elend nu mi-a făcut nimic, nu direct. În plus, Straff a descoperit că are nevoie de mine, în cele din urmă, după ce m-am Dezlănțuit și a căpătat în sfârșit ceea ce spera, după douăzeci de ani în care-și tot încercase norocul. Nu, nu-l urăsc pe Elend. Însă uneori îl invidiez. El are totul. Și totuși... mi se pare că nu apreciază.

Vin stătea neclintită.

— Îmi pare rău.

El scutură scurt din cap.

— Nu e nevoie să-ți fie milă de mine, femeie. Dacă aș fi Elend, n-aș fi Născut-din-Ceață. N-aș înțelege ceața, nici n-aș ști cum e să crești singur, înconjurat de ură. Se întoarse și o privi în ochi. Nu crezi că un om apreciază dragostea mai mult după ce a fost silit să trăiască atâta vreme fără ea?

— Eu...

Zane își feri privirea.

— Oricum, n-am venit aici ca să-mi deplâng copilăria. Am venit să te previn.

Vin se încordă.

— Cu puțin timp în urmă, spuse Zane, tata a lăsat mai multe sute de refugiați să treacă de baricada lui și să se-ndrepte spre oraș. Știi de armata kolosșilor?

Ea dădu din cap.

— Ceva mai devreme, a atacat și a jefuit orașul Suisna.

Vin simți cum o cuprinde spaima. Suisna era la numai o zi distanță de Luthadel. Kolosșii ajunseseră aproape.

— Refugiații au venit la tata să-i ceară ajutor. El i-a trimis la voi.

— Ca să-nspăimânte mai tare locuitorii cetății, spuse Vin. Și ca să ne termine mai repede proviziile.

Zane dădu din cap.

— Am vrut să te avertizez. Să știi și de refugiați și de porunca primită de mine. Gândește-te la oferta mea, Vin. Gândește-te la omul care pretinde că te iubește. Știi că nu te înțelege. Dacă pleci, o să fie mai bine pentru voi amândoi.

Vin se încruntă. Zane se înclină ușor în fața ei, apoi sări în noapte. Împingând în acoperișul metalic. Ea tot nu era în stare să creadă ce-i spunea el despre Elend. I-o citea în ochi.

Ei bine, dovada era pe drum. Avea să se convingă curând. Avea să-nțeleagă curând ce credea despre ea Elend Venture.

Dar o fac acum. Să se știe că eu, Kwaan, Lume-Aducător din Terris, sunt un șarlatan.

35

Se simțea de parcă s-ar fi dus din nou la un bal.

Superba rochie maronie ar fi fost perfectă pentru una dintre petrecerile la care luase parte înainte de Prăbușire. Nu era tradițională, dar nici demodată. Modificările nu făceau nimic altceva decât să-i dea un aer aparte.

Tot ce fusese schimbat îi dădea mai multă libertate de mișcare; mergea cu mai multă grație, se răsucea cu mai multă naturalețe. Ceea ce, în schimb, o făcea să se simtă și mai frumoasă. Stând în fața oglinzii, Vin se întrebă cum ar fi fost dacă ar fi purtat o asemenea rochie la un bal adevărat. Dacă ar fi fost ea însăși — nu Valette, sfioasa nobilă de la țară. Nici măcar Vin, hoața skaa. Să fi fost ea însăși.

Sau, cel puțin, să fi fost așa cum se imagina. Încrezătoare în sine fiindcă-și acceptase locul în lume, ca Născută-din-Ceață. Încrezătoare în sine, fiindcă-și acceptase locul în lume, ea era cea care îl doborâse pe Lordul Legiuitor. Încrezătoare în sine fiindcă se știa iubită de rege.

Poate-aș izbuti să fiu și una, și alta, se gândi, cu mâinile alunecându-i pe lângă trup, în josul rochiei, pe moliciunea satinului.

— Arăți minunat, copilă, spuse Tindwyl.

Vin se întoarse spre ea, cu un zâmbet șovăitor.

— Nu mai am nicio bijuterie. I-am dat-o pe ultima lui Elend, ca să-l ajut să hrănească refugiații. Oricum nu erau de o culoare potrivită pentru rochia asta.

— Multe femei folosesc bijuteriile ca să-și ascundă urâțenia, spuse terrisiana. Tu n-ai nevoie de așa ceva.

Tindwyl stătea în poziția ei obișnuită, cu mâinile încleștate în față, cu inelele și cerceii scânteind. Însă niciuna dintre bijuteriile ei n-avea pietre prețioase; de fapt, cele mai multe erau din materiale simple. Fier, cupru, fludor. Metale Feruchimice.

— În ultima vreme n-ai mai trecut pe la Elend, spuse Vin, întorcându-se din nou spre oglindă și prinzându-și părul cu câteva agrafe de lemn.

— Regele se apropie cu iuțeală de punctul în care nu mai are nevoie de indicațiile mele.

— Atunci e chiar atât de aproape? întrebă Vin. Va fi aidoma bărbaților din biografiile studiate de tine?

Tindwyl râse.

— Cerule, nu, copilă. De asta e cât se poate de departe.

— Dar...

— Am spus că nu mai are nevoie de indicațiile mele, o lămuri terrisiana. A-nvățat că nu se poate bizui pe cuvintele altora decât într-o anumită măsură și a ajuns în punctul începând din care va trebui să-nvețe mai mult de la el însuși. O să fii surprinsă, copilă, când o să-ți dai seama cât de multe afli din propria experiență despre modul în care poți fi un bun conducător.

— Mie mi se pare că Elend s-a schimbat foarte mult, spuse încet Vin.

— Așa este, încuviință Tindwyl, apropiindu-se ca să-i pună o mână pe umăr. Devine așa cum a știut întotdeauna că trebuia s-ajungă — numai că nu cunoștea calea. Deși sunt aspră cu el, cred că ar fi găsit-o și dacă n-aș fi apărut eu. Un om nu se poate împletici decât până în clipa când cade și se ridică din nou.

Vin își privi imaginea din oglindă, frumoasă în rochia maronie.

— Asta e ceea ce trebuie să devin eu. Pentru el.

— Pentru el, o aprobă Tindwyl. Și pentru tine. Într-acolo te îndreptai, înainte de a ți se abate atenția.

Vin se întoarse spre ea.

— Vii cu noi în seara asta?

Terrisiana clătină din cap.

— N-am ce căuta acolo. Acum du-te să te-ntâlnești cu regele tău.

De data asta, Elend n-avea de gând să intre în bârlogul dușmanului fără o escortă potrivită. Două sute de soldați erau adunați în curte, așteptând să-l însoțească la cina din locuința lui Cett, iar Ham — înarmat până-n dinți — juca rolul gărzii de corp. Fantomă avea să fie vizitiu. Mai era și Boare, pe care ideea participării la cină îl umplea de o nervozitate ușor de înțeles.

— Nu e nevoie să fii, îi spuse Elend bărbatului corpolent, când se întâlniră cu toții în curtea fortăreței Venture.

— Nu? spuse Boare. Bine, atunci o să rămân aici. Distracție plăcută la cină!

Elend șovăi, încruntându-se.

Ham îl bătu pe umăr.

— Elend, ar trebui să știi că lui nu trebuie să-i lași loc de-ntors!

— Am vorbit serios, zise Elend. Un Domolitor ne-ar fi prins într-adevăr bine, dar nu e obligat să vină dacă nu vrea.

Boare părea ușurat.

— Nu te simți câtuși de puțin vinovat, nu-i așa? întrebă Ham.

— Vinovat? se miră Boare, cu mâna sprijinită pe baston. Dragul meu Hammond, m-ai văzut *vreodată* exprimându-mi un sentiment atât de plictisitor și de neinspirat? În plus, am senzația că, fără mine prin preajmă, Cett o să fie mult mai prietenos.

Probabil are dreptate, se gândi Elend, în timp ce trăsura se oprea în fața lor.

— Elend, spuse Ham, nu crezi că, dacă luăm cu noi două sute de soldați, o să fie... cam bătător la ochi?

— Cett e cel care-a spus că trebuie s-amenințăm cu sinceritate. Iar el oricum ne va copleși prin muncă, cu cinci oameni la unul.

— Dar tu vei avea o Născută-din-Ceață la numai câteva scaune distanță de el, se auzi, din spate, o voce catifelată.

Elend se întoarse și-i zâmbi lui Vin.

— Cum te poți mișca în rochia asta fără să faci niciun zgomot?

— Exersez, răspunse ea, luându-l de braț.

Adevărul e că s-ar putea s-o facă, cugetă el, sorbindu-i parfumul și imaginându-și cum se furișa ea pe coridoarele palatului în voluminoasa rochie de bal.

— Ei, ar trebui să plecăm, spuse Ham.

Îi invită cu un gest pe Vin și Elend să urce în trăsură, și îl lăsară pe Boare în urmă, pe treptele palatului.

După ce timp de un an trecuse noaptea pe lângă fortăreața Hasting privindu-i ferestrele întunecate, Vin se simțea foarte bine văzându-le strălucind din nou.

— Știi, spuse Elend, de alături, n-am mers niciodată la un bal fiind cu adevărat împreună.

Vin se smulse din contemplarea fortăreței de care se apropiau. Trăsura se hurduca, însoțită de ropotul mai multor sute de picioare care pășeau apăsat, iar cerul serii începea să se întunece.

— Ne-am întâlnit de mai multe ori la baluri, continuă Elend, dar n-am fost niciodată oficial undeva împreună. N-am avut niciodată ocazia să vin să te iau cu trăsura mea.

— Are într-adevăr atât de mare importanță? întrebă ea.

Elend ridică din umeri.

— Face parte din experiență. Sau făcea parte odinioară. Ținea de etichetă: bărbatul venea să însoțească femeia și toată lumea îi privea intrând și-și făcea o părere despre ce fel de pereche formau. Am făcut-o de zeci de ori, cu zeci de femei. Dar niciodată cu aceea care ar fi transformat experiența într-una aparte.

Vin zâmbi.

— Crezi c-o să mai mergem vreodată la baluri?

— Nu știu, Vin. Chiar dacă scăpăm cu viață din toate astea... oare ai putea dansa în timp ce atâția oameni rabdă de foame?

Se gândea probabil la sutele de refugiați, obosiți după drum, jefuiți de alimente și de orice altceva de soldații lui Straff și înghesuiți în depozitul găsit de Elend ca adăpost pentru ei.

Înainte ai dansat, cugetă Vin. *Oamenii răbdau și atunci de foame*. Dar erau alte vremuri; Elend nu era rege. De fapt, dacă se gândea mai bine, el nu dansase la baluri niciodată. Studiase și-și întâlnise prietenii, cu care făcea planuri de transformare a Ultimului Imperiu într-un loc mai bun.

— S-ar putea găsi o cale ca să ne ocupăm de amândouă, zise Vin. Poate am putea da baluri, cerându-le nobililor care vin să doneze bani pentru hrana oamenilor.

Elend zâmbi.

— Probabil că petrecerea ne-ar costa de două ori mai mult decât am scoate din donații.

— Dar banii cheltuiți ar ajunge la negustorii skaa.

Elend șovăi, dus pe gânduri, iar Vin schiță, în sinea ei, un zâmbet atotcunoscător. *E ciudat că, până la urmă, am ajuns alături de singurul nobil cumpătat din oraș.* Ce mai pereche erau — o Născută-din-Ceață care se simțea vinovată fiindcă irosea bănuții pentru sărituri și un nobil care credea că balurile

erau prea scumpe. Era de mirare că Dockson izbutea să scoată de la ei destui bani pentru ca viața cetății să meargă înainte.

— Ei, o să ne facem griji pentru asta mai târziu, spuse Elend când porțile fortăreței Hasting se deschiseră, lăsând să se vadă o masă de soldați în formație.

N-ai decât să-ți aduci câți oșteni vrei, părea să spună priveliștea. *Eu am mai mulți.* De fapt, intrau într-o stranie alegorie a cetății înseși. Cei două sute de oameni ai lui Elend erau acum înconjurați de mia lui Cett — care, la rândul ei, era înconjurată de cei douăzeci de mii de oșteni ai Luthadelului. Iar orașul era, firește, înconjurat de cei aproape o sută de mii de luptători de dincolo de ziduri. Un strat de soldați peste altul, așteptând cu toții, încordați, începerea luptei. Gândurile la baluri și petreceri zburară din mintea lui Vin.

Cett nu-i întâmpină la ușă. Îndatorirea îi revenise unui soldat într-o uniformă simplă.

— Oștenii voștri pot rămâne aici, le spuse, când intrară în holul principal.

Imensa sală cu coloane fusese cândva acoperită de covoare și tapiserii superbe, dar Elend le luase ca să facă rost de bani pentru guvernul lui. Iar Cett, evident, nu adusese înlocuitoare, ceea ce lăsa interiorul fortăreței cu o înfățișare austeră. Părea mai degrabă o cetățuie de pe câmpul de luptă decât o vilă.

Elend se întoarse către Demoux, făcându-i semn cu mâna, și căpitanul le ordonă oamenilor s-aștepte înăuntru. Vin rămase o clipă locului, străduindu-se cu bună știință să nu-i arunce nicio privire lui Demoux. Dacă *era* kandra, așa cum o avertiza instinctul, atunci prezența lui atât de aproape reprezenta un pericol. O parte din ea o îndemna să-l azvârle pur și simplu într-o temniță.

Pe de altă parte, un kandra nu putea să le facă rău oamenilor, așa că amenințarea nu era directă. În plus, el cunoștea deja cele mai importante secrete; nu prea avea sens să-l atace atunci, grăbindu-se să-și dea pe față atuurile. Dacă aștepta, dacă vedea unde se ducea când se furișa afară din cetate, poate izbutea

să descopere în slujba cărei armate — sau a cărei facțiuni din oraș — se afla. Și ce informații dezvăluise.

Așa că rămase în așteptare. Avea să vină și momentul atacului.

Ham și Demoux își aranjară oamenii, apoi o mai mică gardă de onoare — din care făceau parte ei doi și Fantomă — li se alătură lui Vin și Elend. Aceasta din urmă dădu din cap către omul lui Cett, care-i conduse pe un coridor lateral.

Nu ne îndreptăm către platformele de urcare, se gândi Vin. Sala de bal din fortăreața Hasting se afla chiar în vârful turnului principal al construcției; ori de câte ori venise la baluri, ajunsese sus mulțumită uneia dintre cele patru paltforme puse în mișcare de forța câtorva oameni. Cett or nu voia să irosească eforturile oștenilor săi, or...

A ales cea mai înaltă construcție din oraș, se gândi Vin. *Și cu cele mai puține ferestre.* Dacă ducea sus toate platformele, unei forțe invadatoare i-ar fi fost foarte greu să cucerească fortăreața.

Din fericire, se părea că, în seara aceea, n-aveau să fie nevoiți s-ajungă în vârf. După ce urcară treptele unei scări în spirală — Vin ridicându-și poalele rochiei ca să nu mătură cu ea piatra — călăuza lor îi conduse într-o încăpere mare, rotundă, cu ferestre cu vitralii de jur-împrejur, într-o înlănțuire întreruptă doar de coloanele care susțineau tavanul. Acea unică încăpere era aproape tot atât largă ca turnul însuși.

Poate o a doua sală de bal? se întrebă Vin, savurându-i frumusețea. Sticla nu era luminată, deși ea bănuia că afară se aflau nișe pentru bolovanii de calcar luminos. Cett nu părea să se sinchisească de astfel de lucruri. Instalase o masă imensă chiar în centrul încăperii și stătea în capul ei. Începuse deja să mănânce.

— Ați întârziat, îi strigă lui Elend, așa c-am început fără voi.

Elend se încruntă. Drept răspuns, Cett râse cu poftă, cu un copan de pui în mâna ridicată.

— Băiete, această încălcare a etichetei pare să te-ngrozească mai mult decât faptul că am venit cu armata ca să vă

cuceresc cetatea. Dar presupun că ăsta e Luthadelul. Așezați-vă până nu mănânc totul singur.

Elend întinse un braț către Vin și o conduse la masă. Fantomă se postă în apropierea scării, gata să surprindă, cu auzul lui de Cositorian, orice zgomot prevestitor de pericol. Ham își așeză cei zece oameni astfel încât să aibă sub ochi cele două uși ale încăperii — cea dinspre scări și cea pe care intrau servitorii.

Cett nu luă în seamă soldații. Avea propriul său grup de gărzi de corp lângă peretele din partea opusă și nu părea să-și facă griji fiindcă oștenii lui Ham erau ceva mai mulți. Fiul lui — tânărul care îl însoțise la întrunirea adunării — stătea în picioare, alături de el, așteptând în tăcere.

Unul dintre ei trebuie să fie Născut-din-Ceață, se gândi Vin. *Cred totuși că e Cett.*

Elend o instală, apoi se așeză pe scaunul de lângă ea, stând astfel amândoi chiar în fața lui Cett. Care aproape că nu se-ntrerupse din mestecat când aduseră servitorii mâncarea pentru oaspeții săi.

Copane de pui și legume în zeamă de carne, se gândi Vin. *Vrea să fie o masă la care-ți murdărești mâinile* — ca să se simtă Elend stânjenit.

Elend nu începu să mănânce imediat. Rămase cu ochii la Cett, cu o expresie gânditoare.

— Fir-ar să fie, spuse acesta. E mâncare bună. N-ai idee ce greu e să-ți faci rost de o masă ca lumea când călătorești!

— De ce-ai vrut să vorbești cu mine? întrebă Elend. Știi că n-o să mă las convins să te votez.

Cett ridică din umeri.

— M-am gândit că ar putea fi interesant.

— E în legătură cu fiica ta?

— Lordule Legiuitor, nu! râse Cett. Păstrează creatura aia proastă, dac-o vrei. Ziua în care-a fugit a fost una dintre puținele bucurii de care-am avut parte în ultima lună.

— Și dacă te-amenință c-o s-o fac să sufere? întrebă Elend.

— N-o s-o faci, răspunse Cett.

— Ești sigur?

Cett zâmbi prin barba deasă și se aplecă spre Elend.

— Te cunosc, Venture. Te urmăresc și te studiez de mai multe luni. În plus, ai fost și destul de cumsecade ca să-ți trimiți un prieten să mă spioneze. De la el am aflat o mulțime de lucruri despre tine!

Elend se simți cuprins de neliniște.

Cett râse.

— Sincer, chiar ai crezut că n-o să-l recunosc pe unul dintre oamenii din ceata Supraviețuitorului? Voi, nobilii din Luthadel, vă-nchipuiți probabil că noi, cei din afara cetății, suntem toți niște imbecili!

— Și totuși l-ai ascultat pe Boare, spuse Elend. L-ai lăsat să ți se alăture, i-ai primit sfaturile. Și nu l-ai alungat decât când ai aflat c-avea relații intime cu fiica ta — cea pe care pretinzi că n-o iubești câtuși de puțin.

— V-a spus că din pricina *asta* a plecat din tabără? râse din nou Cett. Fiindcă l-am prins cu Allrianne? Cerule, ce-mi pasă mie dacă fata l-a sedus?

— Crezi că *ea* l-a sedus *pe el*? întrebă Vin.

— Bineînțeles, răspunse Cett. N-am petrecut decât vreo câteva săptămâni în preajma lui, dar, vă spun sincer, până și *eu* mi-am dat seama că nu se descurcă deloc cu femeile.

Elend asculta totul fără să-și piardă calmul. Se uită la Cett cu ochi îngustați, pătrunzători.

— Atunci de ce l-ai urmărit, *de fapt*?

Cett se lăsă pe spătarul scaunului.

— Am vrut să-l fac spionul meu. A refuzat. M-am gândit că e mai bine să-l omor decât să-l las să se-ntoarcă la tine. Dar, pentru cineva de talia lui, e surprinzător de agil.

Dacă acest Cett e cu adevărat Născut-din-Ceață, Boare n-a putut pleca decât cu acordul lui, se gândi Vin.

— Așa că, vezi tu, Venture, te cunosc, continuă Cett. Te cunosc, poate, mai bine decât te cunoști tu însuți — pentru că știu ce cred prietenii tăi despre tine. E nevoie să fii un om extraordinar ca să-ți fie loială o nevăstuică precum Boare.

— Așadar, nu crezi că i-aș putea face vreun rău fiicei tale, spuse Elend.

— *Știu* că n-o să-i faci niciun rău, zise Cett. Ești onest — asta se-ntâmplă să-mi placă la tine. Din nefericire, onestitatea e foarte ușor de exploatat — am știut, de pildă, c-o să recunoști că Boare Domolea mulțimea. Cett clătină din cap. Oamenii onești nu sunt făcuți să fie regi, băiete. E o mare rușine, dar e adevărat. De aceea trebuie să-ți iau tronul.

Elend păstră o clipă tăcerea. În cele din urmă, se uită la Vin. Ea îi luă farfuria și o mirosi, folosindu-și simțurile de Allomantă.

Cett râse.

— Crezi că te-aș otrăvi?

— De fapt, nu, răspunse Elend, în timp ce Vin lăsa farfuria pe masă.

Nu era foarte pricepută, dar învățase să recunoască anumite mirosuri.

— Nu cred că te-ai folosi de otravă, zise Elend. Nu e stilul tău. Și tu pari un om mai degrabă onest.

— Nu umblu cu menajamente, atâta tot. E o diferență.

— Încă nu te-am auzit spunând nicio minciună.

— Pentru că nu mă cunoști destul de bine ca să le descoperi, ripostă Cett. Înălță câteva degete pline de grăsime. Ți-am spus deja trei minciuni, flăcăule. Îți urez noroc dacă-ncerci să ghicești care-au fost.

Elend șovăi, studiindu-l pe Cett.

— Te joci cu mine.

— Bineînțeles. Nu-ți dai seama, băiete? De-asta n-ar trebui să fii rege. Cedează-le coroana celor care-și înțeleg propria imoralitate; n-o lăsa să te distrugă.

— De ce-ți pasă? întrebă Elend.

— Fiindcă aș prefera să nu te ucid, răspunse Cett.

— Atunci nu mă ucide.

Cett clătină din cap.

— Lucrurile nu merg așa, băiete. Dacă apare un prilej ca să-ți consolidezi puterea, sau ca să capeți mai multă putere, ar fi bine să-l folosești. Eu o s-o fac.

În jurul mesei se lăsă din nou tăcerea. Cett se uită la Vin.

— Născuta-din-Ceață n-are nimic de zis?

— Înjuri foarte mult, spuse Vin. N-ar trebui s-o faci în fața femeilor din lumea bună.

Cett râse.

— Asta e partea bizară a Luthadelului, fetițo. Toată lumea e atât de preocupată să facă numai ce se cuvine când se află sub ochii altora — dar, în același timp, nimănui nu i se pare că greșește cu ceva dacă, după terminarea petrecerii, se duce să siluiască două femei skaa. Măcar eu înjur pe față.

Elend încă nu se atinsese de mâncare.

— Ce-o să se-ntâmple dac-o să câștigi votul pentru tron?

Cett ridică din umeri.

— Vrei un răspuns sincer?

— Întotdeauna.

— În primul rând, o să pun să fii asasinat, răspunse Cett. Nu-mi place să-i am pe foștii regi prin preajmă.

— Și dacă mă retrag? întrebă Elend. Dacă nu mai candidez?

— Retrage-te, votează pentru mine și pleacă apoi din oraș, și-o să te las în viață.

— Și Adunarea?

— Desființată. E o pacoste. Ori de câte ori dai putere unui astfel de grup, sfârșitul e haosul.

— Adunarea le dă putere oamenilor, spuse Elend. Asta ar trebui să ofere un guvern.

Spre surprinderea lui, Cett nu începu să râdă la auzul răspunsului. În schimb, se aplecă iarăși, cu un braț pe masă, lăsând jos un copan de pui pe jumătate mâncat.

— Uite cum stau lucrurile, băiete. E minunat să lași oamenii să se guverneze singuri când sunt toate bune și frumoase, dar ce te faci când ai de înfruntat două armate? Și când o hoardă de kolossi înfuriați îți distruge satele de la hotare? Astea nu sunt vremuri în care-ți poți permite să ai în coastă o Adunare care să te detroneze. Cett clătină din cap. Prețul e prea mare. Când nu poți avea și libertate, și siguranța vieții, tu pe care-o alegi, băiete?

Elend nu se grăbi să răspundă.

— Aleg ce-mi convine, spuse, în cele din urmă. Și-i las pe ceilalți s-aleagă ce le convine lor.

Cett zâmbi, ca și cum s-ar fi așteptat la un asemenea răspuns. Începu să-nfulece din alt copan.

— Să zicem că plec, spuse Elend. Și să zicem că primești tronul, aperi cetatea și dizolvi Adunarea. Și apoi?

— De ce-ți pasă?

— E nevoie să-ntrebi? Credeam că mă „înțelegi".

Cett zâmbi.

— Îi pun pe skaa din nou la treabă, așa cum o făcea Lordul Legiuitor. Fără plată și fără o clasă de țărani emancipați.

— Nu pot accepta asta, spuse Elend.

— De ce nu? E ceea ce-și doresc. Le-ai dat de ales — și ei au ales să-ți ia tronul. Acum vor alege să mă urce pe mine pe tronul ăla. Își dau seama că Lordul Legiuitor găsise cea mai bună cale. Un grup trebuie să conducă și altul trebuie să-l slujească. Trebuie să aibă cineva grija recoltelor și să lucreze în forje.

— Poate, ripostă Elend. Dar greșești într-o singură privință.

— Și anume?

— Nu te vor vota, spuse Elend, ridicându-se. Mă vor vota pe mine. Având de ales între sclavie și libertate, vor vota libertatea. Din Adunare fac parte cei mai buni oameni din oraș; și vor alege ce e mai bine pentru locuitorii lui.

Cett șovăi, apoi începu să râdă.

— Cea mai bună parte a ta, flăcăule, e că poți spune așa ceva lăsând impresia că vorbești serios!

— Plec, Cett, anunță Elend, dând din cap către Vin.

— Oh, stai jos, Venture, zise Cett, arătând cu mâna către scaunul lui. N-o face pe indignatul fiindcă sunt sincer cu tine. Încă mai avem de discutat.

— Despre ce?

— Despre atiu.

Elend rămase o clipă nemișcat, ca și cum s-ar fi străduit să-și alunge supărarea. Cett nu continuă imediat să vorbească, așa că el se așeză și începu să mănânce. Vin se mulțumea să ciugulească din farfuria ei în tăcere. Însă, în acest timp, studia

fețele soldaților și servitorilor lui Cett. Era imposibil să nu se afle Allomanți printre ei și, dacă descoperea câți, i-ar fi oferit lui Elend un avantaj.

— Oamenii tăi rabdă de foame, zise Cett. Și, dacă spionii mei își merită banii, tocmai ați primit un nou val de guri flămânde. Nu mai puteți rezista prea mult sub asediu.

— Și? întrebă Elend.

— Eu am alimente, răspunse Cett. O grămadă — mai multe decât e nevoie pentru armata mea. Conservate, puse în cutii după noua metodă îmbunătățită pe vremea Lordului Legiuitor. Rezistă timp îndelungat, nu se strică. O adevărată minune. Aș vrea să dau o parte dintre ele în schimbul...

Elend se opri cu furculița la jumătatea drumului către buze. Apoi o lăsă în jos și râse.

— Încă mai crezi că am atiul Lordului Legiuitor?

— Bineînțeles că-l ai, se încruntă Cett. Unde altundeva ar putea să fie?

Elend clătină din cap, mușcând dintr-un cartof îmbibat în zeamă de carne.

— Aici nu, cu siguranță.

— Dar... zvonurile..., zise Cett.

— Boare le-a răspândit, spuse Elend. Credeam că ți-ai dat seama de ce ți s-a alăturat. A vrut să vii la Luthadel ca să-l împiedici pe Straff să cucerească orașul.

— Dar Boare a făcut tot ce-a putut ca să mă-*mpiedice* să vin aici, povesti Cett. A spus că zvonurilor nu merită să li se dea importanță, a încercat să-mi abată atenția, a... Cett lăsă vocea să i se stingă, apoi izbucni în râs. Am crezut că venise numai ca să spioneze! S-ar părea că fiecare dintre noi l-a subestimat pe celălalt.

— Hrana i-ar putea fi totuși de folos poporului meu, spuse Elend.

— O va avea — presupunând că voi deveni rege.

— Oamenii rabdă de foame acum.

— Iar suferința lor va fi povara ta, spuse Cett, cu tot mai multă asprime pe chip. Îmi dau seama că m-ai cântărit,

Elend Venture. Mă crezi un om bun. Te înșeli. Sinceritatea nu micșorează tirania. Am măcelărit mii de oameni ca să-mi asigur tronul. Am pus pe umerii fiecărui skaa poveri care-l fac până și pe Lordul Legiuitor să pară o încântare. M-am asigurat că păstrez puterea. Aici voi face la fel.

Cei doi bărbați tăcură. Elend mânca, însă Vin își plimba mâncarea prin farfurie. Dacă nu izbutise să descopere otrava, voia ca măcar unul dintre ei să rămână ager. Și încă mai voia să-i descopere pe Allomanți, și nu putea fi sigură decât într-un singur mod. Își stinse cuprul și aprinse bronzul.

Nu exista niciun nor cupric. După toate aparențele, lui Cett puțin îi păsa dacă-și dădea sau nu cineva seama că oamenii lui erau Allomanți. Doi ardeau fludor. Însă niciunul nu era soldat, amândoi se prefăceau că servesc la masă. Mai erau și pulsațiile unui Cositorian, care asculta din încăperea alăturată.

De ce să strecori Brutali printre servitori, dar să nu folosești cupru ca să le-ascunzi pulsațiile? În plus, nu existau Domolitori și Ațâțători. Nimeni nu încerca să influențeze sentimentele lui Elend. Nici Cett, nici tânărul lui însoțitor nu ardeau niciun metal. Fie nu erau Allomanți, fie se temeau să se dea de gol. Ca să fie sigură, Vin își incendie bronzul, încercând să străpungă orice nor cupric ascuns care s-ar fi putut afla prin preajmă. Îl credea pe Cett în stare să lase câțiva Allomanți vizibili, pentru distragerea atenției, în timp ce-i ascundea pe alții într-un nor.

Nu găsi nimic. În sfârșit liniștită, reîncepu să ciugulească din mâncare. *De câte ori s-a dovedit util acest har al meu — puterea de a străpunge norii cuprici?* Uitase cum era să fii împiedicat să simți pulsațiile Allomantice. Acel mic talent — oricât de banal ar fi părut — îi oferea, el singur, un avantaj enorm. Iar Lordul Legiuitor și Inchizitorii fuseseră probabil capabili să facă așa ceva de la bun început. Ce alte trucuri îi scăpau, ce alte secrete muriseră odată cu Lordul Legiuitor?

El știa adevărul despre Adâncime, se gândi. *Trebuie să-l fi știut. În ultimele clipe, a-ncercat să ne prevină...*

Elend și Cett vorbeau din nou. De ce nu putea și ea să se concentreze asupra necazurilor cetății?

— Prin urmare, n-aveți nicio fărâmă de atiu? întrebă Cett.

— Nicio fărâmă pe care vrem s-o vindem, răspunse Elend.

— Ați căutat prin cetate?

— De foarte multe ori.

— Statuile, zise Cett. Poate că Lordul Legiuitor a ascuns metalul topindu-l și făcând apoi din el diverse lucruri.

Elend clătină din cap.

— Ne-am gândit la asta. Statuile nu sunt nici din atiu, nici nu sunt goale în interior — ar fi fost un loc potrivit pentru ascunderea metalului de ochii Allomanților. Ne-am gândit că ar putea fi ascuns undeva, în palat, dar turlele sunt din fier.

— În grote, în tuneluri...

— Nu într-unele pe care să le putem găsi noi, spuse Elend. Am avut patrule alcătuite din Allomanți, care-au căutat surse masive de metal. Am făcut orice îți poate trece prin minte, Cett, în afară de a săpa gropi în pământ. Crede-mă. Ne îndeletnicim cu asta de ceva timp.

Cett dădu din cap, oftând.

— Prin urmare, să presupun că ar fi inutil să te iau ostatic și să cer răscumpărare?

Elend zâmbi.

— Nici măcar nu mai sunt rege, Cett. N-ai izbuti decât să faci Adunarea mai puțin dornică să te voteze.

Cett râse.

— Atunci cred că trebuie să te las să pleci.

Alendi n-a fost niciodată Eroul Evurilor. În cel mai bun caz, eu i-am preamărit virtuțile, dând naștere unui erou acolo unde nu exista niciunul. Mai rău, mă tem că-ntreaga noastră credință a fost pervertită.

36

Magazia fusese cândva plină de săbii și de armuri, împrăștiate pe podea în mormane, ca un tezaur legendar. Sazed își aducea aminte că o cutreierase, minunându-se de pregătirile făcute de Kelsier fără să le spună nimic oamenilor din ceata lui. Armele ajunseseră la răzvrătiți chiar în ajunul morții Supraviețuitorului, îi ajutaseră să cucerească orașul.

Acum erau în lăzi și în dulapuri. În locul lor se înghesuia, pe toate păturile pe care le putuse găsi, o mulțime deznădăjduită, zdrobită. Bărbații erau puțini, și nu dintre cei în stare să ia parte la vreo luptă; pe aceia îi oprise Straff, cu de-a sila, în oastea lui. Celorlalți — nevolnicii, bolnavii, răniții — le îngăduise să meargă spre Luthadel, știind că Elend n-avea să refuze să-i adăpostească.

Sazed trecea printre ei, oferind alinare acolo unde îi stătea în putere. N-aveau mobilă; până și hainele de schimb se găseau greu în oraș. Negustorii își dăduseră seama că, în iarna care se apropia, căldura avea să fie foarte căutată și începuseră să scumpească toate mărfurile, nu numai mâncarea.

Sazed îngenunche lângă o femeie care plângea.

— Pace ție, Genedere, spuse, după ce-i găsise numele în cuprumintea lui.

Ea clătină din cap. Pierduse trei copii în timpul atacului kolosșilor și încă doi pe drumul spre Luthadel. Iar ultimul — un bebeluș pe care-l purtase tot timpul în brațe, era bolnav. Sazed i-l luă și îl cercetă cu atenție. În ziua scursă de când nu-l mai văzuse nu se schimbaseră prea multe.

— Sunt speranțe, maestre terrisian? îl întrebă Genedere.

El își coborî privirea spre pruncul slab, cu ochi sticloși. N-avea prea multe șanse de vindecare. Dar cum i-ar fi putut spune ei așa ceva?

— Atâta vreme cât respiră, sunt și speranțe, femeie dragă, răspunse el. O să-i spun regelui să-ți mărească rația de mâncare — ai nevoie de mai multă putere ca să-i dai să sugă. *Trebuie* să-l ții la căldură. Stai lângă focuri și folosește-te de-o cârpă udă ca să-i picuri apă în gură, chiar dacă nu mănâncă. Are mare nevoie de lichide.

Genedere dădu din cap, posomorâtă, și-și luă copilul înapoi. Cu câtă tărie își dorea Sazed să-i fi putut oferi mai mult! Prin minte i se perindară zeci de religii. Își petrecuse întreaga viață străduindu-se să-ncurajeze oamenii să creadă în altceva, nu în Lordul Legiuitor. Însă, dintr-un anumit motiv, în clipa aceea i se părea greu să i-o propovăduiască pe una dintre ele lui Genedere.

Înainte de Prăbușire fusese altfel. Ori de câte ori vorbise despre câte o religie, avusese o senzație subtilă de răzvrătire. Chiar dacă — de cele mai multe ori — oamenii nu luau în seamă ceea ce-i învăța, cuvintele lui le reaminteau că odinioară mai existaseră și alte credințe în afară de doctrina Cultului de Oțel.

Acum nu mai exista nimic împotriva căruia să se răzvrătească. Pus în fața cumplitei dureri din ochii lui Genedere, îi venea greu să vorbească despre credințe moarte de mult, despre zei de mult uitați. Tainele păstrate de inițiați nu puteau domoli durerea femeii.

Terrisianul se ridică și se îndreptă spre alt grup de oameni.

— Sazed?

El se întoarse. N-o văzuse pe Tindwyl intrând în magazie. Ușile imensei construcții erau închise fiindcă se lăsa noaptea, iar lumina focurilor pâlpâia. În acoperiș fuseseră făcute găuri ca să iasă fumul; dacă te uitai în sus, zăreai dâre de ceață strecurându-se înăuntru, deși se evaporau înainte de a ajunge la jumătatea drumului către podea.

Refugiații nu se uitau prea des în sus.

— Ai stat aici aproape toată ziua, spuse Tindwyl.

Într-o încăpere atât de plină, liniștea era uimitoare. Focurile trosneau, iar oamenii stăteau, tăcuți, în durerea sau amorțeala lor.

— Răniții sunt mulți, răspunse Sazed, iar eu sunt cel mai potrivit să le poarte de grijă, așa cred. Nu sunt singur — regele i-a mai trimis și pe alții, iar lordul Boare se află aici, Domolește deznădejdea oamenilor.

Arătă cu capul într-o parte, către Boare, care stătea pe un scaun, chipurile citind o carte. Părea groaznic de nelalocul lui în încăperea aceea, în costumul elegant, din trei piese. Totuși, după părerea lui Sazed, prezența lui dezvăluia ceva remarcabil.

Bieții oameni, se gândi terrisianul. *Sub Lordul Legiuitor au dus o viață cumplită. Iar acum li s-a luat până și puținul pe care-l aveau.* Și erau doar câțiva — patru sute, în comparație cu sutele de mii care rămăseseră în Luthadel.

Ce-avea să se întâmple după terminarea ultimelor rezerve de hrană? Zvonurile despre fântânile otrăvite se răspândiseră deja pretutindeni și Sazed tocmai auzise că și cu proviziile se petrecuse ceva asemănător. Ce urma să se-ntâmple cu oamenii aceia? Cât de mult putea să continue asediul?

De fapt, ce avea să se-ntâmple după încheierea asediului? Când, în cele din urmă, armatele aveau să-și înceapă atacul și jaful? Câte distrugeri și câtă suferință aveau să provoace soldații în căutarea atiului Lordului Legiuitor?

— Îți pasă de soarta lor, spuse încet Tindwyl, apropiindu-se.

Sazed se întoarse spre ea. Apoi se uită în jos.

— Poate că nu atât de mult cât s-ar cuveni.

— Ba nu, zise Tindwyl. Îmi pot da seama. Mă zăpăcești, Sazed.

— În privința asta s-ar părea că am talent.

— Pari istovit. Unde ți-e bronzmintea?

Sazed simți brusc oboseala. N-o luase în seamă, dar cuvintele lui Tindwyl retreziră sfârșeala, rostogolind-o asupra lui în valuri de slăbiciune.

Oftă.

— Mi-am pierdut puterea de a rămâne treaz în goana către Luthadel. Am fost atât de nerăbdător s-ajung aici...

În ultima vreme, studiile lui lâncezeau. Cu toate necazurile cetății, cu sosirea refugiaților, nu mai avusese prea mult timp. În plus, transcrisese deja copia hașurată. Mai departe avea să fie nevoie de note de trimitere către alte cărți, în amănunt, de căutarea unor indicii. Probabil că n-avea să fie destul timp pentru...

Se încruntă când văzu privirea stranie din ochii lui Tindwyl.

— Bine, oftă ea. Arată-mi.

— Să-ți arăt?

— Indiferent ce-ai găsit. Descoperirea care te-a îndemnat să traversezi în fugă două stăpâniri. Arată-mi-o.

Totul păru, dintr-odată, mai puțin împovărător. Oboseala lui, grijile, ba chiar mâhnirea.

— Cu mare plăcere, răspunse, cu voce scăzută.

Încă o treabă bine făcută, se gândi Boare, cu ochii la cei doi terrisieni care plecau împreună din magazie.

Cei mai mulți oameni, fie ei și nobili, înțelegeau greșit Domolirea. O credeau un soi de control al minții, iar până și aceia care știau mai multe presupuneau că era ceva cumplit, cotropitor.

Boare n-o privise niciodată astfel. Domolirea nu te invada. Altmiteri ar fi însemnat că orice altă formă de acțiune a unui om asupra altuia era, prin comparație, o invazie. Făcută corect, Domolirea nu putea fi considerată o siluire a sinelui altcuiva într-o mai mare măsură decât era sinele unei femei siluit prin purtarea unei rochii cu decolteu adânc, sau prin vorbirea cu voce dominatoare. Toate cele trei stârneau, deopotrivă, reacții obișnuite, de înțeles și — cel mai important — firești.

De pildă, în privința lui Sazed. Îl „invadai" dacă-l făceai mai puțin obosit, ca să se poată concentra mai bine asupra ajutorului pe care-l oferea? Era greșit să-i Domolești — cu numai un strop — durerea, ajutându-l astfel să le fie de mai mult folos celor aflați în suferință?

Tindwyl era un exemplu încă și mai grăitor. Poate că unii l-ar fi numit pe Boare băgăcios fiindcă-i Domolea simțul responsabilității și dezamăgirea la vederea lui Sazed. Însă Boare nu crea sentimentele pe care le umbrise dezamăgirea aceea. Sentimente precum curiozitatea. Respectul. Dragostea.

Nu, dacă Domolirea ar fi fost un simplu „control al minții", Tindwyl i-ar fi întors spatele lui Sazed imediat ce se îndepărtaseră amândoi destul de mult ca să iasă de sub influența lui Boare. Dar el știa că n-avea s-o facă. Se luase o hotărâre de o importanță crucială, și n-o luase el pentru Tindwyl. Clipa era în construcție de mai multe săptămâni; s-ar fi ajuns la ea și fără ajutorul lui.

El ajutase doar să se petreacă totul mai curând.

Zâmbind în sinea lui, Boare își privi ceasul de buzunar. Încă mai avea câteva minute, așa că se așeză din nou comod pe scaun și trimise un val Domolitor general, micșorând durerea trupurilor și pe a sufletelor. Concentrându-se în același timp asupra unui grup atât de mare de oameni, dacă Împingea prea mult în ei, unii s-ar fi putut trezi cu toate sentimentele ușor amorțite. Însă pentru grup, ca întreg, avea să fie bine.

Nu-și citea cartea; de fapt, nu înțelegea cum puteau Elend și ceilalți să-și petreacă atât de mult timp cu cărțile. Cu ceva atât de groaznic de plictisitor. Boare nu se vedea citind decât dacă nu era nici picior de om prin preajmă. Se întoarse în schimb la ceea ce făcea înainte de a-i fi abătut Sazed atenția. Studia refugiații, încercând să-și dea seama ce sentimente avea fiecare parte.

Domolirea mai era înțeleasă greșit și din alt punct de vedere, iar greșeala era gravă. Allomanția nu era nici pe departe atât de importantă ca talentul de observator. Fiind capabil de o atingere subtilă, erai într-adevăr în avantaj. Însă Allomanția nu-ți oferea puterea de a cunoaște sentimentele altora. Pe acestea Boare trebuia să le ghicească.

Totul ținea de naturalețe. Chiar și cel mai lipsit de experiență skaa își dădea seama că era Domolit dacă-l asaltau brusc emoții la care nu se aștepta. Subtilitatea Domolirii consta

în încurajarea emoțiilor firești, totul făcându-se prin vlăguirea altor sentimente, la fel de firești. Oamenii erau un amalgam de sentimente; de obicei credeau că le „simt" pe acelea care, în acea clipă, le dominau pe celelalte.

Un Domolitor atent vedea ceea ce se afla sub suprafață. Înțelegea ce simțeau alții chiar și atunci când ei înșiși nu erau în stare să-și înțeleagă — sau să conștientizeze — sentimentele. Cum era cazul cu Sazed și Tindwyl.

Ciudată pereche, ăștia doi, se gândi alene Boare, Domolind un skaa, ca să se destindă când încerca s-adoarmă. *Toată ceata e convinsă că se dușmănesc. Dar ura duce rareori la atâta amărăciune și nemulțumire. Nu, aceste două sentimente se nasc din cu totul altceva.*

Dar Sazed nu e eunuc? Mă-ntreb cum s-a ajuns aici...

Deschiderea ușilor magaziei îi întrerupse speculațiile. Intră Elend — însoțit, din nefericire, de Ham. Fostul rege purta una dintre uniformele sale albe, desăvârșită prin adăugarea mănușilor și a sabiei. Albul era un simbol important; în oraș era atâta cenușă și atâta funingine încât un om în alb sărea pur și simplu în ochi. Uniformele lui Elend erau croite dintr-un material rezistent la cenușă, dar trebuiau totuși spălate în fiecare zi. Efectul merita efortul.

Boare se repezi imediat la sentimentele lui Elend, făcându-l mai puțin obosit, mai puțin nesigur — deși a doua modificare aproape că nu mai era necesară. Meritul era, în parte, al terrisienei; ținând cont că nu era Allomantă, Boare era impresionat de priceperea cu care schimba ce simțeau oamenii.

Lăsă neatinse dezgustul și mila lui Elend; având în vedere unde se aflau, amândouă erau bine-venite. Însă îi dădu lui Ham un ușor ghiont, ca să aibă mai puțin chef de discuții în contradictoriu. El, unul, se afla, pe moment, în starea necesară pentru a face față sporovăielii Brutalului.

Când se apropiară cei doi, se ridică în picioare. Oamenii își săltau capetele la apropierea lui Elend, fiindcă prezența lui le dădea o speranță cu care Allomanția lui Boare nu era capabilă să rivalizeze. Vorbeau în șoapte, numindu-l pe Elend rege.

— Boare, spuse acesta, salutându-l cu o înclinare a capului. Sazed e aici?

— Mă tem că tocmai a plecat.

Elend părea cu gândul în altă parte.

— Ah, bine, zise. O să-l găsesc mai târziu. Își roti privirea prin încăpere, cu colțurile gurii lăsate în jos. Ham, vreau să treci mâine pe la negustorii de haine de pe strada Kenton și să-i aduci pe toți să vadă asta.

— S-ar putea să nu le placă, Elend, răspunse Ham.

— Sper că n-o să le placă, sublinie Elend. Dar să vedem ce părere vor avea despre prețurile cu care-și vând îmbrăcămintea după ce vor face o vizită în această încăpere. Pot înțelege scumpirea hranei, având în vedere că e foarte puțină. Însă singurul motiv pentru care oamenii nu-și mai pot cumpăra haine e lăcomia.

Ham dădu din cap, dar Boare îi deslușI lipsa de tragere de inimă. Oare ceilalți își dădeau seama cât de ciudat de lipsit de agresivitate era Brutalul? Îi plăcea să discute în contradictoriu cu prietenii, dar toată filosofia lui îl conducea rareori la vreo concluzie. În plus, nu putea suferi neînțelegerile cu străinii; lui Boare o asemenea trăsătură i se păruse întotdeauna stranie la un om plătit, în esență, ca să-i bată pe alții. Îl Domoli puțin pe Ham, ca să se gândească la confruntarea cu negustorii, făcându-și mai puține griji.

— Boare, sper că n-ai de gând să stai aici toată noaptea, nu-i așa? întrebă Elend.

— Pe Lordul Legiuitor, nu! exclamă el. Dragul meu, ai fost norocos când ai izbutit să mă convingi să intru. Nu e locul potrivit pentru un bărbat de lume. Murdărie, atmosferă descurajantă — ca să nu mai vorbesc de miros!

Ham se încruntă.

— Boare, într-o bună zi va trebui să-nveți să te gândești la alții.

— Atâta vreme cât se poate de la distanță, Hammond, o s-o fac cu dragă inimă.

Ham clătină din cap.

— Ești un caz lipsit de speranță.

— Da, într-adevăr, răspunse Boare, privindu-și ceasul de buzunar.

— Te luăm cu trăsura?

— Mi-am adus-o pe a mea, răspunse Boare.

Elend dădu din cap, apoi se întoarse spre Ham și plecară amândoi, vorbind despre următoarea întâlnire a lui Elend cu unul dintre membrii Adunării.

Nu după mult timp, Boare intră agale în palat. Dădu din cap către străjerii de la ușă, Domolindu-le oboseala. Ca urmare, ei își înălțară capetele, privind ceața cu o vigilență reînnoită. N-avea să dureze mult, dar astfel de atingeri mărunte erau, pentru Boare, o a doua natură.

Se făcuse târziu, pe coridoare erau puțini oameni. El trecu prin bucătărie, unde Înghionti fetele care spălau vase, făcându-le mai vorbărețe. Așa avea să le treacă timpul repede. Dincolo de bucătărie se afla o cameră mică, cu pereții de piatră, cu două lămpi simple pe o masă mică. Era una dintre sufrageriile izolate, de dimensiunile unei boxe, care existau în palat.

Ciomege stătea într-un colț, cu piciorul vătămat întins pe banchetă. Se uită la Boare încruntându-se.

— Ai întârziat.

— Ai venit tu prea devreme, ripostă Boare, strecurându-se pe bancheta din fața lui.

— Totuna, morăi Ciomege.

Pe masă se afla un al doilea pocal, alături de o sticlă cu vin. Boare își descheie vesta, oftă încetișor și își umplu cupa în timp ce-și urca picioarele pe bancheta lui.

Ciomege sorbi din vin.

— Ți-ai înălțat norul? întrebă Boare.

— În jurul tău? zise Ciomege. Ca întotdeauna.

Boare zâmbi, luă o înghițitură de vin și se destinse. Lui Ciomege nu i se mai ivea prea des prilejul să-și folosească puterile, dar era Fumegător. Când ardea el cupru, cei care ardeau bronz nu puteau să simtă pulsațiile altor Allomanți. În

schimb — pentru Boare — părea mult mai important faptul că, ori de câte ori ardea cupru, asupra lui Ciomege Allomanția emoțională n-avea niciun efect.

— Nu văd de ce te face asta atât de fericit, spuse Ciomege. Credeam că-ți place să te joci cu sentimentele.

— Îmi place.

— Atunci de ce vii să bei cu mine în fiecare seară?

— Nu te simți bine în prezența mea?

Ciomege nu răspunse. Era modul lui de a spune că nu era vorba de așa ceva. Boare se uită la generalul țâfnos. Aproape toți oamenii din ceată se țineau departe de el. Kelsier îl adusese în ultimul moment, fiindcă Norul Cupric de care se foloseau de obicei murise.

— Știi cum e, Ciomege? întrebă Boare. Când ești Domolitor?

— Nu.

— Îți oferă un control uimitor. Ai o senzație minunată când poți influența oamenii din jurul tău, când știi întotdeauna că le poți manipula reacțiile.

— Pare încântător, spuse Ciomege, cu voce plată.

— Și totuși, are efecte și asupra ta. Îmi petrec aproape tot timpul privind oamenii — pișcându-i, Înghiontindu-i și Domolindu-i. Asta m-a schimbat. Nu mă mai pot uita la alții în același fel. E greu să fii prieten cu un om când vezi în el ceva care poate fi influențat și modificat.

Ciomege mârâi.

— De-aia nu te-am văzut niciodată cu femei.

Boare dădu din cap.

— Nu mă mai pot abține. Ating întotdeauna sentimentele tuturor celor din jur. Așa că, ori de câte ori ajunge o femeie să mă iubească...

Îi plăcea să creadă că n-o invada. Totuși, cum ar fi putut avea încredere în cineva care spunea că-l iubește? Era dragoste inspirată de el, sau de Allomanția lui?

Ciomege își umplu paharul.

— Ești mai prost decât s-ar crede, după cum te porți.

Boare zâmbi. Ciomege era unul dintre puținii oameni pe de-a-ntregul imuni la atingerea lui. Allomanția emoțională n-avea efect asupra Fumegătorului, ale cărui sentimente erau întotdeauna pe de-a-ntregul la vedere: totul îl irita. Iar încercarea de a-l manipula în moduri care n-aveau legătură cu Allomanția se dovedise curată pierdere de vreme.

Boare își privi vinul.

— Partea amuzantă e că, din cauza mea, ai fost cât pe ce să refuzi să intri în ceată.

— Domolitori afurisiți, bombăni Ciomege.

— Dar tu ești imun la acțiunile noastre.

— Poate la Allomanția voastră. Dar n-o faceți numai așa. În preajma Domolitorilor trebuie să te păzești tot timpul.

— Atunci de ce bei în fiecare seară vin împreună cu mine?

Ciomege păstră o clipă tăcerea și Boare se simți aproape convins că n-avea să-i răspundă. În cele din urmă, Fumegătorul bombăni:

— Nu ești la fel de rău cum sunt cei mai mulți.

Boare bău cu lăcomie.

— Cred că e cel mai sincer compliment care mi s-a făcut vreodată.

— Nu lăsa asta să te distrugă, zise Ciomege.

— Oh, cred că pentru distrugere e prea târziu, răspunse Boare, dându-și pocalul peste cap. Ceata asta... planul lui Kell... au făcut-o deja până la capăt.

Ciomege încuviință dând din cap.

— Ce s-a-ntâmplat cu noi? întrebă Boare. Eu m-am alăturat luptei lui Kell fiindcă era o provocare. N-am știut niciodată de ce-ai făcut-o tu.

— Pentru bani.

Boare dădu din cap.

— Planul lui a dat greș, armata i-a fost distrusă, iar noi am rămas. Pe urmă el a murit, și noi am rămas *în continuare*. Știi, acest afurisit de regat al lui Elend e condamnat la pieire.

— Nu mai rezistă nici măcar o lună, spuse Ciomege.

Nu era pesimism nelacolul lui; Boare cunoștea oamenii destul de bine ca să-și dea seama când vorbeau serios.

— Și totuși suntem aici, spuse el. Eu mi-am petrecut toată ziua făcându-i pe skaa să sufere mai puțin fiindcă le-au fost măcelărite familiile. Tu ți-ai petrecut-o instruind oșteni care — cu sau fără ajutor — abia dacă vor fi în stare să facă față câteva secunde unui dușman hotărât. Urmăm un rege care nu e decât un băietan și nu pare să-și dea câtuși de puțin seama în ce situație cumplită se află. De ce?

Ciomege clătină din cap.

— Din cauza lui Kelsier. Ne-a dat o cetate și ne-a făcut să credem că suntem datori s-o apărăm.

— Dar noi nu suntem astfel de oameni, zise Boare. Suntem hoți și șarlatani. N-ar trebui să ne pese. Vreau să spun că... am ajuns atât de rău încât Domolesc fetele care spală vase ca să se simtă mai bine la muncă! Ar fi totuna dacă m-aș îmbrăca în roz și aș împărți flori. Probabil că la nunți aș câștiga o grămadă de bani.

Ciomege pufni. Apoi își ridică pocalul.

— În cinstea Supraviețuitorului, spuse. Să fie blestemat fiindcă ne-a cunoscut mai bine decât ne cunoaștem noi înșine.

Boare își ridică la rândul său pocalul.

— Blestemat să fie, încuviință, cu voce scăzută.

Amuțiră amândoi. Conversațiile lui Ciomege se transformau în... ei, în tăceri. Oricum, Boare avea o simplă senzație de mulțumire. Domolirea era minunată; făcea din el ceea ce era. Dar reprezenta, în același timp, și o muncă. Nici măcar păsările nu puteau zbura tot timpul.

— *Aici* erai.

Boare deschise brusc ochii. Allrianne stătea lângă ușă, chiar la marginea mesei. Era îmbrăcată în albastru-deschis; de unde avea atâtea rochii? Era fardată, bineînțeles, fără cusur — și avea o fundă în păr. Părul ei lung și blond — o culoare des întâlnită în Vest, dar aproape necunoscută în Stăpânirea Centrală — și chipul plin de viață, îmbietor.

În Boare înflori imediat dorința. *Nu!* se dojeni. E de două ori mai tânără ca tine. *Ești un bătrân nerușinat. Nerușinat!*

— Allrianne, spuse timid, n-ar trebui să fii în pat, sau cam așa ceva?

Ea își rostogoli ochii, dându-i picioarele la o parte, ca să se poată așeza pe banchetă, alături de el.

— Nu e decât ora nouă, Boare. Am optsprezece ani, nu zece.

Pentru mine e totuna, cugetă el, luându-și ochi de la ea și încercând să găsească altceva asupra căruia să se concentreze. Știa că ar fi trebuit să fie mai puternic, că n-ar fi trebuit s-o lase să stea lângă el, dar nu făcu nimic când ea se trase mai aproape și sorbi din paharul lui.

Oftă și îi cuprinse umerii cu brațul. Ciomege se mulțumi să clatine din cap, cu o umbră de zâmbet pe buze.

— Ei, spuse Vin, cu voce scăzută, asta răspunde la o întrebare.

— Stăpână? întrebă OreSeur, care stătea de cealaltă parte a mesei în încăperea întunecată.

Cu urechile ei de Allomantă, Vin putea s-audă tot ce se vorbea în boxa de alături.

— Allrianne e Allomantă, spuse ea.

— Serios?

Vin dădu din cap.

— Atâță sentimentele lui Boare de când a intrat, făcându-l să se simtă mai atras de ea.

— Ar fi fost de crezut că el își poate da seama, spuse OreSeur.

— Ar fi fost, încuviință ea.

Probabil n-ar fi trebuit să se simtă atât de amuzată. Fata ar fi putut fi Născută-din-Ceață — deși gândul la creatura aia pufoasă zburând prin ceață părea ridicol.

Probabil că exact asta vrea ea să-mi imaginez. Nu trebuie să le uit pe Kliss și Shan — amândouă s-au dovedit a fi altceva decât credeam.

— Probabil că lui Boare nu i se pare că sentimentele lui sunt nefirești, spuse. Trebuie să se fi atașat deja de ea.

OreSeur închise botul și-și lăsă capul pe-o parte — o încruntare transpusă în versiunea lui câinească.

— Știu, încuviință Vin. Dar măcar am aflat că nu e el acela care se folosește de Allomanție ca s-o seducă pe *Allrianne*. Și, oricum, n-are importanță. Ciomege nu e kandra.

— De unde știi, stăpână?

Ea șovăi. Ciomege își aprindea întotdeauna cuprul în apropierea lui Boare; era una dintre puținele ocazii când îl folosea. Numai că era greu să-ți dai seama când ardea cineva cupru; la urma urmelor, cine și-l aprindea își ascundea astfel, prin definiție, și propriile pulsații.

Însă Vin putea străpunge norii cuprici. Putea să simtă Atâtarea Allriannei; simțea până și niște bufnituri surde, slabe, venind dinspre Ciomege însuși, pulsațiile Allomantice ale cuprului, pe care bănuia că, în afară de ea și de Lordul Legiuitor, nu le mai auziseră prea mulți oameni.

— Pur și simplu știu, răspunse.

— Dacă spui tu, stăpână, zise OreSeur. Dar... n-ai tras deja concluzia că spionul e Demoux?

— Am vrut să-l verific oricum pe Ciomege. Înainte de a lua vreo decizie.

— Decizie?

Vin păstră o clipă tăcerea. N-avea cine știe ce dovezi, dar conta pe propriul instinct — care îi spunea că Demoux era spionul. Felul în care se furișase cu câteva nopți înainte... era evident logic să-l aleagă pe el... totul se potrivea.

Se ridică în picioare. Lucrurile luau o întorsătură prea dureroasă, prea delicată. Nu mai putea trece nimic cu vederea.

— Haide, spuse, ieșind din boxă. E timpul să-l ducem pe Demoux la închisoare.

— Cum adică l-ai *pierdut*? întrebă Vin, din fața ușii camerei lui Demoux.

Servitorul roși.

— Îmi cer iertare, doamna mea. Nu l-am scăpat din ochi, așa cum mi-ai poruncit — dar a plecat în patrulare. Ar fi trebuit să-l urmăresc? Adică, nu crezi că aș fi dat de bănuit?

Vin înjură abia auzit, pentru ea însăși. Știa că, oricum, nu prea avea motiv să se-nfurie. *Ar fi trebuit să vorbesc deschis cu Ham,* își spuse, nemulțumită.

— Doamna mea, n-a plecat decât de câteva minute, adăugă servitorul.

Ea se uită la OreSeur, apoi se îndepărtă pe culoar. Când ajunseră la o fereastră, sări în întunericul nopții. Câinele o urmă, lăsându-se să cadă pe mica distanță care-l despărțea de pavajul curții.

Ultima dată l-am văzut la poartă, înapoindu-se în curtea palatului, se gândi Vin, alergând prin ceață. Ajunse și găsi doi soldați stând de strajă.

— Căpitanul Demoux a trecut pe-aici? întrebă, dând buzna în cercul de lumină al torțelor lor.

Cei doi își ridicară privirile, mai întâi uluiți, apoi nedumeriți.

— Doamnă Moștenitoare? spuse unul. Da, abia a ieșit, a plecat în patrulare acum un minut sau două.

— Singur? întrebă Vin.

Oștenii dădură din capete.

— Nu e puțin cam ciudat?

Ei ridicară din umeri.

— Pleacă uneori singur, zise unul. Nu-i punem întrebări. La urma urmelor, e șeful nostru.

— Încotro a luat-o? întrebă ea.

Unul îi arătă, și Vin se puse în mișcare, cu OreSeur alături. *Ar fi trebuit să-l supraveghez cu mai multă grijă. Ar fi trebuit să angajez spioni adevărați, care să stea cu ochii pe el. Ar fi trebuit...*

Încremeni. În fața ei, în ceața de pe stradă, o siluetă înainta fără zgomot, pătrunzând în inima orașului. Demoux.

Vin aruncă o monedă, se avântă în aer, trecând cu mult pe deasupra capului lui, și se opri pe acoperișul unei clădiri. El

își continuă drumul, fără să aibă habar de nimic. Demoux sau kandra, puterile Allomantice îi lipseau.

Ea șovăi, cu pumnalele scoase, gata să sară. Dar... nu avea, totuși, cu adevărat nicio dovadă. O parte din ea, cea modificată de Kelsier, obișnuită de el s-acorde încredere, se gândi la acel Demoux pe care-l cunoștea.

Chiar sunt convinsă că el e kandra? se întrebă. *Sau pur și simplu vreau să fie el kandra, ca să nu fiu eu nevoită să-mi bănuiesc adevărații prieteni?*

Demoux își continuă drumul, zgomotul pașilor ajungându-i cu ușurință la urechile ei ajutate de cositor. În urmă, OreSeur se cățără pe acoperiș, apoi se apropie lipăind și se așeză lângă ea.

Nu-l pot ataca pur și simplu, se gândi Vin. *E nevoie măcar să-l urmăresc, să văd unde se duce. Să găsesc dovada.* Și poate mai afla și altceva între timp.

Îi făcu semn lui OreSeur, apoi o porni fără zgomot pe urmele lui Demoux, mergând pe acoperișuri. Și observă curând ceva straniu — la câteva străzi distanță pâlpâia un foc, luminând ceața și preschimbând clădirile în umbre fantomatice. Se uită la Demoux, îl urmări cu privirea în timp ce păși agale pe o alee, către lumină.

Ce...?

Vin sări de pe acoperiș. Și ajunse din trei salturi în locul de unde venea lumina. În centrul unei piețe mici trosnea un foc modest. În jurul lui se îngrămădeau skaa, părând dornici de căldură și speriați de ceață. Vin îi privi surprinsă. Nu mai văzuse skaa ieșind în ceață din noaptea Prăbușirii.

Demoux se apropie ieșind de pe o stradă lăturalnică și-i salută pe mai mulți dintre cei de față. Lumina focului o convinse pe Vin că era într-adevăr el — sau, cel puțin, un kandra care-i luase înfățișarea.

În piață se adunaseră vreo două sute de oameni. Demoux se așeză pe caldarâm, dar cineva se grăbi să-i aducă un scaun. O femeie tânără îi întinse o cană cu o băutură aburindă, iar el o luă, recunoscător.

Vin sări pe un acoperiș și rămase ghemuită, ca să nu fie vizibilă în lumina focului. Sosiră mai mulți skaa, majoritatea în grupuri, dar și câțiva singuratici curajoși.

Din spate se auzi un zgomot, și Vin se întoarse când OreSeur — care părea să fi reușit cu greu o săritură — se cățără pe ultimul metru, trecând peste marginea acoperișului. Aruncă o privire spre strada de dedesubt, clătină din cap și se apropie de ea lipăind. Vin își duse un deget la gură, arătând către grupul căruia i se alăturau tot mai mulți oameni. OreSeur clătină din cap la vederea lor, dar păstră tăcerea.

În cele din urmă, Demoux se ridică în picioare, cu cana încă aburindă în mâini. Oamenii i se adunară în jur, așezându-se pe pietrele reci și ghemuindu-se sub pături și mantii.

— N-ar trebui să ne temem de ceață, prieteni, spuse Demoux.

N-avea vocea unui conducător puternic sau a unui comandant de oști viguros — era a unui tânăr îndârjit, încă oarecum timidă, dar captivantă în același timp.

— Supraviețuitorul ne-a învățat asta, continuă el. Știu că e greu să ne gândim la ceață fără să ne vină în minte povești despre nălucile-de-ceață și despre alte orori. Însă Supraviețuitorul ne-a dăruit-o. Prin ea, trebuie să-ncercăm să ne-aducem aminte de el.

Lordule Legiuitor, se gândi Vin, uluită. *E unul dintre ei — face parte din Biserica Supraviețuitorului!* Își flutură mâna, nemaiștiind ce să creadă. Era sau nu era kandra? De ce s-ar fi întâlnit un kandra cu un asemenea grup de oameni? Dar... de ce o făcea Demoux?

— Știu, continuă el, că fără Supraviețuitor vă e greu. Știu că vă temeți de armatele dușmane. Credeți-mă, știu. Și eu le văd. Știu că suferiți aici, sub asediu. Nu... știu nici măcar dacă vă pot spune să nu vă faceți griji. Supraviețuitorul a trecut, el însuși, prin încercări grele — moartea soției sale, întemnițarea în Puțurile din Hathsin. Dar a scăpat cu viață. Asta e esența, nu-i așa? Trebuie să ne continuăm viețile, indiferent cât de greu ne-ar fi. În cele din urmă, vom învinge. Așa cum a învins el.

Stătea în picioare, cu cana în mâini, și nu semăna cu niciunul dintre predicatorii skaa pe care-i mai văzuse Vin. Kelsier alese oameni pătimași pentru întemeierea religiei sale — sau, mai exact, pentru întemeierea răzvrătirii din care se născuse religia. Avusese nevoie de conducători care să-și înflăcăreze discipolii, să-i întărâte ca să pornească o răzmeriță distrugătoare.

Demoux era altfel. Nu striga, vorbea calm. Însă oamenii îl ascultau cu atenție. Stăteau pe pietrele din jurul lui, privindu-l cu ochi plini de speranță — și de venerație.

— Doamna Moștenitoare, zise unul dintre ei. Ce ne poți spune despre ea?

— Lady Vin poartă o mare povară, răspunse Demoux. O puteți vedea aplecându-se sub greutatea ei, puteți vedea cât suferă din pricina necazurilor cetății. E o femeie sinceră, nu cred că-i e pe plac ce face Adunarea.

— Dar o să ne apere, nu-i așa? întrebă o voce.

— Da, spuse Demoux. Da, cred c-o să ne apere. Uneori mă gândesc că e chiar mai puternică decât a fost Supraviețuitorul. Știți că el nu era Născut-din-Ceață decât de doi ani? Ea încă n-a avut atâta timp ca să se pregătească.

Vin își îndreptă privirea în altă parte. *Iar au ajuns la asta,* se gândi. *Par să gândească logic până când încep să vorbească despre mine, și apoi...*

— Într-o bună zi, ea ne va aduce pacea, continuă Demoux. Moștenitoarea ne va aduce înapoi soarele, va opri căderile de cenușă. Dar trebuie să rămânem în viață până atunci. Și să luptăm. Toate strădaniile Supraviețuitorului au avut drept țințe moartea Lordul Legiuitor și libertatea noastră. De ce fel de recunoștință dăm dovadă dacă fugim acum, când au sosit armate dușmane?

Mergeți să le spuneți celor din Adunare că nu-l vrem pe lordul Cett, și nici măcar pe lordul Penrod. Vor vota peste o zi, și noi trebuie să ne asigurăm că regele va fi omul potrivit. Supraviețuitorul l-a ales pe Elend Venture, și pe el trebuie să-l urmăm.

Asta e o noutate, cugetă Vin.

— Lordul Elend e o fire slabă, spuse cineva. N-o să ne apere.

— Lady Vin îl iubește, ripostă Demoux. Ea n-ar iubi un nevolnic. Penrod și Cett vă tratează așa cum erați învățați să fiți tratați, de-aia credeți că sunt puternici. Însă asta nu e forță — e asuprire. Ar trebui să vă dați seama! Trebuie s-aveți încredere în judecata Supraviețuitorului!

Vin se sprijini de marginea acoperișului și se destinse, o mică parte din încordare îi dispăru. Dacă Demoux era într-adevăr spion, în noaptea aceea n-avea să-i ofere nicio dovadă. Așa că-și puse cuțitele la loc și-și încrucișă brațele. Focul trosnea în aerul rece al serii de iarnă, înălțând valuri de fum ce se contopeau cu ceața, iar vocea lui Demoux, calmă și liniștitoare, continua să povestească despre Kelsier.

Nici măcar nu e cu adevărat o religie, se gândi Vin, ascultând. *Teologia e atât de simplă — nu seamănă nicidecum cu credințele complicate despre care povestește Sazed.*

Demoux le înfățișa celorlalți ideile de bază. Îl lua pe Kelsier drept model și vorbea despre supraviețuire și despre vitregia sorții. Vin înțelegea de ce erau cuvintele simple pe placul oricărui skaa. Oamenii nu aveau decât două posibilități: să lupte sau să renunțe. Învățăturile lui Demoux le ofereau o scuză ca să continue să trăiască.

Skaa n-aveau nevoie de ritualuri, de rugăciuni sau de codice. Știau prea puține despre religie în general, erau prea speriați de ea ca să-și dorească astfel de lucruri. Dar, ascultând, Vin înțelegea din ce în ce mai bine Biserica Supraviețuitorului. Era ceea ce le trebuia; ceea ce poporul skaa cunoștea — o viață plină de greutăți — și o înălța pe culmile speranței.

Iar învățăturile continuau să evolueze. Vin se așteptase la zeificarea lui Kelsier, chiar și veneratia față de ea însăși era de înțeles. Dar de unde luase Demoux făgăduiala că Vin avea să pună capăt căderilor de cenușă și s-aducă soarele înapoi? De unde știa să țină predici despre iarbă verde și cer albastru, descriind o lume despre care se pomenea numai în câteva scrieri?

Vorbea despre un ținut straniu, plin de culoare și de frumusețe — despre un loc străin și greu de imaginat, dar în

același timp superb. Florile și plantele verzi erau stranii, li se părea acelor oameni de pe alt tărâm; chiar și lui Vin îi venea greu să și le imagineze, și ea îl ascultase pe Sazed descriindu-le.

Demoux oferea un paradis pentru skaa. Trebuia să fie ceva cu desăvârșire rupt de experiența de zi cu zi, pentru că lumea obișnuită nu era un loc al speranței. Nu cu iarna care se apropia și pentru care n-aveau provizii, nu cu oștile care-i amenințau și cu un guvern în plin haos.

Vin se trase înapoi când Demoux încheie în sfârșit întrunirea. Rămase o clipă nemișcată, încercând să-și dea seama ce simțea. Fusese aproape sigură în privința căpitanului din gardă, însă bănuielile ei păreau acum neîntemeiate. Era adevărat că ieșea noaptea de unul singur, dar ea aflase acum de ce. În plus, se furișase afară din palat stârnind atâtea bănuieli! Dacă stătea să se gândească, i se părea că un kandra s-ar fi descurcat făcând totul cu un aer mult mai firesc.

Nu e el, se gândi. *Sau, chiar dacă e, n-o să-l pot demasca atât de ușor cum mi-am închipuit.* Se încruntă, nemulțumită. În cele din urmă, se mulțumi să ofteze, se ridică și trecu în partea opusă a acoperișului. OreSeur o urmă, și ea își întoarse privirea către el.

— Când ți-a spus să-i iei corpul, ce anume ți-a cerut Kelsier să le predici acestor oameni?

— Stăpână?

— Ți-a spus să-ți faci apariția ca și cum ai fi fost el, întors din mormânt.

— Da.

— Ei, și ce-a trebuit să spui?

OreSeur ridică din umeri.

— Lucruri foarte simple, stăpână. Le-am spus că sosise vremea să se revolte. Le-am spus că eu — Kelsier — mă întorsesem ca să le ofer speranța în victorie.

Reprezint ceva pe care n-ai izbutit niciodată să-l ucizi, oricât de mult te-ai străduit. Fuseseră ultimele cuvinte ale lui Kelsier, rostite privindu-l în față pe Lordul Legiuitor. *Sunt speranța.*

Sunt speranța.

Era de mirare că această idee era miezul bisericii apărute în jurul Supraviețuitorului?

— Te-a pus să predici lucruri ca acelea pe care le-a spus Demoux adineauri? întrebă Vin. Despre cenușa care n-o să mai cadă, despre soarele care-o să devină galben?

— Nu, stăpână.

— Așa mă gândeam și eu, spuse ea, în timp ce pe pietrele pavajului trecea ceva foșnind.

Se uită dincolo de marginea acoperișului și îl văzu pe Demoux întorcându-se la palat.

Sări pe alee, în spatele lui. Tânărul o auzi și, spre meritul său, se răsuci în loc, cu bastonul de duel în mână.

— Pace ție, căpitane, spuse ea, ridicându-se în picioare.

— Lady Vin? întrebă el, surprins.

Ea dădu din cap și se apropie, ca să poată fi văzută mai bine pe întuneric. Torțele aproape stinse încă mai luminau aerul în urma lor, și fuioarele de ceață se jucau cu umbrele.

— Nu știam că faci parte din Biserica Supraviețuitorului, spuse ea cu blândețe.

El se uită în jos. Deși cu mai bine de două palme mai înalt decât Vin, în fața ei părea, cumva, să se micșoreze.

— Știu... știu, te simți stânjenită din pricina credinței noastre. Îmi cer iertare.

— E în ordine, spuse ea. E prielnic pentru populație. Elend o s-aprecieze când îi voi vorbi de loialitatea ta.

Demoux își ridică privirea.

— Chiar trebuie să-i povestești?

— Trebuie să știe care sunt credințele oamenilor, căpitane. De ce-ai vrea să păstrez tăcerea?

El oftă.

— Pur și simplu... nu vreau să creadă oamenii din ceață c-o fac pe mijlocitorul față de orășeni. Ham e de părere că predicile despre Supraviețuitor sunt o prostie, iar lordul Boare spune că biserica trebuie încurajată doar fiindcă face oamenii mai ușor de modelat.

Vin îl privi în întuneric.

— Tu crezi cu adevărat, așa e?

— Da, doamna mea.

— Dar l-ai cunoscut pe Kelsier. Ai fost alături de noi de la bun început. Știi că nu e zeu.

Demoux își înălță privirea, cu un vag licăr provocator în ochi.

— A murit ca să-l detroneze pe Lordul Legiuitor.

— Asta nu-l preschimbă într-o divinitate.

— Ne-a învățat să supraviețuim, să sperăm.

— Ați supraviețuit și înainte, zise Vin. Oamenii nutreau speranțe și înainte de fi aruncat Kelsier în puțurile alea.

— Nu așa cum sperăm acum, răspunse Demoux. În plus, Kelsier avea putere, doamna mea. Eu i-am simțit-o.

Vin șovăi. Știa povestea; Kelsier îl folosise pe Demoux ca exemplu pentru restul oștirii în lupta cu un sceptic, călăuzindu-i loviturile cu ajutorul Allomanției și făcându-l să pară deținătorul unor puteri supranaturale.

— Oh, acum știu de Allomanție, adăugă căpitanul. Dar... eu l-am simțit. În ziua aceea, l-am simțit Împingându-mi sabia. L-am simțit folosindu-mă, făcând din mine mai mult decât eram. Cred că uneori încă-l mai pot simți. Întărindu-mi brațul, călăuzindu-mi arma...

Vin se încruntă.

— Ții minte prima noastră întâlnire?

Demoux dădu din cap.

— Da. Ai venit în grotele unde ne ascundeam, în ziua când a fost nimicită oastea. Eu eram de strajă. Știi, doamna mea — chiar și atunci am fost sigur că avea să vină Kelsier după noi. Știam că avea să vină să ne ia pe noi, cei care-i fuseserăm loiali, și să ne călăuzească înapoi, spre Luthadel.

A venit în grote numai fiindcă l-am silit eu. Voia să-și găsească moartea luptând de unul singur c-o armată întreagă.

— Nimicirea oștirii a fost o încercare, adăugă Demoux, uitându-se în sus, la ceață. Aceste armate... asediul... sunt alte încercări la care suntem supuși. Ca să se vadă dacă supraviețuim sau nu.

— Și cenușa? întrebă Vin. Unde-ai auzit că n-o să mai cadă?

Demoux se uită din nou la ea.

— Supraviețuitorul spunea asta, nu-i așa?

Vin clătină din cap.

— O spun o mulțime de oameni, zise Demoux. Trebuie să fie adevărat. Se potrivește cu toate celelalte — soarele galben, cerul albastru, plantele...

— Da, dar unde-ai auzit prima oară toate astea?

— Nu mai știu sigur, doamna mea.

Unde-ai auzit că eu sunt cea care le va aduce? se gândi ea, dar, cumva, nu izbuti să se convingă să dea glas întrebării. În plus, cunoștea răspunsul. Demoux n-avea să știe sigur. Zvonurile se răspândeau. Era într-adevăr greu să le urmărești până în locul de unde porniseră.

— Întoarce-te la palat, îi ceru ea. Trebuie să-i povestesc lui Elend ce-am văzut, dar o să-l rog să nu le spună celorlalți din ceată.

— Mulțumesc, doamna mea, spuse Demoux, cu o plecăciune.

Și se grăbi să plece. O clipă mai târziu, Vin auzi în spatele ei o bufnitură: OreSeur sărise jos, pe caldarâm.

Vin se-ntoarse spre kandra.

— Eram sigură că el e.

— Stăpână?

— Kandra, răspunse Vin, întorcându-se din nou spre Demoux, care se pierdea în ceață. Credeam că l-am descoperit.

— Și?

Ea clătină din cap.

— E ca la Dockson — cred că Demoux știe prea multe ca să se prefacă. Mi se pare... cel adevărat.

— Semenii mei...

— Sunt foarte pricepuți, completă Vin, cu un oftat. Da, știu. Dar n-o să-l arestăm. Cel puțin nu în seara asta. N-o să-l scăpăm din ochi, dar nu mai sunt convinsă că e el.

OreSeur dădu din cap.

— Haide, spuse ea. Vreau să văd ce face Elend.

Și astfel ajung la esența relatării mele. Îmi cer scuze. Chiar și imprimându-mi cuvintele în oțel, în peștera asta înghețată, sunt tentat să mă îndepărtez de subiect.

37

Sazed se uită la obloanele închise și văzu raze șovăitoare de lumină care-ncepeau să pătrundă prin crăpături. *E deja dimineață?* se gândi. Am studiat toată noaptea? Părea aproape imposibil. Nu scosese din metalminți mai multă putere de a rămâne treaz, și totuși se simțea mai vioi — mai viu — decât fusese vreme de mai multe zile.

Tindwyl stătea pe scaunul de lângă el. Masa lui de lucru era plină de foi de hârtie, cărora li se adăugau două călimări și două tocuri ce așteptau să fie folosite. Cărți nu erau; Păstrătorii n-aveau nevoie de ele.

— Ah! exclamă Tindwyl, luând un toc și începând să scrie.

Nici ea nu părea obosită, dar probabil că intrase în bronzminte, scoțând din ea rezerve de stare de trezie.

Sazed o privi scriind. Aproape că părea din nou tânără; n-o mai văzuse plină de atâta entuziasm nemascat de vreo zece ani, din ziua când o abandonaseră Maeștrii Reproducerii. Atunci i se încheiase corvoada și putuse în sfârșit să li se alăture celorlalți Păstrători. Sazed fusese cel care-i dăruise, adunate laolaltă, toate cunoștințele descoperite în cei treizeci de ani pe care-i petrecuse ea în izolare, aducând pe lume copii.

Tindwyl n-avusese nevoie de mult timp ca să-și câștige un loc în Sinod. Însă, între timp, Sazed fusese scos din rândurile acestuia.

Ea termină de scris.

— Citatul e dintr-o biografie a regelui Wednegon, spuse ea. A fost ultimul monarh capabil să i se împotrivească Lordului Legiuitor într-un soi de luptă care n-a fost lipsită de sens.

— Știu cine a fost, zâmbi Sazed.

Ea șovăi.

— Desigur.

Părea evident că nu era obișnuită să studieze împreună cu cineva care-avea acces la tot atât de multe informații ca ea. Împinse foaia scrisă către Sazed; chiar și cu toate indexurile lui metalice și cu toate notițele luate de el însuși, ea scria pasajul mai repede decât l-ar fi găsit el în propriile cupruminți.

Mi-am petrecut mult timp cu regele în ultimele sale săptămâni, citi Sazed.

> *Totul părea să-l nemulțumească, după cum era de imaginat. Oștenii lui nu le puteau ține piept kolossilor Cuceritorului și, începând cu FellSpire, fuseseră înfrânți în repetate rânduri. Însă regele nu-i învinuia. Credea că toate necazurile lui aveau o altă cauză: hrana.*
>
> *În acele ultime zile, a vorbit de mai multe ori despre asta. Era de părere că, dacă ar fi avut mai multă mâncare, ar fi putut să reziste. Wednegon dădea vina pe Adâncime. Pentru că, deși fusese înfrântă — sau cel puțin șubrezită — atingerea ei îi dăduse gata rezervele de hrană din Darrelnai.*
>
> *Oamenii lui nu puteau, în același timp, să aibă grija recoltelor și să lupte cu demonii Cuceritorului. În cele din urmă, acesta a fost motivul înfrângerii.*

Sazed dădu încet din cap.

— Cât avem din textul ăsta?

— Nu prea mult, răspunse Tindwyl. Șase sau șapte pagini. Iar Adâncimea e amintită numai în acest fragment.

Sazed rămase tăcut cât reciti pasajul. În cele din urmă, își ridică privirea spre Tindwyl.

— Crezi că lady Vin are dreptate, nu-i așa? Că Adâncimea e ceața?

Ea dădu din cap.

— Sunt de acord, zise el. Sau, cel puțin, ceea ce numim acum „Adâncime" a fost un soi de preschimbare a ceții.

— Și toate raționamentele tale de mai înainte?

— S-au dovedit greșite, spuse Sazed, lăsând hârtia jos. Ca urmare a cuvintelor tale și a propriilor mele studii. N-aș fi vrut să fie ăsta adevărul, Tindwyl.

Ea înălță dintr-o sprânceană.

— Ai sfidat din nou Sinodul ca să cauți ceva în care nici măcar nu vrei să crezi?

El o privi în ochi.

— Între a te teme de ceva și a dori ceva e o diferență. Reîntoarcerea Adâncimii ne-ar putea distruge. Nu mi-am dorit să aflu așa ceva — dar nici nu pot da cu piciorul ocaziei de a descoperi această informație.

Tindwyl își feri privirea.

— Nu cred că asta o să ne distrugă, Sazed. Ai făcut o descoperire importantă, recunosc. Scrierile acestui Kwaan ne spun multe. Într-adevăr, dacă Adâncimea era ceața, atunci modul în care înțelegem Înălțarea Lordului Legiuitor către putere s-a îmbunătățit simțitor.

— Și dacă totuși ceața devine mai puternică? întrebă Sazed. Dacă, omorându-l pe Lordul Legiuitor, am nimicit și forța ce înlănțuia ceața?

— N-avem nicio dovadă că acum ceața apare și ziua, spuse Tindwyl. Iar în legătură cu oamenii pe care i-ar fi omorât, n-avem decât teoriile tale îndoielnice.

Sazed se feri să-i întâlnească ochii. Pe masă, degetele lui mânjiseră cuvintele scrise de ea în grabă.

— E adevărat, spuse.

În camera întunecoasă, Tindwyl oftă încet.

— De ce nu te aperi niciodată, Sazed?

— Ce-aș putea spune acum ca să mă apăr?

— Trebuie să existe ceva. Îți ceri scuze și iertare, dar aparenta ta vină nu pare niciodată să-ți schimbe purtarea! Nu te gândești niciodată că, poate, dacă ai fi vorbit fără ocolișuri, ai fi putut ajunge în fruntea Sinodului? Te-au dat afară fiindcă ai refuzat să-ți explici acțiunile. N-am întâlnit în viața mea un răzvrătit mai plin de căință decât tine!

Sazed nu răspunse. Se uită într-o parte și văzu îngrijorarea din ochii ei. Frumoși ochi. *Gânduri prosteşti*, își spuse, desprinzându-și privirea. *Ai știut întotdeauna asta. Unele lucruri erau menite pentru alții, dar niciodată pentru tine.*

— Ai avut dreptate în privința Lordului Legiuitor, Sazed, adăugă Tindwyl. Poate ceilalți te-ar fi urmat dac-ai fi fost o idee mai... insistent.

El clătină din cap.

— Nu mă număr printre bărbații din biografiile tale, Tindwyl. Nici măcar nu sunt într-adevăr bărbat.

— Ești un bărbat mai bun decât ei, Sazed, răspunse ea, cu voce scăzută. Nu mă nemulțumește decât faptul că niciodată n-am putut să-mi dau seama de ce.

Tăcură amândoi. El se ridică, se duse la fereastră și deschise obloanele, lăsând să intre lumina. Pe urmă stinse lampa.

— O să plec azi, spuse Tindwyl.

— O să pleci? se miră Sazed. Probabil că armatele nu te vor lăsa să treci.

— Nu mă gândeam să trec de ele, Sazed. Am de gând să le vizitez. I-am dăruit cunoștințele mele tânărului lord Venture; trebuie să le ofer același ajutor și rivalilor săi.

— Ah, zise Sazed. Înțeleg. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Mă-ndoiesc că mă vor asculta așa cum a făcut-o el, continuă Tindwyl, lăsând să-i scape în glas o tentă de afecțiune. Venture e un om minunat.

— Un rege minunat, completă Sazed.

Ea nu răspunse. Se uită la masă, la notițele împrăștiate, extrase din câte-o cupruminte de-a lor, scrise în grabă, apoi arătate celuilalt și recitite.

Atunci ce-a fost noaptea asta? Această noapte de studiu, de împărtășire a gândurilor și a descoperirilor?

Tindwyl era încă frumoasă. Păr castaniu-roșcat încărunțit, dar încă revărsându-se lung, lins. Chip însemnat de greutățile unei vieți întregi, care nu izbutiseră s-o înfrângă. Iar ochii... pătrunzători, plini de cunoaștere și de o dragoste de știință pe care n-o putea avea decât un Păstrător.

N-ar trebui să mă gândesc la toate astea, se dojeni din nou Sazed. *Nu duc nicăieri. N-au dus niciodată.*

— Atunci trebuie să pleci, spuse, întorcându-se cu spatele.

— O faci din nou, refuzi să vii cu argumente, zise ea.

— Ce rost ar avea să te contrazic? Ești înțeleaptă și hotărâtă. Trebuie să fii călăuzită de propria ta conștiință.

— Oamenii par uneori hotărâți să meargă într-o anumită direcție numai pentru că nu li s-a deschis nicio altă cale.

Sazed se întoarse spre ea. În cameră era liniște, singurele zgomote veneau din curtea de dedesubt. Tindwyl stătea pe jumătate în calea razelor de soare, cu robele strălucitoare din ce în ce mai luminate pe măsură ce alunecau umbrele. Părea să sugereze ceva, ceva pe care Sazed nu se așteptase niciodată să-l audă din partea ei.

— Sunt nedumerit, spuse, așezându-se iarăși. Cum rămâne cu datoria ta de Păstrătoare?

— E importantă, recunoscu ea. Însă... anumite abateri pot fi îngăduite, din când în când. Această copie hașurată a textului pe care l-ai descoperit... ei, poate merită să-mi amân plecarea ca s-o studiez.

Sazed o privi, încercând să citească în ochii ei. *Ce simt?* se întrebă. Nedumerire? Uimire?

Teamă?

— Nu pot fi ceea ce-ți dorești, Tindwyl. Nu sunt bărbat.

Ea își flutură degetele a nepăsare.

— De-a lungul anilor am avut mai mult decât destui „bărbați" și mai mult decât destui copii în pântec, Sazed. Mi-am făcut datoria față de oamenii din Terris. Cred că mi-ar plăcea să stau departe de ei o vreme. Fiindcă mi-au făcut ce mi-au făcut, o parte din mine nu poate să-i sufere.

Sazed deschise gura să vorbească, dar ea ridică o mână.

— Știu. Am luat datoria aceea asupra mea și mă bucur că am putut fi de folos. Dar... în toți anii pe care mi i-am petrecut singură, întâlnindu-mă cu Păstrătorii numai când și când, m-am simțit adânc nemulțumită fiindcă planurile lor păreau menite să ne păstreze starea de popor înfrânt, cucerit.

N-am văzut decât un singur bărbat care a-ncercat să clintească Sinodul, să-l împingă către acțiune. Pe când ceilalți plănuiau cum să se-ascundă, un singur bărbat a vrut s-atace. Pe când ceilalți căutau cele mai bune căi de zădărnicire a planurilor maeștrilor Reproducerii, un singur bărbat a vrut să comploteze pentru răsturnarea Ultimului Imperiu. Când m-am alăturat alor mei, l-am găsit încă luptând. Singur. Condamnat fiindcă fraternizase cu hoții și cu răzvrătiții, și-a primit pedeapsa fără să protesteze.

Zâmbi.

— Bărbatul acela ne-a eliberat pe toți.

Luă mâna lui Sazed. El stătea nemișcat, uluit.

— Bărbații despre care am citit eu, Sazed, continuă ea, cu glas scăzut, n-au fost din soiul celor care plănuiesc cum să se-ascundă mai bine. Au luptat; au căutat să-nvingă. Uneori au fost de un curaj nesăbuit, iar ceilalți i-au numit nebuni. Totuși, după ce s-au aruncat zarurile și s-au văzut rezultatele, ei au fost cei care-au *adus schimbările*.

Soarele umplu întreaga încăpere, și ea rămase așa, cu mâna lui într-ale ei. Părea... neliniștită. Oare o mai văzuse vreodată astfel? Era puternică, cea mai puternică femeie pe care-o întâlnise în toată viața lui. Ceea ce deslușea în ochii ei nu putea fi teamă.

— Oferă-mi o scuză, Sazed, șopti ea.

— Mi-ar... plăcea foarte mult să rămâi, zise el, cu o mână într-ale ei și cu cealaltă pe masă, cu degetele tremurându-i ușor.

Tindwyl înălță dintr-o sprânceană.

— Rămâi, spuse Sazed. Te rog.

Tindwyl zâmbi.

— Bine, m-ai convins. Să ne-ntoarcem la studiul nostru.

În lumina dimineții, Elend mergea pe culmea zidurilor orașului, și sabia de la șold i se lovea de piatra crenelurilor, zăngănind la fiecare pas.

— Arăți aproape ca un rege, remarcă o voce.

Elend se întoarse în timp ce Ham urca ultimele trepte către aleea de pe zid. Aerul era proaspăt și promoroaca de pe piatra rămasă în umbră încă nu se topise. Se apropia iarna. Poate sosise deja. Însă Ham nu purta mantie — doar, ca de obicei, pantaloni, vestă și sandale.

Mă-ntreb dacă știe cum e să-ți fie frig, se gândi Elend. *Fludor. Un talent atât de uimitor.*

— Spui c-arăt aproape ca un rege, zise, întorcându-se ca să-și continue drumul de-a lungul zidului după ce i se alătură Ham. Cred că hainele lui Tindwyl au făcut minuni pentru înfățișarea mea.

— N-are legătură cu hainele. Vorbeam despre expresia de pe fața ta. De când ești aici, sus?

— De câteva ore. Cum mi-ai dat de urmă?

— M-au ajutat soldații, răspunse Ham. Au început să vadă în tine un comandant, Elend. Au întotdeauna idee unde te afli; își îndreaptă mai tare spatele când ești în preajmă, își lustruiesc armele când știu c-o să te oprești la ei.

— Credeam că nu-ți petreci prea mult timp în mijlocul lor, zise Elend.

— Oh, n-am spus niciodată asta. Stau foarte mult cu soldații — numai că nu pot fi destul de intimidant ca să devin comandantul lor. Kelsier a vrut întotdeauna să fiu general — cred că, în adâncul minții lui, credea că prietenia arătată oamenilor nu se ridică la înălțimea rolului de comandant al acelorași oameni. Poate avea dreptate, e nevoie de conducători. Numai că eu nu vreau să mă număr printre ei.

— Eu vreau, spuse Elend, surprins când își auzi cuvintele.

Ham ridică din umeri.

— Probabil că e bine. La urma urmelor, ești rege.

— Un soi de, răspunse Elend.

— Încă mai porți coroana.

Elend dădu din cap.

— Mi se pare că greșesc dacă ies fără ea. Pare o prostie, știu — n-am purtat-o decât pentru scurt timp. Dar oamenii

trebuie să știe că încă-i mai conduce cineva. Cel puțin pentru alte câteva zile.

Își continuară drumul. Elend zărea, în depărtare, o umbră deasupra pământului; a treia armată apăruse în cele din urmă, pe urmele refugiaților care scăpaseră de ea. Iscoadele nu puteau spune de ce avuseseră kolossii nevoie de atât de mult timp ca s-ajungă la Luthadel. Însă povestea tristă a sătenilor sugera câte ceva.

Kolossii nu-l atacaseră nici pe Straff, nici pe Cett. Așteptau. Jastes părea să aibă destul control asupra lor ca să-i țină în frâu. Așa că li se alăturaseră asediatorilor, o altă fiară pândind un prilej să se năpustească asupra Luthadelului.

Când nu poți avea și libertate, și siguranța vieții, pe care-o alegi...?

— Pari să-ți dai cu surprindere seama că vrei să fii comandant, zise Ham.

— Pur și simplu nu mi-am mărturisit dorința până acum, îl lămuri Elend. Par atât de arogant când o spun! Vreau să fiu rege, nu vreau să-mi ia altul locul. Nici Penrod, nici Cett... nici altcineva. Tronul e al meu. Cetatea e a mea.

— Nu știu dacă „arogant" e cuvântul potrivit, El. De ce vrei să fii rege?

— Ca să apăr poporul ăsta. Ca să-i garantez siguranța — și drepturile. Dar și ca să fiu sigur că nobilimea n-o sfârșește ajungând de partea cui nu trebuie în timpul unei alte răzvrătiri.

— Asta nu e aroganță.

— Ba da, Ham. Dar e o aroganță ușor de înțeles. Nu cred că un om poate conduce fără ea. De fapt, cred că, în cea mai mare parte a domniei mele, asta mi-a lipsit. Aroganța.

— Încrederea în sine.

— Un cuvânt mai frumos, care definește aceeași idee, precizează Elend. Pentru poporul ăsta, eu pot face o treabă mai bună decât oricine altcineva. Nu mai trebuie decât să fiu în stare să i-o dovedesc.

— Vei fi.

— Ești un optimist, Ham.

— Cum eşti şi tu.

Elend zâmbi.

— Adevărat. Dar tronul m-a schimbat.

— Ei, dacă vrei să-l păstrezi, cred că trebuie să te-ntorci la studiu. N-a mai rămas decât o zi.

Elend clătină din cap.

— Am citit tot ce se putea, Ham. N-o să profit de neclarităţile legii, aşa că n-are rost să le caut, iar studiul altor cărţi în căutarea inspiraţiei pur şi simplu nu dă rezultate. Am nevoie de timp ca să mă gândesc... Timp ca să mă plimb...

Şi continuară s-o facă. Iar Elend zări ceva în depărtare. Un grup de soldaţi duşmani îndeletnicindu-se cu ceva de nedesluşit. Îi făcu semn unuia dintre oştenii lui.

— Ce e acolo? întrebă.

Omul se uită încruntându-se.

— Pare o altă încăierare între oamenii lui Straff şi ai lui Cett, Maiestate.

Elend înălţă dintr-o sprânceană.

— Se-ntâmplă des?

Oşteanul ridică din umeri.

— În ultima vreme, din ce în ce mai des. De obicei, patrulele de cercetaşi dau una peste alta şi se iau la bătaie. Când se retrag, lasă în urmă câţiva morţi. E lipsit de importanţă, Maiestate.

Elend dădu din cap, îngăduindu-i omului să plece. *E destul de important,* cugetă, în sinea lui. *Soldaţii din cele două armate sunt, probabil, la fel de încordaţi ca noi. Un asediu atât de îndelungat n-are cum să-i încânte, mai ales la vreme de iarnă.*

Deznodământul era aproape. Sosirea kolosşilor nu putea aduce decât mai mult haos. Dacă îi îmbrâncea în direcţia potrivită, Straff şi Cett aveau să se-nfrunte pe câmpul de luptă. *Nu-mi mai trebuie decât încă puţin timp!* îşi spuse, continuând să înainteze, cu Ham alături.

Însă mai întâi trebuia să-şi recapete tronul. Fără autoritatea regală, nu reprezenta nimic — şi nu putea face nimic.

Ideea îl măcina. Însă, pe măsură ce-şi continua plimbarea, altceva îi abătu atenţia — de data asta ceva din interiorul

zidurilor, nu din afara lor. Ham avea dreptate — soldații își îndreptau într-adevăr spatele când se apropia de posturile lor. Îl salutau și el le răspundea cu câte o înclinare a capului, continuându-și drumul cu mâna pe mânerul sabiei, așa cum îl învățase Tindwyl.

Dac-o să-mi păstrez tronul, i-l voi datora acestei femei, se gândi. Firește că ea avea să-l dojenească pentru o asemenea părere. Avea să-i spună că-și păstra tronul pentru că-l merita — pentru că era rege. Schimbându-se, își întrebuințase pur și simplu propriile calități, aflate la îndemână pentru a face față provocărilor.

Nu era sigur că avea să fie vreodată în stare să privească astfel lucrurile. Dar, cu o zi înainte, în ultima ei lecție — Elend știa, cumva, că fusese ultima —, Tindwyl nu-l învățase decât un lucru: regii nu erau făcuți după un singur tipar. El n-avea să semene cu regii din vechime, nu mai mult decât putea să-i semene lui Kelsier.

Avea să fie Elend Venture. Era ancorat în filosofie, așa că oamenii aveau să-și aducă aminte de el ca de un cărturar. Trebuia să folosească asta în avantajul lui, altminteri n-avea să rămână în amintirea nimănui. Regilor nu le era îngăduit să-și recunoască slăbiciunile, dar erau cu siguranță destul de înțelepți ca să-și recunoască punctele tari.

Și care sunt ale mele? se întrebă. *De ce trebuie să fiu eu conducătorul acestui oraș și al împrejurimilor sale?*

Da, era cărturar — și optimist, așa cum observase Ham. Nu era un maestru al duelului, deși făcea progrese. Nu era un diplomat excelent, deși întâlnirile cu Straff și Cett dovediseră că era capabil să rămână pe poziție cu fermitate.

Ce era el?

Un nobil care îndrăgea populația skaa. Îl fascinase întotdeauna, chiar înainte de Prăbușire — înainte de a-i întâlni pe Vin și pe ceilalți. Să-ncerce să arate că între skaa și oamenii de obârșie nobilă nu exista nicio deosebire fusese una dintre temele sale filosofice preferate. Dacă se gândea bine, tentativa părea idealistă, ba chiar ușor ipocrită — și, la drept

vorbind, înainte de Prăbușire, interesul lui față de skaa fusese pur teoretic. Nu știa nimic despre ei, așa că i se păreau exotici și incitanți.

Zâmbi. *Mă-ntreb ce-ar fi crezut lucrătorii de pe plantații dacă le-ar fi spus cineva că erau „exotici".*

Însă urmase Prăbușirea — răzvrătirea prezisă de cărțile și de teoriile lui prinsese viață. Convingerile sale izbutiseră să rămână simple idei abstracte. Și ajunsese să-i cunoască pe skaa — și nu doar pe Vin și pe cei din ceată, ci și pe muncitori și pe slujitori. Văzuse speranța începând să le crească în suflete. Văzuse respectul de sine și demnitatea trezindu-se la viață în locuitorii orașului și se entuziasmase.

N-avea de gând să-i părăsească.

Asta sunt, își spuse, oprindu-se. *Un idealist. Un idealist exagerat care, în ciuda cărților citite și a învățăturii primite, n-a fost niciodată un nobil în toată puterea cuvântului.*

— Ce e? întrebă Ham, oprindu-i-se alături.

Elend se întoarse spre el.

— Am o idee, spuse.

Ăsta e necazul. Deși la început am crezut în Alendi, mai târziu am devenit bănuitor. Era potrivit cu toate semnele, e adevărat. Dar, ei bine, cum aș putea să explic?

Să fi fost din cauză că se potrivea cu desăvârșire?

38

Cum e cu putință să pară el atât de sigur de sine când eu mă simt atât de nervoasă? se întrebă Vin, stând alături de Elend în timp ce Sala Adunării începea să se umple. Veniseră devreme, Elend spusese că de acea dată voia să pară stăpân pe situație

fiind cel care-i întâmpina, pe rând, la sosire, pe toți ceilalți membri ai Adunării.

Era ziua votării noului rege.

Vin și Elend stăteau pe podium, salutându-i cu înclinări din cap pe ceilalți, când intrau pe ușa laterală. Jos, în sală, băncile erau deja prea pline. Iar pe primele câteva rânduri se așezaseră, ca de obicei, mai mulți oșteni din gardă.

— Azi arăți superb, spuse Elend, cu ochii la Vin.

Ea ridică din umeri. Era îmbrăcată în alb, și rochia, cu corsajul din volane suprapuse, diafane, o învăluia cu grație. Aidoma celorlalte, era croită ca să-i ofere libertate de mișcare și, mai ales mulțumită broderiei negre de pe mâneci, se potrivea cu noile haine ale lui Elend. Nu mai avea bijuterii, dar găsise câteva agrafe albe, de lemn, pentru păr.

— E straniu, spuse ea, cât de repede a reînceput să mi se pară firesc să port rochii.

— Mă bucur că ai făcut schimbarea, zise Elend. Pantalonii și cămașa sunt o parte din tine, dar și rochia asta e. Acea parte pe care-o țin minte de la baluri, când ne cunoșteam atât de puțin.

Vin zâmbi cu nostalgie, uitându-se la el, și mulțimea care se aduna păru ceva mai departe.

— N-ai dansat niciodată cu mine.

— Îmi pare rău, spuse el, susținându-i cu gingășie brațul. În ultima vreme n-am avut prea mult timp unul pentru altul, nu?

Ea clătină din cap.

— O să am grijă să nu mai fie așa, făgădui Elend. Odată ce-o să se termine cu toată încurcătura asta, odată ce tronul va fi sigur, o să ne putem întoarce la ale noastre.

Vin încuviință cu un gest, apoi se răsuci brusc când simți o mișcare în spate. Un membru al Adunării traversa podiumul.

— Ești agitată, remarcă Elend, încruntându-se ușor. Chiar mai mult decât de obicei. Ce-mi scapă?

Ea clătină din cap.

— Nu știu.

Elend îl salută pe noul-venit — un skaa — cu o strângere fermă de mână. Vin stătea lângă el, cu nostalgia de mai înainte

evaporată aidoma ceței când i se întoarseră gândurile în prezent. *Ce mă neliniștește?*

Sala era ticsită — toată lumea voia să fie de față la evenimentul zilei. Elend se văzuse nevoit să pună străjeri la ușă pentru păstrarea ordinii. Dar nu era nervoasă numai din cauza numărului mare de oameni. Avea senzația că, în ceea ce se petrecea, exista o greșeală. Oamenii se adunau ca mâncătorii de hoituri în jurul unui leș în putrefacție.

— Nu e corect, spuse, ținându-se de brațul lui Elend în timp ce membrii Adunării se îndreptau spre locurile lor. Guvernarea n-ar trebui să treacă dintr-o mână în alta pe baza argumentelor aduse de la un pupitru.

— Simplul fapt că nu s-a mai întâmplat până acum nu-nseamnă că n-ar *trebui* să se-ntâmple, zise Elend.

Vin clătină din cap.

— Ceva o să iasă prost, Elend. Cett o să te ia prin surprindere, și poate și Penrod. Oameni ca ei nu stau liniștiți, așteptând să le hotărască un vot viitorul.

— Știu. Dar nu sunt ei singurii care pot face surprize.

Ea îl privi nedumerită.

— Pui ceva la cale?

Elend șovăi, apoi se uită la ea.

— Păi... ei, azi-noapte am plănuit ceva, împreună cu Ham. Un truc. Am încercat să găsesc o cale ca să stau de vorbă cu tine, dar pur și simplu n-a fost timp. A trebuit să ne mișcăm repede.

Vin îi simți teama și se încruntă. Începu să spună ceva, dar se opri și-i cercetă ochii. Părea ușor stânjenit.

— Ce e? întrebă.

— Păi... are într-un fel legătură cu tine și cu faima ta. Aveam de gând să-ți cer să mi-o îngădui, dar...

Vin se simți înfiorându-se ușor. În spatele lor, ultimul membru al Adunării își ocupa locul, iar Penrod se ridica, pregătindu-se să conducă întrunirea. Aruncă o privire spre ei și-și drese glasul.

Elend înjură pe șoptite.

— Uite ce e, n-am timp să-ți explic, spuse. Dar, în realitate, nu e mare lucru — s-ar putea să nici nu-mi aducă prea multe

voturi. Însă, trebuia să-ncerc. Și asta nu schimbă nimic. Nimic între noi doi.

— Ce?

— Lord Venture? zise Penrod. Ești gata, putem începe întrunirea?

În sală se lăsă liniștea. Vin și Elend continuau să stea în centrul podiumului, între pupitrul vorbitorului și scaunele membrilor Adunării. Vin îl privi, simțindu-se sfâșiată între teamă, nedumerire și senzația că fusese trădată.

De ce nu mi-ai spus? se gândi. *Cum aș putea fi pregătită dacă nu-mi spui ce-ai de gând? Și... de ce te uiți așa la mine?*

— Îmi cer iertare, zise Elend, îndepărtându-se ca să-și ocupe locul.

Vin rămase singură în fața mulțimii din sală. Cândva, dacă s-ar fi aflat în centrul atenției atâtor oameni, ar fi cuprins-o groaza. Încă se mai simțea stânjenită. Cu fruntea ușor aplecată, se îndreptă spre locul ei de pe băncile din spate.

Ham nu era acolo. Vin se încruntă, răsucindu-se când deschise Penrod întrunirea. *Uite-l,* își spuse, când îl descoperi pe Brutal în public, stând calm în mijlocul unui grup de skaa. Se vedea clar că oamenii din jurul lui discutau cu voci scăzute, dar, cu tot cositorul pe care-l ardea, ea nu le putea selecta vocile dintr-o mulțime atât de numeroasă. Boare era în partea din spate a sălii, în picioare, alături de câțiva oșteni de-ai lui Ham. N-avea importanță dacă ei știau sau nu ceva despre planul lui Elend — se aflau mult prea departe ca să le pună întrebări.

Își aranjă iritată fusta, apoi se așeză. Nu se mai simțise atât de oarbă din...

Din noaptea aia de acum un an, își aminti, *din clipa dinainte de a afla adevăratul plan al lui Kelsier, din clipa când am crezut că totul se năruia în jurul meu.*

Poate era semn bun. Oare Elend urzise, în ultima clipă, un plan sclipitor? Nu conta cu adevărat că nu i-l dezvăluise ei; probabil că oricum nu i-ar fi înțeles temeiul legal.

Dar... până acum mi-a dezvăluit întotdeauna planurile lui.

Penrod vorbea în continuare cu glas monoton, probabil folosind la maximum timpul în care se putea adresa Adunării. Înconjurat de cel puțin douăzeci de soldați, Cett stătea în public, pe primul rând de bănci, cu mulțumirea se sine citindu-i-se în ochi. Și avea de ce. Din câte aflase ea, avea șanse să adune voturi cu ușurință.

Dar ce plănuia Elend?

Penrod o să voteze pentru el însuși, cugetă Vin. *Ca și Elend. Așa că rămân douăzeci și două de voturi. Negustorii sunt de partea lui Cett, ca și skaa. Se tem prea mult de armata lui ca să voteze pentru altcineva.*

Mai rămân nobilii. Unii vor vota pentru Penrod — e cel mai puternic nobil din oraș; mulți membri ai Adunării se numără de un timp îndelungat printre aliații lui politici. Dar, chiar dacă-l votează jumătate dintre nobili — ceea ce, probabil, nu se va întâmpla — Cett o să câștige. Nu-i trebuie decât o majoritate de două treimi ca s-ajungă pe tron.

Opt negustori, opt skaa. Șaisprezece oameni de partea lui Cett. Avea să câștige. Ce-ar fi putut face Elend?

Penrod termină în sfârșit cu înștiințările din deschidere.

— Dar, înainte de a vota, adăugă, mi-ar plăcea să le ofer candidaților timp pentru un ultim discurs, prin care să aducă la cunoștința Adunării tot ceea ce mai doresc. Lord Cett, vrei să vorbești primul?

De pe locul său din sală, Cett clătină din cap.

— Mi-am făcut cunoscute ofertele și amenințările, Penrod. Știți cu toții că trebuie să mă votați.

Vin se încruntă. Părea atât de sigur de el, și totuși... Își plimbă privirea pe deasupra mulțimii și ochii îi căzură pe Ham. Vorbea cu căpitanul Demoux. Iar alături de ei stătea unul dintre bărbații care o urmăriseră în piață. Un preot al Supraviețuitorului.

Vin se întoarse spre Adunare, o studie. Cei opt skaa nu păreau să se simtă deloc în largul lor. Se uită la Elend, care se ridica, pregătindu-se să treacă la pupitru. Își regăsise încrederea

în sine de mai înainte și, în uniforma lui de un alb orbitor, avea o înfățișare regească. Încă își mai purta coroana.

Asta nu schimbă nimic, spusese el. *Nimic între noi doi.*

Îmi cer iertare.

Ceva care folosea faima ei ca să-i aducă lui voturi. Faima ei era faima lui Kelsier, și de ea nu se sinchiseau de fapt decât skaa. Și exista un singur mod simplu în care puteai ajunge să-i influențezi...

— Te-ai alăturat Bisericii Supraviețuitorului, nu-i așa? șopti ea.

Reacțiile reprezentanților skaa din Adunare, raționamentul adoptat pe moment, cuvintele lui Elend de mai înainte, totul căpătă brusc sens. Dacă el făcea parte din Biserica Supraviețuitorului, celor opt skaa din Adunare le-ar fi putut fi teamă să voteze împotriva lui. Și n-avea nevoie de șaisprezece voturi ca să câștige tronul; dacă se ajungea la un impas, câștiga. Cu opt voturi de la skaa și cu al lui, ceilalți n-aveau să izbutească niciodată să-l dea deoparte.

— Foarte inteligent, șopti ea din nou.

Trucul ar fi putut să nu dea rezultate. Totul depindea de influența Bisericii Supraviețuitorului asupra membrilor skaa ai Adunării. Totuși, chiar dacă o parte dintre skaa votau împotriva lui Elend, aveau să existe totuși nobili care să voteze pentru Penrod. Dacă o făceau destul de mulți, rezultatul votului nu putea fi decisiv și el își păstra tronul.

Singurul preț pe care-l avea de plătit era propria integritate.

Nu e corect, își spuse Vin. Dacă se alăturase Bisericii Supraviețuitorului, Elend trebuia să-și țină toate promisiunile făcute, indiferent care ar fi fost. Și, odată ce căpăta susținere oficială, această biserică ar fi putut ajunge, în Luthadel, la fel de puternică precum fusese Cultul de Oțel. Și... cum s-ar fi schimbat apoi imaginea lui Vin în ochii lui Elend?

Asta nu schimbă nimic, făgăduise el.

Îl auzi, plictisită, începând să vorbească, și tot ce spunea despre Kelsier avea acum pentru ea un înțeles evident. Totuși, nu simțea decât o ușoară neliniște. Era așa cum spusese Zane. Ea

era cuțitul — un alt soi de cuțit, totuși o unealtă. Mijlocul prin care avea să apere Elend cetatea.

Ar fi trebuit să fie furioasă, sau măcar îngrețoșată. De ce își tot arunca ochii prin mulțime? De ce nu se putea concentra asupra spuselor lui Elend, asupra modului în care o ridica în slăvi? De ce era brusc atât de încordată?

De ce-și croiau niște bărbați drum prin mulțime, pe furiș, pe lângă pereți?

— Așadar, spuse Elend, având binecuvântarea Supraviețuitorului însuși, vă cer să mă votați.

Așteptă în tăcere. Era o mutare extremă; alăturându-se Bisericii Supraviețuitorului, se punea sub autoritatea spirituală a unui grup exterior. Însă atât Ham, cât și Demoux fuseseră de părere că ideea era bună. Cu o zi înainte, Elend își petrecuse cea mai mare parte a timpului răspândind vestea despre hotărârea sa printre locuitorii skaa ai cetății.

Avea senzația că era o mutare bună. Nu-și făcea griji decât în privința lui Vin. Ei nu-i plăceau locul pe care se situa Biserica Supraviețuitorului și faptul că Elend i se alăturase acum acelui cult înseamna că era — practic — de acord cu rolul ei din legendă. Încercă să-i întâlnească ochii și să-i zâmbească, dar ea nu se uita la el. Privea către public.

Elend se încruntă. Vin se ridică în picioare.

Un bărbat din sală împinse brusc într-o parte doi oșteni din primul rând, apoi, dintr-un salt nefiresc de lung, aterizâ pe podium. Și scoase un baston de duel.

Ce? se întrebă Elend, uluit. Din fericire, lunile pe care, la porunca lui Tindwyl, și le petrecuse antrenându-se îi treziseră instincte pe care nu știuse că le avea. Când îl atacă Brutalul, se ghemui și se rostogoli. Căzu pe podea în patru labe, se răsuci și-l văzu pe bărbatul vânjos năpustindu-se spre el, cu bastonul de duel ridicat.

O învolburare de dantelă albă și de fuste fâlfâi prin aerul de deasupra lui. Vin se izbi de Brutal cu picioarele, aruncându-l pe spate când se răsuci, cu fustele umflându-i-se.

Bărbatul gemu. Vin ateriză chiar în fața lui Elend, cu o bufnitură. Sala Adunării răsună brusc de țipete și strigăte.

Vin îndepărtă pupitrul cu o lovitură de picior.

— Stai în spatele meu, șopti, cu un pumnal de obsidian sticlindu-i în mâna dreaptă.

Elend dădu șovăitor din cap, ridicându-se în picioare și desprinzându-și sabia de centură. Brutalul nu era singur; prin sală înaintau trei grupuri mici de oameni înarmați. Unul atacă primele rânduri, abătând atenția oștenilor din gardă. Un altul urca pe podium. Al treilea părea să se ocupe de ceva din mulțime. De soldații lui Cett.

Brutalul își recăpătă echilibrul. Nu părea să fi avut prea mult de suferit de pe urma loviturii lui Vin.

Asasini, își spuse Elend. *Dar cine i-a trimis?*

Bărbatul zâmbi când i se alătură un grup de cinci prieteni. În sală se înstăpâni haosul, membrii Adunării se împrăștiară, iar gărzile lor de corp dădură buzna să-i înconjoare. Însă lupta purtată în fața podiumului împiedica pe oricine să scape fugind într-acolo. Membrii Adunării se buluciră în fața ușii laterale de pe podium. Însă atacatorii nu păreau să le dea atenție.

Îi interesa Elend.

Vin rămase ghemuită, așteptând atacul într-o poziție amenințătoare, în ciuda rochiei cu volane. Elend avu impresia că o auzea mârâind încetișor.

Bărbații atacară.

Vin se năpusti către Brutalul din frunte cu un pumnal. Însă brațul lui era prea lung, așa că pară cu ușurință, cu o rotire a bastonului. Erau șase bărbați; trei Brutali, fără nicio îndoială, iar ceilalți trei probabil Monedazvârlitori sau Deviatori. Un grup puternic de Allomanți care stăpâneau metalele. Cineva nu voia s-o lase să-ncheie repede lupta, azvârlind monede.

Nu înțelegeau că, într-o asemenea situație, nu le-ar fi folosit în niciun caz. Nu cu Elend atât de aproape și cu atât de mulți oameni în încăpere. Monedele nu puteau fi deviate fără

pericol. Dacă azvârlea un pumn către dușmani, ar fi ucis oameni la întâmplare.

Trebuia să-i omoare repede pe cei șase. Deja se răsfirau în evantai, înconjurându-i pe ea și pe Elend. Se mișcau doi câte doi — câte un Brutal și un Monedazvârlitor în fiecare pereche. Aveau s-o atace din lateral, încercând să treacă de ea ca s-ajungă la Elend.

Se întinse în spate, arzând fier, și Trase sabia lui Elend din teacă, cu un zăngănit strident. O prinse de mâner și o trimise către una dintre echipe. Monedazvârlitorul o împinse înapoi spre ea, iar Vin o împinse în cealaltă parte, așa că zbură, răsucindu-se, către a doua pereche de Allomanți.

Unul o împinse din nou spre Vin. Ea Trase din spate, smulgând din mâinile lui Elend teaca, al cărei vârf era metalic, și îi folosi catarama ca s-o azvârle prin aer. Obiectul zbură pe lângă sabie. De data asta, Monedazvârlitorii dușmani scăpară de amândouă, aruncându-le către publicul care fugea.

Oamenii urlau, disperați, călcându-se în picioare în încercarea de a-și croi drum cu forța către ieșire. Vin scrâșni din dinți. Avea nevoie de-o armă mai bună.

Azvârli un pumnal de piatră către o pereche de asasini, apoi sări către o alta, răsucindu-se pe sub arma cu care-o ataca Brutalul. Monedazvârlitorul n-avea asupra lui niciun metal pe care să-l poată simți ea; era acolo doar ca s-o-mpiedice să-l omoare pe Brutal cu monede. Probabil își închipuiseră că era ușor s-o înfrângă dacă n-o lăsau să le folosească.

Brutalul își roti din nou brațul, încercând o lovitură cu capătul bastonului. Ea prinse arma, o smuci către sine și sări în sus, împingând în băncile membrilor Adunării, aflate în spatele său. Picioarele ei îl nimeriră pe Brutal în piept, și îl lovi cu putere, incendiind fludor. El gemu și Vin se Trase înapoi, către cuiele băncilor, cu toată forța.

Brutalul izbuti să rămână în picioare. Însă o privea pe Vin îndepărtându-se de el, cu bastonul lui în mâini, părând cu desăvârșire surprins.

Ea aterizează și se răsuci spre Elend, care își găsise o armă — un baston de duel — și avusese mintea destul de limpede ca să se retragă, cu spatele la perete. În dreapta ei, câțiva membri ai Adunării se îndesau unii într-alții, înconjurați de gărzile lor de corp. În sală era prea multă lume și ușile erau înguste ca să poată ieși toți.

Membrii Adunării nu schițau nicio mișcare ca să-l ajute pe Elend.

Un asasin țipă, arătând cu degetul, când Vin Împinse în bănci și se avântă către ei, trecând în fața lui Elend. Doi Brutali își ridicară armele când ea se învârtea în aer, trăgând ușor de balamalele ușii ca să se răsucească. Aterizează cu rochia fâlfâind.

E într-adevăr cazul să-i mulțumesc croitorului, se gândi, ridicându-și bastonul. Pentru o clipă, îi trecu prin minte să scape oricum de rochie, rupându-și-o, dar Brutalii se năpustiră asupra ei prea repede. Pară ambele lovituri în același timp, apoi se aruncă printre cei doi bărbați, incendiind fludor și mișcându-se chiar mai repede decât ei.

Unul înjură, încercând să-și rotească bastonul. Vin îi rupse piciorul înainte de a reuși. Bărbatul se prăbuși cu un urlet, și ea îi sări în spate, silindu-l să cadă la pământ, în timp ce-l lovea pe al doilea, rotindu-și mâna din umăr. El pară, apoi își repezi arma spre a ei, ca s-o arunce din spatele primului Brutal.

Elend atacă. Însă, în comparație cu ale dușmanilor care ardeau fludor, mișcările lui păreau lenevoase. Brutalul se întoarse spre el aproape cu nepăsare și-i rupse bastonul cu o lovitură ușoară.

Vin căzu înjurând. Își aruncă bastonul spre Brutal, silindu-l să-și abată atenția de la Elend. Bărbatul abia izbuti să se ferească din calea ei când Vin aterizează pe podea, sări în picioare și-și scoase un al doilea pumnal. Se năpusti asupra Brutalului, nelăsându-i timp să se-ntoarcă din nou spre rege.

O rafală de monede zbură spre ea. Nu putea să le Împingă înapoi, nu către mulțime. Țipă — aruncându-se între ele și Elend — și Împinse în lateral, despărțindu-le în două cât de

bine putu, astfel încât să-mproaşte peretele. Însă simţi o străfulgerare de durere în umăr.

De unde-a luat monedele? se gândi, enervată că fusese înşelată. Însă aruncă o privire într-o parte şi-l zări pe Monedazvârlitor alături de un membru înfricoşat al Adunării, pe care-l silise să-i dea punga cu bani.

Scrâşni din dinţi. Încă-şi mai putea folosi braţul. Era tot ce conta. Scoase un strigăt şi se aruncă asupra celui mai apropiat Brutal. Însă al treilea Brutal îşi recuperase bastonul — cel aruncat de Vin — şi acum se învârtea în jurul celorlalţi, împreună cu Monedazvârlitorul lui, încercând s-ajungă în spatele ei.

Pe rând, unul câte unul, se gândi ea.

Cel mai apropiat Brutal îşi roti bastonul. Trebuia să-l ia cumva prin surprindere. Aşa că nici nu se feri, nici nu pară. Primi lovitura în coaste, arzând duraluminiu şi fludor ca să reziste. Ceva pocni în ea în clipa izbiturii, dar, cu duraluminiu, avea destulă putere ca să rămână în picioare. Lemnul se făcu ţăndări, iar ea continuă să înainteze, azvârlindu-şi pumnalul în gâtul Brutalului.

Bărbatul se prăbuşi, descoperindu-l pe Monedazvârlitorul uluit din spatele lui. Fludorul lui Vin se evaporă cu duraluminiul, şi durerea îi înflori în coastă ca un răsărit de soare. Dar smulse arma din Brutalul în cădere, mişcându-se încă destul de repede ca să-l lase în urmă pe Monedazvârlitor, căzut cu un pumnal în piept.

Pe urmă se împletici, gâfâind fără zgomot şi ţinându-se de coaste în timp ce doi bărbaţi îi mureau la picioare.

A mai rămas un Brutal, se gândi, disperată. *Şi doi Monedazvârlitori.*

Elend are nevoie de mine. Cu coada ochiului, îl zări pe unul dintre Monedazvârlitori trimiţând o rafală de monede furate către Elend. Ţipă şi le Împinse, îndepărtându-le, şi îl auzi pe Monedazvârlitor înjurând.

Se întoarse — contând pe liniile albastre ale oţelului ei ca s-o avertizeze, duşmanii mai încercau s-arunce şi cu altceva în

Elend — și smulse flaconul cu metale de rezervă din mânecă, unde-l legase strâns ca să nu-i fie Tras. Însă, când îi scotea dopul, sticluța se clătină în mâna ei acum tremurândă. Al doilea Monedazvârlitor rânji când o împinse, înclinând-o și răspândindu-i conținutul pe podea.

Vin mârâi, dar mintea i se înceţoșa. Avea nevoie de fludor. Fără el, rana imensă făcută de monedă în umărul ei — din care sângele curgea înroșindu-i mâneca dantelată — și durerea zdrobitoare din coastă erau mai mult decât putea să suporte. Aproape că nu mai era în stare să gândească.

Un baston zvâcni spre capul ei. Vin sări într-o parte, rostogolindu-se. Însă nu mai avea nici grația, nici iuțeala datorate fludorului. Ar fi putut să se ferească de lovitura unui om obișnuit, însă atacul unui Allomant era cu totul altceva.

N-ar fi trebuit să ard duraluminiu! se gândi. Riscase și izbutise să ucidă doi atacatori, dar rămăsese prea expusă. Bastonul cobora către ea.

Ceva uriaș se izbi de Brutal, trântindu-l la podea cu o rafală de mârâieli și gheare. Vin se ridică în timp ce pumnul Brutalului îl pocnea pe OreSeur în cap, crăpându-i țeasta. Însă și bărbatul sângera, înjura și bastonul i se rostogolea, scăpat din mână. Vin îl înșfăcă, se strădui să se ridice în picioare, strânse din dinți și-și izbi dușmanul cu mânerul în față. El primi lovitura cu o înjurătură și-i zbură picioarele de sub ea cu o lovitură a piciorului său.

Vin căzu lângă OreSeur. Însă câinele-lup, ciudat, zâmbea. În umăr avea o rană.

Nu, nu o rană. O deschidere în carne — cu un flacon cu metale în interior. Ea îl înhăță și se rostogoli, ținându-l ascuns în vreme ce Brutalul își recăpăta echilibrul. Dădu peste cap lichidul și așchiile de metal pe care le conținea. În fața ei, pe podea, se vedea umbra Brutalului înălțându-și arma pentru o lovitură puternică, din umăr.

Incendiat, fludorul prinse viață în ea și rănile dureroase deveniră un simplu freamăt sâcâitor. Se aruncă într-o parte în clipa loviturii, care nimeri în podea, azvârlind în aer fărâme de

lemn. Vin sări în picioare și izbi cu pumnul brațul dușmanului ei uluit.

Lovitura nu era atât de puternică încât să rupă oase, dar era evident dureroasă. Brutalul — acum cu doi dinți lipsă — gemu, chinuit. În lateral, Vin îl văzu pe OreSeur în picioare, cu falca de câine atârnându-i nefiresc; dădu din cap către ea; Brutalul îl credea mort, după ce-i crăpase țeasta.

Spre Elend zburară alte monede. Vin le Împinse, îndepărtându-le, fără să fie nevoie să-și întoarcă privirea spre ele. În fața ei, OreSeur îl izbi pe Brutal din spate, făcându-l să se răsucească în clipa când îl atacă Vin. Bastonul Brutalului trecu pe lângă capul ei, la o grosime de deget distanță și căzu pe spatele lui OreSeur, însă mâna ei îl izbise în față. Nu cu pumnul strâns, fiindcă, împotriva unui Brutal, n-avea mare efect.

Avea un deget în afară și țintise cu o precizie incredibilă. Ochiul bărbatului țâșni când i se înfipse degetul ei în orbită.

Vin sări înapoi când urlă dușmanul, ducându-și mâna la față, apoi sări peste trupul chircit al lui OreSeur și-și înșfăcă pumnalul căzut la pământ.

Brutalul muri cu mâinile încleștate de fața chinuită de durere, cu acel pumnal în piept.

Vin se răsuci, uitându-se cu disperare după Elend. El luase armele Brutalilor căzuți și păra loviturile celor doi Monedazvârlitori rămași, care păreau să-și fi ieșit din fire fiindcă Vin le respinsese toate atacurile cu monede. Își scoseseră în schimb bastoanele de duel și-l atacaseră direct pe rege. Lecțiile primite de Elend păreau să fi fost de-ajuns ca să-l ajute să rămână în viață — dar numai pentru că potrivnicii lui stăteau cu un ochi pe Vin, ca să fie siguri că nu-ncepea ea s-arunce monede.

Vin sări cu o lovitură de picior bastonul bărbatului pe care abia îl omorâse și-l prinse în mână. Un Monedazvârlitor țipă când o auzi mârâind și o văzu năpustindu-se asupra lor, rotindu-și arma. Unul avu destulă prezență de spirit ca să se-ndepărteze Împingând în bănci și avântându-se într-un salt. Însă arma lui Vin îl nimeri în aer, aruncându-l într-o parte.

Următoarea rotire de baston îl doborî pe celălalt, care-ncercase să fugă.

Elend răsufla greu, cu hainele în dezordine.

S-a descurcat mai bine decât aș fi crezut, recunoscu Vin, aplecându-se și încercând să-și dea seama cât de tare o vătămase lovitura din coaste. Avea nevoie de un bandaj pentru umăr. Moneda n-o nimerise în os, însă sângerarea ar fi...

— Vin! strigă Elend.

Ceva foarte puternic o înșfăcă brusc din spate. Se sufocă, trasă înapoi și trântită pe podea.

Primul Brutal. Ea îi rupsese piciorul, apoi nu-i mai dăduse atenție...

O prinse cu mâinile de gât, strângând în timp ce îngenunchea, apăsându-i pieptul cu picioarele, fața îi era ca o mască sălbatică a furiei. Ochii i se bulbucaseră, adrenalina se contopea în el cu fludorul.

Vin icni, încercând să respire. Se văzu întoarsă cu ani în urmă, în toiul bătăilor primite de la bărbații aplecați amenințător asupra ei. Camon, și Reen, și încă mulți alții.

Nu! se gândi, incendiind fludor și zbătându-se. Însă Brutalul o țintuise locului și era mult mai masiv decât ea. Mult mai puternic. Elend îl lovi cu bastonul în spate, dar el aproape că nici nu tresări.

Vin nu putea să respire. Își simțea gâtul strivit. Încercă să desfacă mâinile bărbatului cu forța, dar era așa cum îi spusese Ham. Statura ei măruntă reprezenta un mare avantaj în majoritatea situațiilor — dar, când era vorba de forță brută, nu se putea măsura cu un bărbat masiv, musculos. Încercă să se Tragă în lateral, dar strânsoarea dușmanului era prea puternică, greutatea ei era prea mică față de a lui.

Se zbătea zadarnic. Încă mai avea duraluminiu — prin arderea lui dispăreau doar celelalte metale — dar ultima lui întrebuințare aproape că o ucisese. Dacă nu-l omora pe Brutal imediat, rămânea din nou fără fludor.

Elend îi ciomăgea potrivnicul, urlând după ajutor, dar vocea lui părea să vină de departe. Fața Brutalului aproape că se

apăsa pe a ei și Vin îi deslușea furia. În clipa aceea îi trecu prin minte ceva incredibil.

Unde l-am mai văzut pe omul ăsta?

Lumea i se întuneca în fața ochilor. Iar Brutalul strângea tot mai tare, aplecându-se tot mai aproape, mai aproape, mai aproape...

Vin n-avea de ales. Arse duraluminiu și-și incendie fludorul. Îndepărtă mâinile dușmanului dintr-o smucitură și-și repezi capul spre fața lui.

Țeasta bărbatului explodă cu ușurința cu care țâșnise mai devreme ochiul.

Vin icni, recăpătându-și răsuflarea, și împinse leșul de deasupra ei. Elend se retrase împleticindu-se, cu hainele și fața împroșcate cu roșu. Lumea începu să se clatine în fața lui Vin pe măsură ce i se mistuia fludorul — dar, chiar și așa, văzu, pe fața lui Elend, un sentiment la fel de bătător la ochi ca sângele de pe albul strălucitor al uniformei sale.

Oroare.

Nu, se gândi, cu mintea începețoșându-i-se. *Te rog, Elend, nu asta...*

Căzu cu fața în jos, nemaiizbutind să-și păstreze cunoștința.

În costumul lui distrus, Elend stătea pe un scaun, cu mâinile la frunte, cu Sala Adunării întinzându-i-se în jur devastată și tulburător de pustie.

— Va supraviețui, spuse Ham. De fapt, nu e rănită chiar atât de grav. Sau... ei, nu chiar atât de grav când e vorba de ea. N-are nevoie decât de o mulțime de fludor și de îngrijirile lui Sazed. Terrisianul spune că nici măcar n-are coastele rupte, doar fisurate.

Elend dădu din cap, cu gândul dus. Câțiva soldați îndepărtau cadavrele, printre care se numărau cei șase bărbați uciși de Vin, cu tot cu cel de la sfârșit...

Elend închise ochii și strânse din pleoape.

— Ce e? întrebă Ham.

Regele deschise ochii, încleștându-și pumnul ca să nu-i tremure mâna.

— Știu că tu ai văzut o mulțime de lupte, Ham, răspunse. Dar... eu nu sunt obișnuit...

Evită să se uite la soldații care târau trupul fără cap.

Însă Ham îi urmări cu privirea.

— Știi, de fapt n-am mai văzut-o luptând decât o singură dată, continuă Elend, cu voce slabă. În palat, acum un an. Atunci doar a aruncat câțiva bărbați, izbindu-i de pereți. N-a fost deloc ca acum.

Ham se așeză lângă el pe bancă.

— E Născută-din-Ceață, El. La ce te-așteptai? Un singur Brutal poate doborî cu ușurință zece bărbați — chiar mai multe zeci, dacă-l ajută un Monedazvârlitor. Un Născut-din-Ceață... ei, e ca o armată într-un singur om.

Elend dădu din cap.

— Știu, Ham. Știu că l-a ucis pe Lordul Legiuitor — mi-a povestit chiar că a înfruntat mai mulți Inchizitori de Oțel. Dar... n-am văzut niciodată...

Închise din nou ochii. Imaginea lui Vin, împleticindu-se către el, la sfârșit, cu frumoasa ei rochie de albă de bal acoperită de sângele unui bărbat pe care-l ucisese cu o lovitură a frunții...

A ucis ca să mă apere, se gândi. *Dar asta nu face totul mai puțin tulburător.*

Poate devine încă și mai tulburător.

Se sili să deschidă ochii. Nu-și putea îngădui să se lase răvășit; trebuia să fie puternic. Era rege.

— Crezi că i-a trimis Straff? întrebă.

Ham încuviință cu o înclinare a capului.

— Cine altcineva? V-au atacat pe tine și pe Cett. Cred că amenințarea ta n-a fost o piedică în calea lui Straff, nu una atât de mare cum am crezut noi.

— Ce face Cett?

— Abia a scăpat cu viață. I-au ucis jumătate din soldați. În toiul încăierării, eu și Demoux n-am putut să vedem ce se petrecea pe podium, cu tine și cu Vin.

Elend dădu din cap. Când sosise Ham, Vin terminase deja cu asasinii. N-avusese nevoie decât de câteva minute ca să ucidă șase dintre ei.

Ham păstră o vreme tăcerea. În cele din urmă, se întoarse spre rege.

— Recunosc, El, spuse, cu voce scăzută. Sunt impresionat. N-am văzut lupta, dar i-am văzut urmările. Una e să te lupți cu șase Allomanți, și e cu totul altceva s-o faci încercând să aperi un om obișnuit și având grijă să nu pățească nimic mulțimea din jur. Iar ultimul bărbat...

— Ții minte când l-a salvat pe Boare? întrebă Elend. Era foarte departe, dar jur c-am văzut-o azvârlind cai în aer cu Allomanția ei. Ai mai auzit vreodată ceva asemănător?

Ham clătină din cap.

Elend rămase tăcut o vreme.

— Cred că trebuie să ne facem niște planuri. După cele petrecute azi, nu putem...

Ham își ridică privirea când vocea lui Elend se stinse.

— Ce e?

— Un mesager, răspunse Elend, arătând către ușă.

Așa cum era de așteptat, omul li se înfățișă oștenilor, care-l escortară până pe podium. Elend se ridică și ieși în întâmpinarea bărbatului scund, cu blazonul lui Penrod pe haină.

— Lordul meu, spuse solul, cu o plecăciune. Am fost trimis să-ți dau de știre că votarea va avea loc în vila lordului Penrod.

— Votarea? se miră Ham. Ce prostie mai e și asta? Maiestatea Sa a fost azi pe punctul să-și piardă viața.

— Îmi cer iertare, lordul meu, spuse slujitorul. Mie nu mi s-a spus decât să transmit mesajul.

Elend oftă. Sperase că, tot balamucul îl făcuse pe Penrod să uite că exista un termen.

— Ham, dacă azi nu e ales un nou rege, am dreptul să păstrez coroana. Au irosit deja timpul de grație.

Ham oftă.

— Și dacă mai sunt și alți asasini? întrebă, cu voce înceată. Vin o să rămână în pat pentru cel puțin câteva zile.

— Nu mă pot bizui tot timpul pe ea ca să mă apere, spuse Elend. Să mergem.

— Votez pentru mine, spuse Penrod.

Nu e o surpriză, se gândi Elend. Stătea în salonul confortabil din vila lui Penrod, alături de un grup de membri ai Adunării zguduiți de cele petrecute — dar, din fericire, niciunul rănit în timpul atacului. Mai mulți țineau în mâini pahare pline și îi înconjura o adevărată oaste de străji care schimbau priviri prudente. Încăperea ticsită de oameni îi mai găzduia pe Noorden și pe alți trei scribi, prezenți ca martori la votare, așa cum cerea legea.

— Și eu votez pentru Penrod, spuse lordul Dukaler.

Nici asta nu mă surprinde, se gândi Elend. *Mă-ntreb cât l-o fi costat pe Penrod.*

Locuința acestuia nu era o fortăreață, dar și-o împodobise cu generozitate. Moliciunea plușului de pe scaunul lui Elend era o ușurare bine-venită după încordarea din timpul întregii zile. Însă el se temea să nu fie prea liniștitoare. Ar fi fost atât de ușor să se lase furat de somn...

— Votez pentru Cett, spuse lordul Habren.

Elend tresări. Era al doilea vot pentru Cett, ceea ce îl aducea cu trei voturi în urma lui Penrod.

Toată lumea se întoarse spre Elend.

— Votez pentru mine, anunță el, străduindu-se să afișeze o fermitate greu de păstrat după cele petrecute.

Urmau negustorii. Elend se lăsă pe spătarul scaunului, pregătindu-se pentru așteptata perindare de voturi în favoarea lui Cett.

— Votez pentru Penrod, spuse Philen.

Elend își îndreptă spatele, redevenind atent. *Ce?!*

Următorul negustor votă tot pentru Penrod. Ca și următorul, ca și încă unul. Elend asculta uluit. *Ce mi-a scăpat?* se întrebă. Se uită la Ham, care ridică din umeri, nedumerit.

Philen se uită la Elend, zâmbind prietenește. Însă el n-ar fi putut spune dacă-n privirea negustorului era amărăciune sau

satisfacție. *Au trecut dintr-o tabără într-alta? Atât de repede?* Mai întâi de toate, Philen fusese cel care-l strecurase pe Cett în oraș.

Își plimbă privirea de-a lungul șirului de negustori, încercând, cu prea puțini sorți de izbândă, să le aprecieze reacțiile. Cett nu era de față, se retrăsese în Fortăreața Hasting să-și îngrijească rana.

— Votez pentru lordul Venture, spuse Haws, cel mai apreciat dintre reprezentanții skaa.

Faptul stârni, de asemenea, agitație în încăpere. Haws întâlni ochii lui Elend și dădu din cap. Credea cu convingere în Biserica Supraviețuitorului și, cu toate că diverșii predicatori ai noii religii începeau să se contrazică în privința modului de organizare a discipolilor, erau cu toții de acord că, pentru ei, era mai bine să aibă pe tron un credincios decât să-i predea cetatea lui Cett.

Lolialitatea lor va avea un preț, se gândi Elend, în timp ce votau cei opt skaa. Știau că Elend avea reputația unui om cinstit și nu voia să le trădeze încrederea.

Le spusese că avea să facă parte, pe față, din secta lor. Nu le făgăduise credința sa, dar le făgăduise devotamentul său. Încă nu știa sigur ce anume le oferise, dar ambele părți își dădeau seama că aveau nevoie una de alta.

— Votez pentru Penrod, spuse Jasten, un muncitor la canal.

— Și eu, spuse Thurts, fratele lui.

Elend scrâșni din dinți. Știuse că amândoi aveau să fie o problemă; Biserica Supraviețuitorului nu le plăcuse niciodată. Dar patru skaa îi dăduseră deja voturile lor. Nu mai rămăseseră decât doi, și avea mari șanse să se ajungă la un impas.

— Votez pentru Venture, spuse următorul bărbat.

— Și eu, zise ultimul skaa.

Elend îi adresă acestuia, pe nume Vet, un zâmbet de mulțumire.

Aveau cincisprezece voturi pentru Penrod, două pentru Cett și șapte pentru Elend. Se ajunsese la un impas. Elend se lăsă ușor pe spate, cu capul pe spătarul capitonat la scaunului, și oftă încet.

Ți-ai făcut bine treaba, Vin, și eu mi-am făcut-o pe a mea, se gândi. *Acum nu mai trebuie decât să nu lăsăm țara asta să se dezmembreze.*

— Ăă, mi se îngăduie să-mi schimb votul? întrebă o voce.

Elend deschise ochii.

Vorbise lordul Habren, unul dintre cei care votaseră pentru Cett.

— Adică, adăugă Habren, roșind ușor, acum e clar că n-o să câștige Cett.

Tânărul era un văr îndepărtat de-al lui Elend, motiv pentru care probabil își și dobândise locul. În Luthadel, numele încă mai însemnau putere.

— Nu știu sigur dacă se poate sau nu, răspunse Penrod.

— Ei, aș vrea ca votul meu să-nsemne ceva, spuse Habren. La urma urmelor, Cett n-are decât două voturi.

În încăpere se lăsă tăcerea. Membrii Adunării se întoarseră, rând pe rând, către Elend. Scribul Noorden îi întâlni ochii. Exista o clauză care îngăduia schimbarea votului, presupunând că votarea încă nu se închisese oficial, printr-un anunț al cancelarului — care nu fusese făcut.

Clauza era mai degrabă indirectă; probabil că, dintre toți cei de față, Noorden era singurul care mai cunoștea legea destul de bine ca s-o interpreteze. Dădu ușor din cap, încă ochi în ochi cu Elend. El avea să-și țină gura.

Fostul rege stătea într-o încăpere plină cu oameni care aveau încredere în el, deși îl renegaseră. Putea să urmeze exemplul lui Noorden. Putea să tacă, sau putea să spună că nu știa.

— Da, răspunse, cu voce scăzută. Legea îți îngăduie să-ți schimbi votul, lord Habren. O poți face o singură dată, dar numai înainte de a fi anunțat învingătorul. Oricine altcineva are același drept.

— Atunci votez pentru lordul Penrod, spuse Habren.

— Și eu, anunță lordul Hue, al doilea nobil care votase pentru Cett.

Elend închise ochii.

— Mai sunt și alte schimbări? întrebă Penrod.

Nimeni nu scoase niciun cuvânt.

— Atunci, continuă Penrod, constat că avem șaptesprezece voturi pentru mine și șapte pentru lordul Venture. Închid oficial votarea și accept cu umilință tronul pe care mi l-ați încredințat. În această calitate, voi sluji cetatea cât de bine îmi stă în puteri.

Elend se ridică în picioare, apoi își scoase încet coroana.

— Poftim, spuse, așezând-o pe polița de deasupra căminului. O să ai nevoie de ea.

Dădu din cap către Ham și plecă fără să se uite în urmă, la oamenii care îl detronaseră.

PARTEA A PATRA

Cuțite

Raționamentul tău mi-e cunoscut. Vorbim despre Prorocire, despre fapte prevestite, despre făgăduielile prorocilor noștri din vechime. Firește că Eroul Evurilor trebuie să fie pe potriva prevestirilor. Trebuie să li se potrivească întru totul. Asta e ideea.

39

Straff Venture călărea în tăcere prin aerul ceţos al amurgului. Ar fi preferat o trăsură, dar simțea că era important să meargă în șa, înfățișându-li-se oștenilor într-o postură impunătoare. Zane prefera să meargă pe jos, ceea ce nu era o surpriză. Înainta agale pe lângă calul lui Cett, aflându-se amândoi în fruntea unui grup de cincizeci de soldați.

Chiar și în prezența lor, Straff se simțea vulnerabil. Nu doar din pricina ceții și nu doar din pricina întunericului. Încă-și mai amintea cum îi atinsese ea sentimentele.

— M-ai dezamăgit, Zane, spuse.

Născutul-din-Ceață se uită în sus și — arzând cositor — Straff văzu că se încruntase.

— Dezamăgit?

— Venture și Cett sunt încă în viață. În plus, ai trims la moarte un grup de Allomanți de-ai mei, dintre cei mai buni.

— Te-am prevenit că s-ar putea să moară.

— Pentru atingerea unui scop, Zane, ripostă Straff, cu asprime. De ce-ți trebuia un grup de Allomanți necunoscuți, dacă nu voiai decât să-i trimiți într-o misiune sinucigașă, în toiul unei adunări publice? Poate tu crezi că rezervele noastre sunt nelimitate, dar — îngăduie-mi să ți-o garantez — acei șase oameni *nu pot* fi înlocuiți.

Straff muncise cu metresele lui vreme de decenii ca s-adune atâția Allomanți necunoscuți. Fusese o muncă plăcută, dar totuși efort. Într-o singură acțiune nesăbuită, Zane nimicise o treime dintre copiii Allomanți aduși pe lume de Straff.

Copiii mei morți, cărțile noastre date pe față și... creatura aia a lui Elend încă vie!

— Îmi pare rău, tată, spuse Zane. Am crezut că haosul și locul strâmt o vor izola pe fată și-o vor sili să nu folosească monede. Am crezut cu toată sinceritatea c-o să meargă.

Straff se încruntă. Știa că Zane se credea mai iscusit decât tatăl său; cel Născut-din-Ceață nu gândea astfel? Numai un amalgam sofisticat de mite, amenințări și manipulări îl putea ține pe Zane sub control.

Însă, indiferent ce-ar fi crezut Zane, Straff nu era prost. În clipa aceea, știa că Zane avea ceva de ascuns. *De ce i-a trimis la moarte?* se întrebă. *Probabil a vrut să dea greș cei șase — altminteri i-ar fi ajutat să lupte cu fata.*

— Nu, spuse încet Zane, vorbind singur, așa cum făcea uneori. E tatăl meu... Vocea i se frânse, apoi clătină brusc din cap. Nu. Nici pe ei.

Lordule Legiuitor, se gândi Straff, coborându-și privirea spre nebunul care bombănea lângă el. *În ce m-am băgat?* Zane devenea din ce în ce mai imprevizibil. Îi trimisese pe oamenii ăia la moarte din invidie, sau din sete de violență, sau pur și simplu fiindcă se plictisea? Straff nu credea că Zane se întorsese împotriva lui, dar era greu să-și dea cu adevărat seama. Oricum ar fi fost, nu-i plăcea să se bizuie pe Zane ca să-și ducă planurile la îndeplinire. De fapt, nu-i plăcea să se bizuie pe Zane pentru *nimic*.

Zane își ridică privirea spre el și tăcu. În cea mai mare parte a timpului, își ascundea bine nebunia. Destul de bine pentru ca Straff s-o dea uneori uitării. Însă se afla totuși acolo, sub suprafață, la pândă. Zane era cea mai periculoasă unealtă pe care-o întrebuințase Straff vreodată. Protecția oferită de un Născut-din-Ceață atârna mai greu în balanță decât nebunia.

Într-o mică măsură.

— N-ai de ce să-ți faci griji, tată, spuse Zane. Cetatea va fi totuși a ta.

— Câtă vreme trăiește femeia aia, n-o să fie a mea niciodată, răspunse Straff.

Şi se cutremură. *Poate ăsta-i tot secretul. Atacul lui Zane a fost atât de transparent, încât toată lumea ştie că eu sunt în spatele lui şi, când o să se trezească, demonul ăla Născut-din-Ceaţă o să vină după mine să se răzbune.*

Dar, dacă asta urmăreşte Zane, de ce nu mă omoară el? Ce făcea Zane n-avea sens. Nu trebuia să aibă. Era, poate, unul dintre avantajele unui nebun.

Zane clătină din cap.

— Cred c-o să fii surprins, tată. Într-un fel sau altul, în curând n-o să mai ai motive să te temi de Vin.

— Crede c-am încercat să-l asasinez pe iubitul ei rege.

Zane zâmbi.

— Nu, mă-ndoiesc de asta. E mult prea deşteaptă pentru aşa ceva.

Prea deşteaptă ca să vadă adevărul? se întrebă Straff. Oricum, ajutat de cositor, auzi paşi prin ceaţă. Ridică o mână, oprind procesiunea din spatele său. Deslușea cu greu, la distanţă, pâlpâirea torţelor de pe ziduri. Se aflau aproape de oraş — neliniştitor de aproape.

Escorta lui aşteptă în tăcere. Apoi, din ceaţa din faţa lor se desprinse un bărbat călare, urmat de cincizeci de oşteni de-ai săi. Ferson Penrod.

— Straff, spuse el, dând din cap.

— Ferson.

— Oamenii tăi au făcut treabă bună, spuse Penrod. Mă bucur că fiul tău n-a trebuit să moară. E băiat bun. Un rege nepriceput, dar un om serios.

O grămadă de fii de-ai mei au murit azi, Ferson, se gândi Straff. *Supravieţuirea lui Elend nu e un noroc — e o ironie.*

— Eşti pregătit să-mi predai cetatea? întrebă.

Penrod dădu din cap.

— Philen şi negustorii lui vor să le garantezi că vor primi titluri pe măsura celor promise de Cett.

Straff îşi flutură mâna cu dispreţ.

— Mă cunoşti, Ferson. *Obişnuiai să umbli în patru labe în faţa mea, la petreceri, în fiecare săptămână.* Respect întotdeauna

toate învoielile negociate. Aș fi un odiot dacă nu le-aș face pe plac acestor negustori — sunt cei care-mi vor aduce venituri din biruri în Stăpânirea asta.

Penrod dădu din cap încă o dată.

— Mă bucur c-am ajuns la o înțelegere, Straff. N-am încredere în Cett.

— Mă-ndoiesc că ai încredere în mine.

Penrod zâmbi.

— Dar pe tine te cunosc, Straff. Ești de-al nostru — un nobil din Luthadel. În plus, ai întemeiat cel mai stabil regat din toate Stăpânirile. E ceea ce căutăm acum cu toții. Puțină stabilitate pentru poporul ăsta.

— Vorbești aproape la fel ca fiul meu cel tâmpit.

Penrod șovăi, apoi clătină din cap.

— Fiul tău nu e tâmpit, Straff. E doar idealist. De fapt, îmi pare rău să văd mica lui utopie năruindu-se.

— Dacă-ți pare rău pentru el, Ferson, atunci ești idiot și tu.

Penrod se crispă. Straff îi întâlni ochii plini de mândrie și le susținu privirea până când îl făcu să se uite în jos. Fusese o înfruntare simplă, aproape fără sens — dar menită să reamintească un lucru de mare importanță.

Straff chicoti.

— Trebuie să-nveți să fii din nou plevușcă, Ferson.

— Știu.

— Înveselește-te, adăugă Straff. Asigură-te că predarea puterii se va face așa cum ai făgăduit, și n-o să fie nevoie să moară nimeni. Cine știe, poate-o să te las să-ți păstrezi coroana.

Penrod își ridică privirea.

— Ținutul ăsta n-a avut regi vreme îndelungată, spuse încet Straff. A avut ceva mai măreț. Sigur, eu nu sunt Lordul Legiuitor — dar pot fi împărat. Vrei să-ți păstrezi coroana și să domnești ca rege supus mie?

— Depinde care e prețul, Straff, răspunse prudent Penrod.

Nu pe de-a-ntregul supus, așadar. Penrod fusese întotdeauna inteligent; era cel mai influent nobil rămas în Luthadel, și jocul lui dăduse rezultate.

— Prețul e exorbitant, răspunse Straff. De o exorbitanță ridicolă.

— Atiul, ghici Penrod.

Straff dădu din cap.

— Elend nu l-a găsit, dar e acolo, undeva. Eu am fost cel care extrăgea geodele — oamenii mei au petrecut decenii întregi adunându-le și aducându-le în Luthadel. Știu cât de mult s-a extras și știu că tot ce-au primit nobilii ca plată nu se compară nici pe departe cu întreaga cantitate. Restul e undeva, în oraș.

Penrod dădu din cap.

— O să văd ce pot găsi, Straff.

Lordul Venture înălță dintr-o sprânceană.

— Trebuie să revii la vechile deprinderi, Ferson.

Penrod șovăi, apoi lăsă capul în jos.

— O să văd ce pot găsi, *lordul meu.*

— Bun. Acum, ce vești ai despre metresa lui Elend?

— S-a prăbușit după luptă, răspunse Penrod. Am plătit o fată de la bucătărie ca să spioneze și mi-a spus că a dus în camera lui lady Vin un castron cu supă. A fost trimis înapoi, rece.

Straff se încruntă.

— Femeia asta nu i-ar putea strecura ceva Născutei-din-Ceață?

Penrod păli ușor.

— Nu... cred c-ar fi înțelept, lordul meu. În plus, știi ce robuști sunt Născuții-din-Ceață.

Poate că e într-adevăr rănită prea grav ca să poată lupta, se gândi Straff. *Dacă pătrundem în cetate...* Fiorul rece din clipele când se atinsese de sentimentele lui reveni. Amorțeală. Pustiire.

— Nu e nevoie să te temi atât de mult de ea, lordul meu, spuse Penrod

Straff înălță dintr-o sprânceană.

— Nu mă tem. Sunt prudent. Nu mă mut în cetate până când nu sunt sigur că mă aflu în siguranță — și, atâta timp cât nu sunt înăuntru, cetatea voastră e în pericol să fie atacată de Cett. Sau poate fi și mai rău. Ce-o să se-ntâmple dacă se hotărăsc kolossii să v-atace, Ferson? Eu sunt în plină negociere cu

comandantul lor, care pare în stare să-i controleze. Deocamdată. Au văzut vreodată care sunt urmările unui atac al kolosşilor?

Probabil că nu văzuse; aşa cum nu văzuse nici Straff, până de curând. Penrod se mulţumi să clatine din cap.

— Vin n-o să te-atace. Nu şi dacă Adunarea votează în favoarea trecerii tale în fruntea cetăţii. Cedarea puterii va fi întru totul legală.

— Mă-ndoiesc că ei îi pasă ce e legal şi ce nu.

— Poate că nu-i pasă, răspunse Penrod. Dar *îi pasă* lui Elend. Şi, când porunceşte el, ea se supune.

Numai dacă nu cumva n-o poate nicidecum controla mai mult decât îl controlez eu pe Zane, se gândi Straff, cutremurându-se. Indiferent ce-ar fi spus Penrod, el n-avea de gând să preia cetatea până când nu se ocupa cineva de creatura aia groaznică. Pentru aşa ceva nu se putea bizui decât pe Zane.

Un fapt care-l înspăimânta aproape la fel de mult ca Vin.

Fără să mai continue discuţia, îi făcu semn lui Penrod că putea să plece. Noul rege îşi întoarse calul şi dispăru în ceaţă, împreună cu escorta lui. Chiar şi arzând cositor, Straff abia îl auzi pe Zane oprindu-i-se dintr-un salt alături. Se răsuci şi-şi privi Născutul-din-Ceaţă.

— Chiar crezi c-o să-ţi dea atiul dacă-l găseşte? întrebă tânărul.

— Poate, răspunse Straff. Trebuie să-şi dea seama că n-o să fie niciodată în stare să-l păstreze — n-are o armată destul de puternică pentru apărarea unei asemenea comori. Iar dacă nu mi-l dă... ei, o să fie probabil mult mai uşor să iau atiul de la el decât să-l găsesc singur.

Zane păru mulţumit de răspuns. Aşteptă câteva clipe, cu privirea pierdută în ceaţă. Apoi se uită la Straff cu o expresie stranie pe chip.

— Cât e ceasul?

Straff îşi privi ceasul de buzunar, un obiect pe care niciun Născut-din-Ceaţă nu-l purta asupra lui. Însemna prea mult metal.

— Unsprezece şi şaptesprezece minute, spuse.

Zane dădu din cap și se-ntoarse să privească orașul.

— Ar fi trebuit să-și facă efectul până acum.

Straff se încruntă. Apoi începu să transpire. Incendie cositor, strângând din ochi. *Acolo!* se gândi, simțind o slăbiciune în propriul trup.

— Iarăși otravă? întrebă, străduindu-se să nu lase spaima să i se simtă în glas și silindu-se să rămână calm.

— Cum faci, tată? întrebă Zane. Eram sigur că asta ți-a scăpat. Și totuși iată-te aici, bine sănătos.

Straff începu să simtă cum își pierdea puterile.

— Nu e neapărată nevoie să fii Născut-din-Ceață ca să te poți descurca, se răsti.

Zane ridică din umeri, cu acel zâmbet numai al lui, care te băga în răcori — de o inteligență tăioasă și, totodată, de o nestatornicie neomenească. Se mulțumi să clatine din cap.

— Câștigi din nou, spuse, apoi se avântă spre cer, învolburând ceața în urma lui.

Straff își întoarse imediat calul și o porni grăbit pe drumul de întoarcere în tabără, încercând să-și păstreze atitudinea ceremonioasă. Simțea otrava. O simțea furându-i viața. O simțea amenințându-l, copleșindu-l.

Poate mergea prea repede. Era greu să-ți păstrezi înfățișarea plină de forță când te simțeai pe moarte. În cele din urmă, își mână calul la galop. Își lăsă gărzile de corp uluite în urmă, și oștenii strigară, surprinși, pornind pe urmele lui în fuga cailor, ca să țină pasul.

Straff nu le luă în seamă nemulțumirile. Dădu pinteni calului, grăbindu-l. Oare simțea otrava încetinindu-i reacțiile? Ce folosise Zane? Gurstafie? Nu, pe asta trebuia s-o injectezi. Poate tomfer? Sau... poate găsise ceva de care el nici măcar n-auzise.

Spera să nu fie așa. Fiindcă dacă el, Straff, nu știa nimic despre otrava aia, atunci probabil că nu-i era cunoscută nici Amarantei, care n-avea cum să pună antidotul în licoarea ei bună la toate.

Luminile taberei dădură strălucire ceții. Oștenii strigară la apropierea lui și aproape că intră în sulița coborâtă către cal de

unul dintre oamenii săi. Din fericire, soldatul îl recunoscu la timp. Straff mână animalul ca să-l trântească la pământ, deși își retrăsese sulița.

Își continuă goana direct către cortul său. Oamenii lui începuseră deja să se împrăștie, pregătindu-se ca pentru o invazie sau pentru un alt soi de atac. N-avea cum să-i ascundă așa ceva lui Zane.

Nici moartea mea n-o să i-o pot ascunde.

— Lordul meu! strigă un căpitan, repezindu-se spre el.

— Trimite pe cineva s-o cheme pe Amaranta, spuse el, și descălecă împleticindu-se.

Soldatul șovăi.

— Metresa ta, lordul meu? întrebă, încruntându-se. De ce...?

— *Imediat!* porunci Staff, săltând clapa cortului dintr-o smucitură și dând buzna înăuntru.

Se opri, cu picioarele tremurându-i, după ce clapa se închise. Își șterse fruntea cu o mână șovăitoare. Prea multă transpirație.

Fir-ar să fie! se gândi, cu ciudă. *Trebuie să-l ucid, să-l stăpânesc... Trebuie să fac ceva. Așa nu pot conduce o țară!*

Ceva, dar ce? Stătea treaz noaptea, își irosea zilele încercând să decidă ce era de făcut cu Zane. Atiul pe care-l întrebuința ca să-l mituiască părea să nu mai fie apreciat. Fapta lui Zane în ziua aceea — provocarea morții fiilor lui Straff printr-o încercare de asasinare a metresei lui Elend complet nereușită — dovedea că nu i se mai putea acorda încredere, sub nicio formă.

Amaranta sosi cu o iuțeală surprinzătoare și începu imediat să pregătească antidotul. În cele din urmă, sorbind amestecul cu gust oribil — și simțindu-i imediat efectul lecuitor — Straff ajunse la o concluzie tulburătoare.

Zane trebuia să moară.

Și totuși... ceva din toate acestea părea atât de avantajos. Era aproape ca și cum ne-am fi construit un erou aidoma celui din prorocire în loc s-așteptăm s-apară de la sine. Asta mă îngrijora, asta ar fi trebuit să-mi taie elanul când au venit confrații mei la mine, în sfârșit dornici să-mi dea crezare.

40

Elend stătea lângă patul ei.

Asta o alina. Avea un somn chinuit și o parte din ea știa că el era acolo, veghind-o. I se părea straniu să se afle în grija lui protectoare, fiindcă, de obicei, ea era aceea care stătea de pază.

Ca urmare, când se trezi în sfârșit, nu o surprinse prezența lui acolo, așezat pe un scaun de lângă pat și citind în tăcere, la lumina suavă a unei lumânări. Odată trezită pe deplin, nici nu sări în sus, nici nu cercetă neliniștită încăperea. În schimb, se ridică încet în capul oaselor, trăgându-și pătura sub brațe și sorbi din apa care-i fusese lăsată pe noptieră.

Elend închise cartea și se întoarse spre ea, zâmbind. Vin se uită în ochii lui blânzi, căutând orice ar fi putut trăda oroarea pe care-o văzuse în ei mai înainte. Dezgustul, groaza, șocul.

Elend văzuse în ea un monstru. Cum îi putea zâmbi cu atâta bunătate?

— De ce? îl întrebă ea, cu voce scăzută.

— De ce ce? o întrebă el.

— De ce aștepți aici? Nu sunt pe moarte — atâta lucru mi-aduc aminte.

Elend ridică din umeri.

— Am vrut, pur și simplu, să fiu lângă tine.

Vin nu mai spuse nimic. În soba din colț ardea focul, dar ar fi avut nevoie de mai mulți cărbuni. Iarna se apropia, și avea să fie una friguroasă. Ea nu purta decât o cămașă de noapte; le ceruse cameristelor să nu i-o pună, dar leacul dat de Sazed — ca

s-o ajute să doarmă — începuse deja să-și facă efectul, așa că nu mai avusese destulă energie ca să-și susțină dorința.

Se înfășură mai strâns în pătură. Abia atunci observă ceva care ar fi trebuit să-i sară-n ochi mai devreme.

— Elend! Nu-ți porți uniforma.

El se uită în jos, la propria îmbrăcăminte — un costum de nobil din vechea lui garderobă, cu o jiletcă maro, descheiată. Haina îi era prea mare. Ridică din umeri.

— Nu mai e nevoie să continui șarada, Vin.

— Cett e rege? întrebă ea, cu senzația că-ncepea să se scufunde.

El clătină din cap.

— Penrod.

— E o nebunie.

— Știu. Habar n-am de ce l-au trădat negustorii pe Cett — dar nu mai are cu adevărat importanță. Penrod e, oricum, o alegere mai bună. Și decât Cett, și decât mine.

— Știi că nu e adevărat.

El se lăsă pe spătarul scaunului, meditativ.

— Nu știu, Vin. Credeam că sunt cel mai bun. Însă, când făceam tot felul de planuri ca să-l împiedic pe Cett s-ajungă pe tron, nu m-am gândit niciodată cu adevărat la ceva care l-ar fi înfrânt cu siguranță — să-i ofer sprijinul meu lui Penrod, să ne unim voturile. Dacă aroganța mea e motivul care ni l-a adus pe Cett? Nu m-am gândit la oameni.

— Elend, spuse ea, punându-i mâna pe braț.

Și el tresări.

O tresărire ușoară, aproape de neobservat, și se grăbi să și-o mascheze. Dar răul fusese săvârșit. Răul făcut de ea, vătămarea dinăuntrul lui. Văzuse în sfârșit — văzuse cu adevărat — ce era ea. Se îndrăgostise de o minciună.

— Ce e? întrebă el, privind-o în față.

— Nimic, răspunse Vin.

Își retrase mâna. În ea, ceva se rupse. *Îl iubesc atât de mult. De ce? De ce l-am lăsat să vadă? Măcar dac-aș fi avut de ales!*

Te trădează, îi şopti vocea lui Reen, în adâncul minţii. *Toată lumea o să te părăsească în cele din urmă, Vin.*

Elend oftă, aruncând o privire către obloanele încăperii. Frau închise, ţineau ceaţa afară, deşi Vin putea să vadă întunericul de dincolo de ele.

— Esenţa este, Vin, spuse el, vorbind încet, că niciodată nu m-am gândit cu adevărat c-o s-o sfârşesc astfel. Am avut încredere în ei până în ultima clipă. Am crezut, cu toată încrederea, că oamenii — membrii Adunării pe care i-au ales — vor face ceea ce trebuie făcut. Când nu m-au ales pe mine, am fost de fapt surprins. N-ar fi trebuit să fiu. *Ştiam* cu toţii că eu aveam cele mai puţine şanse să câştig. Vreau să spun că votaseră deja în favoarea detronării mele. Dar m-am convins singur că nu era decât un avertisment. În adâncul inimii, credeam că-mi vor reda tronul.

Clătină din cap.

— Acum trebuie fie să recunosc că m-am înşelat încrezându-mă în ei, fie să am încredere în hotărârea lor.

Asta iubea Vin: bunătatea lui Elend, sinceritatea lui făţişă. Lucruri tot atât de stranii, de exotice pentru o hoaţă skaa cum era, probabil, pentru majoritatea oamenilor, natura ei de Născută-din-Ceaţă. Nici măcar printre oamenii cumsecade din ceata lui Kelsier şi nici măcar printre cei mai buni dintre nobili nu mai descoperise vreodată un om ca Elend Venture. Un bărbat care prefera să creadă că grupul care-l detronase se străduia, pur şi simplu, să facă alegerea corectă.

Uneori se simţea ca o proastă fiindcă se îndrăgostise de primul nobil pe care ajunsese să-l cunoască. Însă în clipa aceea înţelegea că dragostea ei pentru Elend nu se născuse pur şi simplu fiindcă îi ieşise în cale sau fiindcă i se aflase în preajmă. Apăruse pentru că el era ceea ce era. Pentru că în el descoperise, în primul rând, o comoară incredibilă.

Iar acum... se terminase. Cel puţin în forma în care existase cândva. Numai că ea ştiuse tot timpul că lucrurile aveau să ia o astfel de întorsătură. De aceea îi refuzase cererea în căsătorie, cu

mai bine de un an în urmă. Nu se putea mărita cu el. Sau, mai degrabă, nu-l putea lăsa pe el să se-nsoare cu ea.

— Tristețea din ochii tăi îmi e cunoscută, Vin, spuse el, încet.

Ea îl privi uluită.

— Putem trece peste asta, continuă el. Tronul n-a însemnat totul. De fapt, s-ar putea să ne fie mai bine așa. Am făcut tot ce ne-a stat în puteri. Acum e rândul altcuiva să-ncerce.

Ea zâmbi stins. *Nu știe. Nu trebuie să știe niciodată cât de mult doare așa ceva. E un om bun — va încerca să-și impună să mă iubească în continuare.*

— Însă, adăugă el, tu ar trebui să te odihnești.

— Mă simt perfect, răspunse ea, întinzându-se puțin. O dureau coastele și o durea gâtul, dar fludorul ardea în ea și nicio rană nu o sleia de puteri. Trebuie să...

Se întrerupse când își dădu brusc seama. Își îndreptă spatele și mișcarea bruscă o făcu să-nțepenească de durere. Cele petrecute cu o zi înainte erau amintiri cețoase, dar...

— *OreSeur!* exclamă, împingând pătura într-o parte.

— E bine sănătos, Vin. E kandra. Oasele rupte nu-nseamnă nimic pentru el.

Ea se opri, pe jumătate coborâtă din pat, simțindu-se ca o proastă.

— Unde e?

— Își mistuie noul trup, zâmbi Elend.

— De ce zâmbești? întrebă ea.

— Până acum n-am mai văzut pe nimeni atât de-ngrijorat pentru un kandra.

— Păi, nu văd de ce n-aș fi, spuse ea, urcându-se din nou în pat. OreSeur și-a riscat viața pentru mine.

— E kandra, Vin, repetă Elend. Nu cred că oamenii ăia l-ar fi putut ucide; cred că nici măcar un Născut-din-Ceață n-ar putea să-l omoare

Vin șovăi. *Nici măcar un Născut-din-Ceață n-ar putea...* Ce anume o deranja, din afirmația asta?

— Nu contează, spuse. Simte durerea. A primit două lovituri zdravene din pricina mea.

— Pur și simplu își respectă Învoiala.

Învoiala lui... OreSeur atacase un om. Încălcase Învoiala. Pentru ea.

— Ce e? întrebă Elend.

— Nimic, se grăbi ea să răspundă. Povestește-mi despre oștiri.

Elend se uită la ea, dar lăsă discuția să se îndrepte în altă parte.

— Cett e încă ascuns în Fortăreața Hasting. Nu știm sigur cum o să reacționeze. Adunarea nu l-a ales, ceea ce nu poate fi bine. Dar încă n-a protestat — probabil își dă seama că acum e prins în cursă acolo.

— Probabil a crezut într-adevăr c-o să fie ales, se încruntă Vin. De ce altceva să fi venit în oraș?

Elend clătină din cap.

— Mișcarea a fost, în primul rând, ciudată. Oricum, am sfătuit Adunarea să-ncerce să negocieze cu el. Cred că s-a convins că atiul nu e în cetate, așa că pur și simplu nu mai are din ce motiv să-și dorească Luthadelul.

— În afară de prestigiu.

— Care n-o să-i fie de folos dacă-și pierde armata. Sau viața.

Vin dădu din cap.

— Și tatăl tău?

— Tace, spuse Elend. E straniu. Nu-i stă în fire — asasinii ăia au fost atât de bătători la ochi. Nu știu sigur ce să-nțeleg din toate astea.

— Asasinii, spuse Vin, așezându-se mai comod în pat. Ați descoperit cine sunt?

Elend clătină din cap.

— Nimeni nu-i cunoaște.

Vin se încruntă.

— Poate că nu-i cunoaștem pe nobilii din Stăpânirea Nordică atât de bine cum am crezut.

Nu, medită Vin. *Nu, dacă erau dintr-un oraș atât de apropiat ca Urteau — căminul lui Straff — unii ar fi trebuit să fie recunoscuți, nu-i așa?*

— Cred că eu l-am recunoscut pe unul dintre ei, spuse, în cele din urmă.

— Pe care?

— Pe... ultimul.

Elend șovăi.

— Ah. Ei, cred că pe ăla nu-l mai recunoaște nimeni acum.

— Elend, îmi pare rău c-a trebuit să vezi asta.

— Ce? întrebă el. Vin, am mai văzut moartea până acum. Am fost silit să privesc execuțiile poruncite de Lordul Legiuitor, ți-aduci aminte? Rămase pe gânduri. Firește, nu vreau să spun că tu ai făcut același lucru.

Firește.

— Ai fost uimitoare, continuă Elend. În clipa asta aș fi mort dacă nu i-ai fi oprit pe Allomanții ăia — și probabil că Penrod și ceilalți membri ai Adunării ar fi avut aceeași soartă. Ai salvat Stăpânirea Centrală.

Noi trebuie să fim întotdeauna uneltele...

Elend zâmbi și se ridică.

— Uite, spuse, îndreptându-se spre un perete. E rece, dar Sazed a spus s-o bei când te trezești.

Se întoarse cu un castron cu supă.

— Sazed a trimis-o? întrebă ea, bănuitoare. Așadar, a pus ceva în ea?

Elend zâmbi iarăși.

— Mi-a atras atenția să n-o gust — a spus că are destule leacuri adormitoare ca să nu mă mai trezesc o lună. E nevoie de foarte mult ca să aibă efect asupra voastră, cei care ardeți fludor.

Îi lăsă castronul pe noptieră. Vin îl privi cu ochi îngustați. Sazed se temea, pesemne, că, în ciuda rănilor, dacă era lăsată de capul ei, avea să iasă să colinde orașul. Probabil nu se înșela. Oftă, luă castronul și începu să soarbă supa.

Elend surâse.

— O să trimit pe cineva să mai aducă niște cărbuni pentru sobă. Eu trebuie să mă ocup de câteva lucruri.

Ea dădu din cap, el ieși și închise ușa.

Când se trezi din nou, Vin văzu că Elend era tot acolo. Stătea în umbră, privind-o. Afară încă nu se luminase. Obloanele ferestrei erau deschise și ceața acoperea podeaua.

Obloanele erau *deschise*.

Vin se săltă în capul oaselor și se întoarse spre silueta din colț. Nu era Elend.

— Zane, spuse, cu voce plată.

Bărbatul se apropie cu un pas. Acum, când știa ce să caute, îi venea ușor să remarce asemănările dintre el și Elend. Aveau același contur al fălcilor, același păr negru, ondulat. Fiindcă Elend începuse să exerseze mânuirea armelor, aveau și staturi asemănătoare.

— Dormi prea adânc, spuse Zane.

— Până și un Născut-din-Ceață are nevoie de somn ca să se vindece.

— În primul rând, n-ar fi trebuit să fii rănită, sublinie el. Ar fi trebuit să-i poți ucide pe toți bărbații ăia cu ușurință, dar atenția ta a fost abătută de fratele meu, de strădania de a-i feri de vătămări pe oamenii din sală. *Ăsta* e efectul lui asupra ta — te schimbă, ca să nu mai vezi ceea ce trebuie să fie făcut, ci doar ceea ce vrea el să faci.

Vin înălță dintr-o sprânceană, căutând fără zgomot sub pernă. Din fericire, pumnalul ei era acolo. *Nu m-a ucis în somn*, se gândi. *Ar trebui să fie semn bun.*

El înaintă cu încă un pas. Ea se încordă.

— Ce joc faci, Zane? îl întrebă. Mai întâi îmi spui că te-ai hotărât să nu mă ucizi — apoi trimiți un grup de asasini. Și acum? Ai venit să le termini treaba?

— N-am trimis noi asasinii, Vin, spuse el, încet.

Ea pufni.

— Crede ce vrei, continuă el, făcând încă un pas și ajungând să stea chiar lângă patul ei, o siluetă înaltă, învești mântată

în negru și în solemnitate. Tata e încă îngrozit de tine. De ce-ar fi riscat să plătească pentru c-a încercat să-l ucidă pe Elend?

— Și-a încercat norocul, răspunse Vin. A sperat că asasinii aveau să mă omoare.

— De ce să se fi folosit de ei? întrebă Zane. Mă are pe mine — de ce să trimită o șleahtă de Cețurieni să te-atace în mijlocul unei săli pline de oameni, când mă putea trimite pe mine, noaptea, cu atiu, ca să te ucid?

Ea șovăi.

— Vin, spuse el, m-am uitat la leșurile scoase din Sala Adunării, și i-am recunoscut pe unii, îi mai văzusem printre oamenii lui Cett.

Asta e! se gândi ea. *Acolo l-am mai văzut pe Brutalul căruia i-am zdrobit mutra! Era în fortăreața Hasting, trăgea cu ochiul din bucătărie când mâncam alături de Cett, prefăcându-se că e servitor.*

— Dar asasinii l-au atacat și pe Cett...

Vocea ei se stinse. Era una dintre strategiile elementare ale hoților: dacă nu voiai să trezești bănuieli când jefuiai prăvăliile din jurul celei care-ți slujea de fațadă, avei grijă să „furi" și de la tine.

— Pe Cett l-au atacat oameni obișnuiți, zise ea. Fără Allomanți printre ei. Mă-ntreb ce le-o fi spus — că le era îngăduit să se „predea" odată ce se schimba soarta luptei? Dar, în primul rând, de ce să fi înscenat un atac? Avea cele mai mari șanse să obțină tronul.

Zane clătină din cap.

— Penrod a făcut o înțelegere cu tata, Vin. Straff le-a oferit membrilor Adunării bogății mult mai mari decât le-ar fi putut da Cett. De aceea și-au schimbat negustorii votul. Probabil că la urechile lui Cett ajunsese ceva despre trădarea lor. Are destui spioni în oraș.

Vin încremeni, uluită. *Bineînțeles!*

— Iar singurul mod în care mai putea Cett să câștige...

— Era trimiterea asasinilor, răspunse Zane, dând aprobator din cap. Era necesar să-i atace pe toți cei trei candidați, omorându-i pe Penrod și Elend, dar lăsându-l pe Cett în viață.

Adunarea avea să-și imagineze c-a fost trădată de Straff, iar Cett ar fi devenit rege.

Vin își strânse cuțitul într-o mână tremurătoare. Începea să se satură de astfel de jocuri. Elend fusese cât pe ce să-și piardă viața. Ea aproape că dăduse greș.

O parte din ea, una înfierbântată, voia să treacă la fapte, așa cum se simțise înclinată de la bun început. Să se ducă să-i ucidă pe Cett și Straff, scăpând de pericol în cel mai eficient mod cu putință.

Nu, își spuse, cu hotărâre. *Nu, asta e calea lui Kelsier. Nu și a mea. Nu e... calea preferată de Elend.*

Zane se întoarse cu fața spre fereastră, uitându-se la ceața care se revărsa prin ea, ca o cascadă în miniatură.

— Ar fi trebuit s-ajung mai devreme la locul luptei. Eram afară, în mulțimea sosită prea târziu ca să mai prindă loc înăuntru. Nici măcar n-am știut ce se-ntâmpla până când n-a-nceput lumea să se-ngrămădească să iasă.

Vin înălță dintr-o sprânceană.

— Aproape că pari sincer, Zane.

— Nu vreau să te văd moartă, răspunse el, reîntorcându-se spre ea. Și, cu siguranță, nu vreau să i se-ntâmple nimic rău lui Elend.

— Oh? se miră Vin. Cu toate că el s-a bucurat de toate privilegiile, pe când tu ai fost disprețuit și ținut deoparte?

Zane clătină din cap.

— Nu e așa. Elend e... pur. Uneori — când îl aud vorbind — mă-ntreb dacă, având un alt fel de copilărie, aș fi devenit ceea ce e el.

În încăperea întunecată, întâlni ochii ei.

— Eu sunt... zdrobit, Vin. Înnebunit. N-aș putea nicidecum să fiu ca el. Însă, omorându-l, nu m-aș schimba. E probabil mai bine c-am fost crescuți separat — e mult mai bine că el nu știe că exist. E mai bine să rămână așa cum e. Nepătat.

— Păi..., se bâlbâi Vin.

Ce-ar fi putut spune? De fapt, putea să vadă sinceritatea din ochii lui Zane.

— Eu nu sunt Elend, continuă el. N-o să fiu niciodată — nu fac parte din lumea lui. Dar nici nu cred c-ar trebui să fac parte din ea. Așa cum n-ar trebui să faci nici tu. După încheierea luptei, am intrat în sfârșit în Sala Adunării. L-am văzut pe Elend aplecat deasupra ta, la sfârșit. I-am văzut ochii.

Ea își întoarse capul.

— Nu e vina lui că e ceea ce e, adăugă Zane. Așa cum spuneam, e pur. Numai că asta-l face altfel decât noi. Am încercat să-ți explic. Aș fi vrut să poți vedea privirea din ochii lui...

Am văzut-o, se gândi Vin. Nu voia să-și aducă aminte, dar o *văzuse*. Oroarea din privirea aceea înfiorătoare, o reacție la ceva îngrozitor și străin, la ceva de neînțeles.

— Nu pot fi Elend, spuse încet Zane, dar tu nu vrei să fiu. Întinse mâna și lăsă ceva să cadă pe noptiera ei. Data viitoare, fii pregătită.

Vin înșfăcă obiectul când el se îndrepta spre fereastră. În palmă i se rostogoli o biluță de metal. N-avea suprafața netedă, dar era moale la pipăit — la o pepită de aur. Știa ce e fără să fie nevoie să-l înghită.

— *Atiu?*

— Cett ar putea trimite alți asasini, spuse Zane, sărind pe pervazul ferestrei.

— Mi-l *dai* mie? se miră ea. Aici e de-ajuns pentru două minute bune de ardere!

Reprezenta o mică avere, înainte de Prăbușire ar fi valorat cu ușurință douăzeci de mii de lacre. Iar în prezent, când atiul ajunsese o raritate...

Zane se întoarse spre ea.

— Ai grijă să fii în siguranță, spuse, apoi se avântă în ceață.

Lui Vin nu-i plăcea să se simtă slăbită. Judecând logic, știa că probabil și alții simțeau același lucru; la urma urmelor, cine își savura propria durere și propria slăbiciune? Însă, când se îmbolnăveau alții, le simțea nemulțumirea. Nu și groaza.

Când era bolnav, Elend își petrecea ziua în pat, citind cărți. Cu câteva luni în urmă, Ciomege primise o lovitură urâtă când

se antrena și bodogănise din pricina durerii, dar nu fusese nevoie de prea multe insistențe din partea altora ca să nu-și folosească piciorul preț de câteva zile.

Vin începea să le semene din ce în ce mai mult. Putea să stea întinsă în pat, așa cum o făcea, știind că n-avea să-i taie nimeni gatul dacă era prea slăbită ca să strige după ajutor. Totuși, își dorea să se ridice, să demonstreze că rănile ei nu erau foarte grave. Ca nu cumva să creadă cineva contrariul și să se grăbească să profite.

Acum nu mai e așa! își spuse. Afară era lumină și, cu toate că revenise la ea de mai multe ori, Elend lipsea în momentul acela. Sazed trecuse să vadă cum i se vindecau rănile și o implorase să mai rămână în pat pentru „cel puțin încă o zi". Pe urmă plecase să-și continue studiile. Împreună cu Tindwyl.

Ce s-a-ntâmplat cu acești doi oameni care se urau? se întrebă, nemulțumită. *Eu abia izbutesc să-l mai văd.*

Ușa se deschise. Vin se simți încântată fiindcă deprinderile îi rămăseseră destul de puternice ca să se-ncordeze imediat și să-ntindă mâna după pumnale. Durerea o împunse în coaste, ca un protest la adresa mișcării bruște.

Nu intră nimeni.

Ea se încruntă, încă încordată, până când pe tăblia de la picioarele patului se săltă un cap de câine.

— Stăpână? spuse o voce familiară, pe jumătate mârâit.

— OreSeur? Porți alt trup de câine!

— Bineînțeles, stăpână, spuse el, sărind pe pat. Ce altceva era să iau?

— Nu știu, spuse ea, punând pumnalele deoparte. Când mi-a povestit Elend că i-ai cerut un trup nou, am presupus că ai vrut unul omenesc. La urma urmelor, toată lumea mi-a văzut „câinele" murind.

— Da, zise el, dar o să fie simplu să le spui că ți-ai luat un animal nou. Acum toată lumea se-așteaptă să te însoțească un câine și *lipsa* lui ar fi remarcată.

Vin rămase tăcută. Se îmbrăcase din nou în pantaloni și cămașă, în ciuda protestelor lui Sazed. Rochiile ei erau atârnate în camera de alături, doar una lipsea. Din când în când, dacă

le privea, avea impresia că vedea printre ele superba rochie albă, pătată de sânge. Tindwyl se înșelase: Vin nu putea fi, în același timp, Născută-din-Ceață și femeie nobilă. Oroarea pe care-o văzuse în ochii membrilor Adunării reprezenta o dovadă suficientă.

— Nu era nevoie să iei alt trup de câine, OreSeur, spuse, cu voce scăzută. Prefer să te știu fericit.

— E-n ordine, stăpână, răspunse el. Soiul ăsta de oase a-nceput să-mi... placă foarte mult. Aș vrea să mai cercetez avantajele pe care le oferă înainte de a mă-ntoarce la cele omenești.

Vin zâmbi. Kandra alese un alt câine-lup — un animal mare, puternic. Culorile blănii erau diferite: mai mult negru decât cenușiu, fără pete albe. Era de acord cu alegerea.

— OreSeur..., spuse, fără să-l privească. Îți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut pentru mine.

— Mi-am respectat Învoiala.

— Am mai purtat și alte lupte. Tu nu te-ai amestecat niciodată.

El nu răspunse imediat.

— Nu, n-am făcut-o.

— De ce-ai făcut-o acum?

— Am simțit că așa e bine, stăpână.

— Chiar dacă ai nesocotit Învoiala?

El se săltă, mândru, așezându-se pe labele din spate.

— *Nu* mi-am încălcat Învoiala, spuse, cu hotărâre.

— Dar ai atacat un om.

— Nu l-am ucis, sublinie OreSeur. Suntem avertizați să nu luăm parte la lupte ca nu cumva să provocăm, din întâmplare, moartea vreunei ființe omenești. E adevărat, mulți semeni de-ai mei sunt de părere că s-ajuți pe cineva să ucidă e totuna cu a ucide și simt că asta încalcă Învoiala. Însă cuvintele sunt clare. N-am făcut nimic rău.

— Și dacă bărbatul pe care l-ai trântit și-ar fi frânt gâtul?

— Atunci ar fi trebuit să mă-ntorc la ai mei, pentru execuție, răspunse OreSeur.

Vin zâmbi.

— Înseamnă că ți-ai riscat *într-adevăr* viața pentru mine.

— Cred că într-o foarte mică măsură. Acțiunile mele aveau foarte puține șanse să-i curme direct viața.

— Îți mulțumesc oricum.

El își înclină capul, în semn de acceptare.

— Execuție, spuse ea. Așadar, puteți fi uciși?

— Bineînțeles, stăpână. Nu suntem nemuritori.

Vin se uită la el.

— N-o să spun nimic precis, stăpână. După cum îți poți imagina, prefer să nu dezvălui slăbiciunile neamului meu. Te rog, mulțumește-te să știi că există.

Vin dădu din cap, dar se încruntă și căzu pe gânduri, strângându-și genunchii la piept. Ceva continua să o sâcâie, ceva spus de Elend mai devreme, ceva legat de faptele lui OreSeur...

— Dar, spuse ea, tărăgănând cuvintele, nu puteți fi uciși cu săbii sau cu bâte, așa e?

— E adevărat, răspunse OreSeur. Deși carnea pare a noastră și simțim durerea, loviturile n-au efect permanent.

— Atunci de ce vă temeți? întrebă ea, descoperind în sfârșit ce o sâcâia.

— Stăpână?

— De ce-au născocit ai tăi Învoiala? De ce v-ați aservit omenirii? Dacă soldații noștri nu vă pot face niciun rău, de ce vă faceți griji din pricina noastră?

— Voi aveți Allomanția, răspunse OreSeur.

— Așadar, Allomanția vă poate ucide?

— Nu, spuse kandra, clătinând din capul său de câine. Nu poate. Dar poate-ar trebui să schimbăm subiectul. Îmi pare rău, stăpână. Suntem pe un teren foarte periculos pentru mine.

— Înțeleg, oftă Vin. Dar e atât de descurajant! Sunt atâtea lucruri pe care nu le știu — despre Adâncime, despre politică și legi... chiar și despre prietenii mei!

Se lăsă pe spate și rămase cu ochii la tavan. *Și* încă *mai e un spion în palat. Probabil Demoux sau Dockson. Poate-ar trebui să cer să fie închiși amândoi pentru o vreme? Oare Elend ar face așa ceva?*

OreSeur se uita la ea, părând să-i observe deznădejdea. În cele din urmă, oftă.

— Stăpână, poate am putea totuși vorbi despre câteva lucruri, dacă sunt atent. Știi cum am apărut noi, kandra?

Vin deveni atentă.

— Habar n-am.

— Înainte de Înălțare nu existam.

— Vrei să spui că v-a creat Lordul Legiuitor?

— Așa spune tradiția noastră. Dar nu știm sigur care-a fost scopul. Poate c-am fost spionii Tatălui.

— Ai tatălui? făcu Vin. Mi se pare ciudat s-aud pe cineva numindu-l astfel.

— Lordul Legiuitor ne-a creat, stăpână. Suntem copiii lui.

— Iar eu l-am ucis, spuse ea. Simt că... trebuie să-mi cer iertare.

— Simplul fapt că ne e tată nu-nseamnă că acceptăm tot ce-a făcut, stăpână. Unul dintre voi nu-și poate iubi tatăl, considerând, în același timp, că nu e un om bun?

— Cred că da.

— Teologia noastră despre tată e alambicată, zise OreSeur. Chiar și nouă ne e uneori greu s-o înțelegem.

Vin se încruntă.

— OreSeur? Câți ani ai?

— Mulți, răspunse el, simplu.

— Ești mai bătrân decât era Kelsier?

— Cu mult. Dar nu atât de bătrân cum crezi. Nu țin minte Înălțarea.

Vin dădu din cap.

— De ce-mi spui toate astea?

— Din pricina primei tale întrebări, stăpână. De ce ne supunem Învoielii? Păi, spune-mi, dacă ai fi fost Lordul Legiuitor și ai fi avut puterea lui, ți-ai fi făcut slujitori fără să pui în ei ceva prin care să-i poți controla?

Ea dădu încet din cap, în semn că înțelesese.

— Cam din al doilea secol de după Înălțare, Tatăl a început să nu ne mai dea aproape nicio atenție, continuă OreSeur. Noi

am încercat o vreme să fim independenți, dar, după cum ți-am mai povestit, oamenii ne-au respins. Le-a fost teamă de noi. Iar unii dintre ei ne cunoșteau slăbiciunile. Când s-au întrebat ce le rămânea de făcut, strămoșii mei au preferat să fie mai degrabă slugi de bunăvoie decât sclavi cu de-a sila.

El i-a creat, cugetă Vin. Împărtășise întotdeauna ceva din părerea lui Kelsier despre Lordul Legiuitor — îl considerase mai degrabă om decât zeu. Însă, dacă fusese într-adevăr creatorul unei specii pe de-a-ntregul noi, atunci în el trebuia să fi existat ceva de esență divină.

Puterea de la Fântâna Înălțării, se gândi. *A luat-o pentru el — dar nu a durat. Probabil s-a consumat, și încă repede. Altminteri de ce-ar fi avut nevoie de oști ca să cucerească ținuturi?*

Un prim val de putere, un har care-i îngăduia să creeze și să modifice — poate și să salveze. Respinsese ceața și, în timp ce-o făcea, stârnise cumva căderile de cenușă și făcuse cerul roșu. Și îi crease pe kandra ca să-l slujească — și probabil și pe kolosși. Poate-i crease chiar și pe Allomanți.

Pe urmă redevenise om obișnuit. În cea mai mare parte. Continuase să dețină o nemăsurată putere de Allomant și reușise să-și controleze creațiile și să-mpiedice ceața să ucidă.

Până când îl omorâse ea. Pe urmă kolosșii începuseră să fie cuprinși de furie și ceața se reîntorsese. Kandra nu se mai aflaseră sub controlul lui, așa că rămăseseră neschimbați. Însă pusese și în ei ceva prin care să-i controleze, dacă ar fi fost necesar. O cale prin care să-i facă să-l slujească...

Vin închise ochii și începu o căutare, folosindu-și cu delicatețe simțurile Allomantice. OreSeur spusese că Allomanția putea să afecteze un kandra — dar ea mai știa ceva despre Lordul Legiuitor, ceva care îl deosebise de alți Allomanți. Puterea lui nemăsurată îi îngăduise să facă lucruri pe care n-ar fi trebuit să le poată face.

De pildă, să străpungă norii cuprici, sau să influențeze metalele din trupul cuiva. Poate că așa îi controlase pe kandra, poate despre asta vorbea OreSeur. De asta se temeau de Născuții-din-Ceață.

Nu pentru că îi puteau ucide, ci pentru că puteau face altceva. Izbuteau, cumva, să-i înrobească. Verificând, cu prudență, ceea ce spusese el mai înainte, se întinse spre OreSeur într-o încercare de Domolire și îi atinse ușor sentimentele.

Nu se întâmplă nimic.

Sunt în stare să fac câteva dintre lucrurile pe care le făcea Lordul Legiuitor, se gândi. *Sunt în stare să străpung nori cuprici. Poate, dacă Împing mai tare...*

Se concentră și Împinse în sentimentele lui cu o Domolire plină de forță. Din nou, nimic. Exact așa cum îi spusese el. Se opri pentru o clipă. Pe urmă, fără să stea pe gânduri, arse duraluminiu și încercă o ultimă Împingere colosală.

OreSeur scoase imediat un urlet atât de animalic și de neașteptat încât Vin sări în picioare, șocată, incendiind fludor.

OreSeur se prăbuși pe pat, tremurând.

— OreSeur! strigă ea, căzând în genunchi și luându-i capul în mâini. Îmi cer iertare!

— Am spus prea multe, murmură el, încă tremurând. N-ar fi trebuit să dezvălui atât de multe.

— N-am vrut să-ți fac rău, zise Vin.

Tremuratul încetă și OreSeur rămase o clipă neclintit, respirând fără zgomot. În cele din urmă, își trase capul din mâinile ei.

— N-are importanță ce-ai vrut, stăpână, spuse, cu voce egală. Greșeala e a mea. Te rog să nu mai faci asta niciodată.

— Făgăduiesc, spuse ea. Îmi cer iertare.

El clătină din cap și coborî din pat târâș.

— Nici măcar n-ar fi trebuit s-o poți face. Ai puteri stranii, stăpână — ești ca Allomanții din vechime, dinainte de a le scădea puterea pe măsură ce s-au perindat generațiile.

— Îmi cer iertare, repetă ea, simțindu-se neajutorată.

Mi-a salvat viața, aproape încălcându-și Învoiala, iar eu, în schimb...

OreSeur ridică din umeri.

— S-a întâmplat deja. Trebuie să mă odihnesc. Te sfătuiesc să faci același lucru.

Pe urmă am început să descopăr alte ciudățenii.

41

— Scriu aceasta acum, dăltuind-o într-o placă de metal, pentru că mi-e frică, citi Sazed cu glas tare. Mă tem pentru mine, da — recunosc, ține de firea mea omenească. Dacă Alendi se-ntoarce de la Fântâna Înălțării, sunt sigur că moartea mea va fi unul dintre primele lui țeluri. Nu e un om rău, dar e necruțător. Cred c-a devenit astfel fiindcă a trecut prin ceea ce a trecut.

— Se potrivește cu cele aflate despre Alendi din Jurnal, spuse Tindwyl. Presupunând că Alendi e autorul jurnalului.

Sazed se uită la teancul său de notițe, recapitulând, în gând, datele esențiale. Kwaan fusese un cărturar terrisian din vechime. El îl descoperise pe Alendi, un bărbat despre care — pornind de la studiile lui — începuse să creadă că era Eroul Evurilor, un personaj din profețiile Terrisului. Alendi îl ascultase și intrase în rândul conducătorilor popoarelor. Cucerise o mare parte a lumii, apoi călătorise spre nord, către Fântâna Înălțării. Însă se părea că, între timp, Kwaan se răzgândise în privința lui — și încercase să-l împiedice s-ajungă la Fântână.

Totul se lega. Deși autorul jurnalului nu-și pomenise numele, era evident că era Alendi.

— Presupunerea e corectă, așa cred, spuse Sazed. În jurnal e amintit Kwaan, precum și despărțirea celor doi.

Stăteau unul lângă altul în odăile lui. El ceruse, și primise, o masă de lucru mai mare, pentru numeroasele lor notițe și pentru teoriile schițate. Lângă ușă zăceau resturile mesei lor din seara aceea, o supă pe care o sorbiseră în grabă. Sazed dorea să ducă vasele la bucătărie, dar încă nu izbutise să se rupă de studiu.

— Continuă, îi ceru Tindwyl, lăsându-se pe spătarul scaunului și părând mai destinsă decât o mai văzuse el vreodată.

Inelele care i se înșiruiau pe marginile laterale ale urechilor își alternau culorile — după aur sau cupru urmau alama sau cositorul. O idee atât de simplă, în care exista frumusețea.

— Sazed?

El tresări.

— Îmi cer iertare, spuse, apoi reîncepu să citească. Mă mai tem și că tot ceea ce am știut — adică întreaga mea poveste — se va pierde în uitare. Mă tem pentru lumea care va fi să fie. Mă tem că toate planurile mele vor da greș. Mă tem de o osândă adusă de Adâncime.

— Oprește-te, îi ceru Tindwyl. De ce se temea de așa ceva?

— De ce nu? întrebă Sazed. Adâncimea, despre care noi credem că e ceața, îi omora poporul. Fără soare, grânele nu puteau să se coacă, iar animalele nu puteau să pască.

— Dar, dacă se temea de Adâncime, Kwaan n-ar fi trebuit să pună piedici lui Alendi, spuse Tindwyl. El urca spre Fântâna Înălțării ca să-*nfrângă* Adâncimea.

— Da, însă Kwaan era convins că Alendi nu era Eroul Evurilor.

— De ce avea asta importanță? Nu era neapărată nevoie de o persoană anume ca să pună stavilă ceții — izbânda lui Rashek o dovedește. Uite, sari la sfârșit. La pasajul despre el.

— Am un nepot tânăr, pe nume Rashek, citi Sazed. Îi urăște pe toți oamenii din Khlennium, cu înfocarea unui tânăr invidios. Pe Alendi îl urăște chiar mai mult — deși nu s-au întâlnit niciodată — pentru că s-a simțit trădat când drept Erou al Evurilor a fost ales unul dintre asupritorii noștri.

Alendi va avea nevoie de călăuze prin munții Terrisului. I-am cerut lui Rashek să se-asigure că, pentru asta, vor fi aleși el și prietenii lui de încredere. Trebuie să se străduiască să-l conducă pe Alendi într-o direcție greșită, să-l descurajeze sau să-i împiedice toate căutările. Alendi n-o să știe c-a fost amăgit.

L-am învățat pe Rashek să-l ucidă pe fostul meu prieten Alendi, dacă nu izbutește să-l facă să se rătăcească. E o speranță firavă. Alendi a scăpat cu viață de asasini, din războaie și din

catastrofe. Sper totuși că, pe munții înghețați din Terris, va fi în sfârșit vulnerabil. Sper într-un miracol.

Alendi nu trebuie s-ajungă la Fântâna Înălțării. Nu trebuie să i se-ngăduie să ia puterea pentru sine însuși.

Tindwyl se lăsă pe spătarul scaunului, încruntându-se.

— Ce e?

— Cred c-aici e ceva care nu se potrivește. Dar nu-ți pot spune exact ce.

Sazed își plimbă din nou privirea peste text.

— Atunci să-mpărțim pasajul în afirmații simple. Rashek — omul care-a devenit Lordul Legiuitor — era nepotul lui Kwaan.

— Da, încuviință Tindwyl.

— Kwaan l-a trimis pe Rashek să-l călăuzească pe un drum greșit, sau chiar să-l ucidă, pe fostul său prieten Alendi Cuceritorul — un bărbat care urca pe munții din Terris în căutarea Fântâniii Înălțării.

Tindwyl dădu din cap.

— Kwaan a făcut asta fiindcă se temea de ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă Alendi lua puterea Fântânii pentru sine.

Tindwyl ridică un deget.

— De ce avea temerea asta?

— Pare o temere logică, așa cred.

— Prea logică, răspunse Tindwyl. Sau, mai degrabă, cu desăvârșire logică. Dar spune-mi, Sazed, când ai citit jurnalul lui Alendi, ai avut impresia că era genul de om care-ar fi luat puterea pentru sine?

Sazed clătină din cap.

— De fapt, era tocmai contrariul. Asta e partea care-a făcut jurnalul atât de derutant — nu ne-am putut da seama de ce făcuse omul pe care-l înfățișa ceea ce credeam noi c-a făcut. Și cred că e partea care-ajutat-o în cele din urmă pe Vin să-și dea seama că Lordul Legiuitor nu era nicidecum Alendi, ci Rashek, cărăușul.

— Iar Kwaan spune că-l cunoștea bine pe Alendi, sublinie Tindwyl. De fapt, chiar în textul copiat de tine, îl laudă în mai multe rânduri. Cred că-l numește un om bun.

— Da, încuviință Sazed, descoperind pasajul. E un om bun — în ciuda tuturor celor întâmplate, e un om bun. Un om plin de abnegație. De fapt, toate acțiunile lui — toate morțile, toate distrugerile și toate suferințele pe care le-a pricinuit — l-au îndurerat profund.

— Prin urmare, reluă Tindwyl, Kwaan îl cunoștea bine pe Alendi. Se gândea la el ridicându-l în slăvi. Și se presupune că-și cunoștea bine și nepotul, pe Rashek. Înțelegi care e nedumerirea mea?

Sazed dădu încet din cap.

— De ce să trimiți un om violent din fire, călăuzit de invidie și de ură, să-l ucidă pe un altul, pe care-l consideri bun la suflet, cu o fire admirabilă? Pare într-adevăr o hotărâre bizară.

— Întocmai, spuse Tindwyl, sprijinindu-și brațele pe masă.

— Dar, zise Sazed, Kwaan scrie chiar aici că se îndoiește „că, dacă va ajunge la Fântâna Înălțării, Alendi va lua puterea și apoi — în numele mai binelui — o va ceda".

Tindwyl clătină din cap.

— N-are sens, Sazed. Kwaan a scris de mai multe ori despre teama lui de Adâncime, însă apoi a-ncercat să spulbere speranța că putea fi oprită trimițând un tânăr plin de ură să ucidă un conducător respectat, probabil înțelept. Practic, a *aranjat* lucrurile astfel încât să ia Rashek puterea — dacă se temea atât de mult c-avea s-o ia Alendi, n-ar fi trebuit să se teamă și c-o putea face Rashek?

— Poate că, pur și simplu, noi privim totul cu mintea limpede a celor care vorbesc despre fapte petrecute deja, spuse Sazed.

Ea clătină din cap încă o dată.

— Ne scapă ceva, Sazed. Kwaan era un om foarte rațional, chiar foarte prudent — ne putem da seama din istorisirea lui. El l-a descoperit pe Alendi și a fost primul care a dat de știre că era Eroul Evurilor. De ce să se fi-ntors împotriva lui, așa cum a făcut-o?

Sazed dădu din cap, răsfoind traducerea copiei hașurate. Kwaan câștigase multă faimă ca urmare a descoperirii Eroului. Terrisianul găsi ceea ce căuta.

În tot ce spunea Prorocirea, exista un loc pentru mine... Am crezut că eram Vestitorul, profetul despre care se prevestise că avea să-l descopere pe Eroul Evurilor. Să mă lepăd de Alendi ar fi însemnat să mă lepăd de noua mea poziție, de meritele recunoscute de ceilalți.

— Probabil s-a petrecut ceva spectaculos, zise Tindwyl. Ceva care l-a făcut să se-ntoarcă împotriva prietenului său, a izvorului faimei sale. Ceva pentru care l-a mustrat conștiința cu atâta putere încât a fost gata să riște, înfruntându-l pe cel mai puternic rege din ținut. Ceva care l-a înspăimântat atât de tare încât a riscat, într-un mod ridicol, trimițându-l pe Rashek într-o misiune ucigașă.

Sazed își răsfoi notițele.

— Se teme atât de Adâncime, cât și de ceea ce s-ar fi întâmplat dacă Alendi ar fi luat puterea, dar s-ar părea că nu poate hotărî ce amenințare e mai periculoasă și, în text, niciuna nu pare să predomine. Da, îmi dau seama care e aici nepotrivirea. Crezi că, probabil, Kwaan a-ncercat să sugereze ceva prin inconsecvența propriilor argumente?

— Probabil, răspunse ea. Avem atât de puține informații! Nu pot judeca un om scos din contextul vieții sale!

Sazed își ridică privirea spre ea.

— Poate-am întrecut măsura cu studiul, zise. Să luăm o pauză?

Ea clătină din cap.

— N-avem timp, Sazed.

El îi întâlni ochii. Avea dreptate.

— Simți și tu, nu-i așa? întrebă Tindwyl.

El dădu din cap.

— Cetatea o să cadă curând. Atâtea forțe apasă asupra ei... oștirile, kolosșii, deruta populației...

— Mă tem că se va petrece cu mai multă violență, înșelând speranțele prietenilor tăi, Sazed, spuse ea, încet. Ei par să creadă că pot continua să jongleze cu propriile necazuri.

— Sunt un grup de optimiști, zâmbi Sazed. Neobișnuiți să fie înfrânți.

— O să fie mai rău decât răzvrătirea, zise Tindwyl. Eu am studiat lucrurile astea, Sazed. Știu ce se-ntâmplă când intră un cuceritor într-un oraș. Vor muri oameni. Mulți oameni.

La auzul vorbelor ei, pe Sazed îl străbătu un fior rece. În Luthadel, atmosfera era încordată; războiul venea în cetate. Poate că o armată sau alta avea să intre cu binecuvântarea Adunării, dar cealaltă avea să atace. La încheierea asediului, zidurile Luthadelului aveau să fie roșii.

Și se temea că sfârșitul era foarte, foarte aproape.

— Ai dreptate, încuviință, reîndreptându-și atenția asupra notițelor de pe masa de lucru. Trebuie să ne continuăm studiul. Ar trebui s-adunăm tot ce putem găsi despre vremurile de dinaintea Înălțării, ca să ai contextul pe care-l cauți.

Ea schiță un gest aprobator, dând dovadă că-și dorea să ia o hotărâre. Nu era ceva pe care să-l poată duce până la capăt în timpul care le rămăsese. Descifrarea înțelesului textului copiat, compararea lui cu jurnalul și încadrarea în contextul epocii era o însărcinare pe care un cărturar o încheia după ani de muncă.

Păstrătorii aveau multe cunoștințe — iar, în cazul lor, erau, poate, prea multe. Adunaseră și-și transmiseseră însemnări, povești, mituri și legende o vreme atât de îndelungată încât un singur Păstrător avea nevoie de mai mulți ani ca să recite, pentru un nou inițiat, toate lucrările adunate.

Din fericire, în masa informațiilor erau incluse indexuri și rezumate create de ei înșiși. În plus, mai erau și notițele și indexurile personale ale fiecăruia dintre ei. Însă nu făceau nimic mai mult decât să-l ajute să înțeleagă cât de multe informații deținea. Sazed însuși își petrecuse viața citind, memorând și indexând religii. În fiecare noapte, înainte de a adormi, citea un fragment dintr-o notiță sau dintr-o poveste. Era, probabil, eruditul care cunoștea cel mai bine religiile din epoca anteînălțare, și totuși simțea că știa atât de puțin!

Faptul că autenticitatea informațiilor nu era garantată înrăutățea lucrurile. Foarte multe fuseseră oferite de oameni simpli, care se străduiseră din răsputeri să-și aducă aminte cum fusese cândva viața lor — sau, cel mai adesea, cum trăiseră cândva

bunicii lor. Ordinul Păstrătorilor luase ființă abia către sfârșitul celui de al doilea secol de domnie a Lordului Legiuitor. Între timp, forma nealterată a multor religii dispăruse cu desăvârșire.

Sazed închise ochii și-și răsturnă în minte încă un index dintr-o cupruminte, apoi începu să caute în cuprinsul acestuia. Într-adevăr, n-aveau mult timp, dar el și Tindwyl erau Păstrători. Erau obișnuiți să-nceapă să se ocupe de o anumită însărcinare pe care avea s-o ducă la bun sfârșit altcineva.

Elend Venture, cândva rege al Stăpânirii Centrale, stătea pe balconul fortărețeî sale, privind vasta întindere a orașului Luthadel. Deși încă nu căzuse prima zăpadă, vremea se răcise. Purta o mantie legată în față, care nu-i apăra însă și obrajii. În aerul rece, îi simțea furnicându-l când vântul sufla peste el, biciuindu-i mantia. Din coșurile caselor se înălța fum, adunându-se ca o umbră amenințătoare deasupra orașului înainte de a se contopi cu cenușa sub cerul roșu.

Pentru fiecare casă din care se înălța fumul, se zăreau câte două fără fum. Dintre acestea, multe erau, probabil, părăsite. Însă știa că mai existau destule în care trăia cineva. Locuia și îngheța.

Ar fi trebuit să pot face mai multe pentru ei, se gândi, cu ochii larg deschiși în vântul pătrunzător. *Ar fi trebuit să le pot aduce mai mulți cărbuni.*

Era umilitor, ba chiar deprimant, să admită că Lordul Legiuitor făcuse mai mult bine decât el. Deși fusese un tiran nemilos, cel puțin avusese grijă ca o foarte mare parte a populației să nu sufere de foame și de frig. Ținuse oștile sub control, iar fărădelegile încercase să le domolească.

În nord-est, armata kolossilor stătea în așteptare. Nu trimisese soli în cetate, dar era mai înspăimântătoare decât oastea lui Cett sau decât a lui Straff. Frigul n-o putea pune pe fugă; în ciuda pielii lor dezgolite, kolossi nu păreau să simtă schimbările vremii. Dintre cele trei armate, ultima sosită era cea mai îngrijorătoare — cea mai periculoasă, cea mai imprevizibilă, cea cu care era imposibil să duci tratative. Kolossi nu făceau înțelegeri.

N-am dat destulă atenție acestei amenințări, se gândi Elend, rămânând pe balcon. *Pur și simplu sunt atât de multe de pus la punct, atâtea lucruri pentru care să ne facem griji, încât nu ne putem concentra asupra unei armate care ar putea fi la fel de periculoasă și pentru noi, și pentru dușmanii noștri.*

Era din ce în ce mai puțin probabil ca Straff sau Cett să fie atacați de kolossi. Jastes părea să-i controleze destul de bine ca să-i țină în așteptare până când aveau să se năpustească asupra Luthadelului.

— Lordul meu, spuse o voce din spatele lui. Te rog, vino înăuntru. E un vânt cumplit. N-are rost să te lași ucis de-o răceală.

Elend se întoarse. Căpitanul Demoux stătea, îndatoritor, în încăpere, alături de o altă gardă de corp. Ca urmare a încercării de asasinat, Ham ceruse cu insistență ca Elend să aibă în permanență o escortă. El nu se arătase nemulțumit, deși știa că nu prea mai aveau de ce să fie prudenți. Acum, când nu mai era rege, Straff nu mai avea de ce să-i dorească moartea.

E atât de zelos, se gândi Elend, studiind chipul lui Demoux. *De ce mi se pare atât de tânăr? Suntem aproape de aceeași vârstă.*

— Bine, spuse, reintrând în cameră cu pași mari.

În timp ce Demoux închidea ușile balconului, el își scoase mantia. Costumul de sub ea nu-i venea bine. Părea neîngrijit și soios, deși poruncise să fie spălat și călcat. Jiletca era prea strâmtă — exercițiile de scrimă îi modificau încet trupul — în timp ce haina atârna, lălâie.

— Demoux, întrebă el, când e următoarea adunare a adepților Supraviețuitorului?

— La noapte, lordul meu.

Elend dădu din cap. De asta se temuse; avea să fie o noapte rece.

— Lordul meu, spuse Demoux, mai ai totuși intenția să iei parte?

— Bineînțeles. Mi-am dat cuvântul că mă voi alătura cauzei voastre.

— Asta a fost înainte de a pierde votarea, lordul meu.

— Nu contează. Mă alătur mișcării voastre fiindcă e importantă pentru skaa, Demoux, și vreau să-nțeleg care e voința poporului meu... cetății. Ți-am promis că-i voi fi devotat — și veți avea devotamentul meu.

Demoux păru ușor năucit, dar tăcu. Elend aruncă o privire spre masa de lucru, gândindu-se să mai studieze, dar, în camera rece, era greu să simtă vreun îndemn. Deschise în schimb ușa și ieși pe coridor. Gărzile de corp îl urmară.

Nu-și îngădui să se-ndrepte spre camerele lui Vin. Ea avea nevoie de odihnă și el nu-i făcea niciun bine dacă-i deschidea ușa din jumătate în jumătate de oră, să vadă cum se simțea. O porni în schimb pe un alt culoar.

Coridoarele dosnice ale Fortăreței Venture erau înguste, întunecoase, cu pereți de piatră și întortocheate, alcătuind un ansamblu de complexitatea unui labirint. Poate era din cauză că acolo crescuse, dar în spațiul lor neguros și izolat se simțea acasă. Fuseseră locul ideal pentru un tânăr care-și dorea, sincer, să nu fie găsit. Acum le folosea dintr-un alt motiv: erau locul perfect pentru o plimbare prelungită. Nu mergea undeva anume, se mișca pur și simplu, alungându-și nemulțumirile cu zgomotul propriilor pași.

Nu pot rezolva problemele orașului, își spuse. *Le-am lăsat în seama lui Penrod — pe el l-au vrut.*

Asta ar fi trebuit să ușureze lucrurile pentru Elend. Îi lăsa timp să se concentreze asupra propriei supraviețuiri, plus un timp în care să dea o nouă vigoare legăturii sale cu Vin. Însă, în ultima vreme, ea părea altfel. Și, fără s-o vrea, el nu putea să nu se gândească la singurul lucru care se schimbase.

Nu mai era rege.

Vin nu era superficială. În cei doi ani de când erau împreună, nu-i arătase nimic altceva decât devotament și dragoste. Totuși, cum ar fi putut să nu reacționeze — chiar și fără să-și dea seama — la eșecul lui colosal? În timpul încercării de asasinat, o privise luptând. O urmărise cu adevărat, pentru prima oară în momentele unei lupte. Până atunci nu-și dăduse seama cât de uimitoare era. Nu doar o luptătoare, nu doar o Allomantă. Era o

forță, aidoma tunetului sau vântului. Cum îl omorâse pe ultimul brutal, zdrobindu-i capul cu al ei...

Cum ar putea iubi un bărbat ca mine? se întrebă. *N-am fost în stare nici măcar să-mi păstrez tronul. Am întocmit eu însumi legile care m-au detronat.*

Oftă, continuându-și plimbarea. Avea senzația că ar fi trebuit să se străduiască din răsputeri ca să-și dea seama cum s-o convingă pe Vin că era demn de ea. Dar n-ar fi izbutit decât să pară și mai neisprăvit. N-avea cum să-și îndrepte greșelile, mai ales când el, unul, nu putea să vadă nicio adevărată greșeală pe care s-o fi săvârșit. Făcuse tot ce putea face și cât de bine putea face, și se dovedise că nu era de-ajuns.

Se opri la o bifurcație. Cândva, ca să-și recapete calmul era de-ajuns să se destindă, afundându-se în lectura unei cărți. Acum se simțea nervos. Încordat. Într-o mică măsură... așa cum își imagina că se simțea Vin.

Poate-aș izbuti să-nvăț de le ea, se gândi. *Ce-ar face Vin în locul meu?* Cu siguranță nu s-ar fi mulțumit să umble de colo-colo, meditând și plângându-și de milă. Se încruntă, uitându-se în lungul culoarului luminat de flăcările pâlpâitoare ale lămpilor cu ulei; din numărul total, nu erau aprinse decât jumătate. Pe urmă se puse în mișcare, mergând, hotărât, către niște camere anume.

Bătu încet la ușă, și nu-i răspunse nimeni. În cele din urmă, își strecură capul înăuntru. Sazed și Tindwyl stăteau, tăcuți, în fața unei mese pline cu teancuri înalte de hârtii și de registre. Stăteau amândoi părând să se uite în gol, cu privirea sticloasă a oamenilor buimăciți. Sazed își ținea mâna pe masă; a lui Tindwyl era peste a lui.

Sazed se învioră brusc și se întoarse spre Elend.

— Lord Venture! Îmi cer iertare. Nu te-am auzit intrând.

— E în ordine, Saze, spuse Elend, trecând pragul.

În clipa aceea se dezmetici, și Tindwyl își luă mâna de pe a lui Sazed. Elend dădu din cap către Demoux și către însoțitorul lui — care continuau să-l urmeze — cerându-le astfel să rămână afară, și închise ușa.

— Elend, spuse Tindwyl cu obișnuita ei tentă de nemulțumire în glas, din ce motiv ne deranjezi? Ți-ai dovedit deja pe de-a-ntregul nepriceperea — nu văd rostul unei alte discuții.

— Asta încă mai e casa mea, Tindwyl, ripostă Elend. Insultă-mă încă o dată și-o să te trezești dincolo de poartă.

Ea înălță dintr-o sprânceană.

Sazed păli.

— Lord Venture, se grăbi el să spună, nu cred că Tindwyl a vrut să...

— E în ordine, Sazed, îl întrerupse el. Mă pune pur și simplu la încercare, să vadă dacă am revenit la vechea mea stare de acceptare a insultelor.

Tindwyl ridică din umeri.

— Mi s-a povestit că umbli pe coridoarele palatului ca un copil răsfățat.

— Poveștile sunt adevărate, recunoscu Elend. Dar asta nu-nseamnă că mândria mi-a dispărut cu desăvârșire.

— Bun, spuse Tindwyl, arătând cu capul către un scaun. Așază-te, dacă vrei.

El făcu semn că voia, își trase un scaun în fața celor doi și luă loc.

— Am nevoie de sfaturi.

— Ți le-am dat deja pe toate cele de care-am fost în stare, răspunse terrisiana. De fapt, poate ți-am dat prea multe. Faptul că mă aflu în continuare aici lasă impresia că sunt părtinitoare.

— Nu mai sunt rege, spuse Elend. Ca urmare, nu reprezint niciuna dintre părți. Sunt doar un om în căutarea adevărului.

Tindwyl zâmbi.

— Atunci pune întrebările.

Sazed le urmărea discuția cu vizibil interes.

Știu, se gândi Elend, nici eu nu sunt sigur că-nțeleg relația voastră.

— Iată ce mă sâcâie, spuse. Am pierdut tronul, în esență, pentru că n-am vrut să mint.

— Explică-mi, îi ceru Tindwyl.

— Am avut șansa s-ascund o parte a legii, răspunse Elend. În ultima clipă, aș fi putut face Adunarea să m-accepte ca rege. În schimb, i-am dat o mică informație, care era adevărată, dar care, în final, m-a costat tronul.

— Nu mă surprinde, comentă Tindwyl.

— Nici nu credeam c-o să te surprindă. Acum, crezi c-am fost prost fiindc-am făcut ce-am făcut?

— Da.

Elend dădu din cap.

— Dar, adăugă Tindwyl, nu momentul acela te-a costat tronul, Elend Venture. N-a fost decât un amănunt, ceva prea simplu ca să-l consideri cauza eșecului tău de proporții. Ai pierdut tronul pentru că nu le-ai ordonat oștilor tale să țină orașul sub control, pentru că ai insistat să-i dai Adunării prea multă libertate și pentru că nu plătești asasini și respingi alte forme de constrângere. Pe scurt, Elend Venture, ai pierdut tronul pentru că ești un om cumsecade.

El clătină din cap.

— Atunci nu pot fi, în același timp, un om care-și ascultă conștiința *și* un rege bun?

Tindwyl căzu pe gânduri, încruntându-se.

— Ai pus o întrebare veche de când lumea, Elend, spuse încet Sazed. O întrebare pe care și-au pus-o, dintotdeauna, monarhii, preoții și oamenii simpli, însemnați de soartă. Nu știu dacă există un răspuns.

— Ar fi trebuit să mint, Sazed?

— Nu, zâmbi terrisianul. Poate, în locul tău, alții ar fi mințit. Însă omul nu trebuie să se dezică de sine însuși. Pentru tine, e mai bine că ai făcut ce ai făcut și ai pierdut tronul, eu așa cred.

Tindwyl se încruntă.

— Idealurile lui sunt frumoase, Sazed. Dar cum rămâne cu poporul lui? Dacă oamenii vor muri pentru că Elend nu e în stare să-și controleze propria conștiință?

— Nu vreau să intru într-o dispută cu tine, Tindwyl, spuse Sazed. Pur și simplu, eu sunt de părere c-a făcut alegerea corectă.

E corect să-ți urmezi conștiința, punându-ți apoi încrederea în Providență pentru umplerea golurilor pricinuite de conflictul dintre moralitate și logică.

Providență.

— Vrei să spui divinitate, zise Elend.

— Da.

Elend clătină din cap.

— Ce e un zeu, Sazed, dacă nu o unealtă întrebuințată de obligatori?

— De ce iei hotărârile pe care le iei, Elend Venture?

— Pentru că sunt corecte.

— Și de ce sunt corecte?

— Nu știu, oftă Elend, lăsându-se pe spătarul scaunului.

Poziția atrase privirea dezaprobatoare a lui Tindwyl, dar el n-o luă în seamă. Nu mai era rege; putea să se simtă și descurajat, dacă voia.

— Tu, Sazed, vorbești despre un zeu, dar nu predici tot tu o sută de religii diferite?

— De fapt, sunt trei sute, sublinie Sazed.

— Și în *tu* care crezi?

— În toate.

Elend clătină din cap.

— N-are sens. Mie nu mi-ai descris decât vreo șase, dar mi-am dat deja seama că nu se-mpacă între ele.

— Eu nu sunt îndreptățit să judec adevărul, lord Venture, zâmbi Sazed. Eu pur și simplu îl port.

Elend oftă. *Preoții...*, se gândi. *Uneori, să vorbești cu Sazed e totuna cu a vorbi cu un obligator.*

— Elend, spuse Tindwyl, cu voce îndulcită, sunt de părere că, în situația dată, ai ales o cale greșită. Însă Sazed are dreptate. Nu ți-ai trădat propriile convingeri și eu cred că ăsta e un atribut al regalității.

— Și ce-ar trebui să fac? întrebă el.

— Orice dorești, răspunse Tindwyl. Să-ți spun ce să faci n-a fost niciodată menirea mea. Ți-am spus doar ce au făcut, în vremuri vechi, alți oameni aflați pe o poziție ca a ta.

— Şi ce-ar fi făcut ei? Cum ar fi reacţionat, în locul meu, aceşti măreţi conducători?

— Întrebarea e lipsită de sens, zise ea. În primul rând, nu s-ar fi găsit într-o asemenea situaţie, fiindcă nu şi-ar fi pierdut titlurile.

— Atunci la asta se reduce totul? se miră el. La un titlu?

— Nu despre asta discutăm? întrebă Tindwyl.

Elend nu răspunse. *Ce crezi tu că face dintr-un bărbat un rege bun?* o întrebase cândva pe Tindwyl. *Încrederea,* răspunsese ea. *Un rege bun e acela care se bucură de încrederea poporului său — şi care o merită.*

Fostul rege se ridică în picioare.

— Mulţumesc, Tindwyl, spuse.

Ea se încruntă, nedumerită, apoi se întoarse spre Sazed. El îşi înălţă privirea şi întâlni ochii lui Elend, lăsându-şi capul uşor pe-o parte. Pe urmă zâmbi.

— Haide, Tindwyl, spuse. Ar trebui să ne-ntoarcem la studiile noastre. Şi Maiestatea Sa are de lucru, aşa cred.

Elend părăsi camera lăsând în urmă o Tindwyl încruntată. Gărzile lui de corp îl urmară când se îndepărtă pe coridor cu paşi iuţi.

N-o să redevin cel dinainte, îşi spuse. N-o să continui să m-agit şi să-mi fac griji. Tindwyl m-a învăţat că nu trebuie, deşi ea nu m-a-nţeles cu adevărat niciodată.

Ajunse în faţa camerelor lui câteva clipe mai târziu. Intră cu paşi apăsaţi şi îşi deschise dulapul. Hainele alese de Tindwyl pentru el — veşmintele unui rege — aşteptau înăuntru.

Unii au auzit, probabil, de memoria mea legendară. Totul e adevărat; pot reține cât ai clipi cuvintele de pe o coală întreagă, fără să am nevoie de o metalminte Feruchimică.

42

— Bine, spuse Elend, folosindu-se de un cărbune pentru scris ca să-ncercuiască o altă parte a hărții orașului din fața lui. Dar aici?

Demoux își scărpină bărbia.

— În Grainfield? E un cartier locuit de nobili, lordul meu.

— Era, zise Elend. Era plin de veri de-ai Casei Venture. Când a plecat tata din oraș, cei mai mulți dintre ei au făcut același lucru.

— Atunci probabil că vom găsi casele ocupate de skaa aciuiați acolo vremelnic.

Fostul rege dădu din cap.

— Mută-i.

— Poftim, lordul meu? spuse Demoux.

Se aflau în imensul adăpost al trăsurilor din Fortăreața Venture. Soldații forfoteau, grăbiți, prin încăperea spațioasă; mulți nu purtau uniformă; nu se aflau, oficial, în slujba orașului. Elend nu mai era rege, dar continuau să vină la chemarea lui.

Măcar asta spunea ceva.

— Trebuie să-i scoatem pe skaa din casele alea, explică Elend. Aproape toate locuințele nobililor sunt vile de piatră, cu o mulțime de încăperi mici. Sunt extrem de greu de încălzit, e nevoie de câte un cămin separat sau de câte o sobă de gătit în fiecare dintre ele. Casele ieftine, pentru skaa, sunt deprimante, dar au sobe imense și încăperi fără pereți despărțitori.

Demoux dădu încet din cap.

— Lordul Legiuitor nu-și putea lăsa muncitorii să moară de frig, adăugă Elend. Casele lor sunt cea mai bună metodă de a purta în mod eficient grija unei populații numeroase când ai rezerve puține.

— Înțeleg, lordul meu.

— Nu-i siliți, Demoux. Garda mea personală n-are nicio autoritate în oraș — chiar dacă i se adaugă voluntari din armată. Dacă o familie vrea să rămână în locuința nobiliară unde s-a instalat hoțește, lăsați-o. Convingeți-vă doar că oamenii știu c-au de ales, ca să-nghețe acolo nu e singura soluție.

Demoux răspunse cu un gest al capului, în semn că înțelesese, și plecă să transmită instrucțiunile. Elend se-ntoarse spre un mesager care se apropia. Omul era nevoit să șerpuiască prin învălmășeala grupurilor de oșteni care primeau ordine și întocmeau planuri.

Elend dădu din cap către noul-venit.

— Faci parte din grupul de cercetași care se ocupă de dărâmare, nu?

Bărbatul încuviință plecându-și fruntea în timp ce saluta înclinându-se. Nu purta uniformă; era soldat, dar nu din garda lui Elend. Părea tânăr, avea falca pătrată, capul chel și un zâmbet sincer.

— Te cunosc? întrebă Elend.

— Te-am ajutat acum un an, lordul meu. Te-am călăuzit prin palatul Lordului Legiuitor, ca s-o salvezi pe lady Vin...

— Goradel, își aminti fostul rege. Făceai parte din garda personală a Lordului Legiuitor.

Tânărul dădu din cap.

— A doua zi, am intrat în armata ta. Am considerat că așa trebuia să fac.

Elend zâmbi.

— Nu mai e armata mea, Goradel, dar apreciez c-ai venit să ne-ajuți azi. Ce-ai de raportat?

— Ai avut dreptate, lordul meu, skaa au jefuit deja casele părăsite, au luat mobila. Dar nu s-au gândit prea mult și la pereți. Mai mult de jumătate dintre vilele părăsite au pereții din lemn pe interior, iar multe case de închiriat pentru săraci sunt tot din lemn. Cele mai multe au și acoperișuri de lemn.

— Perfect, spuse Elend.

Se uită la bărbații care se adunau. Nu le spusese ce planuri avea; ceruse pur și simplu voluntari pentru muncă fizică. Nu se așteptase să vină cu sutele.

— Se pare c-am strâns un grup numeros, lordul meu, zise Demoux, alăturându-i-se din nou.

Elend dădu din cap, îngăduindu-i lui Goradel să se retragă.

— Putem încerca să-nfăptuim ceva mai ambițios decât am plănuit.

— Lordul meu, întrebă Demoux, ești sigur că vrei să-ncepem să dărâmăm noi înșine orașul?

— Pierdem fie clădiri, fie oameni, Demoux. Să fie clădirile.

— Și dacă regele-ncearcă să ne oprească?

— Ne supunem, răspunse Elend. Dar nu cred că lordul Penrod va avea ceva împotrivă. E prea ocupat să obțină voturile Adunării pentru decretul care hotărăște predarea cetății în mâinile tatălui meu. În plus, probabil preferă să-i știe pe oamenii ăștia aici, muncind, în loc să-i lase să stea în cazarmă, impacientați.

Demoux amuți. Nici Elend nu mai spuse nimic; știau amândoi cât de nesigură era situația. De la încercarea de asasinare și de la transferul de putere trecuse foarte puțin timp, orașul încă nu ieșise din starea de șoc. Cett continua să se-ascundă în Fortăreața Hasting și, dincolo de ziduri, oștile lui trecuseră pe poziții de atac. Luthadelul era ca un om cu cuțitul la gât. Fiecare răsuflare îi tăia pielea.

În privința asta nu pot face mare lucru acum, se gândi Elend. *Trebuie să m-asigur că oamenii nu-ngheață în următoarele câteva nopți.* Simțea frigul mușcător, deși era ziuă, purta mantie și stătea într-un adăpost. În Luthadel se aflau o mulțime de oameni, dar, dacă putea s-adune destui bărbați care să dărâme destule clădiri, ar fi izbutit să-i ajute întru câtva.

— Lordul meu!

Elend se întoarse și văzu apropiindu-se un bărbat scund, cu mustața pe oală.

— Ah, Felt, spuse el. Ai noutăți?

Bărbatul încerca să dezlege misterul hranei otrăvite — străduindu-se să afle mai ales pe unde pătrunseseră otrăvitorii în oraș.

— Am, într-adevăr, lordul meu. Le-am pus întrebări refugiaților, cu ajutorul unui Aț ț ător, dar n-am aflat nimic. Pe urmă am căzut totuși pe gânduri. Refugiații mi s-au părut prea bătători la ochi. Străini pătrunși în oraș? Era firesc să-i bănuim în primul rând pe ei. Fiindc-am avut atât de multe necazuri cu fântânile, cu mâncarea și cu altele, m-am gândit că, probabil, cineva trebuie să tot intre și să tot iasă pe furiș din oraș.

Elend dădu din cap. Îi supravegheaseră cu mare atenție pe soldații lui Cett din Fortăreața Hasting, și niciunul dintre ei nu era vinovatul. Născutul-din-Ceață din slujba lui Straff continua să reprezinte o posibilitate, dar Vin nu crezuse niciodată că el s-ar fi putut afla în spatele otrăvirilor. Elend sperase că urmele — dacă puteau fi descoperite — aveau să conducă spre palatul lui, dezvăluind ce servitor fusese înlocuit de un kandra.

— Și? întrebă el.

— Le-am pus întrebări paznicilor de la trecerile prin ziduri, continuă Felt. Cred că n-au nicio vină.

— Treceri prin ziduri?

Felt făcu semn că da.

— Pasaje secrete care duc afară din oraș. Tuneluri, sau cam așa ceva.

— Există astfel de intrări? întrebă Elend, surprins.

— Firește, lordul meu, răspunse Felt. Pe vremea Lordului Legiuitor, hoților skaa le era greu să se mute dintr-un oraș în altul. Oricine venea în Luthadel era luat la-ntrebări, dus la interogatoriu. Așa că intrările secrete existau în număr mare. Cele mai multe au fost închise — acelea unde oamenii treceau peste zid urcați și coborâți cu frânghii. Câteva se mai întrebuințează încă, dar nu cred c-au fost lăsați spioni înăuntru. Imediat ce-a fost otrăvită prima fântână, paznicii s-au temut c-o să trimiți după ei. De atunci, n-au mai lăsat decât să *iasă* oameni — pe cei care vor să fugă din orașul asediat.

Elend se încruntă. Poruncise să fie închise porțile și să nu iasă nimeni și nu știa ce să creadă despre nesupunerea oamenilor.

— Pe urmă, adăugă Felt, am încercat la fluviu.

— Ne-am gândit la asta, zise Elend. Grătarele prin care trece apa sunt solide.

Felt zâmbi.

— Da, sunt. Am trimis câțiva oameni sub apă, să verifice, și am găsit jos mai multe lacăte care țin grătarele pe locurile lor.

— Ce?

— Cineva le-a scos cu forța, lordul meu, și le-a fixat la loc cu lacăte, ca să nu dea de bănuit. În felul ăsta, se poate intra și ieși înotând, după bunul-plac.

Elend înălță dintr-o sprânceană,

— Vrei să-nlocuim grătarele? întrebă Felt.

— Nu. Înlocuiți lacătele cu unele noi, și puneți oameni de pază. Vreau să prindeți otrăvitorii în cursă la următoarea încercare de pătrundere în oraș.

Felt dădu din cap și se retrase zâmbind încântat. Talentele lui de iscoadă nu prea fuseseră folosite în ultima vreme și părea să savureze toate însărcinările primite de la Elend. Fostul rege își propuse să se gândească dacă era cazul să-l pună să caute spionul kandra — presupunând că nu era chiar el.

— Lordul meu, spuse Demoux, apropiindu-se, cred că pot oferi o a doua părere despre modul în care-a fost pusă otrava.

Elend se întoarse spre el.

— Oh?

Demoux dădu din cap și-l chemă, cu o fluturare de mână, pe bărbat de lângă perete. Era un tânăr, poate de vreo optsprezece ani, cu fața murdară, îmbrăcat ca un muncitor skaa.

— El e Lam, zise Demoux. Face parte din confreria mea.

Tânărul se înclină în fața lui Elend și rămase într-o poziție care-i trăda nervozitatea.

— Poți să vorbești, Lam, îl îndemnă Demoux. Spune-i lordului Venture ce-ai văzut.

— Păi, lordul meu, începu tânărul, am încercat să-i spun regelui. Adică noului rege.

Roşi stânjenit.

— E în ordine, îl linişti Elend. Continuă.

— Păi, oamenii lui m-au întors din drum. Au spus că regele n-are timp pentru mine. Aşa c-am venit la lordul Demoux. Mi-am închipuit că el s-ar putea să mă creadă.

— Ce să creadă?

— C-am văzut un Inchizitor, lordul meu, veni răspunsul, şoptit. L-am văzut în oraş.

Elend simţi un fior rece.

— Eşti sigur?

Tânărul dădu din cap.

— Am trăit în Luthadel de când mă ştiu, lordul meu. Am văzut de mai multe ori execuţii. Îl pot recunoaşte pe unul dintre monştrii ăia, cu siguranţă. L-am văzut. Piroane în loc de ochi, înalt, în robe, furişându-se prin noapte. În apropierea pieţelor din centrul cetăţii. Pe cuvântul meu.

Elend schimbă o privire cu Demoux.

— Nu e singurul, lordul meu, spuse acesta, cu glas scăzut. Şi alţi oameni din confreria mea pretind c-au văzut un Inchizitor în apropiere de Kredik Shaw. Pe primii nu i-am crezut, dar Lam e demn de încredere. Dacă spune c-a văzut ceva, chiar a văzut. Băiatul ăsta are ochi aproape la fel de buni ca ai unui Cositorian.

Elend dădu din cap şi ordonă unei patrule alcătuite din oameni din garda lui să supravegheze locul indicat. Pe urmă îşi îndreptă din nou atenţia către eforturile de stivuire a lemnelor. Împărţi porunci, organiză oamenii în echipe, îi trimise pe unii să se apuce de lucru, iar pe alţii să aducă forţe proaspete. Neavând cu ce să facă foc, multe forje din oraş se închiseseră şi muncitorii trândăveau. Le-ar fi prins bine ceva cu care să-şi ocupe timpul.

Elend văzu vigoarea din privirile oamenilor când începură să se împrăştie. Cunoştea acel soi de hotărâre, acea fermitate a ochilor şi a braţelor. Venea din satisfacţia intrării în acţiune, în loc de a sta locului, aşteptând să se-nfăptuiască voia sorţii sau să treacă regii la fapte.

Se întoarse la harta lui, făcu câteva notații. Cu coada ochiului, îl zări pe Ham intrând agale.

— Vasăzică aici au venit toți! Terenurile de instrucție sunt pustii.

Elend își ridică privirea, zâmbind.

— Prin urmare, te-ai întors la uniformă? întrebă Ham.

Elend se uită în jos, la hainele lui albe. Create ca să-l scoată în evidență, separându-l de cetatea pătată de cenușă.

— Da.

— Păcat, oftă Ham. Nimeni n-ar trebui să poarte uniformă.

Elend înălță dintr-o sprânceană. Pus în fața unei ierni crâncene, Ham îmbrăcase în sfârșit o cămașă pe sub vestă. Însă nu purta nici mantie, nici haină.

Elend își întoarse privirea spre harta lui.

— Hainele astea mi se potrivesc, spuse. Mi se pare pur și simplu corect să le port. Oricum, jiletca ta aduce mai degrabă a uniformă.

— Nu, nu este.

— Oh? făcu Elend. Ham, nimeni nu strigă „Brutal" mai tare ca un om care umblă iarna fără mantie. Te-ai obișnuit să vezi cum schimbă haina reacțiile oamenilor la vederea ta, să-i lași să știe cine ești și ce reprezinți — asta fiind, în esență, menirea unei uniforme.

Ham șovăi.

— E un mod interesant de a privi lucrurile.

— Ce? întrebă Elend. Pe tema asta nu te-ai contrazis niciodată cu Boare?

Ham clătină din cap și se-ntoarse să se uite la grupurile de bărbați care ascultau de șefii numiți de Elend.

S-a schimbat, se gândi fostul rege. *Conducerea orașului, confruntarea cu toate astea l-au schimbat până și pe el.* Brutalul era acum mai serios — cu atenția mai concentrată. Firește, el avusese în grijă siguranța cetății mai mult decât oricine altcineva din ceată. Uneori era greu să-ți aduci aminte că Brutalul liber în gândire era un bărbat cu familie. Era înclinat să nu vorbească prea mult despre Mandra și despre cei doi copii ai lor.

Elend bănuia că-și formase un obicei, fiindcă își petrecuse o mare parte a vieții de bărbat însurat departe de familie, ca s-o știe în siguranță.

Familia mea e întregul oraș, se gândi Elend, urmărind din priviri soldații care plecau la lucru. Poate unii se gândeau că o îndeletnicire atât de simplă ca adunatul lemnelor era o însărcinare banală, de prea puțină importanță într-un oraș asediat de trei armate. Însă el știa că populația skaa suferea de frig și avea să primească lemnul prețuindu-l tot atât de mult ca pe o salvare de cele trei armate.

Adevărul era că Elend se simțea, într-o anumită măsură, la fel ca soldații lui. Era mulțumit — ba chiar încântat — fiindcă făcea ceva, *orice*, ca să ajute.

— Și dacă ne-atacă oastea lui Cett? întrebă Ham, continuând să se uite la soldați. O bună parte din armată o să se-mprăștie prin oraș.

— Chiar dacă-n echipele mele ar fi o mie de oameni, lipsa lor nu ne-ar știrbi prea mult forțele. În plus, Ciomege e de părere c-o să fie timp destul să-i adunăm. Avem mesageri pregătiți.

Elend se uită pe hartă.

— Oricum, cred că încă n-o să fim atacați de Cett. Fortăreața aia e, pentru el, un loc cât se poate de sigur. Noi n-o s-o atacăm nicidecum — ar însemna să luăm prea mulți oameni de pe ziduri, punându-ne în pericol. Nu trebuie să-și facă griji decât în privința tatălui meu...

Vocea lui Elend se stinse.

— Ce e? întrebă Ham.

— De-asta se află Cett aici, continuă Elend, clipind surprins. Nu-ți dai seama? S-a pus intenționat într-o situație în care nu are de ales. Dacă ne atacă Straff, oștile lui Cett vor intra în final în luptă alături de noi. Și-a legat soarta de a noastră.

Ham se încruntă.

— Mișcarea pare destul de disperată.

Elend dădu din cap, aducându-și aminte de întâlnirea lui cu Cett.

— Disperată, spuse. E un cuvânt potrivit. Cett e disperat dintr-un anumit motiv — pe care n-am reușit să-l deduc. Oricum, venind aici, a trecut de partea noastră și împotriva lui Straff — indiferent dacă noi dorim alianța sau nu.

— Și dacă Adunarea îi dă orașul lui Straff? Dacă oamenii noștri i se alătură lui Straff și-l atacă pe Cett?

— Ăsta e riscul pe care l-a acceptat, spuse Elend.

Cett nu și-a dorit niciodată să poată fugi de lupta de-aici, din Luthadel. Vrea să cucerească orașul sau să fie ucis.

Așteaptă, speră că Straff o s-atace, se teme că noi îi vom preda pur și simplu cetatea. Dar nimic din toate astea nu se poate întâmpla atâta vreme cât Straff se teme de Vin. Trei adversari în așteptare, într-o situație fără ieșire. Plus kolossii, un al patrulea element, căruia e imposibil să-i anticipezi faptele.

Cineva trebuia să-ncline cumva balanța, punând astfel lucrurile în mișcare.

— Demoux, ești gata să iei comanda aici? întrebă Elend.

Căpitanul își ridică privirea și dădu din cap.

Fostul rege se-ntoarse spre Ham.

— Am o întrebare pentru tine.

Brutalul înălță dintr-o sprânceană.

— Cât de nebun de simți în clipa asta?

Elend își trase calul afară din tunel, ieșind pe terenul răvășit din afara Luthadelului. Se întoarse și-și întinse gâtul ca să se uite în susul zidurilor. Spera că soldații din acel loc îi primiseră mesajul și n-aveau să-l ia drept un spion sau un cercetaș dintr-o armată dușmană. Ar fi preferat să n-o sfârșească ajungând în istoriile lui Tindwyl ca un fost rege ucis de săgeata unui oștean de-al său.

Ham călăuzi o femeie scundă, cu părul cărunt, afară din tunel. Așa cum bănuise Elend, Brutalul găsise cu ușurință o trecere prin zid potrivită, care să-i scoată afară din oraș.

— Ei, iată-vă ajunși, spuse bătrâna, sprijinindu-se în baston.

— Mulțumesc, femeie bună, zise Elend. Azi ți-ai slujit minunat stăpânirea.

Ea pufni, înălțând dintr-o sprânceană — deși, din câte-și putea da Elend seama, era aproape oarbă. El zâmbi, scoase o pungă și i-o întinse. Ea căută înăuntru cu degete noduroase, surprinzător de îndemânatice, și numără conținutul.

— Trei în plus?

— Plata ca să lași aici un pândar. S-aștepte până ne-ntoarcem.

— Vă-ntoarceți? se miră femeia. Nu fugiți?

— Nu, răspunse Elend. Am doar niște treburi cu una dintre armate.

Femeia înălță din nou dintr-o sprânceană.

— Ei, niciuna nu e treaba Bunicuței, mormăi, și se-ntoarse spre gaura din zid pipăind pământul cu lovituri ușoare de baston. Pentru trei bănuți, găsesc un nepot care să stea aici câteva ore. Lordului Legiuitor știe, eu am destui.

Cu un licăr cald în ochi, Ham o privi îndepărtându-se.

— De cât timp știi de locul ăsta? îl întrebă Elend, în timp ce doi bărbați voinici închideau gaura tainică din piatră.

Pe jumătate săpat în pământ și pe jumătate tăiat chiar în zidul cetății, tunelul era o lucrare remarcabilă. Cu toate că auzise de la Felt despre existența unor astfel de treceri, era totuși un șoc să străbată unul aflat la o distanță de numai câteva minute de mers călare de la Fortăreața Venture.

Ham se-ntoarse din nou spre el când zidul fals se închise cu un pocnet.

— Oh, de ani și ani, răspunse. Bunicuța Hilde îmi dădea dulciuri când eram copil. Firește, nu era decât un mod de a-și face cunoscută trecerea — fără zarvă, ieftin și cu țintă precisă. După ce-am crescut, foloseam tunelul ăsta ca să-i strecor pe Mandra și pe copii în oraș când veneau să mă viziteze.

— Stai puțin, zise Elend. Ai copilărit în Luthadel?

— Bineînțeles.

— Pe străzi, ca Vin?

Ham clătină din cap.

— Nu tocmai ca Vin, spuse, cu voce stinsă, cercetând zidul din priviri. Cred că nimeni n-a copilărit ca ea. Eu am avut părinți

skaa — bunicul meu a fost nobilul. M-am amestecat în lumea fărădelegii, dar părinții mei trăiau pe vremea când eram copil. În plus, eu eram băiat — și vânjos pe deasupra. Se uită la Elend. Bănuiesc că e o mare diferență.

Elend dădu din cap.

— N-o să-nchizi tunelul ăsta, nu-i așa? întrebă Ham.

Elend se întoarse spre el, uluit.

— De ce l-aș închide?

Ham ridică din umeri.

— Nu pare genul de îndeletnicire cinstită cu care ești tu de acord. Probabil că prin gaura asta fug oameni din oraș în fiecare noapte. Despre Bunicuța Hilde se știe că ia banul și nu pune întrebări — chiar dacă te bodogănește puțin.

Ham avea dreptate. *Probabil de-aceea nu mi-a spus nimic despre locul ăsta până nu l-am întrebat direct.* Prietenii lui păstrau un echilibru fragil, ținând în continuare o legătură strânsă cu lumea fărădelegii în timp ce se străduiau din greu să pună umărul la consolidarea unei guvernări pe care o creaseră cu atâtea sacrificii.

— Nu sunt rege, răspunse Elend, conducându-și calul în direcția opusă cetății. Ce face Bunicuța Hilde nu mă privește.

Ham veni lângă el, răsuflând ușurat. Însă Elend văzu ușurarea risipindu-i-se pe măsură ce i se contura în minte ceea ce făceau de fapt.

— Nu-mi place asta, El.

Se opriră și fostul rege încălecă.

— Nici mie.

Ham respiră adânc, apoi dădu din cap.

Foștii mei prieteni de obârșie înaltă ar fi încercat să mă facă să mă răzgândesc, se gândi Elend, amuzat. *De ce m-am înconjurat de oameni care i-au fost loiali Supraviețuitorului? Se așteaptă ca șefii lor să-și asume riscuri irațională.*

— Vin cu tine, se oferi Ham.

— Nu. N-ar schimba nimic. Rămâi aici, așteaptă să vezi dacă mă-ntorc. Dacă n-apar, spune-i lui Vin ce s-a-ntâmplat.

— O să-i spun, sigur că da, zise Ham, cu sarcasm. Și pe urmă o să-mi scot pumnalele ei din piept. Asigură-te că vii înapoi, bine?

Elend dădu din cap absent. Privirea i se îndrepta către armata din depărtare. O armată fără corturi, fără trăsuri, fără provizii și fără servitori. O armată se hrănise cu plantele din jur, înconjurându-se de o fâșie largă de pământ dezgolit. Kolosșii.

În mâinile lui transpirate, frâul calului era alunecos. Era cu totul altceva decât mai înainte, când fusese în tabăra lui Straff și în fortăreața lui Cett. De data asta era singur. Vin nu-l putea salva dacă lucrurile luau o întorsătură urâtă; era în refacere, după rănile primite, și, în afară de Ham, nimeni n-avea habar ce făcea fostul rege.

Ce le datorez oamenilor din Luthadel? se întrebă. *S-au lepădat de mine. De ce mă-ncăpățânez să-ncerc să-i apăr?*

— Recunosc privirea asta, El, spuse Ham. Să ne-ntoarcem.

Elend închise ochii și oftă pe tăcute. Pe urmă îi deschise, dădu pinteni calului și se îndepărtă în galop.

Trecuseră ani de când nu mai văzuse kolosși, o experiență pe care-o avusese la insistențele tatălui său. Straff n-avea încredere în acele creaturi și nu-i plăcuseră niciodată garnizoanele lor din Stăpânirea Nordică, dintre care una la numai câteva zile de mers pe jos de Urteau, cetatea lui de baștină. Kolosșii fuseseră o reamintire și o avertizare din partea Lordului Legiuitor.

Elend călărea cu iuțeală și-și folosea avântul ca să-și susțină hotărârea. În afara de acea singură și scurtă vizită în garnizoana kolosșilor de lângă Urteau, aflase tot ce știa despre ei din cărți — dar lecțiile lui Tindwyl îi zdruncinaseră încrederea cândva absolută, deși ușor naivă, în învățăturile dobândite prin lectură.

Va trebui să fie de-ajuns, se gândi, apropiindu-se de tabără. Strânse din dinți și își încetini calul când se văzu în preajma unei cete de kolosși în mișcare.

Totul era așa cum își aducea aminte. O creatură uriașă — cu pielea respingător de crăpată și de despicată ca urmare a creșterii — se afla în fruntea mai multor altora, de mărime mijlocie, cărora despicăturile sângerânde începeau să le-apară la

colțurile gurii și la ale ochilor. O mână de dihănii mai mici — cu pielea lăbărțată atârnându-le sub ochi și brațe — își urma șefii.

Elend își struni calul și se îndreptă, la trap, spre cea mai mare dintre bestii.

— Du-mă la Jastes.

— Descalecă, spuse kolossul.

Elend îl privi drept în ochi. Stând în șa, era aproape de aceeași înălțime cu creatura.

— Du-mă la Jastes.

Kolossul îl privi cu ochi ca două mărgele, în care nu puteai citi nimic. Pielea dintre ochi, deasupra nasului, îi era sfâșiată, iar o altă bucată de piele i se curba în jos, către una dintre nări. Pielea nasului era atât de întinsă încât îl răsucea și-l turtea, lipindu-i vârful de os la câțiva centimetri distanță de locul unde-ar fi trebuit să se afle.

Era momentul crucial. După cum spuneau cărțile, creatura putea fie să i se supună, fie să-l atace. Elend aștepta, încordat.

— Vino, răspunse kolossul, întorcându-se și pornind drept către tabără.

Celelalte bestii înconjurară calul lui Elend, și animalul șovăi nervos. Elend strânse cu putere de frâu și-l îmboldi să înainteze. Calul îi dădu ascultare speriat.

Ar fi trebuit să se simtă bine după acea mică izbândă, dar nu reuși decât să se încordeze mai tare. Pătrunseră în tabăra kolosșilor. Era ca și cum ar fi fost înghițit. Ca și cum ar fi lăsat o avalanșă de bolovani să i se prăbușească în jur. La trecerea lui, kolosșii își ridicau privirile, urmărindu-l cu ochi roșii, insensibili. Mulți alții stăteau, tăcuți, în jurul focurilor pe care-și frigeau mâncarea, fără să se sinchisească, aidoma idioților din naștere.

Alții se băteau. Se omorau între ei, tăvălindu-se pe pământ în luptă, în fața semenilor lor nepăsători. Niciun filosof, niciun erudit și niciun cărturar nu reușiseră să descopere, cu precizie, ce anume stârnea furia unui koloss. Lăcomia părea una dintre cauze. Însă se atacau și când aveau mâncare din belșug, omorându-și câte-un însoțitor pentru halca *lui* de carne. Alte

cauze erau, după toate aparențele, atât durerea, cât și negarea autorității. Motive trupești. Viscerale. Însă se părea că uneori se atacau și fără motiv.

Iar după luptă ofereau calm explicații, de parcă faptele lor ar fi fost întru totul raționale. Elend se cutremură când auzi urlete, spunându-și că avea să fie totuși în siguranță până când ajungea la Jastes. Kolosșii se atacau de obicei între ei.

Când nu erau cuprinși de o nebunie sângeroasă.

Un gând pe care Elend și-l alungă, concentrându-se în schimb asupra amănuntelor din istorisirea lui Sazed despre vizita sa în tabăra creaturilor. Bestiile purtau săbiile late, grosolane, din fier, pe care le descrisese terrisianul. Cu cât mai mare era kolossul, cu atât mai mare era arma. Când atingea o mărime la care credea că-i era necesară o sabie nouă, avea două posibilități: să găsească una aruncată, sau să omoare pe cineva ca s-o ia pe-a lui. O populație de kolosși putea fi ținută adesea sub control cu cruzime, mărind sau micșorând numărul de arme aflate la dispoziția sa.

Niciun erudit n-avea idee cum se înmulțeau creaturile.

După cum explicase Sazed, kolosșii mai aveau și niște punguțe stranii, legate de curelele săbiilor. *Oare ce sunt?* se întrebă Elend. *Sazed spunea că a văzut, la cel mai mare koloss, vreo trei sau patru. Însă ăsta din fruntea grupului meu are aproape douăzeci.* Până și cel mai mic koloss din grupul lui avea trei pungi.

În asta constă deosebirea, se gândi. *Indiferent ce s-ar afla în pungi, n-ar putea reprezenta modul în care controlează Jastes creaturile?*

Nu și-ar fi putut da seama decât cerșind una dintre pungile unui koloss — și se îndoia c-ar fi primit-o.

În timp de înainta, remarcă o altă ciudățenie: o parte dintre creaturi erau îmbrăcate. Înainte îi văzuse purtând numai câte o acoperitoare în jurul șalelor, așa cum povestise Sazed. Însă acum multe își puseseră pantaloni, cămași sau fuste. Nu se sinchisiseră de mărimea hainelor și cele mai multe le erau atât de strâmte încât se rupseseră. Iar altele erau atât de largi

încât fuseseră nevoiți să și le lege de trupuri. Pe câțiva dintre cei mai mari îi văzu purtându-le legate, ca niște basmale, în jurul brațelor sau al frunților.

— Noi nu suntem kolossi, spuse pe neașteptate creatura din frunte, întorcându-se din mers către Elend.

El se încruntă.

— Explică-mi.

— Tu ne crezi kolossi, veni răspunsul, printre buzele prea întinse ca să poată fi mișcate așa cum ar fi trebuit. Dar suntem umani. O să locuim în cetatea voastră. O să vă ucidem și-o s-o luăm.

Elend se cutremură, înțelegând brusc de unde apăruseră hainele nicidecum pe măsura creaturilor. Erau din satul pe care-l atacaseră și de unde se scurseseră refugiații către Luthadel. Modul de gândire al kolossilor părea să fi evoluat într-o nouă direcție. Sau poate existase dintotdeauna, dar fusese reprimată de Lordul Legiuitor? Cărturarul din Elend era fascinat. Deși era pur și simplu îngrozit.

Kolossii călăuzitori se opriră în fața unui mic grup de corturi, sigurele din întreaga tabără. Pe urmă cel din frunte se întoarse și zbieră, speriind calul lui Elend. El se străduí din toate puterile să-mpiedice animalul să-l arunce din șa, în timp ce șeful își ataca unul dintre însoțitori, lovindu-l cu pumnul său imens.

Elend câștigă lupta. Însă șeful kolossilor o pierdu pe a sa.

Elend descălecă, bătându-și calul pe gât, iar kolossul atacat își scoase sabia din pieptul fostului său șef. Supraviețuitorul — a cărui piele avea câteva rupturi ce nu se datorau întinderii — se aplecă să ia pungile legate la spatele cadavrului. Urmărit de Elend cu o fascinație mută, se ridică și vorbi.

— N-a fost niciodată un comandant bun, declară cu voce neclară.

Nu-i pot lăsa pe monștrii ăștia să-mi atace orașul, se gândi Elend. *Trebuie să fac ceva.* Trăgându-și calul de frâu, le întoarse spatele kolossilor și intră în partea izolată a taberei, păzită de un grup de tineri nervoși, în uniforme. Îi întinse frâul unuia dintre ei.

— Ai grijă de calul meu, spuse, înaintând apoi cu pași mari.

— Așteaptă! strigă unul dintre soldați. Oprește-te!

Elend se întoarse brusc, ajungând față în față cu un bărbat mai scund, care-ncerca să-și coboare sulița spre el fără să-i scape din ochi pe kolossi. Fostul rege nu se strădui să se poarte cu asprime; nu voia decât să-și controleze propria tulburare și să nu se oprească. Oricum, ca urmare, aruncă o privire care ar fi impresionat-o și pe Tindwyl.

Soldatul încremeni cu o tresărire.

— Sunt Elend Venture. Numele ți-e cunoscut?

Omul dădu din cap.

— Poți să-i anunți lordului Lekal sosirea mea, spuse Elend. Condu-mă la cortul său.

Tânărul se grăbi să se pună în mișcare. Elend îl urmă, apropiindu-se cu pași mari de cortul în fața căruia stăteau, fără tragere de inimă, alți oșteni.

Prin ce-or fi trecut, se întrebă Elend, *trăind înconjurați de kolossi a căror superioritate numerică e copleșitoare?* Simțindu-se pentru o clipă inundat de milă, nu încercă să dea buzna intimidându-i. Așteptă, cu răbdare prefăcută, până când auzi o voce din interior.

— Lăsați-l să intre.

Trecu pe lângă străji și deschise brusc clapa cortului.

Lunile nu se scurseseră cu blândețe pentru Jastes Lekal. Cumva, cele câteva șuvițe de păr de pe creștetul lui arătau chiar mai jalnic decât o chelie completă. Purta un costum mototolit și pătat și avea pungi mari sub ochi. Măsura locul cu pasul și tresări ușor la intrarea lui Elend.

Pe urmă încremeni o clipă, făcând ochii mari. În cele din urmă, ridică o mână tremurătoare ca să-și dea pe spate părul pe care nu-l avea.

— Elend? întrebă. Pentru numele Lordului Legiuitor, ce-ai pățit?

— Responsabilitățile, Jastes, răspunse încet Elend. S-ar părea că niciunul dintre noi n-a fost pregătit pentru ele.

— Afară, spuse Jastes, fluturându-și mâna către soldații din gardă.

Își târșâi picioarele până lângă Elend și închise clapa cortului în urma lor.

— A trecut ceva vreme, Elend, spuse, râzând ușor.

Elend dădu din cap.

— Mi-aduc aminte de zilele când stăteam în camera ta de lucru, sau într-a mea, bând împreună cu Telden. Eram atât de inocenți, nu?

— Inocenți, dar plini de speranțe.

— Vrei să bei ceva? întrebă Jastes, întorcându-se către masa din încăpere.

Elend văzu sticlele de tot soiul dintr-un colț. Erau goale. Jastes luă una plină și-i umplu lui Elend un pocal mic; dimensiunea, ca și culoarea limpede a licorii sugerau că nu era vorba de un vin de masă obișnuit.

El luă pocalul, dar nu bău.

— Ce s-a-ntâmplat, Jastes? Cum s-a preschimbat filosoful inteligent și meditativ pe care-l știam într-un despot?

— Despot? se răsti Jastes, golindu-și paharul dintr-o sorbitură. Nu sunt despot. Despot e tatăl tău. Eu nu sunt decât realist.

— Să te afli în mijlocul unei armate de kolossi nu mi se pare o poziție foarte realistă.

— Pot să controlez situația.

— Și Suisna? întrebă Elend. Satul unde-au măcelărit oamenii?

Jastes își flutură mâna.

— N-a fost decât un accident nefericit.

Elend își coborî privirea către băutura din mâna lui și o aruncă într-o parte, împroșcând podeaua prăfuită a cortului.

— Asta nu e camera de lucru a tatălui meu și noi nu mai suntem prieteni. Nu pot numi astfel un om care conduce așa ceva împotriva orașului meu. Ce s-a-ntâmplat cu onoarea ta, Jastes Lekal?

Jaster pufni, cu ochii la alcoolul vărsat.

— Asta a fost întotdeauna beleaua cu tine, Elend. Atât de sigur, atât de optimist, atât de scrupulos.

— Optimismul era *al nostru*, spuse Elend, înaintând cu un pas. Am vrut să schimbăm lucrurile, Jastes, nu să le distrugem!

— Așa să fie? ripostă Jastes, cu o furie pe care Elend nu o mai văzuse niciodată la el. Vrei să știi de ce sunt aici, Elend? Ai dat vreodată *atenție* celor petrecute în Stăpânirea Sudică în vreme ce te jucai tu de-a regele în Luthadel?

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate cu familia ta, Jastes.

— Îți pare rău? făcu Jastes, lovind cu sticla în masă. Ție îți pare *rău*? Am pus în practică planurile tale, Elend. Toate lucrurile despre care vorbeam noi — libertatea, politica onestă. Am avut încredere în aliații mei în loc să-i strivesc ca să mi se supună. Și știi ce s-a-ntâmplat?

Elend închise ochii.

— Au ucis pe toată lumea, Elend, continuă Jastes. Asta faci când pui mâna pe putere. Îți omori rivalii și le omori familiile — chiar și fetele tinere, chiar și bebelușii. Și lași cadavrele lor neclintite, ca avertisment. Politica asta e corectă. Așa rămâi la putere!

— E ușor să crezi în ceva când învingi tot timpul, Jastes, zise Elend, deschizând ochii. Înfrângerile sunt cele care definesc credința unui om.

— Înfrângerile? întrebă Jastes. Sora mea a fost o *înfrângere*?

— Nu, vreau să spun că...

— Ajunge! se răsti Jastes, lovind cu sticla în masă. Gărzi!

Doi bărbați deschiseră clapa cortului și intrară.

— Luați-l prizonier pe Maiestatea Sa, porunci Jastes, gesticulând cu o mână nesigură. Trimiteți un sol în cetate, spuneți-le că vreau să negociez.

— Nu mai sunt rege, Jastes, zise Elend.

Jastes încremeni.

— Crezi că, dac-aș mai fi fost rege, aș fi venit aici, ca să mă las capturat? întrebă Elend. M-au detronat. Adunarea a evocat cauza lipsei de încredere și a ales un alt rege.

— Idiot nenorocit.

— Înfrângeri, Jastes. Pentru mine n-a fost atât de cumplit cum a fost pentru tine, dar cred într-adevăr c-am înțeles ceva.

— Prin urmare, spuse Jastes, trecându-și o mână prin „păr", costumul ăsta elegant și tunsoarea nu te-au salvat, eh?

— Ia-ți kolosșii și pleacă, Jastes.

— Asta a sunat a amenințare. Nu mai ești rege, nu mai ai armată și nu-ți văd Născuta-din-Ceață pe aici. Pe ce te bizui când amenințî?

— Sunt kolosși, spuse Elend. Chiar vrei să intre în oraș? E căminul tău, Jastes — sau a fost cândva. Înăuntru sunt mii de oameni!

— Îmi pot... controla armata, spuse Jastes.

— Mă-ndoiesc că ești în stare. Ce s-a-ntâmplat, Jastes? Au hotărât că au nevoie de un rege? Au hotărât că trebuie s-o facă și ei, pentru că așa fac „umanii"? Ce ții în pungile alea?

Jastes nu răspunse.

— Ce se-ntâmplă dacă pe unul îl apucă pur și simplu furiile și te-atacă?

Jastes clătină din cap.

— Îmi pare rău, Elend. Nu-l pot lăsa pe Straff să pună mâna pe atiu.

— Și poporul meu?

Jastes nu șovăi decât o clipă, apoi își lăsă ochii în jos și le făcu semn oștenilor. Unul își puse mâna pe umărul lui Elend.

El reacționă surprinzându-se până și pe sine însuși. Îl izbi pe oștean cu cotul în față, zdrobindu-i nasul, apoi îl doborî pe celălalt cu o lovitură de picior în gambă. Înainte de a avea Jastes timp să se miște sau să strige, sări asupra lui.

Își smulse din cizmă cuțitul de obsidian — primit de la Vin — și-l înșfăcă pe Jastes de umăr. Îl izbi de bărbatul care se tânguia, răsucindu-l, îl împinse cu spatele pe masă și — aproape fără să cântărească nimic din tot ce făcea — îi împlântă cuțitul în umăr.

Jastes scoase un țipăt jalnic, prelung.

— Dacă uciderea ar fi de vreun folos, Jastes, mârâi Elend, te-aș omorî chiar acum. Dar nu știu cum să controlez creaturile astea și nu vreau să le las de capul lor.

Soldații se îngrămădiră în încăpere. Elend nu-și ridică privirea. Îl plesni pe Jastes, oprindu-i strigătele de durere.

— Ascultă-mă, spuse Elend. Nu-mi pasă c-ai fost rănit, nu-mi pasă că nu crezi în filosofie și nu-mi pasă cu adevărat nici dacă te lași ucis jucându-te cu Straff și Cett de-a politica.

Dar îmi pasă *cu siguranță* dacă-mi amenințI poporul. Vreau să-ți scoți armata din Stăpânirea mea — du-te s-ataci ținuturile lui Straff, sau poate pe-ale lui Cett. Ambele sunt acum lipsite de apărare. Eu îți făgăduiesc că n-o să-i las pe dușmanii tăi să ia atiul.

Și, ca prieten, o să-ți dau un sfat. Gândește-te o vreme la rana asta din brațul tău, Jastes. Ți-am fost cel mai bun prieten, dar acum aproape că te-am ucis. Ce demon te-mpinge să stai în mijlocul unei armate de kolossi nebuni?

Oștenii îl înconjurară. Elend își îndreptă spatele și smulse cuțitul din Jastes, pe care-l răsuci și-i apăsă lama pe gât.

Soldații încremeniră.

— Plec, spuse Elend și, împingându-l în fața lui Jastes rămas năucit, ieși din cort.

Observă, cu o oarecare neliniște, că garda era alcătuită din abia vreo doisprezece oameni. Sazed numărase mai mulți. Unde-i pierduse Jastes?

Calul lui Elend nu se zărea nicăieri. Așa că rămase cu ochii pe soldați, împingându-l pe Jastes către linia invizibilă dintre tabăra oamenilor și a kolossilor. Când ajunse la ea, se răsuci și-l împinse înapoi, către oamenii lui. Soldații îl luară în primire și unul scoase un bandaj pentru braț. Ceilalți se mișcară de parcă ar fi vrut să-l urmărească pe Elend, dar se opriră, șovăind.

Elend traversase hotarul, era în tabăra kolossilor. Rămase locului, tăcut, cu ochii la jalnicul grup de soldați tineri, cu Jastes în mijlocul lor. Fostul lui prieten primea îngrijiri și, chiar în acest timp, Elend îi văzu privirea. N-avea să se retragă. Bărbatul

pe care-l cunoscuse Elend era mort, înlocuit de o creație a noii lumi, care nu se uita cu bunăvoință la filosofi și la idealiști.

Elend îi întoarse spatele și o porni printre kolossi. Câțiva se apropiară imediat. Oare erau grupul de mai înainte? N-ar fi putut s-o spună cu convingere.

— Duceți-mă afară, porunci întâlnind ochii celui mai voinic.

Și, fie părea el mai impunător, fie acel koloss era mai ușor de intimidat, căci nu spuse nimic. Se mulțumi să dea din cap și o porni spre ieșirea din tabără, cu Elend înconjurat de grupul lui.

Vizita asta a fost pierdere de vreme, se gândi Elend, cu ciudă. *N-am izbutit decât să-l înfurii pe Jastes. Mi-am riscat viața pentru nimic.*

Măcar dac-aș putea să aflu ce au în pungi!

Se uită la kolossii din jurul său. Alcătuiau un grup tipic, cu înălțimi mergând de la un metru cincizeci până la un monstru de trei metri. Mergeau pe lângă el cu umerii căzuți, în poziții lejere...

Elend încă mai avea cuțitul în mână.

E o prostie, se gândi.Dintr-un anumit motiv, asta nu-l împiedică să aleagă cel mai mic koloss din grup, să respire adânc și să-l atace.

Ceilalți kolossi se opriră să privească. Creatura aleasă de el se răsuci — dar în direcție greșită. Se întoarse către kolossul de lângă el, unul cam de aceeași mărime cu el, în timp ce Elend se năpusti asupra lui și-i înfipse cuțitul în spate.

Deși avea numai un metru cincizeci și o constituție nicidecum robustă, kolossul era incredibil de puternic. Îl azvârli pe Elend la pământ, urlând de durere. Însă fostul rege izbuti să nu-și scape pumnalul.

Nu-l pot lăsa să-și scoată sabia, se gândi, ridicându-se în picioare și înfigându-i cuțitul în coapsă. Kolossul căzu din nou, pocnindu-l pe Elend cu o mână și întinzându-și degetele celeilalte către sabie. Elend primi pumnul în piept și căzu pe spate, pe pământul plin de funingine.

Gemu, icnind. Kolossul își scoase sabia, dar îi era greu să se țină pe picioare. Din ambele răni de cuțit îi curgea sânge de un roșu-intens; lichidul părea mai strălucitor și mai reflectant decât sângele omenesc, dar era posibil să fie fost o simplă iluzie, datorată contrastului cu pielea de un albastru-profund.

Kolossul reuși în sfârșit să stea în picioare, și Elend își dădu seama ce greșeală făcuse. Se lăsase condus de adrenalina din timpul înfruntării lui Jastes — de ciuda lui și de neputința de a opri armatele. În ultima vreme se antrenase foarte mult, dar nu ajunsese la un nivel care să-i îngăduie s-atace un koloss.

Numai că era mult prea târziu ca să-și mai facă griji pentru așa ceva.

Se rostogoli ca să se ferească de sabia groasă, semănând a bâtă, care izbi pământul alături de el. Instinctul se dovedi mai puternic decât groaza și izbuti, în mare măsură, să evite sabia, iar când kolossul o smuci, își luă avânt pentru o nouă lovitură. Îl atinse ușor în lateral, lățind o pată de sânge pe uniforma cândva albă, dar el abia dacă simți tăietura.

Există un singur mod de a câștiga o luptă cu cuțitul împotriva unui dușman cu o sabie..., se gândi Elend, strângându-și cu putere pumnalul. Era straniu, dar ideea nu venea de la unul dintre instructorii lui, și nici măcar de la Vin. Nu știa sigur cum îi apăruse în minte, dar îi acordă încredere.

Atacă-l cu toată iuțeala de care ești în stare și ucide-l repede.

Elend se năpusti. Kolossul își roti sabia. Elend văzu că lovea, dar nu era nimic de făcut. Nimic altceva decât să se avânte, cu pumnalul ridicat, cu dinții încleștați.

Împlântă cuțitul în ochiul kolossului, abia izbutind să se apropie destul de mult ca sabia să nu-l poată atinge. Mânerul ei îl lovi totuși în stomac.

Căzură amândoi.

Elend gemu încet, începând treptat să simtă atingerea pământului tare, acoperit de cenușa bătătorită și de buruienile mâncate până la rădăcină. O creangă căzută îi zgâria obrazul. Era ciudat că putea să remarce astfel de lucruri în pofida durerii din piept. Se ridică împleticindu-se. Însă kolossul pe care-l

atacase nu se mai clinti. Însoțitorii lui stăteau nemișcați, părând fără nicio grijă, deși îl fixau pe Elend cu privirea. Păreau să vrea ceva.

— Mi-a mâncat calul, spuse Elend, dând glas primului lucru care-i trecuse prin mintea tulbure.

Grupul de kolossi dădu din capete. Elend înaintă clătinându-se și șterse cenușa de pe obraz cu o mână nesigură în timp ce îngenunchea lângă koloss. Își smulse pumnalul și și-l strecură la loc, în cizmă. Apoi dezlegă pungile; kolossul avea două.

În cele din urmă, fără să știe de ce, înșfăcă și sabia lată a creaturii și și-o puse pe umăr. Era atât de grea încât abia putea s-o care și cu siguranță n-avea să fie în stare s-o folosească. *Cum izbutește o creatură atât de măruntă să mânuiască așa ceva?*

Kolossii îl lăsară să-și vadă de treabă fără să comenteze; pe urmă îl conduseră afară din tabără. Imediat ce se retraseră, Elend deschise una dintre pungi și se uită în ea.

Ceea ce găsi înăuntru n-ar fi trebuit să-l surprindă. Jastes se hotărâse să-și țină oștenii sub control printr-o metodă străveche.

Îi plătea.

Ceilalți zic că sunt nebun. Și, așa cum am mai spus-o, s-ar putea să aibă dreptate.

43

Ceața se prelingea în camera întunecoasă, prăvălindu-se ca o cascadă în jurul lui Vin, care stătea în cadrul ușii deschise a balconului. Elend era un morman neclintit, adormit în patul său, la mică distanță de ea.

După cum s-ar părea, stăpână, îi explicase OreSeur, *s-a dus în tabăra kolosşilor de unul singur. Tu dormeai, şi niciunul dintre noi n-a ştiut ce făcea. Nu cred c-a izbutit să convingă creaturile să nu atace, dar e sigur că s-a întors cu nişte noutăţi utile.*

OreSeur stătea lângă ea, aşezat pe labele din spate. N-o întrebase pe Vin nici de ce venise în camerele lui Elend, nici de ce stătea acolo, uitându-se în tăcere, noaptea, la fostul rege.

Nu putea să-l protejeze. Se străduise atât de mult, dar faptul că era imposibil să apere fie şi numai o singură persoană i se păru dintr-odată atât de real — atât de palpabil — încât i se făcu brusc rău.

Elend avusese dreptul să plece. Era propriul său stăpân, ştia ce face, era rege. Însă nu făcuse altceva decât să se pună într-un pericol şi mai mare. Frica o însoţise pe Vin atât de mult timp încât se obişnuise cu ea, şi se-ntâmpla rareori să fie vizibilă fizic. Însă, uitându-se cum dormea el, liniştit, văzu că propriile mâini o trădau, tremurând.

L-am salvat de asasini. L-am apărat. Sunt o Allomantă puternică. Şi atunci, de ce mă simt atât de neajutorată?

Atât de singură?

Înaintă, fără ca tălpile ei goale să facă vreun zgomot când se apropie de patul lui Elend.

OreSeur mârâi încetişor.

Vin se răsuci. Pe balcon stătea o siluetă, dreaptă şi neagră, părând aproape o iluzie chiar şi pentru ochii ei ajutaţi de cositor. Ceaţa îi cădea în faţă, băltind pe podea, răspândindu-se ca un muşchi fantomatic.

— Zane, şopti ea.

— El nu e în siguranţă, Vin, spuse nou-venitul şi intră fără grabă, împingând un val de ceaţă înaintea lui.

Ea se uită din nou la Elend.

— N-o să fie niciodată.

— Am venit să-ţi spun c-aveţi un trădător în mijlocul vostru.

Vin îşi ridică privirea.

— Cine e?

— Bărbatul pe nume Demoux. A luat legătura cu tata la scurt timp după încercarea de asasinat, oferindu-se să deschidă porțile și să predea cetatea.

Vin se încruntă. *N-are nicio logică.*

Zane se apropie cu un pas,

— E lucrătura lui Cett, Vin. E un șarpe, chiar și pentru un lord de obârșie înaltă. Nu știu cum a izbutit să vă mituiască un om, dar știu că Demoux a-ncercat să-l provoace pe tata s-atace în timpul votării.

Vin șovăi. Dacă Straff ar fi atacat atunci, în primul rând ar fi întărit impresia că le trimisese asasinii.

— Elend și Penrod ar fi trebuit să fie morți, continuă Zane. Adunarea fiind în haos, Cett ar fi preluat conducerea. Și-ar fi condus oamenii — alături de ai voștri — împotriva armatei atacatoare a lui Straff. Ar fi devenit salvatorul care a apărat Luthadelul de tirania unui invadator...

Vin tăcea. Simplul fapt că o spunea Zane nu însemna că povestea era adevărată. Însă cercetările ei îi șopteau că Demoux era trădătorul.

În sala Adunării, recunoscuse un asasin, și bărbatul acela *făcuse parte* din suita lui Cett, de aceea știa că Zane spunea adevărul cel puțin într-o privință. În plus, Cett mai trimisese și altădată asasini Allomanți; o atacaseră cu luni în urmă, când își întrebuințase ultima fărâmă de atiu. În timpul acelei lupte, Zane îi salvase viața.

Își încleștă pumnii, simțind în piept mușcătura unei înciudări neputincioase. *Dacă are dreptate, Demoux e mort și un kandra dușman e în palat, petrecându-și zilele la numai câțiva pași de Elend. Iar dacă minte, avem totuși un despot în oraș și unul afară. Și o oaste de kolossi salivează cu gândul la orășeni. Iar Elend n-are nevoie de mine.*

Pentru că nu pot face nimic.

— Înțeleg de ce ți-e ciudă, șopti Zane, venind lângă pat și uitându-se în jos, la fratele lui adormit. Continui să-i dai ascultare. Vrei să-l aperi, dar el nu te lasă.

Zane își ridică privirea și îi întâlni ochii. Vin zări în ei o aluzie.

Putea face ceva — ceea ce dorise o parte din ea de la bun început. Ceea ce fusese învățată să facă.

— Cett a fost pe punctul să-l ucidă pe bărbatul pe care-l iubești, adăugă Zane. Elend al tău face ce vrea. Ei bine, să facem și noi ce vrei *tu*. O privi în ochi. Am fost uneltele altora prea multă vreme. Să-i arătăm lui Cett de ce trebuie să se teamă de noi.

Furia ei, ciuda pe care i-o stârnea asediul, tânjea să facă întocmai ce propunea Zane. Însă nu era hotărâtă, nu știa ce să creadă. Ucisese — ucisese cu folos — nu demult, iar asta o îngrozise. Însă... Elend putea să rișt — să rișt nebunește, intrând de unul singur în mijlocul unei armate de kolossi. Părea aproape o trădare. Ea se străduise din toate puterile să-l apere, forțându-se, expunându-se. Și, peste numai câteva zile, el se plimba, singur, printr-o tabără plină cu monștri.

Scrâșni din dinți. O parte din ea îi șoptea că, dacă Elend nu era rezonabil și nu se ferea de primejdii, ea trebuia, pur și simplu, să se asigure că primejdiile nu mai existau.

— Să mergem, șopti.

Zane dădu din cap.

— Trebuie să-nțelegi un lucru, spuse. Nu-l poți omorî pur și simplu. Un alt despot războinic o să-i ia locul, o să-i conducă oștile. Trebuie să-l atacăm. Trebuie să-i lovim armata atât de cumplit, încât oricine îi va lua locul să fie atât de înspăimântat încât să se retragă.

Vin șovăi, ferindu-și ochii de ai lui, cu unghiile mușcându-i din palme.

— Spune-mi, adăugă el, venind mai aproape. Ce te-ar fi învățat Kelsier să faci?

Răspunsul era simplu. Kelsier n-ar fi ajuns niciodată într-o asemenea situație. Fusese un bărbat dur, un om care nu-l ierta pe cel care-i amenința pe cei dragi lui. Cett și Straff n-ar fi petrecut nici măcar o singură noapte la Luthadel fără să simtă pumnalul lui Kelsier.

O parte din ea fusese întotdeauna plină de veneraţie pentru brutalitatea lui eficientă şi de temut.

Te poţi afla în siguranţă în două moduri, îi şopti vocea lui Reen. *Fie eşti atât de tăcut şi de inofensiv încât nimeni nu-ţi dă atenţie, fie atât de primejdios încât toţi se tem de tine.*

Întâlni ochii lui Zane şi dădu din cap. El zâmbi, se îndepărtă şi sări pe fereastră.

— OreSeur, şopti Vin, după plecarea lui. Atiul meu.

Câinele şovăi, apoi se apropie lipăind şi-şi despică umărul.

— Stăpână..., spuse, încet. Nu face asta.

Ea se uită la Elend. Nu-l putea apăra de toate. Dar putea face ceva.

Luă atiul de la OreSeur. Mâinile nu-i mai tremurau. Îi era frig.

— Cett a ameninţat tot ce iubesc, şopti. O să afle, în curând, că în lumea asta există ceva mai puternic decât asasinii lui. Ceva mai puternic decât armata lui. Ceva mai îngrozitor decât Lordul Legiuitor însuşi.

Mă năpustesc asupra lui.

Corvoada ceţii, aşa o numeau.

Fiecare soldat trebuia s-o facă, la rândul lui, să stea în beznă, cu o torţă pâlpâitoare. Cineva trebuia să fie de pază. Trebuia să se holbeze la amăgitoarea ceaţă mişcătoare întrebându-se dacă acolo era ceva. Stând la pândă.

Wellen ştia că era.

Ştia, dar n-o spunea niciodată. Soldaţii râdeau de astfel de superstiţii. Erau nevoiţi să iasă în ceaţă. Erau obişnuiţi să iasă în ceaţă. Ştiau că n-aveau de ce să se teamă de ea.

Presupuneau.

— Hei, spuse Jarloux, păşind pe marginea zidului. Wellen, vezi ceva acolo?

Bineînţeles că nu vedea. Stătea alături de alţi câteva zeci pe perimetrul Fortăreţei Hasting, privind de pe zidul exterior — o fortificaţie scundă, de vreo patru metri şi jumătate, care

înconjura curtea. Datoria lor era să se uite în jur, căutând în ceață orice părea dubios.

„Dubios". Era cuvântul pe care-l foloseau. *Totul* era dubios. Era ceață. Un întuneric mișcător, un gol făurit din haos și ură. Lui Wellen nu-i inspirase niciodată încredere. Exista acolo. El știa.

Ceva se mișcă în întuneric. Wellen se retrase cu un pas, holbându-se în gol, cu inima începând să-i fâlfâie, cu mâinile începând să-i transpire când ridică sulița.

— Da, spuse Jaloux, mijindu-și ochii. Jur că văd...

Veni, așa cum știuse Wallen întotdeauna că avea să vină. Ca o mie de țânțari într-o zi toridă, ca o ploaie de săgeți trase de o armată întreagă. Monede împroșcate pe parapet. Un zid de moarte licăritoare, sute de dâre gonind prin ceață. Metalul zăngăni, izbindu-se pe piatră, iar oamenii urlară de durere.

Wellen se trase înapoi, înălțându-și sulița, în timp ce Jarloux striga, dând alarma. Jarloux muri la jumătatea strigătului, cu o monedă izbindu-l în gură și azvârlind afară o așchie de dinte când îi ieși prin spatele capului. Jarloux căzu, și Wallen se îndepărtă de cadavru împleticindu-se, știind că era prea târziu ca să fugă.

Ploaia de monede încetă. Tăcere în văzduh. Oameni la picioarele lui, morți sau gemând.

Apoi veniră ei. Două umbre negre ale morții în noapte. Corbi în ceață. Zburară peste Wallen în fosnet de straie negre.

Și îl lăsară în urmă, singur printre leșurile care alcătuiseră cândva un detașament de patruzeci de oameni.

Vin ateriză ghemuindu-se, cu tălpile goale pe pietrele reci ale pavajului din curtea Fortăreței Hasting. Zane ateriză în picioare, drept — ca întotdeauna — cu aerul lui dominator de încredere în sine.

Fludorul ardea în ea, dându-le mușchilor energia încordată a unei mii de clipe excitante. Își ignora cu ușurință durerea din coasta rănită. Își avea singurul ei bob de atiu în stomac, dar nu-l folosea. Nu încă. Nu înainte de a se dovedi că avea dreptate în privința lui Cett, că era Născut-din-Ceață.

— Mergem de jos în sus, spuse Zane.

Ea dădu din cap. Turnul Central al Fortăreței Hasting avea multe etaje și nu puteau ști unde se afla Cett. Dacă începeau de jos, n-avea cum să le scape

În plus. Să urce avea să fie mai greu. Energia din membrele lui Vin cerea să fie eliberată. Așteptase, strânsă grămadă, mult prea mult. O obosise slăbiciunea, o obosiseră constrângerile. Își petrecuse luni de-a rândul în chip de cuțit neclintit lângă gâtul cuiva.

Era timpul să taie.

Cei doi se avântară. În jurul lor începură să pâlpâie torțe pe măsură ce alarma trezea soldații încartiruiți în curte. Corturile se iveau din beznă și se prăbușeau, oamenii țipau, surprinși, căutând din priviri oastea care îi atacase. Nu puteau decât să-și dorească să fi avut un asemenea noroc.

Vin sări drept în sus, iar Zane se răsuci, azvârlind în jurul său o pungă de monede. Sub ea scânteiară sute de bucățele de aramă — o întreagă avere pentru un țăran. Vin ateriză cu un foșnet și Împinseră amândoi, aruncând cu forța lor monedele în afară. Proiectilele licăritoare în lumina torțelor despicară aerul din tabără, doborând oameni surprinși, somnoroși.

Vin și Zane își continuară drumul spre turnul central. În fața lui se adunase un grup de oșteni. Încă mai păreau dezorientați, năuciți și somnoroși, dar erau înarmați. Aveau armuri din metal și arme de oțel — o alegere înțeleaptă dacă ar fi avut de înfruntat o armată dușmană.

Cei doi se strecurară în mijlocul grupului. Zane aruncă o singură monedă în aerul dintre ei. Vin se întinse și Împinse în ea, simțind greutatea bărbatului, care Împingea la rândul său.

Sprijinindu-se unul de altul, Împinseră în direcții opuse, aruncându-și greutatea către platoșele soldaților. Incendiind fludor — și ținându-se pe loc unul pe altul — Împingerile lor împrăștiară soldații, ca și cum ar fi fost plesniți de palme enorme. Sulițele și săgețile se răsuciră în noapte și căzură zăngănind pe pietrele pavajului. Platoșele traseră trupurile cu ele, îndepărtându-le.

Vin își stinse oțelul când simți greutatea lui Zane desprinzându-se de monedă. Bucățica de metal scânteietor ricoșă de pământ, între ei, și Zane se întoarse, întinzându-și brațul către singurul oștean rămas în picioare între el și ușile fortăreței.

Pe urmele Allomantului alerga un grup de soldați, dar se opriră brusc cu toții când Împinse în ei, transferând apoi greutatea către soldatul rămas singur. Ghinionistul se izbi de ușile fortăreței.

Oasele i se sfărâmară. Ușile se deschiseră când căzu, azvârlit în încăperea de dincolo de ele. Zane se strecură prin deschidere și Vin îl urmă fără efort, lipsind pietrele zgrunțuroase ale pavajului de atingerea tălpilor ei goale, care păși în schimb pe marmură netedă.

Înăuntru așteptau soldați. Nu purtau armuri și aveau scuturi mari, de lemn, ca să oprească monedele. Erau înarmați cu bâte și cu săbii de obsidian. Ucigători-de-ceață — oameni antrenați anume ca să lupte cu Allomanți. Erau, poate, cincizeci.

Acum începe cu adevărat, se gândi Vin, avântându-se în aer și Împingând în balamalele ușii.

Zane deschise drumul Împingând în același bărbat de care se folosise ca să deschidă ușile și aruncându-i cadavrul către un grup de ucigători-de-ceață. În timp ce soldatul mort se izbea de ei, Vin aterizâ în mijlocul unui al doilea grup. Se roti pe podea, întinzându-și picioarele și incendiind fludor, și făcu patru soldați să cadă, împiedicându-se. Când ceilalți încercară s-o lovească, Împinse în jos, într-o monedă din punga ei, făcând-o să țâșnească afară și azvârlindu-se în sus. Se roti în aer și prinse bâta scăpată de unul dintre oștenii care se împiedicaseră.

Obsidianul se sparse de marmura albă, în locul unde stătuse ea. Vin coborî cu propria armă și lovi, atacând cu mai multă iuțeală decât ar fi trebuit să fie cu putință și pocnind oamenii peste urechi, bărbii și gâturi. Țestele crăpau. Oasele se rupeau. Ea nici măcar nu răsufla greu când își văzu toți cei zece adversari la pământ.

Zece bărbați... nu mi-a povestit Kelsier cândva că s-a descurcat foarte greu cu șase ucigători-de-ceață?

N-avea timp să mediteze. Un grup numeros de soldați o atacă. Cu un strigăt, se avântă spre ei dintr-un salt, aruncându-și bâta spre fața primului care-i ieși în cale. Ceilalți își înălțară scuturile, surprinși, dar ea aterizâ scoțând brusc două pumnale de obsidian. Le înfipse în coapsele celor doi bărbați din fața ei, apoi se răsuci printre ei, lovind în carne oriunde o vedea.

Cu coada ochiului, surprinse pe cineva atacând-o și-și repezi brațul în sus, oprind bâta care îi țintea capul. Lemnul crăpă, iar ea doborî soldatul rotindu-și larg pumnalul și aproape decapitându-l. Se trase înapoi dintr-un salt când ceilalți înaintară, își găsi un punct de sprijin și smuci de leșul cu armură întrebuințat mai înainte de Zane, Trăgându-l către ea.

Scuturile nu erau de folos împotriva unui proiectil atât de mare. Vin îl azvârli către dușmani, măturându-i din față. În lateral se zăreau rămășițele ucigătorilor-de-ceață care-l atacaseră pe Zane. El stătea printre ele, un stâlp negru, cu brațele întinse, în fața celor căzuți. Întâlni ochii lui Vin și arătă cu capul partea din spate a încăperii.

Vin nu le dădu nicio atenție celor câțiva ucigători-de-ceață rămași. Împinse în cadavru și se îndepărtă alunecând pe podea. Zane sări în sus, Împingând și el, și ieși în ceață spulberând o fereastră. Vin inspectă în grabă toate încăperile din spate: nici urmă de Cett. Se întoarse și doborî un ucigător-de-ceață răzlețit când se repezi în puțul platformei de urcare.

De platformă n-avea nevoie. Se avântă drept în sus Împingând într-o monedă și dădu apoi buzna la etajul al doilea. Zane avea să se ocupe de primul.

Ea aterizâ fără zgomot pe podeaua de marmură și auzi pași pe o scară de alături. Recunoscu încăperea largă, fără pereți despărțitori; era cea în care se întâlniseră ea și Elend cu Cett, pentru cină. Acum era goală, masa fusese scoasă, dar își aducea aminte de ferestrele cu vitralii și de peretele circular.

Din bucătărie dădură buzna ucigători-de-ceață. Cu zecile. Probabil că acolo există o altă scară, se gândi Vin, repezindu-se către cea de lângă ea. Însă și de acolo veneau alte zeci, și cele două grupuri înaintau, vrând s-o înconjoare.

Pentru ei, cincizeci la unu însemna, probabil, că aveau sorți buni de izbândă și o atacară cu încredere. Vin aruncă o privire prin ușile deschise ale bucătăriei și nu văzu nici urmă de Cett. Nu era nimeni.

Și-a adus, cu siguranță, o grămadă de ucigători-de-ceață, se gândi, retrăgându-se tăcută spre centrul încăperii. În afară de bucătărie, de scară și de stâlpii de susținere, sala era înconjurată, în cea mai mare parte, de ferestre boltite, cu vitralii.

S-a pregătit pentru atacul meu. Sau cel puțin a încercat.

Vin se ghemui când o încercuiră valurile de oameni. Își înălță fruntea, închise ochii și arse duraluminiu.

Pe urmă Trase.

Ferestrele cu vitralii — fixate în rame metalice încastrate în interiorul bolților — explodară în întreaga încăpere. Vin simți ramele țâșnind spre interior și răsucindu-se sub forța ei uluitoare. Își imagină așchiile de sticlă multicoloră scânteind în aer. Auzi oamenii urlând, izbiți de sticla și de metalul care li se înfigeau în carne.

Numai atacatori din cercul exterior mureau din pricina răbufnirii. Vin deschise ochii și sări când în jurul ei căzură o duzină de bastoane de duel. Trecu prin grindina de lovituri. Unele o nimeriră, altele nu. N-avea importanță. În clipa aceea nu putea să simtă durerea.

Împinse într-o ramă metalică stâlcită, azvârlindu-se pe deasupra capetelor soldaților și ateriză în afara cercului lor larg. Oamenii din șirul de pe margine erau la podea, străpunși de așchii de sticlă și de bucăți de metal răsucit din rame. Vin ridică o mână și-și aplecă fruntea.

Duraluminiu și oțel. Împinse. Lumea se clătină.

Printr-o fereastră spartă, zbură afară, în ceață, când Împinse în cercul de cadavre pline de așchii de metal. Iar cadavrele zburară îndepărtându-se de ea și izbindu-se de soldații din mijloc încă în viață.

Împingerea ei mătură morții, muribunzii și nevătămații, azvârlindu-i pe ferestrele din partea opusă. Trupurile se răsuciră în ceață, cincizeci de oameni aruncați în noapte, lăsând

în urmă sala pustie, doar cu dâre de sânge și cioburi de sticlă căzute.

Cu ceața năvălindu-i în jur, Vin dădu peste cap un flacon cu metale; pe urmă se Trase înapoi, către Fortăreață, folosindu-se de o fereastră de la etajul al treilea. Când se apropie, un leș țâșni prin fereastră, spărgând-o, și se prăvăli în noapte. Ea îl zări pe Zane dispărând printr-o altă fereastră, din partea cealaltă. Etajul era curat.

La etajul patru ardeau lumini. Probabil că ar fi putut să meargă acolo mai întâi, dar nu-și făcuseră așa planul. Zane avea dreptate. Nu era de-ajuns să-l ucidă pe Cett. Trebuiau să-i îngrozească întreaga armată.

Împinse în cadavrul azvârlit de Zane pe fereastră, folosindu-i armura metalică drept ancoră. Îl trimise astfel în sus sub un unghi, aruncându-l înăuntru prin alt geam spart, iar ea se avântă în sus pieziș, îndepărtându-se de clădire. O Tragere scurtă o aduse înapoi, după ce atinsese înălțimea dorită. Ajunse în dreptul unei ferestre de la etajul al patrulea.

Se prinse de pervazul de piatră, cu inima bătându-i cu putere și respirând adânc, gâfâit. În bătaia vântului iernii, își simțea fața asudată rece, în ciuda fierbințelii care ardea în ea. Răsuflă lacom, cu ochii mari, și-și incendie fludorul.

Născută-din-Ceață.

Sparse geamul lovindu-l cu palma. Soldații care așteptau dincolo de el se traseră înapoi dintr-un salt, răsucindu-se. Unul avea o cataramă de metal. Muri primul. Ceilalți douăzeci aproape că nu știură cum să reacționeze în vreme ce catarama șuiera printre ei, răsucindu-se între Tragerile și Împingerile lui Vin. Fuseseră antrenați, instruiți și probabil puși la încercare în lupta împotriva altor Allomanți.

Dar nu mai luptaseră niciodată împotriva lui Vin.

Urlau și cădeau, și Vin trecea printre ei cu catarama drept unică armă. Când fludorul, cositorul, oțelul și fierul ei aveau atâta putere, posibila întrebuințare a atiului părea o irosire incredibilă. Chiar și fără el, Vin era o armă cumplită — una pe care, până în acel moment, nici măcar ea n-o înțelesese.

Născută-din-Ceață.

Ultimul bărbat căzu. Ea rămase în mijlocul tuturor, cu o senzație de satisfacție paralizantă. Lăsă catarama să-i alunece dintre degete. O văzu căzând pe covor. Se afla într-o încăpere care, spre deosebire de restul clădirii, nu era neîmpodobită; era mobilată și existau chiar și câteva podoabe de mică importanță. Poate că echipele însărcinate de Elend cu sortarea obiectelor nu ajunseseră până acolo înainte de sosirea lui Cett, sau poate că el își adusese pur și simplu bunurile personale.

În spatele ei se afla o scară. Pe peretele din față era un panou din lemn de cea mai bună calitate cu o ușă — către apartamentele interioare. Vin înaintă în liniște, doar cu mantia de ceață foșnindu-i când Trase patru lămpi din suporturile din spatele ei. Căzură toate drept înainte, și ea făcu un pas în lateral, lăsându-le să se zdrobească de zid. Focul înflori pe uleiul împrăștiat, tălăzuind pe perete, iar forța izbiturii lămpilor scoase ușa din balamale. Ea ridică o mână și o Împinse, deschizând-o pe de-a-ntregul.

Focul îi picură în jur când păși în camera de dincolo. Încăperea bogat împodobită era cufundată în tăcere și nefiresc de pustie, dacă nu luai în seamă două persoane. Bărbos, cu hainele mototolite și părând foarte, foarte obosit, Cett stătea pe un scaun simplu, de lemn. Tânărul său fiu păși între el și Vin. Ținea în mână un baston de duel.

Să vedem, care e Născutul-din-Ceață?

Băiatul atacă. Vin îi prinse arma, apoi îl azvârli într-o parte. El se izbi de perete, apoi căzu pe podea. Vin îi aruncă o privire.

— Lasă-l pe Gneorndin în pace, femeie, spuse Cett. Fă ce-ai venit să faci.

Ea se întoarse către nobil. Își aduse aminte de ciuda pe care-o simțise, de mânia ei dezlănțuită, de furia ei rece. Înaintă și-l înșfăcă de pieptul hainei.

— Luptă-te cu mine, spuse, și-l împinse pe spate.

Bărbatul se izbi de perete, apoi căzu. Vin își pregăti atiul, dar el nu se ridică. Se rostogoli pur și simplu pe-o parte, tușind. Vin se apropie, îl luă de un braț și-l ridică. El își strânse pumnul

și încercă s-o lovească, dar era jalnic de neputincios. Vin lăsă loviturile să o nimerească în coaste.

— Luptă-te cu mine, îi porunci, aruncându-l în lateral.

Cett se rostogoli pe podea — lovind-o puternic cu capul — și se opri lipit de peretele care ardea, cu un fir de sânge prelingându-se din sprânceană. Nu se ridică.

Vin scrâșni din dinți și se apropie cu pași mari.

— Lasă-l în pace!

Băiatul, Gneorndin, se opri în fața lui, împleticindu-se și ridicându-și bastonul de duel cu o mână tremurătoare.

Vin șovăi, lăsându-și capul pe umăr... Pe fruntea băiatului se prelingeau dâre de sudoare și se clătină. Se uită în ochii lui și-i văzu groaza cea mai pură. Nu era Născut-din-Ceață. Însă rămânea pe poziție. Jalnic și deznădăjduit, stătea în fața tatălui său căzut.

— Dă-te la o parte, fiule, spuse Cett, cu voce obosită. Nu poți face nimic.

Pe băiat îl cuprinse un tremur, apoi începu să plângă.

Lacrimi, se gândi Vin, și o senzație stranie, nelumească, îi încețoșă mintea. Își ridică mâna și descoperi, surprinsă, dâre umede pe propriii săi obraji.

— N-ai niciun Născut-din-Ceață, șopti.

Cett izbutise să se salte pe jumătate și o privi în ochi.

— În noaptea asta nu ne-a înfruntat niciun Allomant, adăugă ea. I-ai folosit pe toți în încercarea de asasinare din Sala Adunării?

— Mi-am trimis singurii Allomanți împotriva ta cu luni în urmă, răspunse Cett, oftând. Erau tot ce-am avut vreodată, singura mea speranță de a te ucide. Nici măcar ei nu erau din familia mea. Toată stirpea noastră a decăzut din pricina amestecului cu sânge skaa — Allrianne e singura Allomantă care ni s-a născut de sute de ani încoace.

— Ai venit la Luthadel...

— Pentru că Straff ar fi venit în cele din urmă să mă atace, zise Cett. Aș fi avut cele mai multe șanse dacă izbuteam să te ucid *pe tine*, fetițo, cât mai devreme. De aceea i-am trimis pe

toți împotriva ta. După ce-am dat greș, a trebuit să-ncerc să cuceresc afurisita asta de cetate și atiul ei, ca să-mi pot cumpăra Allomanți. N-a mers.

— Ai fi putut să ne oferi pur și simplu o alianță.

Cett râse, săltându-se în capul oaselor.

— În realitate, nu merge așa. Cucerești sau ești cucerit. În plus, mi-a plăcut întotdeauna să risc. Își ridică privirea spre ea și îi întâlni ochii. Fă ce-ai venit să faci, repetă.

Vin se cutremură. Nu-și putea simți lacrimile. Nu mai simțea aproape nimic.

De ce? De ce mi se pare totul lipsit de noimă?

Încăperea începu să se cutremure. Vin se răsuci, întorcându-se către peretele din spate. Lemnul se zgâlțâia și zvâcnea ca un animal muribund. Cuiele începură să sară, împinse cu floarea înainte prin scânduri; pe urmă întregul perete se smulse, îndepărtându-se de Vin. Scânduri în flăcări, aschii, cuie și șipci se răsfirară în aer, zburând în jurul unui bărbat în negru. Zane stătea în încăperea alăturată, cu moartea răsfirată la picioare, cu mâinile pe lângă trup.

De pe vârfurile degetelor i se scurgea sânge, picurând fără încetare. Se uită printre resturile mistuite de flăcări ale peretelui, zâmbind. Pe urmă făcu un pas spre camera lui Cett.

— Nu! strigă Vin, repezindu-se la el.

Zane șovăi, surprins. Păși într-o parte, ferindu-se de ea cu ușurință, și se îndreptă spre Cett și spre băiat.

— Zane, lasă-i în pace! spuse Vin, întorcându-se spre el și împingându-se ca să alunece prin încăpere.

Se întinse spre brațul lui. Materialul negru scânteia, îmbibat în propriul său sânge.

Zane se feri. Se întoarse spre ea, curios. Vin se întinse din nou spre el, însă Zane i se retrase din cale cu o ușurință nefirească, evitând-o ca un maestru spadasin în luptă cu un băietan.

Atiu, se gândi ea. *Probabil că l-a ars tot timpul. Dar nu-i trebuia ca să lupte cu oamenii ăștia... oricum n-aveau nicio șansă împotriva noastră.*

— Te rog, îl imploră. Cruță-i!

Zane se întoarse spre Cett, care stătea în așteptare. Băiatul îi era alături, străduindu-se să-l scoată de-acolo târându-l.

Zane se uită din nou la ea, cu capul lăsat pe umăr.

— Te rog, repetă Vin.

El se încruntă.

— Încă te mai controlează, spuse, părând dezamăgit. Am crezut că, poate, dac-o să lupți și-o să vezi cât de puternică ești, o să te eliberezi din strânsoarea lui Elend. Presupun că m-am înșelat.

Îi întoarse spatele lui Cett și plecă prin gaura pe care-o făcuse. Vin ieși după el în tăcere, sfărâmând sub tălpi așchii de lemn în timp ce se retrăgea fără grabă, lăsând în urmă o fortăreață șubrezită, o armată zdrobită și un lord umilit.

Dar oare n-ar trebui ca până și un nebun să se bizuie pe propria minte și pe propriile experiențe mai degrabă decât pe ale altora

44

În liniștea rece a dimineții, Boare privea un spectacol deprimant: armata lui Cett se retrăgea.

Se cutremură, cu răsuflarea vizibilă în aer când se întoarse spre Ciomege. Cei mai mulți oameni n-ar fi fost în stare să citească nimic dincolo de rânjetul disprețuitor de pe fața generalului bondoc. Însă Boare vedea mai mult de-atât: încordarea pielii întinse din jurul ochilor, felul în care bătea cu degetul în peretele de piatră acoperit de chiciură. Ciomege nu era nervos din fire. Gestul însemna ceva.

— Atunci, până aici ne-a fost? întrebă Boare, cu voce scăzută.

Ciomege dădu din cap.

Boare nu înțelegea. Dincolo de ziduri continuau să fie două armate; balanța continua să nu se încline în favoarea niciuneia. Însă avea încredere în raționamentele lui Ciomege. Sau, mai degrabă, avea suficientă încredere în propriile sale cunoștințe despre oameni ca să se-ncreadă în raționamentul lui Ciomege.

Generalul știa ceva pe care el nu-l știa.

— Fii bun și explică-mi, spuse.

— Totul se termină când își dă Straff seama, răspunse Ciomege.

— Ce să-și dea seama?

— Că, dacă-i lasă, kolosșii vor face treaba în locul lui.

Boare șovăi. *Lui Straff nu-i pasă cu adevărat de locuitorii orașului — nu-l vrea decât pentru atiu. Și pentru victoria simbolică.*

— Dacă Straff se retrage..., spuse.

— Kolosșii atacă, zise Ciomege, dând din cap. Măcelăresc pe oricine le iese-n cale și, în general, transformă cetatea în ruine. Pe urmă, odată ce-și termină kolosșii treaba, el se poate-ntoarce să-și caute atiul.

— Presupunând că ei pleacă, dragul meu.

Ciomege ridică din umeri.

— Iese oricum în câștig. Va avea de-nfruntat un dușman slăbit în loc de doi dușmani puternici.

Boare simți un fior rece și-și strânse mai tare mantia în jurul trupului.

— Spui totul atât de... pe șleau.

— Am fost morți încă din clipa când a sosit prima armată, Boare. Dar ne pricepem să tragem de timp.

Pentru numele Lordului Legiuitor, de ce-mi pierd vremea cu omul ăsta? se gândi Domolitorul. *Nu e decât un pesimist, nimic mai mult.* Totuși, Boare se pricepea la oameni. De acea dată, Ciomege nu exagera.

— Blestem, murmură el.

Ciomege se mulțumi să dea din cap, sprijindu-se de zid, cu ochii la armata care se pierdea în zare.

— Trei sute de oameni, anunță Ham. Sau, cel puțin, așa spun iscoadele noastre.

— Nu e atât de rău cum mă temeam, comentă Elend.

Stăteau amândoi, în picioare, în camera de lucru a fostului rege, unde nu se mai afla decât Fantomă, instalat confortabil lângă masă.

— El, îi explică Ham, Cett n-a avut aici, în Luthadel, decât o mie de oameni. Ceea ce înseamnă că, în timpul atacului lui Vin, a pierdut treizeci la sută dintre oameni, în nici zece minute. Chiar și pe un câmp de luptă, cele mai multe armate se retrag dacă, pe durata *unei întregi zile de luptă*, pierderile sunt de treizeci sau patruzeci de procente.

— Oh, făcu Elend, încruntându-se.

Ham clătină din cap, așezându-se, și-și turnă ceva de băut.

— Nu pricep, El. De ce l-a atacat ea?

— E țicnită, răspunse Fantomă.

Elend deschise gura să-l contrazică, dar i se păru prea greu să-și explice sentimentele.

— Nu știu sigur de ce-a făcut-o, recunoscu, în cele din urmă. A spus că nu crede că asasinii din Sala Adunării au fost trimiși de tatăl meu.

Ham ridică din umeri. Părea... buimăcit. Nu se simțea în elementul lui, nu era obișnuit să aibă de-a face cu armate și să se îngrijoreze pentru soarta regatelor. Prefera să-și păstreze preocupările în sfere mai modeste.

Firește, se gândi Elend. *Și eu prefer să stau în fotoliul meu și să citesc în liniște. Facem ceea ce trebuie să facem.*

— Avem vreo veste despre ea? întrebă Elend.

Fantomă clătină din cap.

— Unchiul Morocăneală are cercetași care răscolesc orașul, dar deocamdată n-au aflat nimic.

— Dacă Vin nu vrea să fie găsită..., spuse Ham.

Elend începu să măsoare încăperea cu pasul. Nu putea să stea liniștit; începu să-și spună că arăta probabil ca Jastes, mergând în cerc și trecându-și mâna prin păr.

Fii tare, își porunci. *Nu-ți poți permite să pari îngrijorat, nici măcar nesigur nu trebuie să pari vreodată.*

Continuă să umble, dar își înceti pașii și nu dădu glas temerilor sale față de Ham sau Fantomă. Dacă Vin era rănită? Dacă o omorâse Cett? Iscoadele lor văzuseră o foarte mică parte a atacului din timpul nopții. Vin fusese cu siguranță amestecată și câteva istorisiri puse sub semnul îndoielii spuneau că se luptase alături de un alt Născut-din-Ceață. Lăsase fortăreața cu unul dintre etajele de sus în flăcări — și, din anumite motive, pe Cett în viață.

De atunci n-o mai văzuse nimeni.

Elend închise ochii, oprindu-se și sprijinindu-se cu o mână de peretele de piatră. *În ultima vreme am neglijat-o. Am ajutat orașul... dar la ce-o să-mi folosească dacă salvez Luthadelul și o pierd pe ea? E aproape ca și cum n-aș mai cunoaște-o.*

Sau, mai întâi de toate, am cunoscut-o vreodată?

Lumea părea anapoda dacă n-o avea pe Vin alături. Ajunsese să se bizuie pe simplitatea cu care le spunea lucrurilor pe nume. Avea nevoie de realismul ei sincer — de nealteratul ei simț al realității concrete — ca să poată rămâne cu picioarele pe pământ. Avea nevoie să se sprijine de ea ca să poată ști că exista ceva mai important decât teoriile și conceptele.

O iubea.

— Nu știu, El, spuse într-un târziu Ham. Nu m-am gândit niciodată că Vin o să ne dea bătăi de cap, dar a avut o copilărie grea. Mi-aduc aminte că, odată, și-a ieșit din fire de față cu toată ceata, urlând și zbierând despre copilăria ei. Nu știu... dacă e pe de-a-ntregul stabilă.

Elend deschise ochii.

— E stabilă, Ham, spuse, cu hotărâre. Și are mult mai multe merite decât oricare dintre noi.

Ham se încruntă.

— Dar...

— A avut un motiv întemeiat ca să-l atace pe Cett, adăugă Elend. Am încredere în ea.

Ham și Fantomă schimbară o privire și cel de-al doilea ridică din umeri.

— Nu e vorba doar de noaptea trecută, El, spuse Ham. Ceva nu e în ordine cu fata asta — nu doar în privința minții ei, ci și...

— Ce vrei să spui? întrebă Elend.

— Ții minte atacul din Sala Adunării? zise Ham. Mi-ai spus că ai văzut cum a lovit-o bastonul unui Brutal în plin.

— Și? Asta a trântit-o la pat pentru două zile.

Ham clătină din cap.

— Tot ce-a pățit ea — lovitura peste coaste, rana din umăr, sufocarea până aproape în pragul morții — a trântit-o la pat pentru două zile. Dar, fiind într-adevăr lovită atât de tare de un Brutal, n-ar fi trebuit să zacă doar câteva zile, Elend. Ar fi trebuit să fie vreo câteva săptămâni. Poate mai mult. Oricum, n-ar fi trebuit să scape fără coaste rupte.

— Ardea fludor, spuse Elend.

— E de presupus că Brutalul făcea același lucru.

Elend șovăi.

— Vezi? zise Ham. Dacă amândoi incendiau fludor, din punctul ăsta de vedere, balanța era echilibrată. Așa că rămâne Vin, o fată care nu poate cântări cu prea mult peste patruzeci și cinci de kilograme — lovită în plin de un oștean bine antrenat, de trei ori mai greu decât ea. Și și-a revenit după o odihnă de două zile.

— Vin e deosebită, spuse Elend în cele din urmă.

— Nu te contrazic în privința asta, răspunse Ham. Dar ne și ascunde ceva. Cine era celălalt Născut-din-Ceață? Mai multe istorisiri dau de înțeles că luptau cot la cot.

A spus că mai e un Născut-din-Ceață în oraș, se gândi Elend. *Zane — mesagerul lui Straff. N-a mai pomenit de el de mult timp.*

Ham își frecă fruntea.

— Totul se surpă în jurul nostru, El.

— Kelsier ar fi ştiut să ţină totul în picioare, murmură Fantomă. Când era el aici, chiar şi eşecurile noastre făceau parte din planurile lui.

— Supravieţuitorul e mort, zise Elend. Eu nu l-am cunoscut, dar am auzit destule despre el ca să aflu un lucru. Nu cădea niciodată pradă disperării.

Ham zâmbi.

— E adevărat. Râdea şi glumea la o zi după ce ne-am pierdut toată armata din cauza unui calcul greşit. Ticălos arogant.

— Cu inima de piatră, spuse Fantomă.

— Nu, îl contrazise Ham, întinzând mâna după pocal. Şi eu credeam la fel. Acum... cred că era doar hotărât. Kell se uita întotdeauna către ziua de mâine, indiferent care-ar fi fost urmările.

— Ei, va trebui să facem şi noi acelaşi lucru, spuse Elend. Cett a plecat — Penrod l-a lăsat să iasă din oraş. Nu putem schimba asta. Dar am aflat noutăţi despre armata kolosşilor.

— Ah, în legătură cu asta, zise Fantomă, întinzând mâna către punga lui. Apoi aruncă pe masă ceva. Ai dreptate — sunt la fel.

Moneda se opri din rostogolire şi Elend o luă. Văzu unde o râcâise Fantomă cu un cuţit, jupuindu-i vopseaua aurie ca să se vadă lemnul dens de sub ea. Era o imitaţie grosolană a unei lacre; nu era de mirare că banii calpi fuseseră găsiţi atât de uşor. Numai un idiot îi putea lua drept bani buni. Un idiot sau un koloss.

Nimeni nu ştia sigur cum ajunseseră o parte dintre lacrele false ale lui Jastes tocmai în Luthadel; poate încercase să le dea ţăranilor sau cerşetorilor de-acasă, din stăpânirea lui. Oricum, era foarte clar ce făcuse. Avusese nevoie de o armată şi de bani. Îi fabricase pe cei din urmă ca s-o dobândească pe cea dintâi. Numai kolosşii puteau să cadă victimă unei astfel de înşelătorii.

— Nu înţeleg, spuse Ham, când îi întinse Elend moneda. Cum s-au hotărât brusc kolosşii să primească bani? Lordul Legiuitor nu i-a plătit niciodată.

Elend șovăi, amintindu-și ce i se întâmplase în tabăra lor. *Noi suntem umani. O să locuim în cetatea voastră...*

— Kolossii se schimbă, Ham, răspunse el. Sau poate, în primul rând, nu i-am înțeles niciodată. Oricum, trebuie să fim puternici. Încă nu s-a terminat.

— Ar fi mai ușor să fim puternici dac-am ști că n-avem o Născută-din-Ceață nebună. Nici măcar n-a stat de vorbă cu noi!

— Știu, zise Elend.

Ham se ridică și clătină din cap.

— Există un motiv pentru care Marile Case s-au ferit întotdeauna să-și folosească Născuții-din-Ceață unele împotriva altora. Lucrurile pot lua o întorsătură mult prea primejdioasă. Dacă acest Cett are într-adevăr un Născut-din-Ceață și se hotărăște să se răzbune...

— Știu, spuse din nou Elend, și-și luă rămas-bun de la cei doi.

Ham îi făcu semn lui Fantomă și plecară împreună la o întâlnire cu Boare și Ciomege.

Sunt toți atât de supărați, se gândi Elend, ieșind din odăile lui ca să caute ceva de mâncare. *Ca și cum ar crede că suntem sortiți pieirii din pricina unei singure întâmplări nefericite, care ne pune o piedică. Însă retragerea lui Cett e o treabă bună. Unul dintre dușmanii noștri pleacă — dar dincolo de ziduri încă mai sunt două armate. Jastes n-o să ne atace dacă asta-l face vulnerabil față de Straff, iar Straff e prea înspăimântat de Vin ca să treacă la acțiune. De fapt, atacul ei asupra lui Cett n-a făcut altceva decât să-l sperie mai tare. Poate că de-asta a și atacat.*

— Maiestate? șopti o voce.

Elend se răsuci și cercetă coridorul cu privirea.

— Maiestate, spuse o siluetă scundă, dintr-un colț întunecos. OreSeur. Cred c-am găsit-o.

În afară de câțiva oameni din gardă, Elend nu luă cu el pe nimeni. Nu voia să le explice lui Ham și celorlalți de unde aflase informația. Vin insistase să păstreze secretul lui OreSeur.

Ham are dreptate într-o singură privință, se gândi el, în timp ce se oprea trăsura. *Vin ascunde câte ceva. O face tot timpul.*

Dar asta nu-l împiedica să-i acorde încredere. Dădu din cap către OreSeur și coborâră. Făcându-le semn gărzilor să rămână pe loc, Elend se apropie de o clădire dărăpănată. Probabil că fusese prăvălia unui negustor sărac — proprietatea unui nobil de obârșie extrem de joasă, care le vindea muncitorilor skaa obiecte de primă necesitate primind de la ei alimente, în schimbul cărora primea apoi bani de la Lordul Legiuitor.

Clădirea se afla într-o zonă în care încă nu ajunseseră echipele trimise s-adune lemn. Însă era clar că nu fusese locuită prea des în ultima vreme. Fusese jefuită cu mult timp în urmă și stratul de cenușă de pe podea avea zece centimetri. Un șir îngust de urme de tălpi ducea către o scară dosnică.

— Ce e locul ăsta? întrebă Elend, încruntându-se.

Kandra înălță din umerii lui de câine.

— De unde-ai știut că ea e aici?

— Am urmărit-o azi-noapte, Maiestate. Am văzut în ce direcție a luat-o. Pe urmă n-a mai fost vorba decât de o simplă căutare atentă.

Elend se încruntă.

— Pentru asta trebuie totuși să fii un urmăritor foarte abil, kandra.

— Oasele astea au simțuri neobișnuit de ascuțite.

Elend dădu din cap. Scara ducea către un coridor, cu mai multe camere în capete. El începu să-l străbată, apoi se opri. Pe una dintre laturi, un lambriu de pe perete alunecase spre exterior, dând la iveală un gol. Auzi mișcare înăuntru.

— Vin? întrebă el, strecurându-și capul prin deschidere.

În spatele peretelui era ascunsă o încăpere minusculă, și Vin stătea în partea opusă. Cămăruța — mai degrabă o nișă — se întindea pe numai câțiva pași, și Vin n-ar fi putut sta acolo în picioare. Nici nu-i răspunse. Era rezemată de peretele din capăt, cu capul întors într-o parte.

Elend intră târâș, umplându-se de cenușă pe genunchi. Înăuntru abia avea loc ca să nu dea peste Vin.

— Te simți bine? o întrebă.

Ea continuă să tacă, răsucind ceva între degete. Și era întoarsă spre perete — uitându-se printr-o gaură îngustă. Elend vedea prin ea lumina soarelui.

E o văgăună unde să stai la pândă, își dădu el seama. *Ca să supraveghezi strada. Asta nu e o prăvălie — e o ascunzătoare de hoți. Sau era.*

— Îl credeam pe Camon un om îngrozitor, spuse Vin, cu glas scăzut.

Elend șovăi, cu mâinile pe genunchi. În cele din urmă, izbuti să se așeze, îngrămădindu-se. Cel puțin Vin nu părea rănită.

— Camon? Fostul tău șef de ceată, dinaintea lui Kelsier?

Ea dădu din cap. Își desprinse privirea de deschizătură și-și înconjură genunchii cu brațele.

— Bătea oamenii, îi omora pe cei care nu erau de acord cu el. Era brutal, chiar și pentru un ucigaș de pe străzi.

Elend se încruntă.

— Dar, adăugă ea, încet, mă-ndoiesc că, în toată viața lui, a omorât atâția oameni câți am omorât eu azi-noapte.

Elend închise ochii. Pe urmă îi deschise, se trase mai aproape și puse o mână pe umărul lui Vin.

— Ăia erau soldați dușmani, Vin.

— Am fost ca un copil într-o cameră plină cu gândaci, șopti ea.

Elend văzu, în sfârșit, ce ținea între degete, era cercelul ei, bobița simplă, de bronz, pe care-o purta întotdeauna. Se uita la el, răsucindu-l.

— Ți-am spus vreodată de unde-l am? întrebă.

Elend clătină din cap.

— Mi l-a dat mama, continuă ea Nu-mi aduc aminte când s-a-ntâmplat — mi-a povestit Reen. Mama... auzea uneori voci. A omorât-o pe sora mea mai mică, a măcelărit-o. În aceeași zi mi-a dat bobița asta, unul dintre cerceii ei. Ca și cum, dintre mine și sora mea, m-ar fi ales pe mine. O pedeapsă pentru una, un cadou ciudat pentru alta.

Vin clătină din cap.

— Toată viața mea a însemnat moarte, Elend. Moartea surorii mele, moartea lui Reen. oameni din ceață murind în jurul meu, Kelsier doborât de Lordul Legiuitor, pe urmă sulița mea în pieptul Lordului Legiuitor. Încerc să mă apăr, îmi spun să fug de ea. Și apoi... fac ceva așa, ca azi-noapte.

Neștiind ce să spună, Elend o trase mai aproape. Însă ea stătea țeapănă.

— Fapta ta a avut un motiv întemeiat, spuse el.

— Nu, n-a avut. N-am vrut decât să le fac rău. Am vrut să-i îngrozesc, să-i fac să te lase-n pace. Sună copilărește, dar asta am simțit.

— Nu e copilărește, Vin. E o strategie bună. Le-ai făcut dușmanilor noștri o demonstrație de forță. L-ai speriat și l-ai pus pe fugă pe unul dintre cei mai importanți adversari ai noștri, iar tatăl meu o să se teamă acum încă și mai mult să ne-atace. Ai câștigat timp pentru noi!

— L-am câștigat în schimbul vieților câtorva sute de oameni.

— Ale unor soldați dușmani, care-au pătruns în cetatea noastră. Ale unor oameni care apărau un tiran, un asupritor al poporului său.

— Kelsier folosea aceleași argumente, spuse încet Vin, când omora nobili și gărzile lor de corp. Spunea că sprijineau Ultimul Imperiu și că-și meritau moartea. Mă înspăimânta.

La asta, Elend nu știu ce să răspundă.

— Părea să se creadă zeu, șopti Vin. Luând vieți și oferind vieți, acolo unde considera că se cuvine. Nu vreau să fiu ca el, Elend. Însă totul pare să mă-mpingă către asta.

— Păi...

Nu ești ca el, ar fi vrut să spună. Era adevărat, dar cuvintele nu se lăsau rostite. Îi sunau găunos.

În schimb, o trase pe Vin mai aproape, cu umărul pe pieptul lui, cu capul sub bărbia lui.

— Aș vrea să știu ce e cel mai bine să-ți spun, Vin, șopti. Când te văd așa, se trezește tot ce e în mine instinct protector.

Vreau să îmbunătățesc lucrurile — vreau să fac totul să meargă bine — dar nu știu cum. Spune-mi ce să fac. Spune-mi cum te pot ajuta!

La început, ea se opuse puțin îmbrățișării, apoi oftă încet și-și strecură brațele în jurul lui, strângându-l cu putere.

— În privința asta nu mă poți ajuta, spuse, cu blândețe. Trebuie s-o fac singură. Trebuie să iau... niște hotărâri.

El dădu din cap.

— O să le iei pe cele corecte, Vin.

— Nici măcar nu știi despre ce e vorba.

— Nu contează, răspunse el. Știu că nu te pot ajuta — eu n-am fost nici măcar în stare să-mi păstrez tronul. Tu valorezi de cel puțin zece ori mai mult decât mine.

Ea îl strânse de braț.

— Nu mai spune așa ceva, te rog.

El se încruntă simțindu-i încordarea din glas, apoi încuviință cu un gest.

— Bine. Dar, oricum ar fi, am încredere în tine, Vin. Ia ce hotărâri consideri — o să te susțin.

Ea dădu din cap, devenind mai puțin încordată în brațele lui.

— Cred..., spuse apoi. Cred c-o să plec din Luthadel.

— Să pleci? Unde?

— Spre nord, răspunse ea. În Terris.

Elend se lăsă pe spate, sprijinindu-se de peretele de lemn. *Să plece?* se gândi, simțind că-n el se răsucea ceva. *E din cauză că mi-am abătut atât de mult atenția de la ea în ultima vreme?*

Am pierdut-o?

Însă tocmai îi făgăduise c-avea să-i susțină hotărârile.

— Dacă simți că trebuie să pleci, Vin, se auzi spunând, atunci trebuie s-o faci.

— Dacă plec, o să vii cu mine?

— Acum?

Ea dădu din cap, atingându-se de pieptul lui.

— Nu, răspunse el, în cele din urmă. Nu pot părăsi Luthadelul, nu cu armatele astea încă aici.

— Dar orașul te-a respins.

— Știu, oftă el. Dar... nu-i pot abandona pe oamenii ăștia, Vin. M-au respins, dar n-am să-i abandonez.

Ea dădu iarăși din cap, ca și cum ar fi auzit răspunsul pe care-l așteptase.

Elend zâmbi.

— Suntem un dezastru, nu-i așa?

— Fără speranță de îndreptare, spuse ea, cu voce scăzută, desprinzându-se în cele din urmă de el.

Părea atât de obosită. Elend auzi pași pe coridor. OreSeur apăru o clipă mai târziu, strecurându-și capul în mica încăpere ascunsă.

— Gărzile tale de corp încep să se neliniștească, Maiestate, spuse. Vor veni curând să te caute.

Elend gesticulă, în semn că înțelese, și se târî spre ieșire. Odată ajuns pe culoar, întinse mâna s-o ajute pe Vin să iasă. Ea i-o luă, ieși târâș, apoi se ridică în picioare și-și scutură praful de pe haine — pantalonii și cămașa cu care se-mbrăca de obicei.

Oare acum o să se mai întoarcă vreodată la rochii? se întrebă fostul rege.

— Elend, spuse ea, căutându-se într-un buzunar. Poftim, poți cheltui asta, dacă vrei.

Își deschise palma, lăsând să cadă în mâna lui un bob.

— Atiu? întrebă el, nevenindu-i să creadă. De unde-l ai?

— De la un prieten.

— Și nu l-ai ars azi-noapte? Când te-ai luptat cu toți soldații ăia?

— Nu. L-am înghițit, dar până la urmă n-am avut nevoie de el, așa că m-am silit să-l scot din mine.

Lordule Legiuitor! se gândi Elend. *N-am ținut cont că n-avea atiu. Ce-ar fi făcut dac-ar fi ars bucățica asta?* Își ridică privirea spre ea.

— Am primit rapoarte care spun că-n cetate mai e un Născut-din-Ceață.

— Este. Zane.

Elend lăsă bobul să recadă în mâna ei.

— Atunci păstrează atiul. Ți-ar putea trebui, ca să te lupți cu el.

— Mă-ndoiesc, răspunse ea, cu voce scăzută.

— Păstrează-l oricum. E o mică avere — dar noi avem acum nevoie de una imensă ca să schimbăm ceva. În plus, cine l-ar cumpăra? Dacă l-aș folosi ca să-i mituiesc pe Straff sau Cett, ar fi încă și mai siguri c-ascund atiul.

Ea dădu din cap, apoi se uită la OreSeur.

— Păstrează-l tu, îi ceru, întinzându-i bobul. E destul de mare ca să-l poată trage de la mine alt Allomant, dacă ar vrea.

— Îl păzesc cu prețul vieții, stăpână, spuse OreSeur, deschizându-și umărul ca să facă loc pentru bobul de metal.

Ea se întoarse spre Elend, i se alătură pe trepte și coborâră împreună către oștenii din garda lui.

Eu știu ce-am memorat. Știu ce repetă acum ceilalți Lume-Aducători.

45

— Eroul Evurilor nu va fi terrisian, spuse Tindwyl, notând ceva în partea de jos a listei sale.

— Asta o știm deja, răspunse Sazed. Din jurnal.

— Da, spuse Tindwyl, dar istorisirea lui Alendi nu era decât o referire — o amintire, la a treia mână, a urmărilor prorocirii. Eu am găsit pe cineva care citează chiar profeția.

— Adevărat? întrebă Sazed, entuziasmându-se. Unde?

— În biografia lui Helenntion, răspunse ea. Unul dintre ultimii supraviețuitori ai Conciliului din Khlennium.

— Scrie-o pentru mine, o rugă el, grăbindu-se să-și tragă scaunul ceva mai aproape de al ei.

Cât scrise ea, se văzu nevoit să clipească de vreo câteva ori, cu mintea pentru o clipă înceţoşată de oboseală.

Nu te lăsa doborât! îşi spuse. *N-a mai rămas mult timp. Nicidecum...*

Tindwyl făcea faţă ceva mai bine, dar şi puterea ei de a rămâne trează era evident pe sfârşite, fiindcă începuse s-arate obosită. El dormise pentru scurtă vreme în timpul nopţii, întins pe podea, însă ea nu se oprise. Din câte ştia Sazed, era trează de mai bine de-o săptămână.

În zilele acelea, se vorbea mult despre Rabzeen, scrise Tindwyl. *Unii ziceau că avea să vină să lupte împotriva Cuceritorului. Alţii ziceau că el era Cuceritorul. Helenntion nu mi-a dezvăluit ce credea el despre asta. Despre Rabzeen se spune că ar fi „Cel care nu face parte din poporul său, dar îi înfăptuieşte toate dorinţele". Dacă aşa stau lucrurile, poate Cuceritorul e cel aşteptat. Se spune că trebuie să fie din Khlennium.*

Tindwyl se opri. Sazed se încruntă şi reciti cuvintele. Ultima mărturie lăsată de Kwaan — pe care-o copiase el, prin haşurare, în Abaţia din Seran — se dovedise utilă în mai multe moduri. Oferise o cheie.

Abia peste câţiva ani am căpătat convingerea că Alendi era Eroul Evurilor, scrisese Kwaan. *Eroul Evurilor: cel numit Rabzeen din Khlennium, Anamnesorul.*

Copia servea drept metodă de traducere — nu a unei limbi, ci a sinonimelor. Era logic ca Eroul Evurilor să fie cunoscut sub mai multe nume; un personaj atât de important, în jurul căruia se împleteau atâtea legende şi tradiţii, nu putea să nu fie numit în mai multe feluri. Însă atât de multe cunoştinţe din vremurile acelea se pierduseră. Atât Rabzeen, cât şi Anamnesorul erau personaje mitologice vag familiare lui Sazed — dar nu erau decât două dintr-o întreagă oaste. Înainte de a descoperi textul din abaţie, nu avusese cum să facă legătura dintre ele şi Eroul Evurilor.

Acum, el şi Tindwyl puteau să caute prin propriile metalminţi ştiind ce căutau. Poate că răsfoise multe scrieri vechi căutând referiri la religii. Dar n-ar fi reuşit niciodată să-şi dea

seama că acel pasaj vorbea despre Eroul Evurilor, un personaj din mitologia Terrisului căruia oamenii din Khlennium îi dăduseră un nume în limba lor.

— Da..., spuse pe îndelete. Citatul ăsta e bun, Tindwyl. Foarte bun.

Întinse brațul și-și lăsă mâna peste a ei.

— Poate, răspunse ea, deși nu ne dezvăluie nicio noutate.

— Ah, dar cuvintele întrebuințate pot avea mare importanță, așa cred. Textele care țin de religie sunt întocmite adesea cu foarte mare atenție.

— Mai ales prorocirile, spuse Tindwyl, încruntându-se ușor.

Nu se dădea în vânt după nimic care aducea a superstiție sau profeție.

— Aș fi crezut, remarcă Sazed, că având în vedere cu ce ne ocupăm acum, ai dat deoparte această idee preconcepută.

— Eu adun informații, Sazed. Pentru ceea ce ne spun despre oameni și pentru ceea ce ne poate învăța trecutul. Însă a existat un motiv care m-a îndemnat să studiez istoria, nu teologia. Nu-mi place să duc mai departe minciunile.

— Asta crezi că fac eu când dau lecții despre religii? întrebă el, amuzat.

Tindwyl se uită la el.

— Într-o mică măsură, recunoscu. Cum poți îndemna oamenii să-și întoarcă privirile către zeii unor morți, Sazed? Acele religii le-au făcut prea puțin bine popoarelor, iar toate prorocirile lor sunt acum praf în vânt.

— Religiile sunt o expresie a speranței, spuse Sazed. Speranța le dă oamenilor putere.

— Atunci tu nu crezi? întrebă ea. Pur și simplu le dai altora ceva în care să se încreadă, ceva care să-i amăgească?

— Eu n-aș descrie-o așa.

— Atunci crezi că zeii despre care dai lecții există cu adevărat?

— Cred că... merită să nu fie uitați.

— Ca și prorocirile lor? întrebă Tindwyl. Eu văd, în munca noastră, valoarea studiului — aduse la lumină, faptele din trecut

ne pot ajuta să scăpăm de necazurile din prezent. Însă această prezicere a viitorului e, în esență, o absurditate.

— N-aș spune asta, o contrazise Sazed. Religiile sunt făgăduieli — făgăduiesc că există ceva care veghează asupra noastră, care ne călăuzește. Prin urmare, profețiile sunt adaosuri firești ale speranțelor și dorințelor oamenilor. Aici nu e nimic absurd.

— Prin urmare, interesul tău e pur cărturăresc?

— N-aș spune asta.

Tindwyl îl studie, privindu-i ochii. Se încruntă ușor.

— Crezi că e adevărat, nu-i așa? îl întrebă. Crezi că fata asta e Eroul Evurilor?

— Încă nu m-am hotărât.

— Cum poți chiar și numai să te gândești la așa ceva, Sazed? Nu-ți dai seama? Speranța e bună — e minunată — dar trebuie să speri în ceva care se potrivește. Dacă duci mai departe visele trecutului, înăbuși visurile tale de viitor.

— Și dacă visurile trecutului merită să fie ținute minte?

Tindwyl clătină din cap.

— Cântărește probabilitățile, Sazed. Care sunt șansele noastre de a studia copia asta, aici și acum, sub același acoperiș cu Eroul Evurilor?

— Probabilitățile n-au nicio importanță în cazul profețiilor.

Tindwyl închise ochii.

— Sazed... Cred că religia e bună, că e bună și credința, dar e absurd să-ți cauți o călăuză în câteva fraze neclare. Uită-te ce s-a-ntâmplat ultima oară când a crezut cineva că l-a găsit pe acest Erou. Lordul Legiuitor, Ultimul Imperiu, astea au fost urmările.

— Eu am să sper totuși. Dacă tu nu crezi în profeții, de ce te străduiești din greu să descoperi informații despre Adâncime și despre Erou?

— E simplu, răspunse Tindwyl. Ne aflăm evident în fața unei primejdii care-a mai existat — e un necaz repetabil, ca o molimă care se stinge numai pentru a reapărea peste câteva secole. Oamenii din vechime îi cunoșteau existența, aveau informații despre ea. Informații care, firește, au fost denaturate

și au devenit legende, prorociri sau chiar religii. Prin urmare, în trecut vom găsi ascunse indicii utile în situația noastră. Asta nu ține de prorocire, ci de cercetare.

Sazed își puse mâinile peste ale ei.

— Cred că am dat, probabil, de ceva asupra căruia nu putem cădea de acord. Haide să ne-ntoarcem la studiile noastre. Trebuie să profităm de timpul care ne-a mai rămas.

— Ar trebui s-avem mai puține necazuri, spuse Tindwyl, oftând și ridicându-și mâna ca să-și îndese o șuviță de păr înapoi, în coc. După cum s-ar părea, azi-noapte Eroul tău l-a speriat pe lordul Cett destul de tare ca să-l pună pe fugă. Fata care-a adus micul dejun vorbea despre asta.

— Știu ce s-a-ntâmplat, spuse Sazed.

— Lucrurile-au început să meargă mai bine pentru Luthadel.

— Da, răspunse Sazed. Poate.

Ea se încruntă.

— Nu pari convins.

— Nu știu, spuse el, uitându-se în jos. Nu simt că plecarea lui Cett e un lucru bun, Tindwyl. Ceva merge foarte prost. Trebuie să terminăm cercetările.

Tindwyl își lăsă capul pe umăr.

— Cât de repede?

— Ar trebui să-ncercăm să le-ncheiem în noaptea asta, așa cred, răspunse el, aruncând o privire către teancul de foi de pe masă. Conțineau notițe, idei și legături pe care le făcuseră în scurtul răstimp de studiu înverșunat. Alcătuiau un soi de carte — un manual care vorbea despre Eroul Evurilor și despre Adâncime. Era un document bun — ba chiar incredibil, dacă te gândeai cât de puțin timp avuseseră. Nu era atotcuprinzător. Însă reprezenta, probabil, cel mai important lucru pe care-l scrisese el vreodată.

Chiar dacă nu știa sigur de ce.

— Sazed? Ce e asta? întrebă Tindwyl, încruntându-se.

Întinse mâna spre teanc și scoase o foaie care stătea ușor pieziș. Când o ridică, Sazed văzu, uluit, că o bucată din colțul din dreapta jos fusese ruptă.

— Tu ai făcut asta? întrebă ea.

— Nu, răspunse el.

Luă hârtia. Era una dintre transcrierile copiei haşurate; ruptura înlăturase ultima frază. Bucata ruptă nu se vedea nicăieri.

Terrisianul se uită în sus şi întâlni privirea nedumerită a lui Tindwyl. Ea se răsuci şi răsfoi un teanc de foi din lateral. Scoase o altă transcriere a copiei şi o ridică.

Sazed simţi un fior rece. Colţul lipsea.

— Ieri am făcut o referire la asta, spuse Tindwyl, cu voce scăzută. De-atunci n-am ieşit din cameră decât pentru câteva minute, iar tu ai rămas de fiecare dată aici.

— Ai ieşit azi-noapte? o întrebă Sazed. Te-ai dus la closet cât am dormit eu?

— Poate. Nu-mi aduc aminte.

El rămase o clipă nemişcat, holbându-se la pagină. Ruptura era nefiresc de asemănătoare, ca formă, cu a foii din teancul principal. Părând să se gândească la acelaşi lucru, Tindwyl o suprapuse peste cealaltă. Se potriveau perfect; până şi cele mai mici creste ale rupturii erau identice. Nici dacă ar fi fost rupte în acelaşi timp, puse una peste alta, nu s-ar fi potrivit cu atâta desăvârşire.

Stăteau amândoi neclintiţi, fixându-le cu privirea. Pe urmă se puseră brusc în mişcare, răsfoindu-şi teancurile de pagini. Sazed avea patru copii ale transcrierii. Din toate lipsea exact aceeaşi bucată.

— Sazed, spuse Tindwyl, cu vocea tremurându-i uşor.

Ţinea în mână o foaie de hârtie — una care nu conţinea decât o jumătate de transcriere, încheiată la jumătatea paginii. Exact în mijlocul foii fusese făcută o gaură, înlăturându-se exact aceeaşi frază.

— Copia haşurată! exclamă Tindwyl, dar Sazed era deja în mişcare.

Se ridică de pe scaun şi se îndreptă grăbit spre cufărul în care-şi ţinea metalminţile. Îşi căută pe bâjbâite cheia de la gât, o scoase şi descuie. Sări capacul dintr-o singură mişcare, scoase copia, apoi o despături cu mare grijă pe podea. Îşi retrase brusc

degetele, aproape având senzația că fusese mușcat, când văzu ruptura din partea de jos. Fusese înlăturată aceeași frază.

— Cum e cu putință? șopti Tindwyl. De unde putea cineva să știe atât de multe despre munca noastră, despre noi?

— Și totuși, întrebă Sazed, cum e posibil să știe atât de puține despre puterile noastre? Am toată transcrierea stocată în metalminte. Mi-o pot aminti chiar acum.

— Cum sună fraza lipsă?

— Alendi nu trebuie s-ajungă la Fântâna Înălțării. Nu trebuie să i se-ngăduie să ia puterea pentru sine însuși.

— De ce să fi scos cineva fraza asta? întrebă Tindwyl.

Sazed fixa cu privirea copia hașurată. *Pare imposibil...*

Dinspre fereastră se auzi un zgomot. Sazed se răsuci, întinzându-se din reflex spre fludormintea sa și mărindu-și forța. Mușchii i se umflară și roba începu să-l strângă.

Obloanele se deschiseră brusc. Vin era ghemuită pe pervaz. Șovăi când îi văzu pe cei doi — și Tindwyl părea să-și fi luat putere, fiindcă trupul i se mărise, părând aproape bărbătesc.

— Am făcut ceva rău? întrebă Vin.

Sazed zâmbi și își eliberă fludormintea.

— Nu, copilă, răspunse. Pur și simplu ne-ai speriat.

Întâlni ochii lui Tindwyl și ea începu să strângă foile de hârtie rupte. El împături copia hașurată. Aveau să-și continue discuția mai târziu.

— Ai văzut pe cineva petrecându-și prea mult timp în apropierea camerei mele, lady Vin? întrebă Sazed, punând copia hașurată la loc. Vreun străin — sau vreun străjer anume?

— Nu, răspunse ea, intrând în încăpere.

Umbla desculță, ca de obicei, și nu-și purta mantia de ceață; în timpul zilei și-o punea rareori. Dacă se luptase în noaptea dinainte, însemna că-și schimbase hainele, fiindcă n-aveau pete de sânge — nici măcar de transpirație.

— Vrei să pândesc, să văd dacă observ ceva dubios? întrebă.

— Da, te rog, răspunse el, încuind cufărul. Ne temem că a umblat cineva prin hârtiile noastre, deși nu pricepem ce motiv ar fi avut.

Vin dădu din cap și rămase pe loc în timp ce Sazed se întorcea la scaunul lui. Se uită o clipă la el și la Tindwyl.

— Trebuie să stau de vorbă cu tine, Sazed, spuse.

— Cred că-ți pot oferi câteva momente, zise el. Dar trebuie să-ți atrag atenția că studiile mele sunt foarte urgente.

Vin dădu încă o dată din cap, apoi se uită la Tindwyl. În cele din urmă, terrisiana se ridică, oftând.

— Atunci cred că mă duc să văd ce e cu masa de prânz.

Vin se destinse ușor când văzu ușa închizându-se; pe urmă se apropie de masă, se așeză în locul lui Tindwyl și-și săltă picioarele în față, pe scaunul de lemn.

— Sazed, întrebă ea, de unde știi dacă ești îndrăgostit?

El clipi, surprins.

— Nu... nu cred că *eu* sunt omul potrivit pentru o discuție pe tema asta, lady Vin. Nu știu mare lucru despre dragoste.

— Întotdeauna spui astfel de lucruri. Dar, serios, tu ești maestru în aproape orice privință.

Sazed chicoti.

— Lady Vin, te asigur că, în cazul ăsta, îndoielile mele sunt sincere.

— Totuși, trebuie să știi câte ceva.

— Foarte puțin, poate, zise Sazed. Spune-mi, ce simți când ești cu tânărul lord Venture?

— Vreau să mă strângă-n brațe, răspunse ea, cu voce înceată, întorcându-se într-o parte și uitându-se pe fereastră. Vreau să-l aud vorbindu-mi, chiar dacă nu-nțeleg ce spune. Vreau orice îl poate ține în preajma mea. Vreau să fiu mai bună, de dragul lui.

— Ăsta pare un semn minunat, lady Vin.

— Dar... Ea se uită în jos. Nu sunt bună pentru el, Sazed. Îi e frică de mine.

— Frică?

— Ei, cel puțin nu se simte în largul lui. I-am surprins privirea când m-a văzut luptând, în ziua atacului din sala Adunării. Sazed, s-a îndepărtat de mine împleticindu-se, îngrozit.

— Tocmai văzuse un om măcelărit, spuse terrisianul. În privința asta, lordul Venture e, cumva, inocent, lady Vin. N-a

fost din cauza ta, așa cred — n-a fost decât o reacție firească la spectacolul oribil al morții.

— Nu contează, zise ea, uitându-se din nou pe fereastră. Nu vreau să mă vadă așa. Vreau să fiu fata de care are nevoie — fata care-i poate susține planurile politice. Fata care poate fi frumoasă când are nevoie de ea la brațul său și care-l poate alina când e nemulțumit. Numai că fata asta nu sunt eu. Tu m-ai învățat să mă port ca o femeie de la curte, Saze, dar știm amândoi că n-am reușit câtuși de puțin.

— Iar lordul Venture s-a îndrăgostit de tine tocmai fiindcă *nu* te-ai purtat la fel ca alte femei. În ciuda amestecului lordului Kelsier și cu toate că tu știai că toți nobilii ți-erau dușmani, Elend s-a îndrăgostit de tine.

— N-ar fi trebuit să-l las, spuse ea, cu glas scăzut. Trebuie să stau departe de el, Saze, pentru binele lui. Așa o să se poată îndrăgosti de altcineva. De cineva care e o pereche mai potrivită pentru el. De cineva care nu omoară o sută de oameni când îi e ciudă. De cineva care îi merită dragostea.

Sazed se ridică și robele îi foșniră când se apropie de scaunul lui Vin. Se aplecă, aducându-și capul la aceeași înălțime cu al ei, și îi puse o mână pe umăr.

— Oh, copilă. Când o să-ncetezi să te zbuciumi și-o să te lași iubită, atât și nimic mai mult?

Ea clătină din cap.

— Nu e atât de simplu.

— Puține lucruri sunt simple. Totuși, am să-ți spun ceva, lady Vin. Dragostea trebuie lăsată să curgă în ambele sensuri — altminteri nu e dragoste adevărată, eu așa cred. E altceva. Poate pasiune obsedantă? Oricum, unii dintre noi suntem prea grăbiți să ne transformăm în martiri. Stăm pe margine, privind, gândindu-ne că e corect să nu acționăm. Ne temem de suferință — de a noastră, sau de a altuia.

O strânse de umăr.

— Dar... oare așa ceva e dragoste? E dragoste când presupui că Elend nu-și are locul alături de tine? Sau dragoste e când îl lași să ia el singur o hotărâre în privința asta?

— Și dacă nu sunt potrivită pentru el? întrebă Vin.

— Trebuie să-l iubești destul de mult ca să ai încredere în dorințele lui, chiar dacă nu ești de acord cu ele. Trebuie să-l respecți — indiferent cât de mult crezi că se înșală, indiferent cât de greșite crezi că sunt hotărârile lui, trebuie să-i respecți dorința de a și le înfăptui. Chiar dacă una dintre ele presupune să te iubească.

Vin zâmbi ușor, dar părea încă neliniștită.

— Și..., adăugă ea, tărăgănând cuvintele, dacă există altcineva? Pentru mine?

Ah...

Ea se încordă imediat.

— Nu trebuie să-i povestești lui Elend c-am spus asta.

— N-o s-o fac, făgădui Sazed. Cine e celălalt bărbat?

Ea ridică din umeri.

— Doar... cineva care-mi seamănă mie mai mult. Genul de bărbat alături de care *ar trebui* să fiu.

— Îl iubești?

— E puternic, răspunse Vin. Mi-aduce aminte de Kelsier.

Înseamnă că e celălalt Născut-din-Ceață, se gândi Sazed. Știa că, în privința asta, ar fi trebuit să fie imparțial. Despre al doilea bărbat nu știa destul de multe ca să poată avea o părere — iar Păstrătorii trebuiau să-și dăruiască altora cunoștințele, și să evite să dea sfaturi într-un caz anume.

Însă Sazed nu izbutise niciodată să respecte această regulă întru totul. Despre celălalt Născut-din-Ceață nu știa, într-adevăr, mai nimic, dar știa multe despre Elend Venture.

— Copilă, spuse, Elend e cel mai bun dintre bărbați, iar tu te-ai simțit cu mult mai fericită de când sunteți împreună.

— Dar e, de fapt, primul bărbat de care m-am îndrăgostit, spuse ea, încet. De unde știu că nu greșesc? N-ar trebui să-i dau mai multă atenție unui bărbat care e mai potrivit pentru mine?

— Nu știu, lady Vin. Sincer, nu știu. Ți-am atras atenția în privința ignoranței mele în domeniul ăsta. Dar poți cu adevărat spera să găsești un bărbat mai bun decât lordul Elend?

Ea oftă.

— Totul e atât de stânjenitor. Ar trebui să-mi fac griji pentru oraș și din pricina Adâncimii, nu să mă-ntreb cu ce bărbat să-mi petrec serile!

— E greu să-i apărăm pe alții când în propriile noastre vieți nu e ordine.

— Trebuie pur și simplu să iau o hotărâre, spuse ea, ridicându-se și îndreptându-se spre fereastră. Mulțumesc, Sazed. Îți mulțumesc că m-ai ascultat... îți mulțumesc fiindcă te-ai întors în oraș.

Terrisianul dădu din cap, zâmbind. Vin se avântă prin fereastra deschisă, împingându-se în vreo fărâmă de metal. Sazed oftă, o porni spre ușă frecându-se la ochi și o deschise.

Tindwyl stătea de partea cealaltă, cu brațele încrucișate.

— Cred că m-aș simți mult mai bine în cetatea asta, spuse ea, dacă n-aș ști că avem o Născută-din-Ceață cu sentimente schimbătoare, de adolescentă.

— Lady Vin e mai stabilă decât crezi, zise el.

— Sazed, am crescut vreo cincisprezece fiice, adăugă ea, intrând. *Nicio* adolescentă nu e stabilă. Dar unele se prefac mai bine decât altele.

— Atunci bucură-te că nu și-a dat seama că tragi cu urechea. De obicei e de-a dreptul obsedată de așa ceva.

— Vin are o slăbiciune pentru terrisieni, spuse Tindwyl, cu o fluturare de mână. S-ar părea că, pentru asta, trebuie să-ți mulțumim ție. Pare să pună mare preț pe sfaturile tale.

— Chiar dacă nu sunt întotdeauna bune.

— Cred că tot ce i-ai spus a fost foarte înțelept, Sazed, zise Tindwyl, așezându-se. Ai fi fost un tată excelent.

El își lăsă capul în jos, jenat, apoi se așeză.

— Ar trebui...

Se auzi o bătaie în ușă.

— Acum ce mai e? întrebă Tindwyl.

— Ai cerut să ni se-aducă prânzul?

Tindwyl clătină din cap.

— Nu m-am clintit de pe coridor.

O clipă mai târziu, Elend își vârî capul în încăpere.

— Sazed? Pot vorbi cu tine o clipă?

— Firește, lord Elend, răspunse terrisianul, ridicându-se.

— Minunat, spuse Elend, intrând. Tindwyl, poți să te retragi.

Ea își rostogoli ochii, aruncându-i lui Sazed o privire exasperată, dar se ridică și ieși din cameră.

— Mulțumesc, zise Elend, în timp ce închidea ea ușa. Te rog, stai jos, adăugă, fluturându-și mâna spre Sazed.

Terrisianul se supuse, și Elend răsuflă adânc, rămânând în picioare, cu mâinile încleștate la spate. Reîncepuse să-și poarte uniformele albe, și avea o poziție impunătoare, în pofida evidentei sale stânjeneli.

Cineva l-a furat pe prietenul meu, cărturarul, se gândi Sazed, *și a lăsat în locul lui un rege.*

— Să presupun că e vorba de lady Vin, lord Elend?

— Da, răspunse acesta, începând să meargă prin încăpere și gesticulând cu o mână în timp ce vorbea. Se poartă fără nicio logică, Sazed. Mă aștept să... fir-ar să fie, contez pe asta. Nu e doar o femeie, e *Vin*. Însă nu mai știu cum să reacționez. Acum e plină de căldură față de mine — cum era înainte de a lovi dezastrul ăsta cetatea — iar peste o clipă e rece și bătoasă.

— Poate e pur și simplu ea însăși năucită.

— Poate, încuviință Elend. Dar n-ar trebui să știe măcar unul dintre noi ce se-ntâmplă? Sincer, Saze, uneori mă gândesc că suntem prea diferiți ca să putem rămâne împreună.

Terrisianul zâmbi.

— Oh, de asta nu sunt sigur, lord Elend. S-ar putea să fii surprins când o să-ți dai seama în ce mare măsură gândiți la fel.

— Mă-ndoiesc, zise Elend, continuând să măsoare încăperea cu pasul. Ea e Născută-din-Ceață. Eu sunt un om obișnuit. Ea a crescut pe străzi; eu am crescut într-un conac; ea e vicleană și inteligentă; eu am învățat totul din cărți.

— Ea e extrem de capabilă, așa cum ești și tu, zise Sazed. Ea a fost terorizată de fratele ei, iar tu, de tatăl tău. Amândoi ați urât Ultimul Imperiu și ați luptat împotriva lui. Și amândoi

vă gândiți mult prea mult la ceea ce ar trebui să fie, în loc să vă gândiți la ceea ce este.

Elend șovăi, cu ochii la Sazed.

— Ce vrei să spui?

— Că, după părerea mea, vă potriviți unul cu altul. N-ar trebui să fac asemenea aprecieri și, sincer, nu e decât părerea unui om care nu v-a văzut prea des în ultimele câteva luni. Dar cred că e corectă.

— Și deosebirile dintre noi? întrebă Elend.

— La prima vedere, cheia și lacătul la care se potrivește pot părea foarte diferite una de altul, răspunse Sazed. Diferite ca formă, ca rol de îndeplinit, ca mod de concepere. Cel care le privește fără să le cunoască adevărata natură ar putea considera că sunt opuse, pentru că una e menită să descuie, pe când celălalt are menirea de a ține închis. Dar, la o cercetare mai atentă, se poate vedea că, fără unul, celălalt e inutil. Un om înțelept vede apoi că lacătul și cheia au luat ființă cu același scop.

Elend zâmbi.

— Trebuie să scrii cândva o carte, Sazed. Spusele tale sunt la fel de profunde ca orice altceva am citit.

Sazed roși, dar se uită la teancul de hârtii de pe masa de lucru. Aveau să fie moștenirea lui? Nu era sigur că erau profunde, dar reprezentau cea mai coezivă încercare de a scrie ceva original pe care-o făcuse vreodată. Era adevărat că mai toate foile conțineau citate sau referințe, dar în numeroase texte erau incluse și gândurile și observațiile lui.

— Așadar, zise Elend, ce-ar trebui să fac?

— În privința lui lady Vin? Aș sugera pur și simplu să-i acorzi — ca și ție însuți — mai mult timp.

— Zilele astea, timpul e o comoară, Sazed.

— Când nu e?

— Când nu ți-e cetatea asediată de două armate, una condusă de un despot megaloman și alta de un prost temerar.

— Da, spuse răspicat Sazed. Da, cred că ai dreptate. Și eu ar trebui să mă-ntorc la studiile mele.

Elend se încruntă.

— Oricum, la ce lucrezi?

— La ceva care are, mă tem, prea puțină importanță pentru necazurile tale din acest moment, răspunse Sazed. Eu și Tindwyl adunăm și sistematizăm referințe la Adâncime și la Eroul Evurilor.

— Adâncimea... Și Vin mi-a vorbit despre ea. Crezi într-adevăr că s-ar putea întoarce?

— Cred că s-a întors, lord Elend. Că, de fapt, n-a plecat niciodată. Cred că Adâncimea era — este — ceața.

— Dar de ce...? spuse Elend, apoi ridică o mână. O să citesc concluziile după ce-o să terminați. Acum nu-mi pot îngădui să-mi abat atenția. Îți mulțumesc, Sazed, pentru sfatul tău.

Da, cu adevărat un rege, se gândi terrisianul.

— Tindwyl, spuse Elend, acum te poți întoarce. Să-ți fie ziua bună, Sazed.

Elend se îndreptă spre ușa care se deschidea încet. Tindwyl intră cu pași mari, ascunzându-și jena.

— De unde-ai știut că eram dincolo de ușă? întrebă.

— Am presupus, răspunse Elend. Ești la fel de rea ca Vin. Oricum, s-aveți amândoi o zi bună.

Tindwyl se încruntă în timp ce el ieșea; apoi se întoarse spre Sazed.

— Ai făcut într-adevăr o treabă foarte bună cu el, spuse acesta.

— O treabă prea bună, sublinie Tindwyl, așezându-se. De fapt, cred că, dacă oamenii l-ar fi lăsat să le rămână în frunte, ar fi putut găsi o cale de salvare a cetății. Haide, trebuie să ne-ntoarcem la muncă — de data asta, chiar am trimis pe cineva s-aducă prânzul, așa că ar trebui să profităm de timp până când sosește.

Sazed dădu din cap, se așeză și-și luă tocul. Însă i se părea greu să se concentreze asupra lucrului. Gândurile îi tot zburau la Vin și Elend. Nu știa sigur de ce i se părea atât de importantă întărirea legăturii dintre cei doi. Poate pur și simplu fiindcă amândoi îi erau prieteni și voia să-i vadă fericiți.

Sau poate din alt motiv. Ei doi constituiau cel mai bun lucru pe care-l avea de oferit Luthadelul. Cea mai puternică

Născută-din-Ceață a populației skaaa din lumea fărădelegii și cel mai nobil conducător din lumea aristocrată. Aveau nevoie unul de altul, iar Ultimul Imperiu avea nevoie de amândoi.

În plus, mai era și munca lui. Prenumele folosit cel mai adesea în limbajul prorocirilor din Terris era de genul neutru. În limbile moderne, era tradus prin „el", deși, în carte, însemna, de fapt, atât „el", cât și „ea". Dacă Vin era cu adevărat Eroul Evurilor...

Trebuie să găsesc o cale de a-i scoate pe amândoi din oraș, se gândi, copleșit de o revelație neașteptată. *Niciunul dintre ei nu trebuie să se afle aici când va cădea Luthadelul.*

Își lăsă notițele deoparte și începu imediat să compună, grăbit, o serie de scrisori.

Sunt două lucruri diferite.

46

Boare era în stare să miroasă o uneltire de la două străzi distanță. Spre deosebire de majoritatea semenilor săi, hoți, nici nu crescuse în sărăcie, nici nu fusese obligat să trăiască în lumea fărădelegii. Copilărise într-un loc mult mai fioros: la o curte aristocratică. Din fericire, ceilalți oameni din ceată nu-l tratau nicidecum diferit pentru originea sa nobilă pursânge.

Asta, firește, fiindcă habar n-aveau.

Educația primită îl ajuta să priceapă anumite lucruri. Care se îndoia că-i erau cunoscute vreunui hoț skaa, oricât de priceput ar fi fost. Uneltirile puse la cale de skaa aveau ceva brutal: țineau, strict, de viață și de moarte. Îți trădai aliații pentru bani, pentru putere sau ca să te aperi.

La curțile nobile, uneltirile erau mai abstracte. De multe ori, trădările nu se încheiau cu moartea niciuneia dintre părți.

dar ramificațiile li se prelungeau vreme de generații. Era un joc — de fapt, un asemenea joc încât, prin comparație, brutalitatea fățișă din lumea fărădelegii i se păruse odihnitoare.

Sorbi din cana cu vin fiert, cald încă, cu ochii la biletul din mână. Ajunsese să creadă că nu mai avea de ce să se teamă de uneltirile din sânul aceleiași cete: oamenii lui Kelsier alcătuiau un grup dezgustător de unit, iar el făcea tot ce-i stătea în puterile de Allomant ca să-l păstreze astfel. Văzuse ce-i puteau face luptele interioare unei familii.

De aceea îl surprinsese atât de mult primirea scrisorii. În ciuda inocenței sale prefăcute, putea să vadă cu ușurință indiciile. Scrisul grăbit, cu pete pe alocuri, dar fără rescriere. Fraze precum: „nu e nevoie să le vorbești celorlalți despre asta" și „nu vreau să stârnesc panică". Ceară de sigiliu picurată în plus, răspândită fără rost pe marginea scrisorii, parcă pentru a-i întări apărarea împotriva ochilor iscoditori.

Tonul mesajului nu putea fi înțeles greșit. Boare era invitat la o întrunire conspirativă. Dar, pentru numele Lordului Legiuitor, de ce anume dorea tocmai Sazed o întâlnire secretă?

Boare oftă, scoțându-și bastonul de duel și folosindu-l drept sprijin. Uneori îl cuprindea amețeala când stătea în picioare; era o boală fără însemnătate, de care suferea dintotdeauna, deși în ultimii ani păruse să se înrăutățească. În timp ce i se limpezea vederea, se uită peste umăr, la Allrianne, adormită în patul lui.

Probabil c-ar trebui să mă simt mult mai vinovat în privința ei, se gândi, zâmbind fără s-o fi vrut și întinzând mâna ca să-și pună vesta și haina peste pantaloni și cămașă. *Dar... peste câteva zile oricum vom fi morți cu toții.* O după-amiază petrecută stând de vorbă cu Ciomege te făcea să-ți privești viața într-o perspectivă corectă.

O porni fără grabă pe coridoarele prost luminate ale palatului Venture. *Ca să fiu sincer,* se gândi, *înțeleg importanța economisirii uleiului de lampă, dar totul e deja destul de deprimant și fără penumbre.*

Locul întâlnirii se afla la numai câteva cotituri distanță. Îl descoperi cu ușurință, mulțumită celor doi oșteni puși de pază

în fața ușii. Oamenii lui Demoux — care-i raportau căpitanului lor totul cu sfințenie și fără greș.

Interesant, cugetă Boare, rămânând ascuns pe un culoar lateral. Își adună puterile Allomantice și-i Domoli pe străjeri, lipsindu-i de destindere și de siguranță și lăsându-le doar neliniștea și nervozitatea. Cei doi începură să se îngrijoreze, să se agite. În cele din urmă, unul se răsuci și deschise ușa, aruncând o privire înăuntru. Gestul îi oferi lui Boare prilejul să vadă interiorul. Unde nu se afla decât un singur om. Sazed.

Boare rămase neclintit, încercând să ia o hotărâre în privința următoarei sale mișcări. Scrisoarea n-avea nimic condamnabil; nu putea fi pur și simplu o cursă întinsă de Elend, nu? O încercare tainică de a afla ce oameni din ceată erau gata să-l trădeze? Părea un gest prea lipsit de încredere din partea unui băiat blajin din fire. În plus, dacă lucrurile ar fi stat astfel, Sazed ar fi încercat să-l atragă în ceva mai grav decât participarea la o întâlnire secretă.

Ușa se închise și oșteanul își reluă vechea poziție. *În Sazed pot avea încredere, nu-i așa?* se gândi Boare. Dar dacă lucrurile stăteau astfel, de ce o întâlnire pe ascuns? Sau își făcea el mai multe gânduri decât ar fi trebuit?

Nu, străjerii dovedeau că Sazed nu voia să afle nimeni de întâlnirea lor. Era bănuitor. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, Boare s-ar fi dus direct la Elend. Dar Sazed...

Oftă și intră pe coridor, cu bastonul zăngănindu-i de podea. *Pot să văd ce-are de spus. În plus, dacă e vorba de o ticăloșie, aproape că merită să mă pun în pericol ca să aflu ce se pune la cale.* În ciuda scrisorii și în ciuda împrejurărilor stranii, îi venea greu să-și imagineze un terrisian amestecându-se în ceva care nu era întru totul corect.

Poate că și Lordul Legiuitor făcuse aceeași greșeală.

Boare dădu din cap către oșteni, Domolindu-le neliniștea și potolindu-i. Mai exista un motiv pentru care voia să riște luând parte la întrunire. Tocmai începea să-și dea seama în ce primejdie se afla. Luthadelul avea să cadă în curând. Tot ce îi devenise o a doua natură în cei treizeci de ani petrecuți în lumea fărădelegii îl îndemna să fugă.

O senzație din pricina căreia era mai înclinat să riște. Cu câtiva ani în urmă, Boare ar fi părăsit deja cetatea. *Fii blestemat, Kelsier,* se gândi, *deschizând ușa.*

De la masa lui, Sazed își ridică privirea surprins. În încăperea mobilată cu zgârcenie erau mai multe scaune și numai două lămpi.

— Ai venit devreme, lord Boare, spuse terrisianul, ridicându-se.

— Bineînțeles, se răsti Domolitorul. Trebuia să m-asigur că nu e un soi de capcană. Șovăi. Și nu e, da?

— Capcană? se miră Sazed. Despre ce vorbești?

— Oh, nu face pe neștiutorul. Nu e o simplă întâlnire.

Sazed păli ușor.

— Asta... e evident, nu?

Boare se așează cu bastonul pe genunchi și-i aruncă o privire grăitoare. Îl Domoli, ca să fie ceva mai încrezător în sine.

— Dragul meu, ne-oi fi ajutat tu să-l răsturnăm pe Lordul Legiuitor — dar încă mai ai de învățat cum se face ceva pe ascuns.

— Îmi cer iertare, zise Sazed, așezându-se. Am vrut pur și simplu să ne-ntâlnim cât mai repede, ca să discutăm despre anumite... lucruri delicate.

— Ei, te sfătuiesc să scapi de străjerii ăia, spuse Boare. Atrag atenția asupra încăperii. Pe urmă, aprinde mai multe lămpi și adu ceva de mâncat sau de băut. Dacă intră cumva Elend — presupun că de el ne ferim, nu?

— Da.

— Ei, dacă intră și ne vede stând aici pe întuneric și schimbând priviri viclene, o să știe că punem ceva la cale. Cu cât faci ceva mai neobișnuit, cu atât mai obișnuit trebuie să pară.

— Ah, înțeleg, zise terrisianul. Mulțumesc.

Ușa se deschise și Ciomege intră șchiopătând. Se uită la Sazed, apoi la Boare, apoi se îndreptă fără grabă spre un scaun. Boare aruncă o privire spre terrisian, care nu părea surprins. Era clar că și Ciomege fusese invitat.

— Scapă de străjerii ăia, se răsti nou-sositul.

— Imediat, lord Cladent, răspunse Sazed, ridicându-se și luând-o spre ușă.

Schimbă câteva cuvinte cu oștenii din gardă, apoi se întoarse. Când se așeza, în încăpere își strecură capul Ham, cu o privire bănuitoare.

— O clipă, întrebă Boare. Câți oameni vin la această întâlnire secretă?

Sazed îi făcu semn lui Ham să se-așeze.

— Toți cei mai... experimentați din ceată.

— Adică toată lumea în afară de Elend și Vin, zise Boare.

— Nu l-am invitat nici pe lordul Lestibournes, sublinie Sazed.

Da, dar nu de Fantomă ne ascundem.

Ham se așeză șovăind și uitându-se întrebător la Boare.

— Așadar... de fapt, de ce ne întâlnim pe la spatele Născutei-din-Ceață din ceata noastră și fără știrea regelui nostru?

— Nu mai e rege, remarcă o voce din direcția ușii.

Dockson intră și se așeză.

— De fapt, s-ar putea susține și că Elend nu mai e șeful acestei cete. A ocupat poziția din pură întâmplare — așa cum a ocupat și tronul.

Ham roși.

— Știu că nu e pe placul tău, Dox, dar eu n-am venit aici ca să vorbesc despre trădare.

— Trădarea nu există când nu există un tron pe care să-l trădezi, spuse Dockson. Ce-avem de gând să facem — să rămânem aici, ca servitori ai casei? Elend n-are nevoie de noi. Poate că e timpul să ne oferim serviciile lordului Penrod.

— Și Penrod e tot nobil, zise Ham. N-o să-mi spui că-ți place mai mult decât Elend.

Dockson lovi cu pumnul în masă fără zgomot.

— Problema nu e cine-mi *place* mie, Ham. Trebuie să păstrăm cumva în picioare afurisitul ăsta de regat pe care ni l-a azvârlit Kelsier în brațe! Ne-am petrecut un an și jumătate

curățând mizeria lăsată în urmă de el. Vreți să vedeți toată munca asta irosindu-se?

— Vă rog, domnii mei, spuse Sazed, încercând — zadarnic — să se amestece în discuție.

— Muncă, Dox? întrebă Ham, înroșindu-se. Ce-ai muncit tu? Nu te-am văzut făcând mare lucru în afară de a te plânge ori de câte ori propune cineva câte-un plan.

— Mă plâng? se răsti Dockson. Ai idee de câtă muncă e nevoie ca să gospodărești orașul ăsta, ca să nu se prăbușească de la sine? Tu ce-ai făcut, Ham? Ai refuzat să iei comanda armatei. Te mulțumești să bei și să te-antrenezi cu prietenii!

Ajunge, se gândi Boare, Domolindu-i. *În ritmul ăsta, ne strângem de gât unii pe alții înainte de-a porunci Straff să fim executați.*

Dockson se lăsă pe spătarul scaunului, fluturându-și disprețuitor mâna către Ham, care era încă roșu la față. Sazed aștepta, evident întristat de răbufnirea violentă. Boare îi Domoli nesiguranța. *Tu ești șeful aici, Sazed. Spune-ne ce se petrece.*

— Vă rog, zise terrisianul. Nu v-am chemat aici ca să ne putem certa. Înțeleg că sunteți încordați cu toții — nu e de mirare, date fiind împrejurările.

— Penrod o să-i predea cetatea lui Straff, zise Ham.

— E mai bine decât să-l lase să ne măcelărească, ripostă Dockson.

— De fapt, spuse Boare, nu cred că e cazul să ne temem c-o să ne măcelărească Straff.

— Nu? întrebă Dockson, încruntându-se. Ai informații pe care nu ni le împărtășești, Boare?

— Oh, n-o mai face pe grozavul, Dox, se răsti Ham. N-ai fost nicidecum încântat când, după moartea lui Kell, n-ai ajuns șeful cetei. De fapt, de-asta nu ți-a plăcut niciodată Elend, nu-i așa?

Dockson se împurpură la față, iar Boare oftă, pleznindu-i pe amândoi cu toată puterea ca să le Domolească avântul. Și amândoi tresăriră ușor, ca și cum ar fi fost pișcați — deși simțiseră probabil ceva total diferit. Cu toate sentimentele spulberate, trebuiau să se arate brusc lipsiți de vigoare și apatici.

Se uitară amândoi la Boare.

— Da, recunoscu el, bineînțeles că vă Domolesc. Sincer vorbind, știu că Hammond e puțin cam imatur — dar tu, Dockson?

Acesta se lăsă pe spătarul scaunului și-și frecă fruntea.

— Poți să-ncetezi, Boare, spuse, o clipă mai târziu. O să-mi țin gura.

Ham se mulțumi să mormăie, punându-și o mână pe masă. Sazed urmărea schimbul de cuvinte ușor uluit.

Așa sunt oamenii încolțiți, dragul meu terrisian, se gândi Boare. *Asta se-ntâmplă când își pierd speranța. S-ar putea să fie în stare să păstreze aparențele în fața soldaților, dar lasă-i singuri cu prietenii lor...*

Sazed era terrisian; întreaga lui viață însemnase oprimare și înfrângere. Însă ceilalți, cu Boare însuși numărându-se printre ei, erau obișnuiți cu izbânzile. Erau încrezători chiar și când sorții li se dovedeau complet potrivnici. Erau genul de oameni care se ridică la luptă împotriva unui zeu, așteptându-se să câștige. Nu erau în stare să facă față unei înfrângeri. Firește, când înfrângerea era moartea, cine ar fi reușit?

— Oștile lui Straff se pregătesc să-și ridice tabăra, spuse Ciomege, în cele din urmă. O fac cu subtilitate, dar semnele sunt vizibile.

— Prin urmare, vine să ia în primire cetatea, zise Dockson. Oamenii mei din palatul lui Penrod spun că Adunarea i-a trimis lui Straff scrisoare după scrisoare, implorându-l, în toate, să ocupe Luthadelul.

— N-o să vină să ia cetatea, zise Ciomege. Cel puțin, nu și dacă e inteligent.

— Vin continuă să fie o amenințare. Și s-ar părea că Straff n-are un Născut-din-Ceață care să-l apere, spuse Boare. Dacă vine în Luthadel, mă-ndoiesc c-o să-l putem împiedica să-i taie gâtul. Prin urmare, Straff o să facă altceva.

Dockson se încruntă și se uită la Ham, care ridică din umeri.

— De fapt, e foarte simplu, adăugă Boare, bătând ușor cu bastonul de duel în masă. Păi până și eu mi-am dat seama.

La asta, Ciomege pufni.

— Dacă Straff lasă impresia că se retrage, continuă Boare, kolosșii vor ataca probabil Luthadelul în locul lui. Sunt prea grei de cap ca să priceapă ce amenințare e o armată ascunsă.

— Dacă Straff se retrage, spuse Ciomege, Jastes n-o să-i poată împiedica s-atace orașul.

Dockson clipi, uluit.

— Dar vor...

— Măcelări pe toată lumea? întrebă Ciomege. Da. Vor prăda cele mai bogate părți ale orașului — și vor sfârși probabil prin a omorî aproape toată nobilimea.

— Vor elimina oamenii cu care Straff a fost silit să se alieze — împotriva voinței sale, dacă ținem cont de nemăsuratul său orgoliu, completă Boare. Creaturile au mari șanse s-o omoare chiar și pe Vin. Vă imaginați că ea n-o să intre-n luptă dacă pătrund kolosșii în cetate?

În încăpere se lăsă tăcerea.

— Dar asta nu-l ajută cu adevărat pe Straff să cucerească orașul, zise Dockson. Va fi totuși nevoit să se lupte cu kolosșii.

— Așa e, răspunse Ciomege, încruntându-se. Dar ei vor doborî probabil câteva porți, ca să nu mai spun că vor dărâma din temelii o mulțime de case. Îi vor lăsa lui Straff un câmp liber, pe care să-nfrunte un dușman slăbit. În plus, kolosșii nu au nicio strategie. Straff n-ar putea cere ceva mai bine aranjat.

— Toată lumea îl va privi ca pe un eliberator, spuse încet Boare. Dacă se-ntoarce la momentul potrivit — după ce pătrund kolosșii în cetate și se luptă cu soldații, dar înainte de a face pagube serioase în zonele locuite de skaa, va elibera oamenii, devenind apărătorul, nu cuceritorul lor. Cunoscând sentimentele omenești, cred că-l vor întâmpina cu brațele deschise. În clipa asta, un conducător puternic ar însemna pentru ei mai mult decât banii din pungi și decât drepturile primite în Adunare.

În timp ce grupul îi cântărea cuvintele, Boare se uită la Sazed, care continua să tacă. Vorbise atât de puțin; care era jocul lui? De ce adunase ceata? Era destul de subtil ca să-și dea seama

că pur și simplu aveau nevoie de o astfel de discuție sinceră, fără să fie derutați de idealismul lui Elend?

— L-am putea lăsa pe Straff s-o ia, propuse în cele din urmă Dockson. Vorbesc despre cetate. I-am putea promite că-i impunem lui Vin să nu-l atace. Dacă tot la asta se va ajunge până la urmă...

— Dox, întrebă Ham, cu voce scăzută, ce-ar spune Kell dacă te-ar auzi vorbind astfel?

— I-am putea da cetatea lui Jastes Lekal, sugeră Boare. Poate izbutim să-l convingem să-i trateze pe skaa cu demnitate.

— Și să primim douăzeci de mii de kolossi în oraș? Boare, ai văzut vreodată ce pot face creaturile astea?

Dockson bătu cu pumnul în masă.

— Nu fac altceva decât să spun ce căi ni se deschid în față, Ham. Ce altceva am putea face?

— Putem să luptăm, răspunse Ciomege. Și să murim.

În încăpere se lăsă din nou tăcerea.

— Știi într-adevăr cum să pui capăt unei discuții, prietene, zise în cele din urmă Boare.

— Trebuia s-o spună cineva, bombăni Ciomege. N-are rost să vă mai amăgiți. Nu putem câștiga bătălia, și totul s-a îndreptat mereu către luptă. Cetatea va fi atacată. Noi o vom apăra. Și vom fi înfrânți.

Vă întrebați dacă n-ar trebui să ne predăm. Ei bine, n-o s-o facem. Kell nu ne-ar îngădui-o, așa cum n-o să ne-o îngăduim nici noi înșine. Vom lupta și vom muri cu demnitate. Pe urmă, cetatea va arde — dar noi vom fi arătat ceva. Lordul Legiuitor ne-a tratat o mie de ani ca pe niște gunoaie, însă acum, noi, skaa, avem mândria noastră. Luptăm. Ne împotrivim. Și murim.

— Și-atunci ce rost a avut totul? întrebă Ham, cu ciudă. Ce rost a avut să răsturnăm Ultimul Imperiu? Ce rost a avut să-l ucidem pe Lordul Legiuitor? Ce rost a avut să facem tot ce-am realizat, ca s-o sfârșim astfel? Cu tirani la conducerea fiecărei stăpâniri, cu Luthadelul preschimbat în moloz, cu ceata noastră ucisă?

— A avut rost, răspunse Sazed, cu voce blândă, pentru că trebuia să-nceapă cineva. Sub domnia Lordului Legiuitor, societatea bătea pasul pe loc. El ţinea pe imperiu o mână stabilizatoare, dar oprimantă în acelaşi timp. Obiceiul nu s-a schimbat timp de o mie de ani, cu nobilimea străduindu-se în permanenţă să nu contrazică ideile Lordului Legiuitor. Arhitectura şi ştiinţa n-au avansat, pentru că Lordul Legiuitor era împotriva schimbării şi a progresului.

Iar skaa nu puteau fi liberi, pentru că el nu i-ar fi lăsat. Oricum, prieteni, uciderea lui nu le-a adus popoarelor noastre libertatea. Numai timpul le-o va dărui. Probabil că va fi nevoie de secole — de secole de luptă, de învăţătură, de maturizare. La început, din nefericire şi inevitabil, lucrurile se vor urni foarte greu. Chiar mai greu decât ar fi făcut-o sub domnia Lordului Legiuitor.

— Iar noi murim degeaba, comentă Ham, încruntându-se.

— Nu, îl contrazise Sazed. Nu degeaba, lord Hammond. Vom muri ca să demonstrăm că printre skaa există oameni care nu pot fi intimidaţi, care nu dau înapoi. E un precedent foarte important, aşa cred. În istorie şi în legende, e genul de eveniment care inspiră. Dacă skaa vor s-ajungă vreodată să se conducă singuri, va fi nevoie de sacrificii de care să-şi aducă aminte, dându-şi seama că hotărârile lor sunt întemeiate. Sacrificii ca al Supravieţuitorului.

Toată lumea păstră tăcerea.

— Boare, spuse Ham, în clipa asta mi-ar prinde bine să am mai multă încredere în mine.

— Desigur, răspunse Boare, Domolindu-l cu atenţie, ca să-i alunge neliniştea şi frica.

Faţa lui Ham îşi pierdu din paloare şi el îşi îndreptă uşor spatele. În plus, Boare le oferi şi celorlalţi, într-o mică măsură, acelaşi ajutor.

— De când ştiai? îl întrebă Dockson pe Sazed.

— De ceva vreme, lord Dockson.

— Dar n-aveai de unde să ştii că Straff se retrage şi ne lasă pe mâna kolosşilor. Numai Ciomege şi-a dat seama de asta.

— O știam la modul general, lord Boare, răspunse Sazed, cu voce egală. Nu mă gândisem în mod aparte la kolossi. Dar mi-am dat seama de ceva timp că această cetate o să cadă. Cu toată sinceritatea, sunt adânc impresionat de eforturile voastre. Fără ele, poporul ăsta ar fi fost înfrânt de mult, așa cred. Ați înfăptuit ceva măreț — ceva care va rămâne în amintire mai multe veacuri.

— Presupunând că supraviețuiește cineva ca să povestească, zise Ciomege.

Sazed dădu din cap.

— Ăsta e, de fapt, motivul pentru care v-am cerut să ne-adunăm. Sunt puține șanse ca aceia dintre noi care vor rămâne în cetate să supraviețuiască — apărătorii vor avea nevoie de ajutorul nostru și, dacă izbutim să rămânem în viață după atacul kolossilor, Straff va încerca să ne execute. Oricum, nu e necesar să rămânem cu toții în Luthadel ca să-l vedem căzând — poate ar trebui să trimitem pe cineva în altă parte, să organizeze în continuare rezistența împotriva despoților războinici.

— Eu n-o să-mi abandonez oamenii, mormăi Ciomege.

— Nici eu, spuse Ham. Deși mi-am *trimis* ieri familia în ascunzătoare.

Fraza aceea simplă voia să spună că-i pusese să plece, poate ca să se-ascundă în lumea fărădelegii din cetate, sau poate ca să fugă printr-unul din pasaje. Ham nu voia să știe — ca să nu poată trăda locul unde se aflau. De vechile obiceiuri scăpai greu.

— Dacă orașul cade, spuse Dockson, eu o să fiu aici, între zidurile sale. La asta s-ar fi așteptat Kell. Nu plec.

— Eu voi pleca, spuse Boare, uitându-se la Sazed. E prea devreme ca să mă ofer voluntar?

— Ăă, de fapt, lord Boare, răspunse terrisianul, eu nu...

Boare ridică o mână.

— E în ordine, Sazed. Cred că e evident cine ar trebui să plece, după părerea ta. Pe ei nu i-ai chemat la întrunire.

Dockson se încruntă.

— Vrem să apărăm Luthadelul până la moarte și tu ți-ai pus în gând s-o trimiți altundeva pe singura noastră Născută-din-Ceață?

Sazed dădu din cap.

— Lorzii mei, spuse el, cu blândețe, oamenii din această cetate vor avea nevoie să-i conducem. Noi le-am dat orașul și i-am pus în primejdie. Nu-i putem părăsi acum. Însă... în lume se petrec lucruri mai importante. Mai importante decât noi, așa cred. Sunt convins că stăpâna Vin are un rol în ele.

Chiar dacă mă amăgesc singur crezând așa ceva, lui lady Vin nu trebuie totuși să i se îngăduie să moară în cetatea asta. Ea e cea mai puternică și mai personală legătură a oamenilor cu Supraviețuitorul. A devenit pentru ei un simbol, iar harurile ei de Născută-din-Ceață îi dau cele mai mari șanse să scape de aici, din încercuire, și să supraviețuiască apoi, când Straff va pune fără îndoială la cale atacuri împotriva ei. Va reprezenta un ajutor de mare valoare pentru lupta care va urma — se poate mișca repede și pe furiș și poate lupta singură, provocând numeroase pagube, după cum a dovedit-o azi-noapte.

Sazed își înclină fruntea.

— Lorzii mei, v-am chemat azi aici ca să hotărâm cum s-o convingem să fugă, în timp ce noi, ceilalți, vom rămâne să luptăm. Cred că nu e deloc ușor.

— N-o să plece fără Elend, spuse Ham. El trebuie s-o însoțească.

— La asta mă gândeam și eu, lord Ham, zise Sazed.

Ciomege căzu pe gânduri, mestecându-și buza.

— Băiatul ăsta n-o să poată fi convins cu ușurință să plece. Încă mai crede că putem câștiga lupta.

— Și încă am mai putea, ripostă Sazed. Lorzii mei, intenția mea nu e să vă las fără nicio speranță. Însă, date fiind împrejurările, șansele de izbândă...

— Știm, Sazed, zise Boare. Înțelegem.

— Ar trebui să mai poată pleca și alți oameni din ceață, vorbi Ham, privind în jos. Nu doar doi.

— Aș trimite-o pe Tindwyl cu ei, spuse Sazed. I-ar putea duce poporului meu multe descoperiri de mare importanță. Am de gând să-l trimit și pe lordul Lestibournes. Ne-ar fi de prea puțin ajutor în luptă, iar abilitățile lui de spion le vor fi de folos lui

lady Vin și lordului Elend, când vor încerca să pună pe picioare rezistența, adunând soldați din rândurile populației skaa.

Oricum, e posibil ca aceștia patru să nu fie singurii care vor supraviețui. Cei mai mulți skaa ar trebui să fie în siguranță — Jastes Lekal pare să-și poată controla cumva kolosșii. Și, chiar dacă nu poate, Straff ar trebui s-apară la timp ca să-i apere pe locuitorii orașului.

— Presupunând că Straff plănuiește ceea ce crede Ciomege, zise Ham. E posibil să se retragă de-adevăratelea, punând capăt pierderilor sale și lăsând Luthadelul în urmă.

— Indiferent ce se va întâmpla, spuse Ciomege, din cetate nu pot ieși prea mulți. Probabil că nici Straff, nici Jastes nu vor lăsa grupuri mari de oameni să fugă. În clipa asta, haosul și spaima de pe străzi sunt mult mai folositoare pentru atingerea țelurilor lor decât depopularea. S-ar putea să izbutim să scoatem câțiva oameni călare — mai ales dacă Vin o să fie printre ei. Ceilalți vor fi nevoiți să-și încerce norocul cu kolosșii.

Boare își simți stomacul răscolindu-i-se. Ciomege vorbea cu atâta lipsă de menajamente, cu atâta... lipsă de sensibilitate. Dar așa era el. Nu cu adevărat pesimist, pur și simplu spunea lucruri pe care nu credea că alții voiau să le afle.

O parte dintre skaa vor supraviețui ca să devină sclavii lui Straff Venture, se gândi Boare. *Dar cei care luptă — și cei care au condus orașul în ultimul an — sunt condamnați la moarte. Iar eu mă număr printre ei.*

E adevărat. De data asta, chiar nu mai există scăpare.

— Ei? întrebă Sazed, deschizându-și mâinile. Suntem de acord că aceștia patru ar trebui să plece?

Toată lumea dădu din cap.

— Atunci să discutăm, adăugă Sazed, să facem un plan, ca să-i putem convinge să părăsească orașul.

— Pe Elend l-am putea face pur și simplu să creadă că pericolul nu e mare, sugeră Dockson. Dacă e convins că orașul se află în fața unui asediu îndelungat, o să vrea s-o însoțească pe Vin într-o misiune, altundeva. Își vor da seama ce se-ntâmplă aici când va fi prea târziu.

— E o idee bună, lord Dockson, spuse terrisianul. Eu cred, totodată, că am putea să ne folosim de ideea lui Vin despre Fântâna Înălțării.

Discuția continuă și Boare se lăsă, mulțumit, pe spătarul scaunului. *Vin, Elend și Fantomă vor supraviețui,* își spuse. *Trebuie să-l conving pe Sazed s-o lase și pe Allrianne să plece cu ei.* Își plimbă privirea prin încăpere și, privind pozițiile celorlalți, observă că nu mai erau atât de încordați. Dockson și Ham păreau să se fi împăcat și până și Ciomege dădea ușor din cap pentru sine însuși, părând mulțumit în timp ce analizau propunerile pe rând.

Dezastrul continua să fie de neocolit. Dar, cumva, posibilitatea ca unii dintre ei să scape — cei mai tineri oameni din ceată, care, mulțumită lipsei de experiență mai puteau spera — făcea restul mult mai ușor de acceptat.

Vin stătea tăcută în ceață, privind turlele, coloanele și turnurile din Kredik Shaw. În capul ei răsunau două sunete înăbușite. Pulsația spiritului ceții și cealaltă, mai amplă, mai puternică.

Devenea din ce în ce mai răsunătoare.

Își continuă drumul, fără să ia în seamă bufniturile în timp ce se apropia de Kredik Shaw. Dealul Celor o Mie de Turle, cândva căminul Lordului Legiuitor. Era părăsit de mai bine de un an, dar înăuntru nu se aciuase niciun vagabond. Era prea amenințător. Prea cumplit. Amintea prea mult de *el*.

Lordul Legiuitor fusese un monstru. Vin își aducea foarte bine aminte de noaptea în care, cu un an în urmă, intrase în palat cu gândul să-l omoare. Să ducă la îndeplinire misiunea pentru care o antrenase Kelsier, fără s-o știe. Intrase chiar prin curtea aceea și trecuse de străjerii care păzeau ușa din fața ei.

Și îi lăsase în viață. Kelsier ar fi pătruns cu forța. Însă ea le vorbise, îi convinsese să plece, să se alăture răzvrătiților. O faptă care îi salvase viața, fiindcă tocmai unul dintre bărbații aceia, Goradel, îl condusese pe Elend în temnița palatului, ca s-ajute la evadarea ei.

Într-un fel, Ultimul Imperiu căzuse fiindcă ea *nu* acționase în stilul lui Kelsier.

Totuși, putea să ia următoarele decizii pornind de la o asemenea coincidență? Privind în urmă, totul părea o alegorie fără cusur. Ca în povestioarele pentru copii, menite să-i învețe o lecție.

Vin nu ascultase niciodată astfel de povești în copilărie. Și supraviețuise când atât de mulți alții pieriseră. Se părea că, pentru fiecare lecție ca aceea cu Goradel, mai mult de zece oameni își găsiseră un sfârșit tragic.

Și mai era și Kelsier. În cele din urmă, el avusese dreptate. Lecția dată de el era foarte diferită de cele oferite de poveștile copiilor. Kelsier fusese cutezător, ba chiar furibund, și omorâse pe oricine îi stătea în cale. Necruțător. Căutase întotdeauna numai binele; se concentrase fără încetare asupra căderii imperiului și asupra eventualei întemeieri a unui regat ca al lui Elend.

Și izbândise. De ce nu putea ucide și ea așa cum ucisese el, fără să se simtă nicio clipă vinovată, știind că nu-și făcea decât datoria? Fusese întotdeauna înspăimântată de setea lui de primejdie. Dar oare nu tocmai setea aceea îl condusese către izbândă?

Străbătu culoarele ca pe niște tunele ale palatului, lăsând urme în praf cu tălpile și cu panglicile mantiei. Ceața rămăsese în urmă, ca de obicei. Nu pătrundea în clădiri — sau, chiar dacă o făcea, de obicei nu rămânea prea mult. Și, odată cu ceața, lăsă în urmă și spiritul ei.

Trebuia să ia o hotărâre. Nu-i plăcea s-o ia, dar era obișnuită să facă lucruri care nu-i plăceau. Așa era viața. Nu-și dorise să se lupte cu Lordul Legiuitor, dar se luptase.

Locul deveni curând prea întunecos chiar și pentru ochii unei Născute-din-Ceață, așa că se văzu nevoită să aprindă un felinar. Și atunci observă, cu surprindere, că urmele lăsate de ea în praf nu erau singurele. Se părea că mai bântuia cineva pe acele coridoare. Dar, oricine ar fi fost, nu-l întâlni în timp ce-și continua drumul.

Intră în cameră peste numai câteva clipe. Nu știa sigur ce anume o atrăsese în Kredik Shaw și, cu atât mai mult, în încăperea secretă din centrul palatului. Însă, în ultima vreme, părea să

se simtă, cumva, înrudită cu Lordul Legiuitor. Peregrinările ei o aduseseră acolo, în locul unde nu mai intrase din noaptea în care omorâse singurul zeu pe care-l întâlnise veodată.

El petrecea foarte multă vreme în camera aceea, un loc construit, după toate aparențele, astfel încât să-i aducă aminte de țara sa natală. Tavanul boltit al încăperii i se arcuia deasupra capului. Pereții erau plini de picturi murale argintii, iar podeaua, de ornamente metalice. Vin nu le dădu atenție, ci se apropie de elementul aparte din mijloc — o clădire mică, de piatră, înălțată în camera imensă.

Acolo fuseseră prinși Kelsier și soția sa, cu atâția ani în urmă, în timpul primei lui încercări de jefuire a Lordului Legiuitor. Mare fusese ucisă la Puțuri. Însă Kelsier supraviețuise.

Acolo, în aceeași încăpere, înfruntase Vin pentru prima oară un Inchizitor, care aproape c-o omorâse. Și tot acolo revenise, peste câteva luni, pentru prima ei încercare de ucidere a Lordului Legiuitor. Fusese înfrântă și atunci.

Intră în mărunta clădire-din-clădire. Nu conținea decât o singură încăpere. Podeaua fusese distrusă de echipele trimise de Elend în căutarea atiului. Însă pe pereți mai atârnau încă ornamentele lăsate în urmă de Lordul Legiuitor. Vin înălță felinarul și le privi.

Covoare. Blănuri. Un fluier mic, de lemn. Obiecte care-i aparținuseră poporului său, poporului din Terris, cu o mie de ani în urmă. De ce construise acea nouă cetate, numită Luthadel, acolo, în sud, când ținutul lui de baștină — și Fântâna Înălțării însăși — se aflau în nord? Vin nu înțelesese niciodată asta, nu cu adevărat.

Poate fusese vorba tot de o hotărâre. Și Rashek, Lordul Legiuitor, fusese silit să aleagă. Ar fi putut rămâne în continuare ceea ce era, un păstor dintr-un sat. Probabil ar fi dus o viață fericită, printre ai lui.

Dar el preferase să fie mai mult decât atât. Și, ca să devină, înfăptuise atrocități cumplite. Însă putea oare să-l învinuiască pentru hotărârea în sine? Devenise ceea ce crezuse că trebuia să devină.

Hotărârea ei părea mult mai banală, dar știa că nu putea lua în considerarea nimic altceva — Fântâna Înălțării, apărarea Luthadelului — înainte de a ști foarte bine ce voia și cine era. Totuși, acum, când stătea în încăperea în care-și petrecuse Rashek cea mai mare parte a timpului și se gândea la Fântână, bufniturile poruncitoare din capul ei răsunau cu mai multă putere decât oricând.

Trebuia să se hotărască. Elend era cel alături de care își dorea să fie. Pentru că reprezenta pacea. Fericirea. Însă Zane era ceea ce simțea că devenise ea însăși. Pentru binele tuturor celor din jur.

În palatul Lordului Legiuitor nu existau, pentru ea, nici indicii, nici răspunsuri. Câteva clipe mai târziu, înciudată și năucită când se întreba de ce venise acolo, se întoarse în ceață, lăsându-l în urmă.

Zane se trezi în sunetul unui țăruș de cort lovit într-un ritm anume. Și reacționă imediat.

Arse oțel și fludor. Înghițea întotdeauna câte o fărâmă din fiecare înainte de a adormi. Știa că, într-o bună zi, asta avea probabil să-l ucidă. Metalele erau otrăvitoare dacă le lăsai să rămână prea mult în tine.

Dar, după părerea lui, era de preferat să moară într-o bună zi, nu în acea zi.

Sări din pat, aruncându-și pătura către clapa de la intrarea cortului. Abia dacă putea să vadă în întunecimea nopții. Chiar în clipa săriturii, auzi ceva sfâșiindu-se. Cortul era tăiat.

— Ucide-i! țipă Zeul.

Zane se trânti la pământ și înșfăcă o mână de monede din bolul de lângă pat. Auzi strigăte de surprindere când se răsuci, aruncând monedele în ploaie în jurul lui.

Împinse. Din toate părțile veniră bufnituri înăbușite, ușoare, la întâlnirea dintre pânza cortului și bucățile de metal, care-și continuară apoi drumul.

Și oamenii începură să urle.

Zane se ghemui, așteptând în tăcere în timp ce cortul i se prăbușea în jur. În dreapta lui, cineva agita pânza. Azvârli câteva

monede și auzi un mulțumitor geamăt de durere. În liniștea nopții, cu cortul peste el ca o pătură, desluși pași îndepărtându-se în fugă.

Oftă, se destinse și folosi un pumnal ca să taie partea de sus a cortului. Ieși în aerul cețos. În ziua aceea dormise mai târziu decât de obicei; probabil că era aproape miezul nopții. Oricum ar fi trebuit să se trezească.

Trecu cu pași mari peste vârful căzut al cortului — apropiindu-se de conturul acum acoperit de pânză al patului său — și tăie o gaură, prin care scoase flaconul cu metale păstrat într-un buzunar de sub el. Îi dădu conținutul peste cap, și cositorul lumină locul aproape ca ziua. În jurul cortului zăceau patru bărbați, morți sau pe moarte. Erau oșteni, firește — oștenii lui Straff. Atacul venise mai târziu decât se așteptase Zane.

Straff are mai multă încredere în mine decât aș fi crezut. Păși peste un asasin mort și, tăind pânza, își croi drum către un cufăr, apoi își scoase hainele. Se schimbă în tăcere, după care scoase din același cufăr o pungă mică, plină cu bani. *Probabil a fost din cauza atacului asupra fortăreței lui Cett,* se gândi. *L-a convins în sfârșit pe Straff că sunt prea periculos ca să fiu lăsat în viață.*

Zane își găsi omul lângă un cort din apropiere, prefăcându-se că-i punea la încercare rezistența frânghiilor. Stătea de veghe în fiecare noapte, plătit ca să bată într-un țăruș dacă se apropia cineva de cortul lui Zane. El îi aruncă o pungă cu monede, apoi dispăru în întuneric, trecând, în drumul său spre cortul lui Straff, peste apele canalului plin de barje cu provizii.

Tatăl lui avea câteva lipsuri. Se pricepea foarte bine să facă planuri, în mare, însă îi scăpau adesea amănuntele — subtilitățile. Putea s-adune o armată și să-și zdrobească dușmanii. Și-i plăcea să se joace cu unelte periculoase. Ca minele de atiu de la Puțurile din Hathsin. Ca Zane.

Uneltele care, în final, îl frigeau de multe ori.

Zane se îndreptă spre partea laterală a cortului lui Straff, tăie o gaură în pânză și intră cu pași mari. Tatăl său îl aștepta. Și el trebuia să-i recunoască meritele: Straff își vedea moartea

apropiindu-se și o țintuia cu ochi sfidători. Tânărul se opri în mijlocul încăperii, în fața lui Straff, care stătea pe un scaun de lemn.

— Omoară-l, porunci Zeul.

În colțuri ardeau lămpi, luminând pânza. Pernele și păturile erau motolite. Înainte de a trimite asasinii, regele se bucurase de o ultimă hârjoneală cu metresa lui preferată. Acum își afișa aerul său sfidător, dar Zane văzu dincolo de el. Îi văzu fața prea lucioasă de sudoare și mâinile care-i tremurau, ca atinse de o boală.

— Am atiu pentru tine, spuse Straff. Îngropat într-un loc pe care nu-l știu decât eu.

Zane păstră tăcerea, fixându-și tatăl cu privirea.

— Te recunosc pe față, adăugă Straff. Te numesc moștenitorul meu. Mâine, dacă vrei.

Zane nu răspunse. Straff era plin de sudoare.

— Cetatea e a ta, spuse într-un târziu tânărul, întorcându-se să plece.

Îl răsplăti un icnet de uimire, venit din spate.

Se uită în urmă. Nu mai văzuse niciodată, pe fața tatălui său, o privire atât de uluită. O privire care merita aproape totul.

— Retrage-ți oamenii, așa cum ai plănuit, spuse Zane, dar nu te-ntoarce în Stăpânirea Nordică. Așteaptă să invadeze kolossii orașul, să distrugă fortificațiile și să omoare apărătorii. Pe urmă poți intra să salvezi Luthadelul.

— Dar Născuta-din-Ceață a lui Elend...

— N-o să mai fie acolo. Pleacă în seara asta, cu mine. Adio, tată.

Se întoarse din nou cu spatele și ieși prin tăietura pe care-o făcuse.

— Zane? strigă Straff, din cort.

Tânărul se opri iarăși.

— De ce? întrebă Straff, uitându-se prin despicătură. Am trimis asasini să te ucidă. De ce mă lași în viață?

— Pentru că-mi ești tată, răspunse Zane. Își feri privirea, privi ceața. Un bărbat n-ar trebui să-și omoare tatăl.

Cu asta, își luă un ultim rămas-bun de la omul care-l crease. Un om pe care — în ciuda nebuniei sale și a nedreptăților suferite de-a lungul anilor — îl iubea.

În ceața întunecată, azvârli o monedă și se avântă, sărind peste tabără. Aterizâ dincolo de hotarele ei și descoperi cu ușurință acel cot al canalului pe care-l folosea drept punct de reper. Apoi scoase din scorbura unui copăcel un ghemotoc. O mantie-de-ceață, primul dar primit de la Straff cu ani în urmă, când el, Zane, se Dezlănțuise. În ochii lui, era prea prețioasă ca s-o poarte tot timpul, murdărind-o, terfelind-o.

Știa că era un prost. Însă nu-și putea schimba sentimentele. Allomanția emoțiilor nu se putea folosi decât asupra altora.

Desfășură mantia și scoase, din obiectele pe care le ținea astfel la adăpost, mai multe flacoane cu metale și o pungă plină cu boabe. Atiu.

Rămase locului, îngenuncheat, preț de o clipă ce păru nesfârșită. Pe urmă își ridică mâna și pipăi locul de deasupra coșului pieptului. Își simțea bătăile inimii.

Acolo era o umflătură mare. Fusese dintotdeauna. Nu se gândea la ea prea des; mintea părea să-i fugă în altă parte ori de câte ori încerca s-o facă. Însă acela era adevăratul motiv pentru care nu purta mantii.

Nu-i plăcea cum se frecau de micul vârf al pironului care-i ieșea în afara spatelui, chiar între omoplați. Capul pironului era pe stern, nu se vedea de sub haine.

— E timpul să pleci, spuse Zeul.

Zane se ridică, abandonându-și mantia. Se întoarse cu spatele la tabăra tatălui său, lăsând în urmă ceea ce cunoscuse, și plecă, în schimb, s-o caute pe femeia care avea să-l salveze.

Alendi crede ceea ce cred și ei.

47

O parte din Vin nici măcar nu se sinchisea de numărul oamenilor pe care-i omorâse. Însă acea indiferență o îngrozea.

La scurt timp după vizita la palat, stătea pe balconul ei, cu orașul Luthadel pierdut în întunericul ce se întindea în fața ochilor săi. Stătea în ceață — însă acum știa că nu putea găsi alinare în modelul rotitor al fuioarelor ei. Nimic nu mai era atât de simplu.

Spiritul ceții o urmărea, ca întotdeauna. Era prea departe ca să-l vadă, dar îl simțea. Însă altceva se făcea simțit cu mai multă tărie. Acele bufnituri puternice, din ce în ce mai sonore. Cândva păruseră îndepărtate, dar nu mai erau așa.

Fântâna Înălțării.

Asta trebuia să fie. Îi simțea puterea reîntorcându-se, revărsându-se din nou în lume, cerând cu insistență să fie întrebuințată. Se tot trezea uitându-se către nord, către Terris, și așteptându-se să vadă ceva la orizont. O răbufnire de lumină, o vâlvătaie strălucitoare, o învolburare vijelioasă a vânturilor. Ceva. Însă acolo nu era decât ceața.

În ultima vreme părea să nu-i mai reușească nimic. Dragostea, protecția, datoria. *Am tras de mine prea mult,* se gândi.

Erau prea multe lucruri care-i cereau să le acorde atenție și ea se străduia să le ia în seamă pe toate. Ca urmare, nu rezolvase nimic. De cercetările legate de Adâncime și de Eroul Evurilor nu se mai atinsese de mai multe zile, și hârtiile zăceau pe podea, încă stivuite în teancuri. Nu știa aproape nimic despre spiritul ceții — decât că o urmărea și că autorul jurnalului îl crezuse periculos. Nu se mai ocupase de spionul din ceață; nu știa dacă tot ce pretindea Zane în privința lui Demoux era adevărat.

Iar Cett rămăsese în viață. Nici măcar nu reușise un masacru în toată puterea cuvântului, fără să se împotmolească la

jumătate. Vina era a lui Kelsier. O pregătise ca să-i ia locul, dar oare exista cineva în stare s-o facă?

De ce trebuie să fim întotdeauna uneltele altora? îi şoptea vocea lui Zane în minte.

Cuvintele lui păreau pline de sens uneori, dar aveau un punct slab. Elend. Vin nu era unealta lui — nu cu adevărat. Nu-i cerea să asasineze, nu-i cerea să ucidă. Însă propriile idealuri îl lăsaseră fără tron, lăsaseră cetatea înconjurată de duşmani. Dacă-l iubea cu adevărat pe Elend — dacă-i iubea pe oamenii din Luthadel — oare n-ar fi trebuit să fi făcut mai mult?

Pulsaţiile o izbeau aidoma bătăilor unei tobe de mărimea soarelui. Acum ardea bronz aproape fără întrerupere, ascultându-le ritmul, lăsându-l s-o atragă...

— Stăpână? întrebă OreSeur, din spatele ei. La ce te gândeşti?

— La sfârşit, răspunse ea, cu voce scăzută, uitându-se afară.

Tăcere.

— Sfârşitul cui, stăpână?

— Nu ştiu.

OreSeur ieşi pe balcon lipăind, păşi prin ceaţă şi se opri lângă ea. Începuse să-l cunoască destul de bine ca să desluşească îngrijorarea în ochii lui de câine.

Oftă şi clătină din cap.

— Trebuie să iau nişte hotărâri. Şi, indiferent ce-o s-aleg, ceva o să se sfârşească.

OreSeur rămase tăcut o clipă, cu capul lăsat pe-o parte.

— Stăpână, spuse apoi, sună din cale-afară de impresionant.

Vin ridică din umeri.

— Nu-mi dai niciun sfat?

— Ia hotărârea, şi gata.

Ea păstră o clipă tăcerea, apoi zâmbi.

— Sazed ar fi spus ceva înţelept şi liniştitor.

OreSeur se încruntă.

— Nu pricep de ce trebuie să-l amestecăm în discuţia asta, stăpână.

— Mi-a fost majordom. Înainte de a pleca şi înainte de a schimba Kelsier Învoiala ta, punându-te să mă slujeşti pe mine.

— Ah, făcu OreSeur. Mie nu mi-au plăcut niciodată prea mult terrisienii. Importanța pe care și-o dau, fiind în același timp slugarnici, e foarte greu de imitat — ca să nu mai spun că mușchii lor sunt mult prea ațoși ca să aibă gust bun.

Vin înălță dintr-o sprânceană.

— Ai imitat terrisieni? Nu credeam c-au existat motive pentru așa ceva — pe vremea Lordului Legiuitor nu erau oameni foarte influenți.

— Ah, ripostă OreSeur. Dar se aflau întotdeauna *în apropierea* oamenilor influenți.

Vin dădu din cap, ridicându-se. Se întoarse în camera ei goală și aprinse o lampă, stingându-și cositorul. Ceața părea un covor, se așternea peste teancurile de hârtii, iar pașii ei o înălțau în trâmbe în timp ce se îndrepta spre dormitor.

Se opri. Era oarecum straniu. Ceața rezista rareori atât de mult când pătrundea în interioare. Elend spunea că dispariția ei avea legătură cu căldura din spațiile închise. Însă Vin crezuse întotdeauna că era vorba de ceva mult mai presus de fire. Se încruntă, privind-o.

Chiar și fără cositor, auzi un scârțâit.

Se răsuci. Zane stătea pe balcon, o siluetă neagră în ceață. Înaintă, cu ceața din jur urmându-l, așa cum făcea întotdeauna când ardea cineva metale. Și totuși... părea să fie împinsă, *îndepărtându-se* în același timp puțin de el.

OreSeur mârâi încet.

— E timpul, spuse Zane.

— Timpul pentru ce? întrebă Vin, lăsând lampa jos.

— Să plecăm. Să-i părăsim pe oamenii ăștia, pe ei și oștile lor. Să lăsăm în urmă lupta. Să fim liberi.

Liberi.

— Nu... știu, Zane, spuse ea, ferindu-și privirea.

Îl auzi înaintând cu un pas.

— Ce-i datorezi lui, Vin? Nu te cunoaște. Se teme de tine. Adevărul e că n-a fost niciodată demn de tine.

— Nu, îl contrazise ea, clătinând din cap. Nu e nicidecum așa, Zane. Nu înțelegi. Eu n-am fost niciodată demnă de el.

Elend merită ceva mai bun decât pe mine. Merită... pe cineva care-i împărtășește idealurile. Pe cineva care crede că are dreptul să renunțe la tron. Pe cineva care vede în asta o dovadă de onoare — și nu de prostie.

— Fie și așa, spuse Zane, oprindu-se la mică distanță de ea. El nu poate să te-nțeleagă. Nu ne poate înțelege.

Ea nu răspunse.

— Unde-ai vrea să pleci, Vin? o întrebă el. Dacă n-ai fi legată de locul ăsta, dacă n-ai fi legată de Elend? Dacă ai fi liberă, dacă ai putea face orice dorești, unde te-ai duce?

Bufniturile păreau mai puternice. Ea aruncă o privire spre OreSeur, care stătea calm lângă peretele lateral, în cea mai mare parte în întuneric. De ce se simțea vinovată? Ce trebuia să-i dovedească lui?

Se întoarse din nou spre Zane.

— În nord, spuse. Către Terris.

— Putem merge acolo. Oriunde vrei. Locul n-are nicio importanță pentru mine, atâta timp cât nu e locul ăsta.

— Nu-i pot părăsi, spuse ea.

— Chiar dacă, făcând-o, îi furi lui Straff Născutul-din-Ceață? E un târg bun. Tata o să știe că eu am dispărut, dar n-o să-și dea seama că tu nu mai ești în Luthadel. Și-o să-i fie și mai frică să atace. Oferindu-ți ție libertatea, le lași aliaților tăi, în același timp, un dar prețios.

Zane îi luă mâna, silind-o să-l privească. Semăna într-adevăr cu Elend — era Elend într-o versiune mai dură. Pe Zane viața îl sfâșiase, așa cum o sfâșiase și pe ea, dar amândoi se recompuseseră. Oare asta îi făcuse mai puternici, sau mai fragili?

— Vino, șopti Zane. Mă poți salva, Vin.

În cetate sosește războiul, se gândi ea, străbătută de un fior rece. *Dacă rămân, va trebui să ucid din nou.*

Și, încet, îl lăsă s-o îndepărteze de masa ei de lucru, s-o ducă spre ceață, spre întunericul liniștitor de dincolo de ea. Întinse mâna să-și ia un flacon cu metale pentru călătorie și mișcarea îl făcu pe Zane să se răsucească brusc, bănuitor.

Are instincte sănătoase, se gândi Vin. *Ca ale mele. Instincte care nu-i îngăduie să aibă încredere, dar îl ţin în viaţă.*

El se relaxă când văzu ce făcea, zâmbi şi îi întoarse din nou spatele. Ea îl urmă, înaintând iarăşi, dar simţi brusc împunsătura spaimei. *Asta a fost,* îşi spuse. *Pe urmă se va schimba totul. Clipa hotărârii a trecut.*

Şi am ales greşit.

Elend n-ar fi tresărit aşa când am luat flaconul.

Încremeni. Zane o trase de încheietura mâinii, dar ea nu se mişcă. Bărbatul se întoarse spre ea în ceaţă, încruntându-se de pe marginea balconului.

— Îmi pare rău, şopti Vin, trăgându-şi uşor mâna dintr-a lui. Nu pot să plec cu tine.

— Ce? întrebă Zane. De ce nu?

Ea clătină din cap, îi întoarse spatele şi intră în cameră.

— Spune-mi ce e! îi ceru Zane, ridicând tonul. Ce te-atrage spre el? Nu e un mare conducător. Nu e un războinic. Nu e nici Allomant, nici general. *Ce te atrage la el?*

Răspunsul îi veni în minte cu uşurinţă, simplu. *Ia deciziile pe care trebuie să le iei — o să te susţin.*

— Are încredere în mine, şopti.

— Ce? întrebă uluit Zane.

— Când l-am atacat pe Cett, îi povesti ea, ceilalţi s-au gândit c-a fost un gest lipsit de raţiune — şi au avut dreptate. Însă Elend le-a spus că am avut un motiv întemeiat, chiar dacă lui nu-i era cunoscut.

— E un prost.

— Mai târziu, când a stat de vorbă cu mine, continuă Vin, fără să se uite la Zane, l-am tratat cu răceală. Mi-am închipuit că ştia că-ncercam să mă hotărăsc dacă să rămân cu el sau nu. Şi... el mi-a spus că are încredere în raţiunea mea. Că o să mă susţină dacă aleg să-l părăsesc.

— Aşadar, nici nu te apreciază, spuse Zane.

Vin clătină din cap.

— Nu. Pur şi simplu mă iubeşte.

— Eu te iubesc.

Vin șovăi, cu ochii la el. Părea furios. Chiar disperat.

— Te cred. Dar tot nu pot să plec cu tine.

— Dar *de ce*?

— Pentru că ar trebui să-l părăsesc pe Elend. Chiar dacă nu-i pot împărtăși idealurile, i le pot respecta. Chiar dacă nu-l merit, pot să fiu alături de el. Rămân, Zane.

El păstră o clipă tăcerea, cu ceața curgându-i în jurul umerilor.

— Atunci am dat greș.

Ea își feri privirea.

— Nu. Nu înseamnă că ai dat greș. Nu se poate spune că ai greșit cu ceva pentru simplul fapt că eu...

Zane se izbi de ea, aruncând-o către podeaua acoperită de ceață. Vin întoarse capul, uluită, în timp ce se lovea de dușumeaua de lemn, cu plămânii golindu-i-se brusc de aer.

Zane stătea amenințător deasupra ei, întunecat la față.

— Ar fi trebuit să mă salvezi, șuieră.

Vin își incendie toate metalele, într-o zvâcnire bruscă. Îl azvârli pe Zane pe spate și Trase, ancorându-se de balamalele ușii. Pe care, după un zbor cu spatele înainte, o lovi cu putere, crăpându-i ușor lemnul, dar era prea încordată — prea uluită — ca să simtă și altceva în afara bufniturii.

El se ridică, înalt, sumbru. Vin înaintă rostogolindu-se și se ghemui, gata de salt. Zane o ataca. O ataca de-adevăratelea.

Dar... el...

— OreSeur! strigă ea, neluând în seamă obiecțiile propriei minți și scoțându-și brusc pumnalele. Fugi!

Ordinul cifrat odată rostit, atacă, vrând să abată atenția lui Zane de la câine. El îi evită atacul pășind în lateral, cu o grație nepăsătoare. Ea repezi un pumnal către gâtul lui. Rată cu foarte puțin, când el își lăsă capul pe spate. Încercă să-l lovească în coaste, în braț, în piept. Nu-l nimeri deloc.

Acum știa că Zane ardea atiu. Se așteptase la asta. Se opri după o scurtă alunecare, cu ochii la el. Nici măcar nu se ostenise să-și scoată armele. Stătea în fața ei, întunecat la chip, cu ceața devenindu-i lac la picioare.

— De ce nu m-ai ascultat, Vin? o întrebă. De ce mă sileşti să rămân unealta lui Straff? Ştim amândoi unde trebuie să ducă asta.

Ea nu-l luă în seamă. Strânse din dinţi şi se avântă într-un nou atac. Zane pară nepăsător, cu dosul mâinii, iar ea împinse uşor în cadrul mesei din spatele lui — aruncându-se pe spate, ca şi cum ar fi trântit-o forţa loviturii lui. Se izbi de perete, apoi se prăbuşi pe podea.

Chiar lângă OreSeur, care tresări.

Nu-şi deschisese umărul ca să-i dea atiul. Nu pricepuse cifrul?

— Atiul pe care ţi l-am dat, şuieră ea. Îmi trebuie. *Acum.*

— Kandra, spuse Zane. Vino la mine.

OreSeur îi întâlni ochii şi Vin desluşi în ei ceva. Ruşine. Câinele îşi feri privirea, apoi lipăi pe duşumea, cu ceaţa până la genunchi, şi i se alătură lui Zane în centrul încăperii.

— Nu..., şopti Vin. OreSeur...

— Nu trebuie să-i mai asculţi ordinele, TenSoon, spuse Zane.

OreSeur îşi plecă fruntea.

— Învoiala, OreSeur! exclamă Vin, săltându-se în genunchi. *Trebuie* să-mi asculţi poruncile!

— Servitorul meu, Vin, spuse Zane. Învoiala mea. Poruncile *mele*.

Servitorul meu.

Şi, brusc, Vin înţelese. Bănuise pe toată lumea — pe Dockson, pe Boare, chiar şi pe Elend — dar nu făcuse niciodată legătura între spion şi cel de care ar fi fost cel mai logic să-l lege. În palat *fusese* tot timpul un kandra. Şi stătuse alături de ea.

— Îmi pare rău, stăpână, şopti OreSeur.

— De când? întrebă ea, lăsându-şi capul în jos.

— De când i-ai dat celuilalt kandra — adevăratului OreSeur — trupul câinelui, răspunse kandra. L-am ucis în ziua aia şi i-am luat locul, purtând trupul unui animal. Pe el nu l-ai văzut niciodată în chip de câine-lup.

Cum altfel s-ar fi putut ascunde mai uşor înlocuirea? se gândi Vin.

— Dar, spuse, oasele pe care le-am descoperit în palat. Erau...

Se încrezuse în vorbele lui când îi spusese de când erau oasele; îl crezuse când îi spusese de când fuseseră expulzate. Ea fusese tot timpul convinsă că schimbul se petrecuse în acea zi, când era cu Elend pe zidul cetății — dar asta, în primul rând, fiindcă așa-i spusese OreSeur.

Idioată! se gândi. OreSeur — sau TenSoon, cum îl strigase Zane — o făcuse să bănuiască pe toată lumea, în afară de el însuși. Ce se-ntâmplase cu ea? De obicei se pricepea atât de bine să adulmece trădătorii, să observe lipsa sincerității. Cum nu izbutise să-și dea seama ce se petrecea cu propriul ei kandra?

Zane se apropie. Vin așteptă, în genunchi. *Neajutorată,* își spuse. *Trebuie să pari neajutorată. Fă-l să te lase în pace. Încearcă să...*

— N-o să-ți folosească la nimic să mă Domolești, zise Zane, cu glas scăzut, prinzându-o de pieptul cămășii, ridicând-o și trântind-o din nou.

Vin căzu în ceață cu un plescăit, înălțând-o în trâmbă când se izbi de podea. Își înăbuși un țipăt de durere.

Nu trebuie să faci zgomot. Dacă apar străjerii, o să-i ucidă. Dacă vine Elend...

Nu trebuia să facă zgomot, nu trebuia să țipe nici măcar când Zane o lovi cu piciorul în coastele rănite. Gemu, cu ochii umeziți.

— Ai fi putut să mă salvezi, spuse Zane, uitându-se în jos la ea. Voiam să plec cu tine. Acum ce-a mai rămas? Nimic. Nimic, în afară de poruncile lui Straff.

Își sublinie vorbele cu o lovitură de picior.

Fă-te mică, își spuse ea, chinuită de durere. *Până la urmă o să te lase-n pace...*

Dar trecuseră ani de când nu se mai plecase în fața nimănui. Zilele în care se înjosise în fața lui Camon și a lui Reen erau aproape umbre încețoșate, pierind în uitare sub lumina oferită de Elend și Kelsier. Când Zane o pocni din nou, se pomeni înfuriindu-se.

El își retrase piciorul, înclinându-și-l ca s-o lovească-n față, și Vin se mișcă. Când coborî talpa, se azvârli spre spate, împingând în zăvoarele ferestrei ca să se smulgă din ceață. Incendie fludor și se aruncă în picioare, trăgând după sine ceața de pe podea. Acum îi trecea de genunchi.

Se uită urât la Zane, care-i întoarse privirea cu o expresie sumbră. Ea se repezi în față, însă el se mișcă mai repede — se mișcă *primul* — păși între ea și balcon. Însă dac-ar fi ieșit din cameră nu i-ar fi folosit la nimic; cu atiu, el ar fi urmărit-o cu ușurință.

Era ca mai înainte, când o mai atacase cu atiu. Numai că acum lucrurile se înrăutățiseră. Înainte, izbutise să creadă — deși într-o mică măsură — că nu făceau altceva decât să se antreneze. Încă nu erau dușmani, chiar dacă nu erau prieteni. Nu crezuse cu adevărat că voia s-o omoare.

De data asta, nu-și mai făcea astfel de iluzii. Privirea lui Zane era sumbră, fața, lipsită de expresie — ca în urmă cu câteva nopți, când îi măcelăriseră pe oamenii lui Cett.

Vin avea să moară.

N-o mai cuprinsese de mult o asemenea spaimă. Dar acum o vedea, o simțea, o mirosea în ea însăși în timp ce se retrăgea, ferindu-se de Zane, care venea tot mai aproape. Simțea pe pielea ei ce însemna să-nfrunți un Născut-din-Ceață — cum fusese pentru oștenii uciși de ea. Nu se purta o luptă. N-aveai nicio șansă.

Ba da, își spuse, cu convingere, ținându-se de coaste. *Elend n-a dat înapoi în fața lui Straff. Nu stăpânește Allomanția, dar a intrat în mijlocul taberei kolosșilor.*

Pot să mă descurc mai bine decât el.

Cu un strigăt, se avântă către TenSoon. Câinele se retrase, uluit, dar n-ar fi trebuit să-și facă griji. Zane era din nou acolo. O izbi pe Vin cu umărul, apoi își roti scurt pumnalul și-i despică obrazul când cădea pe spate. Tăietura era făcută cu precizie. Perfectă. Se potrivea cu cea de pe obrazul celălalt, primită în prima ei luptă cu o Născută-din-Ceață, cu aproape doi ani înainte.

Vin strânse din dinți și, în cădere, arse fier. Trase de o pungă de pe masă, aducându-și-o în mână. Lovi podeaua lăsându-se pe-o parte, proptindu-se în mâna cealaltă. Își răsturnă o ploaie de monede din pungă în palma pe care și-o înălță spre Zane.

Sângele îi picura de pe bărbie. Azvârli monedele. Zane se pregăti să le Împingă la rândul său.

Vin zâmbi și arse duraluminiu în timp ce le Împingea. Monedele țâșniră, și pala de aer stârnită de iuțeala zborului lor despică stratul de ceață de jos, scoțând podeaua la vedere.

Încăperea se cutremură.

Cât ai clipi, Vin se pomeni cu spatele izbit de perete. Icni, surprinsă, cu tot aerul azvârlit din plămâni, cu imaginile învârtindu-i-se înaintea ochilor. Își ridică privirea, descumpănită, descoperind cu surprindere că ajunsese din nou pe dușumea.

— Duraluminiu, spuse Zane, cu mâna încă întinsă în față. TenSoon mi-a vorbit despre el. Am dedus că trebuie să ai un metal nou fiindcă mă poți simți când ard cupru. Pe urmă, după câteva căutări, am găsit biletul trimis de metalurgul tău, care ne-a dezvăluit cu ușurință instrucțiunile pentru obținerea aliajului.

Mintea ei năucită se străduia din greu să pună ideile cap la cap. Zane avea duraluminiu. Îl folosise, Împingând într-una dintre monedele trimise de ea către el. Probabil că împinsese și în ceva din spatele său, ca să nu fie Împins înapoi când i se întâlnise greutatea cu a ei.

Iar propria ei Împingere, mult mai puternică datorită duraluminiului, o izbise de perete. Zane înaintă. Ea se uită în sus, năucă, apoi se îndepărtă în patru labe, târându-se prin ceață. Îi ajungea la înălțimea feței și simți furnicături în nări când inhală acel haos rece, tăcut.

Atiu. Avea nevoie de atiu. Dar bobul ei era în umărul lui TenSoon, nu putea să-l Tragă spre ea. Câinele i-l căra tocmai pentru că, în carnea lui, era ferit de alți Allomanți. Ca și piroanele care străpungeau trupurile Inchizitorilor, ca și cercelul din urechea ei. Metalele aflate în corpul cuiva, precum și cele care doar pătrundeau în el, nu puteau fi Trase sau Împinse decât cu cea mai puternică dintre forțele Allomantice.

Dar ei îi reușise, o singură dată. Când se luptase cu Lordul Legiuitor. Însă nu izbutise nici mulțumită propriilor puteri, nici datorită duraluminiului. O ajutase altceva. Ceața.

O trase în ea.

Ceva o lovi în spate, împingând-o în jos. Se rostogoli, repezindu-și piciorul în sus, dar rată fața lui Zane cu doar câțiva centimetri, din pricina atiului. El îi îndepărtă piciorul cu o lovitură de palmă, apoi întinse mâinile și îi țintui umerii de podea.

Ceața li se învolbura în jur, în timp ce Zane se uita în jos, la ea. Cuprinsă de groază, Vin se întinse în afară, după ceață, așa cum făcuse cu un an înainte, în lupta cu Lordul Legiuitor. În ziua aceea, ceața îi alimentase Allomanția, dându-i o putere pe care n-ar fi trebuit s-o aibă. Se întinse după ceață, implorându-i ajutorul.

Și nu se întâmplă nimic.

Te rog...

Zane o trânti din nou. Ceața continua să nu-i ia în seamă rugămințile.

Vin se răsuci, Trăgând de rama ferestrei ca să aibă mai multă forță, și-l împinse pe Zane într-o parte. Se rostogoliră, și ea ajunse deasupra.

Brusc, se desprinseră amândoi de podea, clătinându-se, țâșniră din ceață și zburară către tavan, azvârliți în sus când Împinse Zane în monedele de pe podea. Se izbiră de plafon, cu trupul lui împins peste al ei, țintuind-o de plăcile de lemn. El era din nou deasupra — sau, mai degrabă dedesubt, numai că acolo era acum punctul de sprijin.

Vin icni. Era atât de puternic! Mai puternic decât ea. Degetele lui îi mușcau din carnea brațelor în ciuda fludorului ei, și coastele o dureau din pricina rănilor de mai înainte. Nu era într-o stare potrivită pentru o luptă — nu împotriva altui Născut-din-Ceață.

Mai ales nu împotriva unuia care avea atiu.

Zane continua să se Împingă în tavan, peste ea. Părul ei căzu către el, iar ceața se învolbura dedesubt, pe podea, ca o bulboană ce se înălța încet.

Zane își încetă Împingerea și căzură. Însă el păstra totuși controlul. O răsuci, aruncând-o sub el când intrară din nou în ceață. Se izbiră de podea, și lovitura o lăsă iarăși pe Vin fără aer în plămâni. Bărbatul stătea amenințător deasupra ei, vorbindu-i printre dinții încleștați.

— Atât efort irosit, șuieră el. Am ascuns un Allomant printre slugile lui Cett, ca să bănuiești că el te-a atacat în sala Adunării. Te-am silit să lupți în fața lui Elend, ca să-l înspăimânți. Te-am îmboldit să cercetezi întreaga forță și să ucizi, ca să-ți dai seama cât de puternică ești, în realitate. Totul irosit!

Se aplecă spre ea.

— Tu. Ar. Fi. Trebuit. Să. Mă salvezi! spuse, cu fața la numai câțiva centimetri de a ei, răsuflând greu.

Îi țintui unul dintre brațele care se zbăteau la podea, sub genunchiul lui, apoi, într-un moment de o stranie irealitate, o sărută.

Și, în același timp, își înfipse pumnalul în lateralul unuia dintre sânii ei. Vin încercă să țipe, dar gura lui o apăsa pe a ei în vreme ce pumnalul îi tăia carnea.

— Ai grijă, stăpâne! strigă, pe neașteptate, OreSeur — TenSoon. Știe multe despre kandra!

Zane își ridică privirea, cu mâna încremenită. Glasul și durerea îi aduseră lui Vin luciditate. Incendie cositor, folosindu-și propria suferință ca pe un șoc care s-o dezmeticească, limpezindu-i mintea.

— Ce? întrebă Zane, uitându-se în jos, spre câine.

— Știe, stăpâne, spuse TenSoon. Secretul nostru îi e cunoscut. Știe de ce l-am slujit pe Lordul Legiuitor. Știe de ce respectăm Învoiala. Știe *de ce ne temem atât de mult de Allomanți.*

— Taci, porunci Zane. Să nu mai scoți niciun cuvânt.

TenSoon amuți.

Secretul nostru... se gândi Vin, aruncând o privire către animal și simțind neliniștea din expresia chipului lui de câine. *Încearcă să-mi spună ceva. Încearcă să mă ajute.*

Secret. Secretul neamului kandra. Ultima oară când încercase să-l Domolească, câinele urlase de durere. Însă acum citi pe fața lui că i-o îngăduia. Era de-ajuns.

Îl izbi pe TenSoon cu o Domolire. El scoase un urlet, dar ea împinse mai tare. Nu se întâmplă nimic. Vin strânse din dinți și arse duraluminiu.

Ceva se rupse. Se afla în două locuri în același timp. Putea să-l simtă pe TenSoon stând lângă perete și își putea simți propriul trup în strânsoarea lui Zane. TenSoon era în puterea ei, întru totul. Cumva, fără să știe prea bine cum, îi porunci să înainteze, controlându-i corpul.

Uriașul câine-lup se azvârli asupra lui Zane, aruncându-l de pe Vin. Pumnalul căzu la podea și ea se ridică în genunchi împleticindu-se, își duse mâna la piept, simți acolo sânge cald. Zane se rostogoli, evident uluit, dar se ridică și-i trase un picior lui TenSoon.

Oasele se rupseră. Câinele-lup se prăbuși — chiar în direcția lui Vin. Ea se săltă în picioare înșfăcând în același timp pumnalul căzut pe podea, pe care-l înfipse apoi în umărul câinelui, tăind carnea, și degetele ei simțiră mușchiul și tendonul. Își scoase mâinile pline de sânge, ținând între degete un singur bob de atiu. Îl înghiți cu lăcomie și se răsuci către Zane.

— Acum să vedem cum te descurci, șuieră, arzând atiu.

Din Zane țâșniră zeci de umbre de atiu, înfățișând toate acțiunile pe care le-ar fi putut începe în clipa următoare — toate la fel de îndoielnice. Știa că ea îi oferea lui aceeași harababură năucitoare. Erau pe picior de egalitate.

Zane se întoarse, o privi în ochi, și umbrele lui de atiu dispărură.

Imposibil! se gândi Vin. TenSoon îi gemu la picioare și ea înțelese că rezerva de atiu i se terminase. Se mistuise. Însă bobul fusese atât de mare...

— Credeai că ți-am dat chiar arma de care-aveai nevoie ca să te lupți cu mine? întrebă Zane, cu voce scăzută. Credeai că aș renunța cu adevărat la un bob de atiu?

— Dar...

— Era un bulgăre de plumb, continuă el, apropiindu-se. Acoperit cu un start subțire de atiu. Oh, Vin! Chiar ar trebui s-alegi cu mai multă grijă oamenii în care ai încredere.

Ea se retrase împleticindu-se, simțind cum i se ofileau speranțele. *Ține-l de vorbă!* își spuse. *Încearcă să tragi de timp, până i se termină atiul.*

— Fratele meu spunea că nu trebuie să am încredere în nimeni..., murmură. Spunea că... toată lumea o să mă trădeze.

— Era un bărbat înțelept, spuse încet Zane, cu ceața ajungându-i la piept.

— Era un prost bântuit de spaime, ripostă ea. M-a ținut în viață, dar m-a lăsat zdrobită.

— Atunci ți-a făcut un serviciu.

Vin se uită la silueta mutilată și plină de sânge a lui TenSoon. Era chinuit de durere; îi vedea suferința în ochi. Din depărtare auzea... bufniturile. Își aprinse din nou bronzul. Își ridică încet privirea. Zane venea spre ea. Încrezător.

— Te-ai jucat cu mine, îi spuse ea. Ai vrut să mă-ntorci împotriva lui Elend. M-ai făcut să cred că se teme de mine, m-ai făcut să cred că mă folosește.

— Te-a folosit, spuse Zane.

— Da, ripostă Vin. Dar nu contează — nu așa cum vrei tu să pară. Elend mă folosește. Kelsier m-a folosit. Ne folosim unii pe alții, pentru dragoste, pentru susținere, pentru încredere.

— Încrederea o să te ucidă, zise el.

— Atunci e mai bine să mor.

— Eu am avut încredere în tine, spuse Zane, oprindu-se în fața ei. Iar tu m-ai trădat.

— Nu, spuse Vin, ridicându-și pumnalul. O să te salvez. Exact așa cum ți-o dorești.

Se năpusti și lovi, dar speranța ei — că atiul lui se terminase — era zadarnică. El se trase cu indiferență într-o parte, lăsând vârful pumnalului ei să-l rateze cu numai doi centimetri, dar fără să fi fost nicio clipă cu adevărat în pericol.

Vin atacă răsucindu-se, dar lama ei nu tăie decât aerul, alunecând pe deasupra ceții care se tot înălța.

Se mișcă prea repede, își spuse ea, cu rana din coastă arzând-o, cu mintea zvâcnindu-i. Sau zvâcnea Fântâna Înălțării...

Zane se opri chiar în fața ei.

Nu-l pot lovi, se gândi ea, înciudată. *Nu când știe, înaintea mea, unde-o să lovesc.*

Șovăi.

Știe înaintea mea...

Zane se îndepărtă, ajungând aproape în mijlocul camerei, apoi, cu o lovitură de picior, azvârli în aer pumnalul ei căzut și îl prinse. Pe urmă se întoarse din nou spre Vin, cu ceața urmărind pumnalul din mâna lui, cu fălcile încleștate, cu privirea sumbră.

Știe înaintea mea unde-o să lovesc.

Vin își înălță pumnalul, cu sângele șiroindu-i în josul feței și al coastelor, cu bătăi de tobă răsunându-i în minte. Ceața îi ajunsese aproape până la bărbie.

Își goli mintea. Nu plănui niciun atac. Nu reacționă când Zane alergă spre ea, cu pumnalul ridicat. Își destinse mușchii și închise ochii, ascultându-i pașii. Simți ceața ridicându-i-se în jur, învolburată de apropierea lui.

Deschise brusc ochii. El avea pumnalul ridicat; scânteie când zvâcni, gata să lovească. Vin se pregăti să atace, dar nu se gândi la lovitură; își lăsă pur și simplu trupul să reacționeze.

Și se uită la Zane, cu foarte, foarte mare atenție. El se trase foarte ușor spre stânga, cu mâna deschisă ridicându-i-se, ca și cum ar fi vrut să-nhațe ceva.

Acolo! se gândi Vin, trăgându-se brusc într-o parte și silindu-și atacul pornit din instinct să-și schimbe direcția firească. Își răsuci brațul — și pumnalul — la jumătatea mișcării. Începuse să lovească în stânga, așa cum anticipase atiul lui Zane.

Dar, reacționând, el îi arătase ce avea de gând să facă. O lăsase să vadă viitorul. Și, dacă putea să-l vadă, putea să-l schimbe.

Se întâlniră. Arma lui Zane o nimeri în umăr. Dar cuțitul lui Vin i se înfipse lui în gât. Mâna lui stângă se închise strângând aerul când înșfăcă umbra care-ar fi trebuit să-i spună unde-avea să se afle brațul ei.

Bărbatul încercă să-și tragă răsuflarea, dar pumnalul lui Vin îi tăiase traheea. Aerul pătrunse prin sângele din jurul lamei, și Zane se dădu înapoi împleticindu-se, cu ochii mari de uimire. Întâlni privirea ei, apoi se prăbuși în ceață și trupul îi căzu pe podeaua de lemn cu o bufnitură surdă.

Zane se uită în sus, prin ceață, se uită la ea. *Mor*, se gândi.

Umbra ei de atiu se despicase în ultima clipă. Două umbre, două posibilități. Oprise atacul uneia, dar nu pe cel adevărat. Ea îl păcălise, îl înfrânsese cumva. Și acum, el murea.

În sfârșit.

— Știi de ce-am crezut c-o să mă salvezi? încercă să-i șoptească, deși știu, cumva, că buzele lui nu rosteau cuvintele așa cum ar fi trebuit. Vocea. Ești prima ființă omenească pe care-am întâlnit-o vreodată fără să-mi spună s-o ucid. Singura.

— Bineînțeles că *pe ea* nu ți-am spus s-o ucizi, zise Zeul.

Zane își simțea viața scurgându-i-se, părăsindu-l.

— Știi care e partea cu adevărat amuzantă, Zane? întrebă Zeul. Cea mai plină de haz dintre toate? Nu ești nebun.

N-ai fost nebun niciodată.

Vin se uită în tăcere cum bolborosea Zane, cu sângele ieșindu-i dintre buze. Îl urmări cu atenție; un cuțit în gât ar fi trebuit să fie de-ajuns ca să omoare chiar și un Născut-din-Ceață, dar fludorul putea face uneori lucruri uimitoare.

Zane muri. Ea îi controlă pulsul, apoi își luă pumnalul. Pe urmă rămase o clipă nemișcată, în picioare, simțindu-și... amorțeala, în trup și în minte deopotrivă. Își duse mâna la rana din umăr — și, ridicând-o, își atinse sânul rănit. Sângera prea mult, mintea avea să i se încețoșeze iarăși.

L-am ucis.

Incendie fludor, silindu-se să se miște. Ajunse la TenSoon împleticindu-se și îngenunche lângă el.

— Stăpână, spuse kandra. Îmi pare rău...

— Știu, spuse ea, uitându-se la rana groaznică pe care i-o făcuse.

Nu mai putea să-și miște picioarele și trupul îi era răsucit într-o poziție nefirească.

— Cum te pot ajuta?

— Să m-ajuți? întrebă el. Stăpână, n-a mai lipsit mult ca să fii ucisă din cauza mea!

— Știu, repetă Vin. Cum te pot scăpa de durere? Ai nevoie de un alt trup?

TenSoon nu răspunse imediat.

— Da.

— Ia-l pe-al lui Zane, spuse Vin. Cel puțin pe moment.

— E mort? întrebă kandra, surprins.

Nu poate să vadă, își dădu ea seama. *Are gâtul frânt.*

— Da, șopti.

— Cum, stăpână? A rămas fără atiu?

— Nu.

— Atunci, cum?

— Atiul are o slăbiciune, răspunse ea. Te lasă să vezi viitorul.

— Asta...nu prea sună a slăbiciune, stăpână.

Vin oftă, șovăind puțin. *Concentrează-te,* își porunci.

— Când arzi atiu, vezi câteva clipe din viitor — și poți schimba ce-o să se-ntâmple în viitorul ăla. Poți prinde o săgeată care-ar fi trebuit să-și continue zborul. Te poți feri de o lovitură care-ar fi trebuit să te ucidă. Și te poți mișca, parând un atac care n-a început încă.

TenSoon tăcea, evident nedumerit.

— Zane mi-a arătat ce urma să fac, continuă Vin. Eu nu puteam să schimb viitorul, dar el putea. Reacționând la atacul meu înainte de a ști ce-aveam eu de gând, mi-a dezvăluit, din neglijență, viitorul. Eu am reacționat schimbându-l, iar el a parat o lovitură care n-a mai venit. Asta mi-a îngăduit să-l ucid.

— Stăpână... șopti TenSoon. E genial.

— Sunt sigură că s-au mai gândit și alții la asta, înaintea mea, spuse Vin, istovită. Dar astfel de secrete nu se dezvăluie altora. Oricum, ia-i trupul.

— Aș prefera să nu port oasele acestei creaturi, spuse TenSoon. Nu știi cât de zdrobit era, stăpână.

Vin dădu din cap, obosită.

— Îți pot găsi alt trup de câine, dacă preferi.

— Nu va fi necesar, stăpână, zise el, cu voce scăzută. Încă mai am oasele celuilalt câine-lup pe care mi l-ai dat, și cele mai multe sunt încă bune. Dacă-nlocuiesc câteva cu cele tefere din trupul ăsta, ar trebui să am un schelet complet, pe care-o să-l pot folosi.

— Atunci grăbește-te. Trebuie să plănuim ce mai e de făcut.

TenSoon păstră o clipă tăcerea.

— Stăpână, spuse, în cele din urmă, Învoiala mea nu mai există, acum, când stăpânul meu e mort. Trebuie... să mă-ntorc la semenii mei, ca să primesc alta.

— Ah, spuse Vin, întristându-se brusc. Firește.

— Nu vreau să plec. Dar trebuie cel puțin să le dau de știre semenilor mei. Te rog, iartă-mă.

— N-am ce să-ți iert. Și îți mulțumesc pentru indiciul oferit la țanc, în final.

Kandra rămase nemișcat, în tăcere. Vin desluși vinovăția în ochii lui de câine. *N-ar fi trebuit să m-ajute în lupta împotriva stăpânului său.*

— Stăpână, spuse TenSoon. Acum ne cunoști secretul. Un Născut-din-Ceață poate lua sub control trupul unui kandra, prin Allomanție. Nu știu ce-o să faci cu el — dar îmi dau seama că ți-am încredințat o taină păstrată de semenii mei cu sfințenie, vreme de o mie de ani. Așa ne pot controla Allomanții trupurile, luându-ne în sclavie.

— Nici măcar... nu înțeleg ce s-a-ntâmplat.

— Poate că e mai bine așa, zise TenSoon. Te rog, lasă-mă singur. Am oasele celuilalt câine în dulap. Când o să te-ntorci, n-o să mai fiu aici.

Vin se ridică, dând din cap. Pe urmă plecă, împingându-se prin ceață în căutarea ușii către coridor. Știa că ar fi trebuit să se ducă la Sazed, dar, cumva, nu se putea sili să meargă într-acolo. Grăbi pașii, lăsându-i s-o poarte pe culoar până când începu s-alerge.

Totul se prăbușea în jur. Nu putea să se ocupe de toate, nu putea să păstreze bunul mers al lucrurilor. Dar știa foarte bine ce-și dorea.

Așa că alergă spre el.

E un om bun — în ciuda tuturor celor întâmplate, e un om bun. Un om plin de abnegație. De fapt, toate acțiunile lui — toate morțile, toate distrugerile și toate suferințele pe care le-a pricinuit — l-au îndurerat adânc. În realitate, toate acestea au fost, pentru el, un soi de sacrificiu.

48

Elend căscă, aruncându-și ochii peste scrisoarea pentru Jastes. Poate izbutea să-și convingă fostul prieten să-și vină în fire, să revină pe calea rațiunii.

Iar dacă nu reușea... ei bine, pe masa lui stătea o imitație a monedei de lemn folosite de Jastes ca să-i „plătească" pe kolossi. Era o copie perfectă, cioplită chiar de Ciomege. Elend era foarte sigur că putea face rost de mai mult lemn decât Jastes. Dacă-l putea ajuta pe Penrod să amâne predarea cetății cu câteva săptămâni, ar fi putut face destui „bani" ca să-i mituiască pe kolossi, cerându-le să se retragă.

Lăsă tocul jos și se frecă la ochi. Se făcuse târziu. Era timpul...

Ușa se deschise brusc. Elend se răsuci în scaun și dădu cu ochii de o Vin agitată, care traversă grăbită camera și i se aruncă în brațe. Plângea.

Și era plină de sânge.

— Vin! exclamă el. Ce s-a-ntâmplat?

— L-am omorât, răspunse ea, cu capul îngropat în pieptul lui.

— Pe cine?

— Pe fratele tău. Pe Zane. Născutul-din-Ceață al lui Straff. L-am ucis.

— O clipă. Ce? *Fratele meu?*

Vin dădu din cap.

— Îmi pare rău.

— Lasă asta, Vin! spuse Elend, îndepărtând-o cu delicatețe și așezînd-o pe scaunul lui.

Avea o tăietură adâncă pe obraz și cămașa îi lucea de sânge.

— Lordule Legiuitor! Mă duc imediat să-l chem de Sazed.

— Nu mă lăsa singură, spuse ea, prinzându-l de braț.

Elend șovăi. Ceva se schimbase. Părea să aibă din nou nevoie de el.

— Atunci vino cu mine. Mergem la el împreună.

Vin dădu din cap, ridicându-se. Se clătină puțin, și Elend simți împunsătura spaimei, dar privirea hotărâtă a ochilor ei nu-l îndemna s-o contrazică. O cuprinse cu brațul și o lăsă să se sprijine de el pe drumul către apartamentul lui Sazed. Acolo se opri, vrând să bată la ușă, dar Vin o împinse pur și simplu și intră în camera întunecată, apoi se împletici și se așeză imediat pe podea.

— O să... stau aici, spuse.

Elend se opri îngrijorat alături de ea, apoi își înălță lampa și strigă, întorcându-se spre dormitor:

— Sazed!

Terrisianul apăru o clipă mai târziu, părând istovit și purtând o cămașă de noapte albă. O zări pe Vin, clipi de câteva ori, apoi dispăru în camera lui. Se întoarse aproape imediat, cu o

metalminte în jurul antebraţului şi cu pungă cu instrumente de vindecător.

— Ei, lady Vin, spuse, lăsând punga jos. Ce-ar fi crezut stăpânul Kelsier dacă te-ar fi văzut astfel? Cred că-n stilul ăsta strici cam multe haine...

— Sazed, nu e un moment potrivit pentru glume, zise Elend.

— Îmi cer scuze, Maiestate, spuse terrisianul, tăind cu atenţie cămaşa de pe umărul lui Vin. Oricum, dacă încă n-a leşinat, nu e în mare pericol.

Se uită cu mai multă atenţie la rană, scoţând absent bucăţi de pânză curată din pungă.

— Vezi? întrebă. Tăietura e adâncă, dar lama a ricoşat în os şi n-a atins vase de sânge importante. Ţine asta aici.

Puse o bucată de pânză pe rană şi Elend îşi aşeză mâna deasupra. Vin stătea cu ochii închişi, sprijinită de perete, cu sângele picurându-i încet de pe bărbie. Părea mai degrabă istovită decât chinuită de durere.

Sazed îşi luă cuţitul şi-i tăie partea din faţă a cămăşii, scoţându-i la vedere pieptul rănit.

Elend ezită.

— Poate că eu ar trebui...

— Rămâi, spuse Vin.

Nu era o rugăminte, ci o poruncă. Îşi înălţă fruntea şi deschise ochii în timp ce Sazed se uita în tăcere la rană, pentru a scoate apoi o licoare care amorţea locul, ac şi aţă.

— Elend, zise ea, trebuie să-ţi spun ceva.

El şovăi.

— Bine.

— Am înţeles ceva în privinţa lui Kelsier, începu ea, cu voce scăzută. Cât e vorba de el, nu-mi îndrept niciodată toată atenţia către ceea ce ar trebui. E greu să uit orele pe care şi le-a petrecut antrenându-mă ca să devin Allomantă. Însă măreţia lui nu consta în abilitatea cu care lupta — nici în asprime sau în brutalitate, şi nici măcar în forţa şi în instinctele sale.

Elend se încruntă.

— Știi de unde venea?

El clătină din cap, continuând să-i apese bucata de pânză pe umăr.

— Din talentul său de a se încrede în oameni. Din felul în care știa să facă din oamenii buni oameni și *mai buni*, din felul în care îi inspira. În ceata lui mergea totul bine fiindcă el avea încredere în toți oamenii săi — fiindcă îi respecta. Și, în schimb, se respectau între ei. Oameni ca Boare și Ciomege au devenit eroi pentru c-a avut Kelsier încredere în ei.

Vin își ridică privirea spre Elend, clipind din ochii obosiți.

— Iar tu, Elend, ești mult mai bun decât a fost vreodată Kelsier. El se străduia s-o facă. Tu o faci din instinct, tratezi până și oamenii cu două fețe, ca Philen, ca și cum ar fi cumsecade și onorabili. Și n-o faci din naivitate, cum cred unii. Ai ceea ce avea și Kelsier, dar pe o treaptă mai înaltă. El ar fi putut să-nvețe de la tine.

— Îmi acorzi prea multe merite, spuse Elend.

Ea clătină din cap, obosită. Apoi se întoarse spre terrisian.

— Sazed?

— Da, copilă?

— Cunoști vreo ceremonie nupțială?

Uluit, Elend aproape că scăpă bucata de pânză.

— Mai multe, răspunse Sazed, continuând să se ocupe de rană. De fapt, vreo două sute.

— Care e cea mai scurtă? întrebă Vin.

Sazed întinse bine ața după o împunsătură.

— Oamenii din Larsta n-aveau nevoie decât de o mărturisire a iubirii în fața unui preot local. Simplitatea era o dogmă pornind de la care își construiseră credința — probabil ca o reacție la tradițiile ținutului din care fuseseră surghiuniți, cunoscut pentru sistemul său de legi foarte complicat. E o religie bună, concentrată asupra frumuseții simple a naturii.

Vin se uită la Elend. Avea fața plină de sânge și părul ciufulit.

— Ei, uite, spuse el. Vin, nu crezi că asta ar mai putea s-aștepte până când, știi...

— Elend? îl întrerupse ea. Te iubesc.

El încremeni.

— Tu mă iubești? întrebă Vin.

E o nebunie.

— Da, răspunse el, cu voce scăzută.

Vin se întoarse spre Sazed, care continua să se ocupe de rană.

— Ei?

El își ridică privirea, cu degetele pline de sânge.

— E un moment foarte straniu pentru un asemenea eveniment, așa cred.

Elend dădu aprobator din cap.

— Nu e decât puțin sânge, zise Vin, obosită. Acum, după ce m-am așezat, mă simt într-adevăr bine.

— Da, spuse Sazed, dar pari, cumva, tulburată, lady Vin. O asemenea hotărâre nu trebuie luată cu ușurință, sub presiunea unor sentimente puternice.

Ea zâmbi.

— Nu trebuie să te hotărăști să te cununi fiindcă ai sentimente puternice?

Sazed păru o clipă năucit.

— Nu asta am vrut să spun. Pur și simplu nu sunt sigur că în clipa asta ești stăpână pe mintea ta, lady Vin.

Ea clătină din cap.

— Sunt cât se poate de stăpână, cum n-am mai fost de multe luni. Pentru mine a venit timpul să nu mai șovăi, Sazed — să nu-mi mai fac griji, să-mi accept locul în grupul nostru. Acum știu ce vreau. Îl iubesc pe Elend. Nu știu de ce vremuri vom avea parte împreună, dar vreau cel puțin să fim un timp împreună.

Sazed rămase nemișcat o clipă, apoi reîncepu să coasă.

— Și tu, lord Elend? Cum privești lucrurile?

Cum *privea* lucrurile? Își aminti ce se petrecuse cu numai o zi înainte, când vorbise Vin despre plecare și lui i se păruse că din sine însuși era smuls ceva. Se gândi cât de mult depindea de înțelepciunea ei, de modul în care le spunea lucrurilor pe nume

și de devotamentul simplu — dar nu simplist — pe care i-l arăta ea. Da, o iubea cu adevărat.

În ultima vreme, lumea se preschimbase în haos. El făcuse greșeli. Dar, în ciuda tuturor celor petrecute, în ciuda tuturor nemulțumirilor lui, continua să simtă, cu tărie, că-și dorea să se afle alături de Vin. Nu era pasiunea romantică de care era cuprins cu un an și jumătate în urmă, la baluri. Sentimentul părea mult mai trainic.

— Da, Sazed, răspunse. Vreau cu adevărat să mă-nsor cu ea. O vreau de ceva vreme. Nu... nu știu ce-o să se-ntâmple cu cetatea, sau cu regatul meu, dar, când se va întâmpla, vreau să fiu alături de Vin.

Sazed continuă să coasă.

— Foarte bine, spuse, în cele din urmă. Dacă mărturia mea e ceea ce cereți, atunci o aveți.

Elend îngenunche, continuând să apese bucata de pânză pe umărul lui Vin și simțindu-se oarecum năucit.

— Atunci asta e tot?

Sazed dădu din cap.

— Mărturia e la fel de validă ca oricare alta, pe care ar fi putut să v-o dea obligatorii, așa cred. Vă previn, legământul de dragoste Larsta vă leagă pentru totdeauna. În cultura lor nu exista divorțul. Îmi primiți mărturia la acest jurământ?

Vin dădu din cap. Elend se simți făcând același lucru.

— Atunci sunteți cununați, spuse terrisianul, înnodându-și firul și punând o pânză peste pieptul lui Vin. Apasă asta puțin aici, lady Vin, ca să înceteze restul sângerării.

Apoi trecu la obrazul ei.

— Simt că ar trebui să existe un soi de ceremonie, spuse Elend.

— V-o pot oferi, dacă doriți, spuse Sazed, dar nu cred c-aveți nevoie de ea. Vă cunosc pe amândoi de ceva vreme și vreau să vă dau binecuvântarea mea pentru această unire. Am pentru voi o simplă povață. Oamenii care nu iau în serios făgăduielile făcute celor pe care-i iubesc găsesc puține mulțumiri statornice în viață. Nu trăim vremuri ușoare. Ceea ce nu înseamnă că sunt vremuri

în care e greu să iubești, dar înseamnă că asupra vieților și asupra legăturii voastre vor apăsa poveri altminteri neobișnuite.

Nu uitați legământul de dragoste pe care vi l-ați făcut unul altuia în noaptea asta. Cred c-o să vă dea multă putere în zilele ce vor urma.

Cu asta, întinse firul după ultima împunsătură în obrazul lui Vin și trecu în sfârșit la umărul ei. Acolo sângerarea aproape se oprise și Sazed studie o clipă rana înainte de a începe să se ocupe de ea.

Vin își înălță privirea spre Elend zâmbind și părând ușor somnoroasă. El se ridică, se duse la ligheanul din încăpere și se întoarse cu o pânză umedă, cu care-i șterse fața.

— Îmi pare rău, spuse ea, încet, în timp ce Sazed o ocolea ca s-ajungă în locul unde stătuse mai înainte îngenuncheat Elend.

— Îți pare rău? întrebă acesta. Pentru Născutul-din-Ceață al tatălui meu?

Ea clătină din cap.

— Nu. Fiindcă a durat atât de mult.

Elend zâmbi.

— Tu meriți așteptarea. În plus, și eu am avut de înțeles câteva lucruri.

— De pildă, cum să fii rege?

— Și cum să nu mai fii.

Vin clătină din cap.

— Tu vei fi rege mereu, Elend. Îți pot lua coroana, dar nu și onoarea.

El zâmbi.

— Mulțumesc. Oricum, nu știu cât de mult bine i-am făcut cetății. Prin simpla mea prezență aici, am împărțit oamenii în două tabere, iar acum Straff va lua în final conducerea.

— Îl omor dacă pune piciorul în oraș.

Elend scrâșni din dinți. *Ne lovim de aceleași obstacole.* Vin nu putea ține cuțitul la gâtul lui Straff la nesfârșit. El avea să găsească un mod de a-l ocoli, și mai rămâneau și Jastes, și kolossii lui...

— Maiestate, spuse Sazed, fără să-și întrerupă munca, s-ar putea să am o soluție.

Elend își coborî privirea spre el, înălțând dintr-o sprânceană.

— Fântâna Înălțării, spuse Sazed.

Vin deschise imediat ochii.

— Eu și Tindwyl am făcut cercetări în privința Eroului Evurilor, continuă terrisianul. Suntem convinși că Rashek n-a făcut niciodată ceea ce ar fi trebuit să facă Eroul. De fapt, nici măcar nu suntem convinși că acel Alendi de acum o mie de ani a fost Eroul. Sunt prea multe nepotriviri, prea multe probleme și contradicții. În plus, ceața — Adâncimea — e încă aici. Și acum omoară oameni.

Elend se încruntă.

— Ce tot spui?

Sazed trase firul, întinzându-l.

— Ceva încă mai trebuie făcut, Maiestate. Ceva important. Privind dintr-o perspectivă îngustă, s-ar spune că între ceea ce se petrece în Luthadel și Fântâna Înălțării nu există nicio legătură. Însă, dacă ne lărgim imaginea din fața ochilor, fiecare dintre aceste două probleme ar putea fi soluția celeilalte.

Elend zâmbi.

— Ca lacătul și cheia.

— Da, Maiestate, zâmbi și Sazed. Întocmai.

— Pulsează, șopti Vin, închizând ochii. Bufnituri surde, în capul meu. O *simt*.

Sazed șovăi, apoi îi înfășură un bandaj în jurul brațului.

— Poți să simți unde e?

Vin clătină din cap.

— Eu... Pulsațiile nu par să vină dintr-o direcție anume. Credeam că se-aud de departe, dar devin tot mai puternice.

— Probabil că Fântâna își recapătă puterea, spuse Sazed. E un noroc că știu unde-o putem găsi.

Elend se întoarse spre el, iar Vin deschise din nou ochii.

— Cercetările mele mi-au dezvăluit unde se află, lady Vin, explică terrisianul. Pot să desenez o hartă, cu ajutorul metalminților mele.

— Unde e? șopti Vin.

— În nord. În munții din Terris. În vârful unuia dintre piscurile mai scunde, numit Derytatith. În perioada asta a anului, călătoria va fi grea...

— Pot s-o fac, spuse Vin, cu hotărâre, când Sazed se întoarse la rana ei de la piept.

Elend se înroși din nou și șovăi, întorcându-și capul.

Sunt... însurat.

— O să pleci? întrebă, uitându-se la Vin. Acum?

— Trebuie, șopti ea. *Trebuie* s-ajung acolo, Elend.

— Ar trebui s-o însoțești, Maiestate, spuse Sazed.

— Ce?

Terrisianul oftă și își ridică privirea.

— Trebuie să privim lucrurile în față, Maiestate. Așa cum spuneai, Straff va lua în curând cetatea în stăpânire. Și, dac-o să fii aici, vei fi executat. Iar lady Vin va avea oricum nevoie de ajutor ca să apere Fântâna.

— Se presupune că deține o mare putere, spuse Elend, frecându-și bărbia. Crezi că ar putea nimici oștile de-aici?

Vin clătină din cap.

— N-o s-o putem folosi, șopti ea. Puterea ispitește. Asta n-a mers bine data trecută. Rashek a luat-o pentru el în loc s-o cedeze.

— S-o cedeze? întrebă Elend. Ce se înțelege prin asta?

— S-o elibereze, Maiestate, răspunse Sazed. S-o lase să-nfrângă *ea singură* Adâncimea.

— Încredere, șopti Vin. Aici e vorba de încredere.

— Oricum, zise Sazed, cred că eliberarea puterii ar putea înfăptui lucruri măreție pentru întregul pământ. Ar schimba lucrurile, ar îndrepta o mare parte din răul săvârșit de Lordul Legiuitor. Bănuiesc că ar distruge și kolosșii, deoarece au fost creați de Lordul Legiuitor prin întrebuințarea greșită a puterii.

— Dar Straff va fi stăpânul cetății, spuse Elend.

— Da, răspunse Sazed, dar, dacă pleci, schimbarea se va face pașnic. Adunarea a hotărât să-l recunoască drept împărat și s-ar părea c-o să-l lase pe Penrod să domnească, fiind rege vasal. Nu se va face vărsare de sânge, iar tu vei putea pune la punct, din

afară, o mișcare de rezistență. În plus, cine poate ști ce urmări va avea eliberarea puterii? Lady Vin s-ar putea schimba, cum s-a întâmplat cu Lordul Legiuitor. Cu ceata ascunsă aici, în cetate, n-o să fie prea greu să iei tronul tatălui tău — mai ales peste un an sau doi, când se va fi culcat pe lauri.

Elend scrâșni din dinți. *Încă o răzvrătire.* Însă spusele lui Sazed aveau sens. *Atât de multă vreme ne-am făcut griji numai pentru ceea ce ne sărea în ochi.* Se uită la Vin, simțind un val de căldură și de dragoste. *Poate că e timpul să-ncerc să-mi aplec urechea către lucrurile pe care-a tot încercat ea să mi le spună.*

— Sazed, zise el, când ceva îi veni brusc în minte, crezi că i-aș putea convinge pe oamenii din Terris să ne-ajute?

— Probabil, Maiestate. Mie mi s-a interzis să mă amestec — o interdicție pe care am ignorat-o — pentru că Sinodul mi-a dat o altă însărcinare, nu fiindcă noi am avea credința că trebuie să ne ferim de orice acțiune. Dacă vei putea convinge Sinodul că, pe viitor, poporul nostru va fi în câștig având în Luthadel un aliat puternic, s-ar putea să-ți vină în ajutor o oaste din Terris.

Elend dădu din cap, gânditor.

— Nu uita de lacăt și cheie, Maiestate, adăugă Sazed, terminând cu a doua rană a lui Vin. În cazul de față, plecarea pare exact opusul acțiunilor pe care ar trebui să le întreprinzi. Însă, dacă privești tabloul mai larg, îți dai seama că e exact ceea ce e *necesar* să faci.

Vin deschise ochii și se uită în sus, la el, zâmbind.

— Putem s-o facem. Elend. Vino cu mine.

El păstră o clipă tăcerea. Lacătul și cheia...

— Bine, spuse. Plecăm imediat ce poate Vin să călătorească.

— Mâine ar trebui să poată merge călare, spuse Sazed. Știi ce poate face fludorul pentru un trup.

Elend dădu din cap.

— Bine. Ar fi trebuit să te-ascult mai de mult, Vin. În plus, mi-am dorit întotdeauna să văd țara ta, Sazed. Acum ne-o poți arăta.

— Mă tem că eu sunt nevoit să rămân aici, zise terrisianul. Va trebui să plec în curând spre sud, ca să-mi continui munca acolo. Însă Tindwyl vă poate însoți — are informații importante, care trebuie s-ajungă la confrații mei, Păstrătorii.

— E de preferat un grup mic, le atrase atenția Vin. Vom fi nevoiți să alergăm mai repede decât oamenii lui Straff — sau să ne furișăm pe lângă ei.

— Numai voi trei, așa cred, spuse Sazed. A, și poate încă un om, care să v-ajute stând de veghe când dormiți, și care să fie un vânător bun și o iscoadă bună. Poate lordul Lestibournes?

— Fantomă ar fi perfect, încuviință Elend, dând din cap. Ești sigur că toți ceilalți oameni din ceată vor fi în siguranță în oraș?

— Bineînțeles că nu vor fi, zâmbi Vin. Dar sunt maeștri. S-au ascuns de Lordul Legiuitor — vor izbuti să se-ascundă și de Straff. Mai ales dacă nu vor fi nevoiți să-și facă griji pentru siguranța ta.

— Atunci rămâne stabilit, spuse Sazed, ridicându-se. Voi doi ar trebui să-ncercați să vă odihniți bine în noaptea asta, în ciuda proaspetei schimbări din viața voastră. Poți să mergi, lady Vin?

— Nu e necesar, spuse Elend, aplecându-se și ridicând-o.

Ea îl cuprinse cu brațele, însă strânsoarea nu era puternică și el văzu că ochii dădeau să i se-nchidă.

Zâmbi. Lumea părea, dintr-odată, un loc mult mai simplu. Avea să-și petreacă un timp ocupându-se de ceea ce era cu adevărat important; pe urmă, el și Vin se puteau întoarce, după ce aveau să caute ajutor în nord. De fapt, chiar era nerăbdător să vină înapoi și să doboare obstacolele cu o vigoare reînnoită.

O strânse în brațe pe Vin, dădu din cap către Sazed, în loc de noapte bună, apoi plecă spre camerele sale. Se părea că, până la urmă, totul ieșise bine.

Sazed se ridică încet, uitându-se în urma celor doi. Se întrebă ce-aveau să creadă despre el după ce-aveau s-audă de

căderea Luthadelului. Măcar aveau să fie împreună, ca să se susțină unul pe altul.

Binecuvântarea de nuntă fusese ultimul dar pe care li-l putuse oferi — ea, și viețile lor. *Cum o să mă judece istoria pentru minciunile mele?* se întrebă. *Ce-o să spună despre terrisianul care s-a amestecat astfel în politică și care a inventat o legendă ca să salveze viețile prietenilor săi?* Tot ce spusese despre Fântâna Înălțării nu era, firește, decât minciună. Dacă exista o asemenea putere, el n-avea idee nici unde se afla, nici ce avea să facă.

Modul în care urma să-l judece istoria depindea, probabil, de ceea ce aveau să facă Elend și Vin cu viețile lor. El nu putea decât să spere că făcuse ceea ce trebuia. Uitându-se cum plecau și știind că dragostea lor tinerească avea să fie cruțată, nu se putea gândi la hotărârea lui decât zâmbind.

Se aplecă oftând și-și adună instrumentele de vindecător; pe urmă se retrase în camerele lui, ca să inventeze harta pe care le-o promisese lui Vin și lui Elend.

PARTEA A CINCEA

Zăpadă și cenușă

E obișnuit să renunțe la propria sa voință de dragul mai binelui, așa cum îl vede el.

49

— Ești un prost, Elend Venture, se răsti Tindwyl, cu brațele încrucișate, privindu-l cu ochi măriți de nemulțumire.

Elend strânse una dintre chingile șeii sale. Din garderoba pe care i-o alcătuise Tindwyl făcea parte o uniformă pentru călărie, neagră cu argintiu, și pe aceea o purta, cu degetele în largul lor în mănuși de piele și cu o mantie neagră, care să-l ferească de cenușă.

— Asculți ce vorbesc? întrebă Tindwyl. Nu poți pleca. Nu acum. Nu când oamenii din cetatea ta se află într-o astfel de primejdie!

— O să-i apăr în alt mod, răspunse el, verificând dacă era totul în ordine cu caii de povară.

Se aflau pe aleea acoperită a fortăreței, întrebuințată pentru plecări și sosiri. Vin stătea pe calul ei, înfășurată aproape cu totul în mantie și strângând încordată frâul. Era o călăreață cu foarte puțină experiență, dar Elend refuzase să-i îngăduie s-alerge. Cu sau fără fludor, rănile ei din lupta din Sala Adunării încă nu se vindecaseră pe de-a-ntregul, ca să nu le mai pună la socoteală pe cele primite chiar în ultima noapte.

— Într-un alt mod? întrebă Tindwyl. Ar trebui să fii alături de ei. Ești regele lor!

— Nu, *nu* sunt, se răsti el, întorcându-se spre terrisiană. S-au lepădat de mine, Tindwyl. Acum trebuie să-mi fac griji pentru lucruri mai importante, de pe o scenă mai largă. Au vrut un rege tradițional? Ei bine, îl pot avea pe tata. Când mă-ntorc din Terris, poate-și vor fi dat seama ce-au pierdut.

Tindwyl clătină din cap, se apropie și vorbi cu glas scăzut:

— Terris, Elend? Te duci în nord. Pentru ea. Știi ce vrea să facă acolo, nu?

El șovăi.

— Ah, așadar, știi. Și ce părere ai, Elend? Nu-mi spune că dai crezare acestor amăgiri. Ea se crede Eroul Evurilor. Presupune că acolo sus, în munți, o să găsească în final ceva — un soi de putere, o revelație, ceva care s-o preschimbe într-o divinitate.

Elend aruncă o privire spre Vin. Ea se uita în jos, cu gluga lăsată pe spate, stând în continuare, tăcută, pe calul ei.

— Încearcă să-și urmeze maestrul, Elend, șopti Tindwyl. Supraviețuitorul a devenit zeu pentru acești oameni, de aceea crede că trebuie să facă și ea același lucru.

— Dacă asta crede cu adevărat, eu o susțin.

— Îi susții nebunia? întrebă Tindwyl.

— Nu vorbi astfel despre soția mea, spuse Elend, și tonul lui poruncitor o făcu pe Tindwyl să tresară. Am încredere în ea, Tindwyl. Iar o parte a încrederii e credința.

Tindwyl pufni.

— Elend, nu e cu putință să crezi că ea e un mântuitor anunțat de proroci. Te cunosc — ești un erudit. Poate că ți-ai declarat credința în Biserica Supraviețuitorului, dar nu crezi în existența supranaturalului mai mult decât mine.

— Cred, ripostă el, cu fermitate, că Vin e soția mea și că o iubesc. Orice e important pentru ea e important și pentru mine — și orice crede ea are și pentru mine greutatea adevărului. Plecăm în nord. Ne vom întoarce după ce vom elibera puterea de acolo.

— Minunat, comentă Tindwyl. Vei rămâne în amintirea oamenilor ca un laș care și-a abandonat poporul.

— Lasă-ne singuri! porunci Elend, ridicând un deget și arătând către fortăreață.

Tindwyl se răsuci în loc și se îndreptă furioasă spre ușă. Când trecu pe lângă ea, arătă spre masa cu provizii, pe care așezase mai devreme un pachet de mărimea unei cărți, înfășurat în hârtie cafenie și legat cu o sfoară groasă.

— Sazed vrea să dați asta Sinodului Păstrătorilor. Îl găsiți în orașul Tathingdwen. Surghiun plăcut, Elend Venture.

Și plecă.

Elend oftă și-și aduse calul lângă al lui Vin.

— Mulțumesc, zise ea, încet.

— Pentru ce?

— Pentru ceea ce ai spus.

— Am vorbit serios, Vin, zise el, întinzându-se ca să-i pună mâna pe umăr.

— Știi, Tindwyl ar putea avea dreptate, recunoscu ea. În ciuda spuselor lui Sazed, s-ar putea să fiu nebună. Ți-aduci aminte că ți-am povestit că văd un spirit în ceață?

El dădu încet din cap.

— Ei bine, l-am văzut din nou. E ca o fantomă, conturat de formele pe care le ia ceața. Îl văd tot timpul, pândindu-mă, urmărindu-mă. Iar în cap îmi răsună niște ritmuri — sunete înăbușite, maiestuoase, ca niște pulsații Allomantice. Numai că nu mai am nevoie de bronz ca să le-aud.

Elend o strânse de umăr.

— Te cred, Vin.

Ea își ridică privirea, părând să se stăpânească.

— Chiar mă crezi. Elend? Cu adevărat?

— Nu sunt sigur, recunoscu el. Dar mă străduiesc din toate puterile. Oricum, cred că plecarea în nord e ceea ce trebuie să facem.

Ea dădu din cap, cu încetineală.

— Cred că atât e de-ajuns.

El zâmbi, întorcându-se către ușă.

— Unde e Fantomă?

Vin ridică din umeri sub mantie.

— Cred că Tindwyl nu vine cu noi.

— Probabil că nu, zâmbi Elend.

— Cum o să găsim drumul spre Terris?

— N-o să fie greu, spuse Elend. O să urmăm, pur și simplu, canalul imperial către Tathingdwen.

Tăcu, cu gândul la harta pe care le-o dăduse Sazed. Îi conducea drept către munții din Terris. Trebuiau să-și facă rost de provizii în Tathingdwen, zăpada avea să fie înaltă, dar... ei, era o problemă pentru un alt timp.

Vin surâse și Elend luă pachetul lăsat de Tindwyl. Părea un soi de carte. Câteva clipe mai târziu, apăru Fantomă. Își purta uniforma de soldat, iar coburii îi atârnau pe umăr. Dădu din cap către Elend, îi întinse lui Vin o pungă mare și se îndreptă spre calul său.

Pare nervos, se gândi Elend, în timp ce băiatul își punea bagajele pe cal.

— Ce e în pungă? întrebă, întorcându-se spre Vin.

— Praf de fludor, răspunse ea. Cred că s-ar putea s-avem nevoie de el.

— Suntem gata? întrebă Fantomă, aruncându-le o privire.

Elend se uită la Vin, care dădu din cap.

— Cred că...

— Nu încă, spuse o voce nouă. Eu nu sunt gata *câtuși de puțin.*

Elend se întoarse în timp ce în pasaj intra Allrianne. Purta o fustă bogată, cafenie cu roșu, și-și strânsese părul în creștet, sub o eșarfă. *De unde are costumul ăsta?* se întrebă Elend. O urmau doi servitori cu boccele.

Allrianne se opri, bătându-se gânditoare cu degetul peste buze.

— Cred c-o să am nevoie de-un cal de povară.

— Ce faci? întrebă Vin.

— Merg cu voi, răspunse Allrianne. Boa zice că trebuie să plec din oraș. E un prost, uneori, dar poate fi foarte încăpățânat. Cât am stat de vorbă, m-a Domolit fără încetare — de parcă de-acum nu i-aș recunoaște atingerea.

Îi făcu semn unuia dintre servitori, care plecă în căutarea unui grăjdar.

— O să călărim foarte repede, spuse Elend. Nu sunt sigur c-o să poți ține pasul.

Allrianne își rostogoli ochii.

— Am călărit pe tot drumul din Stăpânirea Vestică până aici! Cred că mă descurc. În plus, Vin e rănită, nu cred c-o să mergeți chiar atât de *repede.*

— Nu vrem să ne-nsoțești, spuse Vin. N-avem încredere în tine — nu ne placi.

Elend închise ochii.

Draga și brutala mea Vin.

Allrianne se mulțumi să izbucnească într-un hohot de râs ca un ciripit, tocmai când servitorul se întorcea cu doi cai, apoi începu să-l încarce pe unul dintre ei.

— Te-ai prostit, Vin, răspunse ea. Cum poți să spui așa ceva, după ce-am trecut prin atâtea împreună?

— Am trecut prin ceva împreună? întrebă Vin. Allrianne, n-am fost împreună decât la cumpărături, *o singură dată*.

— Și eu am simțit că între noi s-a creat o legătură, spuse Allrianne. Suntem, practic, surori!

Vin îi aruncă o privire plictisită.

— Da, adăugă Allrianne, tu ești, *categoric*, nesărata soră mai mare.

Zâmbi dulce, apoi sări cu ușurință în șa, dând de înțeles că era o călăreață pricepută. Unul dintre servitori aduse calul de povară și-i legă frâul acolo unde trebuia, în spatele șeii ei.

— În ordine, dragul meu Elend, spuse ea. Sunt gata. Să mergem.

El se uită la Vin, care clătină din cap cu o privire sumbră.

— Mă puteți lăsa în urmă, dacă doriți, spuse Allrianne, dar o să vă urmez și-o să dau de necaz, și-o să fiți nevoiți să vă-ntoarceți ca să mă salvați. Și nici măcar nu-ncercați să pretindeți că n-o s-o faceți!

Elend oftă.

— Bine, spuse. Să mergem.

Străbătură încet orașul. Elend și Vin în frunte, Fantomă ducând de frâu caii de povară, iar Allrianne călărind pe lângă ei. Elend mergea cu capul sus, dar asta nu-l ajuta decât să vadă fețele ivite la ferestrele și în cadrul ușilor pe lângă care treceau. La scurt timp, în urma lor se adunară câțiva oameni — și, cu toate că nu le puteau auzi șoaptele, era lesne să-și imagineze ce spuneau.

Regele. Regele ne părăsește...

Știa că multora le venea greu să priceapă că pe tron stătea lordul Penrod. Își desprinse privirea de o alee de pe care-l urmăreau o mulțime de ochi. Ochii bântuiți de spaimă. Se așteptase

la priviri acuzatoare, însă deznădejdea cu care acceptau realitatea era încă și mai deprimantă. Își închipuiseră că avea să fugă. Știuseră că vor fi părăsiți. El era unul dintre cei suficient de puternici ca să poată pleca. Bineînțeles că fugea.

Strânse din ochi cu putere, încercând să-și alunge sentimentul de vinovăție. Își dorea să fi putut pleca noaptea, să se fi furișat printr-un tunel din zid, ca familia lui Ham. Însă Straff trebuia să-i vadă pe el și pe Vin plecând, era foarte important să i se poată da de înțeles că putea lua cetatea în stăpânire fără luptă.

O să mă-ntorc, le promise oamenilor. *O să vă salvez. Deocamdată e mai bine să plec.*

În față le apărură canaturile late ale Porții de Cositor. Elend dădu pinteni calului, grăbindu-se s-o ia înaintea mulțimii ce-i urmărea tăcută. Paznicii primiseră deja porunci. Elend le făcu semn cu capul, strunindu-și calul, și oamenii începură să deschidă poarta. Vin și ceilalți i se alăturară în fața canaturilor care se despărțeau.

— Doamnă Moștenitoare, întrebă încet unul dintre străjeri, și tu pleci?

Vin se uită într-o parte.

— Pace ție, spuse. Nu vă părăsim. Mergem după ajutor.

Oșteanul zâmbi.

Cum e posibil s-o creadă cu atâta ușurință? se miră Elend. *Sau e fiindcă nu le-a mai rămas decât speranța?*

Vin își întoarse calul către mulțime și își lăsă gluga în jos.

— Ne vom întoarce, vă promit.

Nu mai părea la fel de nervoasă ca înainte în fața oamenilor care o venerau.

Începând de azi-noapte, în ea s-a schimbat ceva, se gândi Elend.

Grupul de oșteni îi salută. Fostul rege răspunse salutându-i la rândul său; pe urmă dădu din cap către Vin. Și o porni în frunte când ieșiră în galop, cotind către drumul mare dinspre nord — care trecea pe lângă marginea vestică a taberei lui Straff.

Nu ajunseseră prea departe când un pâlc de călăreți se puse în mișcare, vrând să le taie calea. Călărind aplecat spre gâtul

calului, Elend aruncă o privire către Fantomă și către animalele de povară. Însă, în primul rând, îi atrase atenția Allrianne; călărea cu o îndemânare uimitoare, cu o privire hotărâtă. Nu părea câtuși de puțin speriată.

În lateral, Vin își aruncă mantia spre spate și scoase o mână de monede. Le azvârli în aer și ele se îndepărtară cu o viteză pe care Elend n-o mai văzuse niciodată, nici măcar când le manevrau alți Allomanți. *Lordule Legiuitor!* se gândi, uluit, când le văzu în mișcare, pierindu-i din vedere mai repede decât le putea urmări.

Cădeau soldați, iar el abia deslușea, dincolo de șuierul vântului și de ropotul copitelor, *clinchetul* metalului izbit de metal. Trecu chiar prin mijlocul mulțimii haotice de bărbați, dintre care mulți căzuseră la pământ în agonie.

Săgețile începură să cadă, dar Vin le împrăștie fără să fie nevoie nici măcar să-și fluture mâna. Deschisese punga cu fludor și lăsa praful să cadă în ploaie în urma ei, Împingând o parte către marginea drumului.

Următoarele săgeți nu vor mai avea vârfuri de metal, se gândi Elend, nervos. În urma lor, oștenii se adunau în formație, strigând.

— V-ajung din urmă, spuse Vin, și sări jos din șa.

— Vin! strigă Elend, întorcându-și calul.

Allrianne și Fantomă trecură pe lângă el, călărind cu iuțeală. Vin atinse pământul și, uimitor, nici măcar nu se împletici când începu s-alerge. Dădu peste cap un flacon cu metale și se uită spre arcași.

Săgețile își luară zborul. Elend înjură și dădu pinteni calului, care o luă la galop. În clipa aceea, nu prea avea de ales. Gonea aplecat peste cal, printre săgețile care cădeau în jurul lui. Una îi trecu pe lângă cap, la numai câțiva centimetri distanță, ca să se-nfigă apoi în colbul drumului.

Pe urmă nu mai căzu niciuna. El se uită în urmă, scrâșnind din dinți. Vin stătea în fața unui nor de praf înălțat în aer. *Praful de fludor,* se gândi el. *Vin îl Împinge — îl Împinge pe pământ, spulberând țărâna și cenușa.*

Un val imens de țărână, cenușă și metal izbi arcașii, măturându-i din fața lor. Zburâ printre soldați, aceștia își acoperiseră ochii blestemând, iar câțiva căzură la pământ, ducându-și mâinile la față.

Vin se întoarse brusc spre calul ei, apoi se îndepărtă în galop de talazul de pulbere purtată de vânt. Elend își încetini calul, lăsând-o să-l ajungă din urmă. În urma lor, oastea rămăsese într-un haos incredibil, unii dădeau ordine, alții se împrăștiau.

— Grăbește-te! îi strigă Vin, apropiindu-se. Aproape c-am ieșit din bătaia arcurilor!

Li se alăturară în curând lui Allrianne și lui Fantomă. *Încă mai suntem în primejdie — tata încă s-ar mai putea hotărî să trimită urmăritori.*

Însă oștenii n-avuseseră cum să n-o recunoască pe Vin. Dacă pe Elend nu-l înșela instinctul, Straff avea să-i lase să fugă. Principala lui țintă era Luthadelul. După Elend putea să plece mai târziu; deocamdată, avea să fie pur și simplu încântat s-o vadă pe Vin îndepărtându-se...

— Vă mulțumesc tare mult fiindcă m-ați ajutat să ies din oraș, spuse pe neașteptate Allrianne, cu ochii la armată. Acum o să plec.

Imediat după aceea, își întoarse cei doi cai, îndreptându-i către dealurile joase din vest.

— Ce? întrebă Elend, surprins, oprindu-se lângă Fantomă.

— Las-o, spuse Vin. N-avem timp.

Asta rezolvă o problemă, se gândi Elend, întorcându-și calul către drumul spre nord. *Rămâi cu bine, Luthadel. Mă-ntorc la tine mai târziu.*

— Asta rezolvă o problemă, remarcă Boare, stând pe culmea zidului cetății și urmărind cu privirea grupul lui Elend, care dispărea în spatele unui deal.

Către est, din tabăra kolossilor se înalța o coloană uriașă de fum — pentru care încă n-aveau nicio explicație. În vest, armata lui Straff se agita, stârnită de fuga celor patru.

La început, Boare își făcuse griji pentru Allrianne — dar își dăduse seama că, în ciuda armatei dușmane, pentru ea cel mai sigur loc era alături de Vin. Atâta timp cât nu se îndepărta prea mult de ceilalți, Allrianne n-avea să se afle în pericol.

Alături de el, pe zid, se afla un grup tăcut și, de acea pentru prima dată, Boare nu se atingea aproape de loc de sentimentele nimănui. Solemnitatea lor părea un lucru cuviincios. Tânărul căpitan Demoux stătea lângă îmbătrânitul Ciomege, iar pașnicul Sazed, lângă războinicul Ham. Priveau împreună sămânța speranței pe care-o aruncaseră în vânt.

— O clipă, spuse Boare, încruntându-se când observă ceva. Tindwyl n-ar fi trebuit să-i însoțească?

Sazed clătină din cap.

— S-a hotărât să rămână aici.

— De ce-a făcut una ca asta? se miră Boare. N-am auzit-o bolborosind ceva despre neamestecul în certurile locale?

Sazed clătină din cap încă o dată.

— Nu știu, lord Boare. E o femeie greu de înțeles.

— Așa sunt toate, mormăi Ciomege.

Sazed zâmbi.

— Oricum, s-ar părea că prietenii noștri au scăpat.

— Supraviețuitorul să-i aibă în paza lui, spuse încet Demoux.

— Da, zise terrisianul. Să-i aibă cu adevărat în pază.

Ciomege pufni. Cu un braț sprijinit pe parapet, întoarse o față schimonosită spre Sazed, aruncându-i o privire.

— Nu-l încuraja.

Demoux roși, apoi le întoarse spatele și se îndepărtă.

— Ce-a fost asta? întrebă curios Boare.

— Băiatul le ține predici soldaților mei, răspunse Ciomege. I-am spus că prostia asta le zăpăcește mințile.

— Nu e o prostie, lord Cladent, îl contrazise Sazed, e credință.

— Crezi cu toată sinceritatea că pe oamenii ăștia o să-i apere *Kelsier*? întrebă Ciomege.

Sazed șovăi.

— Ei o cred, și asta e...

— Nu, îl întrerupse Ciomege, încruntându-se. *Nu* e de-ajuns, terrisianule. Oamenii se amăgesc crezând în Supraviețuitor.

— Tu ai crezut în el, ripostă Sazed.

Boare se simțea tentat să-l Domolească, ca discuția să fie mai puțin încordată, dar Sazed părea deja de un calm desăvârșit.

— L-ai urmat. Ai crezut în Supraviețuitor destul de mult ca să răstorni Ultimul Imperiu.

Ciomege se încruntă.

— Nu-mi plac principiile tale, terrisianule — nu mi-au plăcut niciodată. Ceata noastră — ceata lui Kelsier — a luptat pentru eliberarea acestor oameni fiindcă așa era *corect*.

— Pentru că voi ați crezut că e corect, spuse Sazed.

— Și tu ce crezi că e corect, terrisianule?

— Asta depinde, spuse Sazed. Există multe sisteme diferite și multe valori diferite care le corespund.

Ciomege dădu din cap, apoi se întoarse cu spatele, ca și cum ar fi considerat disputa încheiată.

— Așteaptă, îi spuse Ham. La asta n-ai de gând să răspunzi?

— Am spus destule, zise Ciomege. Credința lui se schimbă de la o situație la alta. Pentru el, până și Lordul Legiuitor a fost o zeitate, fiindcă l-au venerat oamenii — sau au fost siliți să-l venereze. N-am dreptate, terrisianule?

— Într-un fel, lord Cladent, răspunse Sazed. Însă Lordul Legiuitor ar fi putut fi un soi de excepție.

— Dar păstrezi totuși istorisiri și amintiri despre practicile Cultului de Oțel, nu-i așa? întrebă Ham.

— Da, păstrez, recunoscu Sazed.

— Credință schimbătoare, scuipă Ciomege. Prostul de Demoux a avut măcar destulă minte ca s-aleagă un *singur* lucru în care să creadă.

— Lord Cladent, nu lua în râs credința cuiva numai pentru că nu e și a ta, spuse Sazed, cu glas scăzut.

Ciomege pufni din nou.

— Pentru tine e foarte ușor, nu-i așa? Să crezi totul, fără să fii niciodată nevoit s-alegi?

— Aș zice, ripostă Sazed, că să crezi așa, ca mine, e mult mai greu, pentru că trebuie să-nveți să iei în considerare totul și s-accepți totul.

Ciomege răspunse cu o fluturare dispreţuitoare de mână și o porni șchiopătând către scări.

— Crezi ce vrei. Eu trebuie să-mi pregătesc băieții să moară.

Sazed îl urmări cu o privire încruntată. Boare îl Domoli — lipsindu-l de orice stânjeneală — ca să fie sigur că se simțea în largul său.

— Nu-l lua în seamă, Saze, zise Ham. În ultima vreme, suntem toți cu nervii la pământ.

Sazed dădu din cap.

— A spus totuși niște adevăruri — unele pe care n-am mai fost niciodată nevoit să le înfrunt. Până anul ăsta, datoria mea era să adun, să studiez și să țin minte. Îmi e totuși foarte greu să consider o credință mai prejos decât alta, chiar dacă are în centru un om despre care știu că a fost cu siguranță muritor.

Ham ridică din umeri.

— Cine poate ști? Poate Kel e undeva, veghind asupra noastră.

Nu, se gândi Boare. *Altminteri n-am fi sfârșit-o aici sus — așteptându-ne moartea, închiși într-o cetate pe care-ar fi trebuit s-o salvăm.*

— Oricum, adăugă Ham, eu tot aș vrea să pricep de unde vine fumul ăla.

Boare aruncă o privire spre tabăra kolosșilor. Stâlpul de fum întunecat era prea bine închegat ca să vină de la focurile pe care frigeau mâncarea.

— S-au aprins corturile?

Ham clătină din cap.

— El a spus că n-au decât două — mult prea puține ca să scoată atâta fum. Focul ăla arde de ceva vreme.

Boare clătină din cap. *Cred că acum nu mai are, de fapt, nicio importanță.*

Straff Venture tuși din nou, încovrigându-se pe scaun. Brațele transpirate îi luceau și îi tremurau mâinile.

Nu se simțea nicidecum mai bine.

La început, își imaginase că frisoanele erau rezultatul nervozității sale. Avusese o seară grea, trimisese asasini la Zane și apoi izbutise cumva să scape cu viață din mâinile Născutului-din-Ceață nebun. Însă, în timpul nopții, tremurul care-i cuprinsese trupul nu-i dădu pace. Dimpotrivă, se înrăutățise. Și n-avea legătură cu nervozitatea; probabil era un soi de boală.

— Maiestate! strigă o voce de afară.

Straff își îndreptă spatele, încercând s-arate cât mai bine cu putință. Chiar și așa, mesagerul șovăi la intrarea în cort, părând să-i observe pielea palidă și ochii obosiți.

— Lordul... meu, spuse.

— Vorbește, omule, îl îndemnă scurt Straff, încercând să afișeze un aer regesc, și să pară așa cum nu se simțea. Dă-i drumul.

— Călăreții, lordul meu, spuse mesagerul. Au părăsit cetatea!

— Ce? făcu Straff, aruncându-și pătura și ridicându-se. Izbuti să stea drept, în ciuda unui scurt val de amețeală. De ce nu mi s-a dat de știre?

— Au trecut foarte repede, lordul meu, veni răspunsul. Abia am avut timp să trimitem oamenii să le taie calea.

— Atunci presupun că i-ați prins, spuse Straff, sprijinindu-se de scaun ca să-și păstreze echilibrul.

— De fapt, lordul meu, au scăpat, spuse mesagerul, lungind cuvintele.

— Ce? spuse Straff, răsucindu-se plin de furie.

Agitația îi răpuse puterile. Amețeala reveni, vederea începu să i se întunece încetul cu încetul. Se împletici, se prinse de scaun și reuși să cadă în el și nu pe podea.

— Trimiteți vindecătorul! auzi strigătul mesagerului. Regele e bolnav!

Nu, se gândi el, năucit. *Nu, a venit prea repede. Nu poate fi o boală.*

Ultimele cuvinte ale lui Zane. Care fuseseră? *Un bărbat n-ar trebui să-și omoare tatăl.*

Mincinos.

— Amaranta, murmură el, cu voce răgușită.

— Lordul meu? întrebă o voce.

Bun. Lângă el era cineva.

— Amaranta, repetă. Trimite după ea.

— Metresa ta, lordul meu?

Straff se sili să nu leșine. Odată așezat, păru să-și recapete întru câtva echilibrul și vederea. Unul dintre străjerii de la ușă stătea alături de el. Cum îl chema? Grent.

— Grent, îi spuse, încercând să îngaime cuvintele pe un ton poruncitor. Trebuie să mi-o aduci pe Amaranta. Imediat!

Oșteanul șovăi, apoi se grăbi să iasă. Straff se concentră asupra propriei respirații. În piept și afară din piept. Înăuntru și afară. Zane era un șarpe. Înăuntru și afară. Înăuntru și afară. Zane nu voise să-și folosească pumnalul — nu, așa ceva ar fi fost de așteptat. Înăuntru și afară. Dar când venise otrava? Cu o zi înainte, se simțise rău tot timpul.

— Lordul meu?

Amaranta stătea în cadrul ușii. Fusese frumoasă cândva, înainte ca timpul să-și lase amprentele pe chipul ei — așa cum și le lăsa asupra tuturor. Nașterea copiilor distrugea o femeie. Cât de delicioasă fusese, cu sânii ei tari, cu pielea netedă, fără cusur...

Îți rătăcește mintea, își spuse Straff. *Concentrează-te.*

— Am nevoie de... antidot, se strădui să rostească, concentrându-se asupra Amarantei din prezent: femeia de aproape treizeci de ani, creatura bătrână — dar încă folositoare — care-l ținea în viață, în ciuda otrăvurilor lui Zane.

— Desigur, lordul meu, răspunse ea, îndreptându-se către dulapul lui cu otrăvuri, să ia ce-i era necesar.

Straff se lăsă pe spătarul scaunului, concentrându-se din nou asupra propriei răsuflări. Probabil că Amaranta simțise cât

de grav era totul, fiindcă nici măcar nu încercase să-l ispitească să se culce cu ea. O privi lucrând, scoțând arzătorul și ingredientele. Trebuia... să-l găsească... pe Zane...

Femeia nu prepara antidotul cum ar fi trebuit.

Straff arse cositor. Brusc, răbufnirea senzațiilor aproape că îl orbi, chiar și în umbra din cort, iar durerile și tremurul i se întețiră, torturându-l. Dar i se limpezi mintea, ca și cum s-ar fi aruncat în apă rece ca gheața.

Amaranta nu folosea ingredientele obișnuite. Straff nu știa prea multe despre prepararea antidoturilor. Fusese nevoit să lase asta pe seama altora, străduindu-se în schimb să-nvețe să recunoască toate amănuntele — mirosurile, gusturile, modificarea culorilor — legate de fiecare otravă. Însă o privise de multe ori pe Amaranta pregătind antidotul ei bun la toate. Și acum îl prepara altfel.

Se sili să se ridice, păstrându-și cositorul aprins, deși îi făcea ochii să lăcrimeze.

— Ce faci? întrebă, apropiindu-se de ea abia ținându-se pe picioare.

Ea își ridică privirea, uluită. Vinovăția care i se citi în ochi pentru o scurtă clipă adeverea îndeajuns toate bănuielile.

— Ce faci? urlă el, și frica îi dădu putere s-o înșface de umeri, zgâlțâind-o.

Era slăbit, dar încă mult mai puternic decât ea.

Femeia își lăsă ochii în jos.

— Antidotul, lordul meu.

— Nu-l faci cum ar trebui!

— M-am gândit c-arăți obosit și că ar trebui s-adaug ceva care să te-ajute să rămâi treaz.

Straff șovăi. Cuvintele păreau logice, deși lui îi venea greu să gândească. Pe urmă, uitându-se în jos, la femeia întristată, observă ceva. Surprinzând, cu vederea sa ascuțită, amănunte care-i scăpau unui ochi obișnuit, întrezări, sub corsajul ei, o mică pată de piele neacoperită.

Întinse mâna și-i rupse partea din față a rochiei, dezgolindu-i pielea. Sânul ei stâng — dezgustător pentru el, fiindcă

se lăsase puțin — era plin de cicatrice, ca și cum ar fi fost tăiat cu un cuțit. Nicio rană nu era proaspătă, dar, oricât de tulburată i-ar fi fost mintea, Straff recunoscu lucrarea lui Zane.

— Ești amanta lui? întrebă.

— E vina ta, șuieră femeia. M-ai părăsit, odată ce-am îmbătrânit și ți-am născut câțiva copii. Toată lumea mi-a spus c-o s-o faci, dar eu am sperat totuși...

Straff simți că-și pierdea puterile. Amețit, se sprijini cu mâna de lemnul dulapului pentru otrăvuri.

— Totuși, spuse Amaranta, cu lacrimi pe obraji. De ce-a trebuit să mi-l iei și pe Zane? Ce-ai făcut, ca să-l îndepărtezi? Ca să nu mai vină la mine?

— L-ai lăsat să mă otrăvească, spuse Straff, căzând într-un genunchi.

— Prostule, scuipă Amaranta. Nu te-a otrăvit niciodată — nici măcar o singură dată. Dar, la cererea mea, te-a făcut adesea să crezi că te otrăvise. Și pe urmă ai alergat de fiecare dată la mine. Tot ce-a făcut Zane ți-a trezit bănuieli — dar n-ai stat niciodată să te gândești ce era în „antidotul" pe care ți-l dădeam eu.

— Mă făcea să mă simt mai bine, murmură Straff.

— Așa se-ntâmplă când ești dependent de un drog, Straff, șopti Amaranta. Când îl iei, te simți mai bine. Când nu-l mai iei... mori.

Straff închise ochii.

— Acum ești al meu, Straff, spuse ea. Te pot face să...

El urlă, adunându-și toată puterea care-i mai rămăsese și aruncându-se asupra femeii. Amaranta țipă, luată prin surprindere, când se prăbuși peste ea, trântind-o la pământ.

Pe urmă nu mai scoase niciun sunet, pentru că mâinile lui îi striveau gâtul. Se zbătu puțin, dar bărbatul era mult mai greu decât ea. El voia să-i ceară antidotul, s-o silească să-l salveze, însă nu mai gândea limpede. Vederea începu să i se încețoșeze, mintea să i se întunece.

Când își veni în fire, Amaranta era vânătă și moartă, pe pământ, în fața lui. Nu știa sigur cât timp îi sugrumase leșul. Se rostogoli de pe ea, către dulapul deschis. Ridicat în genunchi, se

întinse după arzător, dar mâinile lui tremurânde îl răsturnară, răspândind pe jos lichidul fierbinte.

Înjurând în sinea sa, înșfăcă o cană de apă rece și începu s-arunce în ea ierburi cu pumnul. Se ținu departe de sertarele cu otrăvuri, rămânând lângă cele cu antidoturi. Deși multe erau și una, și alta. Unele te otrăveau în doze mari, dar te lecuiau când luai câte puțin. Cele mai multe te făceau dependent. Însă el n-avea timp pentru așa ceva; își simțea membrele slăbite și abia mai izbutea să ia ierburile în pumn. Printre degete îi cădeau fărâme cafenii și roșii când arunca în amestec o mână de plante după alta.

Amaranta îl făcuse dependent de una dintre ele. Una dintre celelalte l-ar fi putut ucide. Nu știa sigur care-i erau șansele.

Bău oricum amestecul, înghițindu-l cu lăcomie printre icnetele unei respirații chinuite, apoi își îngădui să se piardă, nemaiștiind de sine.

Nu mă îndoiesc că, dacă va ajunge la Fântâna Înălțării, Alendi va lua puterea și apoi — în numele unui presupus mai bine — o va ceda.

50

— Ăștia sunt oamenii pe care-i cauți, lady Cett?

Allrianne își plimbă privirea pe deasupra văii — și a armatei ce se afla acolo — apoi se uită în jos, la tâlhar, la Hobart. El îi zâmbi, nerăbdător — sau, în fine, era ceva care semăna a zâmbet. Hobard avea dinți mai puțini decât degete, dintre care îi lipseau două.

Allrianne îi zâmbi la rândul ei, din înălțimea șeii. Călărea cu picioarele pe aceeași parte, ținând lejer frâul între degete.

— Da, cred că ei sunt, jupâne Hobart.

Hobart se uită la ceata lui de tâlhari, rânjind. Allrianne îi Ațâță puțin pe toți, aducându-le aminte ce mult își doreau răsplata făgăduită. În depărtare, armata tatălui ei li se răsfira în față. Rătăcise în căutarea ei o zi întreagă, mergând spre vest. Dar mersese într-o direcție greșită. Dacă n-ar fi dat peste mica și îndatoritoarea ceată a lui Hobart, ar fi fost nevoită să doarmă sub cerul liber.

Și ar fi fost mai degrabă neplăcut.

— Haide, jupâne Hobart, spuse, făcându-și calul să înainteze. Să mergem să ne-ntâlnim cu tatăl meu.

Grupul de tâlhari o urmă încântat, cu calul de povară dus de frâu de unul dintre ei. Oamenii simpli, ca ei, aveau un anumit farmec. Nu-și doreau cu adevărat decât trei lucruri: bani, mâncare și dragoste trupească. Și, de obicei, putea să-i folosească pe primii ca să le cumpere pe celelalte două. Când dăduse peste ceată, își binecuvântase norocul — în ciuda faptului că pregătiseră o ambuscadă și coborau în fugă pe o coastă de deal, cu gândul s-o jefuiască și s-o siluiască. O altă caracteristică fermecătoare a oamenilor de soiul lor era lipsa de experiență în privința Allomanției.

În timp ce călăreau spre tabără, le ținea cu fermitate sentimentele sub control. Nu voia să-i lase s-ajungă la concluzii dezamăgitoare — ca, de pildă: „răscumpărările sunt de obicei mai mari decât recompensele". Nu-i putea controla întru totul, firește — nu putea decât să-i influențeze. Oricum, cu niște oameni de o atât de joasă speță, era foarte simplu să-ți dai seama ce le trecea prin capete. Repeziciunea cu care făgăduiala unei mici bogății putea preschimba brutele în bărbați aproape curtenitori era amuzantă.

Desigur, să te ocupi de oameni ca Hobart nici măcar nu însemna cine știe ce provocare. Nu... nu, provocarea fusese cu Boa. Da, fusese amuzant. Și o umpluse de satisfacție. Se îndoia că avea să mai întâlnească vreodată un om mai conștient decât Boa de propriile sentimente și de ale altora. Să facă un bărbat ca el — un atât de bun cunoscător al Allomanției, atât de convins

că, din cauza vârstei, nu era potrivit pentru ea — să o iubească... asta chiar fusese o adevărată izbândă.

Ah, Boa, se gândi, când ieșeau din pădure, *pășind pe coasta de deal din fața armatei, înțelege vreunul dintre prietenii tăi ce bărbat nobil ești?*

Nu se purtau cu el atât de bine cum ar fi meritat. Era de așteptat, bineînțeles. Așa voia Boa. Oamenii care te subestimau erau mai ușor de manipulat. Da, Allrianne înțelegea ideea foarte bine — fiindcă puține lucruri ajungeau să fie tratate cu dispreț mai repede decât o fată tânără, prostuță.

— Stați! spuse sodatul care călărea în fruntea unei gărzi de onoare. Toți oamenii lui aveau săbiile scoase. Voi, plecați de lângă ea!

Oh, ce să zic, se gândi Allrianne, dându-și ochii peste cap. Ațâță grupul de oșteni, făcându-i pe toți mai calmi. Nu voia să pățească nimeni nimic.

— Te rog, căpitane, spuse, în timp ce Hobart și tâlharii lui își scoteau armele, îngrămădindu-se în jurul ei, nesiguri. Oamenii aceștia m-au salvat din sălbăticia pustietății și m-au adus cu bine acasă, cu mari eforturi și punându-se în pericol.

Hobart dădu din cap cu hotărâre, știrbindu-și puțin efectul gestului când își șterse nasul cu mâneca. Căpitanul oștenilor se uită la grupul de tâlhari cu haine pestrițe, pătate de cenușă, și se încruntă.

— Ai grijă să li se ofere o masă bună acestor oameni, căpitane, spuse Allrianne, cu grație, și își îmboldi calul, făcându-l să înainteze. Și găsește-le un loc unde să doarmă peste noapte. Hobart, o să vă trimit recompensa imediat ce mă-ntâlnesc cu tatăl meu.

Tâlharii și oștenii o porniră în urma ei și ea avu grijă să-i Ațâțe pe toți deopotrivă, făcându-i mai încrezători. Stăpânea cu greu soldații, mai ales după o schimbare a vântului, care purta spre ei toată duhoarea cetei de tâlhari. Însă ajunseră cu bine în tabără.

Cele două grupuri se despărțiră, iar Allrianne dădu caii unui slujitor și îi ceru unui paj să-l anunțe pe tatăl ei că se întorsese.

Își scutură praful de pe rochia de călărie, apoi, cu un zâmbet prietenos pe buze, traversă cu pași mari tabăra, gândindu-se cu nerăbdare la o baie și la alte forme de confort — așa cum puteau fi ele — pe care avea să și le ofere. Însă mai întâi trebuia să se ocupe de câteva lucruri.

Tatălui ei îi plăcea să-și petreacă serile în marele cort deschis, plin cu hărți, și acolo se și afla, discutând aprins cu un mesager. Își ridică privirea când intră Allrianne, în foșnetul rochiei, zâmbindu-le seducător lorzilor Galivan și Detor, generalii tatălui ei.

Cett stătea pe un scaun înalt, ca să-și vadă bine masa și hărțile.

— Ei, fir-ar să fie, spuse. Chiar te-ai întors.

Ea zâmbi, ocolind alene masa, cu ochii la hartă. Era o reprezentare amănunțită a căilor pe care erau aduse proviziile, din Stăpânirea Vestică. Ceea ce vedea nu suna a bine.

— Răzvrătiri acasă, tată? întrebă ea.

— Și tâlhari care-mi atacă mereu căruțele cu provizii, completă el. Băiatul ăla, Venture, i-a mituit, sunt sigur.

— Da, i-a mituit, spuse Allrianne. Dar acum nu mai are sens să vorbim despre asta. Ți-a fost dor de mine?

Se asigură că Trăgea cu putere de devotamentul lui părintesc.

Cett pufni, trăgându-se de barbă.

— Fată proastă, spuse. Ar fi trebuit să te las acasă.

— Ca să pot cădea în mâinile dușmanilor noștri când s-au răzvrătit? întrebă ea. Știm amândoi că lordul Yomen s-a pus în mișcare în clipa în care ai ieșit cu oștile din Stăpânire.

— Și ar fi trebuit să-l las pe afurisitul ăla de obligator să pună mâna pe tine!

Allrianne scoase un suspin adânc.

— Tată! Yomen m-ar fi luat prizonieră pentru răscumpărare. Știi ce cumplit mă ofilesc când sunt ținută sub cheie.

Cett îi aruncă o privire apoi — aparent fără să vrea — începu să râdă.

— L-ai fi făcut să-ți aducă toate delicatesele care-ți plac înainte de a se lăsa seara. Poate-ar fi *trebuit* să te las acasă. Măcar aș

fi știut unde ești — în loc să-mi fac griji întrebându-mă unde-o să fugi data viitoare. Nu l-ai adus înapoi și pe idiotul ăla de Boare, nu-i așa?

— Tată! Boa e un om bun.

— În lumea asta, oamenii buni mor repede, Allrianne. O știu — am omorât destui eu însumi.

— Oh, da, ripostă ea, ești foarte înțelept. Iar agresivitatea ta față de Luthadel a dat roade *atât* de grozave, nu-i așa? Te-au gonit și ai plecat cu coada între picioare? Acum ai fi fost mort dacă draga de Vin ar fi avut tot atâta conștiință ca tine.

— Conștiința aia a făcut-o să-mi omoare vreo trei sute de oameni, spuse Cett.

— E o tânără foarte aiurită, zise Allrianne. Oricum, mă simt obligată să-ți reamintesc că am avut dreptate. Ar fi trebuit să te aliezi cu tânărul Venture, nu să-l amenințI. Ceea ce-nseamnă că-mi datorezi cinci rochii noi!

Cett își frecă fruntea.

— Asta nu e o joacă, fetițo.

— Moda, tată, nu e o *joacă*, spuse ea, cu hotărâre. Dacă arăt ca o sărăntoacă pe de străzi nu pot fermeca tâlharii de drumul mare ca să m-aducă acasă, nu?

— Alți tâlhari, Allrianne? oftă Cett. Știi de cât timp am avut nevoie ca să scăpăm de ultima ceată?

— Hobart e un om minunat, zise ea. Ca să nu mai spun că are foarte multe legături cu toți tâlharii de pe-aici. Oferă-i ceva aur și niște târfe, și ai putea izbuti să-l convingi să-ți dea o mână de ajutor în privința hoților care-ți atacă mereu convoaiele cu provizii.

Cett rămase pe gânduri, cu ochii la hartă. Pe urmă începu să se tragă de barbă, gânditor.

— Ei, te-ai întors, spuse, în cele din urmă. Cred că va trebui să-ți purtăm de grijă. Presupun că vrei pe cineva care să te ducă în lectică pe drumul spre casă...

— De fapt, spuse Allrianne, nu mergem înapoi, în Stăpânire. Ne-ntoarcem la Luthadel.

Cett nu-i respinse imediat ideea; de obicei, își dădea seama când vorbea ea serios. Se mulțumi, în schimb, să clatine din cap.

— În Luthadel nu e nimic pentru noi, Allrianne.

— Nici în Stăpânire nu ne putem întoarce, spuse ea. Dușmanii noștri sunt prea puternici, și unii au Allomanți. Ăsta e principalul motiv care ne-a adus aici. Nu putem pleca până nu ne facem rost de bani sau de aliați.

— În Luthadel nu sunt bani. Îl cred pe Venture când spune că atiul nu e acolo.

— De acord. Am căutat foarte bine prin palatul ăla, și n-am găsit nici măcar o fărâmă de așa ceva. Ceea ce-nseamnă că trebuie să plecăm de-aici cu prieteni, nu cu bani. Întoarce-te, așteaptă să-nceapă lupta și ajută pe indiferent cine pare să aibă șanse să-nvingă. O să se simtă îndatorați față de noi — s-ar putea chiar hotărî să ne lase-n viață.

Cett păstră o clipă de tăcere.

— Asta n-o să te-ajute să-l salvezi pe prietenul tău Boare, Allrianne. Facțiunea lui e de departe cea mai slabă — chiar și aliindu-mă cu tânărul Venture, mă-ndoiesc că i-am putea bate pe Straff sau pe kolosșii ăia. Nu fără să putem ajunge pe zidurile cetății și fără o grămadă de timp pentru pregătiri. Dacă ne-ntoarcem, o s-o facem ca să-i ajutăm pe dușmanii lui Boare.

Ea ridică din umeri. *Dacă nu ești acolo, nu-l poți ajuta, tată,* se gândi. *Vor pierde oricum — dacă ești pe-aproape, există însă șanse s-ajuți până la urmă Luthadelul.*

Foarte puține șanse, Boare. E tot ce pot face pentru tine. Îmi pare rău.

În cea de a treia zi după plecarea din Luthadel, Elend Venture se trezi surprins că se simțea atât de odihnit după o noapte petrecută în cort, într-un ținut sălbatic. Firește, asta i s-ar fi putut datora, în parte, celei care îl însoțea.

Vin era încovrigată alături, în așternut, cu capul pe pieptul lui. Ținând cont cât de agitată era, s-ar fi așteptat să aibă somnul mai ușor, dar părea să se simtă foarte bine dormind alături

de el. Iar când o lua în brațe, părea chiar mai puțin bântuită de neliniște ca de obicei.

O privi cu dragoste, admirându-i forma feței, ușoara ondulare a părului negru. Tăietura de pe obraz aproape că nu se mai vedea; își scosese deja firele. Fludorul ars încet și continuu îi dădea trupului o remarcabilă putere de refacere. Nici măcar nu-și mai proteja brațul drept — în ciuda rănii din umăr — iar slăbiciunea de după luptă părea să-i fi dispărut cu totul.

Despre noaptea aceea încă nu-i dăduse prea multe explicații. Se luptase cu Zane — care fusese, după toate aparențele, fratele lui vitreg — iar kandra TenSoon plecase. Însă nimic din toate astea nu părea să fi putut duce la acea istovire a trupului ei simțită atunci de Elend.

El nu știa dacă avea să primească vreodată răspunsurile pe care și le dorea. Însă ajunsese să-și dea seama că o putea iubi chiar dacă nu o înțelegea pe de-a-ntregul. Se aplecă și o sărută pe creștet.

Ea se încordă imediat și deschise ochii. Se săltă în capul oaselor, scoțându-și la vedere pieptul gol, și își roti privirea prin cortul minuscul. Lumina zilei pătrundea prea puțin în interior. În cele din urmă, clătină din cap și se uită la el.

— Ai o influență proastă asupra mea.

— Oh? făcu Elend, zâmbind și sprijinindu-se într-un cot.

Vin dădu din cap, trecându-și mâna prin păr.

— Mă faci să mă obișnuiesc să dorm noaptea, spuse. În plus, nu mai dorm îmbrăcată.

— Dacă ai face-o, ar fi oarecum incomod.

— Da, dar dacă suntem atacați noaptea? Ar trebui să mă lupt dezbrăcată.

— Nu m-ar deranja să mă uit.

Ea îl privi pieziș și întinse mâna după o cămașă.

— Știi, și tu ai o influență proastă asupra mea, spuse el, urmărind-o în timp ce se îmbrăca.

Ea înălță dintr-o sprânceană.

— Mă faci să fiu relaxat, o lămuri Elend. Așa că nu-mi mai fac griji. În ultima vreme, am fost atât de prins de tot ce

se petrecea în cetate încât am uitat cum se simte un singuratic necuviincios. Din nefericire, în timpul călătoriei noastre, am avut timp să citesc nu doar unul, ci toate trei volumele din *Arta Erudiției*, a lui Troubeld.

Vin pufni, îngenunchind în cortul scund ca să-și strângă bine centura, apoi se târî peste el.

— Nu știu cum poți citi în timp ce călărești, spuse ea.

— Oh, e cât se poate de simplu — dacă nu ți-e frică de cai.

— Nu mi-e frică de ei, zise Vin. Dar pur și simplu nu mă plac. Știu că pot s-alerg mai repede decât ei și sunt morocănoși.

— Oh, asta să fie? zâmbi Elend, trăgând-o ca să încalece deasupra lui.

Ea dădu din cap, apoi se aplecă să-l sărute. Însă se opri o clipă mai târziu, gata să se ridice. Îl plesni peste mână când încercă s-o tragă înapoi, jos.

— După ce m-am chinuit atâta să mă-mbrac? întrebă. În plus, mi-e foame.

Elend oftă, tolănindu-se din nou, pe când ea se grăbi să iasă în lumina roșie a soarelui dimineții. Rămase o clipă întins, gândindu-se cât de norocos era. Încă nu știa sigur cum ajunsese legătura lor să fie posibilă, sau măcar de ce-l făcea atât de fericit, dar era mai mult decât dornic s-o savureze.

În cele din urmă, aruncă o privire către propriile haine. Nu luase decât una dintre frumoasele sale uniforme — plus cea pentru călărie — și nu voia s-o poarte pe niciuna prea des. Nu mai avea servitori, ca să-i curețe de cenușă îmbrăcămintea; cenușă care, de fapt, chiar pătrunsese într-o oarecare măsură înăuntru peste noapte, în ciuda clapei duble a cortului. Acum, când nu se mai aflau în oraș, nu mai existau slujbași care s-o mănânce și intra peste tot.

Hotărî să se-mbrace cu ceva mult mai simplu: o pereche de pantaloni de călărie, nu prea deosebiți de cei purtați de Vin tot timpul, o cămașă cenușie, cu nasturi, și o haină neagră. Înainte nu mai fusese niciodată nevoit să călărească pe distanțe mari — nobilimea prefera trăsurile — însă înaintau destul de încet. Nu erau nevoiți să se grăbească. Cercetașii lui Straff nu-i urmăriseră

prea multă vreme, iar la destinație nu-i aștepta nimeni. Aveau timp să călărească la pas, cu pauze, și mergeau din când în când pe jos, ca să nu aibă de suferit de șezutul prea mult în șa.

Afară, o găsi pe Vin făcând focul, în vreme ce Fantomă avea grijă de cai. Tânărul făcuse mai multe călătorii lungi și știa să îngrijească animalele — pe când Elend se rușina fiindcă nu învățase așa ceva niciodată.

I se alătură lui Vin. Rămaseră tăcuți câteva clipe, ea răscolind tăciunii ca să aţâțe focul. Părea dusă pe gânduri.

— Ce e? întrebă Elend.

Privi spre sud.

— Eu... Clătină din cap. Nu e nimic. O s-avem nevoie de mai multe lemne.

Se uită la securea lor, sprijinită de cort. Arma se ridică în aer pornind către ea cu lama înainte. Vin păși în lateral și o înșfăcă de mâner când trecea printre ea și Elend. Pe urmă se apropie de un copac căzut. În lovi de două ori cu securea, apoi o dată cu piciorul, despicându-l în două.

— Are un stil al ei, care ne face pe noi, ceilalți, să ne simțim de prisos, nu-i așa? întrebă Fantomă, oprindu-se lângă Elend.

— Uneori, zâmbi fostul rege.

Fantomă clătină din cap.

— Indiferent ce văd sau ce aud eu, ea poate vedea și auzi mai bine — și poate lupta cu orice îi cade-n mână. De fiecare dată când mă-ntorc în Luthadel mă simt... inutil.

— Imaginează-ți cum e pentru un om obișnuit, spuse Elend. Măcar tu ești Allomant.

— Așa o fi, zise Fantomă, în zgomotul loviturilor securii lui Vin. Dar pe tine oamenii te respectă, El. Pe mine mă resping.

— Eu nu te resping, Fantomă.

— Oh? Când am făcut eu, ultima oară, ceva important pentru ceată?

— Acum trei zile, răspunse Elend. Când ai acceptat să ne-nsoțești, pe Vin și pe mine. Nu te afli aici doar ca să ai grijă de cai, Fantomă — ne ești alături datorită talentului tău de iscoadă și de Cositorian. Încă mai crezi că suntem urmăriți?

Tânărul șovăi, apoi ridică din umeri.

— Nu pot fi sigur, dar tot zăresc pe cineva în urmă. Însă nu izbutesc niciodată să-l văd destul de bine.

— E spiritul cetii, spuse Vin, trecând pe lângă ei și aruncând alături de foc un braț de lemne. Ne urmărește.

Fantomă și Elend se uitară unul la altul. Pe urmă Elend dădu din cap, refuzând să răspundă în vreun fel la privirea stânjenitoare a celuilalt.

— Ei, atâta vreme cât nu ne stă în cale, nu e o problemă, nu-i așa?

Vin ridică din umeri.

— Cred că nu. Însă, dacă-l vedeți, chemați-mă. Vorbele din bătrâni spun că poate fi periculos.

— Bine. O vom face, făgădui Elend. Și acum, să hotărâm ce mâncăm în dimineața asta.

Straff se trezi. Era prima surpriză.

Zăcea întins în pat, în cortul lui, având senzația că fusese înșfăcat de cineva care-l izbise de mai multe ori de un zid. Gemu și se săltă în capul oaselor. N-avea vânătăi, dar îl durea tot trupul, iar capul îi zvâcnea. Unul dintre vindecătorii armatei, un tânăr bărbos, cu ochii bulbucați, stătea lângă patul lui. Îl studie pe Straff o clipă.

— Tu, lordul meu, ar fi trebuit să fii mort, îi spuse.

— Dar nu sunt, ripostă Straff. Dă-mi niște cositor.

Un soldat se apropie, cu un flacon cu metal. Straff îl dădu peste cap, apoi se încruntă când își simți gâtlejul uscat și dureros. Nu arse cositor decât foarte încet; îi înrăutățea durerile, dar ajunsese să depindă de ușoara beție pe care i-o provocau simțurile ascuțite.

— Cât timp? întrebă.

— Aproape trei zile, lordul meu, răspunse vindecătorul. Noi... nu știam sigur ce mâncaseși, sau de ce. Ne-am gândit să-ncercăm să te facem să vomiți, dar se părea că băuseși licoarea din propria ta voință, așa că...

— Ați făcut bine, spuse Straff, întinzându-și mâna în față.

Încă îi mai tremura ușor și nu putea s-o oprească.

— Cine-mi conduce armata?

— Generalul Janarle, răspunse vindecătorul.

Straff dădu din cap.

— De ce n-a pus să fiu ucis?

Vindecătorul clipi, surprins, aruncând o privire spre oșteni.

— Cine-ar cuteza să te trădeze, lordul meu? spuse Grent, străjerul. Oricine-ar încerca ar fi găsit mort, în cortul lui. Generalul Janarle a fost *cel mai* îngrijorat de starea ta.

Firește, înțelese brusc Straff, cu un șoc. *Ei nu știu c-a plecat Zane. Păi... toată lumea își închipuie că, dacă aș muri, Zane fie ar lua conducerea pe de-a-ntregul, fie s-ar răzbuna pe cei pe care i-ar găsi vinovați.* Râse zgomotos, uluindu-i pe cei din jurul său. Zane încercase să-l omoare, dar, întâmplător, îi salvase viața, prin simpla forță a reputației sale.

Te-am înfrânt, înțelese Straff. *Ai plecat, iar eu trăiesc.* Ceea ce nu însemna, firește, că Zane n-avea să se-ntoarcă — dar, pe de altă parte, poate că n-avea s-o facă. Poate... doar poate... Straff scăpase de el pentru totdeauna.

— Născuta-din-Ceață a lui Elend, spuse apoi, pe neașteptate.

— Am urmărit-o o vreme, lordul meu. Dar s-au îndepărtat prea tare de armata noastră și lordul Janarle le-a ordonat cercetașilor să se-ntoarcă. S-ar părea că se îndreaptă spre Terris.

El se încruntă.

— Cine o însoțea?

— Credem că și fiul tău Elend a scăpat din cetate, spuse oșteanul. Dar ar fi putut fi o momeală.

Zane a făcut-o, se gândi Straff, uluit. *Chiar m-a scăpat de ea.*

Dacă nu cumva e un soi de șiretlic. Însă, atunci...

— Armata kolosșilor? întrebă.

— În ultima vreme s-au bătut foarte mult între ei, lordul meu, răspunse Grent. Fiarele par mai agitate.

— Ordonați-i întregii armate să ridice tabăra, spuse Straff. Imediat. Ne retragem către Stăpânirea Nordică.

— Lordul meu? întrebă Grent, uluit. Cred că lordul Janarle face planuri pentru un atac și nu mai așteaptă decât porunca ta. Cetatea e slabă, iar Născuta-din-Ceață a plecat.

— Ne retragem, repetă Straff, zâmbind. Cel puțin pentru o vreme.

Să vedem dacă acest plan al tău mai e bun de ceva, Zane.

Sazed stătea într-o mică nișă din bucătărie, ținându-și mâinile pe masa din fața lui, cu câte un inel metalic scânteindu-i pe fiecare deget. Pentru niște metalminți, erau mici, dar stocarea însușirilor Feruchimice dura mult. Ar fi fost nevoie de câteva săptămâni și pentru umplerea totală a metalului dintr-un inel — iar el abia dacă avea câteva zile. De fapt, era surprins că atacul kolosșilor încă nu începuse.

Trei zile. Nu era nicidecum prea mult timp, dar bănuia că, în lupta care urma să-nceapă, avea să-i fie de folos orice avantaj. Deocamdată nu izbutise să stocheze decât o mică parte din fiecare însușire. Îndeajuns pentru o urgență, odată ce i s-ar fi golit celelalte metalminți.

Ciomege intră în bucătărie șchiopătând. Sazed îl zărea ca prin ceață. Chiar și purtând ochelari — ca să-l ajute în timp ce stoca vedere — deslușea totul cu mare greutate.

— Asta e, spuse Ciomege, cu vocea înăbușită — o altă metalminte se umplea cu auzul lui Sazed. În cele din urmă, au plecat.

Terrisianul șovăi o clipă, încercând să-i descifreze cuvintele. Gândurile i se mișcau ca printr-o supă groasă, care se umfla, și avu nevoie de câteva clipe ca să priceapă ce spusese Ciomege.

Au plecat. Oștenii lui Straff. S-au retras. Tuși încet înainte de a vorbi.

— A răspuns la vreun mesaj de-al lordului Penrod?

— Nu, spuse Ciomege. Dar l-a executat pe ultimul mesager.

Ei, nu e un semn foarte bun, se gândi Sazed, cu încetineală. Firește, în ultimele zile nu fuseseră prea multe semne bune. Cetatea se afla în pragul înfometării, iar scurtul răgaz în care

se bucuraseră de căldură se încheiase. Dacă nu se înșela, în seara aceea avea să ningă. Asta îl făcea să se simtă și mai vinovat fiindcă stătea în nișa din bucătărie, lângă o sobă caldă, luând câte-o sorbitură de supă în timp ce metalminţile lui sugeau forţă, sănătate, simţuri și putere de gândire. Nu mai încercase prea des să umple atât de multe deodată.

— N-arăți prea bine, observă Ciomege, așezându-se.

Sazed clipi, încercând să priceapă comentariul.

— Aurmintea... mea, spuse, lent. Îmi absoarbe sănătatea, o depozitează. Se uită la castronul cu supă. Trebuie să mănânc ca să-mi păstrez puterile, adăugă, pregătindu-se, mental, să ia o înghiţitură de supă.

Era o acţiune stranie. Gândurile i se mișcau atât de încet încât avu nevoie de câteva clipe ca să se hotărască să mănânce. Pentru că trupul îi reacţiona foarte lent, braţul lui începu să i se miște abia după câteva secunde. Chiar și așa, mușchii îi tremurau, puterea fiindu-le suptă și adunată în fludorminte. În cele din urmă, izbuti să-și ducă lingura la buze și să soarbă fără zgomot. N-avea niciun gust: umplea o metalminte și cu miros și, fără el, simțul gustului îl slujea mult mai puțin.

Probabil ar fi trebuit să se întindă — dar se temea că ar fi fost posibil să-l fure somnul. Iar dacă dormea nu putea să-și umple metalminţile — sau, în cel mai bun caz, n-ar fi putut să umple decât una. O bronzminte, din metalul care îi aduna puterea de a rămâne treaz, silindu-l să doarmă mai mult ca să poată sta altă dată mai mult fără să doarmă.

Oftă, lăsându-și lingura jos cu mare grijă, apoi tuși. Făcuse tot ce-i stătea în puteri ca s-ajute la evitarea luptei. Cea mai bună dintre ideile sale fusese să-i trimită lui Penrod o scrisoare, îndemnându-l să-l înștiinţeze pe Straff că Vin plecase din cetate. Sperase că Straff avea să fie dornic s-ajungă la o înţelegere. După cum se părea, tactica nu dăduse roade. Nimeni nu mai auzise nimic de Straff de câteva zile.

Pieirea lor se apropia aidoma inevitabilului răsărit al soarelui. Penrod lăsase trei grupuri de oameni — unul alcătuit din nobili — să-ncerce să fugă din Luthadel. Oștenii lui Straff, mai

prudenți după fuga lui Elend, le prinseseră și le măcelăriseră pe toate trei. Penrod trimisese un mesager chiar și la lordul Lekal, dar omul nu se mai întorsese din tabăra kolosșilor.

— Ei, spuse Ciomege, măcar i-am mai ținut la distanță câteva zile.

Sazed se gândi o clipă.

— Mă tem că n-a fost decât o amânare a inevitabilului.

— Bineînțeles, zise Ciomege. Dar a fost o amânare importantă. Elend și Vin se află acum la aproape patru zile depărtare. Poți pune prinsoare că, dacă lupta ar fi început prea repede, mica noastră Născută-din-Ceață s-ar fi întors și ar fi fost ucisă încercând să ne salveze.

—Ah, spuse Sazed, cu aceeași încetineală, străduindu-se să-ntindă mâna ca să mai ia o înghițitură de supă. Între degetele lui amorțite, lingura era o greutate informă; bineînțeles că și simțul pipăitului îi era aspirat într-o metalminte. Cum merg pregătirile de apărare? întrebă, luptându-se cu lingura.

— Groaznic. Douăzeci de mii de soldați ar putea să pară foarte mulți — dar încearcă să vezi cum e să-i înșiri pe zidurile unui oraș atât de mare.

— Dar kolosșii nu vor avea mașinării de război, sublinie Sazed, concentrându-se asupra lingurii. Nici arcași.

— Așa e, răspunse Ciomege. Dar vom avea de apărat opt porți ale cetății — și la cinci dintre ele kolosșii pot ajunge imediat. Niciuna n-a fost construită ca să facă față unui atac. Și, așa cum stau lucrurile, abia dacă am de unde pune câte două mii de străjeri la fiecare poartă, fiindcă de fapt nu știu la care vor ajunge kolosșii mai întâi.

— Oh, spuse încet Sazed.

— La ce te așteptai, terrisianule? întrebă Ciomege. La vești bune? Kolosșii sunt mai mari, mai puternici și mult mai violenți decât noi. Și mai mulți.

Sazed închise ochii, cu lingura tremurătoare la jumătatea drumului către buzele sale. Simți brusc o slăbiciune care n-avea nicio legătură cu metalmințile. *De ce n-a plecat și ea cu ei? De ce n-a fugit?*

Când redeschise ochii, îl văzu pe Ciomege făcându-i unei servitoare semn că voia ceva de mâncare. Tânăra se întoarse cu un castron cu supă. El îl privi o clipă cu nemulțumire, apoi își înălță mâna noduroasă și începu să soarbă zgomotos. Îi aruncă o privire lui Sazed.

— Aștepți vreo scuză de la mine, terrisianule? întrebă, între două linguri duse la gură.

Sazed încremeni o clipă, uluit.

— Nicidecum, lord Cladent, răspunse, în cele din urmă.

— Bun, zise Ciomege. Ești un om destul de cuviincios. Nu ești decât năucit.

Sazed își înghiți supa zâmbind.

— E liniștitor să auzi astfel de lucruri. Așa cred. Căzu o clipă pe gânduri. Am o religie pentru tine, lord Cladent.

Ciomege se încruntă.

— Nu te lași, nu-i așa?

Sazed se uită în jos. Avu nevoie de câteva clipe ca să-și pună cap la cap gândurile de mai înainte.

— Ceea ce-ai spus zilele trecute, lord Cladent. Despre credința schimbătoare de la o situație la alta. Mi-a adus aminte de o religie numită Dadradah. Practicanții ei s-au răspândit în multe țări, în sânul multor popoare; credeau că nu există decât un singur Zeu, care nu putea fi venerat corect decât într-un singur mod.

Ciomege pufni.

— Terrisianule, religiile tale moarte chiar nu mă interesează. Cred că...

— Erau artiști, spuse Sazed, cu voce scăzută.

Ciomege șovăi.

— Credeau că arta te aduce mai aproape de Divinitate, continuă terrisianul. Îi interesau în primul rând culorile, cu toate nuanțele lor, și le plăcea să scrie poezii în care descriau tot ce-i înconjura.

Ciomege tăcea.

— De ce îmi propovăduiești mie religia asta? întrebă, în cele din urmă. De ce n-ai ales una searbădă, ca mine? Sau una care venera războiul și oștenii?

— Pentru că, lord Cladent..., începu Sazed. Clipi, adunând cu greutate amintirile din mintea lui tulbure. Ăsta nu ești tu. Asta trebuie să faci, dar nu ești tu. Cred că alții uită că ești un cioplitor în lemn. Un artist. Când locuiam în atelierul tău, te-am văzut adesea dând ultima tușă unor obiecte create de ucenicii tăi. Am văzut cu câtă atenție o făceai. Pentru tine, atelierul nu era o simplă fațadă. Știu că-i simți lipsa.

Ciomege nu răspunse.

— Ești nevoit să duci o viață de soldat, adăugă Sazed, scoțând cu o mână tremurătoare ceva din eșarfa lui. Dar încă mai poți visa ca un artist. Poftim. Am făcut asta pentru tine. E un simbol al religiei Dadradah. Pentru credincioși, să fii artist însemna să ai o chemare înaltă, adică să fii preot.

Puse discul de lemn pe masă. Pe urmă, cu un efort, îi zâmbi lui Ciomege. Trecuse multă vreme de când nu mai propovăduise nicio religie și nu era sigur de ce se hotărâse să i-o ofere pe aceea. Poate ca să-și dovedească sieși că religiile aveau valoarea lor. Poate din încăpățânare, ca o reacție împotriva spuselor de mai înainte ale generalului. Oricum ar fi fost, privirea cu care fixa Ciomege discul simplu, de lemn, în care era dăltuită imaginea unei pensule, îi aduse mulțumire.

Ultima dată când am propovăduit o religie, se gândi, *mă aflam în acel sat din sud în care m-a găsit Marsh.*

Oricum, ce s-o fi întâmplat cu el? De ce nu s-a întors în cetate?

— Te caută femeia ta, îl înștiință Ciomege într-un târziu, ridicându-și privirea și lăsând discul pe masă.

— Femeia *mea*? se miră Sazed. Păi, nu suntem...

Vocea i se stinse când își întoarse celălalt ochii spre el. Generalul ursuz era un maestru al privirilor grăitoare.

— Bine, oftă terrisianul.

Își coborî privirea către propriile degete și către cele zece inele scânteietoare pe care le purtau. Patru erau de cositor: pentru văz, auz, miros și pipăit. Pe acestea continuă să le umple: stocarea simțurilor nu-l stânjenea prea mult. Însă se desprinse de fludorminte, ca și de oțelminte și de zincminte.

Puterea i se întoarse imediat în trup. Mușchii căzuți își reveniră din vlăguire, deveniseră iar puternici. Ceața îi dispăru din minte, îngăduindu-i să-și limpezească gândurile, iar încetineala mișcărilor, în calea cărora păruseră să stea valuri cleioase, pieri. Se ridică învigorat.

— Fascinant, murmură Ciomege.

Sazed se uită în jos.

— Schimbarea a fost vizibilă, spuse generalul. Trupul ți-a devenit mai puternic, privirea a căpătat o țintă. Tremurul brațelor a dispărut. Cred că nu vrei să dai ochii cu femeia aia fără să-ți recapeți toate puterile, nu-i așa? Nu te condamn.

Apoi mormăi ceva pentru sine și continuă să mănânce.

Sazed își luă rămas-bun și părăsi bucătăria cu pași mari. Mâinile și picioarele încă îi mai păreau butuci aproape nesimțitori. Însă în el vibra energie. Nimic nu trezea senzația de invincibilitate mai bine decât un simplu contrast.

Și nimic nu o putea face să pălească mai repede decât gândul la întâlnirea cu femeia pe care o iubea. De ce rămăsese Tindwyl? Și, dacă era hotărâtă să nu se-ntoarcă în Terris, de ce îl ocolise în ultimele zile? Era furioasă fiindcă-l făcuse pe Elend să plece din cetate? Era dezamăgită fiindcă el, unul, insistase să rămână, să dea ajutor?

O găsi în marea sală de bal a Fortăreței Venture. Se opri o clipă, impresionat — ca întotdeauna — de incontestabila măreție a încăperii. Își desprinse pentru câteva clipe vederea de cositorminte și își scoase ochelarii când își plimbă privirea prin spațiul spectaculos.

Enorme, ferestrele pătrate, cu vitralii, ajungeau până la tavan de-a lungul ambilor pereți ai sălii uriașe. Stând pe margine, el părea pitic pe lângă coloanele masive care susțineau micul balcon ce se întindea, sub ferestre, pe toate laturile încăperii. Fiecare bucată de piatră din jur părea să fi fost sculptată — fiecare dală făcea parte dintr-un mozaic sau altul, fiecare fărâmă de sticlă fusese colorată, ca să scânteieze în lumina soarelui din faptul serii.

A trecut atâta timp, se gândi. Văzuse pentru prima oară încăperea aceea când o însoțise pe Vin la primul ei bal. Atunci, când

juca rolul lui Valette Renoux, îl întâlnise ea pe Elend. Sazed o mustrase fiindcă dăduse dovadă de neglijență atrăgând atenția unui bărbat atât de puternic.

Iar acum le oficiase el însuși cununia. Zâmbi, punându-și din nou ochelarii și reîncepând să-și umple cositormintea cu vedere. *Fie ca Zeii Uitați să vegheze asupra ta, copilă. Dacă poți, fă ceva din sacrificiul nostru.*

Tindwyl stătea în picioare, vorbind cu Dockson și cu un mic grup de slujbași, în centrul sălii. Se îngrămădeau în jurul unei mese mari și, când ajunse mai aproape, văzu ce aveau întins pe ea.

Harta lui Marsh, își spuse. Era o reprezentare amănunțită, la scară mare, a Luthadelului, completată cu notațiile lui Marsh despre activitatea Cultului. Sazed îi avea atât imaginea, cât și descrierea, într-una dintre cupruminţile sale — și îi trimisese Sinodului o copie pe hârtie.

Tindwyl și ceilalți acoperiseră imensa hartă cu propriile lor notații. Sazed înaintă încet către ei și, imediat ce îl zări, Tindwyl îi făcu semn să se-apropie.

— A, Sazed, spuse Dockson, pe un ton plin de seriozitate și cu vocea ajungându-i la urechile terrisianului înăbușită. Bun. Vino aici, te rog.

Sazed coborî în spațiul unde se dansase cândva și li se alătură celor din jurul mesei.

— Pozițiile trupelor? întrebă el.

— Penrod a luat comanda oștilor noastre, îl înștiință Dockson. Și a pus nobili în fruntea tuturor celor douăzeci de batalioane. Nu suntem siguri că situația asta ne place.

Sazed se uită la bărbații din jurul mesei. Un grup de scribi instruiți chiar de Dockson — skaa cu toții. *Zei din ceruri!* se gândi terrisianul. *Nu e cu putință să pună la cale o răzvrătire tocmai acum, nu-i așa?*

— Nu te uita atât de speriat, Sazed, spuse Dockson. Nu vrem să facem nimic prea drastic — Penrod îl lasă totuși pe Ciomege să organizeze apărarea și pare s-asculte sfaturile comandanților cu experiență. În plus, e mult prea târziu ca să-ncercăm ceva atât de ambițios.

Părea aproape dezamăgit.

— Oricum, continuă, arătând spre hartă, n-avem încredere în comandanții pe care i-a numit. Nu știu nimic despre război — și nici măcar despre supraviețuire. Și-au petrecut viețile poruncind să li se-aducă de băut și dând petreceri.

De ce-i urăște atât de mult? se întrebă Sazed. Ironia era că, din toată ceata, el aducea cel mai mult a nobil. Îmbrăcat în costum, se purta mai firesc decât Boare, mișcările lui erau mai curgătoare decât ale lui Ciomege sau Fantomă. Numai faptul că se încăpățâna să poarte o foarte nearistocratică jumătate de barbă îl făcea să bată la ochi.

— Poate că nobilii nu se pricep la război, spuse terrisianul, dar știu să dea ordine, așa cred.

— Adevărat, recunoscu Dockson. Dar și noi știm. De aceea vreau câte un om de-al nostru la fiecare poartă, pentru cazul că lucrurile merg prost și e nevoie să ia comanda cineva cu adevărat priceput.

Arătă, pe hartă, către una dintre porți — Poarta de Oțel. Notița de alături vorbea de o mie de oameni în formație de apărare.

— Ăsta e batalionul tău, Sazed. Poarta de Oțel e cea mai îndepărtată de kolossi, acolo e cel mai puțin probabil s-ajungă, așa că s-ar putea nici măcar să nu vezi vreo luptă. Însă, dacă începe una, vreau să fii acolo, cu un grup de mesageri, care să dea de știre aici, în Fortăreața Venture, că poarta ta e atacată. O s-avem un post de comandă aici, în principala sală de bal — e ușor de pătruns prin ușile astea late și avem loc de mișcare.

Și să alegi o încăpere atât de frumoasă drept loc din care să conduci un război era o nu tocmai subtilă palmă pe obrazul lui Elend Venture, și pe al nobilimii în general. *Nu e de mirare că m-a susținut când am propus să-i scoatem pe Elend și Vin din cetate. În lipsa lor, a devenit șeful necontestat al cetei lui Kelsier.*

Ceea ce nu era rău. Dockson era un geniu al organizării și un maestru al planurilor întocmite cu iuțeală. Însă avea cu adevărat anumite prejudecăți.

— Știu că nu-ți place să lupți, Saze, spuse el, aplecându-se către masa de care se sprijini cu ambele mâini. Dar avem nevoie de tine.

— Eu cred că se pregătește de luptă, lord Dockson, spuse Tindwyl, cu ochii la Sazed. Inelele de pe degetele lui spun limpede ce are de gând.

Sazed se uită la ea peste masă.

— Iar rolul tău în toate astea care e, Tindwyl?

— Lordul Dockson a venit la mine pentru sfaturi, răspunse ea. El însuși are puțină experiență într-ale războiului și a vrut să afle lucruri pe care le-am studiat despre generalii din vechime.

— Ah, spuse Sazed.

Se întoarse spre Dockson și se încruntă, lăsându-se pradă gândurilor. În cele din urmă, dădu din cap.

— Foarte bine. Voi lua parte la planul vostru — însă trebuie să vă previn că există pericolul dezbinării. Te rog, spune-le oamenilor tăi să nu rupă lanțul de comandă decât dacă e cu adevărat necesar.

Dockson dădu din cap.

— Acum, lady Tindwyl, spuse Sazed, putem vorbi o clipă între patru ochi?

Ea încuviință și, după ce se scuză în fața celorlalți, se retraseră sub cea mai apropiată parte a galeriei suspendate. Acolo, în umbra din spatele unei coloane, Sazed se întoarse spre ea. Părea atât de neprihănită — atât de echilibrată, atât de calmă — în ciuda situației cumplite în care se aflau. Cum izbutea?

— Depozitezi un număr foarte mare de însușiri, Sazed, remarcă ea, privindu-i din nou degetele. Mai ai, cu siguranță, și alte metalminți gata pregătite, nu-i așa?

— Mi-am întrebuințat toată puterea de a rămâne treaz și toată iuțeala pe drumul spre Luthadel. Iar sănătate nu mai am deloc — pe ultima am folosit-o ca să scap de-o boală când eram învățător în sud. Însă am depozite mari de putere și de greutate, precum și cositorminți selectate cu grijă. Numai că niciodată nu poți fi *prea* bine pregătit, așa cred.

— Poate, răspunse Tindwyl. Aruncă o privire spre grupul din jurul mesei. Dacă asta ne dă de făcut și altceva în afară de a ne gândi la ceea ce nu se poate evita, atunci cred că pregătirile nu-nseamnă timp irosit.

Pe Sazed îl străbătu un fior rece.

— Tindwyl, spuse el cu voce scăzută, de ce-ai rămas aici? Nu e un loc potrivit pentru tine.

— Nici pentru tine, Sazed.

— Aici sunt prietenii mei, ripostă el. Nu-i părăsesc.

— Atunci de ce le-ai convins conducătorii să plece?

— Ca să scape și să trăiască, zise el.

— Supraviețuirea e un lux pe care conducătorii nu și-l îngăduie prea des. Când acceptă devotamentul altora, trebuie s-accepte și răspunderea care vine odată cu el. Oamenii ăștia vor muri — dar nu e necesar să moară simțindu-se trădați.

— N-au fost...

— Se-așteaptă să fie salvați, Sazed, șuieră Tindwyl, în șoaptă. Chiar și cei de aici — chiar și Dockson, care are cel mai mult simț practic din tot grupul — cred că ei vor supraviețui. Și știi de ce? Fiindcă, în adâncul ființei lor, cred că-i va salva ceva. Ceva care i-a mai salvat, unica moștenire pe care le-a lăsat-o Supraviețuitorul. Ea reprezintă, acum, speranța lor. Și tu ai făcut-o să plece din cetate.

— Ca să trăiască, Tindwyl, repetă Sazed. Moartea lui Vin și a lui Elend aici ar fi fost o irosire.

Ea îl fulgeră cu privirea.

— Speranța nu e niciodată irosire. Credeam că, mai presus de oricine altcineva, tu poți pricepe asta. Crezi că, în toți anii în care m-am aflat în mâinile Maeștrilor Reproducerii, pe mine m-a ținut în viață încăpățânarea?

— Iar aici, în oraș, întrebă el, te-a ținut încăpățânarea, sau speranța?

Tindwyl își ridică privirea spre el.

— Nici una, nici alta.

În nișa întunecoasă, Sazed o privi preț de o clipă îndelungată. Vocile bărbaților care făceau planuri stârneau ecouri în

sala de bal. Podeaua de marmură reflecta crâmpeiele de lumină pătrunse prin ferestre, aruncând sclipiri pe pereți. Cu încetineală, stângaci, Sazed o cuprinse pe Tindwyl cu brațele. Ea suspină, lăsându-l s-o îmbrățișeze.

El se desprinse de cositorminți, lăsându-se potopit de simțuri.

Moliciunea pielii ei și căldura trupului se potopiră când, în îmbrățișare, Tindwyl se lipi mai tare de el, lăsându-și capul pe pieptul său. Mireasma părului ei — neparfumat, dar curat și ondulat — îi umplu nările, fiind primul lucru pe care-l simțea după trei zile. Când toate sunetele reîncepură să-i ajungă în urechi, o auzi respirând lângă el.

— Știi de ce te iubesc, Sazed? îl întrebă ea, încet.

— Nu pot să-nțeleg de ce, răspunse el cu sinceritate.

— Pentru că nu te dai bătut niciodată. Alți bărbați au puterea cărămizilor — sunt duri, neînduplecați, dar, dacă lovești în ei destul de mult, crapă. Tu... tu ai puterea vântului. Întotdeauna aici, atât de dornic să te înclini, dar fără să-ți ceri vreodată iertare pentru momentele când a trebuit să fii ferm. Nu cred că vreunul dintre prietenii tăi a înțeles ce forță au avut în tine.

Au avut, se gândi el. Se gândește deja la toate astea la timpul trecut. Și... pentru ea pare corect s-o facă.

— Mă tem că, orice aș avea, nu va fi de-ajuns ca să-i salveze, șopti.

— A fost totuși de-ajuns ca să-i salveze pe trei dintre ei, spuse Tindwyl. Ai greșit când i-ai trimis de-aici... dar poate că, în același timp, ai avut dreptate.

În clipa aceea începură să bată tobele de pe înălțimile zidului, dând alarma.

Așa că mi-am încercat norocul urzind un ultim plan.

51

Lumina roșie cețoasă a dimineții era ceva care n-ar fi trebuit să existe. Ceața trebuia să moară, înfrântă de lumina zilei. Căldura o făcea să se evapore; chiar dacă era închisă într-o încăpere, o făcea să se condenseze și să dispară. N-ar fi trebuit să reziste sub razele soarelui care tocmai se înălța.

Însă rezista. Cu cât se îndepărtau mai mult de Luthadel, cu atât mai mult zăbovea ceața în timpul dimineții. Schimbarea nu sărea în ochi — abia ajunseră la o distanță de câteva zile călare de Luthadel — însă Vin știa. Sesiza diferența. În dimineața aceea, ceața părea chiar mai puternică decât se așteptase — nu se împrăștiase câtuși de puțin când răsărise soarele. Voala lumina.

Ceață, se gândi. *Adâncime.* Era din ce în ce mai convinsă că nu se înșelase, deși n-avea cum s-o știe sigur. Adâncimea nu fusese un monstru sau un despot, ci o forță mult mai firească — și, de aceea, cu atât mai înspăimântătoare. O creatură putea fi ucisă. Ceața... era mult mai înfricoșătoare. Adâncimea nu te putea asupri servindu-se de preoți, dar se folosea de spaima superstițioasă a oamenilor. Nu omora recurgând la oaste, ci prin înfometare.

Cum te puteai lupta cu ceva mai mare decât un continent? Cu ceva care nu simțea mânia, durerea, speranța sau mila?

Însă Vin trebuia s-o facă. Stătea, tăcută, pe un bolovan mare, lângă locul unde făcuseră un foc cu o seară înainte, cu genunchii la piept. Elend încă mai dormea. Fantomă plecase să cerceteze împrejurimile.

Nu mai punea la îndoială locul care-i fusese hărăzit. Era fie nebună, fie Eroul Evurilor. Avea misiunea să-nfrângă ceața. *Totuși...*, se gândi, încruntându-se. *Bufniturile n-ar trebui să devină mai puternice și nu mai slabe?* Cu cât se apropiau mai

mult, cu atât își pierdeau din intensitate. Întârziase prea mult? La Fântână se întâmpla ceva care-i micșora puterea? I-o luase deja altcineva?

Trebuie să mergem mai departe.

În locul ei, altcineva s-ar fi întrebat de ce fusese ales. Cunoscuse mai mulți oameni — atât din ceata lui Camon, cât și din guvernul lui Elend — care se plângeau ori de câte ori primeau câte o însărcinare.

— De ce eu? întrebau.

Cei nesiguri nu se credeau la înălțimea misiunii. Leneșii voiau să scape de muncă.

Vin nu se considera nici sigură de sine, nici îmboldită de propriile interese. Însă nu i se părea că ar fi avut rost să-ntrebe de ce. Viața o învățase că, uneori, lucrurile se întâmplau pur și simplu. Reen o bătuse adesea fără să fi avut un motiv anume. Iar motivele ofereau, oricum, o prea firavă alinare. Motivul pentru care fusese necesar să moară Kelsier îi era limpede, dar n-o făcea să-i simtă mai puțin lipsa.

Avea de îndeplinit o misiune. Faptul că nu pricepea de ce n-o împiedica să știe că era necesar s-o ducă la bun sfârșit. Spera, pur și simplu, că, la timpul potrivit, avea să știe ce era de făcut. Deși din ce în ce mai slabe, bufniturile existau. O îndemnau să meargă mai departe. Către Fântâna Înălțării.

Din spatele ei veneau pulsațiile mai puțin intense ale spiritului ceții. Nu se făcea niciodată nevăzut înainte de dispariția ceții. Fusese toată dimineața acolo, chiar în spatele ei.

— Cunoști taina tuturor acestora? întrebă, cu voce scăzută, întorcându-se spre spirit în ceața roșietică. Ai...?

Pulsațiile Allomantice ale spiritului ceții veneau chiar din cortul pe care-l împărțea ea cu Elend.

Vin sări de pe bolovan, ateriză pe pământul acoperit de brumă și se repezi spre cort. Îi deschise clapele dintr-o smucitură. Elend dormea înăuntru, cu capul abia zărindu-i-se din pături. Ceața umplea micul cort, învolburându-se, răsucindu-se — ceeea ce era deja destul de straniu. De obicei, nu pătrundea în corturi.

Iar în mijlocul fuioarelor de ceață se afla spiritul. Chiar deasupra lui Elend.

Nici măcar nu era cu adevărat acolo. Nu vedea decât un contur în ceață, un model care se repeta, ca urmare a unor mișcări haotice. Și totuși părea real. Putea să-l simtă și să-l vadă — să-l vadă uitându-se în sus, să întâlnească privirea ochilor lui invizibili.

Ochi încărcați de ură.

Înălță un braț lipsit de substanță, și Vin zări o strălucire. Reacționă imediat, scoțându-și brusc un pumnal, dând buzna în cort și lovind. Lovitura întâlni ceva palpabil din mâna spiritului ceții. În aerul liniștit se auzi un sunet metalic și ea simți în braț un fior rece, puternic, însoțit de o amorțeală. I se zbârli tot părul de pe trup.

Și pe urmă creatura dispăru. Pălind, ca și sunetul aparent materialei sale arme. Vin clipi, nedumerită, apoi se uită dincolo de clapa cortului, care flutura în vânt. Ceața de afară dispăruse; ziua triumfase în sfârșit.

Se părea că nu-i mai rămăseseră prea multe victorii.

— Vin? întrebă Elend, căscând și foindu-se.

Ea își liniști răsuflarea. Spiritul plecase. Lumina zilei însemna siguranță, deocamdată. *Cândva mi se păreau sigure nopțile,* se gândi. *Kelsier mi le dăruise.*

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Elend.

Cum putea cineva, chiar și un nobil, să se trezească atât de greu, să nu fie deloc îngrijorat că în timpul somnului ajungea să fie vulnerabil?

Își puse pumnalul în teacă. *Ce i-aș putea spune? Cum să-l apăr de ceva pe care abia îl pot zări?* Trebuia să se gândească.

— Nimic, îi răspunse, cu glas scăzut. Doar că... am început să mă sperii din nou prea ușor.

El își dădu ochii peste cap, suspinând mulțumit.

— Fantomă a plecat în recunoaștere, ca-n fiecare dimineață?

— Da.

— Trezește-mă când se-ntoarce.

Ea dădu din cap, deși probabil că el nu-i văzu gestul. Îngenunche și îl privi în timp ce în spatele ei se înălța soarele. I se dăruise lui Elend — nu-i oferise doar trupul ei și nu doar inima. Își dăduse uitării toate justificările, renunțase la orice reținere, totul pentru el. Nu se mai putea gândi că nu era demnă de el, nu-și mai putea oferi o falsă alinare crezând că nu puteau fi niciodată împreună.

Nu mai avusese niciodată atât de multă încredere în cineva. Nici în Kelsier, nici în Sazed, nici în Reen. Elend primise tot. Ideea o umplea de un tremur lăuntric. Dacă-l pierdea pe el, se pierdea pe ea însăși.

Nu trebuie să mă gândesc la asta! își spuse, ridicându-se. Ieși din cort și închise clapele în urma ei, fără zgomot. În depărtare, umbrele se mișcau. Fantomă apăru o clipă mai târziu.

— Aici mai e, cu siguranță, și altcineva, spuse încet. Nu spirite, Vin. Cinci bărbați care și-au făcut tabără.

Vin se încruntă.

— Ne urmăresc?

— Probabil.

Iscoadele lui Straff, se gândi ea.

— Să-l lăsăm pe Elend să ia o hotărâre în privința lor.

Fantomă ridică din umeri, ducându-se să se așeze pe bolovanul ei.

— Îl trezești?

Vin se-ntoarse cu spatele.

— Să-l lăsăm să mai doarmă puțin.

Fantomă ridică din nou din umeri. O urmări cu privirea în timp ce se apropie de foc, scoase lemnele acoperite cu o seară înainte și începu să facă focul.

— Te-ai schimbat, Vin, spuse el.

Ea nu-și întrerupse munca.

— Toată lumea se schimbă, răspunse. Nu mai sunt hoață și am prieteni care mă sprijină.

— Nu despre asta vorbeam. Am vrut să spun că te-ai schimbat de curând. În această ultimă săptămână. Ești altfel de cum erai.

— Cum altfel?

— Nu știu. Nu mai pari să te temi de ceva fără-ncetare.

Vin șovăi.

— Am luat niște decizii. Am hotărât cine sunt și cine voi fi. Și ce vreau.

Își văzu o vreme de treabă în tăcere și, în cele din urmă, o scânteie aprinse focul.

— M-am săturat de prostie, spuse apoi. De a altora și de a mea. M-am hotărât să trec la fapte în loc să-mi fac griji pentru ceea ce s-ar putea întâmpla. Poate e un mod mai imatur de a privi lucrurile. Dar deocamdată pare potrivit.

— Nu e imatur, spuse Fantomă.

Vin zâmbi și-și ridică privirea către el. La șaisprezece ani și cu un trup care încă mai trebuia să crească, avea exact vârsta la care-o recrutase pe ea Kelsier. Se uita în lumină cu ochi îngustați, deși soarele era încă jos.

— Arde cositorul mai încet, îl sfătui ea. Nu e nevoie s-o faci atât de intens.

Băiatul ridică din umeri. Vin îi înțelegea nesiguranța. Își dorea atât de mult să fie folositor. Un sentiment pe care ea îl cunoștea.

— Dar tu, Fantomă? îl întrebă, întorcându-se să ia proviziile pentru micul dejun. Iar supă și turte din făină de grâu. Ce-ai mai făcut în ultima vreme?

El ridică din nou din umeri.

Aproape c-am uitat cum e când vrei să găsești ceva de vorbit cu un băiat de vârsta lui, se gândi ea zâmbind.

— Fantomă..., spuse, ca și cum ar fi vrut să vadă cum suna numele. Oricum, ce părere ai de porecla ta? Mi-aduc aminte de vremurile când te striga toată lumea pe numele tău adevărat.

Lestibournes — ea încercase, la un moment dat, să-l spună pe litere. Se oprise după primele cinci.

— Kelsier mi-a găsit porecla, zise el, ca și cum atât ar fi fost de-ajuns ca să și-o păstreze.

Și poate chiar era. Văzuse cu ce privire rostise tânărul numele lui Kelsier. Ciomege i-o fi fost unchi, însă Kelsier fusese cel pe care îl admirase și respectase.

Bineînțeles că pe Kelsier îl admiraseră și respectaseră cu toții.

— Aș vrea să fi fost puternic, Vin, spuse încet Fantomă, stând pe bolovan, cu brațele în jurul genunchilor. Ca tine.

— Ai propriile tale abilități.

— Cositorul? întrebă el. Aproape inutil. Dacă aș fi fost Născut-din-Ceață, aș fi putut face lucruri mărețe. Aș fi fost un om important.

— Să fii important nu e chiar atât de grozav, Fantomă, zise Vin, ascultând bufniturile care-i răsunau în cap. În cea mai mare parte a timpului, e pur și simplu sâcâitor.

El clătină din cap.

— Dacă aș fi fost Născut-din-Ceață, aș fi putut să salvez oameni — să ajut oamenii care au nevoie. Aș fi putut împiedica oamenii să moară. Dar... nu sunt decât Fantomă. Nevolnic. Un laș.

Vin se uită la el, încruntându-se, dar își ținea capul în jos și nu putea să-i întâlnească ochii.

Ce-a fost asta? se întrebă.

Sazed folosi un strop de putere ca să urce treptele câte trei deodată. Dădu buzna de pe scară imediat în spatele lui Tindwyl, și amândoi li se alăturară celorlalți membri ai cetei pe coama zidului. Tobele continuau să bată; fiecare se auzea în oraș într-un alt ritm. Bătăile lor amestecate reverberau haotic în clădiri și pe alei.

Spre nord, orizontul părea pustiu fără armata lui Straff. Măcar dacă pustietatea s-ar fi întins și către nord-est, unde tabăra kolosșilor părea că forfotește.

— Își poate cineva da seama ce se petrece? întrebă Boare.

Ham clătină din cap.

— E prea departe.

— Unul dintre cercetașii mei e Cositorian, îi lămuri Ciomege, șchiopătând către ei. El a dat alarma. Spune că, în tabără, kolosșii s-au luat la bătaie.

— Om bun, întrebă Boare, creaturile astea scârboase nu se bat *tot timpul*?

— Acum mai mult decât de obicei, răspunse Ciomege. E o încăierare masivă.

Sazed simți sclipirea unei speranțe firave.

— S-au încăierat? spuse. Poate se-omoară între ei!

Ciomege îi aruncă o privire tipică lui.

— Citește-ți una dintre cărți, terrisianule. Ce scrie acolo despre sentimentele kolosșilor?

— N-au decât două, răspunse Sazed. Plictiseală și furie. Dar...

— Așa încep întotdeauna o luptă, spuse încet Tindwyl. Se bat mai întâi între ei, îi înfurie astfel pe cât mai mulți, apoi...

Vocea i se stinse și Sazed văzu. Pata întunecată dinspre est creștea. Se împrăștia. Se descompunea, fiecare koloss devenea vizibil.

Se năpusteau spre oraș.

— Blestem! înjură Ciomege, șchiopătând grăbit în josul treptelor. Să plece mesagerii! strigă. Arcașii pe zid! Păziți grătarele prin care trece fluviul! Batalioanele pe poziții! Fiți gata de luptă! Vreți să intre creaturile alea aici și s-ajungă la copiii voștri?!

Urmă haosul. Oamenii începură să se repeadă în toate direcțiile. Oștenii alergau în susul treptelor, împânzindu-le și împiedicând ceata să coboare.

E aievea, se gândi Sazed, amorțit.

— Vreau să vă duceți toți la batalioanele voastre, imediat ce se eliberează scările, spuse Dockson, cu voce scăzută. Tindwyl, ai Poarta de Cositor, din nordul Fortăreței Venture. S-ar putea să am nevoie de sfatul tău, dar, deocamdată, stai cu băieții ăia. Ți se vor supune — îi respectă pe terrisieni. Boare, ai câte-un Domolitor de-al tău în fiecare batalion, de la al patrulea până la al doisprezecelea?

Boare dădu din cap.

— Însă nu-nseamnă mare lucru...

— Pune-i doar să-i țină pe băieții ăia-n luptă! spuse Dockson. Să nu-i lase pe oamenii noștri s-o ia la fugă!

— O mie de oameni sunt mult prea mulți ca să-i poată manipula un singur Domolitor, prietene, îi atrase atenția Boare.

— Cere-le să facă tot ce le stă în puteri. Tu și Ham luați Poarta de Fludor și pe cea de Zinc — s-ar părea că acolo vor lovi mai întâi kolosșii. Ciomege ar trebui s-aducă întăriri.

Cei doi bărbați dădură din cap; Dockson se întoarse apoi spre Sazed.

— Știi unde să te duci?

— Da... da, cred că da, răspunse terrisianul, ținându-se de zid.

Din cer începeau să cadă fulgi de cenușă.

— Atunci duceți-vă! ordonă Dockson, când ultimul grup de arcași părăsi treptele.

— Lordul meu, lord Venture!

Straff se întoarse. Cu ceva stimulente, își putea păstra puterile atât cât era nevoie ca să stea în șa — deși n-ar fi îndrăznit să intre în luptă. Firește, de luptat n-ar fi luptat oricum. Nu era stilul lui. Pentru asta îți aduceai oștile.

Își întoarse calul către mesagerul care se apropia. Omul se opri lângă calul lui gâfâind, cu mâinile pe genunchi, cu fărâme de cenușă învolburându-se pe pământ, la picioarele sale.

— Lordul meu, armata kolosșilor a atacat Luthadelul!

Așa cum ai spus, tu, Zane, se gândi Straff, uimit.

— Kolosși au trecut la atac? întrebă chipeșul lord Janarle, aducându-și calul lângă al lui Straff. Se încruntă, apoi se uită la regele său. Te așteptai la asta, lordul meu?

— Bineînțeles, zâmbi Straff.

Janarle părea impresionat.

— Trimite un ordin către toată lumea, îi ceru Straff. Vreau să se-ntoarcă toată coloana înapoi, spre Luthadel.

— Putem fi acolo într-o oră, lordul meu! spuse Janarle.

— Nu. Să nu ne grăbim. Doar nu vrem să-i istovim pe soldați, nu-i așa?

Janarle zâmbi.

— Sigur că nu, lordul meu.

Săgețile păreau să aibă prea puțin efect asupra kolosșilor.

În vârful turnului de pază al porții sale, Sazed stătea în picioare, încremenit și îngrozit. Nu era comandantul oficial al oștenilor, așa că nu trebuia să dea ordine. Stătea pur și simplu alături de cercetași și de mesageri, așteptând să vadă dacă era nevoie de el sau nu.

Ceea ce îi lăsa timp din belșug ca să privească oroarea în plină desfășurare. Din fericire, kolosșii încă nu atacau partea lui de zid, și oamenii priveau încordați creaturile care se repezeau, în depărtare, către Poarta de Cositor și către cea de Fludor.

Chiar și de la o asemenea distanță — din turn, putea să vadă, dincolo de o porțiune din oraș, Poarta de Cositor — Sazed observa cum alergau kolosșii drept prin ploaia de săgeți. Câțiva dintre cei mai mici păreau să cadă, morți sau răniți, dar cei mai mulți își continuau atacul.

Nu suntem pregătiți pentru așa ceva, se gândi. *Chiar și după luni de urzit planuri și de anticipări, pentru așa ceva nu suntem pregătiți.*

Cu asta ne alegem după ce-am fost conduși de un zeu vreme de o mie de ani. O mie de ani de pace — pace tiranică, totuși pace. Nu avem generali, avem oameni care știu cum să poruncească să li se pregătească baia. Nu avem tacticieni, avem slujbași care mută hârtia de colo-colo. Nu avem războinici, avem niște băieți cu bețe.

Mintea lui de cărturar analiza până și în timp ce privea moartea cu ochii. Scoțând văz din cositorminte, putea să observe că multe dintre creaturile îndepărtate — mai ales cele mai mari — cărau copaci mici, smulși din rădăcini. În felul lor, erau pregătite să forțeze intrarea în cetate. Copacii n-aveau să fie la fel de buni ca berbecii — dar, pe de altă parte, în primul

rând nici porțile nu fuseseră construite ca să reziste atacului cu berbeci.

Kolosșii sunt mai deștepți decât i-am crezut, se gândi. *Pot să recunoască valoarea abstractă a unei monede, deși nu fac negoț. Își dau seama că au nevoie de unelte ca să ne spargă porțile, deși nu știu cum să le construiască.*

Primul val de kolosși ajunse la zid. Oamenii începură s-arunce în ei cu pietre și cu orice altceva. Și în apropierea lui Sazed erau stivuiți bolovani, un morman se afla chiar lângă poarta alături de care stătea. Dar săgețile n-avuseseră aproape niciun efect; la ce-ar fi putut ajuta câteva pietre? Kolosșii se îngrămădeau la baza zidului ca apele unui râu în fața unui stăvilar. Din depărtare se auziră bufnituri înfundate când creaturile începură să izbească în porți.

— Batalion șaisprezece! strigă de jos un mesager care se apropia călare. Lord Culee!

— Aici! strigă un bărbat aflat pe culmea zidului, lângă poarta lui Sazed.

— Poarta de Fludor are imediat nevoie de întăriri! Lordul Penrod îți ordonă să iei șase companii și să mă urmezi!

Lordul Culee începu să-mpartă porunci. *Șase companii...,* se gândi Sazed. *Șase sute de oameni din mia noastră.* În minte îi reveniră cuvintele rostite mai devreme de Ciomege: douăzeci de mii de oameni ți se puteau părea foarte mulți, până când vedeai în ce șir subțire trebuia să-i distribui.

Cele șase companii plecară, lăsând curtea din fața porții lui Sazed îngrijorător de goală. Cei patru sute de oșteni rămași — câțiva în curte și majoritatea pe zid — se foiau în tăcere.

Sazed închise ochii și scoase auz din rezerve. Auzi... lemn lovind în lemn. Țipete. Țipete omenești. Se grăbi să se desprindă de cositorminte și scoase din nou văz, se aplecă și se uită către acea parte a zidului unde se purta lupta. Kolosșii aruncau înapoi bolovanii căzuți — cu mult mai multă precizie decât apărătorii. Terrisianul tresări când văzu fața unui soldat tânăr zdrobită, iar trupul aruncat pe spate de pe zid de forța loviturii. Își eliberă cositormintea, respirând iute și scurt.

— Fiți tari, băieți! strigă unul dintre soldații de pe zid.

Nu era decât un tinerel — un nobil, dar nu putea să aibă mai mult de șaisprezece ani. Bineînțeles că mulți oșteni aveau aceeași vârstă.

— Fiți tari..., repetă tânărul comandant.

Sunetul vocii era nesigur și i se stinse când zări ceva în depărtare. Sazed se răsuci, urmărindu-i privirea.

Kolossii se plictisiseră să stea grămadă, înghesuiți în jurul unei singure porți. Se puneau în mișcare, erau gata să-nconjoare orașul, se desprindeau în grupuri mari, care treceau fluviul Channerel prin vad, îndreptându-se spre alte porți.

Porți ca a lui Sazed.

Vin ateriză chiar în mijlocul taberei. Aruncă o mână de praf de fludor în foc, apoi împinse, azvârlind tăciuni, funingine și fum peste doi străjeri luați prin surprindere, care pregăteau masa de dimineață. Pe urmă se întinse și trase de țărușii celor trei corturi mici.

Toate trei se prăbușiră. Într-unul nu era nimeni, dar din celelalte două se auziră strigăte. Prin pânză prinseseră formă siluetele unor oameni care se zbăteau, nedumeriți — una în cortul mai mare și două în cel mai mic.

Străjerii se retraseră, ridicându-și brațele ca să-și apere ochii de funingine și de scântei în timp ce-și duceau mâinile la săbii. Vin își înălță pumnul spre ei — și, când clipiră ca să-și limpezească vederea, lăsă o singură monedă să cadă pe pământ.

Cei doi încremeniră, apoi își luară mâinile de pe săbii. Vin se uită la corturi. Comandantul grupului trebuia să se afle în cel mai mare — și era cel cu care trebuia să vorbească. Probabil un căpitan din armata lui Straff, deși străjerii nu purtau însemnele Casei Venture. Poate că...

Jastes Lekal își scoase capul din cortul său, înjurând în timp ce se elibera dintre faldurile pânzei. Se schimbase mult în cei doi ani scurși de când nu-l mai văzuse Vin. Oricum, înfățișarea lui sugerase încă de pe atunci ce urma să se-ntâmple. Trupul subțire îi devenise fusiform, iar începutul de chelie își intrase

în drepturi. Totuși, cum ajunsese atât de supt la față, atât de... îmbătrânit? Era de vârsta lui Elend.

— Jastes, spuse acesta din urmă, ieșind din ascunzătoarea lui din pădure. Intră în luminiș, cu Fantomă alături. Ce-i cu tine aici?

Jastes izbuti să se ridice în picioare în timp ce ceilalți doi oșteni ieșeau din cort încercând să-l apere. El le făcu semn să stea pe loc.

— El, spuse. N-am... știut unde altundeva să mă duc. Iscoadele mele mi-au spus c-ai fugit și ideea mi s-a părut bună. Oriunde te-ai duce, vreau să vin cu tine. Poate acolo izbutim să ne-ascundem. Putem...

— Jastes! se răsti Elend, înaintând ca să se-oprească lângă Vin. Unde-ți sunt kolosșii? I-ai trimis înapoi?

Jastes se uită în jos.

— Am încercat. N-au vrut să plece — nu și după ce au văzut Luthadelul. Și apoi...

— Ce? întrebă Elend.

— Un foc, răspunse Jastes. La... căruțele noastre cu provizii.

Vin se încruntă.

— Căruțele voastre cu provizii? spuse Elend. Cele în care-ți cărai monedele de lemn?

— Da.

— Pe Lordul Legiuitor, omule! exclamă Elend, făcând un pas înainte. Și i-ai lăsat acolo, fără comandant, lângă zidurile orașului nostru natal?

— M-ar fi ucis, El! Începuseră să se bată atât de aprig între ei, să ceară tot mai mulți bani, să ceară să atacăm cetatea. Dacă rămâneam, m-ar fi măcelărit! Sunt animale — animale care abia dacă seamănă la înfățișare cu oamenii.

— Și ai plecat, zise Elend. Ai abandonat Luthadelul la bunul lor plac.

— Și tu ai abandonat Luthadelul, ripostă Jastes. Înaintă, împreunându-și mâinile într-un gest implorator când se apropie de fostul său prieten. Uite, El. Știu c-am greșit. Am crezut că-i pot controla. N-am vrut să se-ntâmple asta!

Elend amuți, și Vin îi văzu privirea asprindu-se. Nu era o asprime primejdioasă, ca a lui Kelsier. Părea mai degrabă... o atitudine regească. Senzația că el însuși însemna mai mult decât ar fi vrut să-nsemne. Stătea drept, uitându-se de sus la un om care îl implora.

— Ai ridicat o armată de monștri violenți și ai pornit, în fruntea ei, un asalt despotic, Jastes. Ai pricinuit măcelărirea unor săteni nevinovați. Pe urmă, ți-ai părăsit armata, lăsând-o fără comandant și scăpată de sub orice control în fața celui mai populat oraș din Ultimul Imperiu.

— Iartă-mă, spuse Jastes.

Elend îl privi în ochi.

— Te iert, îi spuse, încet. Apoi, dintr-o singură mișcare fluidă, își scoase sabia și îi reteză capul de pe umeri. Dar regatul meu nu te poate ierta.

Vin se holbă, uluită, la leșul care cădea la pământ. Oștenii lui Jastes țipară și-și scoaseră armele. Elend se întoarse, cu o privire solemnă, și-și ridică vârful sabiei însângerate, îndreptându-l spre ei.

— Credeți că execuția asta a fost o greșeală?

Oștenii șovăiră.

— Nu, lordul meu, spuse în cele din urmă unul, cu ochii în jos.

Elend îngenunche și-și șterse sabia de mantia lui Jastes.

— Ținând cont de tot ce-a făcut, a avut parte de-o moarte mai bună decât merita. Elend își înfipse sabia la loc, în teacă. Dar mi-a fost prieten. Îngropați-l. După ce terminați, sunteți bine-veniți să mă-nsoțiți în Terris, sau vă puteți întoarce la casele voastre. Alegeți ce vreți.

Cu asta, se întoarse în pădure.

Vin șovăi, cu ochii la străjeri. Ei se îndreptară spre cadavru cu un aer solemn. Ea dădu din cap către Fantomă, apoi se repezi în pădure, pe urmele lui Elend. Nu avu nevoie să meargă prea mult. Îl găsi la mică distanță, așezat pe un bolovan și fixând pământul cu privirea. Începuse o cădere de cenușă, dar aproape toți fulgii rămâneau pe copaci, acoperindu-le frunzele ca un mușchi negru.

— Elend? întrebă ea.

El își înălță fruntea, acum privind pădurea.

— Nu știu sigur de ce-am făcut-o, Vin, spuse, cu voce scăzută. De ce-ar trebui să fac eu dreptate? Nici măcar nu sunt rege. Și totuși trebuia să se facă. Așa am simțit. Așa simt și-acum.

Ea îi puse o mână pe umăr.

— E primul om pe care l-am ucis vreodată, adăugă Elend. Cândva, ne-am făurit vise împreună: aveam să facem alianță între două dintre cele mai puternice case imperiale, să unim Luthadelul așa cum nu se mai întâmplase niciodată. Tratatul nostru n-avea să se facă din lăcomie, ci ca o adevărată alianță politică, menită să preschimbe orașul într-un loc mai bun.

Își ridică privirea spre ea.

— Vin, cred că acum înțeleg cum e pentru tine. Într-un fel, amândoi suntem cuțite — suntem unelte. Nu unul pentru celălalt, ci pentru regatul ăsta, pentru poporul ăsta.

Ea îl cuprinse cu brațele, îl strânse, îi apăsă capul pe pieptul ei.

— Îmi pare rău, șopti.

— Trebuia să se facă, spuse el. Partea cea mai tristă e că a avut dreptate. Și eu i-am abandonat. Ar fi trebuit să-mi iau cu sabia asta propria viață.

— Ai plecat dintr-un motiv întemeiat. Elend, zise ea. Ai plecat ca să aperi Luthadelul, ca să nu-l atace Straff.

— Și dacă va fi atacat de kolossi înainte de a-l ataca el?

— Poate că nu vor ataca orașul. N-au comandant — poate vor ataca, în schimb, armata lui Straff.

— Nu, se auzi vocea lui Fantomă.

Vin se întoarse și-l văzu apropiindu-se printre copaci, cu ochii îngustați ca să și-i ferească de lumină.

Băiatul ăsta arde prea mult cositor, se gândi.

— Ce vrei să spui? întrebă Elend, răsucindu-se spre el.

Fantomă se uită în jos.

— Nu vor ataca armata lui Straff, El. Pentru că n-o să mai fie acolo.

— Ce? exclamă Vin.

— Păi...

Fantomă își feri privirea, cu rușinea citindu-i-se pe chip.

Sunt un laș. Cuvintele lui de mai înainte reveniră în mintea lui Vin.

— Știai, spuse ea. Știai că orașul va fi atacat de kolossi!

Fantomă dădu din cap.

— E ridicol, spuse Elend. N-avea de unde să știe c-o să ne urmărească Jastes.

— Nu știam, zise Fantomă, și un ghemotoc de cenușă dintr-un copac căzu în spatele lui, se desfăcu în vânt și se risipi într-o sută de fulgi ce coborâră plutind. Dar unchiul meu și-a închipuit că Straff o să-și retragă oștile și-o să-i lase pe kolossi s-atace. De aceea s-a hotărât Sazed să ne trimită pe noi afară din cetate.

Pe Vin o străbătu brusc un fior rece.

Am descoperit unde se află Fântâna Înălțării, spusese Sazed. *În nord. În munții din Terris.*

— Ți-a spus Ciomege asta? spunea Elend.

Fantomă dădu din cap.

— Și tu nu mi-ai spus mie? întrebă Elend, ridicându-se.

Oh, nu...

Fantomă șovăi, apoi clătină din cap.

— Ai fi vrut să ne-ntoarcem! Iar eu nu voiam să mor, El. Îmi pare rău. Sunt un laș.

Strânse din umeri, cu ochii la sabia lui Elend, retrăgându-se.

Elend se opri, ca și cum tocmai și-ar fi dat seama că înaintase către băiat.

— Nu-ți fac niciun rău, Fantomă, spuse. Mi-e doar rușine cu tine.

Fantomă își coborî privirea, apoi se lăsă să cadă pe pământ, unde se așeză sprijinindu-se de un plop tremurător.

Bufniturile, care se-aud tot mai încet...

— Elend, șopti Vin.

El se întoarse spre ea.

— Sazed a mințit. Fântâna nu e în nord.

— Ce?

— E în Luthadel.

— Vin, e ridicol. Am fi găsit-o.

— N-am găsit-o, spuse ea, hotărâtă, ridicându-se și privind spre sud.

Dacă se concentra, simțea bufniturile, venind asupra ei. Trăgând de ea.

Spre sud.

— Fântâna nu poate fi în sud, spuse Elend. Toate legendele spun că e în nord, în munții din Terris.

Ea clătină din cap, năucită.

— E acolo, spuse. Știu că e. Nu pot spune de unde știu, dar e acolo.

Elend se uită la ea, apoi dădu aprobator din cap, încrezându-se în instinctele ei.

Oh, Sazed, se gândi Vin. *Probabil ai avut intenții bune, dar e posibil să ne fi condamnat pe toți la pieire.* Dacă orașul cădea în mâinile kolossilor...

— Cât de repede ne putem întoarce? întrebă Elend.

— Depinde, răspunse ea.

— Să ne-ntoarcem? întrebă Fantomă, ridicându-și privirea. El, sunt morți cu toții. Mi-au cerut să vă spun adevărul când o s-ajungem la Tathingdwen, ca să nu vă trudiți urcând degeaba în munți, la vreme de iarnă. Dar, când a vorbit cu mine, Ciomege a făcut-o și ca să-și ia rămas-bun. I-am citit-o în ochi. Știa că n-o să mă mai revadă.

Elend șovăi, și Vin zări în ochii lui o clipă de nesiguranță. O strălucire de durere, de groază. Sentimente cunoscute, pentru că o străpunseră în același timp.

Sazed, Boare, Ham...

Elend o prinse de braț.

— Trebuie să te duci, Vin, spuse. Poate sunt supraviețuitori... refugiați. Vor avea nevoie de ajutorul tău.

Ea încuviință cu o înclinare a capului, simțind că fermitatea cu care-i strângea brațul și hotărârea din glasul lui îi dădeau putere.

— Eu și Fantomă te vom urma, adăugă Elend. Călărind cu mare iuțeală, ar trebui s-ajungem în două zile. Dar un Allomant

care arde fludor poată să străbată distanțe lungi mai repede decât orice cal.

— Nu vreau să plec de lângă tine, spuse ea.

— Știu.

Îi era totuși greu. Cum ar fi putut să se despartă de el, când abia îl redescoperise? Însă, acum, când știa unde se afla, Fântâna Înălțării se făcea simțită cu mai multă insistență. Iar dacă o parte dintre prietenii ei *chiar* supraviețuiseră atacului...

Scrâșni din dinți, apoi își deschise punga și scoase tot ce-i mai rămăsese din praful de fludor. Îl înghiți cu o gură de apă din plosca ei. O zgârie pe gât. *Nu e mult,* se gândi. *N-o să pot face abuz de fludor.*

— Sunt morți cu toții, murmură din nou Fantomă.

Vin se răsuci în loc. Pulsațiile înăbușite se simțeau pornicitoare. Dinspre sud.

Sosesc.

— Elend, spuse ea. Te rog să faci ceva pentru mine. Nu dormi noaptea, când apare ceața. Noaptea călătorește, dacă poți, și nu te pierde cu firea. Uită-te după spiritul ceții — cred că s-ar putea să-ți vrea răul.

El se încruntă, dar dădu din cap.

Vin incendie fludor și porni la drum.

Rugămințile, învățăturile, protestele și chiar și trădările mele au fost, toate, în van. Alendi are acum alți sfetnici, unii care-i spun ceea ce vrea s-audă.

52

Boare se străduia din răsputeri să pretindă că nu se afla în mijlocul unui război. Nu-i reușea prea bine.

Stătea, călare, la marginea curții de la Poarta de Zinc. Aliniați pe mai multe rânduri în fața porții, soldații se mutau de pe un picior pe altul și-și zăngăneau armele, așteptând și privindu-și camarazii de pe zid.

Ceva izbi în porți, cu o bufnitură surdă. Boare strânse din umeri, dar își continuă Domolirea.

— Fiți puternici, șopti. Frica, nesiguranța — pe acestea vi le iau. Moartea poate intra prin poarta aia, dar voi sunteți în stare să vă luptați cu ea. Puteți învinge. Fiți puternici...

Alama ardea în stomacul lui ca un foc de tabără. Își terminase de mult flacoanele și înghițise, cu două guri de apă, doi pumni înăbușitori de praf de alamă, pe care-l primea fără încetare, mulțumită mesagerilor călare trimiși de Dockson.

Cât poate să dureze? se întrebă, ștergându-și fruntea și continuând să Domolească. Din fericire, Allomanția nu istovea trupul; puterile Allomantice veneau chiar din metale, nu de la cel care le ardea. Însă Domolirea era mult mai complexă decât orice altă abilitate Allomantică și cerea o concentrare neîntreruptă.

— Frică, teroare, neliniște..., șopti. Dorința de a fugi sau de a vă da bătuți. Pe acestea vi le iau...

Nu era necesar să vorbească, firește, dar o făcea dintotdeauna — îl ajuta să se concentreze.

După câteva minute de Domolire, își privi ceasul de buzunar, apoi își întoarse calul și se îndreptă spre partea opusă a curții. Poarta continua să răsune de lovituri, și el își șterse din nou fruntea. Observă, nemulțumit, că batista i se udase aproape prea tare ca să-i mai fie de vreun folos. Și mai începuse și să ningă. Din cauza umezelii, cenușa i se putea lipi de haine, distrugându-i pe de-a-ntregul costumul.

Costumul o să fie distrus de sângele tău, Boare, își spuse. *Nu mai e timp pentru prostii. Acum totul e serios. Mult prea serios. Cum a fost cu putință s-o sfârșești astfel?*

Își dublă din nou eforturile, Domolind un alt grup de oșteni. Era unul dintre cei mai puternici Allomanți din Ultimul Imperiu — mai ales când era vorba de Allomanția sentimentelor. Putea să Domolească sute de oameni în același timp,

presupunând că se aflau laolaltă, destul de aproape unul de altul, și că el se concentra asupra unor sentimente simple. Nici măcar Kelsier nu putea să se descurce cu un număr atât de mare.

Totuși, întreaga mulțime a soldaților îi depășea puterile, și trebuia să se ocupe de ei împărțindu-i în grupuri. Când trecu la unul nou, văzu oamenii din cel lăsat în urmă începând să se piardă cu firea, din nou cuprinși de neliniște.

În clipa spargerii porții, oamenii ăștia se vor împrăștia.

Poarta răsună sub o altă lovitură. Oamenii se îngrămădeau pe ziduri, aruncând bolovani, trăgând săgeți, luptând cu o frenetică lipsă de disciplină. Din când în când, câte un ofițer se împingea printre ei, zbierând ordine și încercând să le pună eforturile cap la cap, dar Boare se afla la o distanță prea mare ca s-audă ce spunea. Nu putea decât să vadă învălmășeala haotică a oamenilor care se mișcau, strigau, azvârleau.

Și, firește, putea să vadă și riposta. Bolovanii aruncați de jos zburau prin aer, unii lovindu-se de metereze. Boare încerca să nu se gândească la ceea ce se afla de cealaltă parte a zidului, la miile de kolossi înfuriați. Din când în când cădea câte-un oștean. În mai multe locuri, de pe metereze picura în curte sânge.

— Frică, neliniște, groază..., șopti Boare.

Allrianne scăpase. Vin, Elend și Fantomă erau în siguranță. Boare continuă să se concentreze asupra acestor victorii. *Îți mulțumesc, Sazed, că ne-ai făcut să-i trimitem de-aici,* se gândi.

În spatele lui se auzi tropot de copite. Boare își continuă Domolirea, dar se întoarse și-l văzu pe Ciomege apropiindu-se. Generalul călărea aplecat, cu umerii lăsați, și se uita la oșteni cu un singur ochi larg deschis, pe celălalt îl ținea aproape închis tot timpul.

— Se descurcă bine, spuse.

— Sunt *îngroziți*, dragul meu, zise Boare. Chiar și cei pe care-i Domolesc se uită la poarta aia ca și cum ar fi un soi de gol înfiorător, dornic să-i absoarbă.

Ciomege îi aruncă o privire.

— Azi suntem înclinați spre poezie, nu-i așa?

— Amenințarea morții are efectul ăsta asupra mea, răspunse Boare, în timp ce se cutremura poarta. Oricum, mă-ndoiesc că oamenii se descurcă bine.

Ciomege mârâi.

— Oamenii sunt întotdeauna nervoși înaintea unei lupte. Însă ăștia sunt flăcăi buni. Vor rezista.

Poarta se zgudui și se zgâlțâi, și de pe margini i se desprinseră așchii.

Balamalele se strâmbă..., se gândi Boare.

— N-ai putea domoli kolosșii? îl întrebă Ciomege. Ca să-i faci mai puțin sălbatici?

El clătină din cap.

— Domolirea n-are niciun efect asupra lor. Am încercat.

Amuțiră din nou, ascultând răsunetul loviturilor în poartă. În cele din urmă, Boare se uită la Ciomege, care stătea în șa netulburat.

— Tu ai mai luat parte la bătălie. Cât de des?

— Când și când, vreme de douăzeci de ani, când eram mai tânăr, spuse Ciomege. La lupte cu răzvrătiții din Stăpânirile Îndepărtate, cu nomazii din deșert. Lordul Legiuitor se pricepea foarte bine să țină toate astea sub tăcere.

— Și... cum mergea? întrebă Boare. Îi înfrângeați de multe ori?

— Întotdeauna, răspunse Ciomege.

Boare zâmbi ușor.

— Firește, adăugă Ciomege, aruncându-i o privire, kolosșii erau atunci de partea noastră. Bestiile astea sunt foarte greu de ucis.

Minunat, se gândi Boare.

Vin gonea.

Până atunci nu mai „abuzase" de fludor decât o singură dată — cu Kelsier, cu doi ani în urmă. Incendiindu-l fără încetare, puteai alerga cu o viteză incredibilă — ca un atlet în cea mai rapidă cursă — fără să obosești vreodată.

Însă arderea lui avea și alte urmări. O ținea în mișcare, dar, în același timp, nu-i îngăduia să obosească, așa cum ar fi fost firesc. Suprapunerea celor două efecte îi încețoșa mintea, făcând-o să intre într-un soi de transă, o stare în care simțea că-și pierde energia. Sufletul își dorea nebunește odihna, în timp ce trupul continua s-alerge, s-alerge și iar s-alerge pe drumul de remorcare de lângă canal, către sud. Către Luthadel.

De data asta se aștepta la efectele abuzului de fludor, așa că le putea face față mult mai bine. Se străduia să nu intre în transă, gândindu-se tot timpul la țelul ei, nu la mișcările trupului. Însă concentrarea o conducea către gânduri stânjenitoare.

De ce fac asta? se întrebă. *De ce mă forțez atât de tare? Fantomă a spus-o — Luthadelul a căzut deja. Nu mai am de ce să mă grăbesc.*

Și totuși alerga.

Vedea, în minte, imagini ale morții. Ham, Boare, Dockson, Ciomege și dragul, dragul de Sazed. Erau primii prieteni adevărați pe care-i avusese vreodată. Îl iubea pe Elend, și o parte din ea le era recunoscătoare celorlalți fiindcă-l trimiseseră departe de pericol. Însă cealaltă parte era furioasă fiindc-o îndepărtaseră pe ea. Furia aceea o călăuzea.

M-au făcut să-i părăsesc. M-au silit *să-i părăsesc.*

Kelsier petrecuse luni de-a rândul învățând-o să aibă încredere. Ultimele cuvinte pe care i le adresase fuseseră o învinuire, și ea nu și le putuse scoate din minte niciodată. *Încă mai ai de învățat despre prietenie, Vin.*

Ca să-i scoată din primejdie pe Fantomă și pe OreSeur, el își riscase atunci viața luptându-se cu un Inchizitor de Oțel — și, în cele din urmă, îl omorâse. O făcuse cu toate că ea protestase, spunând că riscul era lipsit de sens.

Și ea fusese cea care se înșelase.

Cum îndrăznesc? se gândi, simțindu-și obrajii în lacrimi în timp ce traversa canalul pe drumul făcut din parâme. Fludorul îi dădea un simț neomenesc al echilibrului, iar viteza — primejdioasă pentru oricine altcineva — i se părea firească. Nu se

împiedica, nu se poticnea, dar oricine o privea considera ritmul alergării o nesăbuință.

Copacii fulgerau pe lângă ea. Sărea peste surpături și peste gropi. Alerga cum n-o mai făcuse decât o singură dată în toată viața ei, dar se străduia mai mult decât atunci. Fiindcă atunci alergase pur și simplu ca să țină pasul cu Kelsier. Acum alerga în ajutorul unor oameni pe care-i iubea.

Cum îndrăznesc? se gândi iarăși. *Cum îndrăznesc să nu-mi dea aceeași șansă pe care-a avut-o Kelsier? Cum îndrăznesc să mă refuze când vreau să-i apăr, să refuze să mă lase să-i ajut?*

Cum îndrăznesc să moară...?

Fludorul îi era aproape pe sfârșite, și nu alerga decât de câteva ore. Era adevărat că, probabil, în acele câteva ore, acoperise distanța străbătută într-o întreagă zi de mers pe jos. Însă parcă știa că nu era de-ajuns. Muriseră deja. Avea să sosească prea târziu, exact așa cum se întâmplase și când gonise cu timp în urmă. Prea târziu ca să le mai salveze armata. Prea târziu ca să-și mai salveze prietenii.

Vin continuă să alerge. Și să plângă.

— Cum am ajuns aici, Ciomege? întrebă încet Boare, încă jos, în curte, în fața porții zguduite de lovituri bubuitoare.

Stătea în șa, în mijlocul amestecului noroios de zăpadă și cenușă. Simplele și tăcutele fâlfâiri de alb și negru păreau să dezmintă existența oamenilor care țipau, a porții care crăpa, a pietrelor care cădeau.

Ciomege se uită la el încruntându-se. Boare continuă să fixeze cu privirea cenușa și ninsoarea. Negru și alb. Alene.

— Noi nu suntem oameni cu principii, continuă Boare, cu aceeași voce scăzută. Suntem hoți. Cinici. Tu, un bărbat sătul să tot execute ordinele Lordului Legiuitor, un bărbat hotărât să se vadă măcar o singură dată în frunte. Eu, un bărbat cu o morală schimbătoare, căruia îi place să se joace cu alții, să facă din sentimentele lor distracția lui. Cum am sfârșit-o aici? În fruntea unei armate, luptând pentru o cauză idealistă? Oamenii ca noi n-ar trebui să conducă.

Ciomege se uită la oștenii din curte.

— Cred că suntem idioți, spuse, în cele din urmă.

Boare șovăi, apoi zări sticlirea din ochii celuilalt. O scânteie de umor, greu de descoperit dacă nu-l cunoșteai foarte bine pe Ciomege. Scânteia care spunea adevărul — dovada că generalul avea o nemaivăzută putere de pătrundere.

Boare zâmbi.

— Cred că suntem. Așa cum am spus mai înainte. E vina lui Kelsier. El ne-a transformat în idioți gata să se pună în fruntea unei armate condamnate la pieire.

— Ticălosul ăla, spuse Ciomege.

— Într-adevăr, întări Boare.

Cenușa și zăpada continuau să cadă. Oștenii țipară, cuprinși de panică.

Și canaturile porții zburară în lături.

— Poarta din est a fost spartă, maestre terrisian! spuse mesagerul lui Dockson, gâfâind ușor când se ghemui lângă Sazed.

Stăteau amândoi la adăpostul crenelurilor de pe culmea zidului, ascultând loviturile date de kolossi în poarta lor. Cea care căzuse trebuia să fie Poarta de Zinc, aflată în cel mai estic punct al Luthadelului.

— E poarta cea mai bine apărată, spuse, încet. Vor reuși să reziste, așa cred.

Mesagerul dădu din cap. Vântul purta cenușa de pe culmea zidului, îngrămădind-o în crăpăturile pietrei și în firide, cu fulgii negri amestecându-se când și când cu câte un strop de zăpadă albă ca oasele.

— Vrei să-i transmit ceva lordului Dockson? întrebă mesagerul.

Sazed șovăi, cu ochii la fortificații. Coborâse din turnul de pază, alăturându-li-se soldaților. Apărătorii rămăseseră fără bolovani, însă arcașii încă mai trăgeau. Se uită peste marginea zidului și văzu mormanul de kolossi morți. Însă văzu și suprafața crăpată a porții. *E uimitor că pot rămâne atât de furioși*

un timp atât de îndelungat, se gândi, lăsându-se din nou în jos. Creaturile continuau să țipe și să urle, ca niște câini sălbatici.

Se sprijini de piatra udă, tremurând în vântul rece, cu degetele picioarelor amorțite. Își deschise alamămintea și scoase căldura depozitată acolo, care-i inundă brusc trupul, oferindu-i o senzație plăcută.

— Spune-i lordului Dockson că mă tem că apărarea acestei porți n-o să reziste, spuse, cu voce scăzută. Oamenii cei mai buni au fost luați s-ajute la apărarea porților din est, și n-am cine știe ce încredere în comandantul nostru. Dacă lordul Dockson ar putea trimite pe altcineva care să ia comanda cred eu c-ar fi cel mai bine.

Mesagerul șovăi.

— Ce e? întrebă Sazed.

— Nu de aceea te-a trimis pe tine aici, maestre terrisian?

Sazed se încruntă.

— Te rog să-i spui că am mai multă încredere în comandantul nostru decât în propriul meu talent de conducător... sau de luptător.

Mesagerul dădu din cap și se îndepărtă, coborând în goană scările către calul său. Sazed se ghemui când o piatră lovi zidul, chiar deasupra lui. Așchiile zburară peste merlon, împrăștiindu-se pe parapet, în fața lui. *Pe Zeii Uitați...*, se gândi, frângându-și mâinile. *Ce caut eu aici?*

Văzu mișcare pe zid, alături de el, și se-ntoarse când se apropie tânărul comandant al soldaților — căpitanul Bedes — ținându-și cu grijă capul aplecat. Înalt, cu păr des care-i cobora în jurul ochilor, era subțire chiar și cu tot cu armură. Arăta ca și cum s-ar fi pregătit să danseze la un bal, nu să conducă soldații în luptă.

— Ce-a spus mesagerul? întrebă el, nervos.

— Poarta de Zinc a căzut, lordul meu, răspunse Sazed.

Tânărul căpitan păli.

— Ce... ce-ar trebui să facem noi?

— De ce mă-ntrebi pe mine, lordul meu? Tu ești comandantul.

— Te rog, spuse Bedes, prinzându-l de braț. Eu nu... eu...

— Lordul meu, spuse Sazed, cu asprime, silindu-se să-și țină-n frâu propria nervozitate, ești nobil, nu-i așa?

— Da...

— Atunci ești obișnuit să dai ordine. Dă-le acum.

— Ce ordine?

— N-are importanță, zise Sazed. Lasă oamenii să simtă că le ești comandant.

Tânărul șovăi, apoi țipă și se lăsă în jos când un bolovan îl nimeri în umăr pe un arcaș din apropiere, aruncându-l în curte. Oamenii de jos se grăbiră să se ferească de cadavrul în cădere, și Sazed observă ceva straniu. În partea din spate a curții se adunase un grup de oameni. Civili — skaa — în haine pătate de cenușă.

— Ce vor? întrebă el. Ar trebui să se-ascundă, nu să stea aici, să-i atâțe pe kolossi după ce vor trece de poartă!

— *După ce* vor trece de poartă? întrebă căpitanul Bedes.

Sazed nu-l luă în seamă. Cu civilii putea să se descurce. Era obișnuit să conducă slugile din casa unui nobil.

— Mă duc să vorbesc cu ei, spuse.

— Da..., încuviință Bedes. Pare o idee bună.

Sazed coborî treptele, alunecoase și ude din cauza noroiului amestecat cu cenușă, apoi se îndreptă spre grupul de skaa. Erau mai mulți decât crezuse; ocupau și strada din spate, pe o mică distanță. O sută și ceva de oameni stăteau îngrămădiți unii într-alții, uitându-se spre poartă prin ninsoare și părând înghețați, iar Sazed se simți ușor vinovat fiindcă se bucura de căldura din alamăminte.

La apropierea lui, mai mulți își plecară frunțile.

— De ce stați aici? îi întrebă. Vă rog, trebuie să vă căutați un adăpost. Dacă locuiți în apropierea porții, duceți-vă să v-ascundeți în mijlocul cetății. Kolossii vor începe probabil să jefuiască imediat ce vor termina cu armata, așa că marginile orașului sunt cele mai periculoase locuri.

Nimeni nu se clinti.

— Vă rog, insistă Sazed. Dacă rămâneți aici, o să muriți!

— N-am venit aici să murim, Întâiule Martor Sacru, răspunse bărbatul vârstnic din frunte. Am venit să privim înfrângerea kolosșilor.

— Înfrângerea? întrebă Sazed.

— Doamna Moștenitoare ne va apăra, spuse o femeie.

— Doamna Moștenitoare a plecat din cetate, spuse Sazed.

— Atunci te vom privi pe tine, Întâiule Martor Sacru, spuse bărbatul, punându-și mâna pe umărul unui băiat.

— Întâiul Martor Sacru? făcu Sazed. De ce-mi spuneți mie așa?

— Ești cel care ne-a adus vestea morții Lordului Legiuitor, veni răspunsul bărbatului. Tu i-ai dat Doamnei Moștenitoare sulița cu care l-a omorât pe zeul nostru. Ai fost martor la faptele ei.

Sazed clătină din cap.

— O fi fiind astfel, dar nu sunt demn să fiu venerat. Nu sunt un om sfânt, nu sunt decât un...

— Un martor, spuse bătrânul. Dacă Moștenitoarea se va alătura acestei lupte, o să apară lângă tine.

— Îmi... pare rău..., zise Sazed, împurpurându-se la față.

Am trimis-o de aici. V-am trimis zeița într-un loc sigur.

Oamenii îl priveau cu ochi plini de devoțiune. Era o greșeală; n-ar fi trebuit să-l venereze. Nu era decât un simplu observator.

Numai că, de fapt, nu era. Făcuse din el însuși o parte din toate cele petrecute. Așa cum îl prevenise Tindwyl, indirect. Fiindcă luase parte la tot ce se întâmplase atunci, devenise el însuși un obiect al venerației.

— N-ar trebui să mă priviți astfel, zise.

— Doamna Moștenitoare spune același lucru, răspunse bătrânul cu zâmbetul pe buze și răsuflarea aburind în aerul rece.

— Asta e altceva, sublinie Sazed. Ea este...

Se întrerupse și se întoarse când auzi țipete în spatele lui. Arcașii de pe zid gesticulau cuprinși de panică, iar tânărul căpitan Benes se îndrepta grăbit spre ei. Ce e...?

O creatură albastră brutală se săltă, brusc, pe culmea zidului, cu pielea plină de dâre de sânge stacojiu, care picura. Împinse

într-o parte un arcaș surprins, apoi îl înșfăcă pe căpitanul Bedes de gât și-l azvârli peste umăr. Băiatul dispăru, căzând peste kolosșii de dedesubt. Sazed auzi țipetele de la distanța la care se afla. Un al doilea koloss se cățără pe zid, apoi un al treilea. Arcașii se îndepărtară împleticindu-se, șocați, lăsându-și armele să cadă, unii în graba lor împingându-i pe alții peste metereze.

Kolosșii sar până sus, înțelese Sazed. *Probabil că dedesubt s-au stivuit destule leșuri. Totuși, să sari până la o asemenea înălțime...*

Tot mai multe creaturi se trăgeau deasupra zidului. Erau monștrii cei mai mari, cei de peste trei metri înălțime, ceea ce nu făcea decât să le fie mai ușor să mănânce arcașii din drum. Oamenii căzeau în curte, iar loviturile în poartă erau de două ori mai dese.

— Plecați! spuse Sazed, fluturându-și brațele către grupul din spatele lui.

Unii se traseră înapoi. Mulți stăteau neclintiți.

Sazed se întoarse disperat către poartă. Suprafața de lemn începu să crape, cu așchiile sărind prin aerul înțesat de fulgi de zăpadă și cenușă. Soldații se traseră înapoi, în poziții care le trădau spaima. În cele din urmă, drugul se rupse cu un pocnet și canatul din dreapta se deschise brusc. O masă de kolosși înnebuniți de furie, plini de sânge și urlând începu să alerge pe pietrele umede.

Oștenii își scăpară armele din mâini și o rupseră la fugă. Alții rămaseră, încremeniți de groază. Sazed stătea în spatele lor, între soldații îngroziți și grupul de skaa.

Nu sunt luptător, se gândi, cu mâinile tremurându-i și cu ochii la monștri. Îi fusese destul de greu să-și păstreze calmul în tabăra lor. Privindu-i cum urlau — cu săbiile masive scoase, cu pielea sfâșiată și sângerând când se năpusteau asupra apărătorilor orașului — simți cum începea să i se șubrezească tot curajul.

Dar, dacă nu fac eu ceva, nimeni n-o să facă.

Deschise fludormintea.

Mușchii începură să-i crească. Trase profund din oțelminte în timp ce se avânta, luând mai multă forță decât mai scosese

vreodată. Își petrecuse ani întregi depozitând-o și găsise rareori ocazia s-o folosească, dar acum își deschise rezerva.

Trupul i se modifică, brațele firave, de cărturar, i se transformară în membre masive. Pieptul i se lăți, bombându-se, fludorul îi întări mușchii. Zilele pe care și le petrecuse firav și plăpând se concentrară în acel singur moment. Își făcu loc împingându-se printre șirurile de soldați, își scoase roba, trăgând-o peste cap, când deveni prea strâmtă și rămase numai cu resturile pânzei care-i acoperise șalele.

Kolossul din frunte se trezi în fața unei creaturi aproape cât el. În ciuda furiei și a firii sale neomenești, bestia încremeni, uimirea citindu-i-se în ochii săi roșii.

Sazed îi trase un pumn. Nu se pregătise de război făcând instrucție și nu știa nimic despre luptă. Însă, în clipa aceea, lipsa unei asemenea deprinderi n-avea importanță. Creaturii i se încreți fața în jurul pumnului lui și țeasta îi crăpă.

Sazed se răsuci pe picioarele de acum groase, uitându-se în urmă, la soldații uluiți. *Spune ceva plin de curaj!* își ceru.

— Luptați! urlă, surprins de neașteptata profunzime și grosime a propriei voci.

Și, uimitor, oamenii se aruncară în luptă.

Pe drumul plin de noroi îmbibat cu cenușă, Vin, istovită, căzu în genunchi. Și-i simți afundându-se, ca și degetele, în noroiul rece, dar nu-i păsa. Se mulțumi să îngenuncheze, gâfâind. Fludorul i se terminase. Plămânii îi ardeau și picioarele o dureau. Voia să se lase să cadă și să se strângă ghem, tușind.

Nu e decât mahmureala fludorului, se gândi cu convingere. Își forțase trupul până la limită și, până atunci, nu plătise pentru asta.

Mai tuși câteva clipe, gemând, apoi își scoase din buzunar unul dintre ultimele două flacoane. Conținea un amestec al celor opt metale de bază, plus duraluminiu. Fludorul din ele i-ar fi îngăduit să ajungă ceva mai departe...

Dar nu destul de departe. Încă se mai afla la câteva ore distanță de Luthadel. Chiar și cu fludor, n-avea cum s-ajungă

decât cu mult după lăsarea întunericului. Oftă, își puse flacoanele la loc și se sili să se ridice în picioare.

Ce-o să fac când ajung? se întrebă. *De ce mă străduiesc atât? Sunt chiar atât de nerăbdătoare să lupt din nou? Să ucid?*

Știa că n-avea să sosească la timp ca să ia parte la bătălie. De fapt, kolosșii atacaseră, probabil, cu câteva zile în urmă. Totuși, gândul la luptă o îngrijora. Încă îi mai străfulgerau prin minte imagini înfiorătoare din timpul atacului ei asupra fortăreței lui Cett. Faptele pe care le săvârșise. Morțile pe care le provocase.

Totuși, în ea ceva părea acum altfel. Își acceptase rolul de cuțit. Însă ce era un cuțit, dacă nu o altă unealtă? Se putea întrebuința ca să faci bine sau ca să faci rău; putea să omoare, sau putea să apere.

Dar, simțindu-se atât de slăbită, nici măcar n-avea sens să se gândească la așa ceva. Îi era greu să-și stăpânească tremurul picioarelor în timp ce ardea cositor ca să-și limpezească mintea. Stătea în picioare pe drumul imperial, o fâșie ciupită parcă de vărsat și îmbibată de apă, care — sub ninsoarea lenevoasă — părea să se răsucească spre eternitate. Se întindea chiar alături de canalul imperial, care părea un șarpe dăltuit în pământ, larg, dar gol.

Înainte, când fusese împreună cu Elend, drumul i se păruse o noutate strălucitoare. Acum era întunecat și deprimant. Fântâna pulsa, și pulsațiile căpătau tot mai multă putere cu fiecare pas făcut înapoi, către Luthadel. Însă asta nu se întâmpla destul de repede. Nu destul de repede ca să-i poată împiedica pe kolosși să cucerească orașul.

Nu destul de repede pentru prietenii ei.

Îmi pare rău, se gândi, cu dinții clănțănindu-i în timp ce-și strângea mantia mai tare în jurul trupului, fiindcă fludorul n-o mai ajuta să îndure frigul. *Îmi pare atât de rău că v-am dezamăgit.*

Zări, în depărtare, o dâră de fum. Se uită spre est, apoi spre vest, dar nu văzu mare lucru. Terenul plat era ascuns de ninsoarea amestecată cu cenușă.

Un sat, își spuse, cu mintea încă amorțită. *Unul din multele de pe-aici.* Luthadelul era, de departe, orașul dominant din

Stăpânire, dar nu singurul. Elend nu izbutise să le apere întru totul de tâlhari, însă le mergea tuturor mult mai bine decât oricăror altora din Ultimul Imperiu.

Vin se îndreptă către sat împleticindu-se și grăbind pasul prin băltoacele negre, noroioase. După vreun sfert de oră de mers, ieși de pe drumul principal și intră pe unul lateral, care o aduse la țintă. Satul era mic, chiar și după părerea unui skaa. Doar câteva colibe, alături de câteva clădiri mai frumoase.

Nu e o plantație, se gândi. *A fost, cândva, un sat pentru popas* — un loc unde se puteau opri, peste noapte, nobilii care călătoreau. Conacul mic — probabil stăpânit cândva de un proprietar de pământ din mica nobilime — era cufundat în întuneric. Însă prin crăpăturile a două dintre colibele skaa se zărea lumină. Vremea mohorâtă îi convinsese probabil pe oameni să-și încheie devreme ziua de lucru.

Vin se apropie tremurând de una dintre acele colibe și urechile ei ajutate de cositor auziră glasuri înăuntru. Se opri și ascultă. Copiii râdeau, iar oamenii vorbeau cu plăcere. Simți mirosul a ceea ce trebuia să fie începutul pregătirilor pentru masa de seară — o simplă tocană de legume.

Skaa... râzând, se gândi ea. În zilele Lordului Legiuitor, o astfel de colibă era un loc unde sălășluiau spaima și tristețea. Un skaa fericit era considerat un skaa care muncea de mântuială.

Noi am însemnat ceva. Totul a însemnat ceva.

Dar meritase să-i moară prietenii? Să cadă Luthadelul? Lipsit de protecția lui Elend, până și acel sătuc avea s-ajungă în curând sub stăpânirea vreunui despot.

Sorbi sunetele râsului. Kelsier nu se lăsase înfrânt. Îl înfruntase pe însuși Lordul Legiuitor și ultimele lui cuvinte fuseseră o sfidare. Chiar în momentele când planurile lui păruseră lipsite de orice speranță, când leșul îi zăcuse pe caldarâm, el, în taină, deja învinsese.

Refuz să mă dau bătută, își spuse, îndreptându-și spatele. *Refuz să cred că au murit, atâta vreme cât nu le simt trupurile fără viață în brațele mele.*

Ridică o mână și bătu în ușă. Zgomotele din interior încetară în aceeași clipă. Skaa, mai ales cei de la țară, erau sperioși. Probabil c-avea să fie nevoită...

— Oh, biata de tine! exclamă femeia, deschizând ușa până la capăt. Vino înăuntru, nu mai sta în ninsoare. Ce-i cu tine afară?!

Vin șovăi. Femeia purta haine simple, dar bine lucrate, ca s-o apere de frigul iernii. Vatra din mijlocul încăperii răspândea lumină și o căldură plăcută.

— Copilă? întrebă femeia.

În spatele ei, un bărbat scund, îndesat și bărbos se ridică în picioare ca să-i pună o mână pe umăr și s-o studieze pe Vin.

— Fludor, spuse ea, încet. Am nevoie de fludor.

Cei doi se uitară unul la altul, încruntându-se. Probabil o credeau nebună. La urma urmelor, cum putea să arate, cu părul leoarcă de zăpadă, cu hainele ude și pătate de cenușă? Purta haine simple, de călărie — pantaloni și o mantie fără nimic distinctiv.

— Ce-ar fi să intri, copilă? sugeră bărbatul. Vino să mănânci ceva. Pe urmă ne poți povesti de unde vii. Unde-ți sunt părinții?

Lordule Legiuitor! se gândi Vin, sâcâită. *Nu par chiar atât de tânără, nu-i așa?*

Îi Domoli pe cei doi, alungându-le îngrijorarea și bănuielile. Pe urmă le Ațâță dorința de a da ajutor. Nu era la fel de bună ca Boare, dar nici novice nu era. Bărbatul și femeia se destinseră imediat.

— N-am prea mult timp, spuse ea. Fludor.

— Lordul avea, în conacul lui, niște vase, spuse bărbatul, vorbind rar. Dar le-am schimbat, aproape pe toate, pe haine și pe unelte pentru lucrul câmpului. Cred c-au mai rămas vreo două pocale. Le are jupânul Cled — cel mai bătrân dintre noi — în coliba lui...

— S-ar putea să meargă, spuse Vin.

Deși metalul probabil că n-a fost amestecat ținându-se cont de procentele Allomantice. S-ar putea să aibă prea mult argint, sau prea puțin cositor, și mi-ar da mult mai puțină putere decât ar trebui.

Cei doi se încruntară, apoi se uitară la ceilalți skaa din colibă.

Vin simți disperarea strecurându-i-se înapoi în piept. Ce-și închipuise? Chiar dacă fludorul ar fi fost exact aliajul care-i trebuia, era nevoie de timp ca să-l răzuiască și să adune destul de mult ca să-i fie de folos pentru alergare. În comparație cu alte metale, fludorul ardea repede. Iar ei îi trebuia o cantitate mare. Cât lua ca să-l pregătească, aproape că putea ajunge la Luthadel mergând ca un om obișnuit.

Se întoarse și se uită spre sud prin ninsoarea din văzduhul întunecat. De fapt, ar fi avut nevoie de un drum de metal — o cărare alcătuită din piroane de metal înfipte în pământ, în care un Allomant putea să-mpingă, avântându-se iarăși și iarăși în aer. Pe un asemenea drum ajunsese din Luthadel la Fellise — străbătând, în mai puțin de zece minute, o distanță pe care o trăsură o parcurgea într-o oră.

Însă între satul acela și Luthadel nu exista niciun drum de metal. Era prea greu de realizat și prea puțini oameni l-ar fi folosit ca să merite să fie construit pe distanțe lungi...

Se răsuci brusc, și cei doi skaa tresăriră. Poate că-i văzuseră pumnalele din centură, sau poate de vină era privirea ei, dar nu mai păreau la fel de prietenoși ca la-nceput.

— Ăla e un grajd? întrebă, arătând către una dintre clădirile întunecate.

— Da, răspunse bărbatul, șovăind. Dar n-avem cai. Doar două capre și vaci. Cu siguranță nu vrei să...

— Potcoave, spuse Vin.

Bărbatul se încruntă.

— Am nevoie de potcoave de cai, continuă ea. De foarte multe potcoave de cai.

— Urmează-mă, spuse bărbatul, răspunzând la Domolirea ei.

O conduse prin aerul rece al după-amiezii. Ceilalți se luară după ei, și Vin observă doi bărbați care purtau cu indiferență câte-o bâtă. Poate că nu numai protecția lui Elend îi ajutase să-și continue traiul nevătămați.

Bărbatul îndesat se propti cu toată greutatea în ușa grajdului și o împinse într-o parte. Arătă către un butoi din interior.

— Oricum rugineau degeaba aici, spuse.

Vin se apropie de butoi, luă o potcoavă și o cântări în mână. Pe urmă o aruncă în fața ei și o Împinse, incendiindu-și oțelul. Potcoava țâșni, descrise un arc prin aer și căzu la vreo sută de pași distanță, împroșcând noroiul dintr-o băltoacă.

Perfect, se gândi.

Bărbații skaa se uitau cu ochii holbați. Vin își scoase din buzunar unul dintre flacoane, îl dădu peste cap și-și refăcu rezerva de fludor. Nu era destul de mult ca să-l întrebuințeze intens, dar avea oțel și fier din belșug. Amândouă ardeau încet. Putea să Tragă de metale și să Împingă în ele vreme de câteva ore.

— Pregătiți-vă satul, spuse, arzând fludor, apoi numără zece potcoave. Luthadelul e asediat — s-ar putea să fi căzut deja. Dacă auziți că s-a-ntâmplat asta, vă sfătuiesc să vă luați oamenii și să plecați spre Terris. Mergeți pe lângă canalul imperial, drept spre nord.

— Cine ești? întrebă bărbatul.

— Nimeni important.

El șovăi.

— Ești *ea*, nu-i așa?

Nu era nevoie să-l întrebe ce voia să spună. Se mulțumi să lase o potcoavă să cadă pe pământ, în spatele său, și Împinse în ea în timp ce răspundea scurt, cu voce scăzută:

— Da.

Țâșni imediat în aer, pieziș. Când începu să cadă aruncă altă potcoavă. Însă nu Împinse în ea decât după ce se văzu foarte aproape de pământ; avea nevoie să se miște mai mult înainte și mai puțin în sus.

Mai făcuse așa ceva și înainte. Nu diferea prea mult de folosirea monedelor pentru salturi. Trucul era să rămână în mișcare tot timpul. Când Împinse în a doua potcoavă, avântându-se iarăși în văzduhul plin de fulgi de zăpadă — se întinse în spate și Trase cu putere de prima potcoavă.

Aceasta nu era fixată de nimic, așa că sări în urma ei, traversând prin aer distanța care le despărțea în timp ce Vin arunca pe pământ a treia potcoavă. O eliberă pe prima, pe care propriul

avânt o purtă prin aer, făcând-o să-i treacă pe deasupra capului. Atinse solul în timp ce Vin Împingea în potcoava a treia și o Trăgea după ea pe a doua, aflată nu cu mult în urmă.

O să fie greu, se gândi, încruntându-se, concentrată, când trecu peste prima potcoavă și Împinse în ea. Însă nu se avântă sub unghiul corect și căzu, ajungând mult prea departe, înainte de a Împinge. Potcoava țâșni în urma ei și nu o ajută să se-avânte destul de sus ca să rămână în aer. Vin se izbi de pământ cu putere, dar Trase imediat potcoava spre ea și încercă din nou.

La primele încercări, totul merse destul de încet. Cel mai greu era s-arunce potcoava sub unghiul corect. Trebuia s-o lovească dibace, trimițând-o în jos cu o forță destul de mare ca să rămână pe pământ, ajungând, în același timp, destul de departe ca s-o țină pe ea însăși în mișcare în direcția dorită. Prima oară se văzu nevoită să aterizeze destul de des, întorcându-se apoi ca să recupereze potcoavele. Oricum, nu avea prea mult timp pentru experimentări, dar era hotărâtă să reușească.

În cele din urmă, întrebuințarea celor trei potcoave începu să meargă destul de bine; pământul ud o ajuta și greutatea ei afunda potcoavele în noroi, făcând din ele ancore mai puternice în clipa când Împingea ca să-nainteze. Izbuti în curând să adauge o a patra potcoavă. Cu cât împingea mai des — cu cât avea mai multe potcoave în care să Împingă — înainta mai repede.

Când ajunse la o oră distanță de sat, adăugă a cincea potcoavă. Rezultatul era un zbor continuu al bucăților de metal azvârlite în aer. Vin Trăgea, apoi Împingea, apoi Trăgea, fără întrerupere și cu o hotărâre de nezdruncinat, jonglând cu sine însăși prin aer.

Pământul alerga sub ea și potcoavele se avântau prin văzduh, deasupra ei. Vântul deveni vuiet în timp ce se Împingea tot mai repede și mai repede, îndreptându-se mereu către sud. Era o rafală de metal și de mișcare — așa cum fusese Kelsier către sfârșit, când omorâse Inchizitorul.

Numai că metalul ei nu era menit să ucidă, ci să salveze. *Poate n-o să sosesc la timp,* se gândi, cu aerul agitându-i-se în jur. *Dar n-o să mă dau bătută la jumătatea drumului.*

Am un nepot tânăr, pe nume Rashek. Îi urăște pe toți oamenii din Khlennium, cu înfocarea unui tânăr invidios. Pe Alendi îl urăște chiar mai mult — deși nu s-au întâlnit niciodată — pentru că s-a simțit trădat când drept Erou al Evurilor a fost ales unul dintre asupritorii noștri.

53

Straff începu de fapt să se simtă foarte bine în timp ce armata sa ajunse pe culmea ultimului deal care domina Luthadelul. Încercase cu toată discreția câteva droguri din dulapul său și era aproape sigur că știa ce-i dăduse Amaranta: Frayn Negru. Un drog într-adevăr primejdios. Trebuia să se dezvețe de el încetul cu încetul — dar, deocamdată, dacă înghițea câteva frunze devenea mai puternic și mai vioi ca niciodată. De fapt, se simțea minunat.

Era sigur că despre cei din Luthadel nu se putea spune același lucru. Kolosșii se îngrămădeau în jurul zidului cetății, continuând să lovească în mai multe porți dinspre nord și est. Din oraș se înălța fum.

— Lordul meu, după cum spun iscoadele noastre, creaturile au spart patru porți, îl încunoștiință Janarle. Au spart-o mai întâi pe cea din est, unde li s-a opus o rezistență serioasă. Pe urmă a căzut cea din nord-est, apoi cea din nord-vest, dar la amândouă soldații rezistă. Cea mai importantă spărtură e cea din nord. S-ar părea că acolo kolosșii fac ravagii, incendiind și jefuind.

Straff dădu din cap. *Poarta din nord,* se gândi. *Cea mai apropiată de Fortăreața Venture.*

— Atacăm, lordul meu? întrebă Janarle.

— De când a căzut poarta din nord?

— Probabil de vreo oră, lordul meu.

Straff clătină alene din cap.

— Atunci mai așteptăm. Creaturile s-au străduit din greu să pătrundă în oraș — să le lăsăm măcar să se distreze puțin înainte de a le măcelări.

— Ești sigur, lordul meu?

Straff zâmbi.

— Peste câteva ore, după ce-și vor pierde pofta de sânge, kolosșii vor fi destul de obosiți după atâta luptă și se vor liniști. Atunci va fi cel mai potrivit moment pentru atac. Vor fi împrăștiați prin oraș și slăbiți după ce li s-a opus atâta rezistență. O să-i înfrângem cu ușurință.

Sazed îl strânse de gât pe kolossul cu care se lupta, silindu-l să-și tragă înapoi figura schimonosită într-un mârâit. Pielea creaturii era atât de întinsă încât îi crăpase chiar în mijlocul feței, dezvelindu-i mușchii de deasupra dinților și din jurul nărilor. Răsufla cu o furie răgușită, împroșcându-l pe Sazed cu salivă și sânge la fiecare respirație.

Putere! se gândi terrisianul, pătrunzând în fludorminte ca să ia mai multă forță. Trupul îi devenise atât de masiv încât se temea că și pielea lui urma să crape. Din fericire, metalminții sale fuseseră construite astfel încât să se întindă, erau brățări și inele deschise, puteau să-și modifice curburile. Însă mărimea propriului său trup era totuși alarmantă. Având astfel de dimensiuni, probabil că nu putea să meargă, nici să facă mișcări agile — dar n-avea importanță, căci kolossul îl trântise deja la pământ. N-avea nevoie decât de mai multă putere în mâinile cu care-l strângea. Creatura îi înfipsese ghearele într-un braț și-și ducea mâna cealaltă la spate, să-și înșface sabia...

Degetele lui Sazed îi striviră în sfârșit gâtul gros. Creatura încercă să mârâie, dar nu mai avea aer, așa că în schimb se zbătu, înciudată. Sazed se strădui să se ridice în picioare, apoi azvârli kolossul către semenii săi. Având o forță atât de nefirească, în mâinile lui chiar și un trup de aproape trei metri și jumătate înălțime părea ușor. Îl izbi de un grup de kolosși în atac, silindu-i pe toți să dea înapoi.

Și rămase în picioare, gâfâind. *Îmi întrebuințez puterea atât de repede,* se gândi, eliberându-și fludormintea, și corpul i se dezumflă ca un burduf golit de vin. Nu putea continua să intre în rezervele sale într-o asemenea măsură. Își consumase deja

o jumătate din putere — din energia adunată timp de câteva decenii. Încă nu-și folosise inelele, dar acolo avea numai câteva minute din fiecare însușire. Le păstra pentru o urgență.

Și tocmai cu așa ceva s-ar putea să am de-a face acum, se gândi, cu groază. Încă nu pierduseră Curtea Porții de Oțel. Deși kolosșii deschiseseră poarta, nu puteau intra decât foarte puțini în același timp — și numai cei mai mari păreau să fie în stare să sară peste zid.

Însă micul grup de soldați al lui Sazed se afla într-o situație cumplită. Cadavrele zăceau împrăștiate prin curte. Credincioșii skaa din spate începuseră să tragă răniții la adăpost. Sazed îi auzea gemând în spatele lui.

În jur erau presărate și cadavre de kolosși și, în ciuda măcelului, terrisianul nu putea să nu se simtă mândru văzând cât de mult le costa pe creaturi încercarea de pătrundere în tunelul porții. Luthadelul nu cădea cu ușurință. Nicidecum.

Pe moment, Kolosșii păreau respinși, cu toate că în curte mai continuau câteva încăierări, iar un nou grup de monștri se aduna dincolo de poartă.

Dincolo de poartă, se gândi Sazed, aruncând o privire în lateral. Creaturile nu se osteniseră să deschidă decât unul dintre canaturile masive, pe cel din dreapta. În piață erau cadavre — zeci, poate chiar sute — dar kolosșii înșiși îndepărtaseră multe din dreptul porții, ca să poată intra.

Poate...

Sazed n-avea timp de gândire. Se avântă înainte, deschizându-și din nou fludormintea și dându-și puterea a cinci oameni. Înșfăcă lesul unui koloss mai mic și-l azvârli dincolo de poartă. Creaturile de afară mârâiră, împrăștiindu-se. Mai erau încă vreo câteva sute care așteptau să li se ivească ocazia să intre, dar, grăbindu-se să se ferească din calea proiectilului aruncat de terrisian, se împiedicară de morți.

Sazed alunecă pe sânge în timp ce lua un al doilea trup, pe care-l aruncă în lateral.

— La mine! strigă, sperând că erau în jur oameni care-l puteau auzi și care puteau și să răspundă la chemarea lui.

Kolosșii pricepură prea târziu ce voia să facă. Cu o lovitură de picior, el dădu încă un leș la o parte, apoi se azvârli peste canalul deschis și-și trase din fierminte greutatea depozitată. Deveni imediat mult mai greu și, cu toată acea greutate, se trânti peste canalul porții, închizându-l.

Kolosșii se năpustiră asupra porții de dincolo de ea. Sazed se împinse în lemn, dând cadavrele deoparte și silind canalul masiv să se-nchidă până la capăt. Continuă să scoată din fierminte, secătuindu-și prețioasa rezervă într-un ritm înfricoșător. Deveni atât de greu, încât își simți propria greutate apăsând-l în jos, gata să-l strivească, și numai mulțumită puterii sale sporite izbuti să rămână în picioare. Kolosșii înciudați băteau în poartă, dar el rezista. Îi ținea pe loc, cu mâinile și cu pieptul apăsate pe lemnul aspru, cu degetele picioarelor înțepenite pe pietrele zgrunțuroase ale pavajului. Cu alamămintea, nici măcar nu le simțea răceala prin mâzga din cenușă, zăpadă și sânge de sub tălpile sale.

Oștenii scoaseră un strigăt. Unii mureau. Alții se proptiră cu toată greutatea lor în poartă, și Sazed aruncă o privire peste umăr. Soldații rămași creaseră un perimetru și apărau poarta de kolosșii pătrunși în oraș. Oamenii luptau plini de curaj, cu spatele la poarta pe care numai greutatea lui Sazed o împiedica să se deschidă.

Și totuși luptau. Sazed scoase un strigăt de sfidare, cu tălpile alunecându-i, blocând poarta în vreme ce soldații lui îi omorau pe kolosșii rămași în curte. Pe urmă, un grup apăru din lateral, aducând o bucată lungă de lemn. Sazed nu știa de unde o găsiseră și nici nu se sinchisea de asta în vreme ce-o împingeau în locul unde se aflase drugul porții.

Greutatea i se termină, fierminteа i se golise. *Ar fi trebuit să depozitez mai multă, de-a lungul anilor,* se gândi, oftând istovit și prăbușindu-se lângă poarta închisă. Înainte de a fi nevoit s-o folosească atât de des ca să-mpingă kolosșii, i se păruse că avea o grămadă.

De obicei o stocam doar ca urmare a faptului că mă făceam mai ușor. Asta mi se părea întotdeauna cea mai bună întrebuințare a fierului.

Își eliberă și fludorul și își simți trupul dezumflându-se. Din fericire, mărirea trupului în acest mod nu-i lăsa pielea lăbărțată. Reveni la obișnuitul său sine, singura schimbare fiind o înspăimântătoare senzație de istovire și o ușoară durere. Kolosșii continuau să lovească în poartă. Sazed își deschise ochii obosiți, zăcând, cu pieptul gol, în ninsoare și în cenușă. Soldații stăteau în jurul lui cu un aer solemn.

Atât de puțini, se gândi. Abia cincizeci, rămași din cei patru sute de la început. Piața însăși era înroșită — parcă ar fi vopsit-o cineva — de sângele kolosșilor, strălucitor și mai deschis la culoare, amestecat cu al oamenilor, de culoare mai închisă. Câte unul sau în mormane, leșurile păreau bulgări scârboși, albaștri, amestecați printre hălci de carne sfâșiată sau răsucită care reprezentau tot ce mai rămăsese din trupurile omenești lovite de brutalele săbii ale monștrilor.

De partea cealaltă a porții, bufniturile continuau, ca niște bătăi de tobă înfundate. Căpătau un ritm mai frenetic și poarta se zguduia, pe măsură ce kolosșii deveneau tot mai nervoși.

— Scândura aia n-o să reziste prea mult, spuse încet unul dintre soldați, cu o fărâmă de cenușă plutindu-i în față. Și balamelele sunt crăpate. Vor pătrunde din nou.

Sazed se ridică împleticindu-se.

— Și noi vom lupta din nou.

— Lordul meu! spuse o voce.

Sazed se întoarse și-l văzu pe unul dintre mesagerii lui Dockson ocolind un morman de cadavre.

— Lordul Dockson spune...

Vocea i se stinse când văzu pentru prima oară că poarta lui Sazed era închisă.

— Cum...? începu să întrebe.

— Să-ți auzim mesajul, tinere, îi ceru Sazed, obosit.

— Lordul Dockson spune că nu veți primi întăriri, zise mesagerul, strunindu-și calul. Poarta de Cositor a căzut și...

— Poarta de Cositor? întrebă Sazed. *Tîndwyl!* Când?

— Acum mai bine de o oră, lordul meu.

O oră? se gândi, uluit. *Cât timp ne-am luptat?*

— Trebuie să rezistați aici, lordul meu! adăugă tânărul, întorcându-și calul și plecând pe drumul pe care venise.

Sazed făcu un pas spre est. *Tindwyl...*

Bufniturile din poartă deveniră mai puternice și scândura începu să crape. Oamenii alergară să caute altceva cu care să blocheze canaturile, dar Sazed vedea că suporturile care fixau scândura-zăvor la locul ei începeau să se desprindă. Și, odată ce cădeau, poarta nu mai putea fi ținută închisă în niciun fel.

Închise ochii, simțind povara oboselii și întinzându-se spre fludorminte. Era aproape secătuită. După ce se golea, mai avea doar un strop de putere într-unul dintre inele.

Însă ce altceva ar fi putut face?

Auzi scândura pocnind și oamenii țipând.

— Înapoi! strigă Ciomege. Retragerea în cetate!

Rămășițele armatei lor se împrăștiară, îndepărtându-se de Poarta de Zinc. Boare privi cu groază din ce în ce mai numeroșii kolossi care se revărsau în piață, copleșindu-i pe cei câțiva oameni prea slăbiți sau prea răniți ca să se poată retrage. Creaturile înaintau ca un imens val albastru, un val cu săbii de oțel și ochi roșii.

Pe cer, soarele — abia vizibil dincolo de norii de furtună — era o rană sângerândă târându-se către orizont.

— Boare, se răsti Ciomege, trăgându-l înapoi. E timpul să plecăm.

Caii fugiseră de mult. Boare se împletici pe urmele generalului, încercând să n-asculte mârâielile care se auzeau în urmă.

— Retrageți-vă pe pozițiile de hărțuire! strigă Ciomege, către aceia care-l puteau auzi. Detașamentul unu, rezistați în Fortăreața Lekal! Lordul Hammond trebuie să fie deja acolo, pregătind apărarea! Detașamentul doi, cu mine în Fortăreața Hasting!

Boare continuă să înainteze, cu mintea tot atât de amorțită cum îi erau picioarele. În timpul luptei, nu fusese, practic, de niciun folos. Încercase să îndepărteze frica soldaților, dar

strădaniile sale păruseră atât de neîndestulătoare. Ca și cum... ai fi vrut să te ferești de soare la umbra unei bucăți de hârtie.

Ciomege ridică o mână, și cei două sute de oameni din al doilea detașament se opriră. Boare se uită în jur. Sub fulgii de zăpadă și de cenușă, strada era tăcută. Totul părea... monoton. Cerul era întunecat, conturile orașului își pierdeau vigoarea sub pătura de zăpadă cu pete negre. Era ciudat să fugi de scena oribilă, în stacojiu și albastru, ca să dai de o alta, atât de lenevoasă.

— Fir-ar să fie! se răsti Ciomege, împingându-l pe Boare la o parte când de pe o stradă laterală dădu buzna un grup de kolossi înfuriați.

Soldații se aliniară pe un singur șir, dar un al doilea grup de kolossi — creaturile care tocmai năvăliseră pe poartă — apăru în spatele lor.

Boare se împletici și căzu în zăpadă. *Celălalt grup... a venit din nord! Creaturile au pătruns deja atât de adânc în oraș?*

— Ciomege! strigă el, întorcându-se. Suntem...

Își privi prietenul exact la timp ca să vadă sabia unui koloss masiv trecându-i prin brațul ridicat și continuându-și apoi mișcarea ca să-l izbească în coaste. Generalul gemu, azvârlit în lateral, cu sabia zburându-i odată cu brațul desprins. Se împletici, sprijinindu-se pe piciorul beteag, iar kolossul își coborî arma, lovind cu amândouă mâinile.

Zăpada murdară căpătă în sfârșit culoare, împroșcată cu roșu.

Boare se holbă, năucit, la rămășițele leșului lui Ciomege. Kolossul se întoarse spre el, mârâind.

Certitudinea că avea să moară îl izbi, dezmeticindu-l așa cum nu izbutise nici măcar zăpada rece. Alunecă în ea când se grăbi să se retragă și, din instinct, se întinse să-l Domolească pe koloss. Bineînțeles că nu se întâmplă nimic. Încercă să se ridice, iar kolossul — alături de alte creaturi — se îndreptă spre el. Însă în clipa aceea își făcu apariția un nou grup de soldați care fugeau de la poartă, abătând atenția kolossilor.

Boare făcu singurul lucru care i se părea firesc. Se târî într-o clădire și se ascunse.

o o o

— Totul e numai din vina lui Kelsier, bombăni Dockson, adăugând o notiță pe hartă.

După cum spuneau mesagerii, Ham ajunsese în Fortăreața Lekal. N-avea să dureze mult.

Marea sală a Fortăreței Venture era mișcare în rafale și haos, cu scribi cuprinși de panică alergând în toate părțile după ce înțeleseseră, în sfârșit, că pentru kolossi nu conta dacă un om era nobil, cărturar, skaa sau negustor. Creaturilor le plăcea pur și simplu să ucidă.

— Ar fi trebuit să prevadă că asta va urma, continuă Dockson. Ne-a lăsat cu toată mizeria și pur și simplu și-a închipuit c-o să găsim o cale de îndreptare a lucrurilor. Ei bine, nu pot ascunde un oraș de dușmanii lui — nu așa cum ascundeam o ceată. Dacă suntem niște hoți excelenți, nu-nseamnă că ne pricepem să conducem un regat!

Nu-l asculta nimeni. Toți mesagerii fugiseră, iar garda lui lupta, străduindu-se să apere porțile. Fiecare fortăreață avea propriile sale fortificații, însă Ciomege hotărâse — pe bună dreptate — să le folosească numai ca posibilitate de retragere. Nu erau menite să respingă un atac de mari proporții și erau prea depărtate una de alta. Retragerea nu făcea altceva decât să fractureze armata oamenilor în grupuri izolate.

— Adevărata noastră problemă e continuarea, adăugă Dockson, făcând o ultimă notație în dreptul Porții de Cositor, ca să explice ce se întâmplase acolo. Își plimbă privirea peste hartă. Nu se așteptase câtuși de puțin ca poarta lui Sazed să reziste cel mai mult.

— Continuarea, își reluă el bombănelile. Am presupus că suntem în stare să facem treabă mai bună decât nobilii, dar, imediat ce ne-am văzut cu puterea în mâini, i-am pus din nou să conducă. Dacă i-am fi omorât pe toți, poate c-am fi izbutit s-o luăm altfel de la început. Firește, asta ar fi însemnat să cotropim alte Stăpâniri — adică s-o trimitem pe Vin să se ocupe de nobilii cei mai importanți și de cei mai problematici. Ar fi fost un măcel

cum nu s-a mai văzut niciodată în Ultimul Imperiu. Și, dacă am fi făcut asta...

Vocea i se stinse și își ridică privirea când una dintre masivele și maiestuoasele ferestre cu vitralii se făcu țăndări. Și celelalte răbufniră în cioburi când le sparseră pietrele azvârlite în ele. Câțiva kolossi uriași sărira prin găuri și aterizară pe podeaua de marmură presărată cu așchii de sticlă. Ferestrele erau frumoase chiar și sparte, cu vârfuri ascuțite scânteind în lumina după-amiezii.

— Dacă am fi făcut asta, spuse încet Dockson, n-am fi fost cu nimic mai buni decât fiarele.

Scribii țipară, încercând să scape cu fuga când kolossul începu măcelul. Dockson se ridică în tăcere, ascultând zgomotele din spatele lui — mormăieli, răsuflări hârșâite — în vreme ce alți kolossi se apropiau pe coridoare. Când oamenii începură să moară, întinse mâna spre sabia de pe masa lui.

Închise ochii. *Știi, Kell,* se gândi, *aproape-ncepusem să cred că au dreptate, că veghezi asupra noastră. Că ești un soi de zeu.*

Deschise ochii și se întoarse, trăgându-și sabia din teacă. Pe urmă încremeni, cu ochii la bestia masivă care venea din spate. *E atât de mare!*

Scrâșni din dinți, trimise o ultimă înjurătură către Kelsier și atacă, rotindu-și sabia.

Creatura i-o prinse într-o mână nepăsătoare, ignorând tăietura cu care se alese. Apoi își repezi în jos propria armă, și urmă întunericul.

— Lordul meu, spuse Janarle, cetatea a căzut. Uite, se vede arzând. Kolossii au pătruns prin trei din cele patru porți atacate și aleargă ca sălbaticii prin oraș. Nu se opresc din jefuit și omoară tot ce mișcă. N-au mai rămas mulți soldați care să le țină piept.

Straff păstra tăcerea, uitându-se cum ardea Luthadelul. I se părea... un simbol. Un simbol al dreptății. Fugise o dată din oraș, lăsând viermii skaa înăuntru, iar când se întorsese să-l ceară înapoi, oamenii i se împotriviseră.

Fuseseră sfidători. Își meritau soarta.

— Lordul meu, insistă Janarle. Armata kolosșilor e deja destul de slăbită. Sunt greu de numărat, dar leșurile pe care le-au lăsat în urmă dovedesc că și-au pierdut cel puțin a treia parte din forță. Îi putem înfrânge!

— Nu, răspunse Straff, clătinând din cap. Nu încă.

— Lordul meu? întrebă Janarle.

— Lasă kolosșii să ia tot orașul ăsta afurisit, răspunse Straff, cu voce scăzută. Să-l radă de pe fața pământului, să-l ardă din temelii. Focurile nu pot strica atiul nostru — de fapt, probabil că-l vor face mai ușor de găsit.

— Dar...

Janarle părea uluit. Nu mai obiectă, însă revolta îi umplea ochii.

Mai târziu, va trebui să mă ocup de el, se gândi Straff. *O să se ridice împotriva mea când o să afle c-a plecat Zane.*

Pe moment, n-avea importanță. Orașul îl respinsese, așa că avea să piară. În locul lui avea să construiască unul mai bun.

Unul dedicat lui Straff, nu Lordului Legiuitor.

— Tată! spuse Allrianne, nerăbdătoare.

Cett clătină din cap. Stătea, călare, alături de calul fiicei lui, pe un deal din vestul Luthadelului. Vedea armata lui Straff, adunată în nord și privind — așa cum privea și el — chinurile de moarte ale unui oraș condamnat.

— Trebuie să-i ajutăm! insistă Allrianne.

— Nu, spuse Cett, în șoaptă, scuturându-se de efectele Ațâțării ei asupra sentimentelor lui. Se învățase de mult cu manipulările fiicei sale. Acum, ajutorul nostru n-ar mai conta.

— Trebuie să facem ceva! strigă Allrianne, trăgându-l de braț.

— Nu, răspunse el ferm.

— Dar ne-am întors! De ce, dacă nu ca să dăm ajutor?

— O să dăm ajutor, răspunse Cett, cu voce înceată. O să-l ajutăm pe Straff să cucerească orașul când va dori, apoi o să-i jurăm supunere și-o să sperăm că n-o să ne omoare.

Allrianne păli.

— Asta e tot? șuieră ea. De-asta ne-am întors, ca să-i poți da regatul nostru monstrului ăstuia?

— La ce altceva te așteptai? Mă cunoști, Allrianne. Știai că asta avea să fie hotărârea mea.

— Credeam că te cunosc! se răsti ea. Credeam că, în adâncul sufletului tău, ești un om bun.

Cett clătină din cap.

— Toți oamenii buni sunt morți, Allrianne. Au murit în cetatea aia.

Sazed continua să lupte. Nu era războinic, îi lipseau agilitatea instinctelor și instrucția. După calculele sale, ar fi trebuit să moară cu ore în urmă. Și totuși izbutise cumva să supraviețuiască.

Poate fiindcă nici kolosșii nu luptau cu pricepere.

Erau grosolani — ca și uriașele lor săbii triunghiulare — și se aruncau pur și simplu asupra potrivnicilor, fără să aibă vreo tactică.

Ceea ce ar fi trebuit să fie de-ajuns. Însă terrisianul rezista — și, alături de el, mai rezistau alți câțiva. Kolosșii aveau de partea lor furia, însă oamenii lui își vedeau semenii firavi și bătrâni stând chiar la marginea pieței și privindu-i. Soldații știau pentru ce luptă. Părea de-ajuns să li se aducă aminte ca să nu se dea bătuți, deși kolosșii începeau să-i încercuiască, înaintând către marginile pieței.

Sazed știa de-acum că nimic n-avea să ușureze lucrurile. Sperase că, poate, Straff avea să se hotărască să cucerească orașul, așa cum bănuise Ciomege. Însă era prea târziu pentru așa ceva; se apropia noaptea, soarele cobora încet spre orizont.

Sfârșitul e, în cele din urmă, aici, se gândi, când o lovitură îl doborî pe bărbatul de alături. El alunecă pe sânge și mișcarea îl salvă când kolossul își roti brațul pe deasupra capului lui.

Poate că Tindwyl găsise o cale să se salveze. Din fericire, Elend urma să ducă la destinație studiile celor doi terrisieni. *Sunt importante,* se gândi Sazed, deși nu știa de ce.

Atacă, rotind sabia luată de la un koloss. În timpul mișcării, își încordă mușchii cu o ultimă răbufnire, dându-le forță în clipa întâlnirii dintre sabie și carnea kolossului.

Lovi. Rezistența, sunetul umed al ciocnirii, șocul transmis în susul brațului său — toate îi erau acum familiare. Sângele strălucitor al kolossului îl împroșcă și un alt monstru se prăbuși.

Iar forța lui Sazed dispăru.

Cu fludormintea goală, sabia kolossului îi atârna acum grea în mână. Încercă s-o repeadă spre următoarea creatură din șir, dar arma îi alunecă dintre degetele neputincioase, amorțite și obosite.

Kolossul era unul dintre cei uriași. De vreo trei metri șaptezeci înălțime, era cel mai mare dintre toți monștrii văzuți până atunci de Sazed. Terrisianul încercă să se ferească din calea lui, dar se împiedică de trupul unui soldat abia ucis. În timp ce cădea, oamenii lui cedară în cele din urmă și ultimii rămași — o mână de oameni — se împrăștiară. Se descurcaseră bine. Prea bine. Poate, dacă i-ar fi lăsat să se retragă...

Nu, își spuse, ridicându-și privirea către propria moarte. *Am făcut față, așa cred. Mai bine decât ar fi fost în stare orice alt simplu cărturar.*

Gândul îi zbură la inelele sale. Poate i-ar mai fi oferit un mic avantaj, i-ar fi permis să fugă. Să scape. Însă nu izbuti să găsească niciun motiv. De ce să opună rezistență? În primul rând, de ce-o făcuse până atunci? Știuse că erau condamnați la pieire.

Te-ai înșelat în privința mea, Tindwyl, se gândi. *Uneori renunț. La speranța în salvarea acestui oraș am renunțat de mult.*

Era încă pe jumătate întins în noroiul însângerat când kolossul amenințător de deasupra lui își ridică sabia. Peste unul dintre umerii creaturii, zărea soarele roșu atârnând chiar deasupra zidului. Se concentră asupra lui, mai degrabă decât asupra armei în cădere. Vedea razele de soare ca... pe niște așchii de sticlă în văzduh.

Lumina soarelui păru să scânteieze, să vină către el scăpărând. Ca și cum însuși soarele i-ar fi ieșit în întâmpinare. Întinzându-se în jos, ca să-i primească sufletul.

Și astfel mor...

Un stop licăritor de lumină sticli într-o rază de soare, apoi îl izbi de koloss drept în ceafă. Creatura mormăi, crispându-se și scăpând sabia. Căzu pe-o parte și Sazed mai rămase o clipă întins la pământ, încremenit de uimire. Pe urmă își ridică privirea spre creasta zidului.

Lumina soarelui contura o siluetă măruntă. Neagră în fața luminii roșii, cu mantia fluturându-i ușor în urmă. Sazed clipi uluit. Fărâma de lumină scăpărătoare pe care-o zărise... fusese o monedă. Kolossul din fața lui era mort.

Vin se întorsese.

Se avântă, sărind cum numai un Allomant o putea face, și pluti pe deasupra pieței descriind un arc grațios. Aterizâ chiar în mijlocul kolosșilor și se răsuci. Monedele zburară ca tot atâtea insecte furioase, tăind în carnea albastră. Creaturile nu cădeau cu ușurința cu care-ar fi căzut oamenii, însă atacul le abătu atenția. Se întoarseră cu spatele la soldații care fugeau și la orășenii fără apărare.

Grupul de skaa din spatele pieței începu un cântec monoton. Suna bizar în toiul unei lupte. Sazed se săltă în capul oaselor, dându-și uitării durerile și oboseala în timp ce Vin sărea. Poarta orașului se clătină brusc, cu balamalele răsucindu-i-se. Kolosșii îi dăduseră deja atâtea lovituri puternice...

Masiva poartă de lemn se desprinse de zid dintr-o smucitură, Trasă de Vin. *Atâta putere*, se gândi Sazed, amorțit. *Probabil Trage de ceva din spatele ei — dar asta ar însemna că biata fată stă între două forțe egale cu greutatea porții, care-o smucesc.*

Dar Vin izbuti totuși, ridică poarta, săltând-o brusc, și o Trase către ea. Imensul obiect din lemn de esență tare se izbi de kolosși, împrăștiindu-le trupurile. Vin se răsuci cu pricepere în aer, Trăgându-se în lateral și aplecând poarta într-o parte, de parc-ar fi fost legată de ea cu un lanț.

Kolosșii zburară în aer, cu oasele pocnindu-le, spulberându-se ca niște aschii în fața puternicei arme. Dintr-o singură trecere, Vin curăță întreaga curte.

Poarta căzu. Vin ateriză în mijlocul unui grup de trupuri stâlcite și, cu o lovitură de picior, își săltă tăcută în mâini bastonul de război al unui soldat căzut. Kolossii rămași dincolo de poartă nu șovăiră decât o clipă înainte de a se năpusti. Vin îi atacă imediat cu lovituri iuți, dar precise. Țestele crăpau și kolossii care-ncercau să treacă de ea cădeau morți în noroi. Se răsuci și mătură câțiva, trântindu-i la pământ și împroșcându-i pe cei din spatele lor cu nămol roșu, amestecat cu cenușă.

Trebuie... trebuie să fac ceva, se gândi Sazed, scăpând de uimirea care-l înlemnise. Era tot cu pieptul gol, dar nu simțea frigul fiindcă alamămintea lui era aproape goală. Vin continua să lupte, doborând un koloss după altul. *Nici măcar puterea ei nu durează la nesfârșit. Nu poate salva orașul.*

Terrisianul se sili să se ridice în picioare și o porni către partea din spate a pieței. Îl înșfăcă pe bătrânul din fruntea grupului de skaa și îl zgâlțâi, dezmeticindu-l și făcându-l să-și înceteze cântecul.

— Ați avut dreptate, îi spuse. S-a întors.

— Da, Întâiule Martor Sacru.

— Va izbuti să ne ofere timp, așa cred, continuă Sazed. Kolossii au pătruns în oraș. Trebuie s-adunăm toți oamenii pe care-i putem găsi și să fugim.

Bătrânul șovăi și, pentru o clipă, terrisianul se temu că avea să refuze — să pretindă că Vin putea să-i apere, să înfrângă întreaga armată. Apoi, din fericire, dădu din cap.

— Vom fugi spre poarta dinspre nord, zise grăbit Sazed. Pe-acolo au intrat mai întâi kolossii, așa că e posibil să fi părăsit deja locul.

Sper, se gândi, grăbindu-se să plece ca s-avertizeze cât mai mulți oameni. După retragere, apărătorii ar fi trebuit să rămână pe poziții în fortărețele înaltei nobilimi. Poate acolo avea să găsească supraviețuitori.

Așadar, se gândi Boare, *se dovedește că sunt un laș.*

Nu era o surpriză. Spusese întotdeauna că, pentru un om, era important să se cunoască pe sine însuși, iar el fusese

întotdeauna conștient de propriul egoism. Prin urmare, nu era câtuși de puțin șocat să se vadă ghemuit lângă peretele jupuit al unei case skaa vechi, din cărămidă, închizându-și urechile la țipetele de afară.

Unde era acum bărbatul mândru? Diplomatul abil, Domolitorul cu costume imaculate? Dispăruse, lăsând în urmă ceva tremurător și nefolositor. Încercase de mai multe ori să ardă alamă, să-i Domolească pe oamenii care luptau dincolo de perete. Însă nu fusese în stare să ducă la bun sfârșit această acțiune, cea mai simplă dintre toate. Nu putea nici măcar să se miște.

Dacă nu considerai că tremuratul era o mișcare.

Fascinant, se gândi, parcă privindu-se din exterior, la vederea creaturii jalnice în costumul rupt și plin de sânge. *Prin urmare, asta mi se-ntâmplă când mă apasă lucruri prea greu de suportat? Într-un fel, e o ironie. Mi-am petrecut întreaga viață controlând emoțiile și sentimentele altora. Acum mi-e atât de frică încât nu mai sunt bun de nimic.*

Afară, lupta continua. Se prelungea îngrozitor de mult. Soldații ăia n-ar fi trebuit să fie morți?

— Boare?

Nu putea să se miște ca să vadă cine era. *Vocea pare a lui Ham. Ciudat. Și el ar trebui să fie mort.*

— Lordule Legiuitor! exclamă Ham, apărând în fața ochilor lui Boare.

Avea un braț într-o eșarfă însângerată. Veni imediat lângă el.

— Boare, mă auzi?

— L-am văzut ascunzându-se aici, lordul meu, spuse o altă voce.

A unui soldat?

— S-a adăpostit aici când a început lupta. Însă l-am simțit Domolindu-ne. Ne-a făcut să luptăm, chiar și când ar fi trebuit să renunțăm la luptă. După moartea lordului Cladent...

Sunt un laș...

Apăru o altă siluetă. Sazed, părând îngrijorat.

— Boare, spuse Ham, îngenunchind. Fortăreața mea a căzut, iar poarta lui Sazed e la pământ. Nu mai avem nicio

veste de la Dockson de mai bine de-o oră și am găsit cadavrul lui Ciomege. Te rog. Kolosșii distrug orașul. Trebuie să știm ce să facem.

Nu mă întreba pe mine, răspunse Boare — sau încercă să răspundă.

— Nu te pot căra, Boare, spuse Ham. Aproape că nu-mi mai pot folosi brațul.

E în ordine, bolborosi Boare. *Vezi tu, dragul meu, nu cred că, de-acum înainte, mai sunt de mare folos. Ar trebui să plecați. E cât se poate de bine dacă mă lăsați aici.*

Ham se uită la Sazed, neajutorat.

— Grăbește-te, lord Hammond, spuse terrisianul. Putem pune soldații să care răniții. O să ne-ndreptăm spre Fortăreața Hasting. Poate ne găsim adăpost acolo. Sau... poate că atenția kolosșilor se va îndrepta spre altceva destul de mult ca să ne putem strecura afară din cetate.

Să se-ndrepte spre altceva? mormăi Boare. *Adică spre alți oameni pe care să-i ucidă. E cumva liniștitor să știu că suntem* cu toții *niște lași. Acum, dacă mai pot sta încă puțin aici, poate izbutesc s-adorm.*

Și să uit toate astea.

Alendi va avea nevoie de călăuze prin munții Terrisului. I-am cerut lui Rashek să se-asigure că, pentru asta, vor fi aleși el și prietenii lui de încredere.

54

Bastonul lui Vin se rupse când pocni un koloss de-a latul feței.

Nu din nou, se gândi, cu ciudă, răsucindu-se și înfigând bucata ruptă în pieptul altei creaturi. Se întoarse și ajunse față

în față cu o alta, dintre cele mai mari, cu vreun metru și jumătate mai înaltă decât ea.

Monstrul își repezi sabia spre Vin. Ea sări, și lama se izbi de pietrele de pavaj sparte pe care stătuse. Se avântă în sus, fără să aibă nevoie de nicio monedă ca s-ajungă la nivelul ochilor de pe fața schimonosită a kolossului.

Păreau întotdeauna surprinși. Chiar și după ce o văzuseră luptându-se cu zeci de semeni de-ai lor, erau uluiți când se ferea de lovituri. Mințile lor păreau să pună semnul egal între mărime și putere; un koloss mai mare bătea întotdeauna un koloss mai mic. O ființă omenească de un metru cincizeci n-ar fi trebuit să fie o problemă pentru un monstru atât de mare.

Vin incendie fludor și-și îndreptă lovitura de pumn spre capul bestiei. Țeasta crăpă sub încheieturile degetelor ei și, în timp ce ea recădea pe pământ, creatura se prăbuși pe spate. Însă, ca de obicei, alta îi luă locul.

Vin începea să obosească. Ba nu, începuse lupta fiind deja obosită. Făcuse abuz de fludor, apoi își crease un drum de metal, pe care traversase întreaga Stăpânire. Era istovită. Numai fludorul din ultimul flacon cu metale o mai ținea în picioare.

Ar fi trebuit să-i cer lui Sazed una dintre fludormințile lui goale! se gândi. Metalele Feruchimice și cele Allomantice erau identice. Ar fi putut să ardă așa ceva — deși probabil că ar fi fost o apărătoare de braț sau o brățară. Prea mare ca s-o înghită.

Se trase într-o parte când o atacă alt koloss. Monedele nu puteau opri creaturile, care cântăreau prea mult ca să le poată împinge fără o ancoră. În plus, rezervele ei de oțel și fier erau extrem de mici.

Omorî koloss după koloss, câștigând timp cât Sazed și ceilalți oameni să-și asigure un avans considerabil. De data asta, ceva era altfel — altfel decât atunci când ucisese în palatul lui Cett. Se simțea bine. Și nu numai pentru că omora monștri.

Era pentru că-și înțelegea menirea. Și și-o aproba. *Putea* să lupte și *putea* să ucidă dacă asta însemna să-i apere pe cei care nu se puteau apăra singuri. Kelsier o fi fost în stare să ucidă

ca să dea o lovitură sau ca să se răzbune, dar numai atât nu era de-ajuns pentru ea.

Și n-avea să mai fie niciodată.

Această hotărâre îi alimenta atacurile împotriva kolosșilor. Se folosi de o sabie furată ca să taie picioarele unuia, apoi azvârli arma către altul și o împinse ca să-i străpungă pieptul. După care Trase de sabia unui soldat căzut, aducându-și-o în mână. Făcu un pas grăbit înapoi și fu cât pe ce să se-mpiedice când călcă pe un alt cadavru.

Ce obosită sunt, se gândi.

În curte erau zeci — poate chiar sute de leșuri. De fapt, un morman creștea chiar sub picioarele ei. I se urcă în vârf, ferindu-se ușor când o înconjurară din nou creaturile. Se târau peste cadavrele semenilor lor căzuți, cu furia clocotindu-le în ochii injectați de sânge. Dac-ar fi fost oameni, ar fi renunțat, ar fi căutat o bătălie mai ușoară. Însă kolosșii păreau să se-nmulțească întruna, căci toți cei care auzeau zgomotul luptei veneau să i se alăture.

Vin lovi cu putere sporită de fludor și tăie brațul unui koloss, apoi piciorul altuia, înainte de a ajunge la capul unui al treilea. Se ghemuia și se ferea, sărea, stătea destul de departe de ei ca să nu poată fi atinsă și omora cât de mulți putea.

Dar, oricât de disperată i-ar fi fost hotărârea — și oricât de puternică nou-descoperita dorință de a apăra — știa că nu era cu putință să continue lupta, nu în acel mod. Era numai una. Nu putea salva Luthadelul, nu de una singură.

— Lord Penrod! strigă Sazed, din fața porții Fortăreței Hasting. *Trebuie* să m-asculți.

Nu primi niciun răspuns. Oștenii de pe culmea zidului scund tăceau, deși terrisianul le simțea neliniștea. Nu le făcea plăcere să-l ignore. În depărtare, lupta era încă dezlănțuită. Kolosșii strigau în noapte. Aveau să găsească în curând calea către grupul în creștere condus de Sazed și Ham, care număra deja câteva mii de oameni îngrămădiți în tăcere în afara porții Fortăreței Hasting.

Un mesager tras la față se apropie de Sazed. Era cel trimis de Dockson la Poarta de Oțel. Îl găsiseră în Piața Supraviețuitorului, într-un grup de refugiați, după ce-și pierduse undeva calul.

— Lordule terrisian, spuse el, încet, tocmai... m-am întors de la punctul de comandă. Fortăreața Venture a căzut...

— Lordul Dockson?

Omul clătină din cap.

— Am găsit câțiva scribi răniți, ascunși în afara fortăreței. L-au văzut murind. Kolosșii sunt încă în clădire, sparg ferestre, caută peste tot...

Sazed se întoarse să privească orașul. Spre cer se înălța atâta fum încât aveai impresia că deja se lăsase ceața. Începuse să-și umple cositormintea cu miros, ca să nu simtă duhoarea.

Lupta pentru oraș se încheiase, dar adevărata tragedie abia începea. Kolosșii din oraș terminaseră de omorât soldații. Acum aveau să măcelărească locuitorii. Erau sute de mii, și Sazed știa cu câtă veselie aveau să continue masacrul. Fără să jefuiască. Nu atunci când aveau pe cine ucide.

În noapte răsunară alte țipete. Pierduseră. Dăduseră greș. Iar acum urma adevărata cădere a cetății.

Ceața nu poate fi departe, se gândi, încercând să-și dea speranțe. *Poate-o să ne ascundă cumva.*

Însă o imagine continua să nu-i dispară din fața ochilor. Ciomege, mort în zăpadă. Purta la gât discul de lemn pe care i-l dăruise mai devreme, în aceeași zi.

Nu-l ajutase.

Sazed se întoarse din nou spre Fortăreața Hasting.

— Lord Penrod, spuse, cu voce sonoră. Vom încerca să ne strecurăm afară din oraș. Soldații tăi sunt bine-veniți, ca și conducerea ta. Dacă rămâi aici, kolosșii vor ataca fortăreața asta și te vor ucide.

Tăcere.

Sazed se întoarse, oftând când i se alătură Ham — cu brațul încă în eșarfă.

— Trebuie să plecăm, Saze, spuse încet Brutalul.

— Ești plin de sânge, terrisianule.

Sazed se întoarse iarăși. Ferson Penrod stătea pe zidul său, uitându-se în jos. Încă mai arăta imaculat în hainele lui de nobil. Avea chiar și o pălărie, ca să-l ferească de zăpadă și de cenușă. Sazed își privi trupul. Nu purta nimic altceva în afară de pânza din jurul șalelor. N-avusese timp să se gândească la haine, mai ales fiindcă alamămintea îi oferea căldură.

— N-am văzut niciodată un terrisian luptând, spuse Penrod.

— De obicei nu se-ntâmplă, spuse Sazed.

Penrod își înălță fruntea și cuprinse orașul cu privirea.

— Cade, terrisianule.

— De aceea trebuie să plecăm, lordul meu.

Penrod clătină din cap. Încă mai purta coroana subțire a lui Elend.

— E orașul meu, terrisianule. N-o să-l părăsesc.

— Un gest nobil, lordul meu. Dar mă însoțesc supușii tăi. O să-i abandonezi în fuga lor către nord?

Regele șovăi. Pe urmă se mulțumi să clatine iarăși din cap.

— N-o să fugă nimeni către nord, terrisianule. Fortăreața Hasting e una dintre cele mai înalte clădiri din oraș — de aici văd ce fac kolossii. Nu vă vor lăsa să fugiți.

— Ar putea începe să jefuiască, spuse Sazed. Poate izbutim să scăpăm strecurându-ne pe lângă ei.

— Nu, spuse Penrod, cu vocea stârnind ecouri răscolitoare pe străzile înzăpezite. Cositorianul meu spune că i-au atacat deja pe oamenii trimiși de tine să fugă prin poarta de la nord. Acum kolossii au pornit-o în direcția asta. Vin după noi.

Când în văzduh se înălțară înaintând către ei ecourile țipetelor de pe străzile îndepărtate, Sazed știu că spusele regelui trebuiau să fie adevărate.

— Deschideți porțile, Penrod! strigă el. Lăsați refugiații să intre!

Păstrează-i în viață preț de câteva momente jalnice.

— Nu e loc. Și nu e nici timp. Suntem condamnați cu toții.

— Trebuie să ne primești înăuntru! strigă Sazed.

— E straniu, spuse Penrod, cu vocea îmblânzindu-i-se. Când i-am luat tânărului Venture tronul, i-am salvat viața — și

am pus capăt vieții mele. N-am putut să salvez cetatea, terrisianule. Singura mea consolare e că mă-ndoiesc că el ar fi reușit.

Se întoarse și plecă, coborând undeva, dincolo de zid.

— Penrod! strigă Sazed.

Lordul nu se întoarse. Soarele apunea, ceața începea să coboare și kolosșii se apropiau.

Vin seceră încă un koloss, apoi se retrase dintr-un salt, împingându-se într-o sabie căzută. Țâșni în aer și se îndepărtă de haita de creaturi, respirând greu și sângerând din două tăieturi lipsite de importanță. Brațul îi amorțea; primise lovitura de pumn a unui koloss. Ea putea să ucidă — o făcea mai bine decât toți oamenii pe care-i cunoștea. Însă nu putea să lupte la nesfârșit.

Aterizâ pe un acoperiș, apoi se împletici și căzu în genunchi pe un morman de zăpadă. În urma ei, kolosșii strigau și urlau, și știa c-aveau să vină, s-o vâneze, s-o hăituiască. Omorâse câteva sute, dar ce însemna asta în comparație cu o oaste de douăzeci de mii?

La ce te așteptai? se întrebă. *De ce-ai mai continuat să lupți după ce-ai văzut c-a scăpat Sazed? Credeai că-i poți opri pe toți? Că poți omorî toți kolosșii dintr-o oștire?*

Cândva, îl oprise pe Kelsier să se năpustească de unul singur asupra unei armate. Fusese un om mare, totuși numai unul. Nu putea ține în loc o oaste întreagă — nu mai mult decât putea ea.

Trebuie să găsesc Fântâna, se gândi, cu hotărâre, arzând bronz, și pulsațiile — cărora nu le dăduse atenție în timpul luptei — începură să-i răsune cu putere în urechi.

Însă asta nu-i rezolva problema de mai înainte. Acum știa că fântâna se afla în oraș; simțea pulsațiile în jurul ei, pretutindeni. Însă erau atât de puternice, atât de omniprezente, încât nu putea să-și dea seama din ce direcție veneau.

În plus, ce dovadă avea că descoperirea Fântânii i-ar fi oferit ajutor? Dacă Sazed o mințise în privința locului unde se afla — mergând atât de departe încât desenase o hartă născocită —, ce

alte minciuni îi mai spusese? Puterea Fântânii ar fi oprit poate ceața, dar ce-ar fi putut face pentru Luthadelul care ardea, gata să piară?

Îngenunche, plină de furie, bătând cu pumnii în acoperiș. Se dovedise prea slabă. La ce bun se întorsese — la ce bun se hotărâse să ofere apărare — dacă nu putea da niciun ajutor?

Rămase câteva minute îngenuncheată, gâfâind. În cele din urmă, se sili să se ridice în picioare, aruncă o monedă și se avântă în aer. Metalele aproape că i se terminaseră. Abia dacă mai avea oțel pentru alte câteva sărituri. În cele din urmă, își încetini goana în apropiere de Kredik Shaw, Dealul Celor o Mie de Turle. Se opri pe una dintre turlele din vârful palatului și se învârti în noapte, plimbându-și ochii pe deasupra orașului întunecat.

Ardea.

Kredik Shaw era sub stăpânirea liniștii și a nemișcării, lăsat în pace de jefuitorii din ambele specii. Totuși, Vin vedea, jur-împrejur, lumină în întuneric. Ceața strălucea, pătrunsă de o lumină tulburătoare.

E ca în... ca în noaptea aceea, cu doi ani în urmă, se gândi. *Ca în noaptea răzvrătirii skaa.* Numai că, atunci, lumina focului venise de la torțele rebelilor în marș către palat. Acum avea loc o revoltă de alt soi. Zgomotele ajungeau până la ea. Își ținea cositorul aprins, și se sili să-l incendieze, amplificându-și auzul. Auzi țipete. Moarte. Kolossii nu-și încheiaseră lucrarea ucigașă după distrugerea armatei. Nici pe departe.

Abia o începuseră.

Kolossii omoară pe toată lumea, se gândi, cuprinsă de un tremur, cu ochii la focuri. *Poporul lui Elend, oamenii părăsiți de el din cauza mea. Sunt pe moarte.*

Eu sunt cuțitul lui. Unealta lor. Kelsier mi i-a încredințat. Ar trebui să fiu în stare să fac ceva...

Se lăsă să cadă către pământ, alunecând pe un acoperiș în pantă, și ateriză în curtea palatului. Ceața i se adună în jur. Aerul era gros. Nu doar de ninsoare și de cenușă, Vin simțea moartea în fiecare adiere, auzea țipetele în fiecare șoaptă a vântului.

Fludorul i se termină.

Căzu grămadă, izbită de un val de oboseală atât de puternic încât orice altceva părea lipsit de substanță. Știu, brusc, că n-ar fi trebuit să se bizuie atât de mult pe fludor. N-ar fi trebuit să se forțeze atât de mult. Însă aceea păruse să fie singura cale.

Simți că începea să-și piardă cunoștința.

Însă oamenii țipau. Îi auzea. Îi auzise și înainte. Orașul lui Elend... Poporul lui Elend... pe moarte. Prietenii ei erau acolo, undeva. Kelsier se încrezuse în ea ca să-i protejeze.

Scrâșni din dinți, alungându-și istovirea pentru încă o vreme și străduindu-se să se ridice în picioare. Se uită prin ceață, în direcția strigătelor fantomatice ale oamenilor înspăimântați. Începu să alerge într-acolo.

Nu putea să sară; nu mai avea oțel. Nici măcar nu putea s-alerge foarte repede, dar își silea trupul să se miște, și trupul ei răspundea din ce în ce mai bine, luptându-se cu vaga amorțeală cu care se alesese după o întrebuințare atât de îndelungată a fludorului.

Dădu buzna pe o alee, alunecând pe zăpadă, și văzu câțiva oameni fugind de niște kolossi porniți la atac. Erau șase bestii, mici, dar totuși periculoase. Chiar sub ochii ei, o creatură lovi cu sabia un bătrân, aproape despicându-l în două. Alta înșfăcă o fetiță și o izbi de un zid.

Vin se năpusti, trecând pe lângă grupul de skaa și scoțându-și pumnalele. Încă se mai simțea istovită, dar adrenalina o ajuta oarecum. Trebuia să rămână în mișcare. Să nu se oprească. Oprirea însemna moarte.

Mai mulți kolossi se întoarseră spre ea, nerăbdători să lupte. Unul își avântă sabia în direcția ei, și Vin se lăsă să alunece prin noroi — ajungând mai aproape — înainte de a-i tăia partea din spate a piciorului. Kolossul urlă de durere când pătrunse pumnalul în pielea lui lăbărțată. Vin izbuti să-l smulgă când o atacă un altul.

Simt că mă mișc așa de încet! se gândi, cu ciudă, alunecând ușor înainte de a se retrage atât cât trebuia ca să n-o poată atinge creatura. Sabia kolossului o împroșcă brusc cu apă rece, iar ea sări și-i înfipse un pumnal în ochi.

Dintr-odată, recunoscătoare pentru antrenamentele la care o pusese Ham să lupte fără Allomanție, se sprijini de zidul unei clădiri ca să-și țină echilibrul în noroi. Pe urmă se azvârli înainte, lovindu-l pe koloss cu umărul în ochiul rănit — monstrul trăgea de pumnalul ei și urla — trântindu-l peste însoțitorii lui. Cel care ținea fetița se întoarse, uluit, când Vin îi înfipse al doilea pumnal în spate. Nu căzu, scăpă copila.

Lordule Legiuitor, creaturile astea sunt rezistente! se gândi Vin, cu mantia fluturându-i când înșfăcă fetița și se grăbi să se-ndepărteze. *Mai ales când nu ești și tu rezistent. Îmi trebuie niște metale.*

Fetița i se crispă în brațe când se auzi urletul unui koloss, și ea se răsuci, incendiindu-și cositorul ca să nu leșine de oboseală. Însă creaturile nu le urmăreau — se certau pe câteva zdrențe din hainele bărbatului mort. Urletul se auzi din nou și, de data asta, Vin își dădu seama că venea din altă direcție.

Oamenii începură din nou să țipe. Vin își ridică privirea și văzu că grupul pe care abia îl salvase întâlnise alți kolossi, de data asta mai mulți.

— Nu! strigă, ridicând o mână.

Numai că oamenii fugiseră cât se luptase ea și ajunseseră destul de departe. Dacă n-ar fi fost cositorul, nici măcar nu i-ar mai fi zărit. Însă așa vedea dureros de bine cum începeau creaturile să atace cu săbiile lor cu lame groase.

— Nu! strigă din nou, și omorurile o înfiorară, o șocară, amintindu-i de toate morțile pe care nu le putuse împiedica.

— Nu. Nu! *Nu!*

Nu mai avea fludor. Nu mai avea oțel. Nu mai avea fier. Nu mai avea nimic.

Sau... mai avea ceva. Nici măcar întrebându-se ce-o îndemna s-o facă, azvârli spre creaturi o Domolire întărită de duraluminiu.

I se păru că mintea i se izbise de Ceva. Și apoi acel Ceva se spulberă. Se opri, uluită, alunecă ușor, cu fetița încă în brațe când înțepeniră kolossii, încremeniți în toiul crâncenului măcel.

Ce-am făcut adineauri? se întrebă, căutând prin mintea ei năucită și încercând să priceapă de ce reacționase așa. Din cauză că-i fusese ciudă?

Nu. Știa că Lordul Legiuitor îi construise pe Inchizitori cu o slăbiciune: le scoteai din spate un anumit piron, și mureau. Tot cu o slăbiciune îi construise și pe kandra. Așa că trebuiau să aibă și kolosșii una.

TenSoon i-a numit pe kolosși... verii săi, își aminti.

Pe strada întunecată, dintr-odată tăcută, în afara vaietelor câtorva skaa, Vin își îndreptă spatele. Kolosșii așteptau, și ea simți cum pătrunde în mințile lor. Ca și cum ar fi fost prelungiri ale propriului ei trup, exact așa cum simțise când luase controlul corpului lui TenSoon.

Cu adevărat veri. Lordul Legiuitor construise și kolosșii cu o slăbiciune — care nu se deosebea de a neamului kandra. Își *oferise* sie însuși puterea de a-i ține în frâu.

Și Vin înțelese, brusc, cum îi controlase atât de mulți ani.

Sazed stătea în fruntea imensului său grup de refugiați, cu zăpada și cenușa — de nedeosebit pe întuneric — căzându-i în jur. Ham se afla pe undeva, în lateral, vlăguit. Pierduse prea mult sânge; un om care nu ardea fludor ar fi fost deja mort. Cineva îi dăduse lui Sazed o mantie, dar el o folosise ca să-l înfășoare pe Boare, căzut într-un soi de letargie. Deși abia dacă deschidea alamămintea pentru căldură, lui Sazed nu-i era frig.

Poate era pur și simplu prea amorțit ca să-i mai pese.

Își ținea mâinile în față, cu pumnii strânși, cu cele zece inele scânteindu-i în lumina singurului felinar al grupului. Kolosșii se apropiau de pe aleile întunecate, cu siluetele ca tot atâtea umbre îngrămădite în noapte.

Soldații lui Sazed se traseră înapoi. Le mai rămăsese prea puțină speranță. Singur Sazed, un cărturar slab și chel, aproape dezbrăcat, stătea drept, în liniștea ninsorii. El, cel care ținuse predici despre acceptarea sfârșitului. El, care ar fi trebuit să fie cel mai credincios dintre oameni.

Zece inele. Zece minute de putere. Câteva minute de viață.

Aşteptă, în timp ce kolosşii se adunau. În noapte, bestiile deveniseră bizar de tăcute. Stăteau neclintite, un şir de siluete întunecate, ca nişte movile.

De ce nu atacă?! se gândi Sazed, iritat.

Un copil scânci. Pe urmă kolosşii reîncepură să se mişte. Sazed se încordă, dar ei nu înaintară. Se despărţiră în două şi prin mijlocul lor trecu o altă siluetă, în tăcere.

— Lady Vin? întrebă Sazed.

De când îl salvase, la poartă, încă nu avusese ocazia să stea de vorbă cu ea. Părea istovită.

— Sazed, spuse ea, cu glas obosit. M-ai minţit în privinţa Fântânii Înălţării.

— Da, lady Vin.

— Dar asta n-are importanţă acum, continuă ea. De ce stai dezbrăcat în afara zidurilor fortăreţei?

— Eu... Se uită în sus, la kolosşi. Lady Vin, eu...

— Penrod! strigă Vin, pe neaşteptate. Tu eşti acolo sus?

Regele apăru. Părea la fel de nedumerit ca şi Sazed.

— Deschideţi porţile! strigă Vin.

— Ai înnebunit? îi răspunse Penrod.

— Nu sunt sigură, răspunse Vin.

Îi întoarse spatele, şi un grup de kolosşi înaintă, mişcându-se în linişte, ca la comandă. Cel mai voinic o săltă pe Vin, ridicând-o până când ajunse la nivelul crestei zidului scund. Mai mulţi străjeri de pe zid se retraseră, ferindu-se de ea.

— Sunt obosită, Penrod, spuse Vin.

Sazed se văzu nevoit să-şi deschidă cositormintea cu auz ca să deslueşască tot ce spunea.

— Cu toţii suntem, copilă, răspunse Penrod.

— Eu sunt obosită într-un fel aparte, continuă ea. M-au obosit jocurile. Am obosit să tot văd oameni murind fiindcă se ceartă conducătorii lor. Am obosit să tot văd cum profită toată lumea de oamenii buni.

Penrod dădu din cap în tăcere.

— Vreau s-aduni oştenii care ţi-au rămas, spuse Vin, întorcându-se să privească oraşul. Câţi ai acolo, înăuntru?

— În jur de două sute.

Vin dădu din cap.

— Orașul nu e pierdut — kolosșii s-au luptat cu soldații, dar încă n-au avut prea mult timp ca s-atace populația. Vreau să-ți trimiți oștenii să caute toate grupurile de kolosși care jefuiesc sau ucid. Apărați oamenii, dar, dacă e cu putință, nu atacați kolosșii. Trimiteți în schimb un mesager la mine.

Aducându-și aminte de câtă încăpățânare dăduse dovadă Penrod mai devreme, Sazed se gândi că urma să obiecteze. Dar lordul nu o făcu. Se mulțumi să dea din cap.

— Și pe urmă? întrebă.

— Eu o să mă ocup de kolosși, răspunse Vin. Vom recuceri mai întâi Fortăreața Venture — o să am nevoie de metale, și acolo sunt rezerve din belșug. Imediat ce orașul va fi în siguranță, vreau ca tu și soldații tăi să stingeți focurile. N-ar trebui să fie prea greu; n-au mai rămas prea multe clădiri care pot arde.

— Foarte bine, spuse Penrod, și începu să-mpartă porunci.

Sazed privi, tăcut, cum o cobora kolossul masiv pe Vin înapoi, pe pământ. Creatura rămase în picioare, liniștită, ca și cum ar fi fost un monstru cioplit în piatră, nu o creatură vie, care răsufla și sângera.

— Sazed, spuse Vin încet.

El îi simți oboseala din glas. Și-i răspunse:

— Lady Vin.

În lateral, Ham își reveni în sfârșit din amorțeală și, după ce-i zări pe Vin și pe kloss, rămase locului, privind în sus, uluit.

Vin continuă să se uite la terrisian, studiindu-l. Lui îi venea greu să-i întâlnească ochii. Însă ea avea dreptate. Despre trădarea lui puteau vorbi mai târziu. Existau alte lucruri, mai importante, pe care le avea el de făcut.

— Îmi dau seama că, probabil, ai însărcinări pentru mine, rupse el tăcerea. Dar nu s-ar putea, în schimb, să-mi lași pentru început un răgaz? Vreau să duc ceva la bun sfârșit.

— Desigur, Sazed, încuviință ea. Dar mai întâi, spune-mi, știi dacă dintre ceilalți a supraviețuit cineva?

— Ciomege și Dockson sunt morți, doamna mea, răspunse Sazed. Nu le-am văzut trupurile, dar am primit veștile de la oameni demni de încredere. Poți să vezi că lordul Hammond e aici, cu noi, deși foarte greu rănit.

— Boare? întrebă ea.

Sazed dădu din cap către mormanul îngrămădit lângă zid.

— Din fericire, trăiește. Însă mintea lui nu pare să reacționeze bine la ororile pe care le-a văzut. Ar putea fi o simplă formă de șoc. Sau... ar putea fi ceva care să dureze mult mai mult.

Ea dădu din cap și se întoarse spre Brutal.

— Ham, am nevoie de fludor.

Bărbatul dădu din cap fără vlagă și, cu mâna sănătoasă, scoase un flacon. I-l aruncă. Vin îl dădu peste cap, și păru imediat mai puțin obosită. Își îndreptă mai tare spatele, privirea i se înviora.

Așa ceva nu poate fi sănătos, se gândi terrisianul, îngrijorându-se. *Oare cât fludor o fi ars?*

Vin se întoarse spre kolossul ei, pășind cu mai multă energie.

— Lady Vin? spuse Sazed, făcându-i să se-ntoarcă iarăși spre el. Afară încă mai e o armată.

— Oh, știu, zise ea, răsucindu-se ca să ia o sabie mare, triunghiulară, de la posesorul său. De fapt, lungimea armei depășea cu câțiva centimetri înălțimea ei. Știu foarte bine care sunt intențiile lui Straff, adăugă, săltându-și arma pe umăr.

Pe urmă, sub ninsoare și în ceață, se întoarse către Fortăreața Venture și o porni într-acolo, cu strania sa gardă de kolossi tropăindu-i în urmă.

Sazed avu nevoie de o bună parte a nopții ca să încheie însărcinarea pe care și-o dăduse singur. În noaptea rece, găsi cadavru după cadavru, multe cu o crustă de gheață. Ninsoarea încetase, iar vântul se înteți se, întărind noroiul, care înghețase și devenise alunecos. Se văzu nevoit să desprindă din el câteva leșuri ca să le poată întoarce și să le vadă fețele.

Fără alamămintea care-i dădea căldură, n-ar fi izbutit niciodată să-și îndeplinească misiunea sinistră. Își găsise totuși îmbrăcăminte călduroasă — o robă simplă, cafenie, și o pereche de cizme. Își continuă truda pe durata nopții, cu vântul învârtejindu-i în jur fulgi de zăpadă și așchii de gheață. Începuse de la poartă, firește. Acolo se aflau cele mai multe cadavre. Însă, în cele din urmă, plecă să caute pe alei, străzi și pasaje.

Îi găsi trupul spre dimineață.

Orașul nu mai ardea. Sazed n-avea altă lumină în afară de felinarul său, dar era de-ajuns ca să-i dezvăluie fâșia de material care fâlfâia într-un nămete. La început, crezu că nu era decât un alt bandaj însângerat care nu-și atinsese scopul. Apoi zări o sclipire de portocaliu și de galben, se apropie — nu mai avea putere să se grăbească — și întinse mâna în zăpadă.

Trupul lui Tindwyl trosni ușor când îl rostogoli. Sângele de pe față îi înghețase, firește, și gheața îi acoperea ochii deschiși. Judecând după poziția ei, își condusese oștenii către Fortăreața Venture.

Oh, Tindwyl, se gândi, atingându-i fața. Încă mai era catifelată, dar cumplit de rece. După anii în care îndurase abuzurile Maeștrilor Reproducerii, după ce supraviețuise atâta timp, întâlnise tocmai asta. Moartea într-un oraș care nu era al ei, lângă un bărbat — ba nu, o *jumătate* de bărbat — care nu o merita.

Și eliberă alamămimtea, lăsându-se cuprins de frigul nopții. Nu voia să-i fie cald în clipa aceea. Felinarul îi pâlpăia, șovăitor, luminând strada și aruncând umbre peste cadavrul rece ca gheața. Acolo, pe aleea înghețată din Luthadel, privind trupul fără viață al femeii pe care o iubise, Sazed înțelese un lucru.

Nu știa ce să facă.

Încercă să se gândească la ceva care s-ar fi cuvenit să fie spus — la ceva pe care s-ar fi cuvenit să și-l aducă în minte — dar tot ce știa despre religii i se păru dintr-odată găunos. Ce rost avea să-i ofere o ceremonie de înmormântare? Ce rost avea să-nalțe rugăciuni către un zeu mort de multă vreme? La ce bun? Credința în Dadradah nu-l ajutase pe Ciomege; Supraviețuitorul nu venise să salveze miile de soldați care muriseră. Ce rost avea?

Nimic din tot ceea ce știa nu-i aducea alinare. Acceptase religiile pe care le cunoștea — le crezuse valoroase — dar niciuna nu-i oferise ceea ce-i trebuia. Nu-l asigurau că sufletul lui Tindwyl continua să trăiască. În schimb, îl făceau să-și pună întrebări. Dacă atât de mulți oameni credeau în atât de multe lucruri diferite, cum putea oricare dintre acestea — sau, măcar unul dintre ele — să fie în realitate adevărat?

Skaa îl numeau pe Sazed sacru, însă, în clipa aceea, el înțelese că era cel mai păgân dintre oameni. O ființă care cunoștea trei sute de religii, dar nu credea în niciuna dintre ele.

Astfel, când ochii i se umeziră — și aproape că-ncepură să-i înghețe lacrimile pe obraji —, plânsetul nu-i adusese mai multă alinare decât religia. Gemu, aplecându-se asupra leșului înghețat.

Viața mea, își spuse, *a fost o farsă.*

Rashek trebuie să se străduiască să-l conducă pe Alendi într-o direcție greșită, să-l descurajeze sau să-i împiedice toate căutările. Alendi nu știe c-a fost amăgit, că am fost amăgiți cu toții, și acum n-o să-mi dea ascultare.

55

Straff se trezi în frigul dimineții și întinse imediat mâna după o frunză de Frayn Negru. Începea să descopere foloasele dependenței sale. Îl trezea repede și cu ușurință, dându-i o senzație de căldură plăcută, deși era atât de devreme. Cândva avusese nevoie de o întreagă oră ca să se pregătească, dar acum era în picioare după câteva minute, îmbrăcat, gata să-și înceapă ziua.

Și ce zi plină de glorie avea să fie!

Janarle îl aștepta în fața cortului și străbătură împreună tabăra în plin freamăt. Pe jumătate înghețat și pe jumătate acoperit cu zăpadă, pământul trosnea sub cizmele lui Straff în timp ce se îndrepta spre calul său.

— Focurile s-au stins, lordul meu, îi explică Janarle. Probabil din pricina zăpezii. Iar kolosșii și-au încheiat pesemne jaful și și-au căutat culcuș să se-adăpostească de frig. Cercetașii noștri se tem să se-apropie prea mult, dar spun că orașul e ca un cimitir. Tăcut și pustiu, plin doar de leșuri.

— Poate chiar s-au ucis unii pe alții, spuse vesel Straff, urcând în șa, cu răsuflarea vizibilă, ca un nor minuscul în aerul rece al dimineții.

În jurul lui, armata intra în formație. Cincizeci de mii de soldați, gândindu-se cu nerăbdare la cucerirea orașului. Nu era vorba numai de jaf, mutarea în Luthadel însemna acoperișuri și ziduri pentru ei toți.

— Poate, spuse Janarle, încălecând la rândul său.

Convenabil, nu? se gândi Straff, zâmbind. *Toți dușmanii mei morți, cetatea a mea, cu toate bogățiile ei, și niciun skaa pentru care să-mi fac griji.*

— Lordul meu! strigă cineva.

Straff își ridică privirea. Câmpul dintre tabăra lui și Luthadel era cenușiu cu alb, zăpadă pătată de cenușă. Iar în cealaltă parte a câmpului erau kolosșii.

— S-ar părea că, la urma urmelor, n-au murit, lordul meu, zise Janarle.

— Într-adevăr, răspunse Straff, încruntându-se.

Creaturile erau încă numeroase. Se îngrămădeau în fața porții de vest, fără să se grăbească s-atace, dar adunându-se în schimb în număr mare.

— După numărătoarea făcută de cercetașii noștri, sunt mai puțini decât înainte, spuse Janarle, nu după mult timp. Poate două treimi din câți au fost la început, sau poate nici măcar atât. Însă *sunt* kolosși...

— Dar și-au părăsit fortificațiile, zâmbi Straff. Fraynul Negru îi încălzea sângele, făcându-l să se simtă ca și cum ar fi

ars metale. Și vin la noi. Lăsați-i s-atace. Ar trebui să se termine repede.

— Da, lordul meu. zise Janarle, părând mai puțin convins. Pe urmă se încruntă și arătă către partea de sud a orașului. Lordul... meu?

— Acum ce mai e?

— Oșteni, lordul meu, răspunse Janarle. Oameni. Par să fie câteva mii.

Straff se încruntă.

— Ar trebui să fie morți cu toții!

Kolossii se năpustiră. Calul lui Straff se foi ușor în timp ce monștrii albaștri traversau în fugă câmpul cenușiu, urmați de soldați, în șiruri mult mai ordonate.

— Arcași! strigă Janarle. Pregătiți prima rafală!

Poate n-ar trebui să rămân în prima linie, se gândi brusc Straff. Își întoarse calul, apoi observă ceva. O săgeată pornită pe neașteptate din mijlocul kolossilor în atac.

Însă kolossii nu foloseau arcuri. În plus, erau încă departe, iar obiectul în zbor era mult prea mare pentru o săgeată. Poate o piatră? Părea mai mare decât...

Începu să cadă peste oastea lui. El rămase cu ochii la cer, țintuiți de obiectul straniu. Pe măsură ce cădea, căpăta contururi mai clare. Nu era nici săgeată, nici piatră.

Era o ființă omenească — cu mantia-de-ceață fluturându-i.

— Nu! strigă Straff.

N-ar fi trebuit să se afle aici!

Vin își încheie oțel-saltul alimentat de duraluminiu cu un strigăt, cu masiva sabie de koloss ușoară în mâinile ei. Îl lovi pe Straff chiar în creștetul capului și continuă mișcarea de coborâre a lamei, izbind apoi solul cu o forță care azvârli în aer zăpadă și țărână înghețată.

Calul căzu la pământ din două bucăți, cea din față și cea din spate. Ceea ce mai rămăsese din fostul rege alunecă alături de leșul animalului. Vin privi rămășițele cu un zâmbet sinistru și îi spuse adio lui Straff.

La urma urmelor, Elend îi explicase ce-avea să pățească dacă ataca orașul.

Generalii și slujitorii lui Straff stăteau în jurul ei, într-un cerc împietrit de uimire. În spate, armata kolosșilor se apropia cu iuțeală, întâmpinată de săgețile răzlețe și prea puțin eficiente trase de oșteni năuciți.

Vin se prinse bine de sabie, apoi Oțel-Împinse în afară, arzând duraluminiu. Călăreții se treziră aruncați din șa când li se împiedicară animalele în propriile potcoave, iar pedestrașii zburară cu spatele înainte, îndepărtându-se de ea și împrăștiindu-se pe un cerc de mai multe zeci de metri. Oamenii urlau.

Vin dădu peste cap un alt flacon, refăcându-și rezerva de oțel și fludor. Apoi se avântă într-un salt, căutând generali și ofițeri. În aceeași clipă, kolosșii se izbiră de primele rânduri ale armatei lui Straff și începu adevăratul masacru.

— Ce fac? întrebă Cett, aruncându-și mantia pe umeri în timp ce era urcat în șa și legat de ea.

— S-ar părea că atacă, răspunse Bahmen, unul dintre aghiotanții lui. Uite! Merg la luptă alături de kolosși.

Cett se încruntă, strângându-și catarama mantiei.

— Un tratat?

— Cu kolosșii? întrebă Bahmen.

Cett ridică din umeri.

— Cine-o să-nvingă?

— Greu de spus, lordul meu, răspunse aghiotanutul. Kolosșii sunt...

— Ce se-ntâmplă aici? întrebă Allrianne, mânându-și calul în susul pantei înzăpezite, urmată de garda ei de corp, doi străjeri timizi.

Cett le ordonase, bineînțeles, să n-o lase să iasă din tabără — dar firește că se așteptase din partea ei să fie în stare să treacă de cei doi.

Cel puțin mă pot bizui pe ea când vreau să mă-ntârzie cineva dichisindu-se dimineața, se gândi, amuzat. Era îmbrăcată cu una dintre rochiile ei imaculate și se pieptănase cu

grijă. Într-o clădire în flăcări, Allrianne s-ar fi oprit să se fardeze înainte de a scăpa cu fuga.

— Se pare c-a început bătălia, răspunse el, arătând spre câmpul de luptă.

— În afara cetății? se miră Allrianne, alăturându-i-se. Pe urmă se însenină. Atacă tabăra lui Straff!

— Da, spuse Cett. Asta lasă cetatea...

— Trebuie să-i ajutăm, tată!

Cett își dădu ochii peste cap.

— Știi că n-am de gând să fac așa ceva. O să vedem cine-nvinge. Dacă vor fi destul de slăbiți — și sper că vor fi — o să-i atacăm. Nu m-am întors aici cu toate forțele, dar...

Vocea i se stinse când văzu privirea Allriannei. Deschise gura să-i vorbească, dar, înainte de a avea timp s-o facă, ea își îmboldi calul, punându-l în mișcare.

Oștenii din garda ei azvârliră blesteme, repezindu-se — prea târziu — să prindă animalul de frâu. Cett o urmărea cu priviri uluite. Gestul era oarecum nebunesc — chiar și pentru ea. N-avea să cuteze...

Allrianne galopă în josul dealului, către câmpul de luptă. Pe urmă se opri, așa cum se așteptase Cett. Se întoarse și se uită la el.

— Dacă vrei să mă aperi, tată, strigă, ai face bine s-ataci!

Cu asta îi întoarse spatele și porni din nou în galop, cu copitele calului azvârlind trâmbe de zăpadă.

Cett nu se clinti.

— Lordul meu, spuse Bahmen. Forțele sunt aproape egale. Cincizeci de mii de oameni împotriva unei armate de douăsprezece mii de kolossi și vreo cinci mii de oșteni. Dacă am adăuga puterea noastră oricăreia dintre părți...

Afurisita asta de fată proastă! se gândi Cett, cu ochii la Allrianne, care continua să galopeze, îndepărtându-se.

— Lordul meu? întrebă Bahmen.

De ce-am venit, în primul rând, la Luthadel? Fiindc-am crezut cu adevărat că pot cuceri cetatea? Fără Allomanți, cu o răzmeriță în regatul meu? Sau ca să caut ceva? O confirmare a

istorisirilor. O putere ca aceea pe care-am văzut-o în noaptea când Moștenitoarea aproape că m-a ucis.

Oricum, în ce fel i-au făcut pe kolossi să treacă de partea lor?

— Adunați toate forțele noastre! porunci. Mergem s-apărăm Luthadelul. Și să trimită cineva călăreți după proasta de fiică-mea!

Sazed călărea în tăcere și calul înainta încet prin zăpadă. În fața lui se dezlănțuise bătălia, dar el se afla la prea mare distanță ca să fie în pericol. Lăsase în urmă Luthadelul, cu femeile și bătrânii care supraviețuiseră privind de pe ziduri. Vin îi salvase de kolossi. Adevăratul miracol ar fi fost să vadă că îi putea salva și de celelalte două armate.

Terrisianul nu-și mână calul ca să intre în luptă. Metalminții lui erau aproape goale, iar trupul îi era tot atât de obosit ca și mintea. Se opri, pur și simplu, cu răsuflarea înălțându-i-se, vizibilă, în aerul rece, în vreme ce stătea, singur, pe câmpia ninsă.

Nu știa cum să facă față morții lui Tindwyl. Se simțea... pustiit. Ar fi vrut să fie cu putință să nu mai aibă niciun sentiment. Își dorea să fie posibil să se-ntoarcă în timp, să apere poarta ei, nu pe a lui. De ce nu plecase s-o caute imediat ce auzise de căderea porții din nord? Atunci mai era încă în viață. Poate-ar fi izbutit s-o apere...

De ce se mai frământa? De ce-și mai bătea capul?

Însă credincioșii au avut dreptate, se gândi. *Vin s-a-ntors să apere orașul. Eu nu mai aveam nicio speranță, dar ei nu și-au pierdut-o niciodată.*

Dădu pinteni calului. Zgomotul luptei se auzea în depărtare. Încercă să găsească altceva asupra căruia să se concentreze, orice în afară de Tindwyl, dar gândurile i se tot întorceau la lucrurile pe care le studiase împreună cu ea. Faptele și istorisirile deveneau mult mai prețioase fiindcă aveau o legătură cu ea. O legătură dureroasă, dar la care nu suporta să renunțe.

Eroul Evurilor nu era menit să fie un simplu luptător, se gândi, continuând să călărească încet către câmpul de luptă. *Era un om care-i unea pe ceilalți, îi aducea laolaltă. Un conducător.*

Știa că Vin se gândea că ea însăși era Eroul. Însă Tindwyl avusese dreptate: se potriveau prea multe ca să fie doar o coincidență. Iar el nici măcar nu mai era sigur că mai credea în adevărul legendei. Dacă mai credea în ceva.

Eroul Evurilor a fost ales dintre oamenii din Terris, se gândi, cu ochii la atacul kolosșilor. *Nu era de sânge regesc, dar în cele din urmă a ajuns rege.*

Își opri calul și rămase în mijlocul câmpului deschis și pustiu. Din zăpada din jur ieșeau săgeți și urmele de pași erau pretutindeni. Auzi, în depărtare, bătăi de tobă. Se întoarse și zări o armată alcătuită din oameni trecând peste un deal din vest. Purtau steagul lui Cett.

Comanda oștile întregii lumi. Regii îi veneau în ajutor.

Forțele lui Cett intrară în luptă, împotriva lui Straff. Atacul se dezlănțui pe un nou front, în sunetul metalului izbit de metal și al gemetelor omenești, Sazed stătea pe câmpul dintre oraș și armate. Oastea lui Vin încă mai era copleșită numeric, dar, sub ochii terrisianului, oamenii lui Straff începură să se retragă, împrăștiindu-se, luptând în debandadă. Mișcările lor trădau groaza.

Vin le omoară generalii, se gândi Sazed.

Cett era un bărbat abil. Se afla, călare, pe câmpul de luptă, dar stătea în spatele soldaților săi — fiind schilod, trebuia să rămână legat de șa și îi era greu să mânuiască armele. Însă, luând parte la bătălie, se asigura că Vin nu trimitea kolosșii împotriva lui.

Terrisianul știa, fără nicio îndoială, a cui avea să fie victoria. Într-adevăr, după nici o oră, oștenii lui Straff începură să se predea în grupuri mari. Zgomotele luptei se stinseră, și el dădu pinteni calului.

Întâiul Martor Sacru, se gândi. *Nu știu dacă pot să cred asta. Dar, oricum ar fi, ar trebui să mă aflu acolo, martor la ceea ce se va întâmpla în continuare.*

Kolosșii încetaseră lupta și stăteau locului, în tăcere. Se despărțiră în două, făcându-i loc să treacă prin mijlocul lor. În cele din urmă o găsi pe Vin, mânjită de sânge, cu sabia ei masivă, de koloss, pe un umăr. Câțiva kolosși trăgeau un om, silindu-l să înainteze — un lord cu haine bogate și platoșă argintie. Îl lăsară să cadă în fața lui Vin.

Din spate se apropie Penrod, cu o gardă de onoare, condusă de un koloss. Nimeni nu vorbea. În cele din urmă, kolosșii se despărțiră iarăși și de data asta printre ei înaintă un Cett bănuitor călare, înconjurat de un număr mare de oșteni și călăuzit de un singur koloss.

Cett se uită la Vin, apoi se scărpină în barbă.

— N-a fost cine știe ce luptă, spuse.

— Oștenilor lui Straff le-a fost frică, răspunse Vin. Le e frig și nu sunt dornici să se bată cu kolosșii.

— Și comandanții lor? întrebă Cett.

— I-am omorât, zise Vin. În afară de ăsta. Numele tău.

— Lordul Janarle, răspunse omul lui Straff.

Părea să aibă un picior strivit și kolosșii îl țineau de ambele brațe, sprijinindu-l.

— Straff e mort, spuse Vin. Tu îi comanzi acum oștile.

Nobilul își lăsă capul în jos.

— Nu, nu eu. Tu.

Vin dădu din cap.

— În genunchi, spuse.

Kolosșii îl lăsară pe Janarle să cadă. El gemu de durere, dar își plecă fruntea.

— Jur că oștile mele ți se vor supune, șopti.

— Nu, spuse tăios Vin. Nu mie — moștenitorului de drept al Casei Venture. El e acum lordul tău.

Janarle șovăi.

— Bine, spuse. Oricum dorești. Îi jur credință fiului lui Straff, Elend Venture.

Grupurile stăteau în frig, separate. Sazed se întoarse când se întoarse Vin, îndreptându-și privirea spre Penrod. Ea arătă către pământ. Lordul descălecă în tăcere și îngenunche.

— Îi jur și eu, spuse. Îi jur credință lui Elend Venture.

Vin se întoarse spre Cett.

— Te-aștepți la asta și din partea mea? zise bărbatul bărbos, amuzat.

— Da, răspunse ea, cu voce scăzută.

— Și dacă refuz? întrebă Cett.

— Te omor, spuse Vin, tot fără să ridice tonul. Ți-ai adus oștile ca să-mi ataci cetatea. Mi-ai amenințat poporul. N-o să-ți ucid soldații, n-o să-i fac să plătească pentru faptele tale, dar ție o *să*-ți scurtez zilele, Cett.

Tăcere. Sazed se întoarse să se uite la șirurile de kolossi care stăteau, neclintiți, în zăpada imbibată de sânge.

— Știi, asta e o amenințare, zise Cett. Elend al tău n-ar fi niciodată de acord cu așa ceva.

— Elend nu e aici, ripostă Vin.

— Și ce crezi c-ar spune dac-ar fi? întrebă Cett. Mi-ar spune să nu cedez când mi se cere așa ceva — onorabilul Elend Venture n-ar ceda niciodată doar fiindcă-l amenință cineva cu moartea.

— Tu nu ești omul care e el, zise Vin. Și o știi.

Cett șovăi, apoi zâmbi.

— Nu. Nu, nu sunt. Se întoarse către aghiotanții săi. Ajutați-mă să descalec.

Vin se uită în tăcere cum desfăceau oștenii din garda lui Cett legăturile care-l țineau în șa, pentru a-l coborî apoi pe solul acoperit de zăpadă. El își plecă fruntea.

— Foarte bine, atunci. Îi jur credință lui Elend Venture. E bine-venit în regatul meu... presupunând că-l poate lua de la blestematul ăla de obligator care-l conduce acum.

Vin dădu din cap și se întoarse spre Sazed.

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Orice poruncești, stăpână, răspunse terrisianul, cu voce scăzută.

Vin șovăi.

— Te rog, nu-mi mai spune așa.

— Cum dorești.

— Ești singurul om de aici în care am încredere, Sazed, zise Vin fără să le mai dea atenție celor trei bărbați îngenuncheați. Cu Ham rănit și Boare...

— O să mă străduiesc din răsputeri, făgădui terrisianul. Ce vrei să fac?

— Ai grijă să fie Luthadelul în siguranță, îi ceru ea. Asigură-te că oamenii au adăpost și trimite după provizii din magaziile lui Straff. Ia în primire armatele, astfel încât să nu se omoare între ele și trimite un detașament să-l aducă pe Elend. Se îndreaptă spre sud pe drumul de lângă canal.

El dădu din cap și Vin se întoarse spre cei trei regi îngenuncheați.

— Sazed e locțiitorul meu. Vă veți supune poruncilor lui ca și cum ar veni de la Elend sau de la mine.

Fiecare dădu din cap, la rândul lui.

— Dar tu unde-o să fi? întrebă Penrod, ridicându-și privirea.

Ea oftă, simțindu-se brusc cumplit de obosită.

— O să dorm, spuse, și lăsă Sabia să-i cadă.

Pe urmă Trase de ea și se avântă în aer cu spatele înainte, îndreptându-se spre Luthadel.

El a lăsat în urmă ruine, dar asta a căzut în uitare, se gândi Sazed, întorcându-se să-i privească plecarea. *A creat regate și le-a distrus apoi, când a reconstruit lumea.*

Am greșit dintotdeauna genul eroului.

PARTEA A ȘASEA

Cuvinte în oțel

L-am învățat pe Rashek să-l ucidă pe fostul meu prieten Alendi, dacă nu izbutește să-l facă să se rătăcească.

56

Cum poate Vin să suporte așa ceva? se întrebă Elend. În ceață, el abia dacă vedea la trei metri distanță. Pe măsură ce înainta, copacii îi apăreau în jur ca niște năluciri, cu crengile curbându-li-se deasupra drumului. Ceața părea aproape vie: se mișca, rotindu-se, plutind în aerul rece al nopții. Îi înșfăca rotocoalele răsuflării, parcă atrăgând în sine ceva din el.

Se cutremură, dar nu se opri. În ultimele câteva zile, zăpada se topise numai în parte, lăsând nămeți în locurile umbrite. Din fericire, drumul de lângă canal dispăruse aproape în întregime.

Mergea cu o raniță pe umăr, cărând numai lucrurile strict necesare. Ascultând sfatul lui Fantomă, își dăduseră caii la schimb, într-un sat, cu câteva zile în urmă. Călăriseră mult, istovindu-i, și tânărul socotise că, în ultima parte a călătoriei, străduaniile de a-i hrăni și de a-i ține în viață nu ofereau foloase pe măsură.

În plus, indiferent ce s-ar fi întâmplat în cetate, probabil se încheiase deja. Așa că Elend mergea pe jos, singur, prin întuneric. Deși era sinistru, se ținea de cuvânt și călătorea noaptea. Nu numai fiindcă așa voia Vin, ci și fiindcă Fantomă pretindea că noaptea drumul era mai sigur. Prea puțini călători înfruntau ceața. Prin urmare, tâlharii nu se osteneau să stea la pândă.

Fantomă cerceta împrejurimile mergând în fața lui, fiindcă simțurile sale ascuțite îi îngăduiau să descopere pericolele înainte de a avea Elend ghinionul să dea peste vreunul. *Totuși, cum e cu putință?* cugetă acesta, din mers. *Cositorul trebuie să te facă să vezi mai bine. Dar ce importanță are cât de departe vezi, când ceața ascunde totul?*

Cărțile susțineau că Allomanția te putea ajuta să străpungi cumva ceața. Elend se întrebase întotdeauna cum o fi fost.

Firește, se întreba și cum era să simți puterea fludorului sau să lupți arzând atiu. Allomanții nu reprezentau ceva obișnuit nici măcar în Marile Case. Însă, din cauza modului în care-l tratase Straff, se simțise întotdeauna vinovat fiindcă nu se număra printre ei.

Dar, până la urmă, am ajuns rege, chiar și fără Allomanție, se gândi, zâmbind în sinea lui. Era adevărat că pierduse tronul. Dar, pe când coroana puteau să i-o ia, nu-i puteau lua ceea ce înfăptuise. Demonstrase că o Adunare își putea îndeplini menirea. Protejase populația skaa, îi oferise drepturi și un gust al libertății pe care n-avea să-l uite niciodată. Făcuse mai mult decât ar fi așteptat oricine din partea lui.

Ceva foșni în ceață.

Elend înlemni, fixând întunericul cu privirea. *Parcă s-ar fi mișcat niște frunze,* se gândi, nervos. *A trecut ceva, atingându-le? Sau le-a suflat pur și simplu vântul?*

În clipa aceea, hotărî că nu exista nimic mai descurajant decât să te holbezi la întunericul cețos, deslușind siluete într-o necontenită schimbare. O parte din el ar fi preferat mai degrabă să-nfrunte o armată de kolossi decât să stea, noaptea, singur, într-o pădure necunoscută.

— Elend? șopti cineva.

El se întoarse. Își duse o mână la piept când îl văzu pe Fantomă apropiindu-se. Se gândi să-l dojenească pe băiat fiindcă apărea pe neașteptate — dar pe ceață nici n-aveai cum altfel să-ți faci apariția.

— Ai văzut ceva? întrebă Fantomă, cu voce scăzută.

Elend negă cu un gest.

— Dar am auzit ceva.

Fantomă dădu din cap, apoi se repezi din nou în ceață. Elend rămase locului, neștiind dacă trebuia să-și continue drumul sau să aștepte. N-avu prea mult timp de gândire. Fantomă reveni după câteva clipe.

— Nimic îngrijorător, spuse. Doar o nălucă-de-ceață.

— *Ce?*

— Nălucă-de-ceață. Știi. Chestiile alea mari, vâscoase? Înrudite cu kandra? Nu-mi spune că n-ai citit despre ele.

— Am citit, zise Elend, scrutând întunericul cu priviri nervoase. Dar nu m-am gândit niciodată c-o să fiu afară, în ceață, alături de una dintre ele.

Fantomă ridică din umeri.

— Probabil ne urmărește mirosul, sperând c-o să-i aruncăm ceva resturi de mâncare. Creaturile sunt cele mai adesea inofensive.

— Cel mai adesea? întrebă Elend.

— Probabil știi mai multe decât mine despre ele. Uite ce e, nu m-am întors ca să vorbim despre mâncătorii de leșuri. În fața noastră e lumină.

— Un sat? zise Elend, încercând să-și aducă aminte cum arătase drumul mai înainte, când mai trecuseră pe-acolo.

Fantomă clătină din cap.

— Par să fie focuri de tabără.

— O armată?

— Posibil. Mă gândesc că, poate, ar trebui s-aștepți puțin în urma mea. Ar fi neplăcut să nimerești în postul de pândă al unor cercetași.

— De acord, spuse Elend.

Fantomă dădu din cap și dispăru în ceață.

Și Elend se trezi din nou singur în întuneric. Străbătut de un tremur, își strânse mantia mai bine în jurul trupului și se uită în direcția din care se auzise năluca-de-ceață. Da, citise despre ele. Știa că erau considerate inofensive. Dar ideea că în apropiere se târa ceva — cu scheletul alcătuit din oase alăturate la întâmplare —, privindu-l...

Nu te gândi la asta, își spuse.

Își îndreptă în schimb atenția asupra ceții. Vin avusese dreptate cel puțin într-o singură privință. Zăbovea din ce în ce mai mult, în ciuda apariției soarelui. În unele dimineți, continua să acopere pământul preț de o oră întreagă după răsărit. Își putea imagina cu ușurință dezastrul abătut asupra lumii

dacă ar fi fost ceață pe toată durata zilei. Recoltele nu s-ar fi pârguit, animalele ar fi murit de foame, iar de civilizație s-ar fi ales praful.

Adâncimea putea oare fi ceva atât de simplu? În privința asta, propriile sale impresii aveau rădăcini în părerile conservatoare ale cărturarilor. Unii autori considerau totul o simplă legendă — un zvon răspândit de obligatori, ca să-ntărească aura divină a zeului lor. Însă cei mai mulți acceptau definiția istorică a Adâncimii — un monstru întunecat, ucis de Lordul Legiuitor.

Și totuși, să se gândească astfel la ceață avea un oarecare sens. Cum ar fi putut o fiară, indiferent cât de periculoasă, să amenințe o lume întreagă? Însă ceața... putea fi distrugătoare. Omora plantele. Poate omorî chiar și... oameni, așa cum dăduse de înțeles Sazed?

O privi agitându-i-se în jur, jucăușă, amăgitoare. Da, putea s-o vadă sub chipul Adâncimii. Și-ar fi meritat reputația — mai înspăimântătoare decât un monstru, mai primejdioasă decât o armată. De fapt, privind-o, vedea că încerca să se joace cu mintea lui. De pildă, în vălătucul din fața sa păreau să se contureze niște forme. Elend zâmbi în timp ce avea senzația că descoperea imagini în ceață. Una semăna aproape perfect cu un om care-i stătea înaintea ochilor, în picioare.

Omul făcu un pas înainte.

Elend tresări și se trase ușor înapoi, strivind sub talpă, cu un scrâșnet, crusta de gheață de pe un petic de zăpadă. *Nu fi prost*, își spuse. *Mintea îți joacă feste. Nu e nimic...*

Silueta de ceață înaintă cu încă un pas. Era neclară, aproape fără formă, și totuși părea reală. Mișcările întâmplătoare ale ceții îi conturau fața, trupul, picioarele.

— Lordule Legiuitor! strigă Elend, făcând un salt înapoi.

Creatura continuă să-l privească.

Înnebunesc, se gândi, cu mâinile începând să-i tremure. Silueta de ceață se opri la câțiva pași distanță de el, apoi ridică un braț, arătând ceva cu degetul.

Spre nord. În partea opusă Luthadelului.

Elend se încruntă, uitându-se în direcția arătată. Nu se zărea nimic altceva decât ceața pustie. Se întoarse din nou spre siluetă, care stătea liniștită, cu brațul ridicat.

Vin mi-a vorbit despre creatura asta, își aminti el, străduindu-se să-și alunge spaima. *A-ncercat să-mi povestească despre ea. Iar eu am crezut că erau născociri!* Avusese dreptate, ca și atunci când spusese că deja ceața nu mai dispărea imediat după venirea zorilor și că ea, ceața, ar fi putut fi Adâncimea. Începea să se-ntrebe care dintre ei era eruditul.

Silueta din ceață continua s-arate cu degetul.

— Ce e? întrebă Elend, și propria lui voce sună fantomatic în tăcerea din aer.

Silueta făcu încă un pas, cu brațul încă ridicat. Elend își duse, inutil, mâna la sabie, dar nu se mai trase înapoi.

— Spune-mi ce vrei de la mine! zise, cu glas ferm.

Creatura arătă din nou cu degetul. Elend își lăsă capul pe-o parte. Silueta de ceață nu era nicidecum amenințătoare. De fapt, simțea venind dinspre ea o nefirească senzație de pace.

Allomanție? se gândi. *Trage de sentimentele mele!*

— Elend? se auzi, din ceață, vocea lui Fantomă.

Silueta se dizolvă brusc, parcă topindu-se. Fantomă se apropie, cu fața posomorâtă și umbrită în noapte.

— Elend? Ce spuneai?

El își luă mâna de pe sabie și își îndreptă spatele. Privi ceața, încă nu pe de-a-ntregul convins că nu avusese vedenii.

— Nimic, răspunse.

Fantomă se uită peste umăr, în direcția din care venise.

— Ar trebui să vii să vezi asta.

— Armata? se încruntă Elend.

Fantomă clătină din cap.

— Nu. Refugiații.

— Păstrătorii sunt morți, lordul meu, spuse bătrânul, așezat în fața lui Elend. N-avea cort, doar o pătură întinsă între niște țăruși. Morți sau prizonieri.

Un alt bărbat, cu un aer servil, îi aduse lui Elend o cană cu ceai fierbinte. Amândoi bărbații purtau robe de majordomi, curate, ca și mâinile lor, deși ochii le trădau istovirea.

Obiceiuri vechi, se gândi Elend, dând din cap în semn de mulțumire și sorbind din ceai. *Terrisienii s-au declarat independenți, dar de urmările unei mii de ani de servitute nu te poți descotorosi cu ușurință.*

Tabăra era un loc straniu. Fantomă spunea că numărase, în ea, cam o mie de oameni — un număr de coșmar dacă te gândeai să le porți de grijă, să-i hrănești și să-i organizezi ca să poată supraviețui în iarna friguroasă. Cei mai mulți erau bătrâni, iar bărbații erau mai ales majordomi; eunuci crescuți ca să slujească într-o lume rafinată, fără experiență de vânători.

— Povestește-mi ce s-a-ntâmplat, îi ceru Elend.

Bătrânul dădu din capul care-i tremura. Nu părea deosebit de firav — de fapt, avea aerul demn și rezervat comun tuturor majordomilor — însă trupul părea să-i fie stăpânit de un tremur lent, cronic.

— Odată ce-a căzut Imperiul, lordul meu, Sinodul a ieșit la lumină.

Primi și el o cană cu ceai, dar Elend văzu că nu fusese umplută decât pe jumătate — o precauție care se dovedi utilă când tremurul lui aproape că îi vărsă lichidul.

— Membrii săi au devenit conducătorii noștri. Poate că n-a fost înțelept să se dea pe față atât de curând.

Nu toți terrisienii erau Feruchimiști; de fapt, numărul Feruchimiștilor era foarte mic. Păstrătorii — oameni ca Sazed și Tindwyl — fuseseră siliți cu mult timp în urmă să se-ascundă de Lordul Legiuitor. Obsedat de spaima că harurile moștenite de Feruchimiști și de Allomanți s-ar fi putut contopi într-un singur om — care-ar fi avut puteri similare cu ale sale — se străduise să-i nimicească pe Feruchimiști până la ultimul.

— Am cunoscut Păstrători, prietene, spuse Elend, cu blândețe. Mi se pare greu de crezut că au fost înfrânți cu ușurință. Cine a făcut-o?

— Inchizitorii de Oțel, lordul meu, răspunse bătrânul.

Elend se cutremură. *Așadar, acolo au fost.*

— Au venit cu zecile, lordul meu, continuă terrisianul. Au atacat Thathingdwenul cu o oaste de kolossi. Dar asta a fost numai ca s-abată atenția, așa cred. Adevărata lor țintă era Sinodul, erau însăși Păstrătorii. În timp ce oastea noastră, așa cum era ea, se lupta cu bestiile, Inchizitorii i-au atacat pe Păstrători.

Lordule Legiuitor, se gândi Elend, cu stomacul înnodându-i-se. *Atunci ce facem cu cartea pe care ne-a cerut Sazed să i-o ducem Sinodului? Le-o dăm acestor oameni, sau o păstrăm?*

— Le-au luat leșurile cu ei, lordul meu, adăugă bătrânul. Terrisul e în ruine, de aceea ne îndreptăm spre sud. Spuneai că-l cunoști pe Regele Venture?

— L-am... întâlnit, răspunse Elend. A condus Luthadelul, orașul din care sunt.

— Crezi c-o să ne primească în cetate? Ne-au rămas prea puține speranțe. Thathingdwen era capitala Terrisului, dar nici măcar el nu era un oraș mare. În ziua de azi, suntem puțini — a avut Lordul Legiuitor grijă de asta.

— Nu știu dacă Luthadelul vă poate ajuta, prietene.

— Îl putem sluji cu pricepere, făgădui bătrânul. Am dat dovadă de trufie când ne-am declarat liberi, așa cred. Am făcut mari eforturi ca să supraviețuim, chiar și înainte de atacul Inchizitorilor. Poate că ne-au făcut un serviciu alungându-ne.

Elend clătină din cap.

— Kolossii au atacat Luthadelul acum mai bine de o săptămână, spuse cu voce scăzută. Și eu sunt tot un refugiat, maestre majordom. Din câte știu, cetatea a căzut.

Bătrânul amuți.

— Ah, înțeleg, spuse în cele din urmă.

— Îmi pare rău, zise Elend. Acum mă-ntorc, să văd ce s-a-ntâmplat. Spune-mi — am mai călătorit pe drumul ăsta cu puțin timp în urmă. Cum de nu v-am întâlnit când mergeam spre nord?

— Noi n-am venit pe drumul de lângă canal, lordul meu. Am traversat ținutul mergând în linie dreaptă, ca să putem

lua provizii din Suringshath. Atunci... nu mai ai alte veşti din Luthadel? Acolo locuia o Păstrătoare din Sinod. Speram că i-am fi putut cere sfatul.

— Lady Tindwyl? întrebă Elend.

Bătrânul îl privi cu interes.

— O cunoşti?

— Era mereu la curtea regală.

— Păstrătoarea Tindwyl ar putea fi considerată acum conducătoarea noastră. Nu ştim sigur câţi Păstrători călători există, dar ea e singura membră a Sinodului care lipsea din oraş când am fost atacaţi.

— Când am plecat, era încă în Luthadel, spuse Elend.

— Atunci ar putea fi încă în viaţă. Putem spera, aşa cred. Îţi mulţumesc, călătorule, pentru veşti. Te rog simte-te în tabăra noastră ca acasă.

Elend dădu din cap şi se ridică. Fantomă se afla la mică distanţă, în ceaţă, lângă doi copaci. Elend i se alătură.

Focurile mari ale terrisienilor ardeau în noapte, parcă sfidând ceaţa. Lumina făcea un oarecare bine, împuţinându-i puterea — dar, pe de altă parte, părea s-o accentueze, dând naştere unor umbre tridimensionale, care-ţi năuceau privirea. Fantomă stătea sprijinit de trunchiul subţire şi aspru al unuia dintre copaci, uitându-se la lucruri pe care Elend nu putea să le vadă. Dar putea însă să audă o parte din ceea ce cerceta Fantomă. Copii plângând. Oameni tuşind. Vite mugind.

— N-arată bine, nu-i aşa? spuse el, încet.

Fantomă clătină din cap.

— Aş vrea să stingă toate focurile astea, bombăni el. Lumina lor îmi face rău la ochi.

Elend se uită într-o parte.

— Nu sunt chiar atât de strălucitoare.

Fantomă ridică din umeri.

— Irosesc pur şi simplu lemnul.

— Iartă-i, deocamdată, fiindcă-şi îngăduie să se simtă bine. În săptămânile care vor urma, vor avea prea puţin parte de asta.

Elend tăcu, cu ochii la un detașament de „soldați" în trecere — un grup de bărbați care erau evident majordomi. Ținuta lor era excelentă și mergeau cu o grație lină, dar el se îndoia că știau să folosească alte arme în afară de cuțitul de bucătărie.

Nu, în Terris nu există nicio armată care să-mi ajute poporul.

— Ai trimis-o pe Vin înapoi, să-i adune pe toți aliații noștri, spuse Fantomă, cu voce scăzută. Să-i aducă spre noi, să ne-ntâlnim și poate să ne refugiem în Terris.

— Știu.

— Însă în Terris nu ne mai putem aduna. Nu cu Inchizitorii acolo.

— Știu, repetă Elend.

Fantomă amuți pentru câteva clipe.

— Întreaga lume se destramă, El, spuse în cele din urmă. Terrisul, Luthadelul...

— Luthadelul *n*-a fost distrus, zise Elend, aruncându-i o privire tăioasă.

— Kolossii...

— Vin trebuie să fi găsit cum să-i oprească. Din câte știm acum, e posibil și să fi luat puterea din Fântâna Înălțării. Trebuie să ne continuăm drumul. Putem reconstrui orice a fost distrus, și o vom face. Pe urmă ne vom gândi cum putem ajuta Terrisul.

Fantomă șovăi, apoi dădu din cap și zâmbi. Pe Elend îl surprinse măsura în care păreau cuvintele lui pline de încredere să fi alungat temerile băiatului. Acesta se lăsă pe spate, cu ochii la cana cu ceai încă aburind, și Elend i-o întinse, murmurând că lui nu-i plăcea ceaiul de rădăcina inimii. Fantomă îl bău încântat.

Însă Elend găsea mai multe motive de îngrijorare decât recunoscuse. *Întoarcerea Adâncimii, duhuri în ceață și Inchizitori urzind planuri împotriva Stăpânirii Terris. Ce altceva mi-a mai scăpat din vedere.*

E o speranță firavă. Alendi a scăpat cu viață de asasini, din războaie și din catastrofe. Sper totuși că, pe munții înghețați din Terris, va fi în sfârșit vulnerabil. Sper într-un miracol.

57

— Uitați cum stau lucrurile, știm cu toții ce-avem de făcut, spuse Cett. Armatele noastre sunt aici, pregătite și dornice de luptă. Acum să recucerim blestemăția mea de regat!

— Împărăteasa nu ne-a dat o astfel de poruncă, se opuse Janarle, sorbind din ceai, câtuși de puțin afectat de lipsa bunei-cuviințe din purtările lui Cett. Eu, unul, cred c-ar trebui cel puțin s-așteptăm până la întoarcerea ei.

Penrod, cel mai vârstnic dintre bărbații din încăpere, avea destul tact ca să pară înțelegător.

— Îmi dau seama că-ți faci griji pentru oamenii tăi, lord Cett. Dar încă n-a trecut nici măcar o săptămână de când am început să reconstruim Luthadelul. E mult prea devreme ca să ne gândim la o extindere a influenței. Nu putem aproba astfel de pregătiri.

— Oh, termină, Penrod, se răsti Cett. Nu ești mai-marele nostru.

Se întoarseră toți trei spre Sazed. Aflat în capul mesei din sala adunărilor din Fortăreața Venture, el se simțea stânjenit. Aghiotanții și slujitorii, printre care și câțiva slujbași instruiți de Dockson, stăteau pe marginile încăperii mobilate cu zgârcenie, dar numai cei trei conducători — acum regi supuși împăratului Elend — erau așezați la masă alături de terrisian.

— Cred că n-ar trebui să ne grăbim, lord Cett, spuse el.

— Asta nu e grabă, ripostă Cett, bătând din nou cu pumnul în masă. Nu vreau decât să le cer cercetașilor și spionilor să ne-aducă vești, ca să știm tot ce e necesar pentru o invazie!

— Dacă va fi într-adevăr o invazie, zise Janarle. Dacă împăratul se hotărăște să recucerească orașul Fadrex, cred că asta se

va întâmpla, cel mai devreme, la vară. Acum ne facem griji pentru lucruri mult mai urgente. Oștile mele au lipsit mult prea mult din Stăpânirea Nordică. Una dintre teoriile politice de bază spune că trebuie să consolidăm ceea ce avem înainte de a trece la cucerirea unor teritorii noi.

— Pfui! făcu Cett, fluturându-și mâna cu indiferență.

— Poți trimite cercetași, lord Cett, spuse Sazed. Dar nu vor face nimic altceva decât s-adune informații. Nu vor face incursiuni, indiferent cât de ispititoare vor fi prilejurile ivite.

Cett clătină iarăși din capul său bărbos.

— De-*asta* nu m-am ostenit niciodată să intru în jocuri politice cu restul Ultimului Imperiu. Nu se înfăptuiește nimic, fiindcă toată lumea e prea ocupată să urzească planuri!

— În favoarea subtilității se pot spune multe, lord Cett, interveni Penrod. Răbdarea aduce cele mai mari recompense.

— Recompense mai mari? întrebă Cett. Ce-a câștigat Stăpânirea Centrală așteptând? Ați așteptat până când v-a căzut cetatea! Dacă n-ați fi avut-o voi pe cea mai bună dintre Născuți-din-Ceață...

— Cea mai bună, lordul meu? întrebă Sazed, cu voce scăzută. N-ai văzut-o luând comanda kolosșilor? N-ai văzut-o străbătând văzduhul ca o săgeată în zbor? Lady Vin nu e doar, pur și simplu, cea mai bună dintre Născuții-din-Ceață.

Grupul amuți. *Trebuie s-o țin în centrul atenției lor,* se gândi Sazed. *Fără să se afle sub conducerea ei — fără amenințarea pe care o reprezintă puterea ei — de coaliția asta s-ar alege praful cât ai clipi.*

Se simțea atât de nepotrivit pentru rolul său. Nu era în stare să-i împiedice pe ceilalți să se abată de la subiect și nu-i putea ajuta să scape de nenumăratele necazuri. Nu putea decât să le tot aducă aminte cât de puternică era Vin.

Necazul era că nu voia cu adevărat s-o facă. Simțea în el însuși ceva foarte straniu, sentimente care-i lipseau de obicei. Nepăsare. Apatie. De ce avea vreo importanță ceva din tot ce vorbeau cei trei? De ce avea importanță orice altceva, acum, când Tindwyl murise?

Strânse din dinți, străduindu-se să se concentreze.

— Foarte bine, spuse Cett, fluturând din mână. O să trimit cercetași. Au sosit proviziile alea din Urteau, Janarle?

Nobilul mai tânăr începu să se simtă stânjenit.

— Avem... ceva necazuri în privința asta, lordul meu. S-ar părea că un element nesănătos a atașat o răzmeriță în oraș.

— Nu e de mirare că vrei să trimiți trupe înapoi, în Stăpânirea Nordică! îl învinovăți Cett. Plănuiești să-ți recucerești regatul și să-l lași pe-al meu să se destrame!

— Urteau e *mult* mai aproape decât capitala ta, Cett, spuse Janarle, întorcându-se la ceaiul lui. Pur și simplu are sens să fiu trimis acolo înainte de a ne îndrepta atenția către vest.

— O vom lăsa pe împărăteasă să ia hotărârea asta, spuse Penrod.

Îi plăcea să intre în rolul de mijlocitor — și, făcând-o, crea impresia că era mai presus de orice problemă. În esență, controla lucrurile plasându-se între ceilalți doi.

Nu diferă nicidecum de ceea ce a-ncercat să facă Elend cu armatele noastre, se gândi Sazed. *Băiatul are mai mult simț al strategiei politice decât a considerat vreodată Tindwyl.*

N-ar trebui să mă gândesc la ea, își spuse, închizând ochii. Însă era greu să nu se gândească. Indiferent ce-ar fi făcut sau ce i-ar fi trecut prin minte părea greșit fiindcă ea nu mai era. Luminile păreau mai palide. Motivele însuflețitoare erau mult mai greu de găsit. Descoperea că-i venea greu chiar și să *vrea* să le dea atenție celor trei regi, și cu atât mai mult să le ofere îndrumare.

Era o prostie, știa. De cât timp reintrase Tindwyl în viața lui? De numai câteva luni. Cu mult timp în urmă, se resemnase s-accepte că n-avea să fie iubit niciodată — în general — și că *pe ea* cu siguranță n-avea s-o facă să-l iubească. Nu numai fiindcă fusese lipsit de bărbăție, ci și fiindcă era un rebel și nu împărtășea părerile majorității — se îndepărta cu mult de ceea ce reprezenta în Terris dreapta credință.

Bineînțeles că dragostea ei pentru el fusese un miracol. Însă cui îi mulțumea pentru această binecuvântare și pe cine

blestema pentru că i-o răpise pe Tindwyl? Știa sute de zei. I-ar fi urât pe toți, dacă i-ar fi folosit la ceva.

De dragul sănătății propriei sale minți se străduia să-i lase din nou pe regi să-i abată atenția.

— Ascultați-mă, spunea Penrod, aplecat către masă, cu brațele sprijinite de ea. Privim toate acestea sub un unghi greșit, lorzii mei. N-ar trebui să ne sfădim, ar trebui să fim încântați. Ocupăm o poziție unică. De când a căzut imperiul Lordului Legiuitor, zeci — sau poate chiar sute — de oameni au încercat, pe diverse căi, să ajungă regi. Însă cu toții au avut în comun lipsa stabilității.

Ei, s-ar părea că *noi* suntem siliți să ne unim străduințele. Încep să văd asta într-o lumină favorabilă. Le voi fi loial soților Venture — voi suporta chiar și părerile lui Elend despre guvernare, oricât de bizare ar fi — dacă asta înseamnă că-mi voi păstra puterea încă zece ani de-acum înainte.

Cett se scărpină o clipă în barbă, apoi dădu din cap.

— E un punct de vedere corect, Penrod. E, poate, primul pe care te aud înfățișându-ni-l.

— Dar nu putem continua să presupunem că știm ce-avem de făcut, zise Janarle. Avem nevoie de îndrumări. Bănuiesc că, în următorii zece ani, supraviețuirea mea va însemna, într-o măsură copleșitoare, să nu fiu ucis de pumnalul acestei tinere Născute-din-Ceață.

— Într-adevăr, spuse Penrod, dând scurt din cap. Maestre terrisian, când ne putem aștepta să primim din nou porunci din gura împărătesei?

Încă o dată, toți ochii se întoarseră spre Sazed.

De fapt, puțin îmi pasă, se gândi el și, o clipă mai târziu, se simți vinovat. Vin îi era prietenă. Îi păsa. Cu toate că îi venea greu să se mai sinchisească de ceva. Se uită în jos, rușinat.

— Lady Vin suferă din pricina întrebuințării îndelungate a fludorului, răspunse. În acest ultim an, și-a impus eforturi foarte mari și a încheiat străbătând, în fugă, tot drumul de întoarcere în Luthadel. Are mare nevoie de odihnă. Cred că trebuie s-o mai lăsăm să stea o vreme liniștită.

Ceilalți dădură din capete și își reluară discuția. Însă toate gândurile lui Sazed se îndreptară spre Vin. Îi înțelesese boala și începuse să-și facă griji. Abuzul de fludor secătuia trupul și bănuia că ea se silise luni de-a rândul să stea trează cu ajutorul metalului.

Când voia să-și stocheze starea de trezie, un Păstrător dormea o vreme ca și cum ar fi fost în comă. Nu putea decât să spere că urmările unui abuz atât de îndelungat erau similare, pentru că, în săptămâna care trecuse de la întoarcerea ei, Vin nu se trezise nici măcar o singură dată. Poate c-avea s-o facă în curând, aidoma unui Păstrător care ieșea din starea de somn.

Poate c-avea să dureze mai mult. Oastea ei de kolossi aștepta în afara orașului, ținută — după toate aparențele — sub control, deși Vin nu era conștientă. Dar pentru cât timp? Abuzul de fludor putea ucide dacă-ți forțai trupul prea mult.

Ce-avea să se-ntâmple cu orașul dacă ea nu se mai trezea niciodată?

Cădea cenușă. *În ultima vreme, cade foarte des,* se gândi Elend, când el și Fantomă ieșiră dintre copaci și aruncară o primă privire asupra câmpiei din jurul Luthadelului.

— Uite, spuse Fantomă, arătând cu degetul. Porțile cetății sunt sparte.

Elend se încruntă.

— Dar kolossii își au tabăra *în afara* orașului.

Într-adevăr, și tabăra lui Straff era încă acolo, exact unde se aflase înainte.

— Sunt echipe de lucrători, spuse Fantomă, umbrindu-și fața, ca să-și apere de lumina soarelui ochii sensibili, de Allomant. S-ar părea că-ngroapă cadavre în afara zidurilor.

Elend se încruntă mai tare. *Vin. Ce s-a-ntâmplat cu ea? E teafără?*

Urmând exemplul terrisienilor, el și Fantomă traversaseră ținutul, ca să fie siguri că nu erau descoperiți de patrulele trimise din cetate. Iar în ziua aceea nu-și mai respectaseră obiceiul, călătoriseră și pe lumină, ca să poată intra în Luthadel înainte de

căderea nopții. Ceața avea să se lase în curând, iar Elend era obosit — și fiindcă se trezise devreme, și fiindcă mersese atât de mult.

În plus, obosise să se tot întrebe ce se petrecuse în Luthadel.

— Poți să vezi al cui e steagul de deasupra porților? întrebă.

Fantomă nu se grăbi să răspundă, părea să-și incendieze metalul.

— Al tău, răspunse în cele din urmă uluit.

Elend zâmbi. *Ei, fie au izbutit cumva să salveze orașul, fie mi s-a pregătit o capcană pusă la punct cu migală.*

— Haide, spuse, arătând către șirul de refugiați cărora li se îngăduia să pătrundă în oraș — erau, probabil, cei fugiți înainte de atac, care, pericolul odată înlăturat, se reîntorceau după hrană. Ne amestecăm printre oamenii ăia și intrăm.

Sazed oftă încet, închizând ușa camerei sale. Regii își încheiaseră discuțiile din ziua aceea. De fapt, ținând cont că, abia cu vreo câteva săptămâni înainte, se străduiseră să se-nfrângă unii pe alții în luptă, începeau să se-nțeleagă chiar foarte bine.

Însă terrisianul știa că n-avea niciun merit pentru nou-descoperita lor prietenie. Pe el îl preocupa altceva.

În viața mea, am văzut mulți oameni murind, se gândi, intrând în încăpere. *Kelsier. Jadendwyl. Crenda. Oameni pe care i-am respectat. Nu m-am întrebat niciodată ce s-a-ntâmplat cu sufletele lor.*

Își puse lumânarea pe masă, și lumina firavă căzu pe câteva pagini împrăștiate, peste un morman de cuie metalice stranii, luate din leșurile kolossilor, și peste un manuscris. Sazed se așeză și răsfoi paginile, cu gândul la zilele în care studiase împreună cu Tindwyl.

Poate că de-aceea m-a făcut Vin comandant, își spuse. *Știa că am nevoie ce ceva care să-mi abată gândurile de la Tindwyl.*

Totuși, își dădea din ce în ce mai bine seama că nu *voia* să și-o scoată din gând. Ce avea mai multă putere? Amintirile dureroase, sau dureroasa uitare? Era Păstrător — munca lui de-o viață era păstrarea amintirilor. Uitarea nu-l atrăgea, nici măcar dacă era menită să-i aducă lui însuși pacea.

Răsfoi manuscrisul, zâmbind cu drag în camera întunecoasă. Trimisese în nord, cu Vin și Elend, o versiune curată, rescrisă. Însă acela era originalul. Scris cu frenezie — aproape cu disperare — de doi cărturari înspăimântați.

În timp ce întorcea paginile, lumina tremurătoare a lumânării îi dezvăluia trăsăturile ferme, dar frumoase, ale scrisului lui Tindwyl. Era amestecat printre paragrafe scrise de mâna lui, mai reținută. Uneori, cele două scrisuri alternau, pe aceeași pagină, de mai bine de zece ori.

Nu-și dădu seama că plângea decât după ce clipi și o lacrimă se desprinse, ajungând pe hârtie. Se uită în jos, uluit de stropul de apă căzut peste cerneală, ca să dea naștere unui mic vârtej.

— Și acum, Tindwyl? șopti. De ce-am făcut noi asta? Tu n-ai crezut niciodată în Eroul Evurilor, iar eu, după cum s-ar părea, n-am crezut niciodată în nimic.

Se întinse și șterse lacrima cu mâneca, protejând pagina cât de bine putea. Deși era obosit, începu să citească, alegând un paragraf la întâmplare. Citea ca să-și amintească. Ca să se gândească la zilele când nu se întrebase de ce studiau. Fusese pur și simplu mulțumit fiindcă făcea ceea ce-i plăcea cel mai mult, alături de persoana pe care-o iubea cel mai mult.

Am adunat tot ce-am putut găsi despre Eroul Evurilor și despre Adâncime, se gândi, citind. *Dar apar atât de multe contradicții.*

Răsfoi o anumită parte, inclusă la insistențele lui Tindwyl. Conținea, după părerea ei, multe dintre contradicțiile cele mai bătătoare la ochi. Le citi, dându-le pentru prima dată toată atenția pe care o meritau. Aceea era erudita Tindwyl — o sceptică prevăzătoare. Răsfoi, citind ce scrisese ea într-un pasaj sau altul.

Eroul Evurilor va fi înalt de statură, se sublinia într-unul dintre ele. *Un om pe care nimeni nu-l poate trece cu vederea.*

Puterea nu trebuie luată, scria într-altul. *De asta suntem siguri. Trebuie să fie păstrată, dar nu și întrebuințată. Trebuie să fie eliberată.* Tindwyl considerase o asemenea condiție prostească, fiindcă în alte fragmente se vorbea despre Eroul care folosea puterea pentru înfrângerea Adâncimii.

Toți oamenii sunt egoiști, citi în alt paragraf. *Eroul e un om în stare să vadă de ce au nevoie toți ceilalți, dincolo de propriile sale dorințe.*

— Dacă toți oamenii sunt egoiști, întrebase Tindwyl, cum e cu putință să fie Eroul lipsit de egoism, așa cum se spune în alte pasaje? Și, de fapt, cum te-ai putea aștepta din partea unui bărbat umil să cucerească lumea?

Sazed clătină din cap zâmbind. Obiecțiile ei fuseseră uneori foarte bine justificate, însă alteori se străduise pur și simplu să ofere o altă părere, indiferent cât de mult ar fi exagerat. Își trecu din nou degetele peste pagină, dar se opri la primul paragraf.

Înalt de statură, așa scria. Nu i se potrivea lui Vin. Paragraful nu era din copia hașurată, ci dintr-o carte. Tindwyl îl inclusese deoarece copia, o sursă mult mai demnă de încredere, spunea că fusese scund. Sazed răsfoi cartea până ce ajunse la transcrierea completă a mărturiei lui Kwaan de pe placa de oțel și căută pasajul.

Înălțimea lui Alendi m-a izbit la prima vedere. Era un bărbat mic de statură, dar care părea să-i domine pe ceilalți, un bărbat care — în ciuda tinereții sale și a hainelor simple — impunea respect.

Sazed se încruntă. Înainte, susținuse că nu exista nicio contradicție fiindcă unul dintre pasaje putea fi interpretat ca o referire la prestanța sau la caracterul Erolui, mai degrabă decât la înălțimea lui. Însă acum nu știa ce să creadă, văzând pentru prima oară cu adevărat de ce obiectase Tindwyl.

Și mai era ceva care i se părea nepotrivit. Se uită din nou la carte, plimbându-și privirea peste pagină.

În tot ce spunea Prorocirea, exista un loc pentru mine — m-am gândit că eram Întâiul Martor Sacru, profetul despre care se prevestise că avea să-l descopere pe Eroul Evurilor. Să mă lepăd de Alendi ar fi însemnat să mă lepăd de noua mea poziție, de meritele recunoscute de ceilalți.

Terrisianul se încruntă mai tare. Urmări paragraful cu degetul. Afară se întuneca și câteva fuioare de ceață se ondulau în jurul obloanelor, strecurându-se în încăpere înainte de a dispărea.

Întâiul Martor Sacru, citi el iarăși. *Cum de mi-a scăpat asta? Așa mi-au spus oamenii mie la poartă. N-am recunoscut numele.*

— Sazed.

El tresări, fiind cât pe ce să scape cartea pe podea când se întoarse. Vin stătea în spatele lui, o umbră neagră în camera sărăcăcios luminată.

— Lady Vin! Te-ai trezit!

— N-ar fi trebuit să mă lăsați să dorm atât de mult.

— Am încercat să te trezim, spuse el, cu blândețe. Ai fost într-un soi de comă.

Ea șovăi.

— Poate c-a fost mai bine așa, lady Vin, adăugă Sazed. Lupta s-a încheiat, iar tu te-ai istovit prea tare în ultimele luni. E bine să te-odihnești, acum, când s-a terminat.

Ea făcu un pas înainte, clătinând din cap, și terrisianul văzu că, în ciuda zilelor în care dormise, era trasă la față.

— Nu, Sazed. Nu s-a terminat. Nici pe departe.

— Ce vrei să spui? întrebă el, îngrijorându-se.

— Încă o aud, în cap, răspunse ea, ducându-și mâna la frunte. E aici. În oraș.

— Fântâna Înălțării? întrebă Sazed. Dar, lady Vin, te-am mințit în privința ei. Cu toată sinceritatea și cerându-mi iertare, nu știu dacă așa ceva *există*.

— Crezi că eu sunt Eroul Evurilor?

Terrisianul își feri privirea.

— Acum câteva zile, pe câmpul din afara cetății, am fost sigur. Însă... în ultima vreme... s-ar părea că nu știu ce să mai cred. Profețiile și istorisirile sunt o amestecătură de contradicții.

— Nu e vorba despre profeții, spuse Vin, apropiindu-se de masă și uitându-se în cartea lui. E vorba despre ceea ce trebuie să fie făcut. Pot s-o simt... trăgând de mine.

Se uită la fereastra închisă, cu ceața curbându-i-se pe margini. Pe urmă se îndreptă spre ea și deschise brusc obloanele, lăsând să intre aerul rece al iernii. Și rămase în picioare, cu ochii închiși și cu ceața revărsându-se asupra ei. Nu purta decât o cămașă simplă și pantaloni.

— Am tras-o o dată în mine, Sazed. Știi? Ți-am povestit? Când m-am luptat cu Lordul Legiuitor. Am luat putere din ceață. Așa l-am înfrânt.

Pe Sazed îl străbătu un tremur, nu numai de frig. Fusese tonul vocii ei, sunetul cuvintelor.

— Lady Vin... începu el, dar nu știu cum să continue.

Trăsese ceața în ea? Cum adică?

— Fântâna e aici, repetă Vin, uitându-se pe fereastră, cu fuioarele de ceață ondulându-se în încăpere.

— Nu e cu putință, lady Vin. Toate istorisirile spun același lucru. Fântâna Înălțării a fost găsită în munții din Terris.

Ea clătină din cap.

— A schimbat lumea, Sazed.

El șovăi, încruntându-se.

— Ce?

— Lordul Legiuitor, șopti ea. A creat Munții de Cenușă. Poveștile spun că a înconjurat imperiul cu un deșert întins, că a despicat pământul ca să-l păstreze. De ce-ar trebui să presupunem că totul arată la fel ca atunci când a urcat el la Fântână? A făurit munți. De ce n-ar fi putut și să-i turtească?

Sazed simți un fior rece.

— Eu asta aș face, continuă Vin. Dacă aș ști că puterea se va-ntoarce, dacă aș vrea s-o păstrez. Aș ascunde Fântâna. Aș lăsa legendele să dăinuie, să vorbească despre munții din nord. Pe urmă mi-aș construi orașul în jurul Fântânii, ca să stau cu ochii pe ea.

Se întoarse și se uită la terrisian.

— E aici. Puterea așteaptă.

Sazed deschise gura s-o contrazică, dar nu găsi nimic de spus. N-avea nicio credință. Cine era el ca să-și spună părerea despre astfel de lucruri? În timp ce șovăia, auzi voci jos, afară.

Voci? se gândi. *Noaptea? În ceață?* Curios, se încordă ca s-audă ce spuneau, însă erau prea departe. Întinse mâna către raniță de lângă masă. Aproape toate metalminţile lui erau goale; și le purta doar pe cele de cupru, pline de cunoștințe. În raniță, găsi o pungă mică. Conținea cele zece inele pregătite pentru

asediu, dar neîntrebuințate. O deschise, luă unul dintre inele și-și îndesă punga în eșarfă.

Din inelul acela — o cositorminte — putu scoate auz. Pentru el, cuvintele de afară deveniră clare.

— Regele! S-a-ntors regele!

Vin sări pe fereastră.

— Nici eu nu pricep pe de-a-ntregul cum o face, El, spuse Ham, mergând cu brațul într-o eșarfă.

Elend înainta pe străzile cetății, cu oamenii ce i se-nșirau în urmă vorbind entuziasmați. Mulțimea creștea pe măsură ce se răspândea vestea întoarcerii lui. Fantomă o privea cu îndoială, dar atenția ei părea să-l încânte.

— În ultima parte a luptei am fost leșinat, spunea Ham. Numai fludorul m-a ținut în viață — kolossii mi-au măcelărit oamenii, au spart zidurile fortăreței pe care-o apăram. Am ieșit, l-am găsit pe Sazed, dar mintea mea era deja începețoșată. Mi-aduc aminte că mi-am pierdut cunoștința în fața Fortăreței Hasting. Când mi-am revenit, Vin recucerise deja cetatea. Eu...

Tăcu. Vin stătea în fața lor, pe stradă. Tăcută, întunecată. În ceață, aproape că semăna cu spiritul pe care-l văzuse Elend.

— Vin? răsună întrebarea lui în văzduhul fantomatic.

— Elend, spuse ea, năpustindu-i-se în brațe, și aerul de mister dispăru. Îl îmbrățișă tremurând. Îmi cer iertare. Cred c-am făcut ceva rău.

—Oh? Ce anume? întrebă el.

— Te-am făcut împărat.

Elend zâmbi.

— Am observat și accept.

— După cât te-ai străduit ca să aibă anumiți oameni de ales?

El clătină din cap.

— Încep să cred că părerile mele erau simpliste. Onorabile, dar... incomplete. O să ne ocupăm de asta. Acum mă bucur pur și simplu pentru că mi-am găsit orașul încă în picioare.

Ea zâmbi. Părea obosită.

— Vin? întrebă el. Încă mai ești mahmură după fludor?

— Nu, răspunse ea. Asta e altceva. Se uită într-o parte, gânditoare, ca și cum ar fi luat o hotărâre. Vino, adăugă.

Sazed se uita pe fereastră, cu vederea ascuțită de a doua cositorminte. Afară era într-adevăr Elend. Zâmbi, aproape ușurat. Se întoarse spre ușă, cu gândul să plece să-l întâlnească pe rege.

Și atunci văzu ceva fluturând pe podea, în fața lui. O bucată de hârtie. Îngenunche, o ridică și-și văzu pe ea propriul scris. Marginile i se zdrențuiseră când fusesese ruptă. Sazed se încruntă, se apropie de masă și deschise cartea la pagina cu istorisirea lui Kwaan. O bucată lipsea. Aceeași ca mai înainte, ruptă când studia cu Tindwyl. Aproape că uitase strania întâmplare cu paginile din care lipsea aceeași frază.

După ce găsiseră foile rupte, rescrisese pagina cu ajutorul metalminții. Iar acum fusese ruptă aceeași bucată, cea cu ultima frază. Ca să fie sigur, o puse alături de carte. Se potrivea perfect.

Alendi nu trebuie s-ajungă la Fântâna Înălțării, scria pe bucata ruptă, *pentru că nu trebuie să i se-ngăduie să ia puterea pentru sine însuși.* Fraza suna exact așa cum și-o amintea Sazed, exact așa cum apărea în copia hașurată.

De ce să-și fi făcut Kwaan griji pentru așa ceva? se întrebă, așezându-se. *Spune că-l cunoștea pe Alendi mai bine decât oricine altcineva. De fapt, repetă de mai multe ori că era un om onorabil.*

De ce se temea Kwaan atât de tare că Alendi avea să ia puterea pentru sine însuși?

Vin păși prin ceață. Elend, Ham și Fantomă o urmau, iar mulțimea se împrăștiase la porunca lui Elend — deși câțiva soldați rămăseseră în apropierea lui, ca să-l apere.

Vin înainta, simțind pulsațiile, bufniturile, puterea care-i vibra chiar în suflet. De ce nu puteau s-o simtă și ceilalți?

— Vin? întrebă Elend. Unde mergem?

— La Kredik Shaw, răspunse ea, încet.

— Dar... de ce?

Ea se mulțumi să clatine din cap. Acum știa adevărul. Fântâna se afla în oraș. Fiindcă pulsațiile deveniseră atât de

puternice, ar fi putut crede că n-avea să-și dea seama cu ușurință de unde veneau. Însă nu se întâmplase nicidecum așa. Acum, când erau puternice, pline, o găsiseră fără greutate.

Elend se uită în urmă, la ceilalți, și ea îi simți îngrijorarea. În fața lor, Kredik Shaw se contura neclar în noapte. Ca niște țepușe masive, ieșite din pământ spre a forma un model lipsit de orice simetrie, turlele se înălțau, acuzatoare, către stele.

— Vin, spuse Elend, ceața se poartă... bizar.

— Știu, răspunse ea. Mă călăuzește.

— Nu, de fapt, zise el. Pare să se îndepărteze de tine.

Vin clătină din cap. Avea senzația că așa era *bine*. Cum ar fi putut să explice? Intrară împreună în ceea ce mai rămăsese din palatul Lordului Legiuitor.

Fântâna a fost aici tot timpul, se gândi, amuzată. Îi simțea pulsațiile vibrând prin clădire. De ce nu-și dăduse seama mai înainte?

Pentru că înainte pulsațiile erau firave, înțelese ea. *Fântâna nu era încă plină. Acum este.* Și o cheamă.

Urmă aceeași cale pe care o mai străbătuse. O străbătuse alături de Kelsier, când dăduseră buzna în Kredik Shaw în fatidica noapte în care fusese la un pas de moarte. O străbătuse de una singură, în noaptea când venise să-l ucidă pe Lordul Legiuitor. Coridoarele înguste, de piatră, se deschideau într-o încăpere de forma unui castron cu gura în jos. Lumina felinarului lui Elend lucea pe piatra sculptată cu măiestrie și pe picturile murale, mai ales în negru și nuanțe de gri. În mijlocul încăperii stătea clădirea mică, din piatră, părăsită, închisă.

— Cred că vom găsi în sfârșit atiul tău, Elend, zâmbi Vin.

— Ce? întrebă el, cu vocea stârnind ecouri. Vin, am căutat aici. Am încercat totul.

— S-ar părea că nu îndeajuns, zise ea, cu ochii la mărunta clădire-în-clădire, de care însă nu se apropie.

Eu aici aș fi pus-o, se gândi. *Are sens. Lordul Legiuitor trebuie să fi dorit să aibă Fântâna aproape, ca să-i poată lua puterea, când avea să reapară.*

Însă l-am ucis înainte de a se-ntâmpla asta.

Bufniturile veneau de dedesubt. Smulseseră părți din podea, dar se opriseră când duseră de stânca masivă. Trebuia să existe o cale de coborâre. Vin se apropie, căută în clădirea-în-clădire, dar nu găsi nimic. Ieși, trecând furioasă pe lângă prietenii ei năuciți.

Încercă să-și ardă metalele. Ca întotdeauna, liniile albastre țâșniră în jurul ei, arătându-i toate sursele. Elend purta câteva, ca și Fantomă, însă la Ham lipseau. O parte dintre sculpturi aveau inserții metalice și liniile se îndreptau și către ele.

Totul era așa cum se așteptase. Nu exista nimic...

Vin se încruntă, pășind într-o parte. Spre una dintre incrustații pornea o linie deosebit de groasă. De fapt, prea groasă. Se încruntă mai tare, inspectând linia, care — aidoma celorlalte — pornea din pieptul ei, mergând drept către zidul de piatră. Numai că părea să se-ndrepte către ceva de dincolo de zid.

Ce?

Vin Trase de ea. Nu se întâmplă nimic. Trase mai tare, gemând când se simți smucită către zid. Eliberă linia și se uită în jur. Pe podea erau inserții. Foarte adânci. Curioasă, se ancoră Trăgând de ele, apoi Trase din nou de perete. Ceva se clinti.

Arse duraluminiu și Trase din toate puterile. Răbufnirea de putere aproape că o sfâșie, dar ancora rezistă, iar fludorul ars cu duraluminiu o ținu în viață. O porțiune din perete se deschise alunecând, cu piatra scrâșnind pe piatră în liniștea încăperii. Cu răsuflarea tăiată, Vin îi dădu drumul când i se terminară metalele.

— Lordule Legiuitor! exclamă Fantomă.

Însă, mișcându-se cu viteza fludorului, Ham se dovedi mai iute și ajunse primul să se uite prin deschidere. Elend rămase lângă Vin și o prinse de braț când văzu că era gata să cadă.

— N-am pățit nimic, spuse ea, și dădu peste cap un flacon ca să-și refacă rezerva de metale.

Puterea Fântânii îi pulsa în jur cu zgomot surd. Aproape că părea să zgâlțâie încăperea.

— Aici, înăuntru, sunt scări, spuse Ham, scoțându-și capul afară.

Vin își recăpătă echilibrul, îi făcu semn lui Elend și amândoi îi urmară pe Ham și Fantomă dincolo de peretele fals.

Dar trebuie să continui fără să intru în amănunte, scrisese Kwaan.

Spațiul e limitat. Ceilalți Lume-Aducători s-au crezut probabil plini de umilință când au venit la mine și au recunoscut că se înșelaseră. Încă pe de atunci, eu, unul, începusem să mă îndoiesc de adevărul primei mele declarații.

Însă eram mândru.

În cele din urmă, probabil că mândria mea ne-a condamnat pe toți. Confrații mei nu mi-au dat niciodată prea multă atenție; considerau munca mea și preocupările mele nepotrivite pentru un Lume-Aducător. Nu vedeau cum ar fi putut să le fie de folos oamenilor din cele paisprezece ținuturi truda mea, dedicată studiului naturii, nu studiului religiei.

Totuși, fiind cel care-l descoperise pe Alendi, am căpătat importanță. Am ajuns cel dintâi dintre Lume-Aducători.

În tot ce spunea Prorocirea, exista un loc pentru mine — m-am gândit că eram Întâiul Martor Sacru, profetul despre care se prevestise că avea să-l descopere pe Eroul Evurilor. Să mă lepăd de Alendi ar fi însemnat să mă lepăd de noua mea poziție, de meritele recunoscute de ceilalți.

Așa că n-am făcut-o. Dar o fac acum.

Să se știe că eu, Kwaan, Lume-Aducător din Terris, sunt un șarlatan.

Alendi n-a fost niciodată Eroul Evurilor. În cel mai bun caz, eu i-am preamărit virtuțile, dând naștere unui erou acolo unde nu exista niciunul. Mai rău, mă tem că am pervertit întreaga noastră credință.

Sazed era așezat la masa lui și citea din carte.

Ceva nu e în corect aici, se gândi. Se întoarse la masa lui și citi din nou cuvintele „Întâiul Martor Sacru". De ce continuau să-l intrige?

Se lăsă pe spătarul scaunului oftând. Chiar dacă vorbeau despre viitor, prorocirile nu puteau fi călăuze sau semne călăuzitoare. În privința asta, Tindwyl avusese dreptate. Propriul lui studiu dovedise că nu erau demne de încredere și nu erau clare.

Prin urmare, care era problema?

Pur și simplu n-are sens.

Dar, pe de altă parte, religiile n-aveau un sens textual. Care era motivul, sau ce-l influența pe el însuși? Nemulțumirea crescândă cu care se gândea că învățăturile pe care le memorase și le predase o viață întreagă îl trădaseră în cele din urmă?

Se aplecă spre bucata de hârtie de pe masă. Cea ruptă din volum. *Alendi nu trebuie s-ajungă la Fântâna Înălțării...*

Lângă masa lui stătea cineva.

Cu respirația tăiată, Sazed se trase înapoi, fiind cât pe ce să se răstoarne cu scaunul. De fapt, nu vedea un om. Era o umbră — și părea alcătuită din fuioare de ceață. Deși foarte firave, continuau să pătrundă prin fereastra lăsată deschisă de Vin și alcătuiau o siluetă omenească. Care părea să-și țină capul întors spre masă, spre carte. Sau... poate spre bucata de hârtie.

Sazed simți nevoia să fugă, să se lase călăuzit de spaimă, dar mintea lui de cărturar scoase la lumină ceva cu care s-o înfrunte. *Alendi,* se gândi el. *Cel pe care l-a crezut toată lumea Eroul Evurilor. A spus c-a văzut o creatură de ceață urmărindu-l.*

Și Vin a pretins c-a văzut-o.

— Ce vrei? întrebă, încercând să-și păstreze calmul.

Spiritul nu se clinti.

Ar putea fi... ea? se gândi, șocat. Multe religii pretindeau că morții continuau să umble prin lume, fără să poată fi văzuți de ochii muritorilor. Însă creatura era prea scundă ca să fie Tindwyl. Sazed era sigur că ar fi recunoscut-o, chiar și sub o înfățișare atât de lipsită de formă.

Încercă să-și dea seama la ce se uita făptura de ceață. Întinse mâna șovăind și luă bucata de hârtie.

Spiritul își înălță brațul și arătă spre centrul orașului. Terrisianul se încruntă.

— Nu înțeleg, spuse.

Spiritul arătă în aceeași direcție, cu mai multă insistență.

— Scrie ce vrei să fac.

Spiritul se mulțumea s-arate cu degetul.

În camera cu o singură lumânare, Sazed rămase nemișcat preț de o clipă nesfârșită, apoi se uită la carte. Vântul îi răsfoia paginile, dezvăluind mai întâi scrisul lui, apoi pe al lui Tindwyl. Apoi din nou pe al lui.

Alendi nu trebuie s-ajungă la Fântâna Înălțării. Nu trebuie să i se-ngăduie să ia puterea pentru sine însuși.

Poate Kwaan știuse ceva, ceva care nu-i mai fusese cunoscut nimănui. Oare puterea îl putea corupe chiar și pe cel mai bun dintre oameni? Oare de aceea se întorsese împotriva lui Alendi, de aceea se străduise să-l oprească?

Spiritul arătă din nou în aceeași direcție.

Dacă el a rupt fraza aia, poate că-ncearcă să-mi spună ceva. Dar... Vin n-ar lua puterea pentru sine. N-ar aduce prăpădul, cum a făcut Lordul Legiuitor, nu-i așa?

Și dacă n-ar fi avut de ales?

Afară țipă cineva. Un țipăt în care groaza se simțea pură, și căruia i se alăturară curând și altele. Un cor de sunete oribile răsunând în întunericul nopții.

Nu era timp să stea pe gânduri. Sazed înșfăcă lumânarea, cu ceara prelingând-se, în graba lui, pe masă, și ieși din încăpere.

Scara șerpuitoare îi conducea în jos de ceva vreme. Vin cobora cu Elend alături, iar pulsațiile înfundate îi răsunau în urechi cu putere. La bază, scara se deschidea într-o...

Încăpere imensă. Elend își înălță felinarul și se uită în jos, într-o peșteră uriașă. Fantomă ajunsese deja la jumătatea treptelor ce coborau spre podea. Ham îl urma.

— Lordule Legiuitor..., șopti Elend, oprit lângă Vin. N-am fi găsit niciodată locul ăsta fără să dărâmăm toată clădirea!

— Probabil că tocmai asta a fost ideea, zise ea. Kredik Shaw nu e un simplu palat, ci o cheie de boltă. Construit ca s-ascundă ceva. Asta. Deasupra, inserțiile din pereți ascund crăpăturile care marchează ușa, iar metalul lor ascunde de Allomanți mecanismul de deschidere. Dacă n-aș fi avut un indiciu...

— Un indiciu? întrebă Elend, întorcându-se spre ea.

Vin clătină din cap, arătând către trepte. Reîncepură să coboare. De jos se auzi răsunând vocea lui Fantomă.

— Aici e mâncare! strigă el. Cutii peste cutii de tablă cu mâncare!

Într-adevăr, găsiră șiruri peste șiruri de rafturi, pline de cutii meticulos aranjate, părând să fi fost pregătite pentru ceva important. Vin și Elend ajunseră jos când Ham o luă la fugă după Fantomă, strigându-i să nu se mai grăbească atât. Elend dădu să-l urmeze, dar Vin îl prinse de braț. Ardea fier.

— Sursă puternică de metal în partea aia, spuse ea, tot mai nerăbdătoare.

Elend dădu din cap, și traversară peștera în fugă, trecând pe lângă un raft după altul. *Probabil că Lordul Legiuitor a pregătit proviziile astea,* se gândi ea. *Dar pentru ce?*

Pe moment, nu o interesa. De fapt, nu o interesa nici atiul, dar nu putea nesocoti nerăbdarea cu care-și dorea Elend să-l descopere. Se grăbi spre fundul peșterii, unde descoperi sursa de metal.

De perete atârna o placă imensă, semănând cu cea din Abația din Seran, pe care le-o descrisese Sazed. La vederea ei, Elend păru fără îndoială dezamăgit. Însă Vin se apropie, o studie cu ochi ajutați de cositor.

— O hartă? întrebă Elend. Ăsta e Ultimul Imperiu.

În metal era într-adevăr sculptată harta imperiului. Un cerc mic însemna un oraș din apropiere.

— De ce e încercuită cetatea Statlin? puse el o a doua întrebare, încruntându-se.

Vin clătină din cap.

— Nu pentru asta am venit, spuse. Acolo.

Din peștera principală pornea un tunel.

— Haide.

Sazed alerga pe străzi, fără să știe de fapt ce făcea. Cu lumânarea de mult stinsă, îl urmărea pe spiritul ceții, greu de deslușit în întuneric.

Oamenii țipau. Panica din strigătele lor îi dădea fiori și îl mistuia dorința de a merge să vadă ce se întâmpla. Însă spiritul era poruncitor; dacă terrisianul îl pierdea, se oprea să-i atragă atenția. L-ar fi putut conduce pur și simplu la moarte. Și totuși... simțea o încredere pe care nu și-o putea explica.

Allomanție? se întrebă. *Trage de sentimentele mele?*

Înainte de a avea timp să-și continue gândurile, se împiedică de primul cadavru. Un bărbat skaa în haine simple, cu pielea pătată de cenușă. Avea fața schimonosită de durere, iar zvârcolirile lui neteziseră cenușa pe care zăcea.

Sazed se opri, cu răsuflarea tăiată. Îngenunche și studie trupul în lumina slabă care venea dinspre o fereastră deschisă în apropiere. Bărbatul acela nu avusese o moarte ușoară.

E ca... omorurile pe care le-am studiat, se gândi. *Cu luni în urmă, în satul din sud. Acolo, un bărbat mi-a spus că prietenul lui fusese ucis de ceață. Îl făcuse să cadă la pământ și să se zvârcolească.*

Spiritul îi apăru în față, insistent prin însăși postura sa. Sazed își ridică privirea, încruntându-se.

— Tu ai făcut asta?

Creatura clătină din cap cu violență, arătând spre Kredik Shaw, care era chiar în fața lui Sazed. Într-acolo plecaseră mai devreme Vin și Elend.

Terrisianul se ridică în picioare. *Vin crede că fântâna e totuși aici, în oraș,* se gândi. *Adâncimea a venit asupra noastră, așa cum au făcut-o lujerii ei, de ceva vreme, în părțile îndepărtate ale imperiului: ucigând.*

Se petrece ceva important, mai presus de puterea noastră de înțelegere.

Încă nu putea să creadă că, odată ajunsă la fântână, Vin ar fi reprezentat vreun pericol. Citise; cunoștea povestea lui Rashek. N-avea să ia puterea pentru sine. Sazed se simțea încrezător. Dar nu cu desăvârșire convins. De fapt, nu mai știa sigur *ce* aveau de făcut cu Fântâna.

Trebuie s-ajung la ea. S-o opresc, să-i vorbesc, s-o pregătesc. Când e vorba de așa ceva, nu ne putem grăbi. Dacă urmau să ia într-adevăr puterea Fântânii, era nevoie să se gândească mai întâi, să hotărască un curs al lucrurilor.

Spiritul ceții continua s-arate cu degetul. Sazed se ridică și-și urmă drumul alergând, neluând în seamă țipetele cumplite din noapte. Se apropie de ușile imensului palat, cu turnurile și turlele sale.

Spiritul rămase locului, în ceața care îl zămislise. Sazed își aprinse din nou lumânarea cu un amnar și așteptă. Spiritul nu se clinti. Încă simțind că trebuia să se grăbească, Sazed îl lăsă în urmă și pătrunse în adâncurile fostului cămin al Lordului Legiuitor. Pereții de piatră erau reci și neguroși, iar lumânarea o licărire palidă.

Fântâna nu e aici, se gândi. *Ar trebui să se afle-n munți.*

Însă o mare parte din tot ce se știa despre vremurile de-atunci era neclar. Începea să se-ntrebe dacă înțelesese vreodată ceea ce studiase.

Cu lumânarea tremurându-i în mână, grăbi pașii, știind unde trebuia să meargă. Vizitase clădirea-din-clădire, locul unde obișnuia cândva Lordul Legiuitor să-și petreacă timpul. O studiase după căderea imperiului, luând notițe, stocându-le și indexându-le. Intră în încăperea exterioară și ajunse la jumătatea ei înainte de a observa noua deschidere din perete.

În cadrul ei stătea un om, cu capul plecat. Lumina lumânării se reflecta în pereții de marmură lucioasă, în inserțiile argintii din tablourile murale și în piroanele din ochii bărbatului.

— Marsh? întrebă el, uluit. Unde-ai fost până acum?

— Ce faci, Sazed? întrebă Marsh.

— Mă duc la Vin, răspunse el, nedumerit. A găsit Fântâna, Marsh. Trebuie să mergem la ea, să n-o lăsăm să facă nimic înainte de a ști sigur ce face.

Marsh păstră o scurtă vreme tăcerea.

— N-ar fi trebuit să vii aici, terrisianule, spuse, în cele din urmă, cu capul încă plecat.

— Marsh? Ce se petrece?

Sazed înaintă cu un pas, nerăbdător.

— Aș vrea să știu. Aș vrea... Aș vrea să-nțeleg.

— Ce să-nțelegi? întrebă Sazed, stârnind ecouri în încăperea boltită.

Marsh rămase din nou tăcut câteva clipe. Pe urmă își ridică fruntea, fixându-l pe terrisian cu capetele oarbe ale piroanelor.

— Aș vrea să-nțeleg de ce trebuie să te ucid, spuse, apoi ridică o mână.

O Împingere Allomantică lovi brățările metalice de pe brațele lui Sazed, azvârlindu-l cu spatele înainte și izbindu-l de peretele tare, de piatră.

— Îmi pare rău, șopti Marsh.

Alendi nu trebuie s-ajungă la Fântâna Înălțării...

58

— Lordule Legiuitor! șopti Elend, oprindu-se la intrarea în cea de-a doua peșteră.

Vin i se alătură. Merseseră prin pasaj o bună bucată de vreme, lăsând cu mult în urma lor încăperea cu provizii pe măsură ce înaintaseră prin tunelul de piatră făurit de natură. Se termina acolo, într-o a doua peșteră, doar cu puțin mai mică

decât prima și cu aerul îmbâcsit de un fum gros și negru. Nu ieșea în tunel, așa cum ar fi fost firesc, ci se vălurea și se învolbura în chiar el.

Vin înainte. Fumul nu o sufocă, așa cum se așteptase. Avea ceva bizar de primitor.

— Haide, spuse ea, traversând peștera prin fum. Văd o lumină drept înainte.

Elend i se alătură nervos.

Buf. Buf. Buf.

Sazed se izbi de perete. El nu era Allomant, nu avea fludor cu care să-și întărească trupul. În clipa căderii pe podea, simți o durere ascuțită în coaste și știu că una îi plesnise. Sau mai rău.

Marsh se apropie cu pași mari, vag luminat de flacăra pâlpâitoare a lumânării lui Sazed, care ardea acolo unde îi scăpase dintre degete.

— De ce-ai venit? întrebă Marsh, în timp ce el se străduia să se ridice în genunchi. Totul mergea atât de bine.

Ochii lui de fier îl urmăriră pe terrisianul care se îndepărta târându-se încet. Pe urmă împinse din nou, aruncându-l într-o parte.

Sazed alunecă pe frumoasa podea albă, izbindu-se de alt perete. Brațul îi pocni, rupându-se, și încăperea îi vibră în fața ochilor.

Chinuit de durere, îl văzu pe Marsh apropiindu-se și ridicând ceva. O pungă mică. Căzuse din eșarfa lui Sazed. Era plină cu bucățele de metal; Marsh crezu, evident, că era plină cu monede.

— Îmi pare rău, repetă, apoi ridică mâna și împinse punga spre terrisian.

Obiectul traversă încăperea și îl lovi, bucățile de metal pătrunzând în carnea sfâșiată. Sazed nu trebuia să se uite ca să știe cât de grav fusese rănit. Dar, ciudat, nu mai simțea durerea — însă își simțea sângele, cald, pe burtă și pe picioare.

Și mie-mi pare rău, se gândi, în timp ce încăperea se întuneca, și căzu în genunchi. *Am dat greș... deși nu știu ce nu mi-a*

izbutit. Nu pot nici măcar să răspund la întrebarea lui Marsh. Nu știu de ce-am venit aici.

Simțea cum viața îl părăsea. Era o experiență stranie. Mintea refuza să mai gândească, mintea lui năucită, furioasă, începea, încet-încet... să-l abandoneze.

Alea n-au fost monede, păru să-i șoptească o voce.

Gândul îi hurui în mintea muribundă.

Punga pe care-a aruncat-o Marsh în tine. În ea nu erau monede. Erau inele, Sazed. Opt inele. Ai luat două — vedere și auz. Pe celelalte le-ai lăsat la locul lor.

În punga pe care ți-ai îndesat-o în eșarfă.

Terrisianul se prăbuși, cu moartea coborând asupra lui ca o umbră rece. Totuși, gândul suna convingător. Zece inele, implântate în carnea lui. Atingându-l. Vedere. Auz. Pipăit. Miros. Forță. Iuțeală a gândurilor. Puterea de a rămâne treaz.

Și sănătate.

Deschise aurul. Nu era nevoie să poarte metalmintea ca s-o poată folosi — nu trebuia decât s-o atingă. Arsura din piept îi dispăru și vederea i se limpezi. Brațul i se îndreptă, oasele i se lipiră la loc când trase, într-o strălucire, sănătatea adunată timp de mai multe zile. Icni, cu mintea reîntorcându-i-se încet din pragul morții, dar cu aurmintea redându-i o claritate de cristal a gândurilor.

Carnea i se lecui în jurul metalelor. Se ridică în picioare, trăgând punga goală din locul unde îi lovise pielea și lăsându-și inelele în trup. O lăsă să cadă la pământ și rana i se închise, trăgând ultimul strop de sănătate din aurminte. Marsh se opri în cadrul ușii și se întoarse, surprins. Brațul lui Sazed zvâcnea, probabil rupt, și avea zona coastelor învinețită. Scurta răbufnire de sănătate nu putea face mai mult.

Dar trăia.

— Ne-ai trădat, Marsh, spuse. Nu-mi dădusem seama că piroanele astea nu fură doar ochii unui om, ci și sufletul.

— Nu poți să te bați cu mine, ripostă Inchizitorul, calm, cu vocea stârnind ecouri în încăperea întunecată. Nu ești un luptător.

Sazed zâmbi, cu metalminţile pe care le simţea în el dându-i putere.

— Aşa cum cred că nu eşti nici tu.

Am intrat în ceva care mă depăşeşte cu mult, se gândi Elend, în vreme ce străbăteau peştera stranie, plină cu fum. Podeaua era grosolană, denivelată, iar lumina felinarului său părea împuţinată — parcă suptă de fumul negru, învârtejit.

Vin înainta cu încredere. Nu, cu hotărâre. Exista o diferenţă. Voia să afle ce se afla în celălalt capăt al încăperii, indiferent ce-ar fi fost.

Şi... ce-ar putea fi? se întrebă Elend. *Fântâna Înălţării?*

Fântâna era ceva care ţinea de legendă — ceva despre care vorbeau obligatorii în timpul lecţiilor despre Lordul Legiuitor. Şi totuşi... el o urmase pe Vin pe drumul către nord, aşteptându-se s-o găsească, nu? De ce era acum atât de nesigur?

Poate fiindcă începea în sfârşit s-accepte ceea ce se petrecea. Şi era îngrijorat. Nu fiindcă se temea pentru viaţa lui, ci fiindcă, dintr-odată, nu mai înţelegea lumea. Oştile fuseseră pe înţelesul lui, chiar dacă nu ştiuse cum să le înfrângă. Însă ceva cum era Fântâna? Un obiect divin, mai presus de raţiunea eruditilor şi a filosofilor?

Asta îl îngrozea.

Ajunseră în sfârşit în apropierea celuilalt capăt al peşterii. Acolo părea să se afle o ultimă încăpere, mai mică decât celelalte două. Elend observă ceva imediat ce intrară: era făurită de mâna omului. Sau cel puţin el avea senzaţia că era o lucrare omenească. În încăperea scundă, stalactitele deveneau coloane, plasate la distanţe prea egale ca să fi apărut întâmplător. Şi, în acelaşi timp, arătau ca şi cum s-ar fi format de la sine, fără nimic care să sugereze că muncise cineva la ele.

Înăuntru, aerul părea mai cald — şi, din fericire, intrând acolo ieşiseră din fum. Ceva din partea opusă a încăperii răspândea o lumină sărăcăcioasă, dar nu-i putea desluşi izvorul. Nu părea să fie o torţă. N-avea culoarea potrivită şi mai degrabă licărea decât pâlpâia.

Vin îl cuprinse cu brațul, fixând cu privirea partea din spate a peșterii și părând dintr-odată neliniștită.

— De unde vine lumina asta? întrebă el, încruntându-se.

— E un bazin, răspunse ea încet, căci avea vederea mult mai bună decât a lui. Cu apă albă, strălucitoare.

El se încruntă mai tare. Însă niciunul dintre ei nu se clinti. Vin părea să șovăie.

— Ce e? întrebă Elend.

Ea se trase mai aproape, lipindu-se de el.

— E Fântâna Înălțării. O *simt* în cap. Pulsează.

Elend se sili să schițeze un zâmbet, profund contrariat.

— Atunci pentru asta am venit aici.

— Dacă n-o să știu ce să fac? întrebă ea, continuând să vorbească încet. Dacă iau puterea, dar nu știu cum s-o întrebuințez? Dacă... devin Lordul Legiuitor?

Elend își coborî privirea spre ea, spre brațele cu care îl cuprinsese, și spaima i se potoli puțin. O iubea. Înfrunta ceva care nu-și găsea cu ușurință locul în lumea lui logică. Însă, pentru Vin, logica nu fusese niciodată necesară. Și nu-i era nici lui, dacă avea încredere în ea.

Îi luă capul în mâini, făcând-o să-și ridice fruntea către el.

— Ai niște ochi superbi.

Ea se încruntă.

— Ce...?

— Și, continuă el, o parte din splendoarea lor e dată de sinceritatea ta. N-o să devii Lordul Legiuitor, Vin. O să știi ce să faci cu puterea. Am încredere în tine.

Ea surâse, șovăitoare, apoi încuviință. Însă nu-și continuă drumul prin peșteră. În schimb, arătă către ceva de dincolo de umărul lui.

— Ce e aia?

ELEND se întoarse și văzu o ieșitură din peretele pe care abia îl lăsaseră în urmă. Vin se apropie de ea, iar el o urmă și văzu, deasupra, mai multe cioburi.

— Pare o oală spartă, spuse el.

Pe acea parte ieșită în afară se aflau mai multe bucăți dintr-un vas, iar altele erau împrăștiate pe jos, dedesubt.

Vin ridică una, dar nu părea să aibă nimic ieșit din comun. Aruncă o privire spre Elend, care căuta printre cioburi.

— Uită-te la asta, spuse el, ridicând una care nu era spartă, aidoma celorlalte.

Era un obiect din argilă arsă asemănător unui disc, cu o singură boabă dintr-un metal în mijloc.

— Atiu? întrebă ea.

— Nu pare să se potrivească la culoare, răspunse el, încruntându-se.

— Atunci ce e?

— Poate vom afla răspunsurile acolo, spuse Elend, întorcându-se și privind către lumină printre șirurile de coloane.

Vin dădu din cap și își continuară drumul.

Marsh încercă imediat să-l împingă pe Sazed în brățările de pe brațe. Însă terrisianul era pregătit, și-și deschise inelul fierminte — trăgând greutatea pe care o stocase. Trupul îi deveni mai dens și se simți tras în jos de greutatea aceea, cu pumnii ca niște bile de fier la capetele unor brațe de plumb.

Marsh se îndepărtă brusc, azvârlit cu violență de propria sa Împingere. Se izbi de peretele din spate și dintre buze îi scăpă un strigăt de surpriză. Ecoul răsună sub bolta încăperii.

Dansul umbrelor se întețea pe măsură ce se mistuia lumânarea. Sazed își ajută ochii scoțând vedere și se desprinse de fierminte când se repezi spre Inchizitorul năucit. Însă Marsh își reveni repede. Se întinse și Trase o lampă stinsă de pe perete. Obiectul șuieră prin aer, zburând spre el.

Sazed deschise zincul. Se simțea ca un soi de hibrid bizar între un Allomant și un Feruchimist, cu sursele de metal îngropate în trup. Aurul îi lecuise vătămările din interior, întregindu-l, însă inelele îi rămăseseră în carne. Asta făcuse Lordul Legiuitor, își ținuse metalminții în el, străpungându-i carnea, ca să fie greu de furat.

Pentru Sazed, așa ceva păruse întotdeauna morbid. Însă acum își dădea seama cât de util putea fi. Gândea cu tot mai multă iuțeală, așa că văzu imediat încotro se îndrepta lampa. Marsh ar fi putut s-o folosească drept armă împotriva lui. Ca ripostă, își deschise oțelul. Între Allomanție și Feruchimie exista o deosebire fundamentală: cea dintâi își trăgea puterile chiar din metale, de aceea putea obține forță într-o cantitate limitată; în Feruchimie, îți puteai stoca o însușire în repetate rânduri, scoțând apoi tot ceea ce adunaseși vreme de câteva luni în numai câteva minute.

Sazed își depozitase viteza trupului. Străbătu încăperea în goană, repezindu-se spre ușa deschisă cu aerul șuierându-i pe lângă urechi. Înșfăcă lampa din zbor, apoi își scoase din abundență rezervele din fier — mărindu-și greutatea de numeroase ori — și-și deschise fludormintea ca să ia forță din belșug.

Marsh n-avu timp să reacționeze. Acum Trăgea de o lampă ținută de terrisian cu o putere cu mult mai presus decât cea omenească, într-o mână mult mai grea decât a unui om. Propria Allomanție îl smuci din nou pe Inchizitor. Tragerea îl azvârli prin încăpere, direct către Sazed.

Terrisianul se răsuci și-l pocni cu lampa peste față. Metalul i se îndoi în mână, iar forța loviturii îl aruncă pe Marsh pe spate. Inchizitorul se izbi de peretele de marmură și o rafală de stropi de sânge încețoșă aerul. Când Marsh se prăbuși la pământ, Sazed văzu că-i împinsese unul dintre piroanele din ochi mai tare în țeastă, spărgându-i osul din jurul orbitei.

Sazed reveni la greutatea sa normală, apoi făcu un salt înainte, ridicându-și din nou arma improvizată. Însă Marsh își înălță o mână și Împinse. Sazed alunecă înapoi pe o distanță de câțiva pași înainte de a putea să-și redeschidă fiermintea, mărindu-și greutatea.

Marsh gemu când propria Împingere îl strivi de perete. Însă, în același timp, îl ținea pe Sazed la distanță. Terrisianul se strădui să pășească într-o parte, dar forța Împingerii lui Marsh — împreună cu trupul său masiv, tras în jos chiar de greutatea sa — îl împiedica să se miște. Cei doi se încordară preț de

câteva clipe, Împingând unul împotriva altuia sub lumina din ce în ce mai slabă. Inserțiile din încăpere scânteiau, picturile murale îi priveau tăcute, iar ușa deschisă către treptele ce coborau spre Fântână se afla chiar alături, în lateral.

— De ce, Marsh? șopti Sazed.

— Nu știu, răspunse Inchizitorul, cu vocea hârâindu-i.

Cu o răbufnire de forță, Sazed își eliberă fiermintea și o deschise în schimb pe cea din oțel, mărindu-și din nou viteza. Dădu drumul lămpii și se aruncă într-o parte, mișcându-se mai repede decât îl putea urmări Marsh cu privirea. Lampa zbură, îndepărtându-se de Marsh, dar căzu când își încetă și el Împingerea, cu un salt în lateral, într-o evidentă încercare de a nu se lăsa încolțit, țintuit de perete.

Însă Sazed era mai iute. Se răsuci și întinse o mână, vrând să tragă de principalul piron al lui Marsh, cel dintre omoplați, înfipt astfel încât să coboare de-a lungul spatelui. Prin simpla lui smulgere, puteai omorî un Inchizitor; era slăbiciunea strecurată de Lordul Legiuitor în trupurile lor.

Terrisianul alunecă în jurul lui Marsh, pregătindu-se să-l atace din spate. Pironul din ochiul drept al Inchizitorului ieșea în afara capului cu câțiva centimetri mai mult decât ar fi trebuit și de pe el picura sânge.

Oțelmintea lui Sazed se goli. Inelele nu fuseseră menite să-l ajute timp îndelungat, iar cele două răbufniri puternice îl secătuiseră pe acela în câteva secunde. Încetini, clătinându-se înspăimântător de tare, dar brațul îi era încă ridicat, încă mai avea putere cât zece bărbați laolaltă. Vedea capătul pironului principal sub roba lui Marsh. Dacă ar fi izbutit să...

Inchizitorul se răsuci și-l pocni peste mână, îndepărtându-i-o cu dexteritate. Își înfipse cotul în stomacul lui Sazed, apoi îl plesni cu dosul palmei peste față.

Sazed căzu pe spate, iar puterea îi dispăru, fiindcă i se golise fludormintea. Se izbi cu forță de podeaua de oțel, gemând, și se rostogoli.

Silueta lui Marsh se contura, amenințătoare, în camera întunecată. Lumânarea pâlpâia.

— Te-ai înșelat, Sazed, spuse încet Inchizitorul. Cândva nu eram luptător, dar lucrurile s-au schimbat. Tu ți-ai petrecut ultimii doi ani ca învățător, eu mi i-am petrecut ucigând. Am ucis atât de mulți oameni...

Înaintă cu un pas, și Sazed tuși, încercând să-și facă trupul învinețit să se miște. Se temea că-și rupsese din nou brațul. Își redeschise zincmintea, grăbindu-și gândurile, dar asta nu-i ajută trupul să se clintească. Nu putea decât să se uite — cu mult mai conștient de primejdia în care se afla și neputând face absolut nimic ca s-o înlăture — cum ridica Marsh lampa căzută.

Lumânarea se stinse.

Însă el încă mai putea să vadă chipul lui Marsh. Din cauza sângelui care-i picura din orbita zdrobită, era mai greu ca oricând să-i citești expresia. Inchizitorul părea... că se căiește când ridică lampa, parcă ținând-o în strânsoarea unor gheare, gata să lovească, strivind fața lui Sazed.

Stai, se gândi terrisianul. *De unde vine lumina asta?*

Un baston de duel îl pocni pe Marsh în ceafă, frângându-se într-o ploaie de așchii.

Vin și Elend ajunseseră lângă bazin. El îngenunche tăcut alături, însă Vin rămase în picioare. Fixând cu privirea scânteierile apei.

Era adunată într-o mică adâncitură a pietrei, și părea vâscoasă — ca un metal. Un metal lichid, de un alb-argintiu strălucitor. Diametrul fântânii era de numai câțiva metri, dar puterea i se contura în mintea lui Vin.

De fapt, era atât de vrăjită de frumusețea fântânii încât nu-l zări pe spiritul cetii decât după ce simți că Elend o strângea de braț tot mai tare. Atunci își ridică privirea și îl văzu stând în fața lor. Părea să-și țină capul plecat, dar, în timp ce ea se întorcea, căpătă o înfățișare mai semeață.

Până atunci nu mai văzuse creatura în afara cetii. Se păstra cu desăvârșire... întreagă. Ceața se desprindea din ea, plutind către podea și creându-i silueta fără contur ferm. O siluetă rigidă.

Vin șuieră încet și scoase un pumnal.

— Așteaptă! exclamă Elend, ridicându-se.

Ea îi aruncă o privire încruntată.

— Nu cred că e periculos, Vin, spuse el, făcând un pas care-l îndepărta de ea și-l apropia de spirit.

— Elend, nu! strigă Vin, dar el i se desprinse din strânsoare cu blândețe.

— M-a vizitat cât ai lipsit, Vin, explică. Nu mi-a făcut niciun rău. Părea doar... că vrea să-mi spună ceva. Zâmbi, încă purtându-și mantia fără nimic distinctiv și hainele de călătorie. Ce vrei?

Spiritul ceții rămase o clipă nemișcat, apoi își ridică bratul. Ceva fulgeră, reflectând lumina Fântânii.

— Nu! urlă Vin, năpustindu-se spre spiritul care-l spinteca pe Elend.

Elend gemu de durere, apoi se retrase împleticindu-se.

— Elend! strigă Vin, repezindu-se să i se alăture în timp ce el aluneca și cădea.

Spiritul se îndepărtă, cu sânge picurând de undeva, din ființa lui amăgitor de lipsită de trup. Era sângele lui Elend.

Care zăcea, uluit, cu ochii larg deschiși. Vin incendie fludor și îi rupse partea din față a hainei, scoțându-i la vedere rana. Arma spiritului pătrunsese adânc, deschizându-i stomacul.

— Nu... nu... nu..., spuse ea, cu mintea amorțindu-i, cu sângele lui Elend pe mâini.

Rana era foarte gravă. Mortală.

Cu un braț încă în eșarfă, Ham lăsă bastonul frânt să cadă. Brutalul vânjos părea incredibil de încântat de sine însuși când păși peste trupul lui Marsh și-i întinse lui Sazed mâna teafără.

— Nu m-așteptam să te găsesc aici, Saze, spuse.

Buimac, terrisianul îi luă mâna și se ridică în picioare. Trecu peste Marsh împleticindu-se, știind cumva că o simplă lovitură de bâtă în cap nu era de-ajuns ca să ucidă creatura. Însă era prea năucit ca să-i pese. Își ridică lumânarea, o aprinse de la felinarul lui Ham și se îndreptă spre scări, silindu-se să înainteze.

Trebuia să-și continue drumul. Trebuia s-ajungă la Vin.

o o o

Vin îl legăna pe Elend în brațe, îl bandajase cu mantia ei — cât se poate de nepotrivit — înfășurându-i-o în jurul trupului.

— Te iubesc, șopti, cu lacrimi calde pe obrajii ei reci.

Iubirea nu putea fi de-ajuns. El tremura, uitându-se în sus cu ochi în care lumea devenea neclară. Icni, cu sânge în bulele de salivă.

Vin își întoarse privirea într-o parte, dându-și amorțită seama unde îngenunchease. Fântâna îi strălucea alături, la numai câțiva centimetri de locul unde căzuse Elend. O parte din sângele lui picura în bazin, fără să se-amestece cu metalul lichid.

Îl pot salva, înțelese Vin. *Puterea creației e la o palmă de degetele mele.* Acela era locul de unde se înălțase Rashek către puterea divină. Fântâna Înălțării.

Se uită la Elend, la ochii lui care se stingeau. Încerca să-și îndrepte privirea spre ea, dar părea să nu-și mai poată controla mușchii. Părea să... să-ncerce să zâmbească.

Vin își rulă mantia și i-o puse sub cap. Pe urmă, numai în pantaloni și cămașă, se apropie de fântână. O auzea pulsând, cu bufnituri surde. Ca și cum... ar fi chemat-o. Pentru a se uni cu ea.

Păși pe suprafața bazinului. Lichidul opuse rezistență la atingere, apoi piciorul începu să i se afunde încetul cu încetul. Făcu încă un pas, ajungând în mijlocul fântânii, și aștepta să se scufunde. În câteva clipe, era în bazin până la piept, cu lichidul strălucitor pretutindeni în jur.

Trase aer în piept, apoi își lăsă capul pe spate, privind în sus în timp ce fântâna o absorbea, acoperindu-i fața.

Sazed cobora scara împleticindu-se, cu lumânarea între degetele tremurătoare. Ham striga în urma lui. Cu un palier mai jos, trecu pe lângă un Fantomă nedumerit, fără să-i ia în seamă întrebările.

Însă, când își continuă coborârea către podeaua peșterii, își încetini pașii. Prin stâncă trecu, ușor, un tremur.

Cumva, știa că avea s-ajungă prea târziu.

o o o

Puterea se pogorî asupra ei pe neașteptate.

Simțea lichidul apăsând-o, furișându-i-se în trup, croindu-și drum cu forța prin porii pielii și prin orice alte deschideri. Când căscă gura, vrând să țipe, năvăli și pe acolo, punându-i căluș, sufocând-o.

Cu o pâlpâire bruscă, lobul urechii începu s-o doară. Țipă și-și scoase cercelul, aruncându-l în adânc. Își smulse centura și o lăsă să cadă — cu tot cu flacoanele ei Allomatice, îndepărtând astfel toate metalele aflate asupra sa.

Pe urmă începu să ardă. Recunoscu senzația: era exact ca atunci când își ardea metalele în stomac, numai că se întâmpla în întregul ei trup. Pielea îi era incendiată, mușchii îi răbufneau în flăcări, oasele păreau să-i fi luat foc. Icni și-și dădu seama că nu mai avea metal în gât.

Strălucea. Simțea puterea în ea, parcă încercând să răbufnească, reîntorcându-se afară. Era ca puterea pe care o dobândea arzând fludor, dar amplificată uimitor de mult. Era o forță cu posibilități incredibile. Ar fi fost mai presus de puterea ei de înțelegere, dar îi lărgea mintea, silind-o să se maturizeze și să priceapă tot ce stăpânea acum.

Putea să refăurească lumea. Putea să-mpingă ceața, alungând-o. Putea să hrănească milioane de oameni cu o singură fluturare a mâinii, putea să-i pedepsească pe cei răi, putea să-i apere pe cei slabi. Se privea pe sine însăși cu admirație și uimire. Pentru ea, grota era translucidă și vedea întreaga lume răsfirându-se, o magnifică sferă, unde viața nu putea să existe decât într-o zonă restrânsă, la poli. Putea să rezolve asta. Putea să îmbunătățească lucrurile. Putea...

Putea să-l salveze pe Elend.

Se uită în jos și îl văzu murind. Înțelese imediat ce i se întâmplase. Putea să-i vindece pielea vătămată și viscerele spintecate.

Nu trebuie s-o faci, copilă.

Vin își ridică privirea, uluită.

Știi ce trebuie să faci, continuă vocea, în șoaptă.

Părea bătrână. Binevoitoare.

— Trebuie să-l salvez! strigă ea.

Știi ce trebuie să faci.

Și chiar știa. Văzu totul întâmplându-se — ca într-o viziune, urmări tot ce se petrecuse când luase Rashek Puterea. Văzu dezastrul pe care-l crease.

Era totul sau nimic — cumva, la fel ca Allomanția. Dacă lua puterea, trebuia s-o ardă în câteva clipe. Să refacă lucrurile după bunul ei plac, dar numai pentru scurt timp.

Sau... putea să renunțe.

Trebuie să-nfrângi Adâncimea, spuse vocea.

Vin văzu și asta. În afara palatului, în oraș, în întregul ținut. Oameni în ceață, tremurând, prăbușindu-se. Din fericire, mulți rămâneau în case. Pentru skaa, tradiția era încă puternică.

Însă unii ieșiseră. Avuseseră încredere în cuvintele lui Kelsier, care le spusese că în ceață nu li se putea întâmpla nimic rău. Dar acum se putea. Ceața se schimbase, aducea moarte.

Asta era Adâncimea. Ceața ucigașă. Ceața care acoperea încet tot pământul. Moartea lovea rar; Vin îi văzu pe mulți murind, dar îi văzu pe alții doar îmbolnăvindu-se, iar pe alții umblând prin ceață ca și cum n-ar fi existat niciun pericol.

Va fi mai rău, spuse încet vocea. *Va omorî și va distruge. Iar dac-o să-ncerci s-o oprești tu însăți, o să distrugi lumea, așa cum a făcut Rashek înaintea ta.*

— Elend, șopti ea.

Se întoarse spre el, îl văzu sângerând pe podea.

În clipa aceea, își aminti ceva. Ceva spus de Sazed: *Trebuie să-l iubești destul de mult ca să ai încredere în dorințele lui. Dragostea nu există dacă nu-nveți să-l respecți — să nu-i oferi ceea ce presupui tu că e mai bine, ci ceea ce-și dorește el de fapt...*

Îl văzu pe Elend plângând. Îl văzu concentrându-se asupra ei și știu ce voia el. Voia ca poporul lui să trăiască. Voia să cunoască întreaga lume pacea și skaa să fie liberi.

Voia să fie înfrântă Adâncimea. Pentru el, siguranța poporului său prețuia mai mult decât propria viață. Cu mult mai mult.

O să știi ce să faci, îi spusese, cu puțin înainte. *Am încredere în tine...*

Vin închise ochii și lacrimile i se rostogoliră pe obraji. După cum se părea, zeii puteau să plângă.

— Te iubesc, șopti.

Lăsă puterea să plece. Ținea în mâini putința de a deveni zeiță și renunță la ea, eliberând-o în golul dosnic. Renunță la Elend.

Pentru că știa că asta voia el.

Peștera începu imediat să se cutremure. Vin țipă când puterea arzătoare se smulse din ea, suptă de gol cu lăcomie. Țipă, strălucirea ei păli și căzu în bazinul acum secat, izbindu-se cu capul de stâncă.

Peștera continuă să se zdruncine, cu praf și așchii de piatră căzând din plafon. Și apoi, într-o clipă de ireală limpezime, auzi o singură propoziție distinctă răsunându-i în minte.

Sunt LIBER!

... pentru că nu trebuie să i se-ngăduie să elibereze creatura întemnițată acolo.

59

Vin plângea încet.

Peștera încremenise, furtuna se încheiase. Creatura plecase, iar bufniturile din mintea ei amuțiseră în sfârșit. Plângea, cu brațele în jurul lui Elend, strângându-l la piept în timp ce gâfâia, luând ultimele guri de aer. Țipă după ajutor, strigându-i pe Ham și pe Fantomă, dar nu primi niciun răspuns. Erau prea departe.

Se simțea împietrită. Pustiită. După ce ținuse în ea atâta putere, după ce îi fusese smulsă, avea senzația că ea însăși nu

mai era nimic. Și, odată ce murea Elend, ea n-avea să mai fie nimic.

Ce rost ar avea? se gândi. *Viața nu înseamnă nimic. L-am trădat pe Elend. Am trădat lumea.*

Nu știa sigur ce se întâmplase, dar, cumva, făcuse o greșeală oribilă, cumplită. Și cea mai groaznică parte era că se străduise atât de mult să facă numai ce trebuia, chiar dacă asta însemna să sufere.

Ceva se întrevedea deasupra ei. Își ridică privirea către spiritul cețiii, dar nu putu nici măcar să se-nfurie. În clipa aceea, nu putea să simtă nimic.

Spiritul cețiii ridică un braț, arătând ceva.

— S-a terminat, șopti ea.

Gestul lui deveni mai poruncitor.

— N-o s-ajung la ei la timp, spuse Vin. În plus, am văzut ce urâtă e rana. Am văzut-o cu puterea. Niciunul dintre ei nu poate face nimic, nici măcar Sazed. Așa c-ar trebui să fii încântat. Ai obținut ce-ai vrut...

Vocea i se stinse. De ce-l înjunghiase spiritul pe Elend?

Ca să mă facă să-l lecuiesc, se gândi. *Ca să mă-mpiedice... să eliberez puterea.*

Clipi, năucită. Spiritul își flutură brațul.

Ea se ridică în picioare, încet, amorțită. Privi, ca în transă, spiritul care plutea la câțiva pași distanță și-i arăta ceva căzut pe podea. Acum, după ce bazinul se golise și felinarul lui Elend rămăsese singura lumină, încăperea era cufundată în penumbre. Vin incendie cositor ca să vadă ce-i arăta spiritul.

Un obiect din lut ars. Discul luat de Elend, de pe raftul din spate al încăperii, pe care-l ținuse în mână. Se spărsese când căzuse el.

Spiritul i-l arătă cu mai multă insistență. Vin se apropie și se aplecă, și degetele ei descoperiră micul bob de metal pe care-l avusese în centru.

— Ce e asta? șopti.

Spiritul îi întoarse spatele și pluti înapoi, către Elend. Vin îl urmă în tăcere.

Elend trăia încă. Părea tot mai slăbit și tremura mai puțin. În mod ciudat, nefiresc, pe măsură ce se apropia de moarte părea să-și recapete tot mai mult controlul. O urmări cu privirea când îi îngenunche alături și ea îi văzu buzele mișcându-se.

— Vin..., șopti el.

Îngenuncheată lângă el, se uită la bobul de metal, apoi în sus, la spirit. Care nu se clinti. Ea roti bobul între degete, apoi se pregăti să-l înghită.

Spiritul se mișcă, disperat, agitându-și mâinile. Vin se opri și creatura de ceață arătă spre Elend.

Ce? se miră ea. Însă nu era cu adevărat în stare să gândească. Duse bobul la buzele bărbatului.

— Elend, șopti, aplecându-se spre el, trebuie să-nghiți asta.

Nu era sigură că el o înțelesese sau nu, dar i se păru că dădea din cap. Îi puse fărâma de metal în gură. Buzele lui se mișcară, dar începu să se sufoce.

Trebuie să-i dau ceva care să i-o împingă pe gât, se gândi. Nu avea la-ndemână nimic, în afară de flacoanele ei cu metale. Întinse mâna în fântâna goală, unde-și regăsi cercelul și centura. Desprinse o sticluță și turnă lichidul în gura lui Elend.

El continuă să tușească ușor, dar lichidul își făcu bine datoria, împingându-i bobul de metal în josul gâtului. Vin rămase îngenuncheată, simțindu-se atât de neputincioasă, într-un contrast deprimant cu senzația pe care-o avusese cu numai câteva minute înainte. Elend închise ochii.

Apoi, ciudat, culoarea păru să-i revină în obraji. Ea îngenunche, nedumerită, privindu-l. Expresia feței lui, felul în care zăcea, culoarea pielii...

Vin arse bronz și apoi șocată simți pulsații venind dinspre Elend.

El ardea fludor.

EPILOG

Două săptămâni mai târziu, un călător singuratic sosea la Abația din Seran.

Sazed plecase din Luthadel pe tăcute, tulburat de propriile gânduri și de pierderea lui Tindwyl. Lăsase un bilet. Nu putea să stea în cetate. Nu în momentele acelea.

Ceața continua să ucidă. Îi lovea la întâmplare pe cei care ieșeau noaptea, fără să existe la prima vedere niciun tipar. Mulți nu mureau, se îmbolnăveau doar. Pe alții, ceața îi omora. Sazed nu știa ce să-nțeleagă din acele morți. Nici măcar nu era sigur că-i păsa. Vin vorbea despre ceva cumplit, pe care-l eliberase la Fântâna Înălțării. Se așteptase ca Sazed să vrea să studieze și să memoreze cele petrecute.

În schimb, el plecase.

Își croi drum prin încăperile maiestuoase, placate cu oțel. Se așteptase, în mare măsură, să fie nevoit să-nfrunte un Inchizitor sau altul. Poate că Marsh avea să-ncerce din nou să-l omoare. Până când se întorseseră el și Ham din depozitul din grota de sub Luthadel, Marsh dispăruse iarăși. După toate aparențele, își făcuse treaba. Îl făcuse pe Sazed să-ntârzie destul de mult ca să n-o poată opri pe Vin.

Terrisianul coborî treptele, trecu prin camera de tortură și pătrunse în sfârșit în mica încăpere de piatră, unde ajunsese și în timpul primei lui incursiuni în abație, cu atât de multe săptămâni în urmă. Își lăsă jos ranița, o deschise cu degete obosite și se uită în sus, la imensa placă de oțel.

Ultimele cuvinte ale lui Kwaan îl făceau să privească atent. El îngenunche și luă din raniță o mapă legată cu grijă. Dezlegă șnurul, apoi scoase copia hașurată pe care o făcuse chiar în locul acela, cu luni înainte. Își recunoscu urmele degetelor pe hârtia

subțire, știa că tușele de cărbune erau ale lui. Recunoscu și petele pe care le făcuse.

Cu o nervozitate crescândă, ridică în mâini copia și o puse peste placa de oțel din perete.

Cele două nu se potriveau.

Sazed se retrase cu un pas, neștiind ce să creadă acum, după ce i se confirmaseră bănuielile. Copia îi alunecă moale dintre degete și ochii lui găsiră fraza de la sfârșitul plăcii. Ultima frază, cea ruptă iarăși și iarăși de spiritul ceții. Originalul de pe placa de oțel nu era la fel cu ceea ce scrisese și studiase terrisianul.

Alendi nu trebuie s-ajungă la Fântâna Înălțării, spuneau străvechile cuvintele ale lui Kwaan, *pentru că nu trebuie să i se-ngăduie să elibereze creatura întemnițată acolo.*

Sazed se așeză în tăcere. *Era o minciună,* se gândi, amorțit. *Religia poporului din Terris... religia căutată de Păstrători milenii de-a rândul, încercând s-o înțeleagă, era o minciună. Așa-numitele proroci, Eroul Evurilor... o născocire.*

O șarlatanie.

Ce alt mod de a-și câștiga libertatea ar fi fost mai bun pentru o asemenea creatură? Oamenii aveau să moară pentru îndeplinirea profețiilor. Voiau să creadă, să spere. Ce lucruri uimitoare s-ar fi putut înfăptui dacă izbutea cineva — ceva — să struneacă o asemenea energie, s-o modeleze...

Sazed se uită în sus și citi cuvintele de pe perete, apoi reciti a doua jumătate. Conțineau paragrafe care nu se potriveau cu copia lui.

Sau, mai degrabă, copia lui fusese cumva modificată. Modificată astfel încât să redea ceea ce voise creatura să citească Sazed. *Scriu aceste cuvinte în oțel,* sublinia Kwaan la începutul mesajului său, *pentru că în nimic din ceea ce nu este gravat în metal nu se poate avea încredere.*

Terrisianul clătină din cap. Ar fi trebuit să dea atenție acelei prime fraze. Tot ce studiase după aceea fusese, după toate aparențele, o minciună. Se uită în sus, la placă, plimbându-și privirea pe suprafața ei, până ce ajunse la ultima parte.

Și astfel ajung la esența relatării mele, citi el. *Îmi cer scuze. Chiar și imprimându-mi cuvintele în oțel, în peștera asta înghețată, sunt tentat să mă îndepărtez de subiect.*

Ăsta e necazul. Deși la început am crezut în Alendi, mai târziu am devenit bănuitor. Era potrivit cu toate semnele, e adevărat. Dar, ei bine, cum aș putea să explic?

Să fi fost din cauză că se potrivea cu desăvârșire?

Raționamentul tău mi-e cunoscut. Vorbim despre Prorocire, despre fapte prevestite, despre făgăduielile profeților noștri din vechime. Firește că Eroul Evurilor trebuie să fie pe potriva prevestirilor. Trebuie să li se potrivească întru totul. Asta e ideea.

Și totuși... ceva din toate acestea părea atât de avantajos. Era aproape ca și cum ne-am fi construit un erou aidoma celui din prorocire în loc s-așteptăm s-apară de la sine. Asta mă îngrijora, asta ar fi trebuit să-mi taie elanul când au venit confrații mei la mine, în sfârșit dornici să-mi dea crezare.

Pe urmă am început să descopăr alte ciudățenii. Unii au auzit, probabil, de memoria mea legendară. Totul e adevărat; pot reține cât ai clipi cuvintele de pe o coală întreagă, fără să am nevoie de o metalminte Feruchimică. Și, numiți-mă țicnit, dar eu vă spun că vorbele profeților se schimbă.

Modificările sunt puține. Și de-a dreptul ingenioase. Un cuvânt aici, o ușoară răsucire a frazei dincolo. Dar cuvintele de pe pagini sunt diferite de cele din memoria mea. Ceilalți Lume-Aducători mă iau în râs, fiindcă ei au metalminți care dovedesc că nu s-au schimbat nici cărțile, nici prorocirile.

Și, astfel, iată ce e important să dau de știre: există ceva — o forță — care vrea să credem că trebuie să vină Eroul Evurilor, care trebuie să meargă

la Fântâna Înălțării. Ceva care face profețiile să se schimbe, ca să-l descrie mult mai bine pe Alendi.

Și, indiferent ce-ar fi, această forță poate schimba cuvintele înscrise într-o metalminte Feruchimică.

Ceilalți zic că sunt nebun. Și, așa cum am mai spus-o, s-ar putea să aibă dreptate. Dar oare n-ar trebui ca până și un nebun să se bizuie pe propria minte și pe propriile experiențe mai degrabă decât pe ale altora? Eu știu ce-am memorat. Știu ce repetă acum ceilalți Lume-Aducători. Sunt două lucruri diferite.

În spatele acestor schimbări se simte un șiretlic, o manipulare subtilă, sclipitoare. Mi-am petrecut ultimii doi ani în surghiun, încercând să descifrez rațiunea modificărilor. Am ajuns la o singură concluzie. Ceva a luat religia noastră sub control, ceva infam, ceva în care nu se poate avea încredere. Călăuzește pe căi greșite, ascunde. Îl folosește pe Alendi ca să distrugă, îl poartă pe un drum al morții și al amărăciunii. Îl împinge către Fântâna Înălțării, unde se adună puterea milenară. Nu pot decât să ghicesc că a trimis Adâncimea ca să împingă omenirea într-o disperare mai adâncă, ca s-o îmboldească să-i facă pe plac.

Prorocirile s-au schimbat. Acum îi spun lui Alendi că trebuie să cedeze puterea după ce-o va lua. Nu asta sugerau înainte textele — erau mai vagi. Totuși, noua versiune pare să facă din asta ceva neapărat necesar. Vorbește despre urmări cumplite, dacă Eroul Evurilor va lua puterea pentru sine.

Alendi crede ceea ce cred și ei. E un om bun — în ciuda tuturor celor întâmplate, e un om bun. Un om plin de abnegație. De fapt, toate acțiunile lui — toate morțile, toate distrugerile și toate suferințele pe care le-a pricinuit — l-au îndurerat adânc. În realitate, toate acestea au fost, pentru el, un soi de sacrificiu. E

obișnuit să renunțe la propria sa voință de dragul mai binelui, așa cum îl vede el.

Nu mă îndoiesc că, dacă va ajunge la Fântâna Înălțării, Alendi va lua puterea și apoi — în numele unui presupus mai bine — o va ceda. I-o va ceda aceleiași forțe care-a schimbat textele. I-o va ceda aceleiași forțe a distrugerii care l-a dus la război, l-a ispitit să ucidă și l-a condus cu viclenie către nord.

Creatura asta vrea puterea din Fântână și, ca să o capete, a pângărit cele mai sacre principii ale religiei noastre.

Așa că mi-am încercat norocul urzind un ultim plan. Rugămințile, învățăturile, protestele și chiar și trădările mele au, fost, toate, în van. Alendi are acum alți sfetnici, unii care-i spun ceea ce vrea s-audă.

Am un nepot tânăr, pe nume Rashek. Îi urăște pe toți oamenii din Khlennium, cu înfocarea unui tânăr invidios. Pe Alendi îl urăște chiar mai mult — deși nu s-au întâlnit niciodată — pentru că s-a simțit trădat când drept Erou al Evurilor a fost ales unul dintre asupritorii noștri.

Alendi va avea nevoie de călăuze prin munții Terrisului. I-am cerut lui Rashek să se-asigure că, pentru asta, vor fi aleși el și prietenii lui de încredere. Trebuie să-și dea silința să-l conducă pe Alendi într-o direcție greșită, să-l descurajeze sau să-i împiedice toate căutările. Alendi nu știe c-a fost amăgit, că am fost amăgiți cu toții, și acum n-o să-mi dea ascultare.

L-am învățat pe Rashek să-l ucidă pe fostul meu prieten Alendi, dacă nu izbutește să-l facă să se rătăcească. E o speranță firavă. Alendi a scăpat cu viață de asasini, din războaie și din catastrofe. Sper totuși că, pe munții înghețați din Terris, va fi în sfârșit vulnerabil. Sper într-un miracol.

Alendi nu trebuie s-ajungă la Fântâna Înălțării, pentru că nu trebuie să i se îngăduie să elibereze creatura întemnițată acolo.

Sazed se trase înapoi. Era lovitura finală, lovitura care nimicea tot ce mai rămăsese din credința lui.

În momentul acela, știu că n-avea să mai creadă niciodată.

Vin îl găsi pe Elend pe zidul cetății Luthadel. Purta o uniformă albă, una dintre cele făcute pentru el la porunca lui Tindwyl. Avea... o expresie mai aspră decât cu numai câteva săptămâni în urmă.

— Te-ai trezit, spuse Vin, venind lângă el.

Elend dădu din cap. Nu se uită la ea, ci continuă să privească orașul, forfota oamenilor. Își petrecuse destul de mult timp în pat, delirând, în ciuda puterii vindecătoare a nou-descoperitei sale Allomanții. Chiar și cu fludor, chirurgii nu fuseseră siguri c-avea să supraviețuiască.

Supraviețuise. Și, ca un adevărat Allomant, era pe picioare, pe deplin sănătos, din prima zi în care-și recăpătase cunoștința.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă.

Ea clătină din cap, sprijinindu-se de parapet. Încă mai auzea vocea aceea cumplită, tunătoare. Sunt LIBER...

— Sunt Allomant, spuse Elend.

Ea dădu din cap.

— Născut-din-Ceață, după cum s-ar părea, continuă el.

— Cred... că acum știm de unde-au apărut, zise Vin. Primii Allomanți.

— Ce s-a-ntâmplat cu puterea? Ham nu mi-a dat un răspuns direct, iar toți ceilalți n-au auzit decât zvonuri.

— Am eliberat ceva, șopti Vin. Ceva care n-ar fi trebuit să scape, ceva care m-a condus la Fântână. N-ar fi trebuit să plec nicidecum în căutarea ei, Elend.

El rămase tăcut, încă privind orașul.

Ea se întoarse și-și îngropă capul în pieptul lui.

— Era o creatură înfiorătoare, spuse. Am simțit-o. Și am eliberat-o.

Elend o cuprinse în sfârșit în brațe.

— Ai făcut tot ce ți-a stat în puteri, Vin. De fapt, ai făcut ce trebuia. De unde-ai fi putut ști că tot ce ți s-a spus, tot ce-ai fost instruită și pregătită să faci era greșit?

Ea clătină din cap.

— Sunt mai rea decât Lordul Legiuitor. Probabil că, la sfârșit, el și-a dat seama că era înșelat și a păstrat puterea pentru sine în loc s-o elibereze.

— Vin, dacă ar fi fost un om bun, nu i-ar fi făcut acestui pământ ceea ce i-a făcut.

— S-ar putea să fi făcut eu ceva mult mai rău, spuse ea. Creatura pe care-am eliberat-o... ceața omoară oameni și vine în timpul zilei... Elend, ce-o să ne facem?

El o privi o clipă, apoi se-ntoarse iarăși către cetate și către poporul ei.

— O să facem ceea ce ne-a învățat Kelsier, Vin. O să supraviețuim.

Sfârșitul cărții a doua

ARS ARCANUM

1. Metalele — ghid rapid
2. Nume și termeni
3. Rezumatul primei cărți

Găsiți adnotările amănunțite ale autorului, referitoare la fiecare capitol, alături de scenele excluse din roman și de informații expuse pe larg despre lumea acestuia, pe site-ul www.brandonsanderson.com.

FIZICE
MINTALE
EXTERNE
INTERNE
INTERNE
EXTERNE
TEMPORALE

METALELE — GHID RAPID

	METAL	PUTERE ALLOMANTICĂ	PUTERE FERUCHIMICĂ
	Fier	Trage de metalele din apropiere	Stochează greutatea corpului fizic
	Oțel	Împinge în metalele din apropiere	Stochează viteza corpului fizic
	Cositor	Ascute simțurile	Stochează simțurile
	Fludor	Mărește forța fizică	Stochează forța fizică
	Alamă	Domolește sentimentele și emoțiile	Stochează căldura
	Zinc	Aţâţă sentimentele, emoțiile	Stochează viteza gândirii
	Cupru	Ascunde pulsațiile allomantice	Stochează amintirile
	Bronz	Permite percepția pulsațiilor allomantice	Stochează starea de trezie
	Atiu	Vede viitorul altora	Stochează vârsta
	Malatiu	Vede trecutul altora	Necunoscută
	Aur	Vede în propriul trecut	Stochează sănătatea
	Electru	Vede în propriul viitor	Necunoscută

NUME ȘI TERMENI

ADÂNCIMEA: Monstrul sau forța legendară care amenința ținutul chiar înainte de triumful Lordului Legiuitor și de Ultimul Imperiu. Termenul provine din folclorul din Terris, iar Eroul Evurilor era cel despre care spuneau profețiile că avea să vină și să-nfrângă în final Adâncimea. Lordul Legiuitor pretinde că a înfrânt-o când s-a Înălțat.

ALENDI: Un bărbat care a cucerit lumea cu o mie de ani în urmă, înainte de Înălțarea Lordului Legiuitor. Vin i-a găsit jurnalul în palatul acestuia din urmă și a crezut — la început — că el devenise Lordul Legiuitor. Mai târziu s-a descoperit că servitorul său, Rashek, l-a ucis și i-a luat locul. Alendi era prietenul și protejatul lui Kwaan, un cărturar terrisian, care credea că Alendi ar fi putut fi Eroul Evurilor.

ALLOMANȚIE: O putere mistică ereditară care implică arderea metalelor în interiorul corpului pentru a dobândi abilități ieșite din comun.

ALLRIANNE: Fiica lordului Ashweather Cett.

ALUMINIU: Un metal pe care a fost silită Vin să-l ardă în palatul Lordului Legiuitor. Când este ars, acest metal cândva cunoscut numai de Inchizitorii de Oțel consumă toate rezervele de alte metale ale Allomantului. Chiar dacă are vreun aliaj pereche, acesta nu e cunoscut.

AMARANTA: Una dintre metresele lui Staff Venture. O cunoscătoare a ierburilor.

ANCORĂ (ALLOMANTICĂ): Termen care desemnează o bucată de metal în care Împinge sau de care Trage un Allomant când arde fier sau oțel.

ARDERE (ALLOMANȚIE): Utilizarea sau consumarea metalelor din stomacul unui Allomant. Acesta trebuie să-nghită

mai întâi metalul, apoi să-l metabolizeze în stil Allomantic în trupul său, pentru a avea acces la puterea oferită.

ASHWEATHER: Prenumele lordului Cett.

ATIU: Metal straniu, înainte extras din Puțurile din Hathsin. Se depunea în geode mici, formate în buzunarele cu cristale din peșterile subpământene.

AȚÂȚARE (ALLOMANTICĂ): Înflăcărarea sentimentelor și emoțiilor unei persoane când sunt Trase de un Allomant care are zinc.

AȚÂȚĂTOR (ALLOMANT): Cețurian care poate să ardă zinc.

BĂNUȚ (MONEDĂ): Diminutiv folosit pentru o monedă de aramă din Ultimul Imperiu. Folosită de obicei de Născuții-din-Ceață și de Monedazvârlitori pentru sărituri și atacuri.

BOARE: Un Domolitor din ceata lui Kelsier, acum unul dintre cei mai importanți consilieri ai lui Elend.

BRAȚ-DE-FLUDOR: Un alt nume dat unui Brutal, un Cețurian care poate să ardă fludor.

BRONZ-PULSAȚII: O altă denumire a pulsațiilor Allomantice.

BRUTAL (ALLOMANT): Cețurian care poate să ardă fludor.

CAMON: Fostul șef de ceată al lui Vin. Un bărbat aspru, care o bătea adesea. Camon a fost îndepărtat de Kelsier. În cele din urmă, l-au ucis Inchizitorii.

CANTON: O subdiviziune a Cultului de Oțel.

CĂDERI DE CENUȘĂ: În Ultimul Imperiu, Cenușa cade frecvent din cer, din cauză că există Munții de Cenușă.

CĂUTĂTOR: Cețurian care poate să ardă bronz.

CEAȚĂ: Strania și omniprezenta ceață care coboară în fiecare noapte asupra Ultimului Imperiu. E mai densă decât ceața obișnuită, se rotește și se învolburează aproape ca și cum ar fi vie.

CETT: Lordul Ashweather Cett e cel mai important dintre regii care-au reușit să pună mâna pe putere în Stăpânirea Vestică. Cetatea lui de baștină e Fadrex.

CEȚURIAN: Un Allomant care nu poate arde decât un singur metal. Ceturienii sunt ceva mult mai obișnuit decât un Născut-din-Ceață. (Notă: Un Allomant are fie numai o singură putere, fie pe toate. În Allomanție, nu există nimeni situat pe o poziție de mijloc, cu două sau trei puteri.)

CHANNEREL: Râul care curge prin Luthadel.

CIOMEGE: Fumegător din ceata lui Kelsier, acum general în armata lui Elend. Pe vremuri a fost dulgher skaa.

CLADENT: Adevăratul nume al lui Ciomege.

COSITORIAN: Ceturian care poate să ardă cositor.

CULTUL DE OȚEL: Clerul Lordului Legiuitor, alcătuit dintr-un număr foarte mic de Inchizitori și un corp mult mai larg de preoți, numiți obligatori. Cultul de Oțel era mai mult decât o organizație religioasă; era, în aceeași măsură, eșafodajul civic al Ultimului Imperiu.

DEMOUX (CĂPITAN): Adjunctul lui Ham, oștean din garda palatului lui Elend.

DESCHIDERE (FERUCHIMICĂ): Extragerea puterii din metalminții unui Feruchimist. Similar cu termenul „ardere" folosit de Allomanți.

DEVIATOR: Ceturian care poate să ardă fier.

DOCKSON: Fosta mână dreaptă a lui Kelsier, șeful oficial al cetei după moartea acestuia. N-are nicio putere Allomantică.

DOMOLIRE (ALLOMANTICĂ): Atenuarea sentimentelor și emoțiilor cuiva când sunt Împinse de un Allomant care arde alamă.

DOMOLITOR (ALLOMANT): Ceturian care poate să ardă alamă.

DOX: Nume de alint pentru Dockson.

ELEND VENTURE: Regele Stăpânirii Centrale, fiul lui Straff Venture.

ELIBERARE (FERUCHIMICĂ): Încetarea utilizării unei metalminți de către un Feruchimist, care nu-i mai absoarbe puterea.

EROUL EVURILOR: Salvatorul legendar despre care vorbesc profețiile poporului din Terris. S-a prezis că va veni, va lua

puterea la Fântâna Înălțării, apoi va fi destul de altruist ca să renunțe la ea pentru a salva lumea de Adâncime. S-a crezut că Alendi era Eroul Evurilor, însă a fost ucis înainte de a-și duce căutările la bun sfârșit.

FADREX: Cetate de dimensiuni modeste, bine fortificată, din Stăpânirea Vestică. Capitala regatului lui Ashweather Cet și orașul lui de baștină. Unul dintre cele mai importante locuri de depozitare pentru Cantonul Proviziilor.

FANTOMĂ: Un Cositorian din ceata lui Kelsier. Cel mai tânăr membru al acesteia. Când a fost detronat Lordul Legiuitor, Fantomă nu avea decât cincisprezece ani. E nepotul lui Ciomege și a fost mai înainte cunoscut pentru că vorbea stâlcit jargonul străzii.

FELT: Cândva unul dintre spionii lui Straff, a fost abandonat (ca majoritatea oamenilor din slujba acestuia) în momentul căderii Luthadelului. În schimb, i-a devenit loial lui Elend.

FIER-TRAGERE: Tragerea unui metal în timpul arderii Allomantice a fierului. Tragerea exercită o forță asupra obiectului metalic, smucindu-l și trăgându-l în linie dreaptă spre Allomant. Dacă obiectul respectiv, numit ancoră, e mai greu decât Allomantul, atunci acesta va fi Tras către sursa de metal.

FÂNTÂNA ÎNĂLȚĂRII: Centrul legendar al puterii. Se spune că Fântâna Înălțării ascunde o rezervă de putere magică, care ar putea fi absorbită de către cel care vine s-o viziteze la momentul potrivit.

FUMEGĂTOR (ALLOMANT): Cețurian care poate să ardă cupru. Numit și Nor Cupric.

GNEORNDIN: Unicul fiu al lui Ashweather Cett.

GORADEL: Cândva soldat în garnizoana Luthadelului, păzea palatul în momentul când a decis Vin să se infiltreze și să-l ucidă pe Lordul Legiuitor. Vin l-a convins să treacă în cealaltă tabără și, mai târziu, el l-a condus pe Elend prin palat ca s-o găsească și s-o salveze. Acum face parte din garda lui Elend.

HAM: Brutal din ceata lui Kelsier, acum căpitanul gărzii palatului lui Elend.

HAMMOND: Adevăratul nume al lui Ham.

HATHSIN: Vezi Puțurile din Hathsin.

INCENDIERE (ALLOMANȚIE): Extragerea unui surplus de putere dintr-un metal Allomantic, cu prețul mistuirii sale mai rapide.

INCHIZITORI DE OȚEL: Grup de creaturi stranii, de preoți în slujba Lordului Legiuitor. Au piroane care le străpung complet capetele — ieșindu-le prin ochi cu vârful înainte — dar continuă să trăiască. Îi erau devotați până la obsesie și îi folosea pentru vânarea și uciderea oricărui skaa cu puteri Allomantice. Au toate abilitățile unui Născut-din-Ceață și altele în plus.

ÎNĂLȚAREA (LORDULUI LEGIUITOR): Termenul folosit pentru a descrie ce s-a întâmplat cu Rashek când a luat puterea la Fântâna Înălțării și a devenit Lordul Legiuitor.

ÎMPINGERE (ALLOMANTICĂ): Folosirea Allomanției pentru a Împinge ceva — fie sentimentele omenești, cu alamă, fie metalele, cu oțel.

JANARLE: Locțiitorul lui Staff Venture.

JASTES LEKAL: Moștenitorul Casei Lekal, unul dintre foștii prieteni ai lui Elend. El și Elend discutau adesea despre politică și filosofie, împreună cu Telden.

KANDRA: Rasă de creaturi stranii, care pot mânca trupul unui mort pentru a-i reproduce apoi înfățișarea din propria lor carne. Păstrează oasele persoanei pe care-o imită, folosindu-le, pentru că ei înșiși nu au oase. Fac cu oamenii Învoieli — pentru care sunt plătiți cu atiu — și sunt înrudiți cu nălucile-de-ceață.

KELL: Nume de alint pentru Kelsier.

KELSIER: Cel mai vestit șef de ceată de hoți din Ultimul Imperiu, Kelsier a stârnit o răzvrătire a skaa și l-a detronat pe Lordul Legiuitor, dar a fost ucis în timpul acesteia. Era Născut-din-Ceață și a instruit-o pe Vin.

KHLENNIUM: Regat străvechi, existent înainte de formarea Ultimului Imperiu. Era patria lui Alendi.

KLISS: O femeie cu care a făcut cunoștință Vin la curtea din Luthadel. În final, s-a dovedit a fi informatoare plătită.

KOLOSȘI: Rasă de luptători animalici, creată de Lordul Legiuitor în timpul Înălțării Sale și folosită apoi pentru a cuceri lumea.

KREDIK SHAW: Palatul Lordului Legiuitor din Luthadel. În terrisiana veche, înseamnă „Dealul Celor O Mie De Turle".

KWAAN: Cărturar terrisian dinainte de Prăbușire. A fost Lume-Aducător și primul om care s-a înșelat, crezând că Alendi era Eroul Evurilor. Mai târziu s-a răzgândit și și-a trădat fostul prieten.

LACRĂ: Denumire argotică a monedei de aur imperiale. Vine de la imaginea de pe spatele ei, care reprezintă Kredik Shaw, palatul Lordului Legiuitor — sau lacra în care locuiește el.

LADRIAN: Adevăratul nume al lui Boare.

LESTIBOURNES: Adevăratul nume al lui Fantomă.

LLAMAS, MISTBORN (VĂPĂI NĂSCUTE DIN CEAȚĂ): Cenaclul lui Brandon. Lamele Născute-din-Ceață ard diverse soiuri de plante și capătă puteri supralamale. Tricourile se găsesc pe site.

LORDUL LEGIUITOR: Împăratul care a condus Ultimul Imperiu timp de o mie de ani. Cândva s-a numit Rashek și a fost un servitor terrisian angajat de Alendi. Însă el l-a ucis pe Alendi, s-a dus în locul lui la Fântâna Înălțării, unde a luat puterea și s-a Înălțat. În final, a fost ucis de Vin.

LUME-ADUCĂTOR: Sectă de cărturari Feruchimiști dinainte de Prăbușire. Ordinul Păstrătorilor, care i-a urmat, are la bază Lume-Aducătorii.

LUTHADEL: Capitala Ultimului Imperiu și cel mai mare oraș din acesta. Luthadel e renumit pentru țesătoriile și forjele sale, ca și pentru fortărețele maiestuoase ale nobilimii.

MALATIU: Metalul descoperit de Kesler, numit adesea și Al Unsprezecelea Metal. Nimeni nu știe nici unde l-a găsit, nici de ce credea că-l poate ucide pe Lordul Legiuitor. Însă, până la urmă, acest metal i-a oferit lui Vin indiciul de care avea nevoie ca să-l înfrângă pe împărat.

MANTIE-DE-CEAȚĂ: Veșmânt purtat de numeroși Născuți-din-Ceață, ca semn al statutului lor. E făcută din câteva zeci de panglici late de stofă, cusute unele de altele în partea de sus, dar lăsate să se răsfire în voie de la umeri în jos.

MARDRA: Soția lui Ham. Nu-i place să fie amestecată în viața lui de hoț și nici nu vrea să-și expună copiii pericolului unui asemenea stil de viață, așa că stă în general departe de membrii cetei.

MESTEACĂNURGIE: O otravă des folosită.

METALE ALLOMANTICE: Există opt metale Allomantice de bază. Sunt perechi, care cuprind un metal obișnuit și un aliaj al său. Pot fi de asemenea împărțite în două grupe de câte patru, ca metale interne (cositor, fludor, cupru, bronz) și metale externe (fier, oțel, zinc, alamă). Multă vreme s-a crezut că nu existau decât încă alte două metale Allomantice: aurul și atiul. Însă descoperirea aliajelor acestora a ridicat numărul la douăsprezece. Au existat zvonuri despre celelalte metale, dintre care unul a fost descoperit. (Vezi și Aluminiu.)

METALMINTE: O bucată de metal folosită de un Feruchimist într-un mod similar cu întrebuințarea unei baterii, adică umplând-o cu diverse calități pe care le poate extrage mai târziu. Diversele metalminți sunt numite după metalul din care sunt confecționate: cositorminte, oțelminte etc.

MONEDAZVÂRLITOR: Cețurian care poată să ardă oțel.

MUNȚII DE CENUȘĂ: Șapte vulcani mari care erup aruncând cenușă, apăruți în Ultimul Imperiu în timpul Înălțării.

NĂLUCĂ-DE-CEAȚĂ: O rudă neînzestrată cu rațiune a ființelor numite kandra. Nălucile-de-ceață sunt mase de carne fără oase care ies noaptea s-adune tot ce găsesc și mănâncă toate mortăciunile, folosindu-le scheletele în propriile lor trupuri.

NĂSCUT-DIN-CEAȚĂ: Allomant care poate să ardă toate metalele Allomantice.

NOR CUPRIC: Câmp invizibil, care ascunde, creat de cineva care arde cupru. Pulsațiile Allomantice ale cuiva care arde metale într-un nor cupric sunt ascunse de cineva din afară, care

arde bronz. Termenul „Nor Cupric" e folosit uneori și pentru a face referire la un Fumegător (un Ceturian care arde cupru).

OBLIGATOR: Preot al cultului Lordului Legiuitor. Însă obligatorii nu sunt doar membri ai clerului: sunt și conțopiști civili și au până și o rețea de spionaj. Dacă nu avusese ca martor un obligator, o învoială negustorească sau o promisiune nu era considerată legală și nici măcar morala nu te obliga s-o respecți.

OCHI DE FIER: Porecla lui Marsh în ceată.

ORESEUR: Un kandra angajat de Kelsier. A jucat rolul lordului Renoux, unchiul lui Vin. Ea e acum deținătoarea învoielii semnate de el.

RASHEK: Cărăuș terrisian înainte de Înălțare, Rashek a fost angajat de Alendi ca să-l ajute să facă drumul până la Fântâna Înălțării. Rashek nu s-a înțeles niciodată foarte bine cu Alendi și, în cele din urmă, l-a ucis. A luat el însuși puterea și a devenit Lordul Legiuitor.

REEN: Fratele lui Vin, cel care a crescut-o și antrenat-o ca să devină hoață. Era brutal și necruțător, dar a salvat-o într-adevăr pe Vin de mama lor nebună și a apărat-o în timpul copilăriei ei.

RENOUX, LORD: Nobil ucis de Kelsier, care l-a angajat apoi pe kandra OreSeur ca să-l imite. Vin a jucat rolul nepoatei lui, Valette Renoux.

PĂSTRĂTOR (TERRISIAN): E adesea un simplu termen sinonim cu Feruchimist. Păstrătorii sunt, de fapt, o organizație de Feruchimiști care și-au dedicat viețile descoperirii și apoi memorării tuturor cunoștințelor și religiilor existente înaintea Înălțării. Lordul Legiuitor i-a vânat, aproape izbutind să-i nimicească în totalitate și silindu-i să rămână ascunși.

PENROD, FERSON: Unul dintre cei mai importanți nobili din Luthadel. Membru în Adunarea lui Elend.

PHILEN: Negustor important din Luthadel și membru în Adunarea lui Elend.

PRĂBUȘIREA: Moartea Lordului Legiuitor și căderea Ultimului Imperiu.

PULSAȚII ALLOMANTICE: Semnalul emis de un Allomant care arde metale. Nu pot fi „auzite" decât de cineva care arde bronz.

PUȚURILE DIN HATHSIN: Rețea de peșteri care a fost singurul loc din Ultimul Imperiu unde se găsea atiu. Lordul Legiuitor trimitea deținuții să muncească acolo. Cu puțin timp înainte de a muri, Kelsier le-a distrus puterea de a produce atiu.

SAZE: Nume de alint dat lui Sazed de membrii cetei.

SAZED: Păstrător terrisian care s-a alăturat cetei lui Kelsier împotriva voinței poporului său, apoi l-a ajutat să răstoarne Ultimul Imperiu.

SHAN ELARIEL: Fosta logodnică a lui Elend, o Născută-din-Ceață ucisă de Vin.

SINOD (TERRIS): Conducătorii de elită ai organizației Păstrătorilor din Terris.

SKAA: Țăranii din Ultimul Imperiu. Cândva erau de diverse rase și naționalități, dar, în cei peste o mie de ani de existență a imperiului, Lordul Legiuitor s-a străduit din toate puterile să strivească orice sentiment al identității oamenilor, reușind, în cele din urmă, să dea naștere unei singure rase omogene de muncitori sclavi.

STĂPÂNIRE (ULTIMUL IMPERIU): Provincie din Ultimul Imperiu. Luthadel se află în Stăpânirea Centrală. Cele patru stăpâniri care o înconjoară sunt numite Stăpâniri Interioare și includ cea mai mare parte a populației și a culturii imperiului. După Prăbușire, Ultimul Imperiu s-a divizat și puterea a fost luată de mai mulți regi, care au încercat să revendice conducerea diverselor Stăpâniri și le-au transformat, pe toate, în câte un regat de sine stătător.

STINGERE (ALLOMANȚIE): Încetarea arderii unui metal Allomantic.

STRAFF VENTURE: Tatăl lui Elend, regele Stăpânirii Nordice. Alege să locuiască în Urteau.

SUPRAVIEȚUITORUL DE LA HATHSIN: Supranumele lui Kelsier, datorat faptului că e singurul deținut care-a evadat vreodată din lagărul de la Puțurile din Hathsin.

TATHINGDWEN: Capitala Stăpânirii Terris.

TRAGERE (ALLOMANTICĂ): Folosirea Allomanției pentru a Trage ceva — fie sentimentele omenești, cu zinc, fie metalele, cu fier.

TELDEN: Unul dintre vechii prieteni ai lui Elend, partenerul său de discuții politice și filosofice.

TENSOON: Kandra lui Straff Venture.

TERRIS: Stăpânirea din Nordul Îndepărtat al Ultimului Imperiu. E singura care a păstrat numele regatului care fusese, probabil ca indiciu al atașamentului Lordului Legiuitor față de patria sa.

TINDWYL: Păstrătoare terrisiană și membră a Sinodului.

ȚINUTURILE PÂRJOLITE: Deșertul de la marginile Ultimului Imperiu.

ULTIMUL IMPERIU: Imperiul creat de Lordul Legiuitor. Numele vine de la faptul că, fiind nemuritor, întemeietorul său simțea că era vorba de ultimul imperiu pe care avea să-l cunoască lumea, căci niciodată n-avea să se prăbușească sau să-și înceteze într-un fel sau altul existența.

URTEAU: Capitale Stăpânirii Nordice și cetatea de scaun pentru Casa Venture.

VALETTE RENOUX: Numele fals folosit de Vin când s-a infiltrat printre nobili, în zilele premergătoare Prăbușirii.

YEDEN: Membru al cetei lui Kelsier și al organizației numite răzvrătirea skaa. A fost ucis în timpul luptelor împotriva Lordului Legiuitor.

YOMEN, LORD: Obligator din Urteau, oponent politic al lui Cett.

REZUMATUL PRIMEI CĂRȚI

Născuți-din-Ceață: Ultimul Imperiu ne prezintă ținutul pe care se întinde Ultimul Imperiu, condus de un nemuritor puternic, cunoscut drept Lordul Legiuitor. Cu o mie de ani în urmă, Lordul Legiuitor a luat puterea la Fântâna Înălțării și se presupune că a înfrânt o forță sau o creatură puternică, despre care nu se știe decât că era numită Adâncimea.

Lordul Legiuitor a cucerit întreaga lume cunoscută și a creat Ultimul Imperiu. L-a condus vreme de o mie de ani, strivind toate rămășițele regatelor autonome, ale culturilor, religiilor și limbilor vorbite care existaseră pe pământurile sale. Le-a înlocuit cu propriul său sistem. Unii oameni au fost numiți „skaa", un termen înrudit cu „sclav" sau „țăran". Alții au fost numiți „nobili" și cei mai mulți dintre aceștia erau descendenții și susținătorii Lordului Legiuitor din anii războaielor sale de cucerire. Se presupune că Lordul Legiuitor le-a dăruit puterea Allomanției pentru a avea la dispoziție asasini puternici și războinici destoinici și inteligenți, spre deosebire de animalicii kolossi, a știut să-i folosească înțelept ca să-și cucerească și ca să-și mențină imperiul.

Nobililor le era interzis să se împreuneze cu skaa, și primeau puterea Allomanției. În timpul celor o mie de ani de domnie a Lordului Legiuitor, skaa s-au răzvrătit de mai multe ori, dar au fost întotdeauna înfrânți.

În cele din urmă, un Născut-din-Ceață cu origini skaa, cunoscut sub numele de Kelsier, s-a hotărît să-l înfrunte pe Lordul Legiuitor. Cândva cel mai vestit dintre hoții gentilomi, Kelsier era celebru pentru loviturile sale temerare. Acestea s-au sfârșit totuși cu prinderea lui, și a fost trimis la Puțurile din

Hathsin, sursa secretă de atiu a Lordului Legiuitor, folosită și drept lagăr al morții.

Se spunea că nimeni nu scăpa viu din Puțurile din Hathsin — dar Kesier a reușit. Și-a dobândit acolo puterile de Născut-din-Ceață și a reușit să se elibereze, ajungând să fie supranumit Supraviețuitorul de la Hathsin. În momentul acela a renunțat la deprinderile sale meschine și s-a hotărât să-ncerce cea mai cutezătoare lovitură de până atunci: răsturnarea Ultimului Imperiu.

A recrutat o ceată de hoți, dintre care cei mai mulți erau Cețurieni cu origini skaa, pentru a-l ajuta să-și atingă scopul. În același timp, a înrolat și o tânără Născută-din-Ceață și ea cu sânge skaa, pe nume Vin. Vin nu era conștientă de puterile ei, iar Kelsier a adus-o în ceată ca s-o antreneze și, teoretic, pentru a avea o moștenitoare.

Ceata lui Kelsier a adunat, încetul cu încetul, o oaste de skaa răzvrătiți. Ceata a început să se teamă, căci Kelsier părea să aranjeze lucrurile pentru a ajunge el însuși un nou Lord Legiuitor. Încerca să devină o legendă printre skaa, o figură de-a dreptul mistică în ochii lor. Între timp, Vin — care fusese crescută pe străzi de un frate aspru și neîndurător — a ajuns să aibă, pentru prima oară în viața ei, încredere în oameni. În devenirea ei, Vin ajunge să creadă în Kelsier și în menirea lui.

În vreme ce-și duceau la îndeplinire planul, Vin a fost folosită ca spioană printre nobili, a fost pregătită să se infiltreze printre ei, a luat parte la baluri și petreceri jucând rolul lui „Valette Renoux", o tânără nobilă de la țară. La primul dintre aceste baluri, l-a întâlnit pe Elend Venture, un tânăr nobil idealist. El i-a demonstrat, până la urmă, că nu toți nobilii își meritau proasta reputație, iar cei doi se îndrăgostesc unul de altul, în ciuda eforturilor lui Kelsier.

Ceata a descoperit și un jurnal, după toate aparențele scris chiar de Lordul Legiuitor, în zilele premergătoare Înălțării. Cartea înfățișa un cu totul alt portret al tiranului: descria un bărbat melancolic și obosit care făcea tot ce-i stătea în puteri

ca să-și apere poporul de Adâncime, chiar dacă n-o înțelegea cu adevărat.

În final, s-a dovedit că planul lui Kelsier era mult mai amplu, nu se limita la o simplă folosire a armatei adunate pentru răsturnarea imperiului. În parte, făcuse atât de multe eforturi ca să adune oamenii, iar lucrul acesta îi servise drept pretext ca să răspândească zvonuri despre sine însuși. Un pretext folosit și ca să învețe cei din ceată arta conducerii și a persuasiunii. Adevărata amploare a planului a ieșit la lumină când și-a sacrificat viața într-un mod cât se putea de evident, făcând din sine însuși un martir în ochii populației skaa și convingând-o în sfârșit să se răzvrătească și să-l detroneze pe Lordul Legiuitor.

Unul dintre membrii cetei lui Kelsier — cel care jucase rolul „lordului Renoux", unchiul lui Valette — s-a dovedit a fi un kandra pe nume OreSeur. OreSeur a luat înfățișarea lui Kelsier și și-a făcut apariția, răspândind astfel zvonul că vestitul șef de ceată se întorsese din mormânt, ceea ce i-a însuflețit pe skaa. Pe urmă, respectând Învoiala pe care-o semnase, a ajuns să i se supună lui Vin și a fost însărcinat să vegheze asupra ei după moartea lui Kelsier.

Vin a fost cea care l-a ucis, de fapt, pe Lordul Legiuitor. A descoperit că, în realitate, nu era zeu, că nu era nici măcar nemuritor — găsise pur și simplu un mod de a-și prelungi viața și puterea folosindu-se, deopotrivă, de Allomanție și de Feruchimie. Nu era el eroul din jurnal — ci slujitorul acestuia, un Feruchimist cu puteri extraordinare. Totuși, ca Allomant, era mult mai puternic decât Vin. În timpul luptei cu el, ea a inhalat, cumva, ceață, pe care-a ars-o în locul metalelor. Nu știe de ce sau cum s-a întâmplat asta. Având acea putere — și știind ce era, în realitate, Lordul Legiuitor, a izbutit să-l înfrângă și să-l ucidă.

Ultimul Imperiu a fost aruncat în haos. Elend Venture a luat puterea în Luthadel, capitala acestuia, și le-a oferit membrilor cetei lui Kelsier poziții importante în guvern.

De atunci a trecut un an.

MULȚUMIRI

Mai întâi de toate, ca întotdeauna, excelentul meu agent, Joshua Bilmes, și editorul meu, Moshe Feder, merită a fi elogiați pentru eforturile depuse. În particular, această carte a avut nevoie de o redactare preliminară atentă, iar ei au fost la înălțime. Le mulțumesc, de asemenea, asistenților lor, Steve Macino (el însuși un agent excelent) și lui Denis Wong.

La Tor mai sunt și alți oameni excepționali cărora li se cuvin mulțumirile mele. Larry Yoder (cel mai bun reprezentant de vânzări din țară), care a făcut o treabă excelentă vânzându-mi cartea. Seth Lerner, directorul artistic, e un geniu în privința găsirii artistului plastic potrivit pentru fiecare carte. Și, apropo, cred că uimitorul Cristian McGrath a creat o copertă superbă. Mai puteți vedea și altele la jonfoster.com. Isaac Stewart, un bun prieten de-al meu și un confrate scriitor, a făcut toate hărțile și toate miniaturile pentru anteturile capitolelor. Pe el îl găsiți la nethermore.com. Shawn Boyles este artistul grafic oficial al cenaclului Mistborn Llamas (Văpăi Născute-din-Ceață) și, pe deasupra, un tip excepțional. Intrați pe site-ul meu pentru mai multe informații. În încheiere, vreau să-i mulțumesc compartimentului de publicitate al editurii Tor — în mod deosebit lui Dot Lin — care a fost minunat în privința promovării cărții mele și a grijii pe care mi-a purtat-o. Vă mulțumesc mult tuturor.

O altă rundă de mulțumiri trebuie să meargă la cititorii mei alfa. Acești oameni neobosiți transmit părerile lor despre romanele mele în stadii incipiente, ocupându-se de toate problemele, de greșelile de dactilografiere și de inconsecvențe înainte de a ajunge eu să le acord atenție. În nicio ordine anume, aceștia sunt:

Ben Olson, Krista Olsen, Nathan Goodrich, Ethan Skarstedt, Eric J. Ehlers, Jillena O'Brien, C. Lee Player, Kimball Larsen, Bryce Cundick, Janci Patterson, Heather Kirby, Sally Taylor, The Almighty Pronoun, Bradley Reneer, Holly Venable, Jimmy, Alan Layton, Janette Layton, Kaylynn ZoBell, Rick Stranger, Nate Hatfield, Daniel A. Wells, Stacy Whitman, Sarah Bylund și Benjamin R. Olsen.

Mulțumiri speciale aduse celor de la Provo Walden-books, pentru ajutorul lor. Sterling, Robin, Ashley și teribilul duo Steve „tipul de la Bookstore" Diamond și Ryan McBride (care au fost de asemenea cititori alfa). Trebuie să-i mulțumesc, de asemenea, fratelui meu, Jordan, pentru toată munca lui la site-ul meu (împreună cu Joe Creer). Jordo e, totodată, tipul care și-a asumat oficial misiunea „ține-l pe Brandon calm și concentrat", având și solemna îndatorire de a face mișto de mine și de cărțile mele.

Mama, tata și surorile mele sunt, de asemenea și întotdeauna, de un extraordinar ajutor. Dacă am uitat de vreun cititor alfa, îmi cer scuze. O să-l trec de două ori data viitoare. Peter Ahlstrom, ține minte, pe tine nu te-am uitat — am decis doar să te las la urmă ca să te fac să transpiri puțin.

Și nu în ultimul rând, mulțumirile mele se îndreaptă către minunata mea soție, cu care m-am căsătorit în timp ce se lucra la redactarea acestei cărți. Emily, te iubesc!

CUPRINS

11 PARTEA ÎNTÂI. Moștenitoarea supraviețuitorului
13 CAPITOLUL 1
18 CAPITOLUL 2
30 CAPITOLUL 3
47 CAPITOLUL 4
52 CAPITOLUL 5
74 CAPITOLUL 6
87 CAPITOLUL 7
93 CAPITOLUL 8
107 CAPITOLUL 9
109 CAPITOLUL 10
122 CAPITOLUL 11

139 PARTEA A DOUA. Fantome în ceață
141 CAPITOLUL 12
155 CAPITOLUL 13
177 CAPITOLUL 14
188 CAPITOLUL 15
196 CAPITOLUL 16
212 CAPITOLUL 17
227 CAPITOLUL 18
238 CAPITOLUL 19
253 CAPITOLUL 20
268 CAPITOLUL 21
274 CAPITOLUL 22
291 CAPITOLUL 23
305 CAPITOLUL 24
310 CAPITOLUL 25
331 CAPITOLUL 26
350 CAPITOLUL 27

367 PARTEA A TREIA. Regele
369 CAPITOLUL 28
381 CAPITOLUL 29
387 CAPITOLUL 30
401 CAPITOLUL 31

417 CAPITOLUL 32
425 CAPITOLUL 33
441 CAPITOLUL 34
456 CAPITOLUL 35
471 CAPITOLUL 36
493 CAPITOLUL 37
503 CAPITOLUL 38

525 PARTEA A PATRA. Cuțite
527 CAPITOLUL 39
535 CAPITOLUL 40
551 CAPITOLUL 41
565 CAPITOLUL 42
587 CAPITOLUL 43
601 CAPITOLUL 44
613 CAPITOLUL 45
627 CAPITOLUL 46
647 CAPITOLUL 47
665 CAPITOLUL 48

677 PARTEA A CINCEA. Zăpadă și cenușă
679 CAPITOLUL 49
694 CAPITOLUL 50
716 CAPITOLUL 51
732 CAPITOLUL 52
750 CAPITOLUL 53
765 CAPITOLUL 54
779 CAPITOLUL 55

789 PARTEA A ȘASEA. Cuvinte în oțel
791 CAPITOLUL 56
800 CAPITOLUL 57
820 CAPITOLUL 58
833 CAPITOLUL 59

836 EPILOG
843 ARS ARCANUM
845 METALELE – GHID RAPID
846 NUME ȘI TERMENI
856 REZUMATUL PRIMEI CĂRȚI
859 MULȚUMIRI